

Giới thiệu Bỉ Ngạn Hữu Yêu

Truyện Bỉ Ngạn Hữu Yêu của tác giả Tiểu Ngư Đại Tâm là truyện thuộc thể loại xuyên không và huyền nhiệm mang nhiều yếu tố bất ngờ và hấp dẫn.

Ngón tay hần mon trốn bờ môi cô, thì thảo nói: “Người đời đều có luân hồi, thế nào rồi cũng sẽ nhìn thấy hoa bỉ ngạn. Hoa này là điểm kết thúc, cũng là điểm khởi đầu. Nếu có một ngày, nàng và ta xa cách, ta nguyện hóa thành một đóa hoa bỉ ngạn đợi nàng ở “Minh Thành”, nàng có nguyện hiến xương cốt chôn cùng một nơi với ta chăng?”

Liệu hai người có vượt qua được mọi cánh cửa định mệnh đã an bài sẵn và có thể sống với nhau đến cuối đời hay không? Mời các bạn theo dõi diễn biến câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nhất thưởng tham hoan tử sinh kết

Một gian nhà tranh tàn tạ, một giường gỗ cũ kỹ không chịu nổi sức nặng, một ngọn đèn dầu chập chờn ánh lửa u tối, một tấm bài vị có viết “Vong phu Võ Đại Lang” được thờ cúng trên giá gỗ cũ nát.

Vốn dĩ nên là một ngôi nhà tranh không khí trầm lặng lại tràn ngập tiếng rên rỉ làm người ta mặt đỏ tim đập.

Bên ngoài trường hồng âm trầm khùng bỏ, bên trong trường hồng cánh xuân vô hạn.

Nam tử mặt như quan ngọc, thần thái phong lưu, bờ môi đỏ sẫm khẽ nhếch, khàn khàn gọi tên nữ tử, “Kim Liên. ....”

Nữ tử thân thể thướt tha, da thịt hơn tuyết, lại lúc ý loạn tình mê gọi tên một người đàn ông khác, “Võ Tông. ....”

Thân thể nam tử phong lưu cứng đờ, trong mắt toát ra sát ý. Vươn tay xoa càn cổ tinh tế của nữ tử, giống như âu yếm tác tác buộc chặt.

Đúng lúc này, một nam tử tuấn lãng lưng hùm vai gấu im lặng lên vào nhà tranh, đứng ở ngoài trường hồng, cầm trong tay một thanh đại đao lưỡi xanh, phần nộ quát: “Gian phu dám phụ!” Theo tiếng gầm kia, thanh đại đao tuấn lãng nam tử cầm trong tay chém một nhát về phía trước, đâm chết một đôi nam nữ trong trường hồng!

Trong nháy mắt thanh đại đao kia đâm vào cơ thể, Không Tử Viết kêu thảm thiết một tiếng bùng tỉnh từ trong mộng. Tay cô ôm ngực, thân thể trên giường dựng bắn lên. Cô vội cúi đầu xuống, sau khi xác định chỗ ngực không hề có vết thương đao đủ để chết người, mới thở phào nhẹ nhõm, ngã vật ra sau, giống như vật thể rơi tự do ngã xuống chiếc giường đơn xanh biển, sau đó vẫn không nhúc nhích nhìn trần nhà, nằm ngay đó.

Sau một lúc lâu, Không Tử Viết vươn ngón tay không hề mềm mại ra, lần mò từ đầu giường một lát, nắm lấy một tấm gương quả tặng một mặt in dòng chữ của một tiệm ảnh áo cưới nào đó, để gần trước mặt mình soi soi. Cho dù thị lực cô không tốt, còn có chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng vẫn bị tôn vinh của bản thân dọa tới mức cứng cả người, không nhìn được khẽ than thở nói: “Trong mộng là Phan Kim Liên, sự thật lại là bà lão Vương. Thật là xấu ..... đủ cả tính!” Nói xong, bản thân nhếch mép nở nụ cười.

Dùng lời của ông Không mà nói, Không Tử Viết sở dĩ có bộ dạng như thế, đó tuyệt đối là nghi kịch lịch sử chưa có lời giải!

Ôi..... Cũng không biết cha Không và mẹ Không xuất hiện vấn đề chỗ nào trong quá trình chế tạo, lại mang thai Không Tử Viết thành bộ dạng cực phẩm tàn thư phẩm người thân cùng vứt bỏ này. Vì thế, Không Tử Viết từng rất ngây thơ còn hỏi cha, lúc Thượng Đế đang tạo người, có phải một cước đâm lên mặt của cô rồi hay không?

Thật là..... Một lời khó nói hết mà!

Da mặt Không Tử Viết giống như lớp vỏ mặt trăng, gồ ghề nhẵn nhụi nhúm nhúm. Ông Không nói: “Đó là bởi vì lúc mẹ nó mang thai Tử Viết, đặc biệt thích gặm lê đông lạnh.”

Mắt Không Tử Viết là tiêu chuẩn vô cùng của hình tam giác, thoát nhìn muốn bao nhiêu đâm loạn thì có bấy nhiêu đâm loạn. Ông Không nói: “Đó là bởi vì trước lúc mẹ nó sắp sinh, bị một con chuột đột nhiên chạy tới dọa cho.”

Hình dạng miệng Không Tử Viết ngược lại hoàn mỹ không thể soi mói, hoàn toàn có tư cách làm khuôn môi. Vô cùng bất hạnh là, tám ngày trước, một tia sấm sét đánh xuống, bờ bờ môi mê người của cô thành miệng thò ba múi! Cha Không nói: “Cô nương à, cái này chẳng trách người khác, là con đứng

vị trí không đúng!”

Phải nói người này xui xẻo, đánh rắm cũng có thể làm nứt hậu môn của chính mình.

Kỳ thật, bản thân Không Tử Viết cũng rất buồn bực. Nhưng, việc cũ xảy ra trên người cô thật sự rất đặc biệt, thường thường vượt quá tưởng tượng của loài người, ngược lại khiến cô dường thành tính cách “tương đối bình tĩnh”. Cô đã sờ sờ lăn đánh vượt qua hai mươi năm tuổi đầu trong cái xã hội này, tóm lại, có thể khái quát là – có kinh hãi nhưng không nguy hiểm.

Ví dụ: lúc nhỏ, cô từng bị bọn buôn người lừa bán đến vùng núi xa xôi hẻo lánh, xung hi cho con trai bị bệnh của Trương gia. Kết quả, Không Tử Viết vừa lộ mặt, cậu con trai bị bệnh nhà họ Trương sợ tới mức hít một ngụm khí lạnh, một cục đờm nghẹn trong cổ họng, đang sống nghẹn chết!

Bọn buôn người cau mày, lại bán Không Tử Viết cho Vương lão thái thái làm con gái nuôi. Kết quả, Vương lão thái thái nửa đêm đứng lên uống nước, vừa hay nhìn thấy Không Tử Viết chảy máu mũi, sợ tới mức hít một ngụm khí lạnh, một cục đờm nghẹn trong cổ họng, đang sống nghẹn chết!

Cứ như vậy, bọn buôn người nhiều lần trần trọc lại đưa Không Tử Viết về đến cửa nhà họ Không, cũng dặn dò cô nhiều lần, về sau lúc không có việc gì, đừng một mình đi ra chơi, tạo cho công việc của bọn họ những phiền toái không cần thiết !

Không Tử Viết quán quít lấy bọn buôn người mua cho cô một cây kem cuộn trứng , mới hài lòng vẫy tay tạm biệt cùng bọn buôn người.

Kỳ thật, Không Tử Viết cũng không phải toàn thân trên dưới không có chỗ nào xinh đẹp. Cô thuộc loại loại hình đằng sau quyền rũ thiên quân vạn mã, phía trước hù chết trăm vạn hùng binh. Dáng người kia, thật là được không còn lời gì để nói. Rất nhiều tiệm ảnh tìm cô chụp bản mẫu tả chân. Đường nhiên, cuối cùng tất cả thành phẩm ra ảnh, đều đã được PS. Không phải người khác lấy trộm thân thể của cô, mà là cô đội gương mặt của người khác.

Còn chưa nói, cô thật sự có một lần cơ hội lộ mặt trên tạp chí. Làm cho người ta khá buồn bực là, đó là một quyển tạp chí vô lương, chuyên môn viết một số chuyện ma quỷ dụ dỗ. Về phần tiêu đề đặc tả phần mặt Không Tử Viết của bài xuất bản kia, thì càng làm người ta khó chịu ! Bởi vì tiêu đề kia viết là –“Quý ở bên cạnh bạn”!

Nhớ tới quá khứ, Không Tử Viết dùng cái mũi hừ hừ hai tiếng, sau đó tiếp tục cảm chiếc gương quạ tặng soi trái soi phải, cuối cùng lấy tâm tình ba phần rối rắm bảy phần chế nhạo, tự mình tổng kết nói:“Quả nhiên có cảm giác hơn so với xem phim kinh dị!” Theo tiếng than thở của Không Tử Viết, cái miệng thỏ bị sét bỏ ra làm ba mũi lại nhếch lên hết sức khôi hài.

Chuyện là thế này, tám ngày trước cô bị sét đánh trúng, chẳng những bỏ bỏ môi hoàn mỹ cô lấy làm kiêu ngạo nhất thành miệng thỏ ba mũi, còn khiến cô thần kinh rối loạn, liên tiếp tám ngày, mỗi lần sau khi đi vào giấc ngủ, đều mơ những giấc mộng kỳ quái không hề lộ gic.

Từng giấc mộng đều rõ ràng như tạc, dường như đã từng thực sự xảy ra trên người cô; mỗi giấc mộng đều hoàn toàn khác nhau, bất kể là thời gian hay nhân vật, lịch sử hay là bối cảnh đều không có một chút liên kết nào; từng nhân vật chính trong mộng đều mang chuyện xưa của bản thân kể rõ yêu hận tình thù của chính mình trong giấc mộng của Không Tử Viết. Tất cả những thứ này dường như là bức họa lịch sử không cùng thời kỳ, cuối cùng, chỉ thu lại ghi chép một cái nháy mắt yêu hận tột cùng kia !

Hôm kia, cô mơ mình mặc hồng y, dung nhan mỹ lệ, môi cười, đã quyền rũ xinh đẹp lại điểm lệ đường hoàng, thậm chí.....còn có một chút thể lương không cách nào hình dung .

Trong bóng đêm, một nam tử khí phách cười chiến mã lớn tiếng xướng :“Lực bạt sơn hề khí cái thế, thời bất lợi hề chuy bất thế. Chuy bất thế hề khả nại hà, ngu hề ngu hề nại nhược hà.....”

Trong mộng, cô nhìn thấy mình thâm tình nhìn nam tử khí phách cách đó không xa, dường như đã yêu say đắm cả đời. Trong hốc mắt cô chứa đựng nước mắt không nở, khóe môi lại dấy lên một nét cười khiến người ta si mê. Sợi tóc khẽ vuốt, hồng y chợt tung lên, trường kiếm trong tay bay múa, vạch ra đường máu đỏ tươi ấm nóng nơi cần cô!

Cô đã..... tự vẫn !

Không Tử Viết còn nhớ rõ, khi cô bùng tỉnh từ trong mộng, ôm chặt cổ mình! Trong lúc thờ dốc, cô dường như còn có thể cảm giác được nỗi sợ hãi máu dâng lên, cô dường như còn có thể nghe thấy tiếng hát vang bi hùng của nam tử khí phách, cùng với kia một tiếng kêu đau triệt tâm phế, một lần lại một lần gọi tên nữ tử đã tự vẫn —— Ngu Cơ.

Không Tử Viết đối với câu chuyện xưa “Bá Vương biệt Cơ” này quả thực là nghe nhiều nên thuộc, cho nên tùy miệng bình luận tặng cho Ngu Cơ hai chữ, “Đồ điên!”

Hôm qua, Không Tử Viết mơ thấy thời kỳ chiến tranh loạn lạc, hình như là thời kỳ Dân Quốc. Một người đàn ông vì bảo vệ người phụ nữ yêu dấu thoát khỏi cảnh nguy hiểm, người trúng hai súng! Lại không nghĩ, người phụ nữ kia lại trong lúc anh ta suy yếu, độc ác đâm anh ta một đao!

Người đàn ông chết không nhắm mắt, hỏi:“Vì sao?”

Người phụ nữ âm trầm cười, đáp:“Tôi mới là Hắc Đào!”

Sau khi Không Tử Viết tỉnh lại, vừa nghiêng răng nghiêng lợi mắng “Khốn! Vô gian đạo!”, vừa đi sờ thất lưng sau, dường như nơi đó còn cảm một thanh chủy thủ tẩm độc.

Hôm nay, cô lại mơ thấy hiện trường yêu đương vụng trộm của Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh. Đây vốn là một cảnh tượng vô cùng hương diễn, lại lấy bị kịch làm kết thúc. Phan Kim Liên yêu Võ Tòng, chẳng những không có được đáp lại của Võ Tòng, ngược lại chết vào tay Võ Tòng. Ôi giấc mộng kỳ quái liên tiếp tám ngày, tuy rằng hoang đường, nhưng làm cho Không Tử Viết cảm động lây.

Không Tử Viết bắt đầu hoài nghi, cô có phải bị sét đánh tổn thương dây thần kinh nào đó rồi hay không, làm cho cô tự ngược cuồng ở trong mộng, mỗi lần yêu một người, đều sẽ bị chết vô cùng thảm thiết?!

Trong mộng của Không Tử Viết, cho dù cô là nam hay nữ, đều trốn không được vận mệnh “vì yêu mà chết”! Thật là..... quá không thể nào nói nổi! Phải nói, giết chết người khác ở trong mộng, đó mới là chuyện vui sướng nhất!

Giấc mộng kỳ quái tám ngày, khiến Không Tử Viết tức giận bất bình, nhưng cô vừa nghĩ lại, trong lòng cũng liền cân bằng.

Bình thường, cô luôn dùng khuôn mặt này của mình đi hành hạ ánh mắt của người khác, độc hại tâm hồn của người ta, cũng từng trong lúc cố tình vô ý hủy hoại thần kinh không ít người, lại thêm trong lúc đột nhiên quay đầu đã dọa chết vài người có trái tim không đủ dũng cảm. Cái gọi là nhân quả báo ứng, có lẽ chính là ý này đây.

Xem ra, ông trời vẫn còn công bằng lắm.

Sau khi bị giấc mộng kỳ quái tràn ngập mùi vị hương diễn dọa tỉnh lại, Không Tử Viết không lòng dạ nào ngủ nghề nữa, đặt tấm gương quạ tặng xuống, lười biếng khẽ nhìn lướt qua đồng hồ báo thức, mắt thấy sắp đến 19h, cô lúc này mới chậm rì rì đứng lên, trang điểm ăn mặc cho mình một phen, chuẩn bị ra ngoài làm việc.

Công việc của Không Tử Viết cũng không phải dân công sở 9 giờ sáng đi làm 5 giờ chiều tan ca, mà là..... cái gì kiếm được tiền thì cô làm cái đó.

Hai tháng trước, cô là nòng cốt của đội khóc tang. Công việc này không cần kỹ thuật gì, chính là nhà ai có người nào chết, cô thay chủ thuê đi khóc. Khóc một hồi cho 300 đồng, cũng coi như lao động tốn sức. Có đôi khi gặp được “ngày lành”, cô một ngày có thể khóc cho 5,6 nhà, kiếm sạch một lúc 1500 đồng cũng không thành vấn đề!

Đáng tiếc là không thể làm công việc này thời gian dài. Một là tổn thương mắt và cổ họng, hai là Không Tử Viết vừa gào khóc, luôn dọa gà bay chó sủa, làm hại chủ thuê cho rằng người trong quan tài kia muốn vùng dậy, vội run rẩy đuổi Không Tử Viết đi.

Một tháng trước, Không Tử Viết lại trở thành người mẫu cơ thể của trường nghệ thuật. Kết quả, những bạn nam về bóng lưng của Không Tử Viết hết thấy ngồi không vững, từng chuyển tranh nhau vào trong toilet. Những nam đồng học vẽ mặt trước của Không Tử Viết, buổi tối đều mơ ác mộng, ngã bệnh. Giáo viên không có cách nào, đành phải sa thải Không Tử Viết.

Nửa tháng trước, Không Tử Viết trong lúc vô tình biết được rau thơm sắp tăng giá, cô liền tìm một chiếc xe vận tải, đến nông thôn thu mua không ít rau thơm để bán buôn. Sau khi kiếm được một món tiền, lập tức ẩn lui, không cho bất cứ kẻ nào cơ hội chen ép!

Tám ngày trước, cô thông qua kiện tri không ngừng nỗ lực, rốt cục đã lấy được quyền đại lý khu vực J của ‘áo mưa’ XO. Tuy rằng vừa mới bắt đầu ông chủ của ‘áo mưa’ XO không muốn cho cô quyền đại lý khu vực J, nhưng, Không Tử Viết dứt khoát chặn ở cửa khách sạn ông ta ở, mặc cho gió lớn gào thét, mưa sa gió giật, quyết không đi!

Cuối cùng, ông trời không phụ lòng người. Cùng lúc sấm sét bổ cô thành miếng ba mui, cô cũng cảm động được ông chủ bằng tinh thần cố chấp (kỳ thật là đã hù dọa ông ta), rốt cục thành công lấy được quyền đại lý khu vực J!

Vì thế, Không Tử Viết hưng phấn không thôi.

Thử nghĩ xem, hiện tại đầu cơ trục lợi được phẩm, trên cơ bản đều là ở đầu cơ trục lợi thực phẩm bảo vệ sức khỏe. Loại này ăn không chết người, cũng không trị được bệnh. Nếu có bệnh nhân thực sự hướng về phía khẩu hiệu quảng cáo đến mua thuốc, vậy tuyệt đối trì hoãn thời gian chữa bệnh của bệnh nhân, cũng chẳng khác gì hại người! Đầu cơ trục lợi thực phẩm à, ngược lại rất dễ hại chết người. Dù sao, ai cũng không biết được bên trong thực phẩm kia có tăng thêm thứ gì có hại với thân thể hay không. Nghĩ tới nghĩ lui, cứ đầu cơ trục lợi áo mưa là hay! Cho dù ngoài ý muốn, cũng không có gì ghê gớm, cùng lắm lại tạo ra một sinh mệnh tươi sống, tiếp tục vì sự nghiệp khoa học chủ nghĩa xã hội góp một phần công sức! Thật là..... công đức vô lượng, công đức vô lượng mà!

Không Tử Viết rất đặc ý với chọn lựa của mình, nhịn không được khoe miệng cong lên, động tác nhanh nhẹn chỉnh lại mình, lấy ra một cái kính cận thị đeo vào, quay lại gương lại soi soi, khẳng định lần nữa bản thân đeo kính rất ưa nhìn (ít nhất che khuất hơn nửa mặt), rồi mới vừa lòng gật đầu, xách một túi áo mưa lên, tự tin tràn đầy đi ra cửa, chuẩn bị tiếp tục bắt đầu sự nghiệp đại lý của mình.

Mấy hôm trước, cô đã chạy khắp các hiệu thuốc lớn xung quanh. Tối nay, cô chuẩn bị chạy đến mấy trung tâm tắm rửa có mục phục vụ đặc biệt. Trong đó cô quen biết một quản lý trực ban của trung tâm tắm rửa, trà trộn vào đây mượn tiêu thụ vẫn có cửa.

Không Tử Viết tuyên truyền khẩu hiệu – đồ tốt hay không, dùng thử mới biết được!

Khi Không Tử Viết xiêu vẹo trên đôi gầy cao gót xuất hiện ở phòng khách nghỉ ngơi của trung tâm tắm rửa, khi cô tràn ngập nhiệt tình cầm áo mưa trong tay đưa tặng cho các vị khách hàng dùng thử, cảnh sát..... đột nhiên xuất hiện bao vây bốn phía!

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Không Tử Viết chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, quản lý trực ban mà cô quen biết liền tung người nhảy đi, dị thường dừng mảnh phá cửa sổ mà ra! Mà lại là từ cửa sổ tầng 3 trực tiếp nhảy xuống! Sau khi hét thảm một tiếng, vị quản lý trực ban kia bò dậy từ trên mặt đất,

sau đó kéo cái chân què, tiếp tục chạy trốn chết. Nhìn tư thế kia, tuyệt đối là loại người thà chết cũng không muốn đầu thú!

Không Tử Viết vốn định chửi ầm vị quản lý trực ban kia không có suy nghĩ, thế mà lại bỏ cô tự mình chạy rồi. Nhưng, sau khi cô nghĩ đến nơi này chính là tầng 3, không thể không tặng vị quản lý trực ban kia một chữ — hô!

Cảnh sát bắt người, Không Tử Viết trừng con mắt nhỏ nhỏ hình tam giác, cái miệng thò ba mũi cứ kêu gào oan uổng.

Cảnh sát vừa gầm lên cô không được quý khóc thần gào, vừa bắt tất cả mọi người về đồn công an tiến hành thẩm vấn.

Trong quá trình thẩm vấn này, cảnh sát trọn vẹn phát huy các đặc điểm không nhanh không chậm, trật tự, rõ ràng, nghiêm túc, trách nhiệm, từng người một thẩm vấn cẩn thận, cho dù nhìn ra bạn là đàn ông, cũng còn phải hỏi một câu, “Giới tính?”

Không Tử Viết đã đợi hơn hai giờ rồi, người bắt đầu trở nên không kiên nhẫn, từ trong miệng phát ra tiếng cười nhạo bất mãn.

Cảnh sát phụ trách thẩm vấn lập tức chú ý tới cô, nhú mày hỏi: “Cô cười cái gì mà cười?”

Không Tử Viết không thích gây sự, vì thế hàm hồ nói: “Không cười, chỉ là thở mạnh một chút, ra tiếng.” Nói xong, còn không quên há một chút miệng ba mũi của mình, tỏ vẻ mình nói có thể tin.

Cảnh sát bùng trà lên, thử uống một ngụm, vốn định để che dấu nét cười trên mặt, lại bị sặc, ho khan đến nổi phụt thẳng bọt.

Cảnh sát thở hồn hển chạy nhanh vào toilet, sau hồi lâu, mới bò đi ra, trực tiếp đưa tay chỉ về hướng Không Tử Viết, xem như đặc cách thẩm vấn trước.

Không Tử Viết lúc này thân hồ chấn động, cắn răng, chống đỡ dậy đùi bị tê do ngồi xỏm, vịn mùi hương mát đi đến trước mặt cảnh sát, động tác liên mạch lưu loát bề gãy mắt kính, mở to con mắt tam giác đâm loạn, run run cái miệng thò ba mũi bị sấm sét bỏ ra, dùng thái độ cực kỳ thành khẩn, giọng điệu vô cùng thành khẩn nói: “Cảnh sát đại ca, em chỉ là đi đưa tặng áo mưa, cũng không biểu diễn cách dùng thứ này cho mọi người mà!”

Cảnh sát bị diện mạo và ngôn ngữ của Không Tử Viết dọa cho, mãi sau mới hồi phục. Khóe miệng co giật, cố gắng gật gật đầu, hoàn toàn tin sự trong sạch của Không Tử Viết. Nhưng, vì làm việc nói thật, lấy bằng chứng thuyết phục người, cảnh sát vẫn quét ánh mắt về phía phần đông các đại lão gia tắm rửa là danh, chơi gái là thật, mở miệng dò hỏi: “Cô ta.....”

Rất nhiều đàn ông không đợi cảnh sát nói xong, vội lắc đầu như trống bỏi, mặt tái mét đồng thanh nói: “Không dám, không dám.....”

Trong đó một người đàn ông gầy gò lắm điều: “Đại ca, anh phải tin vào sở thích của chúng tôi. Nếu các cô gái cũng giống cô ta, các anh em nhất định quay đầu bước đi! Hi hi..... thì bây giờ cũng không đến nỗi phải ngồi ở đây.”

Cảnh sát lập tức chính nghĩa mà dạy dỗ: “Anh làm sao có thể trông mặt mà bắt hình dong?! Vị tiểu thư này kỳ thật vẫn.....ờ..... có xấu lắm đâu.....”

Không Tử Viết ho nhẹ một tiếng, đánh gãy lời tâm khẩu bất nhất của cảnh sát, đứng lên, mang theo một túi áo mưa, đi tới bên cạnh người đàn ông đang ngồi xỏm bên tường, vươn tay ra, “Trả tiền.”

Người đàn ông gầy gò ngẩng đầu, ngần ra: “Hà?”

Không Tử Viết nghiêm mặt nói: “Lúc ở trung tâm tắm rửa, tôi đã tặng mỗi người một cái áo mưa, ông lại cầm đi năm cái. Mỗi cái áo mưa trị giá 4.3 đồng, còn phải đưa cho tôi 19.2 đồng.”

Trong tiếng cười ồ của mọi người, người đàn ông gầy gò mất hết mặt mũi, vốn định cứng cổ không thừa nhận, nhưng lại sợ hãi khuôn mặt dữ tợn của Không Tử Viết, vì thế rút cổ, vươn tay vô vô trên áo tắm rộng thùng thình, không mặt mũi nhe răng nói: “Trên người anh đây không có tiền, không tin em lục xem”

Trong tiếng cười trộm của mọi người, Không Tử Viết nhẹ nhàng quét mắt nhìn người đàn ông gầy gò một cái, sau đó chuyển hướng sang cảnh sát, hỏi: “Bọn họ hôm nay phạm phải chuyện này, dựa theo quy định phải phạt tiền chứ?”

Cảnh sát gật đầu, “Phải phạt nặng!”

Không Tử Viết nhú mày cười, thoải mái nói: “Được rồi, vậy phiền ông giúp tôi thu hán nhiều hơn 19.2 đồng, sau đó quyền cho trường tiểu học hy vọng, cảm ơn.” Nói xong, cũng không đợi người khác đáp lại, mang theo một túi áo mưa kia, giẫm lên giày cao gót, đóng cửa mà đi. Chỉ lưu lại một bóng lưng làm người ta mơ màng vô hạn, quả nhiên là xinh đẹp không thể ngay thẳng mà!

Sau khi Không Tử Viết ra khỏi đồn công an, vốn định gọi xe về nhà, nhưng liên tục không bắt được xe taxi, chỉ có thể từng bước từng bước lết trở về.

Đang đi, từ phía sau cô chạy đến một chiếc xe riêng.

Người đàn ông hạ cửa kính xe xuống, hướng về phía cái mông khiến huyết mạch người ta phun ra của cô, thổi huyết sáo lưu manh, ngả ngón hỏi: “Cô bé, đi đâu? Anh đưa em đi nhé?”

Không Tử Viết vô cùng bình tĩnh quay đầu, nhìn về phía người đàn ông lái chiếc xe riêng kia.

Bốn mắt nhìn nhau, người đàn ông bỗng nhiên rùng cả mình.

Khổng Tử Viết co rúm khố mỗi một chút, âm u nói câu, “Phiền anh đưa tôi đi nghỉ địa số 7, phần mộ 302.”

Người đàn ông quát to một tiếng, “Má ơi!” Một chân lên ga chạy đi thật xa, liên tiếp tông vào hai cột đèn đỏ!

“Tôi còn chưa sinh được đứa con lớn như anh.” Khổng Tử Viết nhíu mày cười, bước đầu dự tính người đàn ông kia muốn đi săn gái, hẳn là sẽ ở nhà yên tĩnh một thời gian.

Một sự việc xen giữa nho nhỏ như vậy, làm cho tâm trạng buồn bực cả đêm của cô bỗng nhiên chuyển sang tốt. Càng đi càng cảm thấy trong bụng đói khát khó nhịn, vì thế con mắt tam giác nhỏ quét phải trái, rốt cục chặn được một chiếc xe taxi, trực tiếp chạy về hướng một tiệm ăn nông gia tương đối hẻo lánh.

Đừng nhìn lúc này đã qua 23h, nhưng trong tiệm ăn nông gia vẫn đang rất náo nhiệt.

Tiệm ăn này là anh nuôi của cô cùng chị dâu cùng nhau mở. Đừng nhìn tiệm ăn không thu hút, nhưng việc làm ăn lại vô cùng phát đạt, một vốn bốn lời! Món đặc sắc của chủ tiệm chính là dồi heo, phải nói, cái mùi vị kia á, tuyệt đối là số 1 thành phố J! Rất nhiều kẻ có tiền, đều là lái xe tới nơi này ăn cơm.

Sau khi Khổng Tử Viết xuống xe, chạy thẳng đến phòng bếp sau của tiệm ăn nông gia, tiện tay ném cái túi về phía bàn ăn, chuyển tay nhấc một ly huyết heo tươi non lên hút chùn chụt, thơm đến nỗi mất híp cả lại.

Anh nuôi buông dao đang làm gan lợn, đỏ mặt bắt lấy túi áo mưa, còn xấu hổ nói: “Em tới thì tới, cầm những thứ này làm gì?”

Chị dâu đang sắp xếp đồ gia vị trên bàn ăn bên kia ngẩng đầu, vội vàng liếc cái túi kia một cái, chỉ thấy bên trong không ít miếng vuông nhỏ nhỏ sặc sỡ, hiểu lầm Khổng Tử Viết mang kẹo đến, vì thế mở miệng ra, nói: “Tôi gần nhất vừa hay miệng chẳng có vị gì, lấy một cái cho tôi ngậm.”

Anh nuôi choáng váng, Khổng Tử Viết sững sốt, hai người liếc nhau, cười đứt hết cả hơi.

Mất thấy chị dâu vurun tay tóm thìa cơm, Khổng Tử Viết động tác nhanh chóng bung món ăn yêu thích của mình, chạy ra phòng bếp nhanh như chớp.

Sau khi trong phòng bếp truyền ra vài tiếng kêu rên mơ hồ, anh nuôi xách Trúc Diệp Thanh giấu được đi ra bếp, uống hai chén cùng Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết thích rượu, nhưng cũng không mê rượu.

Anh nuôi lại tự rót tự uống một cách thoải mái, mặc kệ sinh ra hậu di chứng là biến bệnh lao, vừa vỗ bàn, vừa vô cùng đau đớn cảm khái nói: “Tư Viết à, là anh có lỗi với em.”

Khổng Tử Viết vừa nghe câu này, liền hiểu được anh ta tám phần uống say rồi! Cô muốn lập tức rút lui khỏi hiện trường, lại bị anh kết nghĩa lôi kéo không buông. Không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục nghe anh ta nói đầu đầu.

Anh nuôi chép miệng, đau đớn kiểm điểm: “Tư Viết à, kỳ thật..... kỳ thật trước khi chú Khổng đi, đã giao phó em cho anh chăm sóc. Anh cũng từng tự nhủ phải làm ông lớn! Tắt đèn, cắn răng một cái, thế nào cũng có thể qua. Nhưng mà..... nhưng mà anh vẫn không thể qua được ải này!”

Khổng Tử Viết mặt không chút thay đổi nhìn anh nuôi, trong lòng suy nghĩ, tình cảm tôi từng cho anh tạo thành áp lực tâm lý lớn như vậy à.

Anh nuôi bị Khổng Tử Viết nhìn chòng chọc trong lòng khó chịu, mặt toát mồ hôi nói: “Đi Khổng đi sớm, phỏng chừng em cũng không nhớ rõ hình dáng của di ấy. Chú Khổng một tay cút một tay nước tiểu nuôi em lớn, thật không dễ dàng.

“Lúc nhỏ, anh không ít lần ăn chực nhà em. Chú Khổng rất tốt với anh, đó là không còn gì phải nói! Anh luôn suy nghĩ, vì chú Khổng làm chút gì đó. Kết quả..... Chú Khổng liền giao cho anh chuyện như thế, anh cũng chưa làm được! Anh..... anh thực có lỗi với chú!” Anh nuôi nói đến chỗ thương tâm, quả nhiên là nam nhi bảy thước cũng rơi lệ.

Khổng Tử Viết toàn thân trên dưới giật mình, choáng váng đầu óc, vừa lấy tay vỗ bả vai anh ta, vừa co rúm cái miệng thỏ ba mũi, muốn nói mấy câu an ủi, nhưng câu này đến cửa miệng lại thay đổi nội dung, “Anh nuôi anh cũng đừng quá tự trách. Chúng ta không có làm duyên phận vợ chồng, không phải còn có thể làm anh em sao? Em luôn tới nơi này ăn chực, đã nói lên em không khách khí.”

Kỳ thật, Khổng Tử Viết muốn nói là: Anh không cần quá để ý giao phó của cha tôi. Kỳ thật, trong vấn đề kén rể, cha tôi luôn luôn chủ trương “nguyên tắc vùng rộng”. Hễ là đàn ông con trai ông ấy quen biết, ông đều giao phó một lần. Lúc đầu đoán chừng, ông muốn chơi thử vận may, không chắc chắn tên cóc nào sẽ bị cảm động bởi chút ơn huệ nhỏ của ông. sau đó đuổi cổ ra, chau mày, vỗ tay, dùng tinh thần coi thường cái chết, thái độ đại nghĩa rồi cưới tôi.

Sau khi anh nuôi nghe xong lời tâm khẩu bất nhất của Khổng Tử Viết, trở nên hết sức cảm động, lập tức ôm đồm nói: “Được! Tư Viết, chỉ cần em không khách khí, nhận người anh không xứng này, em tới ăn cả đời, anh cũng nuôi em!”

Khổng Tử Viết chờ chính là những lời này! Lúc này há miệng cười nói: “Anh, chắc chắn rồi.”

Anh nuôi ngửa đầu lại cạn một chén rượu, nhìn khuôn mặt tươi cười của Khổng Tử Viết đột nhiên run run một chút. Anh ta than nhẹ một tiếng, gờ tay vỗ đầu mình. Xem chừng, dường như đối với nhát gan của mình, có chút ảo não. Anh nuôi lại choáng váng đầu óc, ngẩng đầu hỏi: “Chú Khổng khi nào có

thể trở về?”

Không Tử Viết cười nói: “Ai biết được ông ấy khi nào có thể trở về. Đi cũng hai năm rồi. Vốn dĩ nói là muốn đi du lịch vòng quanh thế giới, kết quả, bị một nữ thổ dân mê đi ba hôn bảy vía. Lúc này á, không chừng đang quay đa thú, cầm trường mâu trong tay đuổi theo thổ cũng nên.”

“Mấy hôm trước, em vất vả liên lạc với ông ấy, nói cho ông ấy em bị sét bỏ thành miệng ba mũi, ông ấy còn chê cười em, nói em đứng chỗ không đúng.”

Anh nuôi nhìn Không Tử Viết chậm rãi nói, lại khẳng định hai người này đều là cao nhân, chỉ tư tưởng cao độ kia thôi, tuyệt đối là hắc đạo bảy cấp!

Sau khi rượu quá tam tuần, anh nuôi thành công say ngã xuống gầm bàn. Chị dâu thu dọn quán, đóng cửa tiệm, vừa xoa bả vai, vừa bảo Không Tử Viết ở trong nhà một đêm.

Không Tử Viết từ chối ý tốt của chị dâu, mang theo quà chị dâu cho, cảm thấy hài lòng đi ra tiệm ăn nông gia.

Lúc này trời đã gần sáng, trên con đường tương đối xa không thấy bất cứ chiếc xe nào chạy qua, bầu trời càng tối như mực.

Nếu là con gái bình thường, lúc này nhất định không dám một mình về nhà. Nhưng, Không Tử Viết cũng không phải con gái bình thường, cô đã không sợ tối, cũng không sợ có người cướp sắc! Chỉ thấy cô một tay mang theo một cái túi, giẫm lên giày cao gót, đá đá đập đập đi tới phía trước.

Khi đi ngang qua một phòng cờ bạc, Không Tử Viết lại chịu đựng con nghiện đánh bạc, cản môi rồi đi.

Kỳ thật, Không Tử Viết không vào phòng đánh bạc cũng không phải sợ thua, mà là.....sợ thắng.

Từ ngày cô biết chữ, cô biết trước tiên mấy chữ, đó là gió đông nam tây bắc, cộng thêm hồng trung, phát tài, tiểu bạch kiểm. Từ ngày cô có thể trèo lên bàn đánh bạc, trên cơ bản xem như đã đánh là thắng.

Theo lý thuyết, nhân vật trời sinh là nữ hoàng đánh bạc giống như cô đây, không nên nửa đêm mang theo túi áo mưa ra ngoài tiêu thụ.

Nhưng mà, sự thật chứng minh, ông trời có lúc vô cùng thích lấy Không Tử Viết ra đùa bỡn!

Nếu người khác thắng tiền, nhất định sẽ cười đến nghiêng ngả, hưng phấn không thôi. Nhưng, nếu Không Tử Viết thắng tiền, cô nhất định sẽ xui xẻo không ngừng, đau khổ không thôi. Nhẹ thì bị giấy lau mũi bay tới dán vào mặt, nặng thì bị máy bay đuổi đến bất tỉnh nhân sự.

Về phía sau, tuyệt đối không phải giả dối bịa đặt.

Ngay ba năm trước, một tối Không Tử Viết thắng được 7 vạn, một chiếc máy bay tư nhân lượn vòng trên bầu trời một lát sau, vòng vèo rơi xuống Không Tử Viết cách đó không xa!

Không Tử Viết hôn mê luôn, vừa tỉnh, truyền dịch bảy ngày rồi xuất viện. Làm cho tâm hồn của cô có chút chịu nhục là, thật vất vả mới thắng được 7 vạn đồng, thế mà lại cống hiến toàn bộ cho sự nghiệp chữa bệnh! BNC, đen, thật là đen mà!

Từ đó về sau, cha Không lấy mạng già uy hiếp, nói cái gì cũng không cho Không Tử Viết vào phòng đánh bạc nữa.

Nếu Không Tử Viết thật sự cảm thấy tâm ngứa khó nhịn, thì đi xuống lầu dưới nhà mình tìm ba vị lão thái thái chơi mấy ván. Một lần 5 hào đặt cọc, cả một ngày, cũng chính là thắng 20 đồng. Lần này, cô vẫn còn bị tát thối lầu trên xuống đánh trúng hai lần!

Vì quá nghiện đánh bạc, Không Tử Viết cũng từng thực thi một biện pháp. Đó chính là — mỗi lần đánh bài đều thắng tiền trước, sau đó ở đỉnh đặc xua tay, trả tiền thắng về hết. Kể từ đó, mọi người đều rất thích đánh bài cùng Không Tử Viết.

Kết quả, có một lần, cô vừa trả tiền thắng về, vị đại ca xã hội đen thua tiền kia liền không vui, lại nói là cô coi thường hắn. Kết quả.....chỉ nghĩ cũng biết, Không Tử Viết kết cục thực thể thâm đến nỗi về sau, cô cũng cảm thấy không có ý nghĩa nữa.

Có thời gian mài ngón tay, không bằng làm chút mua bán nhỏ, kiếm chút tiền vất vả thực tế hơn.

Nhớ lại chuyện xưa, thật là không nhớ nữa. Sau khi Không Tử Viết vừa lưu luyến liếc mắt nhìn phòng đánh bạc một cái, thế mới cúi đầu, đi nhanh hướng về nhà.

Đi khoảng chừng mười phút, bầu trời đột nhiên nổi gió lớn, giật đến lá cây xào xạc rung động, báo trước một trận mưa to sắp kéo tới.

Môi Không Tử Viết run lên, cảm giác sợ hãi dọc theo của cái miệng ba mũi của cô bò khắp cơ thể. Từ tám ngày trước sau khi cô bị một đạo sấm sét bỏ cho thành miệng thổ ba mũi, cô liền bắt đầu sợ hãi sét những ngày trời mưa sét đánh.

Mất thấy một chiếc xe taxi chạy qua từ ngã tư đường trước mặt, cô vội hô to đuổi theo. Sự thật chứng minh, hai chân không thắng được bốn bánh xe.

Không Tử Viết đứng ở ngã tư đường, nhìn đèn đuôi xe màu đỏ của xe taxi rất nhanh biến mất ở trong bóng đêm, còn không kịp thể hiện tâm trạng khó chịu của mình, chỉ cảm thấy da thịt sau lưng căng thẳng, vội quay đầu lại xem, chỉ thấy một chiếc xe vận tải to đang rít trước mặt chạy đến!

Đầu cô ảm ảm hỗn loạn, quên mất phản ứng nên có. Khi cô ý thức được mình phải chạy đi, cũng đã không kịp rồi.

Hệ thống phanh của chiếc xe vận tải rất tốt cực sau khi chạy qua người cô cũng xuất hiện tác dụng. Tiếng phanh xe chói tai kia trong đêm giống như kèn đòi mạng của Diêm Vương, làm người ta sinh ra cảm giác bất an hết hồn khiếp vía.

Lái xe của chiếc xe vận tải đã trở nên đại ra, sau một lúc lâu, mới run rẩy đẩy cửa xe ra, từ trong xe thò đầu ra, đang mở to ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía sau xe.

Dưới ánh đèn màu đỏ của đèn đuôi xe, chỉ thấy Không Tử Viết vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, cặp mắt tam giác nhỏ đen như mực kia đang chớp chớp trừng mắt nhìn lái xe. Đây người đẩy mặt cô đều là máu đỏ tươi, nội tạng và ruột đã chảy đầy đất, thoát nhìn đã kinh khủng lại buồn nôn đến cực điểm.

Lái xe sợ tới mức toàn thân phát run, sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi cũng run rẩy. Hắn biết, nếu không phải hôm nay đã uống rượu, nhất định sẽ không chạy xe nhanh như vậy! Khi chờ ý thức được phía trước có người, đã không giảm được phanh lại! Bây giờ..... bây giờ xảy ra sự cố, đã chết người, hắn..... hắn nên làm cái gì bây giờ mới được? Trốn hay không trốn? Rốt cuộc trốn hay không trốn?! Nếu không trốn, nửa đời sau sẽ phải ngồi tù!

Nghĩ đến đây, hắn bắt đầu nhìn quét bốn phía, chỉ thấy chung quanh tối như mực, cũng không có chiếc xe nào đi qua. Vì thế..... hắn vươn cái tay run run, đi sờ tay lái.

Thế nhưng, lương tâm đang trốn trong xó lại bắt đầu nhảy lên, làm cho hắn không thể không nghĩ tới người phụ nữ vừa bị hắn đâm chết kia. Hắn theo bản năng lại vươn đầu đi nhìn, hy vọng hết thấy hết thấy đều chỉ là hoa mắt sau khi mình uống rượu, căn bản là không có người phụ nữ nào cả, căn bản là chưa từng ra tai nạn xe cộ.

Dưới đèn đuôi xe màu đỏ, hai con mắt tam giác nhỏ vô cùng dọa người của Không Tử Viết đột nhiên nháy nháy, dọa lái xe hai chân run lên, đóng cửa xe nghĩ trốn chạy. Nhưng, trong nháy mắt con người lại tồn tại một thứ gọi lòng hiếu kỳ, làm cho hắn không nhịn được lại vươn đầu nhìn Không Tử Viết.

Bốn mắt nhìn nhau, Không Tử Viết đột nhiên mở cái miệng thỏ ba mũi đỏ như máu, khàn khàn cổ họng hỏi:“Đại ca, anh không phải còn muốn chuyển xe chứ?”

Lái xe bị dọa choáng váng, muốn hét chói tai, trong cổ họng lại không phá ra được một tiếng nào, cả người đã hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ.

Lúc này, trên bầu trời tối tăm đột nhiên vang lên hai tiếng sấm rền ầm ầm, Không Tử Viết trong lòng sợ hãi, vội chống đỡ thân mình bò lên từ trên mặt đất.

Cái túi huyết heo chị dâu đưa cho cô đã tung tóe khắp nơi, một cái túi dồi heo khác tuy bản như thế lăn trên mặt đất, nhưng về nhà gột rửa còn có thể nấu ăn. Năm chắc nguyên tắc không lãng phí, Không Tử Viết cầm một cái ruột heo lên, quán hai vòng trên cổ, sau đó kéo những nội tạng heo này đi từng bước về phía lái xe!

Không Tử Viết muốn bắt một cái xe, nhanh về nhà trước khi trời mưa.

Quan trọng nhất là, cô muốn giáo huấn tên lái xe này một chút!

Nếu không phải cô nhanh nhẹn, lúc biết rõ trốn không được, nhanh chóng nằm xuống, từ gầm xe nhắt về một cái mạng nhỏ, lúc này đoán chừng đã thật sự mang theo nội tạng mình đến chỗ của Diêm Vương báo cáo rồi.

Vừa nghĩ như vậy, nụ cười của Không Tử Viết lập tức trở nên dữ tợn, cả người liền giống như một ác ma bò lên từ địa ngục, vừa cầm kéo nội tạng tươi, vừa chân đạp máu loãng đi tới!

Lái xe đã bị cảm giác sợ hãi nuốt chửng, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn, nhìn Không Tử Viết tới gần.

Trong nháy mắt khi Không Tử Viết sắp bỏ nhào vào người tên lái xe kia, bầu trời đột nhiên hạ mưa lớn, đánh vào mắt người ta, khiến thị giác lộ ra một mảnh mờ mịt.

Ngay sau đó, một tia sáng đỏ lập lòe kỳ lạ của sấm sét đột nhiên bổ tới, sau một tiếng nổ ầm ầm, rốt cuộc nhìn không thấy bóng dáng của Không Tử Viết nữa.

Lái xe nhìn bộ lông heo treo trên cổ mình, phát ra tiếng gào thét như tiếng heo bị chọc tiết.

Anh lái xe đó cuối cùng...phát điên

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cái chết của người đa tình như thế

Dưới bầu trời mờ mịt, một cây cầu dài do xích sắt cùng ván gỗ dày nặng tạo thành, ngang qua trên hai bờ sông. Cây cầu dài này, đó là con đường nhất định đi thông âm phủ — cầu Nại Hà!

Bên này cầu Nại Hà, tiếng gió rả rích, quỹ ánh vô chộp, linh hồn du đãng bay tới từ bốn phương tám hướng; bên kia cầu Nại Hà, đình đài lầu các, cỏ xanh rậm rạp, hoa Bi Ngạn đỏ tươi như máu theo gió lay động mỹ lệ câu hồn đoạt phách. Phía sau hoa Bi Ngạn cách đó không xa, hai chữ to cứng cáp hữu lực “Minh Thành” điêu khắc ở mặt trên cửa đá, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.

Dưới cầu Nại Hà, nước sông xanh biếc u ám dường như là tấm gương phẳng yên lặng bất động, nhìn như trong suốt, nhưng lại không cách nào phản ánh ra ảnh ngược của sự vật.

Dưới sự dẫn dắt của Ngưu Đầu Mã Diện, Không Tử Viết theo hơn ba trăm quỹ hồn cùng lên cầu Nại Hà.

Trên đường đi này, tất cả quỹ hồn đều bởi vì rời khỏi nhân gian quen thuộc mà thương tâm đến cực điểm, lại bởi vì sợ hãi Ngưu Đầu Mã Diện, chỉ có thể dè dặt tiếng khóc thút thít. Tiếng khóc lóc nức nở của chúng quỹ nghe vào lỗ tai vô cùng khủng bố, trong bi bi thương thương khiến người ta không rét mà run.

Trái ngược với chúng quỹ, sự trầm mặc của Không Tử Viết lộ ra vô cùng không giống chúng quỹ, tương đối bình tĩnh rất nhiều.

Ngưu Đầu cùng Mã Diện liếc nhau một cái, không khỏi nhỏ giọng nói chuyện với nhau nói: “Người nhìn thấy không, cô nương kia thật là can đảm, khí phách, thế mà không khóc không ảm ỉ.”

Mã Diện gật gật đầu, khen ngợi nói: “Thật là bình tĩnh mà.”

Ngưu Đầu mắt sáng lên, rất hưng phấn mà hỏi: “Người nói, nhiều năm như vậy rồi, công việc này của hai ta trước sau không ai thay ca. Muốn tìm người đã trầm ổn, lại có thể dồn nén trật tự thật không dễ dàng. Người xem. ....” Ánh mắt quét qua trên người Không Tử Viết, ý này không cần nói cũng biết.

Mã Diện vỗ bàn tay to, cười nói: “Người ca, ý kiến hay! Những quỹ hồn khác đều sợ hãi mặt hai huynh đệ chúng ta, cho nên mới không dám lỗ mãng. Nếu đề nài kia thay ca, nhất định còn có thể lên tác dụng uy hiếp. Không chừng còn có hiệu quả hơn hai ta!”

Ngưu Đầu gật đầu nói: “Mã huynh à, huynh đệ hai người chúng ta lần này xem như có cùng suy nghĩ. Chúng ta tạm thời không nói những quỹ hồn khác, nói huynh đệ bản thân ta, chợt vừa thấy nữ tử kia, cũng bị sợ tới mức tim đập loạn nhịp, hắc hắc. .... Còn tưởng rằng mình sống lại cơ.”

Ngưu Đầu Mã Diện nhìn nhau cười, dứt khoát quyết định giữ Không Tử Viết ở lại địa phủ, làm thay ca cho mình.

Trên thực tế, Không Tử Viết sở dĩ bình tĩnh như thế, tuyệt đối là công lao của tia sét kia. Dọc đường đi, cô căn bản không nghĩ chuyện gì! Từ khoảnh khắc kia bỏ xuống, mãi cho đến bây giờ, cái đầu bị sét đánh trúng của cô trước sau đều bị vây trong trạng thái chết lặng.

Khi đi qua cầu Nại Hà, Ngưu Đầu chỉ vào cửa chính của “Minh thành” ra tiếng cảnh cáo nói: “Các vị cô hồn đã quý, đừng có ồn ào khóc lóc nữa, sau khi vào ‘Minh thành’, các người chính là quỹ có hộ khẩu! Nếu có ai tùy tiện ồn ào, ảnh hưởng tâm tình của Diêm Vương gia, các người sẽ phải chịu hình phạt nghiêm khắc nhất! Nhớ lấy, nhớ lấy!”

Chúng quỹ lập tức ngậm miệng, theo Ngưu Đầu Mã Diện dọc theo cửa lớn “Minh thành” tiến vào “Nội Điện”.

Giày chân trái của Không Tử Viết đã không còn gót giày, cho nên đi khá chậm, tập tễnh rơi xuống cuối cùng.

Khi cô đi đến bên cạnh hoa Bi Ngạn, thần kinh cứ bị vây trong trạng thái chết lặng dường như bị một tiếng ca hấp dẫn, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe lại giống như từng đợt tiếng khóc mất hồn cực điểm. Thanh âm kia như khóc như tố, khuấy động đáy lòng mềm mại của cô.

Không Tử Viết dừng lại bước chân, nhìn xung quanh, lại không nhìn thấy quỹ hồn nào khóc lóc ở bên cạnh. Mà khi cô muốn tiếp tục đi lên, chỗ mất cá chân lại bị cái gì đó quấn quanh, lôi kéo không cho cô đi.

Cô cúi đầu nhìn, chỉ thấy một đóa hoa bi ngạn giống như dây leo quấn quanh mắt cá chân của mình.

Bông hoa đỏ đỏ thắm như máu, giống như chỉ cần lấy tay sờ khe khẽ, sẽ có máu tươi từ trong cánh hoa chảy ra; đóa hoa kia nở rất to, to hơn gấp ba lần so với những đóa bi ngạn bình thường! Bông hoa đó theo gió nhẹ nhàng đưa những cánh hoa đỏ thắm, như tình nhân ở bên tai kể những lời âu yếm triền miên, một cảm giác không cách nào hình dung bắt đầu lan tràn trong lòng Không Tử Viết. Cô ma xui quỷ khiến khom lưng xuống, vờn ngón tay bản như thế ra, ngắt lấy đóa hoa Bi Ngạn kia, để sát bên môi nhẹ nhàng hôn, sau đó giấu vào trong lòng mình, xoay người đi về hướng cửa vào “Minh thành”, cùng những quỹ hồn khác tiến vào “Nội Điện”.

Trong “Nội Điện”, quỹ nha dịch phân cả tất cả quỹ hồn làm ba đội. người sống thọ và chết tại nhà, trực tiếp đưa đi đầu thai; Kẻ không chuyện ác nào không làm, đá đến mười tám tầng địa ngục; người chết oan, đưa đi “Uông Tử thành”, chờ Diêm Vương phán quyết.

Đừng nhìn một số quỹ hồn tưởng chết thê thảm, thì cho rằng hẳn chết oan uổng mạng. Kì thực không hẳn. Đã là sống chết ở trên “Âm Dương Lục” có

thể tra được, đều thuộc loại tử vong bình thường. Cho dù người bị chết kỳ quặc cỡ nào, cũng coi như sống thọ và chết tại nhà!

(Âm Dương Lục: sổ ghi chép sinh tử)

Cho nên, khi trên “Âm Dương Lục” không tra ra tên của Không Tử Viết, cô liền được Ngưu Đầu Mã Diện mang đến “Uông Tử Thành”, chờ Diêm Vương gia phán quyết.

Tạo hình của “Uông Tử Thành” có vẻ độc đáo, nhìn xa lại giống một con rùa úp sấp.

Không Tử Viết nhếch miệng cười, cảm thấy thương thức của Diêm Vương gia vô cùng đặc biệt.

Đi vào “Uông Tử Thành”, đến cửa “Trạch Âm Điện”, cách một phiến cửa gỗ cổ xưa, nghe thấy trong “Trạch Âm Điện” truyền ra tiếng quý khóc than kêu, thật khiến người ta dựng tóc gáy!

Tiếng kêu oan của quý hồn, tiếng cầu xin tha thứ run rẩy, còn có tiếng gầm lên đập bàn, cùng với tiếng đom đóp của roi da quất trên da thịt, chẳng những không thể dọa Không Tử Viết, ngược lại khiến cô cảm thấy mới mẻ vô cùng.

Ngưu Đầu Mã Diện đối mặt nhìn một cái, càng phát giác Không Tử Viết là làm quý còn sai dự liệu!

Đội thời gian khoảng chừng một chén trà nhỏ, cửa lớn của “Trạch Âm Điện” được mở ra, một vị quý thị vệ mặt đen áp giải hai quý hồn bị xích cùng nhau đi ra.

Trong hai quý hồn, có một là vị mỹ nữ kiều mị, giờ phút này đang khóc thương tâm muốn chết. Một quý hồn kia, là vị nam tử diện mạo cực xấu xí, giờ phút này đang vừa đi vừa cười, xem ra tuyệt đối là “quý gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái”!

Mã Diện quay đầu, chỉ vào hai quý hồn cùng bị xích, nói với Không Tử Viết: “Thấy chưa? Đây chính là kết cục không nghe lời! Đội lát nữa đi vào, nhớ rõ phải nghe lời Diêm Vương gia, ngài nói thế nào thì làm thế ấy, dù sao cũng đừng đề cập đến những yêu cầu không hợp lý, càng đừng nói câu ngốc nghếch muốn xuyên qua thời không gì gì đó, nếu không, kết cục của người sẽ giống vị mỹ nhân kiều mị kia, chẳng những phải ở lại địa phủ mấy trăm năm, còn phải chung sống cùng gã nam tử xấu xí kia.” Nói đến đây, Mã Diện bỗng nhiên ý thức được, lời này của hắn căn bản là không hề ý nghĩa, muốn tìm ra một quý hồn xấu xí hơn Không Tử Viết trong địa phủ, sợ là còn khó hơn lên trời!

Không Tử Viết vừa gật đầu tỏ vẻ hiểu được, vừa tính toán trong lòng, cô phải tiếp tục duy trì bình tĩnh, không khóc không nháo, tranh thủ lưu lại cho Diêm Vương gia một ấn tượng tốt, lừa gạt lấy một đái ngộ tốt. Nếu cô chơi ngang tàng quấy rối, không chừng Diêm Vương gia kia khó chịu một cái, cũng cho cô một hình phạt lớn nhất. Kỳ thật, cô ngược lại cũng không sợ chung sống cùng nam nhân xấu xí nào đó, chỉ sợ trong địa phủ này không tìm ra con quý nào xấu hơn cô, đến lúc đó, Diêm Vương gia kia còn không phải nhét cho cô một con. .... chuột thiếu cánh tay thiếu chân mù mắt á?

Ngưu Đầu tiến lên một bước, đối mặt với quý thị vệ mặt đen khách khí nói: “Hắc ca, đây là quý chết oan vừa dẫn tới.”

Quý thị vệ mặt đen khẽ quét mắt một cái, lập tức tập trung ánh mắt long lanh có thần ở trên người Không Tử Viết.

Chỉ thấy Không Tử Viết một đầu tóc đen đã bị sấm sét chẻ thành trục nửa đầu, giữa đầu đen cháy xém, thật giống đỉnh một bãi phân đã cứng lại.

Kia vốn dĩ còn coi như cái ót đằng hoàng, bị bỏ ra một vết thương, xung quanh miệng vết thương sớm đã máu thịt lẫn lộn, cả khuôn mặt cũng giống như một quả hồ lô máu kinh dị đến cực điểm.

Có lẽ do bị sét đánh khiến hai con mắt tam giác của Không Tử Viết xuất hiện vấn đề về góc độ. Khi một con mắt nhìn người chăm chăm, một con mắt khác lại xoay loạn xung quanh.

Kính mắt ở trên mũi chỉ còn lại có một bộ gọng kính, cộng thêm một cái thấu kính vỡ vụn hình dạng dị thường, thật là muốn bao nhiêu nghèo kiết hủ lậu thì có nghèo kiết hủ lậu bấy nhiêu.

Cái miệng thò ba múi đặc sắc nhất kia là mặt hàng duy nhất giữ gìn có vẻ hoàn chỉnh. Tuy rằng cái miệng này cũng từng bị sét lấp lại tám ngày trước, nhưng ít ra sau lần thứ hai bị sét đánh, coi như bảo lưu được nguyên trạng, coi như nó là bản mô phỏng hóa đi.

Về phần hàm răng sao, trừ răng cửa thiếu đi hai cái, những cái khác vẫn cố thủ ở cương vị của mình, tinh thần chuyên nghiệp này cực kỳ đáng quý.

Trên quần áo Không Tử Viết vẫn còn sót lại vết máu heo lỏn, ở giữa nhiều nếp nhăn bốc lên mùi vị ghê tởm.

Hai chiếc giày cao gót coi như xinh đẹp đã không thể sánh đôi, trong đó một cái bị đá vỡ mũi giày, một cái kia đã đi mất gót giày, thật đúng là làm khó cho Không Tử Viết có thể một đường đi tập tễnh đến nơi này, quả thực là bằng chứng cho hai chữ — cường hân!

Quý thị vệ mặt đen càng nhìn Không Tử Viết càng hưng phấn, lập tức quay người chạy vào “Trạch Âm Điện”, sau đó đuổi vội một cô gái áo tím đi ra.

Cô gái áo tím kia có đôi tay ngọc trắng nõn tinh tế, trên cổ tay có một cái xiềng. Quần áo màu tím của cô ta đã bị roi da quất bung ra, mơ hồ hiện ra vết máu. Cô ta hơi buông mí mắt, làm người ta không thể thăm dò biểu cảm của cô ta giờ phút này.

Quý thị vệ mặt đen cõng cái xiềng trên tay trái cô gái áo tím, không chút do dự khóa vào cổ tay Không Tử Viết, khóa hai quý hồn khóa lại cùng nhau!

Không Tử Viết chậm rãi ngẩng đầu, híp con mắt mơ hồ nhìn về phía cô gái áo tím bị khóa lại cùng mình kia.

Chỉ một cái liếc mắt này, ơ..... không thấy quá rõ ràng. Không Tử Viết chỉ cảm thấy mắt giống như bị viên kim cương cara cỡ lớn chói một lúc, trông rối trong khoảng khắc. Chờ sau khi cô trừng mắt nhìn, mới mơ hồ nhìn thấy, cô gái áo tím bị khóa cùng cô giờ phút này, tuyệt đối có dung nhan mỹ lệ vẫn chương khó có thể hình dung. Cho dù nhìn không được rõ ràng lắm, lại khiến trái tim cô không hiểu rung rung một lát, lại sinh ra một thứ cảm giác không nói rõ được. Đường như.....đường như rất lâu rồi, hai người đã từng quen biết nhau.

Không Tử Viết chưa bao giờ thích tự dưng bắt chuyện với người khác, cô thử mở miệng hỏi:“Cô làm sao lại bị khóa cùng tôi?”

Cô gái áo tím không chút biểu cảm quét mắt một cái, lạnh lùng mở miệng nói:“Ta đắc tội với Diêm Vương.”

Không Tử Viết cúi thấp đầu, âm thầm suy nghĩ, Diêm Vương trừng phạt thật đúng là đủ tàn nhẫn. Vô cùng may mắn là, cô gái áo tím trước mắt có thể bồi dưỡng tình cảm sâu đậm của cô ta; không may cô..... cô.....cô không phải les!

Nữ tử áo tím cau mày, quay đầu đi, thầm nghĩ: Diêm Vương gia đúng là kẻ tiểu nhân, lại trừng phạt mình như thế! Cô thà rằng bị khóa sống cùng một con chuột mù mất thiếu tay thiếu chân, cũng không muốn chung sống cùng với một người như thế này!

Ngưu Đầu thấy Không Tử Viết còn chưa gặp Diêm Vương gia đã bị khóa rồi, không khỏi uất ức thay cô, liền nói với quý thị vệ mặt đen:“Hắc ca, ngài xem vị cô nương này, có phải nên đưa đi cho Diêm Vương gia định đoạt trước hay không?”

Quý thị vệ mặt đen xoa tay, nói:“Diêm Vương gia lên tiếng, chỉ cần tìm thứ gì đó ghê tởm trong địa phủ khóa cùng cùng cô gái áo tím kia, cho dù là quý hay là súc sinh, nhất định phải làm ghê tởm nữ tử áo tím kia một ngàn năm!”

Mã Diện vội sát lại gần, tò mò hỏi:“Cô gái áo tím làm sao lại đắc tội với Diêm Vương gia của chúng ta? Vì sao bị phán quyết tàn nhẫn như vậy chứ?”

Quý thị vệ mặt đen vô cùng thần bí cúi đầu, dường như muốn bắt quái ra một số bí mật sâu cay, lại kè ở bên tai Ngưu Đầu Mã Diện, nói vang, “Không biết!”

Mã Diện kéo dài cái mặt ngựa trừng mắt nhìn quý thị vệ mặt đen, Ngưu Đầu thở hắt hắt phun về quý thị vệ mặt đen.

Quý thị vệ mặt đen thấy Ngưu Đầu Mã Diện đồng thời tức giận, vội lấy lòng cười, nói: “Ta thực sự không biết. Cô gái áo tím này hôm nay vừa lộ diện, Diêm Vương gia liền trở mặt, trực tiếp phân phó ta tìm thứ ghê tởm nhất khóa cùng cô ta, cho cô ta khổ một ngàn năm.”

Ngưu Đầu cùng Mã Diện liếc nhau một cái, không hỏi thăm nhiều nữa, bằng không chọc Diêm Vương gia không thoải mái, ngày lành của bọn họ cũng chấm hết. Nhưng, Ngưu Đầu Mã Diện vẫn còn nhớ đến chuyện để Không Tử Viết thay ca, không chịu dễ dàng từ bỏ. Vì thế, Mã Diện nói với quý thị vệ mặt đen:“Nếu Diêm Vương gia giao chuyện này cho Hắc ca, không hiểu ngài có thể đổi một người khác đi khóa được không?”

Quý thị vệ mặt đen hỏi lại:“Vì sao?”

Mã Diện đáp:“Người cũng biết, ta cùng Ngưu Đầu đã lâu rồi không nghỉ ngơi, muốn tìm một con quý có vẻ trầm ổn lại có lực uy hiếp làm dự khuyết. Đây, chúng ta xem cô nương kia không tồi, muốn cầu tình với Diêm Vương gia, lưu lại cô nương kia, thỉnh thoảng thay ca.”

Quý thị vệ mặt đen có chút bóp cổ tay nói:“Lời này của nhị vị nếu nói sớm còn được, giờ phút này sợ là đã không còn kịp rồi.”

Ngưu Đầu sừng sốt, vội hỏi nói:“Chỉ giáo cho?”

Quý thị vệ mặt đen nhìn nhìn chung quanh, nhỏ giọng đáp:“Diêm Vương gia giờ này đột nhiên phát bệnh, xem ra giống như đau tim. Quái lạ là Diêm Vương gia vô cùng kích động, lại chạy về hướng ‘Minh Thành’, trong miệng còn nhắc mãi cái gì mà ‘Tử Viết Tử Viết’, cũng không biết ngài rốt cuộc muốn nói cái gì nữa.”

“Còn chưa đợi Diêm Vương gia chạy ra ‘Trạch Âm Điện’, vị cô gái áo tím kia đã bị đưa tới. Diêm Vương gia vừa nhìn thấy cô gái áo tím kia, lập tức trở nên giận không thể át. Chẳng những tự mình động thủ đánh cô ta hơn mười roi, còn hạ lệnh đem khóa ở địa phủ một ngàn năm.”

“Sau đó, Diêm Vương gia vừa vô cùng lo lắng phân phó Âm Dương Phán Quan tạm thay ngài quản lý địa phủ, vừa kêu ‘Muộn rồi, muộn rồi’ chạy tới ‘Châu Thai Trì’. Xem ra, dường như là chuẩn bị đầu thai đi nhân gian.”

Mã Diện vừa nghe, lập tức sốt ruột. Chuyện liên quan đến phúc lợi, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ? Vì thế, hần móc ra một cái di động màn hình cảm ứng kiểu mới nhất, chống lấy lá gan gọi điện cho Diêm Vương gia.

Sau khi điện thoại được kết nối, phát ra giọng nói trầm trầm của phụ nữ, “Xin chào, số máy quý khách vừa gọi đã đóng máy, xin vui lòng gọi lại sau.....”

Ngưu Đầu thở hắt hắt, nói:“Không xong, Diêm Vương gia thực sự đi đầu thai rồi!”

Quý thị vệ mặt đen lấy đi di động trong tay Mã Diện, thích không buông tay đùa nghịch nói: “Đợi lúc các người lại đi dạo phố, cũng mang về cho ta một bộ di động như thế này đi. Hi, cái thứ thật là cool ha!”

Sau khi lựa chọn chức năng chụp ảnh, quý thị vệ mặt đen chụp hình Ngưu Đầu Mã Diện, sau đó chắc chắn nói:“Tấm ảnh này, nét thật! Màu cũng đẹp!

Đây..... Ở..... Các người không cảm thấy trong bức ảnh này thiếu cái gì à?”

Ngưu Đầu Mã Diện nghỉ hoặc cúi đầu nhìn kỹ, sau đó ba con quỷ cùng quay đầu chuyển hướng tới vị trí ban đầu chỗ Không Tử Viết đứng, lại..... không phát hiện một con quỷ nào!

Ba con quỷ thầm kêu một tiếng “Chết cha!”, vội tản ra đuổi theo ra bên ngoài. Đứng nhìn bọn họ bình thường riêng tư ở dưới có thể nói chuyện phiếm hai câu, nhìn có vẻ cũng nhàn rồi, nhưng nếu không làm tốt chuyện gì, để Diêm Vương gia biết, điều chờ đợi bọn họ sẽ chính là hình phạt cổ quái không tưởng được. Đầu năm nay muốn làm quỷ à, cũng khó lắm.

Khi quỷ thị vệ mặt đen đang thao thao bất tuyệt, cô gái áo tím đột nhiên cầm dây xích dài trong tay vòng lên trên cổ Không Tử Viết, buộc cô cùng mình chạy trốn.

Hai con quỷ một mạch chạy như điên, cho đến khi thấy rất nhiều quỷ đang ngay ngắn có trật tự đi về một hướng, cô gái áo tím mới chậm bước chân lại, lại buộc chặt dây xích trong tay, đe dọa nói: “Người thành thật chút cho ta, bằng không ta ghim chết người!”

Không Tử Viết mở miệng muốn nói cái gì đó, lại không thể phát ra một tiếng động.

Cô gái áo tím khẽ nhủ mảy, buông lỏng dây xích một ít, cho Không Tử Viết có thể nói.

Sau khi Không Tử Viết ho nhẹ một trận, khàn khàn cổ họng, chậm rì rì nói: “Kỳ thật tôi rất tò mò, sau khi cô ghim chết tôi, tôi còn có thể biến thành hình thức tồn tại nào nữa.”

Cô gái áo tím nheo mắt lại, xem chừng dường như muốn ghim chết Không Tử Viết. Nhưng cô ta cuối cùng chỉ cười cười, dùng giọng dịu dàng dụ dỗ nói: “Người ngoan ngoãn theo ta đi đầu thai, như vậy đối với ai cũng tốt. Nếu không bị nhốt ở đây một ngàn năm, sống không có mỹ nam, sống không có mỹ thực, không có cuộc sống truyền hình TV, mỗi ngày chỉ có thể nhìn đủ loại cô hồn dã quỷ chết thảm mỗi ngày.”

Không Tử Viết cảm thấy nàng ta nói có lý, vì thế gật đầu đồng ý.

Cô gái áo tím không nghĩ tới Không Tử Viết dễ nói chuyện như vậy, không khỏi có chút đắn đo không cho phép suy nghĩ của cô, vì thế nàng ta nghi hoặc hỏi: “Người không muốn chung sống cùng ta một ngàn năm ở địa phủ?”

Không Tử Viết lấy ánh mắt nhìn kẻ bệnh thần kinh liếc từ áo tím một cái, nhẹ nhàng đáp lại câu, “Tôi không muốn thay đổi tính hướng.”

Cô gái áo tím khoe miệng co giật, hung hăng lườm Không Tử Viết một chút, dùng ống tay áo ngăn dây xích ở cổ tay hai người, ra hiệu bảo cô cùng chạy lên trước đám quỷ đi đầu thai.

Nơi quỷ đầu thai tên là “Châu Thai Trì”, toàn thể nhìn giống như là một tòa thiên trì cực lớn. Đáy hồ nước trong như mặt gương, trên hồ quanh năm quanh năm sương mù xanh tím dày đặc quỷ khí u ám, giống như nhìn không thấu nhân sinh huyền bí, không thể thăm dò chân tướng luân hồi.

Xung quanh “Châu Thai Trì” thiết lập các Luân Hồi Đạo. Có Súc Sinh Đạo, có Nhân Đạo, cũng có Yêu Ma Đạo. Từ những thứ đó ra, còn phân thành các niên đại, hiển nhiên là nhằm vào thời không khác nhau.

Không Tử Viết cùng cô gái áo tím một trước một sau đi tới, trong lòng suy nghĩ nếu đợi lát nữa mình dùng mảnh lối không uống canh Mạnh Bà, có thể lưu lại ký ức kiếp này không? Nếu có thể thành công, cô có thể đi tìm cha Không, tiếp tục làm con gái của ông. Nghĩ lại cả đời này, người cô nhớ đến nhất chính là cha Không còn những người khác đều là mây khói lướt qua.

Cô cũng không phải một người rất nhiệt tình, cũng không có thứ tình cảm nồng nhiệt, nếu để cô tự bình luận bản thân, vẫn tuyệt đối chính là bốn chữ – “tương đối bình tĩnh”. Hai chữ “bình tĩnh” này có vẻ dễ giải thích, nhưng sau khi thêm vào hai chữ “tương đối”, ý nghĩa này thật đáng giá nghiên cứu kỹ.

Khi Không Tử Viết đang tính toán trong lòng, bên tai lại nghe thấy hai con quỷ nói chuyện với nhau.

Một con quỷ mặc quần áo xám nhỏ giọng hỏi một con quỷ mặc áo đen khác: “Ca, đợi lát nữa chúng ta không uống canh Mạnh Bà được không? Kiếp sau chúng ta vẫn làm huynh đệ.”

Không đợi con quỷ áo đen trả lời, một vị quỷ nha dịch đột nhiên xuất hiện, âm trầm cười nói: “Ít tính toán đi! Đừng tưởng rằng địa phủ bây giờ vẫn là phương pháp quản lý cũ, có thể dễ dàng cho các người chui qua kẽ hở, mang theo ký ức đi đầu thai! Các người một đám tự cho là xuyên qua thời không, trên thực tế lại nhiều loạn trật tự bình thường của Nhân Đạo.

“Nói thật cho các người biết, từ lúc Mạnh Bà sơ xuất để cho vài người chạy mất, liền bị Diêm Vương gia biếm đến hậu viện chà bồn cầu rồi. Sau khi Mạnh Bà liên tục chà bồn cầu một trăm năm, mới được Diêm Vương gia tha cho, cho Mạnh Bà lập công chuộc tội, chế ra hàng loạt canh Mạnh Bà, tưới đầy cả tòa ‘Châu Thai Trì’.”

“Trước mắt, nước trong ‘Châu Thai Trì’ này toàn bộ đều là canh Mạnh Bà! Ai muốn đi cửa sau à, khả khả, con mẹ nó cũng chịu! Người muốn tự nhận là Michael Phelps, cứ việc một mạch xuyên qua ‘Châu Thai Trì’, bơi tới trong bụng mẹ đi!”

(Michael Phelps: vận động viên bơi lội đoạt HCV Olympic)

Lời này vừa nói ra, sự ngưỡng mộ của Không Tử Viết với Diêm Vương gia đột nhiên bay lên một tầng cao mới, coi như..... miễn cưỡng không quá

ghét ông ta nữa . Nếu không phải bởi vì Không Tử Viết vừa xuất hiện, đã kiếm được một cái vận mệnh bị nhốt ngàn năm, cô vẫn còn có thể sinh ra vài phần ngưỡng mộ đối với vị Diêm Vương gia kia. Chi tiếc, Diêm Vương gia trong bất tri bất giác đã chỉ trích Không Tử Viết đắc tội rồi.

Trước mắt, Không Tử Viết tuy đã chặt đứt ý muốn giữ lại ký ức, nhưng ngẫm nghĩ, lại cảm thấy có thể được đối xử bình đẳng cũng rất tốt. Cho dù là nhân gian hay địa phủ, đối xử bình đẳng với bình dân và tiểu quý mà nói, cũng là một chuyện dễ chịu.

Ngay lúc hai người sắp đến gần “Châu Thai Trì”, trong đàn quỷ đột nhiên xảy ra bạo động.

Quý nha dịch phát hiện có một đôi nam nữ bị khóa với nhau ý đồ nhảy vào “Châu Thai Trì”, lập tức Thiết Hồ Câu tóm lại, bắt hai người trở về, nặng nề mà ném trên mặt đất.

Nam tử tuần mỹ tức giận đến chửi ầm lên nói: “Các ngươi lũ Vương Bát Đản này không được chết từ tể! Vì sao không cho ta đầu thai?! Lão tử thật sự là chịu đủ nữ nhân xấu xí này rồi!”

Quý nha dịch vận khí đan điền, quát lại: “Đồ ngu! Nếu không phải ta kịp thời tóm ngươi lại, ngươi kiếp sau phải gắn bó với nàng ta như cũ! Đến lúc đó, các ngươi không phải trẻ sinh đôi, thì là quái vật bất nam bất nữ!”

“Biết cái gì là quái vật bất nam bất nữ không? Chính là một người, chẳng những có khuôn mặt xấu xí của nữ nhân, còn đồng thời có thân thể đặc trưng của nam nhân! Tâm lý lại thay đổi chọt nam chọt nữ đi đi về về! Nói một từ chuyên môn đi, nhân cách phân liệt, ngươi hiểu hay không? Hiểu hay không?!”

Nam tử tuần mỹ vừa nghe lời này lập tức ừ rừ, sau khi thừa người ra, vậy mà lại ôm đầu khóc lóc. Hắn vô cùng hối hận lúc trước làm sao lại đắc tội với Diêm Vương gia, nếu không phải hắn cãi nhau quá dữ, Diêm Vương gia cũng không đùa giỡn hắn đến mức này!

Bà già xấu xí ở một bên an ủi nói: “Ngươi đừng khóc , ta đây sẽ đối xử tốt với ngươi, sinh cho ngươi vài đứa con cũng không có vấn đề gì.”

Nam tử tuần mỹ nhìn nữ tử xấu xí một cái, run run hỏi: “Lão thái bà, ngài hôm nay thọ bao nhiêu rồi ?”

Nữ tử xấu xí liếc mắt đưa tình kèm theo gi mắt, hờ hằm răng vàng khè trên đầu: “Ta đây năm nay mới 67, thân thể cường tráng. Đại huynh đệ à, ngươi cứ gọi ta là tỷ đi.”

“Ừ.....” Nam tử tuần mỹ buồn nôn.

Bên này, Không Tử Viết mắt thấy tình hình nghiêm trọng, thu suy nghĩ thăm dò về, cũng bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc — xúc động là ma quỷ, có lẽ cô nên tiếp tục duy trì phong cách bình tĩnh, thành thành thật thật ở trong địa phủ một ngàn năm. Hoặc là, sau khi chờ Diêm Vương gia trở về, cô chống án thử xem, không chừng có thể được phóng thích trước thời hạn.

Bên kia, quý nha dịch nổi giận gầm lên một tiếng, đầu tiên là làm cho nam tử tuần mỹ cùng nữ tử xấu xí kia cùng cảm miệng, sau đó lấy ra bộ đàm hô: “007, 007, mau đến ‘Châu Thai Trì’ nhận tội phạm chạy trốn.”

Không Tử Viết sững sốt, thầm nghĩ: không ngờ, địa phủ cũng cầu tiến cùng thời đại như thế, thế mà còn lắp thêm bộ đàm. Lại tinh tế đánh giá vị quý nha dịch kia, phát hiện hắn tuy rằng trên người ăn mặc đều là quần áo nha dịch cổ đại, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra, chỗ ngực quần áo còn thêu nhãn hiệu Nike. Ngay cả trên gót đôi giày quan kìa cũng in nhãn hiệu Adidas!

Không Tử Viết bị thất chặt, hồi lâu cũng chưa trở lại bình thường.

Cô gái áo tím đi mau hai bước đuổi tới trước mặt Không Tử Viết, thái độ vẫn kiên quyết khác thường mà chuẩn bị nhảy vào “Châu Thai Trì”.

Không Tử Viết suy nghĩ trong lòng : Nếu nàng ta cũng có dũng khí dấn thân vào một đời với mình, mình còn sợ nàng ta hay sao? Đầu tiên, mọi người đều là nữ nhân, không tồn tại vấn đề nghiêm khắc thân thể và mặt tách rời; tiếp theo, hai người cũng không là less, hẳn là sẽ không xuất hiện phân chia cực đoan ban ngày thích nam nhân, buổi tối thích nữ nhân. Còn nữa, sau khi nhảy xuống “Châu Thai Trì”, sẽ quên tất cả quá khứ, hoàn toàn không nhớ rõ mình là ai. Con người một khi đã không còn ký ức quý giá, sống thế nào cũng không quan trọng nữa. Dù sao, kiếp sau, lại là một bắt đầu mới.

Vừa nghĩ như thế, Không Tử Viết liền cảm thấy hai thành một cũng là có thể. Linh hồn cô noi noi theo sát phía sau cô gái áo tím, chờ xem cô ta cuối cùng xong việc như thế nào.

Không thể phủ nhận nói, Không Tử Viết này thật là có chút thú vui tẻ nhạt thấp hèn. Hễ thấy kẻ địch chịu tra tấn, tâm tình của cô cũng sáng khoái . Nếu sự tra tấn này là do cô khởi nguồn, trong mắt cô sẽ sinh ra một thứ cảm xúc tự mãn không cách nào hình dung.

Ngay khi hai người sắp đến gần bên bờ “Châu Thai Trì”, Ngưu Đầu Mã Diện còn có quý thị vệ mặt đen đã thờ hồng học chạy đến, trong miệng còn hô to, “Ngăn hai nữ nhân kia lại!”

Cô gái áo tím thấy hành tung bại lộ, việc kéo Không Tử Viết né tránh quý nha dịch nhào tới trước mặt, cũng thuận tay cướp luôn đại đao của quý nha dịch đeo ở bên hông, bức lui Ngưu Đầu Mã Diện đang đuổi theo, kéo Không Tử Viết chạy đến một chỗ bên cạnh “Châu Thai Trì” biển hiệu có dòng chữ “Hồng Cừ Duệ Tam Quốc”, và trong lúc thờ hồng học hướng về phía Không Tử Viết quẹo rừ cười một cái, tuyên bố nói: “Tặng ngươi món quà.”

Chữ “gì” của Không Tử Viết còn chưa hỏi ra khỏi miệng, đã bị cô gái áo tím nâng mặt, hôn một tiếng bập môi. Còn không đợi Không Tử Viết phản ứng lại, cô gái kia nhủ mảy, đột nhiên bất chấp vung đao trong tay lên, không chút do dự chém về phía cô tay Không Tử Viết.

Khổng Tử Viết kêu thảm thiết một tiếng, chỗ cổ tay máu tươi như trút!

Cô mắt thấy cô gái áo tím khoe môi lộ ý cười, hai cánh tay mở rộng, thân thể ngửa ra sau, giống như một cái điều vẽ bằng mực đậm bay vào trong “Châu Thai Trì”.

Cùng lúc đó, Diêm Vương gia đứng ở chỗ cao nhìn chung quanh, cảm giác thấy ngực đau đớn khác thường, vội đưa mắt đi nhìn, chỉ thấy mây mù vương vấn một nữ tử thướt tha cạnh “Châu Thai Trì”. Trong朦胧 lung, chỉ thấy nàng đang một tay ôm cánh tay đứt, vừa nhìn xa xa vào đáy “Châu Thai Trì”.

Cảm giác quen thuộc khó hiểu kia làm cho tinh thần Diêm Vương gia lâm vào rung động, trong mắt nháy mắt bốc cháy lên ngọn lửa nóng rực.

Dựa vào tuyệt thế võ công, Diêm Vương gia dùng mũi chân nhẹ nhàng điểm trên mặt đất, thân thể giống như một con vũ yến uyển chuyển, xuyên qua mây mù dày đặc, nghênh phong phá lãng bay tới chỗ Khổng Tử Viết.

Gần, gần, ngài rút cục sắp nhìn thấy rõ mặt của Khổng Tử Viết rồi!

Đó là dung nhan ngài mong nhớ ngày đêm, đó là chấp niệm ngàn năm qua của ngài! Để tìm được nàng, ngài đã đau khổ canh giữ ở địa phủ hơn một ngàn năm, vì chính là tìm được nàng!

Ngài còn nhớ rõ, ngài từng nhỏ một giọt máu tim ở chỗ mi tâm của nàng, để kiếp sau có thể tìm được nàng. Nhưng mà, địa phủ lạnh lẽo, biển người mệnh mông, cho dù ngài chường quân địa phủ nhiều năm, lại cho tới bây giờ cũng chưa từng tìm thấy nàng. Nàng dường như bị ai cố ý giấu đi, hoàn toàn biến mất ngoài Ngũ Hành, làm cho ngài không cách nào cảm nhận được sự tồn tại của nàng!

Hôm nay, ngài liên tiếp hai lần đau lòng như thất, nói vậy nhất định là nàng gặp phải bất hạnh, thân thể đã chịu đựng đau đớn rất lớn, cho nên ngài mới có thể tìm được nàng!

Kỳ thật, Diêm Vương gia đoán không sai.

Khổng Tử Viết quả thật là bị người khác làm “Tàng Hồn Chú”, niệm phong tất cả hơi thở của cô trong Thiên Linh. Nếu không phải cô lại bị sét đánh trúng Thiên Linh, bỏ “Tàng Hồn Chú” kia ra một khe hở như có như không, Diêm Vương gia vẫn sẽ không tìm thấy Khổng Tử Viết.

Cái gọi là cơ duyên xảo hợp, có lẽ chính là ý nghĩa này đây .

Nay, Diêm Vương gia đã tìm được Khổng Tử Viết, tất nhiên sẽ hết sức quý trọng, sẽ không lại ngàn năm nữa bỏ lỡ nhau nữa.

Cả đời này của ngài, rốt cuộc có bao nhiêu cái ngàn năm, ngài không biết. Ngài chỉ biết là, ngài quen biết nàng sớm nhất, lại luôn không đuổi kịp bước chân của nàng, vĩnh viễn phải rút lại phía sau người khác nửa nhịp. Lần này, ngài muốn ôm chặt nàng, sẽ không cho nàng rời xa mình nữa! Lần này, ngài muốn lớn tiếng nói cho nàng, ngài yêu nàng!

Vô vàn suy nghĩ , kì thực chỉ trong nháy mắt.

Theo sương mù màu xanh tím dày đặc thưa dần, người làm ngài mong nhớ ngày đêm đau khổ tìm kiếm, sắp xuất hiện ở trước mắt!

Diêm Vương gia kích động khó có thể tự kiềm chế, thân thể cùng thần kinh đều hồi hộp đến nỗi bắt đầu run run. Ngài theo bản năng vươn đôi cánh tay ra, muốn ôm Khổng Tử Viết vào trong lòng, chặt chẽ, không bao giờ buông ra nữa!

Nhưng mà, vận mệnh cũng là một thanh niên đang trong thời kỳ nổi loạn, luôn thích phát triển sự tương phản của những dự tính tốt đẹp.

Khi Diêm Vương gia sắp bay tới trước mặt Khổng Tử Viết, chỉ thấy Khổng Tử Viết một tay ôm cánh tay đứt máu tươi như trút, khuôn mặt to khổng lồ dữ tợn vì đau đớn cùng phần hận đan vào nhau, mở ra cái miệng bốn máu do ba mũi tạo thành, hướng về phía nữ tử áo tím đã rơi vào “Châu Thai Trì” hét lớn: “Chết tiệt! Cô cũng không sợ mọc ra ba cánh tay! Tôi phi!”

Khổng Tử Viết gào ra những lời này, chẳng những bị cô gái áo tím nghe thấy được, còn gào vào mặt Diêm Vương gia đang bay tới!

Nước miếng của Khổng Tử Viết hàm lượng phong phú, trực tiếp phun đầy mặt Diêm Vương gia những chấm nhỏ nước miếng.

Cho dù Diêm Vương gia duyệt quỷ vô số, nhưng vẫn bị Khổng Tử Viết dọa tới mức thần kinh thất thường, trong tình huống hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý, đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, khí tách rời đan điền, khiến thân thể trầm xuống, cả người “a” một tiếng rơi xuống đáy hồ “Châu Thai Trì”.

Bởi vậy, ánh mắt đau đớn tột cùng của Diêm Vương gia liền trở thành điểm cuối cùng của lần gặp lại này.

Thật là thê lương không bao giờ nói hết.

Đợi chút, đợi chút, hình ảnh còn đang tiếp tục.

Cô gái áo tím cùng Diêm Vương gia lần lượt rơi vào “Châu Thai Trì”, đóa hoa Bỉ Ngạn Khổng Tử Viết giấu trong ngực kia cũng rung rinh rơi ra ngoài, sau khi vạch ra trong sương mù màu xanh tím một đường cong khiến người ta kinh diễm, trực tiếp rơi vào trong “Châu Thai Trì”, lặng yên biến mất ở đáy

hồ.

Quý nha dịch nhìn thấy tất cả mọi thứ xảy ra đã hoàn toàn choáng váng, sau khi cái đầu xoay hơn một trăm lần, vẫn bị vây trong trạng thái chết máy.

Sau khi Âm Dương Phán Quan tạm thời mang chức vị của Diêm Vương gia chớp mắt hai mươi sáu cái, rốt cục đã đưa tay chỉ vào Không Tử Viết, quát to: “Xấu nữ to gan, nguoi thể mà dám dọa Diêm Vương gia rơi vào ‘Châu Thai Trì’! Và lại tự mình hái Quý Vực Bỉ Ngạn hoa, ném vào trong ‘Châu Thai Trì’, quả thực là muốn phá hoại Nhân Đạo!” Lập tức hô to một tiếng, “Bay đâu, bắt ả xấu xí này lại cho bản quan! Đá đến mười tám tầng địa ngục, chiến xếp giòn cho bản quan!”

Hai quý nha dịch ủa lên, một trái một phải vận cánh tay Không Tử Viết, kéo cô đi tới cửa vào mười tám tầng địa ngục.

Đúng lúc này, một con quý nha dịch lặc lư chạy đến bên cạnh Âm Dương Phán Quan, cung kính nói: “Phán Quan đại nhân, thượng tiên yêu cầu video cùng ngài, nói là có chuyện quan trọng thương lượng.”

Âm Dương Phán Quan run rẩy quan bào, bàn tay to vung lên, “Mau trình laptop lên đây.”

Quý nha dịch hai tay nâng, mang ra một cái laptop siêu mỏng kiểu mới nhất, đưa lên trước mặt Âm Dương Phán Quan.

Âm Dương Phán Quan đeo tai nghe, lập tức nghe ra tám cái răng đúng chuẩn, cung kính hỏi: “Thượng tiên, ngài có chỉ thị gì ạ?”

Thượng tiên trả lời: “Phán Quan, bản tiên có một đồ nhi ngoài ý muốn mà rơi xuống địa phủ, bản tiên muốn mang nó đi, chẳng biết có tiện hay không?”

Âm Dương Phán Quan khó xử nói: “Chuyện này..... quả thật rất là khó xử.....”

Thượng tiên lại nói: “Năm nay trong Thiên Cung sát hạch chiến tích, nói muốn luận công ban thưởng, bản tiên chuẩn bị bỏ một phiếu cho Phán Quan!”

Âm Dương Phán Quan chấp tay nói: “Hạ quan đã gửi giấy thông hành địa phủ qua email cho ngài, kính mời thượng tiên tới đón đồ nhi ngoài ý muốn mà rơi xuống địa phủ của ngài trở về Thiên Đình.”

Theo bưu kiện gửi đi, không cần đến một lát, một vị thượng tiên râu bạc tiên phong đạo cốt chân đạp mây bay lướt tới.

Thượng tiên mặc y phục lụa trắng, mềm nhẹ mà mỏng, tầng tầng lớp lớp theo gió tung nhẹ, càng thể hiện khí phách tiên gia. Thượng tiên đỉnh đầu tóc bạc, dưới có râu bạc trắng, cho dù tuổi tác đã cao, vẫn không dấu được lịch sự tao nhã phong lưu.

Một vị thượng tiên như thế xuất hiện ở địa phủ, tự nhiên khiến cho bọn ngu ngốc xà thần tranh nhau nhìn, khen phong thái của tiên nhân.

Thượng tiên mắt chứa ý cười khẽ quét mắt một vòng, lấy tư thế lãnh đạo thị sát công việc khẽ gật đầu, chỉ còn thiếu vung cánh tay hô to: Các đồng chí địa phủ, các người vất vả rồi!

Âm Dương Phán Quan vội vội vàng vàng đi đến trước mặt thượng tiên, chấp tay nói: “Thượng tiên vất vả.”

Thượng tiên thân thiết vỗ vỗ vai Âm Dương Phán Quan, “Làm tốt lắm, tương lai phát triển vô hạn á.” Ngược lại từ trong tay phát ra một sợi dây trắng, trực tiếp kéo Không Tử Viết đầu óc không tỉnh táo từ trong tay hai vị quý nha dịch về. Ngài vốn định nhẹ nhẹ nhàng nhàng bắt lấy Không Tử Viết về trong tay, nhưng ngón tay giật giật, lại không tìm được chỗ sạch sẽ có thể ra tay bắt người, vì thế vung dây thừng, lại vút Không Tử Viết trên mặt đất, ngã phịch một tiếng ra đất, hoàn toàn ném cô hôn mê luôn.

Thượng tiên nhìn Không Tử Viết than nhẹ một tiếng, “Ai..... Thật là thê thảm mà.” Quay mặt về hướng Âm Dương Phán Quan, “Phán Quan, đó là đồ nhi không chịu thua kém ai của bản tiên, bây giờ đã tìm được nó, bản tiên đi đây.”

Âm Dương Phán Quan vội ngăn Thượng tiên lại, “Con quý đó đã phạm vào trọng tội, sợ là.....”

Không đợi Âm Dương Phán Quan nói hết câu, thượng tiên đã xách một đầu dây thừng, kéo Không Tử Viết nhanh chóng rời khỏi địa phủ. Tốc độ cực nhanh, không thể so sánh nổi với lúc đến.

Âm Dương Phán Quan chỉ nhìn thấy bóng dáng của Không Tử Viết vẽ ra một đường parabol trong không trung, nháy mắt biến mất trên bầu trời mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bí mật luân hồi

Ý thức Không Tử Viết chưa hoàn toàn tỉnh táo, trong mông mông lung lung cảm giác được dường như có thứ gì đó đang chọc vào cái cảm hoàn mỹ duy nhất của cô. Cô nhú nhú mày, hé mí mắt phù thũng, mặt không chút biểu cảm nhìn Thượng tiên đang ngồi xổm trước mặt cô.

Thượng tiên thấy Không Tử Viết tỉnh lại, vội vàng cầm cái chạc cây trong tay ra, không chọc cảm của Không Tử Viết nữa, kích động nói năng lộn xộn nói: “Thật tốt quá, thật tốt quá, ngươi rốt cục tỉnh rồi! Thương thế của ngươi đã không còn trở ngại, cụt tay cũng đã được bản tiên xử lý đơn giản một chút. Bên này chuyện xảy ra khẩn cấp, bản tiên không có thời gian nói nhiều cùng ngươi, nhanh chóng theo bản tiên đi đầu thai thôi.” Nói xong, muốn vươn tay kéo Không Tử Viết đứng lên. Trên người Không Tử Viết vô cùng bẩn, Thượng tiên xưa nay lại nghiện sạch sẽ, bàn tay to gầy dẹt vươn ra kia chỉ có thể thu về giữa chừng, sau đó ý bảo Không Tử Viết tự bò dậy, theo ngài đi.

Nhưng mà, Không Tử Viết chỉ mặt không chút biểu cảm nhìn Thượng tiên, đừng nói bò dậy, ngay cả mí mắt cũng không hề chớp một cái.

Thượng tiên thấy Không Tử Viết không phù hợp, gấp đến độ xoay quanh, vội tự giới thiệu nói: “Tử Viết, bản tiên là thần tiên trên trời, lần này hạ phàm là có ý giúp ngươi lịch kiếp, tranh thủ cho ngươi sớm ngày thoát khỏi phạm cốt, đứng hàng tiên ban. Ngươi nhanh chóng đứng lên, cùng bản tiên đi đầu thai được không?”

Trong con mắt tam giác đen như mực của Không Tử Viết không có chút mảy may cảm xúc, vẫn cứ nhìn chằm chằm Thượng tiên.

Thượng tiên bị cô nhìn chằm chằm đâm sợ hãi, đã chột dạ lại xấu hổ ho khan một tiếng, thử thăm dò hỏi: “Ngươi. .... không muốn đi đầu thai? Hay là. .... không tin bản tiên?”

Đối mặt với Không Tử Viết không nói một lời, không cười, không khóc, không âm ỉ gây sợ, thượng tiên rốt cục gần như đến nóng này, càng dần đo không chắc thái độ của cô, vì thế đành phải dậm chân một cái, lại ngồi xổm trước mặt Không Tử Viết, dậm chân dậm ngực thẳng thắn nói: “Tử Viết à, ngươi đừng nhìn bản tiên như thế, bản tiên cũng là thần ở Thiên Đình, thân bất do kỷ. Bản tiên biết ngươi không thể nhớ chuyện xảy ra ngàn năm nay, nhưng dựa vào giao tình nhiều năm của chúng ta, có chút bí sử sâu cay, ta vẫn muốn mạo hiểm nói cho ngươi!”

“Hơn hai ngàn năm trước, ngươi là thú Bạch Hổ dưới tọa của Thanh Dực Đại Đế. Cho dù Thanh Dực Đại Đế chinh chiến quân ma, hay là thụ phong dự tiệc, đều cười ngươi cùng đi cùng về. Cái này vốn cũng không có gì, nhưng ai biết Thanh Dực Đại Đế cười ngươi á, còn cười, cười, cười ra tình cảm.”

“Khụ. .... Về phần này cuối cùng cười tới trình độ nào, bản tiên cũng không phải một thần tiên thích tọc mạch riêng tư của người khác, cho nên tình huống chi tiết cũng không thể nào biết được.”

“Chẳng qua Thiên Đình luôn không cho phép tiên thú thành hôn, đây là con đường tình cảm vô cùng không có tương lai. Cũng không hiểu được năm đó Thanh Dực Đại Đế dùng cách gì ổn định Vương Mẫu nương nương, làm cho lão nhân gia ngài không tiếp tục truy cứu đến cùng.”

“Nhưng hơn một ngàn năm trước, ngươi lại cùng Thanh Dực Đại Đế vì yêu sinh hận, trở mặt thành thù. Ngươi dụ Thanh Dực Đại Đế vào bẫy, khiến ngài bị quân ma bao vây tấn công, trúng trọn tám kiếm, kiếm kiếm xuyên tim!”

“Nếu không phải Vương Mẫu nương nương hạ lệnh chặt trăm cây Bàn Đào, châm ‘Tàng Hồn Đăng’ giữ lại nguyên thần của Thanh Dực Đại Đế, ngươi hôm nay đâu chỉ là chịu chút tội này, sợ là ngay cả mẫu xương cũng không tìm được.”

“Aiii. .... Ngươi hết thấy đều không biết mà. Tiệc Bàn Đào bây giờ nhờ ngươi ban tặng đã thê thảm đến nỗi khiến chúng tiên gia nhìn thấy mà sợ. Thử nghĩ xem, cây trong vườn Bàn Đào kia đã bị chặt mất một trăm cây, còn lại hai cây cuối cùng trơ trọi. Hàng năm khi Vương Mẫu nương nương tổ chức tiệc Bàn Đào, mỗi vị tiên gia có máu mặt cũng chỉ được chia không đến một quả Bàn Đào hoàn chỉnh, chỉ có thể dùng tăm cắm vào miếng Bàn Đào mỏng như cánh ve trong đĩa ngọc. Tiên gia có thị lực không tốt còn phải đeo kính áp tròng đi tìm. Ngươi nói đi, ngươi đây là tạo ra cái nghiệt gì hả?! Nhớ ngày đó, khi Tôn Ngộ Không đại náo tiệc Bàn Đào, cũng không gây ra chuyện keo kiệt như thế này mà!

“Đừng nghĩ hơn một ngàn năm đã nhẹ nhàng trôi qua, trí nhớ của những thần tiên đó còn rất tốt đấy! Vị thần tiên nào nhắc tới ngươi, còn không phải hận nghìn răng nghìn lợi?”

“Ôi. .... Bản tiên cũng sẽ không nói ngươi nữa. Mấy năm nay ngươi sống cũng không dễ dàng gì. Bây giờ, ngươi nhanh chóng đứng lên, theo bản tiên đi đầu thai đi. Chỉ cần trải qua một kiếp cuối cùng này, kiếp nạn của ngươi cũng coi như đã kết thúc. Quay về Thiên Đình, đứng hàng tiên ban, ngày một ngày hai sẽ xong!”

Thượng tiên lưu loát nói một đồng lớn, vốn tưởng rằng Không Tử Viết sẽ rút kinh nghiệm xương máu, đau đớn hối cải, đầu thai lần nữa, làm người bình thường, lại không ngờ, Không Tử Viết vẫn nằm bò trên mặt đất không nhúc nhích nhìn ngài, ngay cả vẻ mặt cũng thiếu tôn trọng.

Thượng tiên nhú mày, nghi hoặc tới gần, cho rằng Không Tử Viết tuy rằng mở to mắt, nhưng vẫn chưa hề tỉnh táo, nếu không làm sao một chút phản ứng cũng không có?

Khi Thượng tiên lại cầm cái chạc cây chọc cảm Không Tử Viết, cô bỗng nhiên chớp chớp con mắt tam giác, sau khi thở dài một hơi, chậm rì rì nói câu: “Tôi còn cho rằng đang nằm mơ chứ.”

Thượng tiên đặt mông ngồi xuống đất, mới lúc sau mới tiêu hóa nỗi ý nghĩa câu nói của Không Tử Viết. Nàng vẫn cho rằng mình đang nằm mơ à?! Sớm biết như vậy, ngài nói cái gì cũng không vạch trần những bí sử sâu cay kia, thiếu chút nữa đã tiết lộ thiên cơ!

Trước mắt, ngài thấy Không Tử Viết đã hoàn toàn tỉnh táo, thế là lại đứng lên, làm bộ làm tịch giữ giữ bụi đất trên người, lại thúc giục nói: “Nếu ngươi đã tỉnh táo, cũng hiểu được đây không phải một giấc mộng phù du, còn không mau mau cùng bản tiên đi đầu thai.”

Một con mắt Không Tử Viết nhìn về phía thượng tiên, một con mắt khác vì bị sét đánh rối loạn thần kinh, giờ phút này đang quay tròn chuyển loạn chung quanh. Chỉ thấy cái miệng ba mũi của Không Tử Viết run rẩy một chút, rất quyết đoán đáp lại câu, “Không đi.”

Thượng tiên choáng váng, tức giận đến nỗi thiếu điều giẫm chân. Lại vội ngồi xổm trước mặt Không Tử Viết, hết sức cầu hỏi: “Vì sao? Ngươi chỉ cần trải qua một kiếp nạn này, thì có thể thành tiên! Thành tiên ngươi hiểu hay không? Hiểu không?! Chính là có thể rất phong cách mà bay tới bay lui, còn có thể nhận ánh mắt sùng bái của mọi người! Ngươi ngâm lại đi, cẩn thận suy nghĩ, đây là một việc phong cách biết bao!”

Không Tử Viết khàn khàn cổ họng nói: “Máy bay cũng có thể bay tới bay lui. Ngôi sao không chỉ phong cách, còn nhiều fan hơn thần tiên.”

Thân thể thượng tiên chấn động, vội lấy tay ôm ngực, ấn lên trái tim dễ tổn thương kia. Sau một lúc lâu, tận tình khuyên bảo nói: “Tử Viết, ngươi cứ ngoan ngoãn cùng bản tiên đi đầu thai đi. Nếu ngươi không chịu được một kiếp này, ngươi cuối cùng sẽ hỗn phi phách tán, hỗn phi yên diệt, trên đời này sẽ không còn Bạch Hồ thú, càng không còn Không Tử Viết nữa.”

Không Tử Viết nhắm mắt lại, “Đã uống canh Mạnh Bà, tôi ngay cả bản thân mình là ai cũng không biết, còn để ý cái gì mà kiếp này kiếp sau, phi thân thành tiên?”

Ánh mắt thượng tiên nhìn về nơi xa xăm, cuối cùng bất chấp, cắn răng nói: “Được! Bản tiên có cách có thể cho ngươi lưu lại ký ức kiếp này! Ngươi..... bằng lòng theo bản tiên đi đầu thai chưa?”

Không Tử Viết trong nháy mắt mở con mắt tam giác lấp lánh, “Ông đã có thành ý như vậy, ta cũng không từ chối nữa. Nhưng mà ông hẳn cũng biết, sau khi tôi đầu thai là đi lịch kiếp, tất nhiên phải chịu một phen hành hạ. Ông có thể kê nội dung chịu kiếp cho tôi không, để tôi cũng có chuẩn bị tâm lý.”

Sống lưng thẳng tắp của Thượng tiên trong nháy mắt uốn cong, trong mắt lại toát ra dấu vết đau đớn, cuối cùng dứt khoát phát tay áo một cái, làm ra dáng vẻ vô đã mê lại tỉnh, trừng con mắt hết sức bắt mắt đi muôn vạn nghen khuất, quát lớn: “Được, bản tiên dứt khoát kể hết bí sử sâu cay trong Thiên Đình cấm truyền nói cho ngươi biết!

“Sau khi ngươi hại Thanh Dục Đại Đế thân trúng tám kiếm, vi phạm luật trời, ứng chịu cực hình. Nhưng có một ngày ‘Tàng Hồn Đãng’ bỗng nhiên tắt, nguyên thần của Thanh Dục Đại Đế không cánh mà bay. Đợi khi chúng tiên tìm được, nguyên thần Thanh Dục Đại Đế đã đầu thai chuyển thế, rơi vào phạm trần nhân gian.”

“Vương Mẫu nương nương không thay đổi ý định ban đầu, vẫn muốn xử ngươi cực hình, nhưng chúng súc vật trong Thiên Đình đều cầu xin cho ngươi, cho nên sửa án thành rơi vào nhân gian, đi vào luân hồi, nhận hết đau khổ.”

“Ngày đó ngươi cùng Thanh Dục Đại Đế vì yêu sinh hận, bởi vậy, sau khi đưa ngươi đi vào luân hồi, tất nhiên là phải chặt đứt thất tình lục dục của ngươi. Đã cho phép ngươi cùng Thanh Dục Đại Đế yêu nhau, lại muốn khi ngươi yêu ngài tha thiết sẽ chết dưới kiếm vì ngài. Cứ thế như vậy trải qua tám tình kiếp mới có thể trả lại lỗi lầm ngươi lúc trước hại Thanh Dục Đại Đế trúng tám kiếm.

“Trong bảy kiếp luân hồi, cho dù hai người các ngươi biến thành nam hay nữ, đều dựa theo mẫu luân hồi này. Ai mà biết được, chớp mắt đến kiếp thứ tám, ngươi và Thanh Dục Đại Đế lại có thể cùng lúc đầu thai biến thành nữ nhân!

“Biến thành nữ nhân cũng không sao cả, less trên thế giới này cũng rất nhiều. Nhưng ý trời trên người, lại tạo ngươi thành cái.....cái bộ dạng này. Tạm thời khoan nói nam nữ trên thế gian có thể nảy sinh tâm lý ái mộ đối với ngươi hay không, chỉ nói những thần tiên có tu vi chúng ta sau khi thấy bộ dạng này của ngươi, đều sợ tới mức mấy hôm đều ngủ không yên.

“Aizz.....nói đi nói lại, ngươi đời này tuy rằng xấu không gì sánh được, nhưng tâm tính lại không tồi. Nếu là người khác, có bộ dáng này của ngươi, nhất định sẽ cam chịu. Mà ngươi, lại vô cùng yêu quý bản thân.

“Bản tiên đã quan sát ngươi rất lâu, phát hiện ngươi căn bản không thể yêu bất cứ người nào! Đương nhiên, người khác lại càng không thể yêu ngươi.

“Vì thế, bản tiên cố ý đuổi chạy đến thời điểm Thanh Dục Đại Đế vì sự có mặt từ thế, muốn dùng thiên lôi triệu ngươi trở về, đưa ngươi và Thanh Dục Đại Đế cùng đến một thời không khác để đầu thai lịch kiếp. Không ngờ, đầu ngươi quá cứng, một đạo sấm sét lại không thể đánh chết ngươi! Bất đắc dĩ, bản tiên đành phải chọn ngày đánh lại. Đơn giản, thần tiên chương quân thiên lôi là một anh em của bản tiên, nếu không tự mình dùng quân hỏa của Thiên Đình, không thể đùa chơi được!

“Trước mắt Thanh Dục Đại Đế đã vào ‘Châu Thai Trì’ kiếp sau làm người, ngươi cũng nhanh đi đi. Chết sớm về sớm. Nhớ rõ đó, phải yêu ngài trước, sau đó bị ngài đâm cho một đao, hoặc là tự sát vì ngài liền ok thôi.”

Không Tử Viết nhớ lại những giấc mộng kỳ quái kia của mình, nay xem ra, những giấc mộng đó đều là cảnh ngộ chân thực cô lần lượt trải qua trong luân hồi. Nếu nói trước kia cô còn từng ôm ảo tưởng không thực tế nào đó với tình yêu, như vậy cô bây giờ hoàn toàn có thể biến thân thành vật cách điện của tình yêu. Thử nghĩ xem, sau khi đã trải qua nhiều thương tổn như thế, ai còn có thể ôm một bầu nhiệt huyết đi yêu một người, sau đó ngốc nghếch chờ đợi kết cục bị hủy diệt? Cho dù là bị người khác đâm một đao, hay vung kiếm tự vẫn, đều tuyệt đối không phải là một ký ức vui vẻ.

Cửu thế luân hồi à, chờ đợi cô lại sắp là một phen khúc mắc như thế nào đây?

Thượng tiên thấy Không Tử Viết vẫn cứ một bộ dạng sét đánh không động, quả thật nóng ruột ra mồ hôi đầy trán, cũng bất chấp cái gọi là tư thái của tiên nhân, liên tục cầu xin nói: “Tử Viết, ngươi cũng đừng cố chấp nữa, nhanh đầu thai mới là chính đạo mà. Nay thời gian trì hoãn này, Thanh Dục Đại Đế đã trưởng thành thiếu niên, ngươi nếu không đi ứng kiếp, ngài cũng sắp biến thành lão già!”

Khổng Tử Viết khẽ nâng mí mắt, hỏi: “Hắn biến thành lão già, tôi hỏi phi yên diệt, cũng liên quan gì tới ông? Ông đi theo gấp cái gì?”

Thượng tiên ngẩn ra, lập tức né tránh nói: “Cũng không phải chuyện gì của ta. Chẳng qua..... Chẳng qua..... ôi..... Nói thật vậy, ta là Thượng tiên chương quân mệnh số, các ngươi không dựa theo kịch bản mà bản tiên lập, thật sự khiến bản tiên khó có thể báo cáo kết quả công tác.” Ánh mắt không khéo nháy một cái, thần bí tới gần Khổng Tử Viết, “Phải biết rằng, Thanh Dực Đại Đế là em trai của Vương Mẫu nương nương, người nói xem, chuyện này có thể giải quyết riêng sao?”

“Còn nữa, nhớ ngày đó khi Thanh Dực Đại Đế yêu thích người, người từng một mình hạ phạm đi chặn đường Đường Tam Tạng, tuyên bố muốn ăn thịt hắn. Lại bị Tôn Ngộ Không cái con khi kia đánh bị thương, thiếu chút nữa đã mất cái mạng nhỏ. Nếu không phải Thanh Dực Đại Đế ra mặt mang người về, người bây giờ làm sao còn có thể sống mà thờ? Cứ cho là vì báo đáp ân tình của ngài, người cũng nên hạ phạm theo ngài lịch kiếp. Còn nữa, trên Thiên Thư đã định ra số mệnh của các người, Thanh Dực Đại Đế nếu không trải qua một lần cuối cùng này vung đao chém tơ tình, ngài còn sẽ tiếp tục chuyển thế, chịu nỗi khổ luân hồi sinh sinh tử tử. Mà người, cũng sẽ hồn phi phách tán!”

Cái miệng ba mũi của Khổng Tử Viết co giật một chút, lẩm bầm: “Lúc trước khi xem ‘Tây Du kí’, mình đã phát hiện rồi, bọn yêu quái có người đứng sau đều được dẫn đi, bọn không có người đứng sau toàn bộ bị đánh chết. Thì ra mình còn tham gia vở kịch quan trọng như thế. Tuy rằng mình sắm vai nhân vật phản diện, nhưng cũng tính là đã lên CCVT.”

Thượng tiên trán đầy hắc tuyến, khóc nức nở dần dần nghẹn ngào nói: “Tử Viết à, ngài rút cuộc có nghe thấy bản tiên nói cái gì không? Rút cuộc có hiểu ý của bản tiên không hả? Người rút cuộc có đi đầu thai hay không?”

Khổng Tử Viết mờ mịt giương mí mắt, “Gì?”

Thượng tiên “bùm” một tiếng ngã ngửa xuống đất, ngay cả ý muốn đâm đầu chết cũng có.

Khổng Tử Viết lặng yên cong cong khóe môi, cảm thấy oán niệm liên tục bị sét đánh của bản thân rốt cục có thể phai nhạt một chút. Nếu có thể khiến Thượng tiên tức đến học máu, đoán chừng oán niệm của cô sẽ phai nhạt rất nhiều.

Thượng tiên run rẩy bò dậy, xoay người ngồi xổm một bên, rầm rì lẩm bầm độc thoại: “Mặc dù khi ở địa phủ, Thanh Dực Đại Đế chỉ chặt đứt một cánh tay của Tử Viết, nhưng dù sao cũng coi như là báo thù một kiếp chứ? Bằng không, bản tiên sửa lại kịch bản? Chỉ là cái hồi ngược này không đủ tàn nhẫn, không đủ thâm, không đủ sâu sắc, không đủ thúc giục người ta rơi lệ, không biết Vương Mẫu nương nương có hài lòng không? Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Tử Viết không muốn đi đầu thai, vậy phải làm sao bây giờ?” Thượng tiên xoắn xuýt đột nhiên đứng lên, phần nộ quá, “Công tác như vậy, quá khó làm! Bản tiên..... Bản tiên..... bản tiên phải về nhà trồng khoai lang đấy!” Vừa nghĩ đến bản thân không hoàn thành nhiệm vụ, sẽ bị Vương Mẫu nương nương biếm đến nhân gian đi trồng khoai lang, trong lòng ngài liền nảy lên thê lương vô hạn. Thử nghĩ xem, ngài dù sao cũng là thượng tiên chân giẫm mây bay, lại bởi vì không hoàn thành nhiệm vụ, biến thành một lão già nông dân kéo ống quần xách cuốc, thật là..... thật là..... bảo ngài làm sao chịu được!

Bên kia, Thượng tiên vẫn đang làm vô số lần gãy dựa; bên này, Khổng Tử Viết đã bò dậy từ mặt đất, dùng cái tay còn lại vỗ vỗ vai Thượng tiên, âm trầm nói: “Ông đừng chúi nước mắt nữa, đưa tôi đi đầu thai đi.”

Thượng tiên khẽ gạt mình, tiếp đó mừng như điên nói: “Vẫn là Tử Viết bạn tâm giao mà! Không uống công chúng ta cộng sự nhiều năm. Ngày khác nếu người trở về Thiên Đình, bản tiên chắc chắn sẽ quét dọn giường chiếu nấu rượu, chúc mừng người.”

Khổng Tử Viết nắm chặt nắm đấm, “Ông nói Thanh Dực Đại Đế chính là nữ tử áo tím vừa rồi đã chặt đứt cánh tay của tôi?”

Thượng tiên gật đầu, “Khi ở hiện đại, các người đều là nữ nhân, cũng chưa từng cùng xuất hiện.”

Khổng Tử Viết gật gật đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khốn kiếp, nợ người cuối cùng cũng phải trả. Tôi nợ hắn tám kiếp, tôi trả. Hắn nợ tôi một cánh tay, hắn nhất định cũng phải trả!”

Thượng tiên sợ run cả người, vừa tỏ ý bảo Khổng Tử Viết đi cùng ngài, vừa nói thầm trong lòng, “Bạch Hổ thú vẫn không dễ chọc như vậy. Đừng nhìn bình thường không có động tĩnh gì, nhưng nếu cần một cái, đúng là chết dưới miệng nó rồi!”

Sau khi một tiên một quỷ xoay vòng, lại xuất hiện ở “Châu Thai Trì” cách đó không xa.

Khổng Tử Viết hỏi: “Ông vẫn không mang tôi rời khỏi địa phủ?”

Thượng tiên dùng tay ra hiệu nhỏ giọng, gật gật đầu, có chút đắc ý trả lời: “Bản tiên dùng thủ thuật che mắt, làm cho chúng quý nghĩ rằng chúng ta đã rời đi, trên thực tế, chúng ta vẫn đang gần ‘Châu Thai Trì’. Khả khả..... Bản tiên thật sự rất có đầu óc, quá thông minh!

“Phải biết rằng, phạm là luân hồi, tất nhiên phải trải qua ‘Châu Thai Trì’. Chính cái gọi là thiên có thiên pháp, địa có địa cương..... Quên đi quên đi, không nói nữa, chúng ta mau chóng hành động, nếu chậm, giữa người và Thanh Dực Đại Đế thật sự sẽ thành vong niên luyến đày.” Nâng ngón tay chỉ về chỗ nữ tử áo tím vừa nhảy xuống, “Đi đi, bản tiên yểm hộ.”

Khổng Tử Viết dùng ánh mắt vô cùng hoài nghi nhìn Thượng tiên, “Đừng quên, tôi muốn giữ lại ký ức.”

Thượng tiên có chút chột dạ nở nụ cười, cắn răng một cái, vỗ ngực, “Yên tâm đi. Nếu bản tiên đã đồng ý với người thì sẽ không nuốt lời.” Tiếp đó hơi lộ vẻ do dự trong chớp lát, liền ra hiệu bảo Khổng Tử Viết đi theo ngài lên núi.

Sau khi rời xa “Châu Thai Trì”, bọn họ đi tới một con suối bị cây cối che kín. Nguồn suối chỉ lớn bằng nắm tay, và lại cũng không có hiện tượng tràn ngập nước, giống như một cái gương to bằng lòng bàn tay, lẳng lặng nằm đó. Vị trí con suối vô cùng kín đáo, nếu không có Thượng tiên dẫn đường, dù có người đi ngang qua đây cũng không thể phát hiện.

Không Tử Viết ngồi xổm chỗ nguồn suối nhìn, thăm dò hỏi: “Ông không phải muốn cho tôi chui vào từ đây đấy chứ?”

Thượng tiên vuốt râu gạt đầu, “Nơi này là một nhánh của ‘Châu Thai Trì’, nối liền với cửa luân hồi. Hơn nữa, là nguồn suối thiên nhiên duy nhất không bị rót canh Mạnh Bà vào, tuyệt đối không có độc hay tác dụng phụ. Người chui vào đi thôi. Đến lúc đó, bản tiên sẽ làm phép, cam đoan linh hồn của người đi vào ‘Hồng Cừ Duệ Tam Quốc’”

Không Tử Viết quét mắt nhìn con suối chỉ to bằng bàn tay mình, lại ngẩng đầu nhìn về Thượng tiên, nghiêm mặt nói: “Nếu người ta đã có thể sinh ra từ một nơi nhỏ như bàn tay, như vậy hẳn cũng có thể chui vào mới hợp lý. Xin mời Thượng tiên làm mẫu đi.”

Khỏe miệng Thượng tiên co giật, râu nhếch lên run run, mặt lúc đỏ lúc trắng rất là thú vị. Ngài hít sâu một hơi, không phí lời cùng Không Tử Viết nữa, chỉ lo mình bị Không Tử Viết làm tức giận đến mất đi lý trí, trực tiếp động thủ cắt đứt cổ nàng ta!

Thượng tiên nghiêng răng nghiêng lợi niệm “Dẫn Linh Thuật”, nhắc hồn phách của Không Tử Viết từ chỗ trán ra.

Hồn phách kia giống như một viên dạ minh châu đang thiêu đốt, trong địa phủ âm u tỏa ra ánh sáng đỏ quý dị mà yêu diễm.

Thượng tiên nhú nhú mày, tò mò lộ đầu nhìn, cảm thấy trong hồn phách của Không Tử Viết dường như mơ hồ đang chuyển động cái gì đó. Khi ngài sát vào vừa nhìn, mới phát hiện, thứ đang chuyển động kia lại là một viên huyết châu đỏ thắm mà ướt át! Thượng tiên ngược lại hít một ngụm khí lạnh, ngón tay run lên, hồn phách đang thiêu đốt kia lập tức biến thành vật thể rơi tự do, trực tiếp rơi vào trong con suối lớn bằng bàn tay, chìm xuống đáy.

Khi Không Tử Viết mở mắt, bất ngờ bị chấn động bởi cảnh vật trước mắt. Đó là ngọn núi to lớn san sát không gì sánh được, trên núi màu nâu đậm quanh quần tầng tầng sương mù, thoạt nhìn cực kỳ hùng vĩ đồ sộ.

Không Tử Viết không nhận được mở to hai mắt, xé cổ quát to: “Thượng tiên, ông làm sao lại ném tôi tới dưới Himalaya hả?!”

Lúc này, một giọng nói sợ hãi rụt rè vang lên, “Tử Viết, xấu hổ quá, đây..... đây không phải núi Himalaya, đây..... đây là..... phân voi.”

Không Tử Viết thân thể chấn động, vội cúi đầu nhìn chính mình. Lúc này quan sát không tốt, giờ mới phát hiện mình lại biến thành quái vật nhiều chân đen như mực! Bằng kinh nghiệm sinh tồn nhiều năm, cô có thể chắc chắn khẳng định nói, cô..... đã biến thành một con kiến!

Không Tử Viết thật sự thật sự thật sự rất lâu cũng chưa từng phát cáu, nhưng giờ phút này, cô quả thật phẫn nộ rồi! Cũng bất chấp cái gì mà bình tĩnh với phong độ, hướng về phía bầu trời chửi ầm lên nói: “Thượng tiên, ông tốt nhất là lập tức lăn ra đây giải thích rõ ràng cho lão nương, nếu không cho dù ông có ăn hết đồng phân voi này, lão nương cũng sẽ không đi quản kiếp chó má gì nữa! Tất cả chết hết!”

Cái đầu to của Thượng tiên xuất hiện phía trên đồng phân voi, bịt mũi, trừng to mắt, sau khi cẩn thận phân biệt Không Tử Viết, vươn một nhánh cây dài nhỏ hướng về Không Tử Viết.

Không Tử Viết biến thành con kiến chỉ cảm thấy “một cây đại thụ chọc trời” đang đánh về phía mình. Cô hô hấp cứng lại, căng thẳng run run, con kiến nhiều chân như thế thì không có cái chân nào là không run! Đợi khi nhánh cây dài nhỏ kia dừng lại trước mặt Không Tử Viết, cô mới học ra một hơi, kiên trì leo lên, chịu đựng cảm giác chóng mặt đột nhiên khi lên cao, được Thượng tiên thật cẩn thận nâng lên.

Thượng tiên về mặt áy náy nhìn Không Tử Viết, nhỏ giọng nói: “Tử Viết bớt giận bớt giận. Người đã muốn mang theo ký ức một lần nữa luân hồi, như vậy chỉ có một cách này có thể tránh được đại đội tra xét của địa phủ. Thử nghĩ xem, bọn họ cũng sẽ không bởi vì một con kiến như thế này mà làm to chuyện. Nay người đã đầu thai thành công, tuy rằng bám vào thân một con kiến mới ra đời, nhưng quả thật là bước đầu tiên đáng chúc mừng mà!”

Không Tử Viết đen mặt, vô cùng bình tĩnh gạt đầu, “Rất tốt.”

Thượng tiên thật cẩn thận nhìn Không Tử Viết, thăm dò hỏi một câu, “Tử Viết..... cũng cho rằng..... rất tốt?”

Không Tử Viết trả lời: “Quả thật rất tốt. Chỉ mong Thanh Dục Đại Đế có sở thích độc đáo, không yêu mỹ nhân mà yêu kiến. Cũng hy vọng tôi có thể trải qua trăm cay nghìn đắng tìm được Thanh Dục Đại Đế, sau đó bò lên lông chân của hắn, cuối cùng sau nhiều lần trắc trở bò đến bên tai Thanh Dục Đại Đế, nói cho hắn, tôi yêu hắn đến nhường nào. Càng hy vọng Thanh Dục Đại Đế có mang theo đôi mắt có chức năng phóng to, có thể thành công giờ kiểm tra thùng trái tim tôi. Rất tốt, thực sự rất tốt.” Lấy bộ dạng cô bây giờ, đoán chừng chưa đợi nhìn được lông chân của Thanh Dục Đại Đế thì đã chết dưới đế giày của hắn rồi.

Về mặt Thượng tiên bắt đầu vận vẹo, xem ra dường như muốn thổ huyết cho nhuận khí.

Không Tử Viết lại mở miệng nói: “Kính nhờ ông đừng nháy mắt ra hiệu. Nếu đợi lát nữa miếng da già kia rớt xuống, thế nào cũng để chết tôi cho xem.”

Ngón tay Thượng tiên bắt đầu phát run, ngay cả môi cũng run rẩy.

Không Tử Viết vội nắm chặt nhánh cây, “Hay là ông thả tôi xuống đất đi.”

Thượng tiên theo lời thả cô xuống đất, sau khi hít sâu vài cái, mới dùng giọng điệu cứng nhắc nói: “Người là lấy linh thể bám vào trên thân con kiến bé nhỏ

này, nếu người có thể vào trong bụng người khác, tự nhiên cũng có thể bám vào trên người kẻ đó. Chỉ là, trong quá trình này, người cần cẩn thận một chút, dù sao cũng đừng để cho ai bắt thóp, suy cho cùng chuyện đoạt thân thể của người có..... Đây này, người làm cái gì?” Thượng tiên thấy Không Tử Viết không đợi ngài nói xong đã xoay người bước đi, vội mở miệng hỏi.

Không Tử Viết quay đầu cười, trêu chọc nói:“Tôi đi đá ngã voi, sau đó chui vào trong miệng nó.”

Thượng tiên như bị sét đánh, sau một lúc lâu mới co rúm khóe môi, sau đó tung người chạy vào trong núi sâu rừng già.

Chỉ thấy, cây cối xanh tươi um tùm, một cây đại thụ chọc trời, một vị Thượng tiên thân y bào trắng, chạy vội tới dưới cây đại thụ, vừa ôm thân cây khóc lóc, vừa nghiêng răng nghiêng lợi lớn tiếng tru lên:“I hate you! I hate you! You’re a jerk!”

Với thời đại cầu tiến, không biết tiếng Anh làm sao được? Nhất là sau khi xuyên qua, khi mắng chửi người, dùng ngôn ngữ người khác nghe không hiểu, vừa có thể hả giận, lại lưu lại một ấn tượng khoan dung độ lượng cho người đời, quả nhiên là..... tuyệt diệu!

Nói về Không Tử Viết bên này đang ôm trong ngực lòng hiếu kỳ và thăm dò đối với thế giới chưa biết này, dùng con mắt không hề giống nhau đánh giá mỗi một sự vật vừa quen thuộc lại xa lạ, vô cùng phấn khởi du lịch trong thế giới nhất định phải ngửa mặt lên nhìn, sau khi không biết một môi đã đi hơn một canh giờ, rốt cục mệt đến ngã ngồi ven đường, bắt đầu hoài nghi mình rốt cuộc có đi được 500m hay không. Vốn định lấy tay bóp chân, kết quả sáu cái chân vuron vuron, cũng không hiểu được rốt cuộc cái nào là tay, cái nào chỉ là chân. Thì ra cô đi một đường này, đều là tay chân cùng sử dụng đây.

Đúng lúc này, một thứ to lớn màu xanh đen từ chỗ cô chạy như bay mà qua, đất cát tung lên liên tiếp ném cô té ngã vài cái, va đập đến nổi u đầy đầu.

Không Tử Viết phun đất cát trong miệng ra, khó chịu mắng:“Chạy nhanh như vậy làm gì, chạy đi đâu thôi à?!” Ngẩng đầu nhìn ra xa, càng phát hiện quái vật không lồ kia thoạt nhìn rất quen, có vẻ..... rất giống..... rùa.

Sau khi Không Tử Viết khẳng định suy đoán của mình, cuối cùng không nhịn được cười ha ha.

Lúc này, một uy hiếp tiềm ẩn lạnh lẽo tiếp cận Không Tử Viết, nó đột nhiên vuron một đầu lưỡi đầy chất dính cuốn vào trong miệng, trực tiếp nuốt vào bụng.

Không Tử Viết chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, rơi vào hôn mê nhất thời. Không bao lâu, ý thức của cô dần dần tỉnh táo, chỉ cảm thấy thân thể rung lên, cả người giống như con ech nhảy bật lên!

Cô sợ hãi không nhẹ, vội ổn định thân hình, sau đó dựa vào trực giác, nhảy về hướng có nước, muốn xem mình rốt cuộc có thật sự biến thành ech rồi hay không.

Bên dòng nước trong veo, Không Tử Viết cuối cùng đã nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình, vậy mà lại là một..... con cóc!

Bộ dạng ghê tởm tức giận kia, làm cho cô rất là đau đầu, không hiểu được lấy bộ dạng hiện tại này của cô làm sao nhảy được đến miệng mỹ nhân, làm sao đi làm yêu tinh chiếm lấy thân thể người. Cứ cho là có cơ hội khiến cô nhảy được đến bên giường mỹ nhân, cái miệng nhỏ của mỹ nhân cũng không chắc có thể chứa cái thân hình to béo này của cô chứ?

Không Tử Viết cảm thấy có chút tức giận, ra sức níu tròng mắt nhìn bóng ngược trong nước, hận không thể tròng nát cái thân da hủi của mình.

Lúc này, con rùa màu xanh đen kia từ một bên nhô đầu ra, dọa Không Tử Viết nhảy dựng về phía sau, chỉ sợ mình bị rùa nuốt vào trong bụng, đến lúc đó cô thật sự đã có thể sống trong mai rùa mà sống một ngàn năm. Tuy rằng nói rùa là tộc có nhà, nhưng tốc độ di chuyển bốn chân này thật sự không dám khen tặng.

Con rùa thấy con cóc trước mắt không ngừng tròng mắt nhìn mình, trong lòng không khỏi có vài phần đắc ý, lại mở miệng hỏi: “Người nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy cái mai đẹp như vậy sao?”

Chợt nghe con rùa nói chuyện, đã kích mà Không Tử Viết chịu thật đúng là không nhỏ, không khỏi bắt đầu hoài nghi, con rùa đối diện cũng có linh hồn người giống mình, nhưng vừa nghĩ lại, động vật cũng là có ngôn ngữ, chẳng qua loài người nghe không hiểu thôi. Nay cô cũng biến thành động vật, kia tự nhiên có thể nghe hiểu ngôn ngữ của bọn chúng. Nhận thức này làm cho Không Tử Viết cực kỳ vui vẻ, dường như phấn khởi như đánh tiết gà.

Con rùa thấy bộ dạng nhảy lên nhảy xuống của Không Tử Viết rất là khinh bỉ, châm chọc nói: “Nhìn người toàn thân không có hai lạng thịt, thấy ta liền vui mừng thành như vậy?”

Không Tử Viết cảm thấy lời này vô cùng chói tai, vì thế run rẩy làn da cóc trên người, nói:“Lớn thành như vậy còn đi ra dọa cóc, không phát hiện tỷ tỷ ta đây toàn thân són gai ốc rồi hay sao?”

Mất thấy mắt đậu xanh của con rùa biến thành mắt gà chọi, Không Tử Viết đạp chân sau, vui vẻ chạy trốn.

Nhảy tới nhảy lui, Không Tử Viết lại thấy một thoi bạc vụn, cô trong lòng mừng rỡ, vội cắn thoi bạc vào trong miệng, coi mình trở thành kim thiền. (con cóc ba chân ngâm vàng không nhà, tượng trưng cho tài lộc)

Có lẽ là cô quá vui, lại không có cảm giác phương hướng nên nhảy loạn một trận, cho đến khi cô nhảy đến trước mặt một con rắn, bị nó nuốt vào trong bụng, cô vẫn còn đang vì mình bắt nạt con rùa, nhặt được bạc mà vui vẻ không thôi.

Quả thực , từ nhỏ đến lớn cô chưa từng không kiêng nể gì mà sống như thế.

Lúc nhỏ trong trường học tổ chức tiết mục gì gì đó, cô cũng từng vô cùng hăng hái đăng ký tham gia, nghĩ ra diễn một con thú nhỏ đáng yêu như tiểu bạch thỏ. Kết quả, giáo viên không cho. Cuối cùng, vẫn là cha Không tự mình đến trường, tìm giáo viên trao đổi rất lâu, mới giành cho Không Từ Viết một vai diễn con dơi hút máu. Kết quả có thể tưởng tượng, từ sau khi Không Từ Viết diễn con dơi hút máu, rất nhiều bạn nhỏ bắt đầu sợ dơi. Ngay cả bố mẹ dạy dỗ những bạn nhỏ không nghe lời, cũng đổi thành câu nói như sau: Con nếu không nghe lời, sẽ cho dơi hút máu đến cắn con! Nếu còn không nghe lời, sẽ cho Không Từ Viết đến ở nhà chúng ta!

Từ đó về sau, Không Từ Viết không thích tham gia hoạt động tập thể nữa, dần dà trở nên “thoát tục” . Cô vẫn cảm thấy, nếu không có cha Không, cô đã đi tu xuất gia làm ni cô từ lâu rồi.

Bây giờ bản thân lại biến thành một con rắn xanh, cô cảm thấy vừa buồn cười lại mệt mỏi, cuộc sống này thật sự là càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi.

Cô trên mặt đất xoay tới xoay lui cũng không biết muốn đi đâu, trong mơ hồ lại cảm thấy bụng không thoải mái, đoán chừng là vì lúc con rắn nuốt con cóc, cũng nuốt thối bạc con cóc cắn trong miệng. Cuối cùng, cô dứt khoát cuộn mình ở phía dưới thân cây, không nhúc nhích hưởng thụ bóng râm mát dưới ánh mặt trời gay gắt chói chang.

Thượng tiên vốn dĩ chạy vào trong núi thăm phát tiết cảm xúc, rốt cục sau khi gặm nát lớp vỏ còn cứng hơn thép của ba cái cây, miễn cưỡng khôi phục lại bình thường. Ngài hít sâu một hơi, dùng “Truy Hồn Chú” tìm được vị trí của Không Từ Viết, cực không muốn lại gần, cũng không thèm nhìn tới mà đưa tay hướng về Không Từ Viết, nói :“Ngươi tạm leo lên, bản tiên mang ngươi đi tìm Thanh Dục Đại Đế, về phần làm sao mới có thể biến thành tuyệt mỹ nữ tử, còn phải xem tạo hóa của ngươi. .... A! A! Rắn!”

Thượng tiên thật không ngờ Không Từ Viết trong khoảng thời gian ngắn như vậy có thể biến thành cả người xanh biếc, đỉnh đầu màu đỏ, cái cổ tinh tế, rắn xanh có kịch độc á! Thượng tiên sợ tới mức liên tiếp cất giọng lên quãng ba, ra sức vung cánh tay bị Không Từ Viết quấn lấy, giống như người điên chạy tán loạn chạy, sau khi liên tiếp đụng vào ba cây đại thụ, móng chạm đất, rốt cục cũng thành công quãng được Không Từ Viết ra.

Không Từ Viết kêu to một tiếng, “Chết cha!”

Thượng tiên việc cảnh giác bò dậy, “Làm sao thế? Làm sao thế?”

Không Từ Viết đau khổ ha ha nói:“Chết tôi rồi, tôi cắn phải đầu lưỡi rồi .”

Thượng tiên nhìn Không Từ Viết thè ra đỏ chót, sợ tới mức vội vàng co về sau, run run sách hỏi: “Cắn. .... cắn phải đầu lưỡi, thì làm ... làm ..... sao..... làm sao?”

Không Từ Viết có chút phát cáu trả lời:“Trên răng tôi có độc. Ông nói xem, tôi có thể độc chết mình không?”

Thượng tiên kéo cái thân thể trong nháy mắt già đi mười tuổi, đỉnh đầu dường như bị sét đánh trúng, mắt rung rung nước nhìn lên trời, uest gọi một đám mây đến, miễn cưỡng nhắc chân đứng lên trên, vèo một tiếng bay thẳng ra ngoài, muốn tìm một xó khóc to một trận biết bao . Ngài..... quá xoắn xuýt rồi!

Không Từ Viết ngửa đầu nhìn phía Thượng tiên biến mất, nhếch miệng cười, cảm thấy vị Thượng tiên sợ rắn này thật đúng là rất đáng yêu.

Thượng tiên đi rồi, cũng không còn có người đến chỉ bảo cô làm sao mới có thể tìm được Thanh Dục Đại Đế.

Sau khi trải qua một trận dày vò như vậy, Không Từ Viết càng cảm thấy trong bụng đói khát khó nhịn. Cho dù như thế, nếu để cô nuốt sống mấy con cóc cho đỡ xót ruột, thật là có chút chướng ngại tâm lý. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có mau chóng biến thành người mới là chính đạo. Nhưng mà..... muốn tìm một người có thể nuốt sống rắn độc, thật là khó khăn.

Trước mắt, cô chẳng những phải kiềm chế xúc động bất cứ lúc nào cũng muốn nuốt cóc, còn phải tìm được con đường gần nhất, trườn về nơi có người ở.

Nhìn trái phải chung quanh một vòng, cô rốt cục có thể xác định, Thượng tiên đáng chết kia quả thật đã quãng cô đến núi thăm rừng sâu hiểm thấy người ở!

Ngẩng đầu ngắm nhìn vách núi dựng đứng xa xa, Không Từ Viết hạ quyết tâm, nhất định phải bò trước tới đó rồi hãy nói. Không chừng, vị mỹ nhân nào đó bị bắt nhảy xuống vách núi, cô vừa vặn kiếm được lợi có sẵn. Nói thật, cô đối với cái xác xinh đẹp của mỹ nhân, vẫn vô cùng mong đợi. Suy nghĩ điều này, Không Từ Viết một tiếng trống lăm tỉnh thần hăng hái thêm, bò lên về phía hy vọng.

Khi cô rốt cục đến phía dưới vách núi dựng đứng, thể này mới phát hiện, vách núi cao ngất trong mây trước mắt, muốn bò lên, quả thực khó hơn lên trời.

May là, dưới vách núi còn có một đường nhỏ như ruột dê, kéo dài vô tận từ trái qua phải. Bước đầu đoán chừng, đây là một con đường đi thông bên ngoài. Nhưng , đã bỏ hoang rất lâu rồi.

Có lẽ cô có thể dọc theo con đường nhỏ mà đi về phía trước, không chừng có thể vòng qua vách núi, đi ra khỏi núi thăm rừng sâu.

Ngay khi Không Từ Viết chuẩn bị đi con đường nhỏ như ruột dê, một con chồn lù ra, nhào về phía Không Từ Viết!

Phản ứng của Không Tử Viết coi như là nhanh chóng, lập tức trốn lên cao, dùng hết toàn lực leo lên vách núi dựng đứng!

Trên vách núi mây mù quanh quẩn, con chồn dưới vách núi như hổ rình mồi, Không Tử Viết cười khổ một tiếng, vì không muốn mình biến thành bữa trưa cho con chồn, cô chỉ có thể lựa chọn leo lên phía trước.

Sau khi hạ quyết tâm, Không Tử Viết cắn cái răng nọc của chính mình, nương theo đường vân gồ ghề của vách núi mà leo lên, vất vả này không cần nói cũng biết.

Lúc này, cô bắt đầu nhớ đến Thượng tiên, vì thế kéo cổ họng hô vài tiếng, nhưng vẫn không có người trả lời. Xem ra, chỉ có chờ sau khi cô biến thành động vật khác, Thượng tiên sợ rắn này mới có thể giảm mây mà xuất hiện, cứu vớt cô trong nước sôi lửa bỏng.

Than nhẹ một hơi, tiếp tục lấy nghị lực ngoan cường leo lên phía trước.

Khi Không Tử Viết leo đến vị trí khoảng nửa vách núi, cuối cùng nhìn thấy một gốc cây thông già to lớn. Cho dù cây thông già kia chỉ có một đoạn thân cây trơ trụi nghiêng vẹo trên vách núi, nhưng cũng đủ cho cô ở trên nghỉ ngơi trong chốc lát.

Không chút do dự, Không Tử Viết nhúc nhích cái thân rắn uể oải đầy vết thương, quấn phần bụng mềm mại một vòng quanh thân cây tùng, chuẩn bị nghỉ ngơi đủ để tiếp tục leo lên trên.

Trong lúc nhắm mắt dưỡng thần, trong mơ hồ nghe thấy phía trên vách núi truyền đến tiếng binh khí đánh nhau cùng với tiếng gào thét của loài người, ngay sau đó dường như có cái gì đó từ đỉnh rơi xuống rất nhanh.

Không Tử Viết thầm kêu “Không tốt”, lập tức ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một cái bóng đen lớn đang xuyên qua mây mù trắng mờ mịt mà rơi xuống chính đỉnh đầu cô!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hỷ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Mĩ nam như đao tung bay

Khi bóng đen kia rơi xuống, Không Tử Viết theo bản năng co lại thân rắn, cảm giác bóng đen kia trượt xuống từ người cô trong nháy mắt, dường như đã bắt lấy người cô. Ngay sau đó, từ chỗ đuôi rắn của cô truyền đến lực kéo rất mạnh, giống như muốn kéo đứt đuôi cô vậy!

Cô theo bản năng quán chặt lấy thân cây, đang duy trì trụ cột cân bằng, nghe răng nhếch miệng nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy một bàn tay nhỏ đang chộp vào đuôi rắn, ý thức muốn sống mạnh mẽ kia làm cho chủ nhân của bàn tay nhỏ nắm chặt cọng rom cứu mạng cuối cùng này không buông. Móng tay không hề sắc bén giống như năm lưỡi đao gì, cứng nhắc cào vào trong da rắn, cấu chặt vào thịt non của cô, quả nhiên là..... đau mà!

Tầm mắt trượt xuống, bốn mắt nhìn nhau, hai bên cũng không nhận được hít một ngụm khí lạnh, ngay cả trái tim cũng run rẩy theo.

Không Tử Viết trừng con mắt rắn đen như mực, đánh giá chủ nhân của bàn tay nhỏ. Đó là một cậu bé, khoảng chừng 12, 13 tuổi, đầy mặt loang lổ vết máu, giống như người sống sót duy nhất bò ra từ trong địa ngục, đã thảm hại không chịu nổi, lại tràn ngập tội lỗi. Chỉ có đôi con ngươi kia giống như điệu thạch đen, trong màu đen sâu không thấy đáy nổi lên rực rỡ kiên cường.

Y bào của cậu bé đã bị đánh thành mảnh vụn rách, nhưng vẫn có thể xuyên qua vẻ ngoài nhìn ra chúng từng hoa lệ, chỉ tiếc lúc này đã cảnh còn người mất, thân y bào kia thật giống như là một vị nữ nhân tuổi xế chiều, không còn tao nhã, chỉ còn lại thô thảm.

Lần này liếc mắt một cái, Không Tử Viết đã nhìn ra, đây là một...cậu bé. Được rồi được rồi, lại cẩn thận phân tích một chút, đó là một cậu bé cô đại, một cậu bé cô đại rơi xuống từ vách núi dựng đứng.

Cậu bé cầm cái đuôi rắn cũng ngẩng đầu nhìn phía Không Tử Viết, chỉ thấy đỉnh đầu cô màu đỏ, mắt đen như than, lưỡi như hồng trù, răng có độc, quả nhiên là ..... độc xà tuyệt thế hiếm thấy!

Hai bên nhìn nhau, hai bên đều là gió hiu hiu hệ nước sông Dịch lạnh ghê.

(1 câu trong bài thơ về Kinh Kha đi ám sát Tần Thủy Hoàng)

Không Tử Viết bị cậu bé kéo đến thiếu chút nữa ruột gan đứt từng khúc, chỉ có thể học đầu lưỡi liềm mạng cuốn lấy thân cây thông, không cho một người một rắn biến thành vật thể rơi tự do rơi xuống vách núi bầm thây vạn đoạn.

Cậu bé thấy độc xà trước mắt cũng không cần mình, lại nắm chặt đuôi rắn hơn không buông, đùa giỡn thành ‘mạng treo một sợi’.

Kỳ thật, Không Tử Viết vì tự bảo vệ mình, hoàn toàn có thể giật cái đuôi rắn quăng cậu bé xuống, nhưng cô thấy cậu bé tuy vết thương đầy người lại vẫn từ bỏ bất cứ hy vọng sống sót nào, liền động lòng trắc ẩn, muốn đem đưa cái đuôi rắn đưa cậu bé vào gần vách núi, chỉ cần nó bắt được chỗ gồ trên vách núi, thì có thể bảo đảm an toàn tạm thời.

Cô muốn mở miệng nói chuyện với cậu bé, lại sợ mình phun ra tiếng người dọa chết cậu bé, vì thế, cô chỉ có thể nhìn chăm chăm cậu bé trước, sau đó chuyển đầu rắn sang hướng vách núi, làm ra vẻ há mồm cắn chỗ lồi trên vách núi. Cô cũng không bắt cậu bé rốt cuộc có hiểu ý cô hay không, lập tức nhẹ nhàng lay động đuôi rắn, chịu đau, cố gắng đưa cậu bé tới bên cạnh vách núi.

Cậu bé cực kỳ thông minh, khi thân thể cậu vừa tiến gần vách núi, cậu lập tức vươn tay bắt chỗ lồi trên vách núi. Nhưng mà, chỗ lồi kia thật sự quá nhỏ, căn bản là không thể với lên được.

Sau khi Không Tử Viết đem đưa qua lại ba cái, càng cảm thấy lực bất tòng tâm, cô bắt đầu hoài nghi mình có thể cứ như vậy bị kéo thành hai đoạn hay không. Cẩn thận, cô hoàn toàn thay đổi cách cứu. Không Tử Viết lấy thân thể làm dây, vòng quanh thân cây thông leo lên, lại mượn sức kéo cậu bé lên trên thân cây thông.

Làm xong này một loạt chuyển động khó khăn này, cô đã hoàn toàn hư thoát (hạ đường huyết do mất máu mất nước), toàn thân trên dưới không có chỗ nào không đau, chỉ có thể sống dở chết dở ghé vào trên thân cây thông, căn bản là không thể động đậy.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Không Tử Viết quay đầu nhìn cậu bé.

Lúc này, cậu bé đã ổn thỏa ngồi vào trên thân cây thông, đang dùng cặp mắt đen như mực nhìn cô chăm chăm. Cặp mắt xinh đẹp đó giống như hắc diệu thạch, chẳng những có phòng bị cẩn thận trọng, cũng có một chút bi thương cùng từng trải không thuộc tuổi của cậu.

Không Tử Viết dậy lòng xấu xa, chậm rãi cong thân lên, muốn dọa cậu bé. Nhưng vừa nghĩ lại, nếu như cô thực sự dọa cậu bé sợ, từ thân cây thông ngã xuống, cô chẳng phải là mất nhiều hơn được? Vừa rồi cố gắng, đều là uống phí sao? Đó cũng là một mạng người sống á! Ở.....mạng người sống?

Trời ơi, cô cuối cùng cũng gặp được loài người rồi!

Nếu cô có thể chui vào trong miệng cậu bé, đó chẳng phải là cô có thể bám vào trong thân thể cậu bé ư?

Vừa nghĩ như vậy, tâm tình Không Tử Viết lập tức trở nên long lanh, vừa tỉnh táo đánh giá cậu bé trước mắt, vừa âm thầm phỏng đoán tính khả năng mình chui vào trong cái miệng này có bao nhiêu.

Nếu thực là thiên ý trên người, cô cũng không để ý mình biến thành một nam nhân. Không biết vị Thanh Dục Đại Đế kia có dùng khí cùng ham mê đoạn tụ hay không nữa!

Qua quan sát cùng đo đạc của Không Tử Viết, vô cùng bất hạnh phát hiện, cái thân của cậu bé này còn cao chưa bằng thân rắn của cô. Nếu cô cưỡng ép chui vào, đoán chừng còn phải có hơn nửa cái thân rắn ở ngoài miệng cậu bé lắc lư. Vừa nghĩ đến cảnh ấy, cô liền cảm thấy buồn nôn.

Một lần nữa lưỡng lự cong thân mình, cô đặt đầu mình trên đùi cậu bé, thoải mái mà hừ hừ hai tiếng.

Thời gian tích tắc mà qua, thân thể vốn dĩ cứng ngắc của cậu bé dần dần xuất hiện dấu hiệu thả lỏng. Sau một hồi lâu, cậu bé vậy mà lại mở miệng nói với Không Tử Viết:“Người vừa rồi đã cứu ta, sẽ không làm thương tổn ta, phải không?”

Không Tử Viết nâng đầu rắn lên, nhìn phía cậu bé đang cùng cô nói chuyện.

Cậu bé sắc mặt trắng nhợt, cái miệng nhỏ bởi căng thẳng mà căng ra, cặp mắt xinh đẹp như hắc diệu thạch kia lại chăm chú nhìn chăm chăm động hướng của Không Tử Viết, cả người giống như một con thú nhỏ vũ trang. Xem ra, nếu Không Tử Viết dám nhào tới trước, cậu nhất định sẽ vật lộn liều chết!

Không Tử Viết bị cặp mắt như hắc diệu thạch kia hấp dẫn, chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên co rút lại, giống như bị cái gì đó tàn nhẫn va chạm một chút. Loại cảm giác này cô không hề quen thuộc, thậm chí cảm thấy vô cùng xa lạ.

Cô hít sâu một hơi, nói với chính mình phải bình tĩnh, làm sao vừa bị một cậu bé quét mắt một cái liền trở nên xao động chứ? Chẳng lẽ nói, bản thân có bệnh luyến đồng? Lắc đầu, kiên quyết phủ định phỏng đoán của bản thân.

Không Tử Viết thấy vẻ mặt đề phòng của cậu bé vô cùng thú vị, liền thè lưỡi, không hề tạo thành cho cậu áp lực tâm lý, hạ đầu, tiếp tục nghỉ ngơi.

Một đêm đi qua, ngày hôm sau trời vừa sáng, Không Tử Viết liền nhích người leo lên đỉnh vách núi.

Cậu bé cẩn thận mở to mắt, nặng nề mà thở dài một hơi, đi theo phía sau Không Tử Viết cùng nhau leo lên trên. Thành thạo khi leo lên đến vị trí không chỗ đặt chân, Không Tử Viết còn vươn cái đuôi kéo cậu lên một chút.

Cứ như vậy, một người một rắn rốt cục vào lúc buổi trưa đã leo lên đến trên vách núi, thở hồng hộc xụi lơ trên bãi cỏ xanh mướt.

Gió pha trộn hương vị của phấn hoa từ từ thổi tới, làm cho người ta trong bất tri bất giác trở nên tâm tình vui vẻ. Mùi vị ngọt ngào, gió mát tự do, đường

như có thể khiến Không Tử Viết quên đi vết trầy ở phần bụng, khiến cậu bé phai nhạt đi đau đớn ở ngón tay.

Không biết qua bao lâu, cậu bé lăn mình trên bãi cỏ, mặt hướng về phía Không Tử Viết nhìn nhìn, cuối cùng vươn ra bàn tay nhỏ máu thịt lẫn lộn kia, thật cẩn thận thăm dò hướng về phía thân rắn của Không Tử Viết, vuốt ve từng chút một.

Cậu thấy Không Tử Viết mềm mại thuận theo, gan dần dần to lên, lại bắt lấy Không Tử Viết ôm vào trong ngực, giống như một tiểu đại nhân lời thề son sắt nói: “Hôm nay ngươi đã cứu ta, ngày khác ta nhất định hậu tạ cho ngươi.”

Không Tử Viết toàn thân đau nhức, chậm chậm chuyển động thân thể, sau khi lựa chọn một chỗ tương đối thoải mái, gối đầu lên vai cậu bé, lộ ra trạng thái thả lỏng.

Cậu bé vuốt ve thân rắn của Không Tử Viết, khoe môi khẽ cong lên.

Hình ảnh giờ phút này cực kỳ quái dị. Chỉ thấy một cậu bé đầy người vết máu ôm ấp một con rắn xanh biếc, mà trong lòng cỏ dại xung quanh lại nằm đầy xác chết ngổn ngang. Máu tanh nồng đã thấm vào tận trong đất, nhuộm đường dưới chân thành màu đỏ sẫm.

Cậu bé nhẹ nhàng quét mắt nhìn xác chết chung quanh, lập tức đi bên cạnh xác chết một nam tử trung niên, quý xuồng, sau khi dập đầu ba cái, cũng không quay đầu lại đi xuống núi.

Sau khi cậu bé ôm Không Tử Viết đi được khoảng ba canh giờ, sắc trời đã tối đen, bọn họ lại vẫn chưa đi ra khỏi khu rừng rậm này.

Trong bóng đêm dày đặc, trong rừng cây mơ hồ truyền ra mùi thịt nướng, dẫn tới trong bụng nức nở, càng cảm thấy bụng đói kêu vang.

Cậu bé thầm nghĩ những kẻ đuổi giết cậu hẳn là sẽ không dừng lại nướng thịt ăn như thế, nhưng là vì cẩn thận, cậu lập tức ngừng thở, cố gắng thật cẩn thận tới gần nơi phát ra mùi thơm này, nhìn xem có thể xin chút thức ăn từ trên tay người khác hay không, lấp đầy cái bụng.

Tuy vừa nghĩ đến quang cảnh mình từng có, cùng với nghèo túng hôm nay quả thực là cách biệt một trời, nhưng vì sống sót, vì thay người nhà báo thù rửa hận! Đau khổ gì, cậu đều có thể chịu được. Chỉ cần sống sót, hết thảy đều có hy vọng! Đúng vậy, cậu chỉ cần sống sót!

Dưới sự chống đỡ của lòng tin kiên cường, cậu rất nhanh liền đến gần đồng lửa. Nhưng mà, không đợi cậu nhìn thấy mồi lửa, thì đã bị một đám thị vệ áo đen bao vây.

Cậu bé biến sắc, cũng không lộ ra vẻ mặt hoang mang, mà là trầm tĩnh nhìn đối phương có ý đồ gì.

Lúc này, từ trong đám thị vệ áo đen rẽ ra một lối đi, để một vị thiếu niên tuyệt sắc mặc y bào tím nhạt, thắt lưng buộc đai ngọc phi thủy, chân đạp chỉ bạc đi ra.

Thiếu niên tuyệt sắc ngồi ở gần đồng lửa, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ là sau khi khẽ quét mắt nhìn cậu bé một cái, liền đưa tay chỉ chỉ vào hướng Không Tử Viết cậu bé đang ôm trong lòng, ý này không cần nói cũng biết — hẳn, muốn Không Tử Viết con rắn xanh này.

Cậu bé không muốn giao Không Tử Viết trong lòng ra, theo bản năng buộc chặt cánh tay.

Không Tử Viết bị cậu bé ghì đến hít thở không thông, vội cong thân xoay tới xoay lui, vòng quanh cổ cậu bé chuyển cái đầu rắn nhìn về hướng thiếu niên tuyệt sắc, muốn nhìn xem là ai khiến cho cậu bé căng thẳng như thế.

Bên cạnh đồng lửa đang nhảy nhót, chỉ thấy mi mục như họa, mắt phượng phong lưu, môi giống như bôi son, răng như ngọc, mặt như quan ngọc ..... Cực phẩm thụ, cứ như vậy ngồi dưới cây thông già. Thiếu niên tuyệt sắc kia mặc dù tuổi không quá 12, 13, nhưng này tư sắc quả nhiên là giảm một phần thì yếu nhược, nhiều hơn một phần thì lại yếu nghiệt. Mặc dù độc chiếm nhan sắc nhân gian, cũng không mị không kiều, đoan trang lãnh diễm vô song, không thẹn hai chữ tuyệt sắc!

Không Tử Viết thề thề cái lưỡi rắn, trong lòng trở nên đặc biệt kích động. Thử nghĩ xem, nếu mình có thể chui vào trong thân thể vị thiếu niên tuyệt sắc này, đừng nói là một Thanh Dục Đại Đế, cho dù là Ngọc Đế ca ca đoán chừng cũng phải vì mình mà động lòng phạm. Đến lúc đó, khả khả, cô thật sự có thể đi dụ dỗ Ngọc Đế ca ca, khiến hắn cũng “yếu” một chút, vội làm phong trào đam mỹ thời thượng. Vừa nghĩ đến Ngọc Đế ca ca không yêu hồng nhan mà yêu lam nhan, quăng Vương Mẫu nương nương đến trong lãnh cung đếm gà con, tâm tình của cô lập tức trở nên vô cùng lông lảnh! Đây..... mới là cuộc sống mà!

Không Tử Viết ngoác ngoác nhìn chằm chằm thiếu niên tuyệt sắc, nâng đầu rắn đặt trên đỉnh đầu cậu bé, bắt đầu tưởng tượng, sau khi chia cái thân rắn của mình làm vài đoạn, mới có thể nhét vào trong bờ môi màu quýt nhạt của thiếu niên tuyệt sắc.

Cô vừa nghĩ đến quá trình này, liền cảm thấy vô cùng mất hồn à! Khả khả..... khả khả khả trong YY của Không Tử Viết, thiếu niên tuyệt sắc sớm đã thu hồi về cánh tay của cô. Cùng lúc đó, thị vệ áo đen bên người thiếu niên tuyệt sắc lập tức đi nhanh về phía trước, vươn tay bóp Không Tử Viết bảy tấc!

Cậu bé dưới chân vạch qua, nghiêng mình nhảy ra.

Thị vệ áo đen không chịu buông tha, lại ra tay tập kích.

Không Tử Viết xem đúng thời cơ cần một miếng trên mu bàn tay thị vệ áo đen.

Tên thị vệ áo đen kia thân mình chấn động, cả khuôn mặt trong nháy mắt biến thành màu tím đen, hẳn thậm chí ngay cả cơ hội miệng sùi bọt mép cũng không có, trực tiếp ngã xuống đất bỏ mình !

Không Tử Viết trừng to mắt, thật sự không thể tin mình đã dễ dàng muốn một tính mạng người ta như thế. Đây..... đây..... đã kích lớn! Cô cảm thấy trong lòng hốt hoảng, cực kỳ không dễ chịu.

Ai ngờ, tên thiếu niên tuyệt sắc kia thấy cảnh như vậy lại vui vẻ cười. Nụ cười đó giống như pháo hoa rực rỡ nhất trong bầu trời đêm, làm cho người ta hận không thể biến khoảnh khắc này thành vĩnh hằng; nụ cười kia giống như người đi trong sa mạc đột nhiên thấy một ốc đảo, khiến đồng thời người ta nghĩ lầm là ảo ảnh, vẫn đang không thể ngăn cản bản thân khỏi hành động điên cuồng này!

Giọng nói lạnh lạnh chỉ thiếu niên mới có vang lên, dễ nghe như thúy châu lạc ngọc, nội dung trong lời nói lại hoàn toàn coi mạng người như cỏ rác, “‘Hạc Đình Diệp Nhi Thanh Xà’ này quả nhiên kịch độc vô cùng. Tốt.”

Thiếu niên niên tuyệt sắc vừa dứt lời, những thị vệ áo đen khác đều động thủ đánh úp về phía Không Tử Viết và cậu bé.

Cậu bé còn nhỏ lực mỏng, rất nhanh liền bị thị vệ áo đen đánh ngã xuống đất, miệng phun một ngụm máu tươi.

Không Tử Viết từ trong cảm xúc chưa từng lỡ mồm giết người mà khôi phục lại, rất nhanh liền bị người ta nắm lấy bả vai, giống như thịt trên bàn ăn tùy người mổ xẻ.

Thiếu niên niên tuyệt sắc thấy việc thành công, liền ném món thịt nướng trong tay đi, động tác tao nhã đứng lên, xem ra là tính rời khỏi nơi này.

Hắn hôm nay tới nơi rừng sâu núi thẳm này, vốn là vì tìm tìm ‘Hạc Đình Diệp Nhi Thanh Xà’, nay nếu đã bắt được , tự nhiên sẽ không dừng lại.

Cậu bé yếu không địch lại mạnh, đột nhiên lên tiếng gượng đỡ hét:“Cường thủ hào đoạt không phải là anh hùng làm ra!”

Thiếu niên tuyệt sắc ngoái đầu nhìn lại cười như trăm hoa đua nở, nhẹ nhàng phun ra hai chữ,“Giết đi.”

Thị vệ áo đen giờ tay chém xuống, không chút do dự bỏ về phía đầu cậu bé!

Không Tử Viết vốn dĩ vẫn bị đang bị vây trong trạng thái chết máy chưa từng phản kháng, làm cho thị vệ áo đen bắt cô không chú ý phòng bị, thế nhưng bị cô đột nhiên nhảy lên gây khó trời buột. Không Tử Viết một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, lấy cách nhảy lên trực tiếp bỏ nhào vào bên cạnh cậu bé, cắn một miếng vào mắt cá chân của thị vệ áo đen, cứu cậu bé khỏi bị đao chém.

Giờ phút này, Không Tử Viết tận lực che chắn thiện lương của mình, hung tợn chắn trước người cậu bé, phát ra tiếng rít đe dọa với bọn thị vệ áo đen. Kỳ thật cô đang hô: “Cút ngay, nếu không lão nương cắn chết các ngươi!” Sau khi lời đe dọa ra khỏi miệng liền biến thành xà ngữ, nghiêm nhiên không thể nói lên với loài người.

Thiếu niên tuyệt sắc thấy “Hạc Đình Diệp Nhi Thanh Xà” bảo vệ người, cảm thấy thú vị, liền hỏi cậu bé,“Con rắn này là ngươi nuôi?”

Cậu bé đứng lên, phòng bị nhìn chằm chằm thiếu niên tuyệt sắc, cẩn thận trả lời: “Không phải ta nuôi. Nhưng nó đã cứu mạng của ta, ta muốn chăm sóc nó.”

Thiếu niên tuyệt sắc “Ồ” một tiếng, sau đó giống như Ngọc Diện Đồng Tử cười dài nói: “Nói như vậy, con rắn này rất hợp người rồi!”

Cậu bé cúi đầu nhìn Không Tử Viết, thế mới gật đầu với thiếu niên tuyệt sắc.

Thiếu niên tuyệt sắc vỗ tay cười, “Nếu bốn vương muốn con rắn này, mà con rắn này lại nghe lời ngươi, không bằng ngươi đi theo bốn vương sao hả?”

Cậu bé nghe thiếu niên tuyệt sắc tự xưng là bốn vương, thì đã đoán ra thân phận thật sự của hắn. Thiên hạ hiện nay đại khái có thể chia làm ba nước, phân ra là Cừ Quốc, Duệ Quốc cùng Hồng Quốc. Về phần những khu vực khác xung quanh tam quốc, lại phân bố một số tiểu quốc.

Trong ba nước, Duệ Quốc có văn hóa bắt nguồn sâu xa, văn nhân mặc khách lại dẫn đầu. Nhưng mà, bá vật thực sự của Duệ Quốc hiện nay lại là — Vô Song Vương Gia Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li danh chấn thiên hạ, kinh tài tuyệt diệu, độc nhất vô nhị!

Vệ Đông Li hí nộ vô thường, tàn bạo thành tánh, giết người như ma!

Đừng nhìn Vệ Đông Li chưa trưởng thành, nhưng tiếng xấu cùng điểm danh của hắn tuyệt đối là hỗ trợ lẫn nhau, trong lúc nhất thời, lại trở thành điều kỳ quái nhất trong ba nước.

Người đời truyền rằng, Duệ Đế vô cùng sùng ái Vệ Đông Li, thường xuyên triệu vào cung làm bạn giá, cùng nhau thưởng thức bách hoa.

Duệ Đế từng bảo:“Yến có Đông Li, bách hoa vô điểm.”

(Yến tiệc có Đông Li, trăm hoa mờ nhạt)

Lời nói này, tuy rằng là một câu vô tâm của Duệ Đế, lại giống như một viên đá ném vào trong mặt nước phẳng lặng, lan ra thành gợn sóng. Làm cho trên dưới triều đình dân gian tranh nhau phỏng đoán, không biết trong bách hoa này, có bao gồm cả Đông Cung Thái tử đoá hoa hồng này không? Nếu thật sự là như thế, như vậy Duệ Đế có ý sửa ngôi vị trữ quân hay không? Hay là nói, lời này của Duệ Đế đã ẩn hàm sát ý, ám chỉ Vệ Đông Li không cần quá mức rêu rao, tài năng không cần lấn át bách hoa trong cung?

Nhưng mà, cho dù đủ loại phỏng đoán trụ lại được hay không, thân phận cao quý của Vô Song Vương Gia Vệ Đông Li, đều là sự thực không thể thay đổi!

Vệ Đông Li cùng Duệ Đế tuy rằng là cùng một mẹ sinh ra, nhưng tuổi lại kém gần hai mươi năm. Hoàng thái hậu và thái thượng hoàng già rồi có con, trong lòng tự nhiên vô cùng vui mừng, xem Vệ Đông Li thành con ngưởi của mình, hận không thể lúc nào cũng bảo vệ trong lòng.

Sau khi Thái thượng hoàng băng hà, Hoàng thái hậu lại sủng Vệ Đông Li. Trong lúc nhất thời, Vệ Đông Li trở thành đại nhân vật của Duệ Quốc từ trên xuống dưới cao quý không thể nói. Ngay cả Đông Cung Thái tử lớn hơn Vệ Đông Li hai tuổi khi nhìn thấy hắn, cũng phải cung kính xưng hô một tiếng “Vương thúc”.

Nguyên nhân vì tiếng tăm của Vệ Đông Li rất lớn, cho nên khi Vệ Đông Li tự xưng là “Bốn vương”, cậu bé liền qua vẻ ngoài và tuổi tác của Vệ Đông Li mà đoán ra thân phận của hắn.

Những thông tin này lóe lên trong đầu cậu bé, cậu vội khẽ buông ánh mắt sâu không thấy đáy xuống, âm thầm suy đoán lời này của Vệ Đông Li, trong đó thật giả mỗi thứ chiếm bao nhiêu phần.

Cậu bé cảm thấy mình nên tìm tìm một chỗ tránh nạn, sau khi đợi thời cơ chín muồi thì có thể nói chuyện báo thù rửa hận. Nếu cậu có thể trốn được ở trong Vương phủ của Vệ Đông Li, chắc hẳn những người đuổi giết cậu dù biết cậu chưa chết cũng không dám tùy tiện xuống tay. Hạ quyết tâm, cậu bé đi về phía trước một bước qui một gối xuống, chấp tay nói: “Xin nghe Vương gia phân phó!”

Vệ Đông Li ánh mắt chợt lóe, khóe miệng chứa một nụ cười lạnh diễm tột cùng, lại quay lại ngồi dưới tàng cây thông già, vừa sưởi tay, vừa không nhanh không chậm nói: “Ngươi đã muốn đi theo bốn vương, bốn vương liền ban thưởng ngươi một cái tên, ẩn ở trên mặt, cả đời không quên.” Khẽ nhướn mày nhìn phía cậu bé, dùng giọng điệu trung cầu ý kiến mà nói câu không thể cự tuyệt, “Ngươi có bằng lòng hay không?”

Cậu bé gơ tay sờ sờ khuôn mặt dơ bẩn của mình, biết mình đã không còn đường lùi. Nếu cậu nói không muốn, chắc chắn sẽ phơi bày như thế, quyết không còn mạng sống. Còn nữa, nếu cậu thực sự bởi vậy mà hủ dung, khiến bất cứ kẻ nào cũng không nhận ra cậu, cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt. Vì thế, cậu nắm chặt nắm tay, thầm cắn răng, dùng giọng nói đã lạc giọng trả lời: “Bằng lòng!”

Không Tử Viết lúc này đã không còn lòng dạ nào mà nhớ đến tính mạng người gì gi đó, chỉ thấy cô hai ba lần nhảy lên vai cậu bé, dùng đuôi rắn phát phát đầu cậu, rít lên nằng, “Ngu ngốc!”

Vệ Đông Li một tay chống má, lẳng lặng nhìn Không Tử Viết lần qua lần lại, mắt cong cong một chút, thật là giây lát lướt qua. Hắn vươn tay cảm lấy một cành cây, vạch vạch trên mặt đất, dường như đang lầm bầm nói: “Ban thưởng cho ngươi cái cái tên gì mới hay đây? Ngươi đã phải làm nô tài của ta, vậy thì ẩn một chữ ‘Nô’ đi, như vậy cả đời cũng không thể quên ai là chủ tử của ngươi.”

Theo lời lú rú của Vệ Đông Li, một tên thị vệ áo đen khác đã lấy ra một thanh sắt từ trong cổ tay áo, dùng ngón tay linh hoạt chiết thành một chữ ‘Nô’, sau đó đem để vào trong đồng lửa nung đỏ, dùng cành cây kẹp lên, áp sát tới sườn mặt cậu bé!

Không Tử Viết đã sớm nhìn ra Vệ Đông Li không có lòng tốt, chỉ là không nghĩ tới thủ đoạn của hắn độc ác như vậy, không đánh đã giết.

Không Tử Viết tuy rằng không phải cái gì mà nhân sĩ chính nghĩa, nhưng tốt xấu cũng coi như là người có nội tâm yếu mềm! Ồ..... Được rồi, nên chính xác mà nói, cô bây giờ là một con rắn có nội tâm mềm yếu!

Hơn nữa, cậu bé chẳng những từng cùng chung hoạn nạn với cô, chính là người đầu tiên cô gặp sau khi đến thế giới này, làm sao có thể dễ dàng bị người khác ức hiếp?

Ánh mắt quét về phía chỗ Vệ Đông Li ngồi, nhìn hắn dùng cành cây cời đồng lửa, giống như sống chết của người khác hắn cũng khinh thường bất chấp. Người như vậy, thật đúng là còn máu lạnh hơn cái thân rắn bây giờ này của cô 99 phần!

Không Tử Viết tức giận khó ổn định, dứt khoát quyết định lên lút tiến quân về hướng Vệ Đông Li, tốt nhất là có thể ở dọa hắn nhảy dựng, nhanh chóng chui vào cái miệng nhỏ đang mở của hắn, chiếm lấy thân thể hắn, làm một mỹ nam tuyệt sắc mỹ mạo cùng trí tuệ đều xem trọng! Gào thét..... cuộc sống tốt đẹp à, Không Tử Viết đến đây!

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết bò xuống trên người cậu bé, trườn về hướng Vệ Đông Li. Dùng nhìn Vệ Đông Li giờ phút này đang ngồi cạnh đồng lửa, nhưng..... Không Tử Viết cô cũng không phải là rắn bình thường, cô căn bản là không sợ lửa!

Vệ Đông Li thấy con rắn xanh lạng yên không tiếng động trườn về phía mình, trong lòng cười lạnh một tiếng, trong tay rất nhanh bay ra một cây ngân châm, trực tiếp đâm vào đuôi rắn của Không Tử Viết, cô định cô ngoài ba bước trên mặt đất.

Không Tử Viết trúng chiêu, đau đến cuộn thân rắn, trong cổ họng phát ra tiếng rít thê lương, khiến người nghe phải ghê rợn hết hồn.

Cùng lúc đó, cậu bé đẩy tên thị vệ áo đen muốn ẩn chữ trên mặt cậu ra, chạy nhanh đến bên Không Tử Viết, động thủ nhỏ chiếc ngân châm trên đuôi

rắn, ôm Không Tử Viết vào trong lòng.

Vệ Đông Li mất phương hướng lại, y bảo màu tím nhạt như mây bay chuyển động, người trong nháy mắt đứng trước người cậu bé, lấy thủ pháp cực nhanh túm lấy bảy tấc của Không Tử Viết, trong chớp mắt lại về bên đống lửa, vừa ngắm nghía cái đuôi rắn bị thương của Không Tử Viết, vừa nói với cậu bé: “Người nếu đã nhận ta làm chủ tử, ‘Hạc Đình Diệp Nhi Thanh Xà’ này thuận tiện thành lễ vật người hiếu kính bốn vương đi.”

Cậu bé khẽ mỉm cười, vô cùng kiên định nói: “Ta từng nói muốn đổi xử tử tế với con rắn này, xin vương gia thành toàn.” Đổi lại mà nói, chính là không muốn đem Không Tử Viết cho Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li nhắc Không Tử Viết tới trước mặt, cười dài nhìn cô vô lực giãy dụa.

Thấp thỏm lo âu trong lòng Không Tử Viết đang tăng thêm một chút. Tuy rằng nụ cười của Vệ Đông Li có mị lực câu hồn đoạt phách cùng tác dụng mê hoặc lòng người, làm cho người ta dễ dàng quên cả giãy dụa, thậm chí cảm thấy, nếu cứ như thế chết trên tay hắn cũng là một chuyện hạnh phúc. Nhưng, Không Tử Viết vẫn là cảm thấy một nỗi sợ hãi trước nay chưa có — đúng vậy, là sợ hãi, một nỗi sợ hãi xen lẫn tử vong cùng tra tấn.

Tóm lại một câu — Vệ Đông Li chính là một tuyệt bản siêu cấp đại biến thái!

Không Tử Viết nhìn Vệ Đông Li vươn một ngón tay thon dài trắng nõn, giống như bốn cột khẽ chạm vào đuôi rắn, vòng quanh đùa bỡn da rắn của cô.

Da thịt Vệ Đông Li cực kỳ tinh tế, được màu xanh biếc của da rắn tôn lên, càng có vẻ vô cùng mịn màng, làn da nõn nà. Ngón tay được cắt sửa đẹp đẽ khê vạch đến phần bụng của Không Tử Viết, đầu ngón tay kia phiểm màu đỏ nhàn nhạt, giống như một viên thạch anh trong suốt sáng long lanh khiến người thương tiếc. Ngay cả một đoạn tay ngọc giấu ở dưới vạt áo màu tím nhạt cũng là băng cơ ngọc cốt, đẹp hơn tuyết ba phần.

Trong lúc Không Tử Viết tim gan đập loạn, Vệ Đông Li âm u nói với cậu bé: “Nay ‘Hạc Đình Diệp Nhi Thanh Xà’ này đã là đồ của bốn vương, người nếu muốn, lại phải lấy cái gì ra đổi đây?”

Lòng cậu bé trong cơn giận dữ, muốn tiến lên một bước đoạt lại Không Tử Viết, lại bị thị vệ áo đen ngăn lại, căn bản là không thể tới gần Vệ Đông Li nửa phần.

Vệ Đông Li thấy hận ý trong mắt cậu bé, lại cong môi cười, ngả ngón nói: “Không bằng..... dùng một cánh tay của người sao hả?”

Thân thể cậu bé trong nháy mắt trở nên cứng ngắt, bước chân thể nhưng hơi hơi lui về phía sau, dùng hành động biểu lộ thái độ của mình — cậu không thể dùng một cánh tay đi đổi lấy một con rắn xanh.

Vệ Đông Li không khỏi một trận cười to, giống như vô cùng vui vẻ lắm lắm nói với Không Tử Viết: “Tiểu thanh xà ơi là tiểu thanh xà, người xem, đây chính là nhân tính. Người không chỉ một lần đã cứu tính mạng của hắn, nhưng hôm nay cho hắn dùng một cánh tay đổi lấy tánh mạng của người, hắn cũng không bằng lòng. Người bị thương biết bao, hắn cũng không tranh.....” Nhíu mày nhìn về phía cậu bé, “Người đã bái nhập môn hạ của bốn vương, bốn vương sẽ không làm khó dễ người. ‘Hạc Đình Diệp Nhi Thanh Xà’ này, tặng người vậy.”

Một giây trước, trong mắt cậu bé vui sướng tựa như bầu trời đêm đầy sao rực rỡ nhất; sau đó, hoảng sợ trong mắt cậu tựa như sao băng nhanh chóng rơi xuống vỡ tan.

Không Tử Viết chỉ cảm thấy căng phần bụng, vội cúi đầu nhìn, thể mới phát hiện, mình đã bị Vệ Đông Li mổ bụng! Mà ngón tay mảnh dẻ xinh đẹp của Vệ Đông Li đang kẹp mặt rắn của cô kéo ra ngoài.

Hình ảnh này đối với Không Tử Viết phải nói là khoảnh khắc vô cùng kinh khủng. Cô đích thân thấy hiện trường mình chết, nhìn mình bị mổ bụng, lại vô lực phản kháng.

Không Tử Viết không thể khống chế thân rắn run rẩy cùng linh hồn run cầm cập. Trừ sợ hãi, vẫn là sợ hãi! Sợ hãi rất lớn! Sợ hãi không ngừng được!

Dứt khoát, nỗi đau đớn khiến cô lâm vào hôn mê. Nếu không, không hiểu được cô có thể bởi vì sự kinh khủng ừn ừ kéo tới này mà trở nên tinh thần thất thường, thần kinh hỗn loạn hay không.

Mà Vệ Đông Li lại kẹp lấy mặt rắn của Không Tử Viết mỉm cười, vung tay quăng mặt rắn vào trong vò rượu sớm đã chuẩn bị sẵn, sau đó vứt cái xác rắn đã mất đi sức sống cho cậu bé, xoay người nghiêng ngàng mà đi.

Cậu bé ôm cái xác rắn của Không Tử Viết, thân thể không thể ức chế run run, ngón tay lại chặt chẽ nắm lấy bên trong thân rắn đầy vết thương ỉu xiu, nước mắt đảo quanh hốc mắt!

Cậu bé đã hận chính mình yếu đuối vô năng, không thể bảo vệ tốt Không Tử Viết, vừa hận Vệ Đông Li quá ác độc, lại xem sống chết của kẻ khác thành lạc thú mà tùy ý trên cột!

Đã từng, cậu từng nghĩ muốn tránh ở dưới vây cánh của Vệ Đông Li, chạy trốn truy sát của địch nhân. Nay xem ra, Vệ nhất định sẽ không chút do dự lấy cậu khai đao! Dùng cái chết của cậu, cho chính mình thêm một chút lạc thú tàn nhẫn!

Nếu cậu không trở nên mạnh mẽ, cậu sẽ là miếng thịt trên thớt, tùy người chặt chém!

Mất thấy đám người Vệ Đông Li đã rời đi, cậu bé ôm cái xác rắn lạnh như băng, đi về hướng trái ngược. Nhưng mà, khi cậu đã đi ước chừng ba bước,

lại đột nhiên dừng bước chân. Cậu nhẹ nhàng vuốt ve xác rắn lạnh như băng, nhìn lên bầu trời dần dần treo lên những ngôi sao nhỏ, cuối cùng nhanh chuyển bước chân, yên lặng theo sau đám thị vệ áo đen, hộ tống Vệ Đông Li về tới Vệ Vương phủ

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Yêu đương vụng trộm lại gặp yêu đương vụng trộm

Trong Vệ Vương phủ treo đèn ngọc lưu ly, bóng trúc xanh xếp thành hàng, từng bách lay động đu đưa, phía trên ngói sáng ánh trăng nghiêng, cầu nhỏ phía dưới nước chảy khẽ ngâm nga.

Gió đêm thổi đến chậm chậm, thổi bay mái tóc đen như tơ lụa của Vệ Đông Li, khe phát qua dọc theo hai gò má tuyệt mỹ của hắn, quả nhiên là tuyệt đại tao nhã, khuynh quốc khuynh thành.

Trong lòng hắn nhớ tới Hòa Doanh Tụ thân thể suy yếu, cũng bắt chập mấy ngày liền bốn ba mệt nhọc, sau khi xuống ngựa trực tiếp cầm bình rượu ngâm mặt rắn, mang theo một tia phấn khởi vô cùng hiếm có, bước nhanh hướng Tây Uyển mà đi.

Vệ Vương phủ phân thành Đông Nam Tây Bắc bốn uyển. Vệ Đông Li ở Đông Uyển, Nam Uyển

có ba ngàn môn khách, Tây Uyển có nữ thiếp loan đồng, Bắc Uyển thì là nơi ở của nô tỳ hạ nhân.

Nay Hòa Doanh Tụ đang ở tại chính viện của Tây Uyển, nàng không phải nữ thiếp cũng không phải loan đồng, mà là nữ mẫu của Vệ Đông Li. Tuy nói là nữ mẫu, nhưng là đối tượng tất cả mọi người đều muốn nịnh bợ, đủ thấy địa vị người này ở trong Vệ Vương Phủ tôn quý như thế nào.

Hòa Doanh Tụ xuất thân thanh lâu, số phận lận đận. Nàng chẳng những có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, giọng nói càng giống như hoàng anh xuất cốc, uyển chuyển hàm xúc êm tai, quán quýt ba ngày vẫn không dứt bên tai. Một khúc tỳ bà lại mềm mại bách chuyển, dẫn đến vô số công tử ca ái mộ không thôi.

Nàng là con gái của tú tài nghèo túng, lại vô ý rơi vào nơi trắng hoa, tú bà thấy giọng nói đáng điệu nàng đều đẹp, liền có lòng bồi dưỡng nàng trở thành đệ nhất hoa khôi, đợi khi nàng mười bốn tuổi, người giá cả mới cao.

Có lẽ là trong số mệnh của Hòa Doanh Tụ nhất định có quý nhân tương trợ, không nên rơi vào phong trần. Đợi ngày nàng đến mười bốn tuổi khai bao, lại được Kim Tử Quang Lộc Đại phu Triệu Diên nhìn trúng. Quan uy với vàng cùng sử dụng, Triệu Diên mua tuyệt đại danh kỹ Hòa Doanh Tụ danh tiếng lan xa này về, tàng trong kim ốc, ngày đêm sủng ái, sinh hạ một đứa con.

Nữ tử thanh lâu thân phận thấp kém, cho dù sinh hạ con nối dòng vẫn không được vào phủ. May mà, Triệu Diên sủng ái Hòa Doanh Tụ đến cực điểm, luôn ở bên cạnh nàng.

Mọi sự có một lợi tất sẽ có một tệ. Triệu Diên sủng ái Hòa Doanh Tụ, lạnh nhạt với thế thiếp trong phủ, làm cho đám thế thiếp này ghi hận trong lòng, lại mua chuộc người giết chết con trai của Hòa Doanh Tụ.

Hòa Doanh Tụ cực kỳ bị thương, vài lần muốn tìm đoán kiếm.

Triệu Diên giận dữ, Thượng thư triều đình, đã muốn hưu thê, lại muốn phủ chính Hòa Doanh Tụ.

Hoàng thái hậu hiện nay, lúc đó là Hoàng hậu nương nương, sau khi sinh hạ Vệ Đông Li, triệu kiến Triệu Diên, cũng muốn xin gặp Hòa Doanh Tụ, tính tìm sai sót ban chết cho Hòa Doanh Tụ. Dù sao, chính thê của Triệu Diên là họ hàng xa của nàng, cho dù đã sai, cũng chẳng phải là muốn một cái mạng nhỏ ti tiện ư, sao có thể bị hưu? Như vậy, người mất mặt chính là Hoàng hậu!

Lại nói, Vệ Đông Li mặc dù sinh ra phần điều ngọc mài, nhưng hết sức kén ăn. Vì để Vệ Đông Li uống nhiều hơn chút sữa, trong cung liền tiếp chọn ra hai mươi sáu vị nữ mẫu, nhưng, Vệ Đông Li lại thà chịu đói, cũng không muốn uống sữa của người khác. Cho dù Hoàng hậu nương nương tự mình nuôi nấng, Vệ Đông Li vẫn không thích ăn. Cứ như vậy, giầy vò Hoàng hậu nương nương ăn ngủ khó khăn, khó tránh khỏi sinh ra tính thần ác độc.

Nhưng mà, khi bóng dáng uyển chuyển của Hòa Doanh Tụ xuất hiện ở trong tầm cung Hoàng hậu nương nương, Vệ Đông Li lại giống như người thấy được hương sữa, mở cái miệng nhỏ hướng về phía Hòa Doanh Tụ, “Ê a ê a” kêu la cái gì đó.

Đều nói mẫu tử liên tâm, lời này không giả. Tâm tư Hoàng hậu nương nương vừa động, liền hiểu được ý của Vệ Đông Li. Tuy rằng Hòa Doanh Tụ thân phận ti tiện, Hoàng hậu nương nương không muốn cho Vệ Đông Li uống sữa của kỹ nữ ti tiện, nhưng, thân là mẫu thân, nàng lại không đành lòng làm cho Vệ Đông Li mới ra sinh không lâu phải chịu đói. Vì thế, nàng gọi Hòa Doanh Tụ tiến lên, lệnh cho Vệ Đông Li ăn.

Quả nhiên, Vệ Đông Li như uống rượu ngon, bắt đầu há miệng hút sữa.

Cũng bởi vậy, cái mạng nhỏ của Hòa Doanh Tụ coi như tạm thời được giữ lại. Triệu Diên tuy rằng không muốn cho Hòa Doanh Tụ ở lại trong cung chăm

sóc Vệ Đông Li, nhưng lại không có biện pháp khác, chỉ có thể khấu tạ ý chỉ của Hoàng hậu nương nương.

Đúng vậy, trời có mưa bão bất ngờ. Ba năm sau Triệu Diên vì bệnh qua đời, chính thế này cầu kiến Hoàng hậu nương nương, nói là trước khi Triệu Diên từ thế nhớ thương nhất là Hòa Doanh Tụ, bởi vậy thỉnh cầu hoàng hậu nương nương khai ân, làm cho Hòa Doanh Tụ xuống mồ bồi táng.

Hoàng hậu nương nương tuy rằng đồng ý, nhưng Vệ Đông Li lại quyết không chịu. Vệ Đông Li che chở Hòa Doanh Tụ, làm âm chuyện này lên, nói thẳng “Lẽ ra nên cho chính thế của Triệu Diên đi bồi táng”, dọa chính thế sắc mặt thay đổi gấp, không dám nói chuyện bồi táng nữa.

Cũng bởi vậy, mọi người trong cung hiểu được sự lợi hại của Vệ Đông Li. Hần tuy chỉ là một đứa trẻ ba tuổi, tâm trí này lại không người có thể sánh bằng.

Lại nói sau khi Hòa Doanh Tụ được Vệ Đông Li cứu giúp, lại tận tâm tận lực hầu hạ hần. Bởi vì nàng hiểu được, nếu không có Vệ Đông Li, thì không thể có nàng. Trước không nói Hoàng hậu nương nương có thể dung nạp nàng hay không, mà hãy trong cung hỗn tạp này, tùy tiện một tiểu thái giám cũng có thể trêu chọc chết nàng. Nay Triệu Diên đã mất, hy vọng xa vời của nàng dĩ nhiên tan vỡ, chỉ có đặt tâm tư lên người Vệ Đông Li, nàng ngày sau mới có lối thoát.

Nàng chính trực tốt đẹp sáng sủa, chỉ sợ mình không chịu nổi cô đơn, làm cho người ta lấy ra làm chuyện bàn tán, tìm nàng gây khó dễ, vì thế cả ngày vây quanh bên người Vệ Đông Li, lời nói nhỏ nhẹ đề ý trước sau.

Cho đến khi phụ hoàng Vệ Đông Li qua đời, anh trai Vệ Đông Li đăng cơ, Vệ Đông Li chuyển ra hoàng cung, Hòa Doanh Tụ đều vẫn giống như vòng chỉ đi theo bên người Vệ Đông Li, tận tâm tận lực chăm sóc.

Vì đề tâm của Hòa Doanh Tụ, cho nên Vệ Đông Li đối với nàng rất là tín nhiệm.

Nay, Vệ Đông Li đang đứng ở tuổi mơ hồ đối với tình cảm, trong bất tri bất giác, đối với Hòa Doanh Tụ sinh ra một số tâm tư khác. Nhưng mà, trong tâm tư này, rốt cuộc chưa bao nhiêu phần ái mộ, bao nhiêu phần quen thuộc, bao nhiêu phần thói quen thì không thể biết được.

Trước đó không lâu, Hòa Doanh Tụ thân nhiễm bệnh nặng, suy yếu không chịu nổi, mắt thấy người gầy yếu đi, Vệ Đông Li lập tức mời ngự y đến chẩn trị. Ngự y nói bệnh này của Hòa Doanh Tụ muốn trị khỏi cũng không khó, lại chỉ thiếu một vị thuốc quan trọng. Thuốc này cần dùng mật rắn của “Hạc Đình Diệp Nhi Thanh Xà” ngâm trong rượu thuốc, sau đó uống chung, như thế nhất định có thể thuốc đến bệnh trừ!

“Hạc Đình Diệp Nhi Thanh Xà” sinh trưởng trong rừng sâu núi thẳm, mà kịch độc vô cùng, không ai có thể vô cớ trêu chọc, lấy mật rắn ngâm rượu.

Vệ Đông Li vì thuốc hay, tự mình dẫn dắt bọn thị vệ đi vào trong rừng sâu núi thẳm bắt “Hạc Đình Diệp Nhi Thanh Xà” kịch độc vô cùng. Bởi vậy, thế mới có một hồi chuyện móc mật rắn trước đó.

Nay mật rắn đã tới tay, Vệ Đông Li khó nén phần khởi, bước nhanh đi đến trước cửa phòng Hòa Doanh Tụ, đẩy cửa mà vào cũng không thấy dấu hương của nàng.

Hần xoay người đi ra khỏi phòng, mũi chân hơi chạm đất, như tiên tử trên trăng nhẹ nhàng nhảy múa đến đình nghỉ mát, nhìn ra xa, rốt cuộc đã trông thấy dáng người thướt tha của Hòa Doanh Tụ bên cạnh hòn non bộ.

Tuy rằng Hòa Doanh Tụ đã hai mươi bảy tuổi, nhưng nàng vẫn giống như một thiếu nữ mười tám tuổi thanh xuân mỹ mạo, năm tháng dường như chưa từng lưu lại dấu vết trên gương mặt nàng, ngược lại thêm vài phần phong vận cùng quyền rũ mà các thiếu nữ không có.

Làn mi nàng như núi Đại, nốt như trăng rằm, môi cười hàm xuân, răng như ngọc, khi nói chuyện hơi thở như lan, vô cùng thể hiện sự uyển chuyển xinh đẹp tuyệt trần của nữ tử. Khi soi gương, vẫn như hoa soi trong nước, bộ dạng động lòng người.

Tuy rằng trong bóng đêm dày đặc, nhưng Hòa Doanh Tụ vẫn chưa tắt đèn, mà lẳng lặng đứng, mặc cho vạt áo khe khẽ vuốt mép váy, càng thể hiện tư thái liễu yếu trước gió.

Nàng đứng đối diện một người mặc y bào màu xanh, cầm trong tay quạt giấy tranh sơn thủy, khoe môi cong cong nụ cười vô cùng tinh tế, thoạt nhìn vừa không lạnh lùng cứng nhắc, cũng không nhiệt tình quá mức, là một công tử đứng đắn ôn nhuận như ngọc.

Vệ Vương phủ tuy rằng không phải Hoàng cung, nhưng nơi này không cho phép người thấp kém tùy ý đi lại, tuyệt đối không tha cho người không tuân theo!

Mọi người đều biết, Vệ Đông Li không phải là một chủ nhân dễ tính, không ai dám đụng vào râu hổ của hần.

Trong tòa Vệ Vương phủ này, chỗ nào có thể đi vào, nơi nào có thể ra, trong lòng mỗi người đều biết. Nhất là Tây Uyển này là nơi ở của nữ thiếp loan đông, càng là cấm địa của ba ngàn môn khách, người có thể tự do ra vào nơi này, quả thực là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hiện giờ nam tử đang gặp riêng Hòa Doanh Tụ dưới trăng, chính là thầy của Vệ Đông Li Nhiễm Mặc Bạch. Người này kiến thức phong phú, làm người khiêm tốn lễ độ, nổi danh giàu có, là đối tượng ngưỡng mộ của rất nhiều đại gia khuê tú cùng tiểu gia bích ngọc.

Nhiễm Mặc Bạch năm nay hai mươi lăm tuổi, trong nhà tuy có hai nữ thiếp, nhưng vẫn chưa từng thú thê.

Mà Hòa Doanh Tụ mặc dù có sự thật phu thê cùng Triệu Diên, nhưng không có danh phu thê, đến ngay cả thiếp thất cũng không thể tính.

Nay nam chưa lấy vợ nữ chưa gả đi, tự nhiên có tình ý đến với nhau.

Lúc này, ánh trăng che phủ, mỹ nhân như vậy, chỉ cần một hơi thở khe khẽ, cũng có thể xúc động đáy lòng khát vọng của nhau.

Chỉ thấy Hòa Doanh Tụ mặt nhiễm hoa đào, yếu đuối ho thấp, vờn tay đem đai lưng giấu trong tay áo tặng cho Nhiễm Mặc Bạch.

Nhiễm Mặc Bạch thu đai lưng vào cổ tay áo, nâng tay vờ nhẹ lưng Hòa Doanh Tụ, dịu dàng thì thầm nói: “Doanh Tụ phải chăm sóc mình thật tốt, đợi Vương gia trở về, Mặc Bạch liền xin hán làm chủ, gả nàng cho ta.”

Hòa Doanh Tụ cúi xuống, xem ra dường như đã đồng ý đề nghị của Nhiễm Mặc Bạch, nhưng miệng nàng lại nói: “Vương gia đối với nô tỳ ân sủng có thừa, nếu biết ta muốn rời đi, sợ là sẽ không nỡ.”

Nhiễm Mặc Bạch quá thông minh, lập tức hiểu được ý của Hòa Doanh Tụ, lúc này cam đoan nói: “Nếu như có được Doanh Tụ, Mặc Bạch nhất định lấy kiểu hoa tám người khiêng cưới hỏi đài hoàng! Cuộc đời này, quyết không phụ nàng!”

Hòa Doanh Tụ ngẩng đầu nhìn sâu vào đáy mắt Nhiễm Mặc Bạch, để đôi phương nhìn thấy nồng tình mật ý trong mắt mình.

Dưới hòn non bộ, Hòa Doanh Tụ cùng Nhiễm Mặc Bạch nhẹ nhàng ôm nhau, kể lể tâm tình; trên đình nghỉ mát, con người Vệ Đông Li co rút, cầm bình rượu nhỏ trong tay ném xuống đất, trong bóng đêm phát ra tiếng vỡ vụn rõ ràng.

Hai người triển miên dưới ánh trăng giết mình, nhanh chóng tách thân thể đang dựa sát nhau ra, lấy tốc độ cực nhanh rời khỏi hòn non bộ, tự mình trở về trong phòng, chỉ sợ sau khi bị người khác nhìn thấy sẽ gây trở ngại.

Sau khi Hòa Doanh Tụ trở lại phòng, cảm thấy thân thể càng không khỏe, sắc mặt dưới ánh nến lay động trở nên vàng vọt, không còn kiêu diễm mộng lung như trong đêm tối vừa rồi. Nàng gọi nô tỳ hỏi trong phủ tình hình, sau khi biết được Vệ Đông Li trở về, sắc mặt nàng càng không tốt, giống như hoa cúc sợ lạnh, ngay cả thân thể cũng co rúm lại.

Nhiễm Mặc Bạch đêm nay lưu lại ở phòng khách Nam Uyển, sau khi rửa mặt qua vốn định nghỉ ngơi, nhưng là càng nghĩ càng cảm thấy tiếng vỡ chói tai vừa rồi không bình thường, vì thế cũng gọi nô bộc, cẩn thận hỏi một phen. Sau khi biết được Vệ Đông Li đã trở lại Vương phủ, bất an trong lòng càng lớn, hoàn toàn chiếm đoạt chàng.

Hòa Doanh Tụ cùng Nhiễm Mặc Bạch giống nhau, trần trọc một đêm không ngủ.

Mà Vệ Đông Li, sau khi ném vỡ bình rượu nhỏ ngâm mặt rắn, liền phi thân nhảy xuống từ trên đình nghỉ mát.

Lúc này, chó xù lông trắng chạy đến cạnh bình rượu nhỏ, cuộn đầu lưỡi một cái, nuốt mặt rắn vào trong bụng.

Khổng Tử Viết vẫn đang bị vây trong trạng thái hôn mê chỉ cảm thấy cả người chấn động, ý thức dần dần tỉnh táo lại. Khi cô chậm rãi mở mắt, thì đã nhìn thấy tên đao phủ đã mổ bụng cô— Vệ Đông Li!

Chính cái gọi là kẻ thù gặp lại không ngoại trừ đồ mắt, Khổng Tử Viết cũng bất chấp mình bây giờ đang lấy hình thức nào tồn tại, cái đầu chậm chạp chỉ muốn muốn báo thù rửa hận! Cô há mồm, hiện ra răng nhỏ sắc bén của con chó, hung tợn nhào về phía Vệ Đông Li! Cho dù cắn hán không chết, cũng phải làm cho hán biến thành tàn phế suốt đời!

Cho nên. .... miếng này, Khổng Tử Viết hướng về phía tiểu đệ đệ của Vệ Đông Li! Tuy rằng hành vi này rất bỉ ổi, làm cho cô có chút không mở miệng được, nhưng dưới tình huống thù lớn hơn trời, cô cũng không chú ý được nhiều như vậy!

Khi Khổng Tử Viết vô cùng hung dữ nhào về phía tiểu đệ đệ của Vệ Đông Li, Vệ Đông Li vừa vặn xoay người tránh ra. Kết quả, Khổng Tử Viết một ngụm cắn trên mông của Vệ Đông Li, để lại. . . dấu hai hàng răng chó quý giá.

Vệ Đông Li chưa từng nghĩ đến con chó này có thể cắn mông hán, quả nhiên là đã chần chừ một chút. Thị vệ vẫn ẩn thân ở góc tối, âm thầm bảo vệ Vệ Đông Li lại càng không ngờ con chó có thể cắn Vệ Đông Li! Cho nên, trong một khoảng thời gian ngắn, không có thị vệ nhắc đao chém về phía con chó.

Vệ Đông Li giận không thể át, chộp lấy con chó lông xù, muốn bẻ cổ con chó trút hận! Nhưng mà, ngón tay hán lại dừng lại một giây, xoay người gọi thị vệ Tiêu Doãn bên người hán, hỏi: “Chó của ai?”

Tiêu Doãn đáp: “Hồi bẩm vương gia, đây là chó của Như mỹ nhân.”

Vệ Đông Li ném con chó xồm trong tay cho Tiêu Doãn, “Nấu chín rồi đưa đến cho Như mỹ nhân ăn.”

Tiêu Doãn cúi đầu lĩnh mệnh, bóp cổ con chó, bước đi về hướng phòng bếp.

Khổng Tử Viết chẳng những khó thở, lại hận nghiêng răng nghiêng lợi! Cô âm thầm thì một ngày nào đó phải tra tấn chết Vệ Đông Li, thù này giữa bọn họ xem như đã kết!

Tiêu Doãn đi vào phòng bếp, động tác lưu loát giờ tay chém xuống.

Khổng Tử Viết chỉ cảm thấy gáy căng cứng, liền lại mất đi tri giác. Đương nhiên, trước khi mất đi tri giác, cô gắng sức ăng ăng hai tiếng, mỗi tiếng đều là chữ rủa Vệ Đông Li không được chết từ tề! Tuy Khổng Tử Viết vẫn không biết tên của Vệ Đông Li, nhưng điều này tuyệt đối không ảnh hưởng đến lời nguyện rủa của cô với hắn!

Hấp hấp lược lược, lẫn lẫn xào xào, thêm đường thêm muối thêm gia vị!

Khi Khổng Tử Viết với hình thức một mâm thịt kho tàu xuất hiện ở trên bàn cơm của Như mỹ nhân, vừa vặn là giờ cơm tối.

Tiêu Doãn nói với Như mỹ nhân: “Đây là đồ ăn Vương gia ban.” Sau đó liền nhanh chóng biến mất trong phòng nữ quyến Tây Uyển, đi phục lệnh cho Vệ Đông Li.

Như mỹ nhân là con gái nuôi của Thừa tướng đại nhân tặng cho Vệ Đông Li, đến Vương phủ đã hơn hai năm, được cho là có đại mỹ nhân có người đứng sau. Bình thường trong Tây Uyển này, trừ Hòa Doanh Tụ, lời nói của nàng cũng có trọng lực. Bình thường mà nói, Hòa Doanh Tụ chưa bao giờ tranh chấp với người khác, suy cho cùng nàng là nhũ mẫu của Vệ Đông Li, muốn tự giữ thân phận. Nhưng Như mỹ nhân không như thế, nàng vốn là mĩ thiếp Thừa tướng đại nhân đưa cho Vệ Đông Li, ở trong dưới tình hình trong Vệ Vương phủ không có chính thê, nàng chính là người đứng đầu, có vài phần quyền lợi sai bảo người ta.

Vệ Đông Li tuổi vị thành niên, còn chưa từng cá nước thân mật với nữ nhân, đến nay vẫn không nhìn ra hắn rốt cuộc sủng ái vị mĩ thiếp nào.

Về phần Như mỹ nhân đây, nàng đã là con gái nuôi của Thừa tướng đại nhân, lớn lên lại vô cùng kiêu diễm, nói vậy ngay sau ắt hẳn có thể lấy được sự sủng ái của Vệ Đông Li. Cho nên, người trong Vệ Vương phủ, tự nhiên không muốn đắc tội với nàng ta, chẳng những nhường nhịn mọi chỗ, lại càng nể mặt nàng ta hơn.

Kỳ thật, vị Như mỹ nhân này từ nhỏ được Thừa tướng đại nhân thu dưỡng, chuyên được dạy dỗ làm sao để mị hoặc nam nhân, nay nàng nhập phủ đã hai năm, Vệ Đông Li còn chưa từng cho nàng hầu hạ! Trong lòng Như mỹ nhân dâng lên oán khí, không khỏi cảm thấy cô đơn khó nhin, lại sợ hãi uy nghiêm của Vệ Đông Li, không dám lên xằng bậy, chỉ có thể ngóng trông Vệ Đông Li sớm ngày “thông suốt”, đừng làm cho nàng khuê phòng trống vắng, gối đơn khó ngủ.

Mĩ thiếp luyện đồng trong phủ này nhiều không kể xiết, mỗi một vị đều là được nhân sĩ có lòng chọn kỹ lựa khéo đưa tới. Mục đích của những nhân sĩ có lòng đó vô cùng rõ ràng, đơn giản chính là muốn nịnh bợ Vệ Đông Li vị Vương gia có bối cảnh hùng hậu này.

Lúc các mỹ nhân được đưa tới, đều đang tuổi thanh xuân, mà Vệ Đông Li kia lại tuổi nhỏ, đối với chuyện nam nữ hoàn toàn không hiểu. Một năm hai năm này trôi qua, các mỹ nhân tuổi tác già đi, trong lòng sinh ra cô đơn cùng sợ hãi, chỉ lo hai năm tiếp theo mình sẽ biến thành chuyện đã qua, mà mỹ nhân các nơi vẫn như đào tươi ngon được đưa vào Vệ Vương phủ, đến khi đó làm sao còn có nơi sống yên ổn cho các nàng?

Mỹ nhân nghĩ như thế không ít, ngay cả Hòa Doanh Tụ không phải cũng bắt đầu vì naira đời sau của chính mình mà suy tính sao?

Vệ Đông Li tuy đẹp, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể đủ khiến người ta thần hồn điên đảo, khuynh tâm ái mộ, nhưng mĩ phượng có đẹp cũng không phải mình đội, tự nhiên phải mưu cầu một chút thực tế mới có thể dựa vào.

Cho nên, Như mỹ nhân lén lút kết giao một người đệ đệ, tên là Phi Sắc. Phi sắc cực kỳ hay cười, cười rộ lên khỏi phải nói có bao nhiêu phong tao, quả thực có thể tề đại xương cốt người ta! Tuy rằng Như mỹ nhân hạng nhất tự cho mình rất cao, nhưng so sánh với vị Phi Sắc này, thật đúng là núi cao còn có núi cao hơn, nháy mắt mất đi mị lực câu hồn đoạt phách.

Nhắc tới người so với người, thật đúng là tức chết mà!

Người ở trong Tây Uyển này, ai không ghen tị gương mặt ai hả? Có khi đây là số mệnh, nguoi ghen tị cũng vô dụng!

Như mỹ nhân vốn dĩ ghen tị với Phi Sắc, nhưng vừa nghĩ lại, mình đã mười tám tuổi, qua hai năm nữa liền hai mươi, ngày hoa tàn ít bướm cách nàng ta càng ngày càng gần, Vệ Đông Li lại càng không thể liếc nhìn nàng một cái. Mà vị đệ đệ Phi Sắc này nay mới mười hai, cho dù hai năm sau cũng không quá mười bốn tuổi, đúng là thời gian luyện đồng tốt nhất. Nếu hắn có thể lấy được sự sủng ái của Vệ Đông Li, chính mình cũng có thể đi theo hưởng chút hào quang, không chừng còn có thể hầu hạ Vệ Đông Li sinh hạ một nam một nữ, nàng sau này cũng coi như có chỗ dựa vào.

Vừa nghĩ như vậy, Như mỹ nhân liền chủ động đến gần Phi Sắc nhiều hơn.

Đêm nay, nàng có được tặng phẩm của Vệ Đông Li, tự nhiên muốn mời phi Sắc cùng đối ẩm hai chén. Một là để khoe khoang, để Phi Sắc biết nàng rất được sủng; hai là vài ngày không thấy, thật đúng là nhớ được ngay.

Sau khi tính toán như thế, Như mỹ nhân phái tỷ nữ tâm phúc lên lên đi tìm Phi Sắc, bản thân mình lại rửa mặt chải đầu trang điểm một phen, chờ người đến.

Không bao lâu, vị đệ đệ Phi Sắc trong truyền thuyết kia rốt cục đã từ từ mà đến.

Phi Sắc đã đến, giống như mang tới một áng mây bưng sáng lộng lẫy, chiếu rọi cả gian phòng phát ra màu sắc hoa lệ.

Phi Sắc có đôi mắt song hẹp dài giống như hồ ly, bờ môi cong cong mê người hồng như anh đào, sống mũi khéo léo mũi như dãy núi xinh đẹp tuyệt trần, trong hít thở khe khẽ tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt. Một mái tóc dài mềm mại sáng bóng đen như mực chỉ dùng một sợi dây đỏ cột lại đuôi tóc, tùy tiện mà lười nhác. Dưới một thân sa y đỏ rực, là bờ vai nhẵn nhụi cùng tấm lưng mỏng manh, khi bước đi, hai chân thon dài thẳng tắp lại như ẩn như hiện, khiến

người ta mơ màng vô hạn, chiếm hết phong lưu thế gian.

Vừa vào cửa, Phi Sắc liền ngả ngón đuôi mắt, hướng về phía Như mỹ nhân kêu một tiếng mềm nhũn, “Tỷ tỷ. ....”

Như mỹ nhân bị hấn gọi trong lòng run lên, thiếu chút nữa thì bình rượu cầm trong tay rơi xuống đất. Nàng vội thu lại tâm thần, lôi kéo Phi Sắc ngồi xuống, gắt giọng: “Đệ đệ, người cũng không nhớ tỷ tỷ, thế nào cũng phải tỷ tỷ phái người đi tìm, mới bằng lòng tới gặp. Quả nhiên là đồ không có lương tâm!”

Phi Sắc vươn bàn tay nhỏ dưới vạt tay áo hồng sa, dính đầy một chén rượu vì Như mỹ nhân.

Thân mình hấn giống như một làn gió thơm quần quýt say mê, lướt qua trước ngực Như mỹ nhân. Trong con mắt hẹp dài lưu chuyển phong tình vạn chủng, cười mím chỉ nhìn Như mỹ nhân nói: “Như tỷ tỷ không tìm, đệ đệ sao dám đến làm phiền? Cho dù nhớ đến đau lòng, cũng phải một mình chịu đựng, miễn cho làm cho tỷ tỷ chê cười.”

Như mỹ nhân tim như trống đánh, muốn ôm lấy Phi Sắc hung hăng cắn cho hai cái, nhưng nàng trời sinh tính nhát gan, không dám lỗ mãng, chỉ có thể cúi đầu, vừa cười gắp thức ăn cho Phi Sắc, vừa nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ nói: “Đây là đồ ăn Vương gia thưởng, đệ nếm thử xem.”

Phi Sắc cũng không khách khí, trực tiếp gắp lấy trái tim của con chó, cắn trên môi. Sau đó, kẻ người dấn đến hướng Như mỹ nhân, mập mờ nói: “Đệ đệ cho tỷ tỷ ăn, xem như xin lỗi được không?”

Như mỹ nhân sớm đã quên suy nghĩ, chỉ có thể ngốc nghếch hé miệng, nhìn bờ môi mềm mại của Phi Sắc chậm rãi tới gần, ngay cả nàng nuốt trái tim vào như thế cũng không biết. Chỉ cảm thấy, trái tim này thật sự ăn quá ngon, giống như đang chìm dần trong rượu, sau khi nuốt vào bụng, liền cảm thấy say mê.

Phi Sắc mắt nhìn Như mỹ nhân thất thần, lại đập bàn cười ha ha đứng lên. Trong tiếng cười đó có sự ranh mãnh của thiếu niên, cùng một tia đùa cợt sâu kín; tiếng cười kia giống như một cây lông ngỗng mềm mại chọc ngứa tâm can của người, quả nhiên là muốn mất hồn bao nhiêu thì có bấy nhiêu mất hồn.

Như mỹ nhân hai gò má đỏ lên, nâng chén đến bên môi, ngậm một ngụm rượu, muốn rót vào trong miệng Phi Sắc.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đá văng!

Vệ Đông Li đứng ở cửa, tựa tiểu phi tiểu nhìn Như mỹ nhân gục trên người Phi Sắc. Về phần tỷ nữ tâm phúc canh ở cửa, sớm đã bị Tiêu Doãn đánh bất tỉnh.

Như mỹ nhân liếc thấy Vệ Đông Li, chỉ cảm thấy hít thở tắc nghẽn, đầu óc choáng váng, trái tim run lên, đi đứng mềm nhũn, cả người từ trên ghế ngã nhào xuống đất, trong run rẩy đứt quãng cầu xin tha thứ nói: “Xin. .... tha mạng. .... Vương gia hiểu lầm, hiểu lầm rồi, thiếp thân không có. .... không có. ....”

Vệ Đông Li ôn hoà hỏi lại: “Không có gì? Là không có ăn thịt con chó của người à? Hay là không có vụng trộm sau lưng bốn vương? Chẳng lẽ người cho rằng, đôi mắt này của bốn vương mù hay sao?!”

Con mắt của Như mỹ nhân trong nháy mắt trừng lớn, quay đầu nhìn về phía mâm thịt kho tàu trên bàn kia. Nàng cho dù như thế nào cũng thể ngờ, trái tim mà nàng ăn vừa rồi, lại là của con chó xù nàng một tay nuôi lớn! Dạ dày cuộn trào, lại không nôn được một chút gì. Như mỹ nhân đã sợ hãi lại hoảng hốt nhìn về phía Vệ Đông Li, chỉ có thể dùng sức đập đầu xin hấn tha mạng, trong cổ họng lại vì sợ hãi mà nói không nên lời một câu nào.

Vệ Đông Li đem ánh mắt quét về phía Phi Sắc đang quỳ trên mặt đất, chỉ thấy mắt hấn chứa vết nước trong suốt, cái miệng nhỏ đỏ tươi hơi mở, bờ vai khéo léo mượt mà đang run run, đã oan ức lại nhất gan nhìn mình, như vậy thật đúng là lễ hoa đài vũ, hết sức thẹn thùng, có một loại tư vị mê người khác.

(Lễ hoa đài vũ: miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương Quý Phi)

Vệ Đông Li tin rằng, cho dù là ai thấy bộ dạng này của Phi Sắc, nhất định sẽ cho rằng Như mỹ nhân cưỡng ép làm nhục hấn.

Chỉ tiếc, Vệ Đông Li căn bản không để ý ai đúng ai sai, lại càng không thích nam phong, hơn nữa vô cùng ghét nam tử diện mạo mềm mại đáng yêu! Càng ghét nam nhân hơi một tí là hai mắt rung rung!

Hấn biết, có rất nhiều người thèm muốn gương mặt này của hấn, cho nên hấn càng ghét người khác ca ngợi. Nếu có ai dám cả gan so sánh hấn thành nữ tử, hấn không ngại biến người đó thành thái giám na ná nữ tử!

Vệ Đông Li lạnh lùng quét mắt nhìn hai người phản ứng hoàn toàn bất đồng, ra hiệu bảo Tiêu Doãn phái thị vệ trông chừng hai người, đợi ngày mai xử lý.

Dưới đêm trăng, Vệ Đông Li ngửa đầu nhìn trăng, trầm nghĩ: Thời gian một đêm à, không biết hai người kia sẽ ở trong bồn chồn lo sợ như thế nào mà vượt qua đây? Ha ha.

Cửa phòng điêu khắc tinh xảo bị khóa từ bên ngoài, một gian phòng trang trí xa hoa lập tức biến thành một cái lồng chim. Cái lồng chim này nếu là để nhốt chim hoàng yến cũng coi như có lợi ích, lại thành nhà giam, biến thành ngục giam nhốt phạm nhân. Ngày mai, không biết chờ đợi bọn họ sẽ vận mệnh thế nào đây?

Nền trong phòng ngọn đèn tắt, thế giới của hai người rơi vào trong bóng tối kinh khủng.

Phi Sắc cúi đầu xuống, dựa vào chân, hai bờ vai không ngừng run run. Đùng tưởng rằng hắn đang khóc, kỳ thật, hắn đang cười! Phi sắc cười cuộc sống thay đổi thất thường này, cười cuộc sống đầu đường xó chợ của hắn, cười mỗi người tự cho mình là đúng, cười Như mỹ nhân đã khóc ngất đi, cười nàng là thứ không nhúc nhích!

Phi sắc khinh thường khẽ quét mắt nhìn Như mỹ nhân một cái, sau đó thông thả đứng lên, trở lại ngồi trên ghế, nương theo ánh trăng rót đầy một chén rượu cho mình, cái lưỡi dính hương vưon ra liếm liếm, đuổi đi thời gian nhàm chán chờ đợi cái chết này.

Hắn không phải không căng thẳng, không phải không sợ hãi, chỉ là nếu đã tới bước này, không vứt sống chết sang một bên thì còn có thể thế nào đây? Nhưng mà, vừa nghĩ đến phải chết cùng đồ ngu xuẩn không có đầu óc gianhật tưởng đến cùng với cái kia không đầu không đuôi ngu xuẩn chết cùng một chỗ, hắn thật có chút uất nghẹn.

Nghĩ đến đó, trong lòng hắn trở nên phiền chán, vung chén rượu lên, hất vào Như mỹ nhân đang nằm trên đất.

Lông mi Như mỹ nhân hơi rung rung, nhưng vẫn không mở mắt. Hồi lâu, nàng mơ mơ màng màng bò lên, vưon tay sờ sờ cái trán vô cùng đau đớn, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, đưa tay đến trước mắt nhìn, lúc này lại hú lên quái dị, “Tay!” Đúng vậy, quả thật kêu là “Tay”, chứ không phải là “Máu”.

Thử nghĩ xem, nếu là Như mỹ nhân thật tỉnh lại, tất nhiên sẽ không sợ tới mức ngạc nhiên, nhưng người tỉnh lại là Không Tử Viết, cho nên cô mới biểu hiện kinh ngạc như thế.

Từ một bàn tay dẫn đến liên tưởng chính là – cô đã biến thành nữ nhân, biến thành nữ nhân đã ăn thịt con chó kia, biến thành Như mỹ nhân đã ăn thịt con chó xù kia!

Thượng tiên tuy rằng nói cho cô, cô phải vào trong thân thể của người khác, mới có thể bám vào thân thể của người kia. Nhưng hiện tại xem ra, chỉ cần ai cắn cô một miếng thịt, nuốt vào bụng, cô liền có thể thông qua cách này chiếm được thân thể người kia. Vừa nghĩ như vậy, cô càng ngày càng cảm thấy mình giống như loại ký sinh trùng có lực bám siêu mạnh.

Cảm giác này rất không tốt, hết sức không tốt, vô cùng không tốt.

Cô chẳng những chiếm lấy thân thể người khác, còn không có cảm giác tồn tại gì, dường như từ trước đến nay chưa từng thật sự sống. Hết thầy hết thầy, giống như có một người, người đó đã ở đủ các loại phòng, cuối cùng lại đều bị đuổi ra, đơn giản là vì đó căn bản là không phải nhà của người đó!

Trước mắt, điều duy nhất đáng mừng là – sau vài lần sống chết, cô rốt cục đã biến thành người! Thật sự là rất phấn khởi!

Nhưng mà..... cô biến thành Như mỹ nhân, vậy linh hồn của nữ nhân này lại bị đẩy đến xó xỉnh nào rồi?

Không Tử Viết đầy bụng nghi hoặc, nhào về phía cái gương trên bàn trang điểm. Khi cô nhìn thấy gương mặt mơ hồ của mỹ nữ trong gương, lập tức làm ra một động tác tay thẳng lợi, run run bờ vai, hi hi cười ra tiếng.

Khi cô không biết chán kéo gương lại tự ngắm mình, đột nhiên thoáng nhìn thấy thêm một bóng người mơ hồ trong gương! Đó là một con quỷ xinh đẹp thân mặc sa y đỏ, đang đứng sau người cô, dùng ánh mắt quỷ dị nhìn cô chằm chằm!

Không Tử Viết hít một ngụm khí lạnh, ra vẻ trấn tĩnh đặt gương đồng lại trên bàn trang điểm, sau đó chậm rãi xoay người, giả bộ dường như không có việc gì, đi chậm đến bên bàn, ngồi trên ghế, nâng tay cầm bình rượu lên, rót một chén rượu đầy cho mình, uống cho đỡ sợ.

Một chén, hai chén, ba chén rượu lần lượt vào bụng. Không Tử Viết quét mắt về phía con quỷ, phát hiện hắn vẫn không dời mắt nhìn mình chằm chằm. Không Tử Viết khẽ nhủ mày, tầm mắt từ từ trượt xuống, cuối cùng dừng ở dưới chân con quỷ, nhìn thấy cái bóng vô cùng khó thấy. Hiển nhiên, có bóng, không phải quỷ.

Không Tử Viết ngẩng đầu, cùng Phi Sắc bốn mắt nhìn nhau, cô không biết phải nói gì với cậu bé xinh đẹp này, cũng không biết chủ nhân của thân thể này có quan hệ gì cùng cậu ta, càng không biết trên trán cô vì sao lại một mảng máu thịt lẫn lộn, cho nên, cô chỉ có thể duy trì trầm mặc, đợi sau khi trời sáng lại tính.

Cô bây giờ à, là lợn chết không sợ nước sôi! Cùng lắm thì, chết rồi lại sống lại!

Sau khi hạ quyết tâm, Không Tử Viết dứt khoát đi đến bên giường, đập giấy ra, đắp chăn nằm trên giường, chuẩn bị đi ngủ. Nhưng mà, vết thương trên trán vẫn đang rớm máu, dính dính vô cùng khó chịu. Vì thế, Không Tử Viết lại bò dậy, kéo giấy, lục hòm đào tù cũng không tìm ra kim sang được, chỉ có thể nói với Phi Sắc: “Phiền người tìm cho ta chút kim sang được, cái trán này của còn đang chảy máu.”

Phi Sắc lạnh lùng nhìn Không Tử Viết, cảm thấy sau khi cô tỉnh lại liền trở nên càng không bình thường, vì thế cẩn thận đề phòng trả lời: “Nếu ngày mai ngay cả đầu cũng sắp không còn, người còn bận tâm chút máu đó làm cái gì?”

Không Tử Viết trong phút chốc mở to hai mắt nhìn, hỏi ngược lại: “Cái đầu này của ta sẽ bị ai đem đi sao?”

Phi Sắc nghe Không Tử Viết trả lời như thế, lập tức phì cười một tiếng, người cũng hai bước đến bên giường, ngồi ở trên giường, than nhẹ một tiếng, rủ rì nói: “Người thêm muốn sắc đẹp của ta, muốn mưu đồ làm loạn với ta, bị Vương gia bắt được, cho rằng người ta tự thông, rõ ràng là muốn chúng ta cùng nhau rơi đầu.” Thân thể gần sát, bờ môi như có như không quẹt qua vành tai của Không Tử Viết, “Sao thế, người không nhớ ư?”

Khổng Tử Viết nhưn mảy, trực tiếp hỏi: “Vương gia các người tên gì?”

Phi Sắc lại ngần ngại, thân thể dịch về phía sau, thế này mới vừa quan sát về mặt của Khổng Tử Viết, vừa thăm dò trả lời: “Vương gia họ Vệ, tên Đông Li. Tục danh của Vương gia, là không cho phép những hạ nhân như chúng ta gọi loạn. Điều này..... Ngươi cũng không nhớ sao?”

Khổng Tử Viết khẽ vuốt đầu, thoáng suy tư trong một lát, đã phân tích ra hoàn cảnh và tình trạng trước mắt của cô.

Nghĩ đến vương mắc giữa mình và Vệ Đông Li, cô không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, thầm nghĩ mình làm sao lại chạy không thoát ma trảo của Vệ Đông Li? Không phải là một thằng nhóc xấu xa mười hai mười ba tuổi sao? Cô cũng không tin mình đâu không lại hần! Cho dù chết, cũng phải dạy bảo hần một lần, cho hần biết Khổng Tử Viết không dễ chọc! Huống chi, cô cái gì cũng sợ, nhưng lại không sợ chết! Ngang bướng hết sức!

Khổng Tử Viết nhếch miệng cười, nói với Phi Sắc: “Nếu như vậy, ngày mai ngươi đổ hết trách nhiệm lên đầu ta đi.” Trên thực tế, Phi Sắc đã đổ hết trách nhiệm lên người Như mỹ nhân rồi.

Phi Sắc cắn môi đỏ mọng, thông thả tới gần, “Tỷ tỷ đối với Phi Sắc tốt như thế, Phi Sắc làm sao báo đáp đây?”

Khổng Tử Viết lạnh lùng nhìn cậu bé xinh đẹp trưởng thành sớm trước mắt này, từng chữ rõ ràng nói: “Ngươi không phải nói, là ta thêm muốn sắc đẹp của ngươi, mới dẫn đến cục diện ngày hôm nay sao? Làm sao một lát sau, ngươi lại muốn báo đáp ta rồi?”

Phi Sắc hơi giật mình, cứng ngắc tại chỗ.

Khổng Tử Viết khoát tay, hào hùng vạn trượng nói: “Quên đi, tỷ tỷ ta không so đo với ngươi nữa. Ai sai ai đúng, đều đã qua rồi. Ngươi đã gọi ta một tiếng tỷ, chuyện hôm nay, tỷ tỷ ta chịu trách nhiệm!”

“Nếu ngươi có chút cảm động, vậy thì chạy nhanh tìm chút kim sang được cho ta lau trán, ta ngủ trước một lát.” Nói xong, ngã đầu ngủ luôn, trời biết trong khoảng thời gian này cô bị hành hạ một biết bao nhiêu.

Phi Sắc nhìn Khổng Tử Viết quả thật đang buồn ngủ, nhất thời trong lòng hỗn loạn, làm sao gần liền nữ nhân này với nữ nhân khốc lóc cầu xin tha thứ vừa nãy lại với nhau, chẳng lẽ..... thật sự có Tá Thi Hoàn Hồn? Vừa nghĩ như vậy, Phi Sắc liền hoảng sợ, nháy mắt nhảy xuống giường, muốn chạy thẳng ra ngoài. Chạy hai bước, hần lại không nhận được quay đầu nhìn Khổng Tử Viết. Nhìn thoáng qua, hần lại bắt đầu không quản được chính chân của mình, bước một bước tới gần đầu giường, vươn tay dò xét hơi thở của Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết vẫn chưa ngủ say, khi biết Phi Sắc đến dò xét hơi thở của cô, ý muốn đùa dai xuất hiện, cô ngừng thở.

Theo thời gian trôi qua, Phi Sắc bị dọa đến đi đứng mềm nhũn ngã xuống đất, vốn định lớn tiếng kêu cứu mạng, lại sợ chọc giận Khổng Tử Viết, vội lấy tay bịt miệng mình, sau hồi lâu mới run rẩy bò dậy, vừa nhìn chăm chăm động tĩnh của Khổng Tử Viết, vừa lui hướng ngoài cửa sổ.

Khổng Tử Viết mở một mắt, nhìn phía Phi Sắc cong môi cười, “Thuốc.”

Phi Sắc lại bị dọa đến nổi sắc mặt trắng bệch, giống như con thỏ sợ hãi, đầu chui vào trong ngăn tủ, lục lọi rầm rầm, rốt cục cũng tìm được một lọ kim sang được.

Phi Sắc cầm lọ sứ men xanh xoay người, cẩn thận đi đến bên giường, lại cẩn thận run giọng hỏi: “Ngươi..... Ngươi còn muốn bôi thuốc sao?”

Khổng Tử Viết gật gật đầu, hàm hồ nói: “Bôi nhẹ một chút, ta buồn ngủ quá.....” Lời còn chưa dứt, người đã lăn ra ngủ.

Phi Sắc thận trọng vươn tay ra, lại thăm dò hơi thở của Khổng Tử Viết, thấy cô hít thở đều đặn, hoàn toàn bất đồng với vừa nãy. Lại dùng tay sờ lên mạch đập của cô, sau khi xác định cô là người sống, mới thở dài một hơi, hung hăng trừng mắt nhìn Khổng Tử Viết một cái, biết vừa rồi là cô đã đùa giỡn hần.

Mặc kệ nói như thế nào, Phi Sắc cũng cảm thấy hôm nay Như mỹ nhân thực không bình thường, cho người ta một cảm giác rất... rất không bình thường. Hần không đọc sách, không biết nên hình dung như thế nào, dù sao cũng chính là không bình thường.

Than nhẹ một tiếng, cho dù Như mỹ nhân hiện tại cho hần cảm giác gì, ngày mai qua đi cũng sẽ không còn cảm giác nữa. Người chết, còn có thể có cảm giác gì đây?

Phi Sắc tự giễu cười, nhẹ nhàng ngồi xuống bên mép giường, nhìn bộ dạng thất thần ngủ say của Khổng Tử Viết, buồn ngủ cũng dần dần kéo đến. Hần điều bộ lưỡi biếng ngáp một cái, sau đó đổ kim sang được trong lọ sứ men xanh ra, vừa bôi lên mặt Khổng Tử Viết, vừa mắng: “Sớm muộn gì cũng sẽ là cái đầu chịu đao chém, còn bôi kim sang được làm gì, thật là lãng phí!” Lời tuy như thế, nhưng hần xuống tay cũng là rất nhẹ. Bôi thuốc xong, hần cũng nghiêng mình trên giường ngủ cùng Khổng Tử Viết.

Chương 6: Lời nguyện yêu nghiệt nhân gian

Bởi vì có chi thị của Vệ Đông Li, cho nên bọn thị vệ không hề giữ mồm giữ miệng, mà đem chuyện Như mỹ nhân cùng Phi Sắc yêu đương vụng trộm truyền khắp cả Vệ Vương phủ.

Sáng sớm, Vệ Đông Li liền mang theo phần đông thị vệ cùng với người liên quan xuất hiện trước cửa phòng Như mỹ nhân, muốn giết gà dọa khỉ. Đương nhiên, khi ở đây, tự nhiên là chỉ hai người Hòa Doanh Tự và Nhiệm Mặc Bạch.

Hắn sai người mở cửa phòng, sau một tiếng kệt khê vang lên, hắn vốn dĩ cho rằng sẽ nhìn thấy hai gian phu dâm phụ đầu tóc rũ rượi, hai mắt hoảng sợ, quỳ xuống cầu xin tha mạng, nhưng không ngờ, lại nhìn thấy hai người nằm trên giường ngủ ngon lành!

Về phần những gia quyến không biết võ công khác, lúc nhìn thấy hai kẻ nằm trên giường, đều hiểu lầm Như mỹ nhân cùng Phi Sắc đã cùng tự sát, đều sợ tới mức chân căng như nhũn ra, chỉ có thể cắn chặt môi dưới, không dám liếc mắt nhìn thêm một cái nào nữa.

Phi Sắc kỳ thật trong phút chốc cửa bị mở thì đã tỉnh rồi, nhưng hắn cũng không muốn động dậy, cảm thấy dù sao cũng là một đao, không bằng chết đầu thai sớm. Còn nữa, nữ nhân nằm bên hắn còn đang ngủ say kia, hắn lại muốn xem tìm của nàng rốt cuộc lớn bao nhiêu, cho dù bị chém cô, vẫn có thể ngủ say không tỉnh sao?

Tiêu Doãn thấy hai người trên giường thất lễ như thế, lập tức quát: “Lớn mặt!”

Khổng Tử Viết đang ngủ nhũn nhũn mảy, hiểu lầm đồng hồ báo thức nhà mình đang kêu, vì thế, cô rời giường cực kỳ nghiêm trọng, thuận tay kéo cái gối dưới đầu Phi Sắc ra, nhắm mắt ném đi, ném về hướng nguồn âm thanh!

Cái gối kia bay đến trước mặt Vệ Đông Li, bị Tiêu Doãn vờn tay tiếp được, ném tới dưới chân.

Con người Vệ Đông Li co rút, xem ra đã động sát niệm. Trước khi hắn ra hiệu cho Tiêu Doãn ra tay, Khổng Tử Viết đột nhiên bật dậy từ trên giường, chớp hai con mắt mơ hồ, sau khi thấy rõ ràng người đứng ở cửa đúng là Vệ Đông Li sau, liền nhảy xuống giường, đầu tiên là xách bình rượu lên, sau lại nâng bình hoa lên, cuối cùng tập trung ánh mắt trên một cái ghế, muốn dùng cái ghế nện Vệ Đông Li! Kết quả..... cái ghế quá nặng, cô không đi chuyển được.

Phi Sắc tượng trưng ngăn Khổng Tử Viết lại, nói: “Có những thị vệ kia ở đây, người không thể làm tổn thương đến Vương gia.”

Sau khi Khổng Tử Viết hung hăng thở dốc, rốt cục tỉnh táo lại, hướng về phía Vệ Đông Li âm trầm cười, sau đó lại trở về bên giường, cúi đầu, vừa đi giày, vừa ghé sát tai Phi Sắc, thì thầm nói: “Người tên gì?”

Phi Sắc hơi buông mí mắt, nhỏ giọng trả lời: “Phi Sắc.”

Khổng Tử Viết “ồ” một tiếng, không hề nói gì nữa.

Một loạt động tác của Khổng Tử Viết, khiến mọi người trợn mắt há mồm. Nhất là Vệ Đông Li, hắn vốn dĩ còn nghĩ sẽ thấy Như mỹ nhân quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, lại không ngờ, Như mỹ nhân chẳng những không sợ hắn, ngược lại còn muốn dùng đồ để nện hắn!

Không ngờ rằng, Như mỹ nhân lúc này, sớm đã bị Khổng Tử Viết chiếm được. Từ nay về sau, sẽ không còn có Như mỹ nhân, chỉ có Khổng Tử Viết! Cho đến khi..... thân thể này chết.

Vệ Đông Li nhìn Khổng Tử Viết không nhanh không chậm đi giày, sau đó vờn vai, chậm rì rì đi tới trước mặt hắn, rất ngả ngón hỏi: “Muốn giết ta?”

Tuy rằng Vệ Đông Li không có bất cứ biểu tình nhìn Khổng Tử Viết, nhưng trên thực tế, nội tâm hắn lại quay cuồng nổi sóng, mặc hắn thông minh như thế nào, cũng hoàn toàn không nghĩ ra, Như mỹ nhân vì sao có thể trong một đêm biến thành bộ dạng... quý linh tinh lang tang này? Thật là..... có chút thảm hại.

Khổng Tử Viết thấy Vệ Đông Li không nói, liền cười cổ làm ra vẻ huyền bí, nhảy lên nhảy xuống ở cửa giống như chuột rút, dùng hết các động tác của thần tượng khiêu vũ học được trên TV, sau đó trong vẻ mặt sững miêng đơ của mọi người mà lái nhái: “Vương gia, người cuộc đời này giết chóc quá nặng, sắp bị trời phạt! Hôm qua, trong rừng sâu núi thẳm người đã nổ bụng một vị yêu xà đến nhân gian tu luyện, cũng lấy đi mật rắn của nó! Nay, thân rắn của nó đã bị hủy, gặp phải tai bay vạ gió, tâm sinh hận ý, hạ huyết chú với người, nguyên rửa người đời này miệng lưỡi sinh lở loét, vạn bệnh quán thân, không thể chết già, không có con nối dòng! Nguyên rửa người kiếp sau khi làm nam nhân, bị nữ nhân sai khiến; khi làm nữ nhân, bị heo mẹ sai khiến! Vương gia cũng biết, người đã giết xà yêu, chọc giận, yêu quái, nhất định nguy hại xà tắc!”

Bọn thị vệ nghe xong lời này, không khỏi toát một thân mồ hôi lạnh. Tiêu Doãn lúc này quát to: “Yêu nghiệt phương nào, không được nói bậy!”

Khổng Tử Viết lại thần kinh như thế run lên, nói tiếp: “Tên tiểu bối này, thấy Thượng tiên trên Thiên Đình cũng không tiến đến quỳ lạy? Nếu bản tiên không từng chịu ân huệ của Vương gia chín kiếp trước, hôm nay tuyệt đối sẽ không tới đây giúp Vương gia vượt qua kiếp nạn.”

Bọn thị vệ người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng đều nhìn về phía Vệ Đông Li.

Trong lòng Vệ Đông Li tuy có nghi hoặc, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn Không Tử Viết giả thần giả quỷ, cũng mở miệng dò hỏi: “Nếu Thượng tiên đã biết chuyện trong núi ngày hôm qua, hẳn biết được sau lại xảy ra chuyện gì chứ?”

Không Tử Viết nhíu mày cười, dùng giọng điệu quái gở lớn tiếng nói: “Chẳng lẽ Vương gia còn cần phải để bản tiên nói ra sao, chuyện mộng người bị chó cắn ấy?”

Mặt Vệ Đông Li đỏ lên, phần nộ quát: “Nếu người là thần tiên, muốn giúp bốn vương vượt qua kiếp nạn, đêm qua làm sao thấy bốn vương bị thương mà lại bỏ mặc?”

Không Tử Viết thần bí nói: “Thế gian hết thấy đều có nhân quả. Người cũng biết, con chó đêm qua cắn người bị thương, kỳ thật, nó chính là mẹ đẻ của người kiếp trước. Đêm qua nó sờ dĩ cắn người, đó là vì muốn người trả lại nợ đời trước, triệt tiêu đau đớn khi nó sinh người.”

Nghe xong lời này của Không Tử Viết, trên mặt Vệ Đông Li rốt cục cũng hiện ra xanh đỏ tím vàng, tràn ngập đủ loại sắc thái biểu cảm phức tạp. Đặc sắc biết bao, đặc sắc biết bao!

Hắn.....hắn.....hắn thật muốn đem nữ nhân chết tiết kia.....Bấm! Thây! Vạn! Đoạn!

Vệ Đông Li hít sâu một hơi, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ. Tối hôm qua, chuyện hắn bị chó cắn bị thương, trừ chính hắn ra, chỉ có Tiêu Doãn biết. Hắn biết Tiêu Doãn sẽ không nói với bất cứ kẻ nào, chính hắn lại giữ kín như bưng. Như vậy, nữ nhân trước mắt này, nàng ta lại làm sao mà biết được?

Vừa nghĩ như vậy, Vệ Đông Li bắt đầu đánh giá Không Tử Viết một lần nữa, càng cảm thấy trên mặt nàng có vẻ kỳ quái không nói nên lời.

Không Tử Viết thấy Vệ Đông Li cau chặt mày, trong lòng cô trở nên càng phần khởi, vì thế càng ra sức lừa gạt nói: “Nay bản tiên có thể mượn dùng thân thể của Như mỹ nhân đến nói với người, đó là bởi vì kiếp trước của Phi Sắc cùng Như mỹ nhân từng là đồng tử đồng nữ trước tòa của bản tiên, nếu không phải có nguồn gốc này, bản tiên cũng chẳng có cách nào đến giúp Vương gia thoát hiểm.

Đợi sau khi bản tiên thi pháp xóa bỏ nguyên rủa cho người, người phải đối xử tử tế với hai người bọn họ, đợi sau khi hai người này về cõi tiên, bản tiên tự sẽ đón bọn họ trở về Thiên Đình, cầu phúc vì Vương gia.”

Bọn thị vệ thấy Vệ Đông Li không hề phản bác lời Không Tử Viết, thì dường như đã tin thân phận Thượng tiên của Không Tử Viết.

Về phần những gia quyến kia, chỉ cảm thấy đầu gối như nhũn ra, muốn tranh nhau lễ bái Không Tử Viết, muốn có sự phù hộ của cô. Lại bởi vì e ngại sự uy nghiêm của Vệ Đông Li, không dám tự tiện quỳ lạy, chỉ có thể vụng trộm quan sát sắc mặt của Vệ Đông Li, nhìn ý của hắn mà hành sự.

Vệ Đông Li mất thấy mọi người đã tin thuyết quỷ thần của Không Tử Viết, biết nếu không tìm ra bằng chứng chính xác chứng minh Không Tử Viết miệng đây lời nói dối, vị Thượng tiên này thật đúng là nhất định rồi.

Vệ Đông Li cảm thấy, tạm thời cho dù Thượng tiên với huyết chú là thật hay giả, chỉ cần có thể để Thượng tiên thi pháp xóa bỏ huyết chú, chuyện có chút kỳ này sẽ không tạo thành ảnh hưởng tiêu cực quá lớn. Ít nhất, còn có thể có tác dụng trấn an lòng người.

Nếu những lời thuộc loại nguy hại xã tắc của Thượng tiên truyền đến trong cung, bản thân mình thật là không thể biện giải.

Duệ Quốc nếu vẫn phồn vinh hưng thịnh, quốc thái dân an, hắn còn có thể yên ổn làm Vương gia, nếu Duệ Quốc một khi xảy ra thiên tai nhân họa, tất nhiên có người sẽ chụp cái mũ này lên đầu hắn. Cho dù Hoàng thái hậu có ý cứu hắn, hắn cũng sẽ biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Huống chi, Duệ Đế chưa hẳn đã muốn che chở cho hắn.

Sau khi hạ quyết tâm, Vệ Đông Li cung kính nói với Không Tử Viết: “Thượng tiên có thể đến giúp bốn vương, thật là phúc của bốn vương. Còn xin Thượng tiên giúp bốn vương loại trừ huyết chú trước, sau đó cầu phúc cho Ngô Hoàng cùng mẫu hậu, phù hộ Duệ Quốc thịnh thế trường hòa. Bốn vương đảm bảo Như mỹ nhân cùng Phi Sắc sẽ có vinh hoa phú quý hưởng không hết.”

Không Tử Viết cao giọng cười, thân thể lập tức đứng thẳng, mặt mày hớn hở phát tay áo, động tác phóng khoáng quát to: “Bây bàn thờ gỗ đào!”

Hiệu suất làm việc trong Vương phủ cực cao, chỉ chớp lát sau, đã chuẩn bị xong thứ Không Tử Viết yêu cầu.

Không Tử Viết cầm bút chu sa lên, viết vài chữ cái tiếng Anh trên tờ giấy vàng, sau đó sai người lôi một tấm vải đen quây quanh Vệ Đông Li cùng Phi Sắc. Lại dùng một tấm vải đen khác ngăn cách hai người.

Sau khi làm như thế, Không Tử Viết bảo hai người đổi quần áo cho nhau, nói là phải dẫn huyết chú của Vệ Đông Li sang người Phi Sắc.

Cho dù Vệ Đông Li trong lòng có một ngàn một vạn không muốn, nhưng chỉ có thể dựa theo chỉ thị của Không Tử Viết mà làm theo.

Phi Sắc nhìn Không Tử Viết đang thần thần bí bí, trong lòng càng cảm thấy thú vị, vì thế phối hợp diễn xuất, ngoan ngoãn thay quần áo của Vệ Đông Li.

Lúc rút tấm vải đen ra, tất cả mọi người đột nhiên hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy Vệ Đông Li da thịt hơn tuyết, mi mục như họa, một thân sa y đỏ nửa trong suốt bó sát người, lộ ra tứ chi mềm dẻo thon dài của hắn như ẩn như hiện, khiến người ta mơ màng. Cả người giống như cảnh mai kiều ngạo trong ngày đông, quả nhiên là tuyệt sắc khuynh thành, lãnh diễm vô song!

Lại nhìn phi sắc, hần đã biến hóa nhanh chóng, trở thành hào môn công tử phóng túng không kềm chế được. Bộ trưởng bào cảm y màu nguyệt nha trên thân phong lưu của hần có sự đẹp để nói không nên lời. Đúng là đêm dưới ánh trăng sáng, cười liếc phong tình vạn chủng.

Hai người đều có bề ngoài tuyệt hảo, bây giờ đối trang phục, lại có một tư vị khác độc đáo động lòng người.

Sau khi mọi người phát ra tiếng ca ngợi, vội cúi đầu xuống, sợ Vệ Đông Li trút lửa giận lên đầu mình. Không ngờ, Vệ Đông Li lại ra hiệu bảo Tiêu Doãn trình gương đồng lên, sau đó soi chiếc gương đồng, cười dài nói: “Thân quần áo này cũng là dễ coi, không biết mặc trên người bốn vương có đẹp hay không?”

Bọn thị vệ biết rõ tính tình của hần đều không dám lơ đãng, nhưng lại có hai vị tiểu mỹ nhân sống ở Tây Uyển, bước lên trước một bước, giương lên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp, đồng thanh ca ngợi nói: “Vương gia mặc thân hồng y này vào, trông rất đẹp.”

Vệ Đông Li tươi cười không thay đổi, nhẹ nhàng nói: “Bốn vương lại cảm thấy làn da trên người các người đẹp vô cùng.”

Hai vị tiểu mỹ nhân vẫn không biết nông sâu lợi hại, lại bắn đi hai tia mỹ nhân câu hồn về hướng Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li khẽ nâng ngón tay, nói với Tiêu Doãn: “Đi lột da hai người kia cho bốn vương, làm thành đèn lồng.”

Hai vị tiểu mỹ nhân thế mới biết mình đã đụng vào râu hổ, đại họa lâm đầu! Các nàng vội run run người quỳ xuống xin tha thứ, sợ tới mức ngay cả giọng nói cũng biến điệu.

Vệ Đông Li từ trước tới nay nói một là một, mệnh lệnh của hần ai dám không theo?

Tiêu Doãn bước tới hướng tiểu mỹ nhân, một tay một người, túm lấy hai người đã xui xẻo, tha về phía hậu viện, chuẩn bị lột da.

Mặt đất chỗ hai vị tiểu mỹ nhân nằm sắp xuất hiện hai dòng nước, xem ra là bị sợ tới mức tiểu ra quần rồi.

Không Tử Viết nhú mày, trong lòng cực kỳ không thoải mái. Cô cảm thấy Vệ Đông Li đã biến thái đến một trình độ nhất định, nhỏ như vậy đã tàn bạo như thế, hơi một chút là muốn lột da người làm đèn lồng, trưởng thành rồi thì còn thể nào nữa đây? Đến lúc đó, hần không phải sẽ nuốt da người để bổ sung collagen sao?

Cô bỗng nhiên có một dự cảm, cảm thấy mình chưa hẳn có thể còn sống mà ra khỏi Vương phủ. Nếu kết cục thật sự là như vậy, cô sao lại không làm chút việc tốt, cứu hai vị tiểu mỹ nhân trước rồi nói sau. Còn nữa, chuyện này là vì cô mà lên, cô cũng không thể khoanh tay đứng nhìn!

Nếu có người hỏi Không Tử Viết vì sao muốn cứu hai vị tiểu mỹ nhân, cô nhất định sẽ nói: Vì chính nghĩa!

Đương nhiên, cùng lúc đó, trong lòng cô nhất định sẽ vang lên một giọng nói thành thật nói... nói: Cô..... không sợ chết!

Vì thế, Không Tử Viết không sợ chết mà ho nhẹ một tiếng, đầu tiên là ý bảo Tiêu Doãn dừng tay, sau đó mở miệng nói với Vệ Đông Li. Nhưng mà, lời cô còn không đợi được ra khỏi cửa miệng, Vệ Đông Li liền giành mở miệng trước nói: “Thượng tiên có phải muốn nói ngày thi pháp không nên sát sinh hay không?”

Không Tử Viết ngẩn ra, trầm nghĩ: Thăng nhãi tho con Vệ Đông Li này con mẹ nó thông minh thật!

Vệ Đông Li nhẹ giọng cười, giống như trẻ con đòi vui, vui vẻ đảm bảo nói: “Thượng tiên cứ việc yên tâm, bốn vương chỉ muốn lột da hai người kia mà thôi, hôm nay sẽ không chết người đâu.”

Không Tử Viết trong nháy mắt vung tay lên, bất ngờ đến nỗi mọi người đều nín thở quan sát, còn cho rằng cô muốn tát Vệ Đông Li một cái. Kết quả, Không Tử Viết giữa chừng chuyển hướng, đưa tay vỗ đầu mình, đau đến hừ một tiếng.

Vệ Đông Li lúc này ý cười mới xem như ngập đến đáy mắt. Hần bỗng nhiên phát hiện, nhìn nữ nhân này mắt mặt đã thành niềm vui nhỏ bé hần khó có được.

Không Tử Viết lén lút trừng mắt nhìn Vệ Đông Li một cái, trầm nghĩ: Tên dê con tiểu Vương Bát này, cô sớm muộn gì cũng sẽ xử lý hần! Chẳng qua, trước khi chưa tiến bước Phi Sắc, cô vẫn còn phải hạ giọng một chút.

Không Tử Viết hít sâu một hơi, lại giương lên khuôn mặt tươi cười, nói với Vệ Đông Li: “Nếu Vương gia thích đèn lồng, bản tiên liền đưa cho Vương gia một chiếc đèn lồng có một không hai được không? Hai vị tiểu mỹ nhân kia da dẻ mặc dù cũng được, cũng không phải vật hiếm lạ. Hơn nữa, dùng người da làm đèn lồng, có thể ác quỷ tới, suốt ngày quần quít lấy Vương gia như bóng với hình.”

Nghe được lời này, phần đông nữ quyền đều sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lạnh run.

Vệ Đông Li nhướn mắt phượng, cong môi cười, “Nếu thượng tiên đã nói như thế, vậy thì thả hai người kia đi.” Quay đầu nhìn về phía hai vị tiểu mỹ nhân, vô cùng dịu dàng nói, “Làm sao còn chưa đi?”

Hai vị tiểu mỹ nhân sớm đã sợ tới mức chân mềm nhũn, làm sao còn có thể đi về phòng? Giờ thấy Vệ Đông Li đối xử dịu dàng, càng dọa không nhẹ, lại không không chế được!

Không Tử Viết than nhẹ một tiếng, nói: “Vương gia cũng không ăn thịt người, các người sợ cái gì? Cho dù hẳn thật sự ăn thịt người, cũng sẽ không ăn các người. Các người hã, mau trở về đi thôi, canh cũng bị các người làm rơi vãi hết rồi, cái mùi này cũng đủ sặc người.”

Mọi người vừa nghe cũng không hiểu được ý tứ của Không Tử Viết, nhưng vừa nghĩ lại, cũng không nhịn được phì một tiếng, cười trộm — người này ví von nước tiểu thành nước canh.

Vệ Đông Li mặt không chút thay đổi quét mắt nhìn Không Tử Viết một cái, lúc xoay người cũng run run bờ vai, không nhịn được nở nụ cười.

Hai vị tiểu mỹ nhân như được đại xá, vội té chạy về phòng, cũng không dám ra xem náo nhiệt nữa.

Không Tử Viết vươn tay hướng về Vệ Đông Li, “Vương gia, phiền người lấy ngân phiếu một ngàn lượng ra.”

Vệ Đông Li hơi giật mình, hỏi: “Phương pháp của Thượng tiên cũng cần ngân phiếu?”

Không Tử Viết nhếch miệng cười, “Chính là cái gọi là vô công không thụ lộc, thụ lộc tất có công. Vương gia chẳng lẽ không muốn xin một điềm tốt?”

Vệ Đông Li cười đưa mắt ra hiệu với Tiêu Doãn, Tiêu Doãn lập tức dâng một ngân phiếu ngàn lượng cho Không Tử Viết.

Không Tử Viết một lần nữa vung kiếm gỗ đào lên, trong miệng còn lầm bầm nói gì đó, sau đó làm bộ làm tịch nhảy nhót, vớ lấy tờ giấy vàng có viết chữ cái tiếng Anh, sau khi nhổ ra một ngụm nước miếng, nhắm vào ót của Vệ Đông Li hung hăng chụp xuống!

Vệ Đông Li không ngờ tới Không Tử Viết sẽ đột nhiên chụp mình, đợi khi hẳn phản ứng lại, tờ giấy vàng có viết chữ abnormal kia đã qua nước miếng dán trên ót hẳn! =))

Vệ Đông Li nắm chặt bàn tay, hận không thể đem Không Tử Viết nghiền xương thành tro! Nhưng, loại tình huống trước mắt này, hẳn chỉ có thể nhẫn nhịn!

Không Tử Viết nhếch miệng cười, lại sau khi giả thần giả quỷ trong chốc lát, thế mới hét lớn một tiếng, nói với Phi Sắc: “Nay bản tiên đã đòi huyết chú của Vương gia sang người người, người tạm cầm lấy ngân phiếu một ngàn lượng này mà rời đi, đến phương xa tìm một chỗ rừng sâu núi thẳm, chôn bộ quần áo trên người người đi. Như thế tuy rằng có thể giải trừ huyết chú của Vương gia, nhưng người sẽ vì thế mà phải chịu liên lụy. Ôi..... Phi Sắc ơi, người phải cẩn thận hành động đó. Bản tiên chờ người lịch kiếp xong, lại đón người về Thiên Đình.” Vươn tay ôm lấy Phi Sắc, ghé vào lỗ tai hẳn nhỏ giọng nói, “Cầm tiền rồi, chạy được bao xa thì chạy, dù sao cũng đừng trở về nữa.”

Phi Sắc nắm chặt tờ ngân phiếu, trong lòng sinh ra cảm giác khác thường. Nhớ lại hẳn từ nhỏ đến lớn đều sống đầu đường xó chợ, từ chỗ này bị người ta bán tới chỗ khác, mỗi người đều nghĩ đủ mọi cách để hẳn kiếm bạc về cho mình, còn chưa từng có ai chịu suy nghĩ cho hẳn.

Phi Sắc nhìn Không Tử Viết, nhất thời không biết phải nói gì mới tốt. Cuối cùng, hẳn rục rờ cười, nói: “Phi Sắc ngu dốt, còn không biết pháp hiệu của Thượng tiên, nếu lần sau Thượng tiên lại hiện thân, Phi Sắc làm sao mới có thể nhận ra được đây?”

Không Tử Viết nhìn Phi Sắc, cảm thấy tiểu tử này thật đúng là không phải khôn khéo bình thường, vì thế bí hiểm nói câu: “Tử Viết..... không thể nói.” Sau đó cũng mặc kệ Phi Sắc nghe có hiểu hay không, xua tay, khiến hẳn nhanh chóng rời đi.

Sau khi Phi Sắc đi rồi, Không Tử Viết thế mới nhìn về phía Vệ Đông Li, thấy hẳn đang muốn vươn tay xé tờ giấy vàng có viết chữ tiếng anh, cô vội nghiêm trang nói: “Vương gia, tuyệt đối không thể. Cúng bái hành lễ còn chưa chấm dứt, không thể gỡ phù này xuống, nếu không công sức đổ sông đổ biển.”

Không đợi Vệ Đông Li nói, Không Tử Viết nhịn cười xấu xa, lại vung thanh kiếm gỗ đào lên, lại bắt đầu nhảy nhót giống như thần tượng. Sau một lúc lâu, nắm chặt bàn tay, kêu một tiếng: “Thôi chết!”

Vệ Đông Li vội hỏi: “Sao thế?”

Không Tử Viết nói: “Tuy rằng bản tiên đã thi pháp, đòi huyết chú của Vương gia sang người Phi Sắc, nhưng, trên người Vương gia có loại quý khí không tầm thường, Phi Sắc lại hoàn toàn không có. Bản tiên sợ con xà yêu kia oán niệm thâm hậu, sẽ không dễ dàng mắc mưu.”

Vệ Đông Li hỏi: “Thượng tiên có thượng sách gì?”

Không Tử Viết làm ra vẻ bấm tay tính toán, nói: “Nay chỉ có một cách. Người nhanh chóng trốn tới nơi lầu xanh trắng hoa, trà trộn trong đám tiểu quan, như vậy có thể mê hoặc xà yêu, làm cho nó không thể tìm được người trong mùi son phấn. Như vậy, nhất định có thể tránh thoát một kiếp.”

Vệ Đông Li gật gù đầu, xem ra dường đồng ý cách Không Tử Viết nói. Ngay lúc Không Tử Viết chuẩn bị kết thúc công việc, Vệ Đông Li lại nói: “Trước đó, còn xin Thượng tiên giúp bốn vương một việc.”

Không Tử Viết thấy đối phương trúng kế, trong lòng mừng rỡ vui vẻ, “Người hãy nói xem nào.”

Vệ Đông Li kéo tờ giấy vàng trên trán xuống, nhẹ nhàng mà liếc mắt một cái, vỗ vỗ tay, ra hiệu bảo thị vệ khiêng thứ gì đó lên.

Không bao lâu, một tiếng hô gầm truyền đến. Ngay sau đó, bốn vị thị vệ đẩy một cái lồng sắt rất lớn đi ra.

Khi con bạch hổ trong lồng sắt kia vừa có mặt, Không Tử Viết chỉ cảm thấy tinh thần chấn động, một cảm giác phấn khởi lại sợ hãi tràn ngập toàn thân, kích thích mỗi tế bào trên người cô, làm cho chúng kêu to trong run rẩy.

Con hổ kia khắp mình trắng như tuyết, dưới ánh mặt trời tản ra màu trắng bạc rực rỡ, giống như những sợi tóc của Bà Chúa Tuyết, thánh khiết mà không thể xâm phạm. Chỗ trán nó có một nhúm lông đỏ tươi, giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt, làm người ta vô cùng kinh diễm. Mắt hổ trừng trừng, phần nộ nhìn đám người chung quanh, dường như muốn giết cho thoải mái! Nó nóng nảy đi đi lại lại, dùng móng vuốt thô to cào cào song sắt, xem ra là muốn xé toạc chúng ra, thể hiện vẻ oai hùng chúa tể sơn lâm của nó!

Đây là thứ mỹ lệ gì?

Loại mỹ lệ này có thể rung động linh hồn, có thể uy hiếp sinh mệnh, có thể nhìn xuống mọi thứ, có thể..... duy ngã độc tôn!

Không Tử Viết nhìn bạch hổ bắt đầu ngậy người, trong mơ hồ dường như nhìn thấy nó chạy như bay trong rừng núi xanh thẳm, gầm gào sung sướng. Mà trên lưng nó hình như còn có một nam tử đang ngồi. Nam tử kia cầm sáo ngọc trong tay, thổi âm điệu du dương vui vẻ. Nam tử kia mái tóc như mực, tay áo bay bay, lại mơ hồ không rõ Vệ Đông Li dời bước đi đến trước người Không Tử Viết, chỉ vào bạch hổ nói: “Bạch hổ này thật sự quý giá, trù thịt người ra cái khác nó một mực không ăn. Thượng tiên nếu là tiên thể, có thể giúp bốn vương dạy dỗ nó một phen, dẫn dắt nó hướng thiện được không?”

Không Tử Viết vẫn dờ ra nhìn bạch hổ, trong mơ hồ hình như nghe thấy Vệ Đông Li nói gì đó với cô, nhưng không nghe cẩn thận, vì thế rất tự nhiên phát biểu một thắc mắc như sau, “Gì?”

Vệ Đông Li chưa bao giờ từng bị người ta xem nhẹ như thế, trong lòng sớm đã không vui, nhưng vẫn nhẫn nại, nói lại lần nữa.

Không Tử Viết nghe xong gật gù đầu, sau đó dùng tay vỗ vỗ vai Vệ Đông Li, thành khẩn nói: “Tạm thời nghe một câu bản tiên đi. Nếu con bạch hổ này chỉ ăn thịt người thật không ăn thứ khác, vậy chỉ có thể nói rõ là nó được nuôi dưỡng! Người bỏ đói nó mười ngày nửa tháng, đoán chừng nó còn có thể gặm cái trứng đấy.”

Vệ Đông Li cau mày, chán ghét mà né tránh đụng chạm của Không Tử Viết. Chủ ý ban đầu của hắn là muốn cho Không Tử Viết vào trong lồng sắt cho bạch hổ ăn, nhưng không ngờ, Không Tử Viết lại đưa ra cái ý tưởng quỷ quái, bảo hắn bỏ đói bạch hổ. Sau khi Vệ Đông Li thoáng suy tư một chút, lại mở miệng nói: “Bạch hổ này là linh thú trong núi, nếu bị bỏ đói, sợ sẽ giáng tội cho bốn vương.”

Không Tử Viết đã sớm nhìn ra Vệ Đông Li không có lòng tốt gì, lạnh lùng quét mắt liếc hắn một cái, khinh thường nói: “Người cũng đã nhốt con linh thú bạch hổ trong lồng sắt rồi, còn sợ gì giáng tội nữa? Bằng không, chính người vào trong lồng sắt nán lại trong chốc lát, thả con linh thú bạch hổ kia đi dạo một lát?”

Vệ Đông Li tuy rằng ngang ngược, nhưng suy cho cùng tuổi không lớn, bị Không Tử Viết nói mấy câu sinh nghẹn, không khỏi ánh mắt lạnh lùng, phần nộ quát: “Người đâu, mời Thượng tiên vào trong lồng sắt, để Thượng tiên đi cảm hóa bạch hổ!”

Tiêu Doãn tuân lệnh, lại có vẻ vài phần do dự, có chút khó xử góp lời nói: “Vương gia, Thượng tiên đây không thể đắc tội.”

Vệ Đông Li cười lạnh nói: “Nếu là thượng tiên, làm sao còn có thể sợ bạch hổ? Chẳng lẽ không thể đắc tội với Thượng tiên, lời của bốn vương thì không phải nghe ư?”

Tiêu Doãn trong nháy mắt sợ tới cả người toát mồ hôi lạnh, vội làm một động tác mời với Không Tử Viết, cung kính nói: “Xin mời Thượng tiên vào trong lồng sắt.”

Không Tử Viết sợ tới mức trái tim trộm ngừng, hai chân run run. Cô hít sâu một hơi, một lần nữa nói với chính mình, không cần sợ hãi, không cần sợ hãi! Nếu cô bị bạch hổ ăn, cô cũng sẽ không chết, cùng lắm thì biến thành một con bạch hổ mà thôi.

Nhưng mà, nỗi sợ hãi này như bàn tay bóp chặt hít thở của cô.

Đây là hành vi trong tiềm thức từ xa xưa tới nay, giống như chuột sợ mèo vậy. Ồ..... Thôi được rồi, so sánh như thế là không thỏa đáng rồi. Bây giờ rất nhiều chuột còn không sợ mèo, còn chuyên tìm mèo làm tam bồi nữa kia.

(tam bồi: cùng ăn, cùng uống, cùng ngủ)

Nhưng, nhưng, nhưng, nhưng, cô vẫn sợ hổ!

Không Tử Viết đau khổ ha ha nhìn bạch hổ, cảm thấy lần này thật là lại làm người tàn tật rồi. Ồi..... Làm người, sao mà khó thế hả?

Cô trong lòng nói với Như mỹ nhân: “Như mỹ nhân à, nay cũng không phải là tội hại cô đi chết. Chuyện dùng thịt người cho bạch hổ ăn này, sợ là Vệ Đông Li kia sớm đã sắp đặt cho cô rồi.”

Rút đầu là một đao, vươn đầu cũng là một đao! Vừa nghĩ như thế, Không Tử Viết lập tức trở nên thoải mái. Uốn thẳng lưng, rất có tấm lòng anh hùng hy sinh vì đại nghĩa.

Ngay lúc Không Tử Viết sắp tới gần chiếc lồng sắt, Vệ Đông Li tiến lên một bước, dán bên tai cô nhỏ giọng nói: “Bốn vương chỉ hỏi người một lần, người rút cuộc là yêu nghiệt phương nào bám vào người Như mỹ nhân? Nếu đáp án của người làm bốn vương vừa lòng, bốn vương hôm nay liền cho người

một con ngựa. Nếu như không thì..... Hừ hừ!”

Bước chân của Không Tử Viết bị kiềm hãm, trái tim vút lên cao rồi ngã lộn nhào. Xoay người, nhìn về phía Vệ Đông Li, hạ giọng, cười hi hi hỏi:“Vương gia vì sao lại hỏi những lời ấy?”

Vệ Đông Li học bộ dạng của Không Tử Viết, thần bí vô cùng hỏi:“Người có biết người lòi đuôi ở đâu không?”

Không Tử Viết nao nao, theo bản năng hỏi lại:“Chỗ nào?”

Vệ Đông Li cong môi cười, chỉ nói hai chữ, “Chỗ này!”

Không Tử Viết than nhẹ một tiếng, thầm nghĩ mình là đầu heo! Vậy mà..... vậy mà bị Vệ Đông Li lừa rồi! Cô vì sao phải hỏi “chỗ nào” chứ? Đây không phải không đánh đã khai sao!

Vệ Đông Li thấy bộ dạng ảo não không thôi của Không Tử Viết, lại cảm thấy tâm tình mình sung sướng. Vì thế, hần lại tới gần Không Tử Viết hai phân, cười mím chỉ nói: “Người không cần ảo não. Cho dù người không không đánh đã khai, bốn vương muốn dùng người cho bạch hổ ăn cũng là chuyện không thể thay đổi được nữa. Thử nghĩ một chút xem, người bị bạch hổ cắn gặm đến vụn nát, chính là một cảnh tượng có biết bao máu tanh kích thích chứ!”

Không Tử Viết chớp mắt, cảm thấy có chút muốn nôn. Cho dù như thế, cô vẫn đáp lại một câu, “Rất không tồi. Tốt nhất, chờ sau khi bạch hổ gặm sạch sẽ thịt của ta, người hãy nhặt xương cốt còn sót lại của ta lại, không có việc gì thì cắn hai miếng, mài răng. Như thế, Như mỹ nhân cũng không tính là chết oan uống, cũng coi như là làm hết phận sự tận trung với người.”

Vệ Đông Li sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng quát:“Yêu nghiệt, người chết đến nơi rồi mà vẫn còn hồ ngôn loạn ngữ, quả nhiên là coi trời bằng vung! Người cho rằng kỹ xảo nhỏ nhoi của người có thể giấu giếm bốn vương sao? Bốn vương chẳng qua là chơi đùa với người, xem người còn có âm mưu quỷ dị gì!

“Bốn vương mặc kệ người hiện tại rốt cuộc là ai, nhưng, Như mỹ nhân dám dụ dỗ nam nhân trong phủ đệ của bốn vương, đó là tội chết! Phải biết rằng, ở tại Tây Uyển đều là mỹ thiếp cùng loan đồng của bốn vương, bọn họ đòi đòi kiếp kiếp đều là người bốn vương! Bốn vương muốn bọn họ chết cạnh ba, thì sẽ không lưu lại bọn họ đến cạnh bốn!

“Người đâu, mang Phi Sắc kia lại đây, bốn vương muốn xem xem, ai dám gánh con thịnh nộ của bốn vương!” Lời này nói xong, hần lại dùng ánh mắt nhẹ nhàng quét về Hòa Doanh Tụ cùng Nhiễm Mặc Bạch ở phía sau.

Hòa Doanh Tụ và Nhiễm Mặc Bạch vội hơi khẽ hạ mí mắt xuống, né tránh ánh mắt của Vệ Đông Li. Thân thể hai người theo bản năng lại dịch một bước về hướng trái ngược nhau.

Khi bọn thị vệ đem Phi Sắc vốn hần đã chạy tha hương đến trước mặt Không Tử Viết, Không Tử Viết rốt cục hiểu được mình vì sao chỉ có thể dựa vào làm buôn bán nhỏ mà sống, mà vẫn không dám đương nổi nhân viên chính vụ. Trời ơi, tầm mắt của cô vẫn là quá hạn hẹp, bụng vẫn là không đủ đen mà. Aizz..... Chuyện hôm nay à, cô làm hỏng bét rồi!

Phi Sắc nhìn phía Không Tử Viết, vô cùng bình tĩnh nói câu, “Ta bị bắt về rồi.”

Không Tử Viết nhếch miệng cười cười, nói:“Cảm giác gắp lại người, thật đúng là không tốt chút nào.”

Phi Sắc ha ha cười, nháy mắt với Không Tử Viết.

Vệ Đông Li hừ lạnh một tiếng, âm trầm nói:“Nếu người đã đầy đủ rồi, thịnh yến của chúng ta cũng bắt đầu đi thôi. Hai người các người có thể bàn bạc một chút, xem xem do ai đến cho con bạch hổ này ăn. Về phần người còn lại, bốn vương thật ra có thể khai ân, tha cho một con đường sống.”

Phi Sắc vừa nghe Vệ Đông Li muốn đem hần cho bạch hổ ăn, chân mềm nhũn liền ngã xuống đất, sau đó..... bắt đầu..... gào khóc!

Hần đời này sợ nhất chính là mãnh thú như hổ. Nếu có thể lựa chọn kiểu chết, hần thà uống rượu độc, hoặc là ba thước bạch lăng, hoặc bị một đao chặt cổ cũng được! Chính là..... chính là cửa con hổ này, hần..... hần thật sự là không qua được!

Thử nghĩ mà xem, hổ chưa hần một miếng nuốt sống người, có lẽ sẽ ăn từ tay người trước, sau đó cắn đứt chân của người, ngay sau đó từng chút từng chút một cắn xé bắp thịt của người, không chừng ăn đến cuối cùng, còn thừa chút nội tạng, còn lại một cái đầu đang thờ ơ ấy chứ.

Phi Sắc càng nghĩ càng sợ hãi, càng sợ hãi lại càng muốn khóc.

Tiếng khóc của Phi Sắc cực kỳ thâm trầm, trong tiếng khóc còn kèm theo vài tiếng la hét cao vút, nghe qua cực kỳ chói tai. Khóe miệng của Không Tử Viết mơ hồ co giật, vội xoay người hỏi Vệ Đông Li:“Vương gia nói có giữ lời không? Nếu một người trong chúng ta lựa chọn đi cho con bạch hổ này ăn, như vậy một người kia có thể ‘không thiếu cọng tóc’ mà rời đi?” Không Tử Viết nhấn mạnh bốn chữ “không thiếu cọng tóc”, làm cho Vệ Đông Li rõ ràng ý của cô.

Vệ Đông Li khẽ nhún mày, “Đây là trò chơi của bốn vương, sẽ không nuốt lời.”

Không Tử Viết cong môi cười, dùng chân đá đá lên Phi Sắc, “Đừng gào nữa, nghe mà đầu ta cũng đau rồi. Đứng lên, đứng lên, đợi lát nữa người có thể

đi rồi.”

Phi Sắc mở đôi mắt hồ li hẹp dài đang khóc sung ra, không dám tin nhìn Không Tử Viết.

Không Tử Viết duỗi cánh tay, lắc eo, sau khi vận động các khớp xương trên người một lát, lại nói với Vệ Đông Li: “Vương gia, nếu bạch hổ không ăn ta, ngươi cũng thả ta đi nhé.”

Vệ Đông Li vỗ tay, “Được! Nếu bạch hổ không ăn ngươi, bọn vương sẽ xem ngươi như thần tiên thật sự!”

Không Tử Viết nhìn quét một vòng thị vệ cùng người liên quan xung quanh, lớn tiếng nói: “Vương gia của các người rốt cuộc là kẻ tiểu nhân trá trở nuốt lời, hay là anh hùng đích thực nhất ngôn cửu đỉnh, tỷ tỷ ta hôm nay sẽ làm thí nghiệm cho các người! Các vị đều mở to mắt ra, cũng mở cả trái tim nữa đi!”

Cô nói lời này, là vì không cho Vệ Đông Li cơ hội thất hứa. Nhưng, dù vậy, Không Tử Viết vẫn sợ Vệ Đông Li lật lọng, không chừng còn chuẩn bị cái gì đó để đối phó với Phi Sắc. Vì thế, theo nguyên tắc không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, Không Tử Viết ánh mắt đung đưa dật dờ nhìn phía Vệ Đông Li, nhỏ nhẹ nói: “Vương gia có muốn biết ta rốt cuộc là ai không?”

Vệ Đông Li đã sớm lòng tràn đầy hiếu kỳ, rất muốn biết quỷ hồn bám vào trên người Như mỹ nhân rốt cuộc là có lai lịch gì. Cho nên, khi Không Tử Viết tung mồi, hắn theo bản năng hơi nghiêng thân thể về trước, muốn thám thính tin tức cơ mật mắt thấy tai nghe.

Không Tử Viết nhắm đúng thời cơ, dùng môi nhẹ nhàng hôn lên cái tai xinh đẹp như đỉnh vàng của Vệ Đông Li, đùa dai nói: “Con à, kỳ thật..... ta mới là mẹ của con đó!”

Vệ Đông Li đã không ngờ Không Tử Viết sẽ hôn hắn, càng không ngờ Không Tử Viết có thể tự xưng là “mẹ”! Hắn choáng váng, quên cả phản ứng, hiện ra vẻ mặt ngây dại.

Cùng lúc đó, cái tay dừng ở bên hông Vệ Đông Li của Không Tử Viết đột nhiên nổi nóng, dùng sức xé một cái, xé toàn bộ tấm sa y đỏ mòng manh ra khỏi người Vệ Đông Li, khiến hắn lộ ra trọn vẹn, hoàn toàn phơi bày trước mắt mọi người!

Không Tử Viết biết, Vệ Đông Li võ công cao cường, mình căn bản không có khả năng tổn thương tới hắn. Nhưng, so với tổn thương của thân thể, thương tổn trong lòng sẽ biến thành vết thương vĩnh viễn không thể khép lại miệng, không chừng còn có thể bóp méo vị vương gia biến thái ngang ngược thị huyết này thành một tên điên thích khỏa thân ấy chứ!

Cái mệnh biến thái mà đẹp cũng sẽ làm thương tổn người ta, cuồng khỏa thân mà tuyệt sắc lại có thể mang đến cho người ta sự hưởng thụ thị giác. Chuyện cời quần áo ấy à, cời không giỏi, thì gọi là lưu manh; cời mà giỏi thì gọi là nghệ thuật! Không Tử Viết cảm thấy mình thật là chỗ nào cũng suy nghĩ cho người khác, quả nhiên là người tốt!

Vệ Đông Li căn bản là chưa từng nghĩ tới Không Tử Viết sẽ đột nhiên kéo quần áo của hắn, hại hắn trần trụi trước mặt mọi người! Chuyện này chẳng những nhục nhã tôn nghiêm của hoàng gia, càng làm hắn không còn mặt mũi nào! Thật là còn khiến hắn đau khổ hơn so với chém hắn một đao muôn phần!

Nhưng mà, chuyện xảy ra bất thành lĩnh, hắn hoàn toàn quên phải có phản ứng. Về phần này đám thị vệ với người liên quan kia, sớm đã nhìn đến choáng váng. Có phản ứng thì cũng có phản ứng, nhưng đều là chút phản ứng cơ thể, chẳng thể nói gì.

Không Tử Viết lui ra phía sau một bước, đánh giá Vệ Đông Li từ trên xuống dưới, cuối cùng huyết sát lưu manh, chắc chắn nói: “Bồi bổ đi, con của ta, ngươi thật đúng là chẳng có gì để nhìn.” Nói xong, xoay người đi về hướng bạch hổ, thân mình mảnh khảnh cơ lại chui vào trong lồng sắt.

Đừng nhìn Không Tử Viết giờ phút này tỏ ra vô cùng ung dung, nhưng trên thực tế, cô sợ muốn chết! Chẳng qua, bởi vì cô biết không thể thay đổi kết cục, cho nên mới kiên trì đến cùng, sau khi cần răng, chui vào trong lồng.

Khi cô cùng bạch hổ bốn mắt nhìn nhau, cô rốt cục ngộ ra một chân lý – cái chết không đáng sợ, đáng sợ là quá trình này! Thật là..... con mẹ nó quá khủng bố !

Không Tử Viết vụng trộm nuốt nước miếng, tính đưa cánh tay cho bạch hổ cắn một miếng trước, xem xem mình có thể dựa vào này một miếng thịt này bám vào thân con hồ hay không. Sau đó chiếm lấy thân bạch hổ, quản lý cái mồm của bạch hổ, bỏ thân thể của Như mỹ nhân đi, từ nay về sau ăn chay hoàn toàn!

Nhưng mà, con bạch hổ đói khát căn bản không cho Không Tử Viết cơ hội giơ cánh tay lên, mà trực tiếp bổ nhào vào người Không Tử Viết, một miếng cắn đứt cổ cô!

Thế giới của Không Tử Viết lại rơi vào trong bóng tối, thậm chí ngay cả quá trình đau đớn này đều lược bớt, trực tiếp tiến vào trạng thái hôn mê, chỉ lưu lại thân thể của Như mỹ nhân trong căn xé của con hồ mà biến thành mảnh nhỏ máu thịt lẫn lộn!

Vệ Đông Li nâng cánh tay lên dường như muốn ngăn cản chút gì đó, cuối cùng lại chỉ có thể vô lực buông xuống, nhẹ nhàng mà buông xuống bên sườn.

Gió cuốn nổi lên mùi máu tanh, tràn ngập khứu giác của mỗi người.

Bạch hổ dùng móng sắc phân thây Như mỹ nhân, dùng răng nanh cắn xé tứ chi của Như mỹ nhân! Bạch hổ ăn đã man, quăng một khúc cánh tay của

Như mỹ nhân ra ngoài lồng sắt, trực tiếp bay vút đến trên chân của Vệ Đông Li, tung tóc màu máu hồng mai yêu kiều.

Vệ Đông Li neho mắt lại, thân thể cũng không hề động đậy chút nào.

Bọn thị vệ vội lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, lập tức dùng thân thể làm thành bức tường người, đưa lưng về phía Vệ Đông Li, chắn hấn ở giữa.

Hòa Doanh Tụ run rẩy cầm bộ đồ mới tới, muốn hầu hạ Vệ Đông Li thay quần áo.

Vệ Đông Li không biết đang nghĩ gì, thế nhưng không cho Hòa Doanh Tụ đi vào trong bức tường người, mà tự mình mặc từng lớp từng lớp y bào, sau đó mới ra hiệu bảo bọn thị vệ lui ra.

Hòa Doanh Tụ thấp thỏm lo âu nhìn Vệ Đông Li, xem ra dường như có phần thể lực không thể chống đỡ được nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu.

Vệ Đông Li nhìn thẳng hướng bạch hổ, nhìn nó sau khi một miếng cắn nuốt hết thân thể của Như mỹ nhân, cảm thấy thỏa mãn ngáp một cái, thanh thoi ghé vào lồng sắt chộp mắt.

Ngón tay Vệ Đông Li chậm rãi xiết chặt, đột nhiên vươn tay chỉ vào Phi Sắc đã đại ra, phẫn nộ quát: “Cút!”

Trong con mắt hẹp dài khốc độc của Phi Sắc có hận ý không che giấu chút nào. Hấn hung tợn trừng hướng Vệ Đông Li, hận không thể xé xác Vệ Đông Li!

Tiêu Doãn đưa mắt ra hiệu cho hai gã thị vệ, hai gã thị vệ kia dựng Phi Sắc lên, trực tiếp ném hấn ra khỏi Vệ Vương phủ.

Da thịt mềm mại của Phi Sắc bị đá cắt qua, chảy ra những giọt máu đỏ tươi. Hấn cắn chặt răng, nhào người về phía trước, lấy ra hai tờ giấy từ trong ngực. Trong đó một tờ là ngân phiếu trị giá một ngàn lượng, tờ còn lại là cái bùa của Không Tử Viết. Hấn bóp chặt hai tờ giấy trong lòng bàn tay, dường như hận không thể bóp nát chúng!

Ánh mặt trời rất chói mắt, cũng không thể chiếu rọi đến thân thể Phi Sắc, không thể sưởi ấm hận ý trong lòng hấn!

Mặt trời đã khuất, Phi Sắc cúi đầu, vuốt lên hai tờ giấy cảm trong tay, giống như cất giữ trân bảo đặt vào trong ngực, kề sát vị trí trái tim.

Đi về phía trước, không hề quay đầu!

Cái tai xinh đẹp của Vệ Đông Li.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hỷ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thân khoác da hổ làm chiến y

Trong Tây Uyển, Vệ Đông Li lười biếng dựa vào ghế, nghiêng đầu, nhìn bạch hổ cảm thấy thỏa mãn liếm liếm móng vuốt, trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm xúc phẫn nộ. Hấn đơn giản lộ ra vẻ phiền chán mà nhũ nhũ mảy, phản phò thị vệ nói: “Lột da con bạch hổ này cho bốn vương, bốn vương muốn làm lột chân!” Nói xong, đi nhanh rồi đi.

Bọn thị vệ ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, đều cảm thấy không rét mà run.

Tiêu Doãn lưu lại hai gã thị vệ võ công cao cường đi lột da hổ. Về phần những thị vệ khác, còn lại đi theo Vệ Đông Li ra hậu viện, cùng hấn ra khỏi Vệ Vương phủ.

Đám người Hòa Doanh Tụ sớm đã sợ tới mức mặt xám như tro, nhất thấy Vệ Đông Li đã rời đi, những người này lập tức giống như chim sợ cành cong mà tán ra, đều run run người, bước nhanh trốn về phòng mình, bụng chầu lập tức nôn ọe một trận.

Lúc này, trong viện của Như mỹ nhân chỉ còn lại hai gã thị vệ, vừa mài đao soạn soạn, vừa trao đổi lột da hổ từ chỗ nào thì tốt.

Mà bạch hổ một bên lại không biết từ khi nào thì bắt đầu trở nên nôn mửa không ngừng, chẳng những nôn hết toàn bộ Như mỹ nhân vừa mới ăn, ngay cả dịch vị trong dạ dày cũng nôn ra hơn phân nửa. Ôi..... gặp tội chết rồi!

Nếu người có thể nghe hiểu ngôn ngữ của hổ, hai gã thị vệ kia nhất định sẽ vô cùng hoảng sợ phát hiện, con bạch hổ kia chẳng những nôn mửa không ngừng, mà còn ưỡn oải chửi rủa một người lập đi lập lại — Vệ Đông Li, không được chết từ tế!

Sau khi Không Tử Viết có ý thức của mình, trong khoảnh khắc mở con mắt hổ kia ra, liền thoáng nhìn thấy cái đầu lâu máu chảy đầm đìa của Như mỹ

nhân! Cô chỉ cảm thấy dạ dày một trận quay cuồng, ngay sau đó yết hầu căng thẳng, trực tiếp nôn đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Chờ cô thật vất vả mới ngừng được nôn mửa, thì đã trở nên toàn thân vô lực, yếu ớt không chịu nổi, ngay cả râu hổ trên mặt cũng uể oải rũ xuống.

Không Tử Viết nghe hai gã thị vệ nói chuyện với nhau, nghe bọn họ trao đổi phải xuống tay lột da hổ của mình như thế nào, làm sao mới có thể làm cho cái tên Vương gia biến thái kia thích, làm cho đầu ngón chân của tên Vương gia biến thái kia thoải mái.

Trận nôn mửa này của Không Tử Viết à! Chẳng những là nôn mửa, còn là bức bối!

Không Tử Viết mãi mãi răng nanh, uể oải ôm lấy đầu, đột nhiên có xúc động muốn khóc rống lên!

Ai có thể nói cho cô, cô rốt cuộc làm sao lại đắc tội với cái tên biến thái chết tiệt kia?! Làm sao mà liên tiếp rơi vào trong tay hắn vậy? Lúc cô bám vào thân thể Như mỹ nhân thì bị hắn biến thành miếng thịt sống, đứt cho bạch hổ ăn! Con bà nó, chờ sau khi cô bám vào thân bạch hổ, hắn lại bảo thị vệ đến lột da hổ của cô, làm lốt chân để dùng!

Trời ơi, sấm sét đâu rồi, đánh chết cái tên tiểu ác ma đại biến thái kia đi!

Tuy nói cô không sợ chết, nhưng..... lại bị tra tấn như thế, có khi cô sẽ điên mất!

Mất thấy hai gã thị vệ nâng đao kéo tới, thân hổ Không Tử Viết chấn động, sau đó..... lại không có sức nằm úp sấp xuống.

Thực sự, cô bây giờ chẳng những thân thể yếu ớt, ngay cả tinh thần cũng mỏng manh vô cùng, không chịu nổi tra tấn nữa. Vừa nghĩ đến bạch hổ vừa mới ăn thịt người, cái dạ dày vốn dĩ đã trống rỗng lại bắt đầu nổi dịch vị.

Một gã thị vệ thấy Không Tử Viết lại bắt đầu nôn khan, không khỏi nghi hoặc nói:“Con bạch hổ này không phải là có mang rồi chứ, trong bụng có tiểu bạch hổ rồi?”

Không Tử Viết vừa nghe lời này, sợ tới mức thiếu điều ngất xỉu! Chẳng lẽ nói..... chẳng lẽ nói lần đầu tiên thuần khiết của cô, từng dâng hiến cho... một con hổ nào đó? Hơn nữa còn châu thai ám kết?!

Trời ơi, ông đánh sét xuống, đánh chết tôi đi!

Tôi không cần lúc sinh nở sinh ra một ổ hổ con đâu! Như vậy, sẽ làm lũ hổ hồng mắt!

Trong lúc Không Tử Viết vô lực khóc thét, trong đầu đột nhiên linh quang hiện ra, vội ngửa mặt lên trời thét dài, thâm tình kêu gào Thượng tiên.

Lúc Thượng tiên đến, vẫn là cười mây lướt gió, tay áo bay bay, hết sức phong cách. Ngài đầu tiên là làm cho hai gã thị vệ mê man một lát, sau đó còn nghiêm túc có trách nhiệm biến ra một tấm da hổ đặt vào trong tay thị vệ, ngay sau đó sử dụng “Ẩn Thân Chú”, mang theo con bạch hổ Không Tử Viết trốn ra Vệ Vương phủ.

Sau khi trở về núi sâu rừng thẳm, Không Tử Viết ngửa mặt lên trời thờ dài, phát ra tiếng cảm khái vô hạn. Thượng tiên đùa nghịch ngón tay mình, thâm than tạo hóa trêu người.

Không Tử Viết nức nở một tiếng, thượng tiên thờ dài một tiếng; Không Tử Viết lại nức nở một tiếng, thượng tiên lại thờ dài một tiếng như thế tuần hoàn ước chừng một nén nhang, Không Tử Viết tổng kết xúc động nói:“Làm người, thật khó.”

Thượng tiên cũng phát ra từ đáy lòng nói:“Làm tiên, cũng khó.”

Không Tử Viết hỏi:“Cảnh ngộ gần đây của tôi, ông đều thấy hết rồi?”

Thượng tiên lập tức nghiêm mặt nói:“Bản tiên là có tiên phẩm, sẽ không tùy tiện dòm ngó hướng đi của phạm nhân. Chẳng qua với người có khác biệt, thời khắc người cần bản tiên mới có thể yên tâm được.”

Không Tử Viết khinh bỉ nói:“Ông nói dóc đấy à! Ông vẫn luôn dòm ngó chuyện của tôi, sao lại không xuất hiện giúp đỡ tôi hả? Hại tôi gần đây mất mạng như cơm bữa, hận không thể chia đều tiến hành tuần hoàn một ngày ba lần.”

Thượng tiên vội vàng biện giải nói:“Thần tiên cũng có lúc ngủ gật mà! Ai biết được người có thể bị tra tấn như vậy, bản tiên chẳng qua chỉ rời đi một lát, người đã liên tiếp hại chết vài sinh mệnh rồi!”

Không Tử Viết trong lòng khó chịu, hổ gầm nói: “Tôi hại chết vài tính mạng?! Không có tôi, chuỗi thức ăn sẽ không tiếp tục nữa? Không có tôi, con người sẽ không ăn thịt chó nữa? Không có tôi, hổ sẽ không ăn thịt người nữa à?” Vừa nghĩ đến cái tên biến thái Vệ Đông Li kia, thần kinh Không Tử Viết lại bắt đầu căng ra, tiếp đó phẫn hận rít gào, “Cái tên Vệ Đông Li giẫm lên xác chết mà sống, ông làm sao không dùng vũ khí của Thiên Đình mà đánh chết hắn đi?! Tai họa như thế, Thiên Đình các người lại nhân nhượng hả?! Tôi thay mặt chính mình, bày tỏ một vạn phần khinh bỉ!”

Thượng tiên bị Không Tử Viết gầm đến nổi da đầu run lên, vội trấn an nói: “Bớt giận, bớt giận nào, hết thấy đều có định số.”

Không Tử Viết xem thường, không chút khách khí nói:“Nếu hết thấy đều đã có định số, tôi đây cũng không phải bị tra tấn nữa, thôi thì ở ngay nơi này chờ, xem tên Thanh Dục Đại Đế kia đến khi nào có thể xuân tình nhộn nhạo, sau đó quyết một lòng một mực yêu con bạch hổ tôi đây.”

Thượng tiên lập tức nhắc nhở nói: “Không phải làm Thanh Dực Đại Đế yêu ngươi, mà là muốn ngươi yêu ngài! Cuối cùng, vì yêu ngài mà chết. Bộ dạng chết càng thê thảm càng tốt! Chúng ta không sợ kích động tình cảm, chỉ sợ không khiến người ta rơi lệ được!”

Không Tử Viết nghe rằng nanh trắng như tuyết mà sắc nhọn ra, hung tợn nói: “Vậy ông bây giờ nói cho tôi biết ngay, Thanh Dực Đại Đế sau khi đầu thai chuyển thế rốt cuộc là ai?! Nhà ở đâu, tên là gì?! Lão nương bây giờ sẽ đi ‘đốc lòng yêu ngài!’”

Thượng tiên sợ tới mức chân mềm nhũn, “Ngươi. .... Ngươi. .... Ngươi bình tĩnh. Bản tiên. .... bản tiên không thể nói cho ngươi người nào mới là Thanh Dực Đại Đế, nếu không ngươi làm sao có thể yêu ngài được?”

Không Tử Viết neho mắt hồ, quả nhiên là đã tức giận.

Thượng tiên rung mình một cái, nhếch khóe miệng cứng đờ, cùng cười trấn an nói: “Từ Viết không nên tức giận, bảo trọng thân thể, bảo trọng thân thể. Ngươi phải quý trọng tình nghĩa giữa chúng ta, phải biết là bản tiên chỉ có thể giúp ngươi ba lần, nếu không bị Vương Mẫu nương nương biết được, bản tiên cũng khó giữ nổi thân mình. Chính cái gọi là thiên có thiên quy, địa có. ....”

Không Tử Viết trừng mắt hồ, khiến lời thao thao bất tuyệt của Thượng tiên quay vào trong bụng. Không Tử Viết thử làm dịu cảm xúc một chút, sau khi hít một hơi thật sâu, mới nói: “Được rồi, tôi muốn ông giúp tôi việc đầu tiên, chính là nói cho tôi biết ai là Thanh Dực Đại Đế!”

Thượng tiên khoát tay áo, “Đây không phải việc đầu tiên bản tiên giúp ngươi. Nếu ngươi muốn biết, đây chính là việc thứ ba rồi.”

Không Tử Viết kinh ngạc nói: “Không thể nào? Tôi bảo ông lúc nào. ....” Nói đến đây, cô đã không còn nói thêm gì được nữa.

Thượng tiên dùng ánh mắt “trẻ nhỏ dễ dạy” nhìn về phía Không Tử Viết, gật gù đắc ý dựng thẳng ngón trỏ lên, “Lần đầu tiên, ngươi gọi bản tiên ra, bản tiên dùng một nhánh cây dài nhỏ bói người ra từ trong bãi phân voi, cứu ngươi trong mùn thối hun trời. Lần thứ hai, ngươi bám vào thân bạch hổ, gọi bản tiên cứu ngươi ra khỏi Vệ Vương phủ. Lần thứ ba này à, ngươi phải nghĩ cho kỹ, có thật muốn bản tiên nói cho ngươi Thanh Dực Đại Đế rốt cuộc tên tuổi là gì hay không?”

Không Tử Viết kéo cái mặt hồ thành mặt lười, u ám nhìn Thượng tiên, chậm rãi gật gù đầu, “Rất tốt, rất tốt. Vậy mời ông nói cho tôi biết thân phận kiếp này của Thanh Dực Đại Đế đi.”

Thượng tiên khó xử nói: “Cái này vẫn không thể nói, không bằng. .... ngươi đổi một cái khác đi?”

Không Tử Viết đột nhiên gầm lên: “Ông đi chết đi!”

Thượng tiên nhanh chân di chuyển, nhanh chóng trốn sau thân cây, ló đầu ra nói: “Không bằng. .... lại đổi một cái khác đi?”

Không Tử Viết nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được! Vậy ông đi tìm mỹ nhân đến, cho tôi biến thành đại mỹ nữ đi!”

Thượng tiên thở dài nói: “Từ Viết, không phải bản tiên không giúp ngươi. Ngươi cũng biết, ngươi không những đã biến thân năm lần, còn tổn hại không ít tính mạng. Điều này vốn dĩ cũng không có gì, có những sinh vật nhất định khó thoát khỏi một kiếp. Nhưng mà, ngươi ngàn không nên, vạn không nên, không nên bám vào thân con chó xù kia, còn hại nó chết dưới dao phay.

“Con chó kia à, từng là vị hôn phu của cháu gái ngoại của biểu muội của nhị cô gia của Vương Mẫu nương nương, cũng là tiểu tiên đến nhân gian kiếp kiếp. Nay hán lịch kiếp không thành, ngược lại vì ngươi mà uống mạng, còn phải đầu thai đến Súc Sinh Đạo một lần nữa, đi làm một con chó. Trong lòng hẳn khó chịu, tự nhiên muốn cáo trạng. Quan hệ này là hướng lên trên từng bậc từng bậc, cuối cùng khóc lóc kẻ lẽ tới chỗ Vương Mẫu nương nương. Vương Mẫu nương nương tức giận, vừa mới phong ấn năng lực có thể tùy ý bám vào thân thể người khác của ngươi. Cho nên, ngươi chỉ có thể làm con bạch hổ này.

“May mà bản tiên trước mặt Vương Mẫu nương nương cũng có vài phần mặt mũi. Qua bản tiên nói giúp cho, Vương Mẫu nương nương đã chuẩn tấu. Cho dù cuộc đời này của ngươi chỉ là một con hổ, chỉ cần ngươi yêu Thanh Dực Đại Đế, sau đó vì ngài mà chết, chặt đứt yêu hận tình thù giữa hai người, coi như ngươi và Thanh Dực Đại Đế công đức viên mãn, có thể quay về Thiên Đình, đứng hàng tiên ban.

“Nếu cuộc đời này ngươi không thể lịch kiếp thành công, ngươi phải coi chừng bản thân sẽ hồn phi phách tán. Đến lúc đó, cho dù Thiên Đình, nhân gian, hay là Địa phủ, ma đạo, ngươi cũng sẽ không tồn tại nữa. .... a. .... cứu ta với. ....”

“Gào gừ. ....” Không Tử Viết một tiếng hồ gầm, lao thẳng về phía Thượng tiên!

Thượng tiên sợ tới mức kêu to, vèo một tiếng nhảy lên trời, chân giẫm mây muốn chạy trốn. Nhưng nghĩ lại, Không Tử Viết đã biến thành một con bạch hổ nhân gian, tự nhiên không thể nhảy lên trời đuổi theo ngài mà cần. Để không quăng đi mặt mũi thân là Thượng tiên của mình, ngài lại run run ống tay áo, chậm rì rì bay trở lại đỉnh đầu Không Tử Viết, ho nhẹ nói: “Từ Viết, ngươi còn có chuyện gì cần nói với bản tiên không? Nếu không, bản tiên đây liền trở về Thiên Đình đây. Về sau, ngươi nếu gặp chuyện nguy hiểm tính mạng, thì lại gọi bản tiên đến cứu. Phải biết rằng, bản tiên mỗi lần ra ngoài đều nói là điều tra thị trường, cái có này không thể lúc nào cũng dùng được. Nếu bị Vương Mẫu nương nương biết bản tiên một mình hạ phạm giúp ngươi, chức vị của bản tiên khó giữ được. ....”

Không Tử Viết ngửa đầu nhìn Thượng tiên, vô cùng nghiêm túc nói: “Xin ông về sau không được giẫm mây đến gặp tôi nữa.”

Thượng tiên không rõ ý gì, cúi đầu hỏi: “Vì sao?”

Khổng Tử Viết lạnh giá nói: “Mây rất loãng, mà ông lại chưa bao giờ mặc quần lót.”

Thượng tiên chỉ ngậy ngốc nhìn Khổng Tử Viết, đột nhiên bùng nổ một tiếng gào thét cực kỳ kinh khủng! Ngay sau đó, Thượng tiên hai tay che vị trí trọng điểm của mình, quay đầu, lấy tốc độ lốc xoáy biến mất trong khu rừng.

Khổng Tử Viết cười ha ha, hướng về bầu trời liên tiếp phát ra tiếng hô gầm đĩnh tai nhức óc, cuối cùng cũng xả được oán khí tắc nghẽn trong ngực kia.

Thầm nghĩ: Tên biến thái chết tiệt Vệ Đông Li, nguoi cứ chờ đấy cho lão nương! Lão nương ngay cả Thượng tiên cũng dám trêu, nguoi cứ tắm rửa sạch sẽ đi, chờ lão nương đến. .... cần chết nguoi!

Về phần bà Vương Mẫu nương nương kia, ân oán giữa chúng ta đã không phải đơn giản như thế nữa rồi! Sẽ có một ngày, gặp gỡ trên Thiên Đình, chúng ta cứ chờ xem!

Từ sau khi Khổng Tử Viết bám vào thân bạch hổ, cuộc sống của cô trở nên cực kỳ gian khổ.

Có lẽ đối với những dã thú khác mà nói, ăn thịt tươi máu chảy đầm đìa là một loại hưởng thụ, nhưng đối với Khổng Tử Viết mà nói, đó quả thực là kiểu tra tấn địa ngục! Nhất là vừa nghĩ đến phải cắn đứt cổ của những con thú khác, nuốt nội tạng của chúng, cô liền cảm thấy dạ dày quay cuồng, cực kỳ muốn nôn ọe.

Nhưng vì sinh tồn, Khổng Tử Viết đã đối hai ngày ba đêm dứt khoát quyết định, cho dù như thế nào cô cũng phải sống sót!

Nay, cô đã không còn đường lui! Cô rút cuộc không thể bám vào thân thể của những người khác. Nếu cô chết trong khu rừng này, điều chờ đợi cô, trừ hồn phi phách tán ra thì không còn lối thoát nào nữa.

Khổng Tử Viết cắn chặt răng, dựa vào kinh nghiệm đi săn học được trong “Thế giới động vật”, rốt cục thành công hạ gục một chú hươu sao đáng yêu.

Chú hươu sao sợ tới mức cả người phát run, đau khổ cầu xin nói: “Van cầu đại vương, tha mạng tha mạng, tiểu nhân gần đây đang giảm béo, trên người thật sự chẳng có nổi hai lạng thịt!”

Khổng Tử Viết bị chú hươu sao chọc cười, móng vuốt buông lỏng, chú hươu sao chạy mất.

Khổng Tử Viết cúi đầu, vể oai ghé vào trong bụi cỏ, xoay người, phơi bụng. Chỉ mong năng lượng mặt trời ban năng lượng cho cô, để cô không cảm thấy bụng đói khát khó chịu nữa.

Cứ như vậy lại sống qua hai ngày, Khổng Tử Viết đã đối đến nỗi ngực dán vào lưng, hai mắt đỏ quạch. Cô lại bất chấp, liều lĩnh bỏ nhào về phía một con thỏ xám, mất bao nhiêu sức lực mới đuổi kịp nó, cuối cùng ấn ngã nó xuống đất.

Khổng Tử Viết nhắm nhẹ răng nanh trắng như tuyết, sau khi làm chuẩn bị tâm lý, mới một miếng cắn về cổ con thỏ xám!

Đúng lúc này, một mùi khai của nước tiểu cùng mùi thum thum của phân truyền tới.

Khổng Tử Viết nhăn nhó mũi, ngửi ngửi cái mông của chú thỏ xám, lập tức cau mày gầm nhẹ: “Nguoi sao lại đại tiểu tiện bậy bạ?”

Con thỏ xám sợ tới mức chết khiếp, run run trả lời: “Hồi bẩm đại vương, tiểu nhân. .... tiểu nhân. .... tiểu nhân đây là sợ tới mức không khống chế nổi đại tiểu tiện!”

Khổng Tử Viết ngửa mặt lên trời thét dài, một cước đá bay chú thỏ xám, “Cút! Tắm rửa đi!”

Từ đó về sau, động vật trong cả khu rừng đều biết rằng chúa sơn lâm Khổng Tử Viết có bệnh sạch sẽ, thà bị đói, cũng sẽ không ăn thú nhỏ!

Lúc mới bắt đầu, những con thú khác còn có bận tâm, hề thấy Khổng Tử Viết đều chạy dài mà trốn. Nhưng không lâu sau, khi chúng nó lại thấy Khổng Tử Viết da xương bọc, sớm đã quăng hai chữ sợ hãi đến xó xỉnh nào rồi.

Giờ đây, trong cả khu rừng này, đã không con thú nào e ngại Khổng Tử Viết. Chẳng những báo cùng sói hoang dám ló lử trước mặt cô, ngay cả những con thú nhỏ yếu ớt cũng dám coi rẻ sự tồn tại của vị chúa sơn lâm này.

Thậm chí còn có con đã nêu ra chủ ý muốn ném mùi vị thịt hổ. Dù sao, thịt của chúa sơn lâm cũng không phải ai cũng có thể ăn đến tận miệng !

Suy nghĩ này của đám chó hoang kỳ thật rất đơn giản. Núi sâu rừng già giống như võ lâm. Ai có thể xử lý người lợi hại trong võ lâm, có thể làm cho một con thú vô danh một đêm thành danh, đối cái mũi chúa sơn lâm lên đầu mình. Từ nay về sau, lũ dã thú một khi nhắc tới chúa của muôn thú đều phải gờ ngón tay cái lên với chó hoang! Khà khà. .... chỉ nghĩ thôi đã thích gây người rồi!

Chuyện kể rằng, nơi có người còn có chiến tranh, nơi có thú vật còn có tranh đấu. Ngay lúc đám chó hoang đang tính toán làm sao mới có thể ăn thịt Khổng Tử Viết, vị chúa sơn lâm đói bụng gần mười ngày này, rốt cục đang kéo một đồng phân chim lên đầu, nghĩ tới một con đường mưu sinh khác— cô muốn đi trộm trứng chim!

Vì thế, vị chúa sơn lâm này bước những nhịp yếu ớt, trong chaoáng váng mà sò soạng về hướng ổ trứng chim.

Chuyện này, có một là có hai, có hai thì không ngừng được. Khổng Tử Viết từ lúc làm tên trộm trứng, thế là đã vào tổ chim nhất định không tay không trở về! Cho dù là trứng của ai, chỉ cần bị cô nhìn thấy, nhất định chạy không thoát được!

Cho dù những quả trứng này không thể chống đối bằng thịt, nhưng có ít còn hơn không. Cứ như thế vài ngày, Khổng Tử Viết dần dần khôi phục thân thể khỏe mạnh, thịt béo đã bỏ đi cũng dần dần bò lại về xương cô. Nhưng mà, tầm vóc như vậy đối với chúa muôn thú mà nói, vẫn là rất gầy. Khổng Tử Viết đi đứng không hề mạnh mẽ oai phong, mà là bước đi tao nhã yếu điệu như mèo, uốn éo cái mông hồ, vóc dáng thướt tha vô cùng.

Hồ ly thấy vậy còn từng phỉ báng cô, nói thẳng:“Rõ ràng là thân thể cao lớn thô kệch, chỉ có học hồ ly chúng ta làm dáng, thật là tởm muốn chết!”

Sói xám cũng từng nhìn cái mông của Khổng Tử Viết mà chảy nước miếng, lầm bầm nói:“Nghe nói hồ cùng sư tử có thể sinh ra thú sư hổ, không biết bạch hồ cùng sói xám có thể sinh ra cái gì nhỉ?”

Chó hoang lại có vẻ buồn bực, bùi ngùi nói:“Nhìn nàng ta bây giờ càng có tinh thần, không biết anh em chúng ta còn có thể lật đổ nàng, sau đó trở thành chúa muôn loài hay không?!”

Khổng Tử Viết đối những lời này mất diếc tai ngơ, cô tự nhận là có trí tuệ cùng tình cảm của loài người, thật sự chẳng thêm xảy ra tranh chấp cùng những “thực phẩm còn sống” này. Còn nữa, vụng trộm mà nói, khi cô đối mặt với những dã thú này vẫn không thể khắc chế nội tâm sợ hãi.

Thử nghĩ xem, cô đã làm người hai mươi lăm năm, làm bạch hồ chẳng qua mới có hai mươi ngày, có thể chịu được cách sống của dã thú đúng là không dễ dàng rồi, muốn không sợ hãi những con dã thú này, sợ là còn phải cần một thời gian nữa.

Khổng Tử Viết nắm chắc nguyên tắc hài hòa, chưa bao giờ chủ động khơi chuyện. Nếu gặp những dã thú khác khiêu khích, cô có thể trốn thì trốn, thật sự không trốn được thì làm bộ như nhìn thấy. Còn nữa, nếu bảo cô lựa chọn, cô thà dùng thời gian đánh nhau cùng lũ dã thú đi tìm trứng chim lấp đầy bụng.

Gần đây cô đang nhắm vào chim đà điểu, làm hại mấy con chim đà điểu kia suýt nữa khó sinh, đến bây giờ vẫn nghẹn trứng trong bụng, không thể dễ dàng sinh được.

Khổng Tử Viết tâm tình khó chịu, gầm gào về hướng đà điểu:“Khốn, cho các ngươi nghẹn! Lão nương sẽ chờ ăn trứng!” Gào xong, cô thị uy mài mài móng vuốt, sau đó xoay người đi tìm nữa một cái.

Nếu thượng tiên đã nói, hết thảy đều có định số, vậy cô sẽ chờ Thanh Dục Đại Đế tìm đến cô vậy. Kịp trước lúc làm người, không biết làm gì. Kịp này lúc muốn biến thành người mới phát hiện, đó là cả một khó khăn! Vốn dĩ cho rằng, cuộc sống làm dã thú sẽ tự do tự tại, ai từng trải qua, trong xương cốt cô có biết bao sự lương thiện cùng yếu đuối không muốn thừa nhận.

Cái gọi là việc đâu còn có đó, cô đành an tâm làm một con bạch hồ vậy. Nếu ngày nào đó bất hạnh gặp phải thợ săn độc thủ, cô còn có thể thâm thấy may mắn một chút, đó chính là – cô là một con hồ cái, không có “gậy” hồ cho người khác ngâm rượu uống!

Lười biếng mà sống qua ngày trong núi, Khổng Tử Viết dần dần quen với cuộc sống như vậy.

Nhưng mà, khiến cô nàng không ngờ tới là, khi cô đang thưởng thức ánh trời chiều, lại bị năm con chó hoang bao vây tấn công!

Nói thật, cô rất sợ hãi, nhưng không thể lộ ý sợ hãi, nếu không kết cục càng không thể tưởng tượng nổi, cô sẽ có thể trở thành một vị chúa sơn lâm duy nhất thiếu tay mất chân trong khu rừng già này. Thử nghĩ một cái, thật là vô cùng thảm.

Vì thế, một hồi chiến dịch khai hỏa .

Khi mới bắt đầu, Khổng Tử Viết vẫn bị vây trong thế bị động, né né tránh tránh, trên người đã bị lũ chó cắn vài nhát! Bộ lông xinh đẹp của cô đã nhuộm thành màu đỏ như máu, dưới ánh chiều tà giống như ngọn lửa thiêu đốt, vừa giống Phượng Hoàng niết bàn, lại giống như rơi vào trong địa ngục chết chóc.

Khổng Tử Viết đau đớn nghẹn ngào hai tiếng, vô cùng muốn gọi Thượng tiên tới cứu cô. Nhưng mà, chuyện cũ lại một màn tái hiện, từ lúc cô rơi vào luân hồi đáng chết này đến lúc Vệ Đông Li đùa giỡn tính mạng cô trong lòng bàn tay, lại đến lúc lũ chó hoang này cũng dám đến khiêu khích tôn nghiêm của cô, muốn gặm xương cô! Trải qua những điều đó, không điều nào không phải là vì sự yếu đuối bất lực của cô mà bị người ta ức hiếp! Nếu lần này gặp kẻ địch mà vẫn còn gọi Thượng tiên đến giúp mình thoát hiểm, như vậy, về sau lại gặp hoàn cảnh khó khăn như thế, cô còn có thể đi cầu cứu ai đây?

Từ nhỏ đến lớn, cô không phải vẫn rất hiểu được một đạo lý sao — cầu người không bằng cầu mình!

Vì sao đến cô đại cô ngược lại càng sống càng hèn nhất thế?

Khổng Tử Viết mất thấy năm con chó hoang vây quanh giương nanh múa vuốt, coi cô thành con thú nhỏ yếu bất lực vây khốn trong móng vuốt của chúng. Tất cả những thứ này, thật ứng câu nói — hồ đến đồng bằng bị chó ức hiếp!

Khổng Tử Viết trong lòng cười lạnh, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh sợ, kéo cái chân sau bị thương chân đi từng bước tới sát vách núi.

Lũ chó hoang hiểu lầm Khổng Tử Viết đang sợ hãi, trong lòng càng thêm đắc ý vênh vao, bắt đầu hưởng thụ thú vui chúa sơn lâm bị chúng bắt nạt, từng bước buộc cô lui về sau.

Cũng không ngờ rằng, khi Không Tử Viết lui đến bên cạnh vách núi, đột nhiên móng vuốt giờ lên, cắt đứt cổ họng con chó đứng ở bên phải cô, khiến máu tươi tanh hôi bắn ra tung tóe!

Không Tử Viết ngửi thấy mùi máu tanh, không hề cảm thấy ghê tởm, ngược lại trở nên hưng phấn dị thường. Giống như bị đánh tiết gà, chỉ cảm thấy cả người lông trắng đều kích động dựng đứng lên.

Lũ chó hoang không ngờ rằng Không Tử Viết có thể đột nhiên tập kích, chúng đại ra mới nghĩ ra nhào lên phản công.

Nhưng mà, ngay lúc chúng ngây người, Không Tử Viết đã cắn đứt cổ của con chó bên trái, động tác cực nhanh làm lũ chó hoang khó lòng phòng bị.

Ba con chó hoang lúc này mới biết được, hóa ra Không Tử Viết lui đến vách núi, là vì ngăn trở sau lưng cô, không để chúng nó vây quanh tấn công cô.

Biết thì đã biết, thế cục cũng đã không còn bất cứ cơ hội nghịch chuyển nào nữa.

Không Tử Viết tấn công vô cùng nhanh chóng, trong nháy mắt, con chó thứ ba cũng vùi thây dưới móng vuốt của cô, phản búng bị vạch ra, tình trạng chết cực thê thảm.

Hai con chó còn lại muốn chạy trốn, Không Tử Viết gầm gào một tiếng đuổi theo, trực tiếp cắn đứt xương sống của một con chó, sau đó lại xé đứt một chân sau của một con chó hoang khác, sau đó mới hung mãnh gầm gào: “Cút!”

Con chó hoang cuối cùng còn sống sót, dùng ba chân còn lại của mình nhanh chóng chạy trốn, trong chớp mắt đã biến mất ở trong rừng.

Không Tử Viết khạc ra máu tươi trong miệng, lạnh lùng nhìn lướt qua xác của lũ chó hoang xung quanh, sau đó kéo lê thân thể mệt mỏi, đi đến bên dòng suối cách đó không xa, cắn răng từng chút một vào trong nước, gột sạch vết máu cùng vết thương trên thân mình.

Khi cô gột sạch vết máu, lúc tỉnh xoay người lên bờ, lại phát hiện một con sói xám đang ngoắc ngoắc nhìn cô chằm chằm.

Không Tử Viết sau khi coi như không nhìn thấy mà lên bờ, giữ giữ nước trên thân.

Giọt nước kia bay vào trong mắt con sói, làm nó khó chịu chớp chớp mắt. Ngay trong nháy mắt này, gáy con sói đã bị Không Tử Viết cắn! Con sói xám sợ tới mức bốn chân run lên, thiếu điều không bò sấp trên mặt đất.

Không Tử Viết cắn xương cổ con sói xám, dùng mũi hừ hừ khinh thường, sau đó chậm rãi buông lỏng răng nanh, quay đầu rồi đi.

Con sói xám sợ tới mức mắt hôn mê mất vía, mềm nhũn giống như hết sức lực ở trên tảng đá. Phải biết rằng, vừa rồi chỉ cần hai hàm răng trên dưới của Không Tử Viết khép lại, cái mạng nhỏ của nó coi như mất ở nơi này.

Vốn dĩ nó còn muốn nhân cơ hội Không Tử Viết bị thương, làm một màn điểm ngọc giữa sói và hổ, không ngờ rằng, chính mình thiếu chút nữa chết trên đường hoa đào.

Xem ra, thực lực của chúa sơn lâm thực không phải nói ngoa, rất..... rất đáng sợ!

Hai cuộc chiến, làm cho tiếng tăm Không Tử Viết đại chấn, được lan truyền vô cùng kì diệu, dọa muôn thú xung quanh không dám lỗ mãng nữa.

Cuộc sống tạm bợ của Không Tử Viết lại thoải mái lên, bản chất làm mưa làm gió của cô cũng được thể hiện. Cô không cần phải cần lo lắng miếng ăn cho mình nữa, mỗi ngày chỉ cần gầm hai tiếng, sẽ có rất nhiều con thú tranh nhau đưa trứng tới cho cô ăn. Lúc nhàn hạ, cô còn có thể sai lên hai ba con hỏa hổ ly phong tạo quyền rũ đến nhảy múa, cuộc sống quả thật vô cùng dễ chịu.

Khuyết điểm duy nhất trong cuộc sống chính là mùi vị đồ ăn chỉ có một, mãi mãi là trứng, làm cô vừa nhìn thấy trứng chim đã muốn nôn!

Vì thế, Không Tử Viết bắt đầu nghiên cứu cách đánh lừa, muốn nướng thỏ hoang chết mà ăn.

Lúc mới bắt đầu, cô cắn ra một khúc trên mảnh gỗ khô ráo cọ đi cọ lại, trừ đầu lưỡi cùng miệng bị mài đến chảy máu, quả thực là không thu hoạch được gì. Nhưng cô cũng không từ bỏ, vẫn kiên trì mài. Rốt cục có một ngày, lừa được cô mài ra! Cũng không ngờ, vì cô kích động quá mức mà thiêu luôn một cái móng của mình!

Lăn qua lăn lại như vậy ba tháng, sau khi trải qua muôn vàn đắng cay, Không Tử Viết chẳng những có thể thuần thực gặm gỗ mài ra lừa, còn có thể làm thành thạo xếp đồng lừa, đẹp đến mức cô suýt chút nữa quên mất mình họ gì.

Những dã thú khác tránh né ở chỗ xa, mắt thấy Không Tử Viết chẳng những có thể nhóm lửa, lại không sợ lửa, bọn chúng kinh ngạc đồng thời lại dâng lên cảm xúc sùng bái không thể kiềm chế, muốn phủ phục dưới chân Không Tử Viết, nịnh nọt kêu hai tiếng. Đáng tiếc, bọn chúng vô cùng sợ lửa, không dám tới gần Không Tử Viết.

Từ sau khi Không Tử Viết nắm được cách nhóm lửa, cô liền bắt đầu đi dạo cả ngọn núi, chỗ nào đi tìm đồ ăn, kết quả, lại ở trong rừng sâu phát hiện ra dấu vết của con người.

Cô tránh trong cây cối, nhìn người đó dùng ống lửa dễ dàng châm lửa, tức giận đến nổi mắt cũng tái! Trời ơi, cô bận rộn hơn ba tháng, mài cái miệng hổ

thành cái mồm heo, chỉ do chính mình ngu ngốc! Vì sao cô không nghĩ đến đi trộm ống lửa của con người chứ? Vì sao, vì sao chứ?!

Trong lúc Khổng Tử Viết đang nghiêng răng nghiêng lợi, cô lại thấy con người xuyên con thỏ hoang trên chạc cây, sau đó đặt trên ống lửa mà quay, mùi thịt quen thuộc kia khiến cô nước miếng tràn ra, càng không thể thu lại.

Sau khi nướng thỏ xong, lúc con người bắt đầu rắc muối ăn lên con thỏ, Khổng Tử Viết gầm một tiếng liền xông ra ngoài, dọa những con người đó tới mức chạy trốn khắp nơi, kêu thảm biến rồi biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Khổng Tử Viết dễ dàng có được hai con thỏ hoang nướng, một con gà rừng nướng, cùng với một ống lửa và một lọ muối ăn.

Không thể phủ nhận mà nói, đây là bữa tiệc có mùi vị nhất từ khi Khổng Tử Viết đến khu rừng già này. Sau khi hai con thỏ hoang nướng cùng một con gà rừng nướng vào bụng, miễn cưỡng lót bụng, lại làm cô hài lòng hừ hừ, cảm thấy cuộc sống thật là đẹp.

Từ đó, Khổng Tử Viết chẳng những có thể vận dụng ống lửa nhóm lửa vô cùng thuần thục, còn có thể lợi dụng đủ loại tài nguyên làm mồi thực cho mình. Khi không có việc gì, cô liền đi ra ngoài đi dạo, một khi thấy con người, liền ẩn núp ở xung quanh, chờ người ta chuẩn bị đồ ăn xong, cô liền gầm một tiếng, dọa người ta chạy mất, sau đó một mình vui sướng chạy đi tiêu diệt hết, ăn đến nổi mặt mày hớn hờ. Cuối cùng, cô còn không quên gói toàn bộ đồ mà cuốn chạy.

Thời gian trong núi qua nhanh, trong nháy mắt đã qua năm năm, Khổng Tử Viết ngoại trừ ngẫu nhiên nhớ tới cha Khổng, cảm khái mình chưa từng tận lực hiểu thuận một chút, dường như còn quên chính mình từng là một con người. Nhưng, cô chưa từng quên, là ai cho cô một đao lại một đao! Phải biết rằng, dù thế nào nợ người ta, cuối cùng cũng phải trả!

Khổng Tử Viết cô tự nhận là không điểm gì tốt, chỉ có thù dai!

Cuộc sống trong núi đối Khổng Tử Viết mà nói, vừa tuyệt vời, vừa nhàm chán. Cô có thể chạy không gò bó, có thể gầm gừ với bất cứ con dã thú nào! Cô có thể hung tàn nhanh chóng mà vô tội, cô có thể dùng da thú xa hoa trang trí cho cái hang của mình! Cô có thể xuất quỷ nhập thần dọa dẫm con người, lấy đi gói hàng của bọn họ! Trong bất tri bất giác, cô đã quen với cuộc sống vừa dã man vừa thanh thoi này.

Lúc nhàn hạ, cô còn dùng nồi sắt lấy từ chỗ con người nấu chút cháo cho mình. Ngoại trừ không thể nướng bánh, rau xào bình thường đều không làm khó được cô.

Ví dụ, cô từng xào một cây su hào cho mình. Không có dầu ăn? Không vấn đề gì. Ta không phải có mỡ động vật sao. Không có dao thái rau? Vậy thì càng không có vấn đề gì. Cô có thể găm cây su hào vào miệng, răng rắc răng rắc mấy miếng, nhỏ vào trong nồi. Sau đó cắn cái thìa gỗ xào xào, thêm muối và gia vị là có thể ra nồi rồi!

Nếu thêm, cô còn có thể dùng da lột của các con thú khác, hầm ra một nồi canh trắng sữa trắng mỡ, quả nhiên là cách tuyệt diệu để tắm bỏ mùa đông.

Trong năm năm này, Khổng Tử Viết còn học được phân biệt thảo dược, ngẫu nhiên cảm thấy không thoải mái, tự mình liền đi ra ngoài loang quanh, cắn hai miếng cô có tác dụng chữa bệnh.

Khi tuyết rơi kín núi, dưới tình huống thức ăn khó kiếm, Khổng Tử Viết sẽ gặp đào đồ ăn cô dự trữ trước đó, trong lúc các dã thú khác bụng đói kêu vang mà hưởng thụ mùi vị ngon lành của đồ ăn.

Tuy rằng mùi đồ ăn này có thể dẫn các dã thú khác đến, nhưng, không có con dã thú nào dám tới gần cái hang động có đốt lửa kia của Khổng Tử Viết, chỉ có thể dò mắt nhìn từ xa, trong màn tuyết mờ mịt mà nuốt nước miếng ít đến đáng thương.

Toàn diện mà nói, khả năng thích nghi của Khổng Tử Viết vô cùng mạnh, cuộc sống cũng rất dễ chịu. Cô đã thích nghi với cuộc sống nguyên thủy này, đã quen với tập tính thân là một con hổ. Cô ban ngày ẩn nấu đêm ra, với con mồi đã nhìn thì tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay! Cô thích nghịch nước, thích gặm gào, thích..... vậy nước tiểu khắp nơi! Khụ..... đương nhiên, mục đích của cô chỉ dùng để cảnh cáo kẻ xâm nhập, nơi này là địa bàn của cô, ai cũng đừng mong tới chiếm!

Khổng Tử Viết nổi tiếng rồi!

Cô là con thú duy nhất không sợ lửa, uy danh đã sớm được truyền vô cùng kì diệu, mặc dù có con hổ muốn chiếm địa bàn của cô, cũng không dám tới gần cái hang có đốt lửa của cô, chỉ có thể xa xa cúp đuôi chạy mất.

Bởi vì hâm mộ, cũng có một số con thú bắt đầu bắt chước cuộc sống của Khổng Tử Viết. Chúng kiên trì, lấy lửa, muốn nướng đồ ăn. Nhưng mà, kết quả của mù quáng sùng bái, cũng là nhóm lửa tự thiếu.

Khổng Tử Viết nhặt xác cho chúng, không công cũng được một con lợn rừng nướng ngoài cháy sém trong non mềm, trong lòng sung sướng “gừ gừ” hai tiếng, càng cảm thấy cuộc sống thật đẹp.

Đương nhiên, chuyện đời không thể đều vừa lòng như ý.

Có một lần, Khổng Tử Viết ra ngoài đi săn, bị một con bạch hổ vì hâm mộ danh tiếng của cô mà đến chặn trên sườn núi khác.

Phải biết rằng, hổ ở trên núi này kỳ thật cũng không ít, nhưng mà, con bạch hổ giống Khổng Tử Viết lại là đã ít càng ít hơn. Cho nên, khi con bạch hổ đực này vừa xuất hiện trước mắt, Khổng Tử Viết liền hoa hoa lệ lệ mà kinh diễm!

Ánh mặt trời chiếu rọi trên lông con bạch hổ đực này, hình thành chùm ánh sáng chói mắt, khiến cho kẻ khác thoát nhìn trông thần thánh mà không thể xâm phạm.

Không Tử Viết nheo mắt lại, trong lòng phát ra tán thưởng chân thực nhất: Da con bạch hổ đực này thật đẹp! Muốn..... muốn lột da, dùng đầu lưỡi liếm, dùng thân thể cọ, dùng móng vuốt mà mài! Tốt nhất có thể lột tấm da hổ kia xuống làm thảm trải nền, đó mới là cuộc sống xa hoa!

Con bạch hổ đực đánh giá Không Tử Viết, kinh diễm thiếu điều chảy nước miếng. Lập tức xông đến, ôm lưng của Không Tử Viết muốn cầu hoan.

Không Tử Viết hoảng sợ, vội vàng nghiêng mình né tránh.

Con bạch hổ đực thấy Không Tử Viết vóc dáng dững mãnh, răng nanh sắc bén, không dám lỗ mãng quá mực, chỉ phải đau khổ cầu xin nói: “Khi ta nghe nói nơi này có một con bạch hổ cái, khỏi phải nói có bao nhiêu vui mừng. Hôm nay sau khi nhìn thấy ngươi, lại mất hồn mất vía. Ngươi..... đi theo ta đi! Ta sẽ thương ngươi.” Không Tử Viết nghe lời này à, thiếu chút nữa tức chết. Trời ơi này con bạch hổ đực này ngán dậm xa xôi tìm đến cô, là vì phát dục, muốn thương cô!

Đừng nhìn cô đã làm hổ làm năm năm, nhưng ở trong lòng, cô vẫn coi mình là con người, làm sao có thể cùng một con bạch hổ đực phát sinh hành vi bất chính? Đây là đại nhục!

Không Tử Viết quát mắt lạnh lùng, phần nộ gầm lên một tiếng, sau đó quay đầu bước đi.

Con bạch hổ đực chết cũng không biết xấu hổ chặn ở cửa động, lại khuyên: “Ngươi đừng có chấp nữa! Ngươi không biết loài bạch hổ hiếm có chúng ta đã sắp đến bên bờ tuyệt chủng rồi sao? Ngươi phải có chút đạo đức cộng đồng cùng ý thức trách nhiệm chứ!”

Lông trắng trên thân Không Tử Viết từng sợi dựng thẳng lên, hận không thể một phát cắn chết con bạch hổ đực trước mặt. Nhưng mà, cô đã không còn là Không Tử Viết lúc trước, cô đã học được cách sinh tồn mới trong rừng sâu núi thẳm — không nắm chắc phần thắng, cô không đánh.

Cô bước đầu đánh giá thua kém thân cao cùng sức mạnh giữa hai bên, sau đó dứt khoát quyết định đi đường dụ dỗ. Nếu thực sự đánh nhau, cô quả thật không có nắm chắc phần thắng. Nếu cô thực sự bị con bạch hổ đực kia ăn xuống, để nó cường bức, cô chắc chắn không còn mặt mũi sống trên đời này nữa, không bằng đâm đầu chết luôn đi!

Nghĩ thế, Không Tử Viết run run đám lông trên người, ngoan ngoãn cười cười, nói: “Nơi này rất lạnh, ngươi theo ta đi.”

Con hổ cho rằng có cửa, vì thế vui vẻ theo sau Không Tử Viết, theo cô ngược ngược xuôi xuôi, chạy như bay. Lại không ngờ, lòng háo sắc của nó bị Không Tử Viết tính kế, bùm một tiếng rơi vào bẫy của thợ săn, ngã đến thất điên bát đảo, gãy hai cái xương.

Con bạch hổ đực phần nộ! Nó gầm lên, tức giận mắng, dùng hết tất cả lời tồi tệ chửi rủa Không Tử Viết.

Không Tử Viết thò đầu nhìn vào trong bẫy, cười lạnh một tiếng, “Gào cái rầm!” Xoay người rời đi, không hề lưu lại một khắc nào nữa.

Sau khi quay lại hang, Không Tử Viết cho thêm một ít củi vào trong đồng lửa trước, sau đó dựng nồi sắt đun một nồi thịt bò to. Sau khi ngâm muối cho vào nồi, cô xoay người, lục lọi bao hàng bị cô cướp được, chọn ra một cái váy đỏ rộng thùng thình từ trong đó.

Cô đầu tiên là chui đầu vào trong cái váy đỏ, sau đó từng chút một bò lên trước, cho đến khi mặc được trên người, thành công che được cái mông cùng bộ ngực trần trụi bên ngoài của cô mới thôi.

Vừa nghĩ đến ánh mắt con bạch hổ đực kia nhìn chăm chăm mông cô, Không Tử Viết liền cảm thấy cả người rét run, vội dùng miệng ngâm làn váy kéo kéo, ra sức che nơi có cánh xuân.

Khi miếng thịt bò trong nồi tỏa ra mùi thơm ở trong hang, ngoài hang động tuyết bay tán loạn lại truyền đến tiếng bước chân.

Không Tử Viết trong lòng nghi hoặc, ở đây đang mùa tuyết rơi, ai có thể vào trong rừng hoang núi thẳm này chứ? Lúc này, đừng nói là người, ngay cả dã thú cũng hiếm khi xuất hiện. Hơn nữa, vị trí địa lý cái động của cô cực kỳ kín đáo, cho dù là thợ săn lên núi đi săn, cũng sẽ không dễ dàng phát hiện ra nơi này.

Cô khẽ nhủ mày, bắt đầu hoài nghi có phải mình nghe lầm rồi hay không? Vừa muốn ra ngoài xem xem, lại nghe thấy tiếng bước chân kia ngày càng gần, cuối cùng đã dừng trước cửa động của cô!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đánh chết tên yêu nghiệt này đi

Người ngoài hang động từ lúc sau khi vào rừng, đã mấy ngày chưa ăn cơm, nay ngửi thấy mùi thịt bò nóng hổi kia, liền bước nông bước sâu mò tới. Bọn họ vốn định lập tức vào trong hang, chiếm lấy nơi này, nhưng nhìn chung quanh một vòng, phát hiện chung quanh trên tuyết ngoại trừ có dấu chân hổ, cũng không có bất cứ dấu chân nào của con người. Bọn họ sợ trong hang động có vị cao thủ tuyệt đỉnh, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong lúc nhất thời, Không Tử Viết trong động và người ngoài động tất cả ngừng hô hấp, âm thầm cân nhắc cân lượng của đối phương.

Khi than củi trong động bùng lên một tia lửa, một gã nam tử ngoài động tiến lên một bước, dùng giọng nói khàn khàn vô cùng khách khí nói: “Chủ tử nhà ta đi ngang qua nơi này, gặp đúng tuyết rơi kín núi đã cản đường đi. Không biết bằng hữu trong động có thể hiểu khách hay không, cho ta đi vào quấy rầy một phen, tại hạ sẽ cảm kích vô cùng.”

Không Tử Viết nghe thấy tiếng người, vừa vui mừng vừa hồi hộp, không khỏi ngáy ngẩn cả người. Cô suy nghĩ một hồi lâu, mới hiểu được đối phương nói có ý gì. Xem ra, cô đã không tiếp xúc với loài người trong thời gian dài, đối với tiếng người thật là xa lạ không ít.

Nam tử nói chuyện ngoài động thấy trong động vẫn không có ai đáp trả, liền quay đầu nhìn về phía chủ tử của hắn.

Vị chủ tử kia trên người khoác một tấm áo choàng thủy điều màu đen, bọc hắc tử trên xuống dưới, làm cho người ta không thể thấy được hình dáng.

Trong tuyết bay tán loạn, chỉ thấy hắc tử vờn ra một bàn tay trắng như ngọc từ dưới lớp áo choàng đen, nhẹ nhàng bắn ngón trỏ. Bàn đầu nam tử nói chuyện kia lập tức đi vào trong động, mà hắc tử cũng đi vào theo. Sau khi đi được chừng bốn năm bước, vòng qua một chỗ ngoặt chắn gió, cùng lúc đó hắc tử mở mắt, cả người đột nhiên ngẩn ra tại chỗ!

Hắn..... hắc tử rốt cuộc đã thấy gì?!

Cách đồng lửa đang nhảy múa, hắc tử nhìn thấy... một con bạch hổ miệng cắn thìa gỗ, mặc váy đỏ? Là bạch hổ? Hắn là bạch hổ phải không? Con bạch hổ này hắc tử nhìn rất quen mắt, nhất là nhúm lông đỏ ở chỗ mi tâm kia, vẫn điểm lệ như lửa.

Mắt hổ với mắt người mắt nhìn nhau, một cảm giác giống như đã từng quen biết bắt đầu lan tràn.

Dưới tấm áo choàng lông chồn đen, là một dung nhan tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, có nhan sắc không văn chương nào có thể hình dung. Phàm là thế gian có một người như thế này, những cảnh vật khác đều mất đi màu sắc.

Bạn không thể tưởng tượng ra đây là sự mỹ lệ như thế nào. Bởi vì, cho dù trong đầu bạn nghĩ ra người mỹ lệ nhất thiên hạ, cũng không bằng một phần vạn của hắn.

Rất nhiều dung nhan sẽ cho người ta cảm giác kinh diễm, mà khuôn mặt này, lại có thể làm một người, một thành trì, thậm chí một quốc gia..... đắm chìm!

Con mắt phượng của người này híp lại, đuôi mắt khẽ nhướn, ánh mắt rõ ràng lạnh lạnh vô tình, lại cho người ta một ảo giác lạnh lùng xinh đẹp. Nhân cầu hắc tử cũng không phải màu đen thuần khiết, mà trong màu đen lộ ra màu xanh lam nhân nhạt. Màu xanh lam ấy giống như màu lông chim không tước, vừa thần bí vừa cao quý.

Bờ môi mềm mại màu quất nhạt của hắc tử khẽ nhếch, giống hai cánh hoa mềm mại, trong sương trắng của hít thở lạnh yên nở rộ. Bởi vì trời giá rét đông lạnh mà bọc trong áo choàng đen, càng tôn lên làn da nõn nà, mặt như quan ngọc của hắn.

Ký ức năm năm trước đột nhiên kéo tới, đánh Không Tử Viết một cái trời tay không kịp!

Năm năm à, năm năm à! Trong năm năm, là ai làm cho cô tâm tâm niệm niệm không quên? Là ai làm cho cô bình tĩnh trong mộng giữa đêm khuya? Một cô gái..... à, không, nên nói là, một con hổ có thể có mấy cái năm năm?! Cô trong năm năm con mẹ nó nhớ đến nam nhân trước mắt này!

Muốn hỏi nam nhân này là ai, ngoại trừ cái tên Vệ Đông Li đáng bị băm thành nghìn mảnh kia, còn có thể là ai?! Còn có thể là ai đây?! Đấy mắt Không Tử Viết đã ứ máu, móng vuốt sắc nhọn lạng lẽ vờn ra. Cô cong người lên, vòng qua đồng lửa, mò cái mồm to như chậu máu, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bỏ nhào về phía cái cổ trắng như tuyết của Vệ Đông Li!

Đây là đòn tấn công mang theo hận ý vô hạn, đây tuyệt chiêu sát của Không Tử Viết, đây là thế tấn công bất cứ kẻ nào cũng không thể tránh thoát!

Nhưng mà, bất cứ ai cũng ngờ được là, đòn tấn công hung mãnh như thế lại thất bại thảm.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc Không Tử Viết nhảy lên, một cước dẫm lên cái váy đỏ, móng vuốt sắc nhọn đâm vào làn váy, làm cho thân thể của cô mất thăng bằng, trong lúc giãy dụa mà nghiêng về trước, oạch một tiếng, ngã theo tư thế chó gặm phân vô cùng bất nhã! Ô, nếu miêu tả chính xác thì phải nói là hổ gặm bunn.

Bọn thị vệ vẫn bị vây trong trạng thái khiếp sợ rốt cục đã lấy lại tinh thần, lập tức triển khai tư thế, vây quanh Vệ Đông Li.

Cùng lúc đó, Vệ Đông Li vờn ngón tay trắng bóc ra, nhẹ nhàng bắn ra ba viên Nhuyễn Cốt Tán vào mũi Không Tử Viết, khiến cô yếu đuối vô lực tê liệt ngã xuống đất, không thể tạo thành bất cứ uy hiếp nào với hắc tử nữa.

Vệ Đông Li dời ánh mắt từ trên người Không Tử Viết, đảo mắt nhìn chung quanh cái hang động khác những cái hang khác này .

Tường của cái hang động này được sửa bóng loáng vô cùng, sào huyết của động vật bình thường không thể sánh bằng.

Bên trái hang đặt mấy cái đoạn chạc cây chắc chắn, trên chạc còn có rất nhiều nhánh cây con mảnh nhỏ, mà trên mỗi chạc cây đều treo một miếng thịt to được phơi khô. Màu sắc của miếng thịt đậm nhạt không giống nhau, hẳn là lần lượt phơi khô mà thành.

Bên phải hang động chất đống rất nhiều bao bố, một số đã mở ra rải rác, có thể nhìn thấy một số quần áo giấy mũ.

Sau hang có trái tằm nệm mềm do đủ loại da thú ghép lại mà thành, thoát nhìn mềm mại thoải mái vô cùng.

Chính giữa hang có đồng lửa, trên đồng lửa còn đang hầm một nồi thịt bò thơm nức bốn phía.

Bên trái đồng lửa có một khúc gỗ bị sét bẻ nứt ra. Một mặt tương đối bằng phẳng, còn bày trên một ống lửa, ba lọ muối gia vị, hai cái nồi sắt, một tảng gỗ bị khoét rỗng. Cúi đầu nhìn, trong hai cái nồi sắt chứa nước trong vắt, mà trong cái tảng gỗ bị khoét rỗng còn lại chứa đầy những hạt gạo lấp lánh!

Bên phải đồng lửa chất đống rất nhiều củi khô, thoát nhìn cũng đủ dùng trong ba bốn ngày.

Sau khi Vệ Đông Li nhìn chung quanh một vòng, tự nhiên mà ngồi xuống tằm nệm da thú mềm mại kia. Nhưng mà, hẳn cũng không cảm giác được sự thoải mái của da thú, ngược lại bị vật cứng chọc một chút. Hắn hơi nhíu mày, nghi hoặc đứng lên.

Hai gã thị vệ lập tức tiến lên mở tằm nệm da thú ra, cuối cùng phát hiện ra một gói hoa văn lộn xộn ở mặt cuối cùng. Sau khi mở ra, phát hiện bên trong có số ngân lượng không ít! Trong đó, chẳng những có một trăm tiền đồng, còn có một ít bạc vụn, cùng với hai đĩnh bạc nguyên vẹn và một thỏi vàng nhỏ!

Không Tử Viết mắt thấy Vệ Đông Li chiếm lấy cái nệm da thú, lại trở mắt nhìn bọn thị vệ tìm ra tiền riêng của cô, cô lập tức trở nên giận không thể át, phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ từ trong cổ họng, lông trên người dựng lên, hận không thể lập tức nhào lên cắn chết tất cả lũ người kia!

Vệ Đông Li dùng cặp mắt phượng khê như nhìn về hướng Không Tử Viết, sau đó lại ngồi xuống tằm nệm da thú sau khi bọn thị vệ đã thu dọn ổn thỏa.

Trong lúc nhất thời, cả hang động đều trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Vệ Đông Li và Không Tử Viết đối mắt, đó là ngươi chém ta một đao, ta cắn ngươi một miếng! Chiến tranh giữa bọn họ đã từ hiện thực biến thành cuộc chiến tinh thần.

Về phần bọn thị vệ kia, sớm đã kinh ngạc nói không ra lời. Ánh mắt mỗi người bọn họ đều nhìn loạn Không Tử Viết và cái hang, thực không thể tin bố trí của cái hang này có thể do một con hồ làm ra.

Không Tử Viết vốn định dùng ánh mắt giết chết Vệ Đông Li, thế những giờ phút này thế lực cô không chống đỡ nổi nữa, trùng được vài cái thì đã bại trận. Cô hết sức không cam lòng gầm nhẹ một tiếng, đảo mắt lại đi trừng tên thị vệ cầm tiền của cô. Phải biết rằng, ngân lượng này cô đã tích góp từng chút một trong năm năm, làm sao có thể dễ dàng để cho kẻ khác lấy đi?

Tên thị vệ bị cô nhìn chằm chằm lập tức chuẩn bị sẵn sàng đón địch, sợ cô nhào qua đã thương người.

Vệ Đông Li thấy con bạch hồ Không Tử Viết thật là thú vị, chẳng những mặc váy đỏ, lại còn vô cùng yêu tiền, cuối cùng không nhịn được cong cong khóe môi, nhẹ giọng nở nụ cười.

Tiếng cười của Vệ Đông Li mềm nhẹ vô cùng, giống như tiếng ni non dịu dàng bên tai tình nhân, bất cứ ai nghe xong đều sẽ ngây ngất trong đó.

Nhưng mà, tiếng cười của Vệ Đông Li vào tai Không Tử Viết, ngoại trừ hai chữ “chơi tai”, cũng chỉ còn lại “ghê tởm”! Đơn giản là Không Tử Viết đến nay vẫn còn nhớ rõ, là ai đã dùng giọng điệu dịu dàng nói lời độc ác nhất thế giới?! Là ai trong lúc nói cười đã một lần lại một lần giết chết cô?!

Tuy nhiên Không Tử Viết không thể không thừa nhận, Vệ Đông Li chính là một tai họa tuyệt thế! Nhưng mà, đây tuyệt đối không thể ngăn cản cô vì dân trừ hại!

Đối với Không Tử Viết mà nói, đời này không tìm được Thanh Dục Đại Đế đã trở nên không quan trọng nữa, quan trọng nhất là, cô phải giết chết Vệ Đông Li!

Con mẹ nó! Cô muốn lột sống da của Vệ Đông Li, cô muốn cắn nát xương hân, cô muốn uống cạn máu của hân, cô muốn rửa sạch tiểu đệ đệ của hân, cắt thành miếng, ngâm rượu uống!

Bất kể tiểu đệ đệ của Vệ Đông Li có hiệu quả tằm bỏ hay không, cái cô muốn chính là tâm trạng trả thù!

Trong lúc Không Tử Viết nghiêng răng nghiêng lợi, thị vệ Tiêu Doãn bên người Vệ Đông Li nói: “Vương gia, con bạch hồ này sợ là đã thành tinh, chẳng những sắp xếp cái hang này ngay ngắn trật tự, còn mặc váy đỏ, nấu thịt bò ăn. Không bằng một đao giết chết, tuyệt hậu hoạn về sau.”

Không Tử Viết mắng thăm: Con bà mày, lão nương nhớ ngươi rồi đấy!

Một thị vệ khác lại chấp tay nói: “Vương gia, thuộc hạ từng nghe nói chuyện dụ dỗ, nay trong rừng sâu núi thẳm này đột nhiên xuất hiện một con bạch hổ như vậy, thuộc hạ đột nhiên nghĩ rằng, chẳng lẽ con bạch hổ này cố ý chờ ở nơi này, muốn biến thành người đến dụ dỗ Vương gia? Đáng tiếc, nó tu luyện không thành, chỉ có thể mặc váy đỏ che giấu.”

Không Tử Viết nghe lời nói của bọn thị vệ, nhìn sắc mặt tựa tiểu phi tiểu của Vệ Đông Li, gân xanh trên trán cô nổi lên, quay đầu lại cắn một miếng trên cái váy đỏ, dùng hết toàn lực dùng sức kéo xuống, muốn kéo cái váy ra khỏi người. Thế nhưng cô giờ phút này đã trúng Nhuyễn Cốt Tán, toàn thân vô lực, chỉ có thể kéo cái váy thành một tấm vải rách, lại không thể kéo nó ra khỏi người. Bất đắc dĩ, Không Tử Viết bắt đầu đạp chân sau, thật vất vả mới cời váy ra. Cô phẫn hận cắn cái váy, quăng vào trong đồng lửa, đốt nó không còn một mảnh nào!

Sau khi một loạt hành động làm xong, lúc cô thị uy ngẩng đầu trừng mắt nhìn về hướng Vệ Đông Li, mới biết được hành động vừa rồi của mình có bao nhiêu lỗ năng.

Trước mắt, cô không sức tự bảo vệ mình, nên thấp giọng, giả vờ làm một con con hổ bình thường, mà không phải là con quái vật nghe hiểu được tiếng người! Nếu Vệ Đông Li nổi lên sát tâm với cô, cô chỉ có thể lại chết trong tay hắn, sau đó..... không còn có sau đó nữa. Cô không thể bám vào thân thể của những người khác nữa, điều chờ đợi cô chỉ có hô phi yên diệt, hồn phi phách tán.

Không Tử Viết nghe bọn thị vệ thi nhau bàn luận, không ngừng đoán thân phận của cô, nghi ngờ cô có phải có thể nghe hiểu tiếng người hay không. Không Tử Viết không dám có hành động nào khác nữa, chỉ thu hạn ý đầy người lại, vụng trộm nhìn chằm chằm Vệ Đông Li, chỉ lo hắn lại có hành động biến thái nào đó.

Ánh mắt lại đối nhau, con mắt hiện lên màu xanh lam của không tước kia của Vệ Đông Li chớp khe khẽ, nhìn thẳng vào đáy mắt của Không Tử Viết, giống như có thể xuyên qua mắt cô, thăm dò thể giới nội tâm chân thực của cô.

Không Tử Viết không chịu yếu thế nhìn lại, cho đến khi Vệ Đông Li không nhanh không chậm nói một câu, cô lại tức đến mắt bình tĩnh, găm gào muốn băm thầy người này thành vạn đoạn!

Bởi vì Vệ Đông Li nói: “Người cời váy, mộng trần, chẳng lẽ không phải là muốn dụ dỗ bản vương ư?”

Thực sự, Không Tử Viết luôn tự nhận là một người vô cùng bình tĩnh, nay lại là một con hổ vô cùng bình tĩnh, mà lại một lần lại một lần vì một tên đàn ông mà quên mất giữ bình tĩnh!

Cô tức giận đến nổi phổi sắp nổ tung rồi, găm lên nhào về phía Vệ Đông Li, trong nháy mắt đứng lên lại bị Vệ Đông Li đánh lên. Chỉ thấy ngón trỏ trắng nõn tinh tế của Vệ Đông Li bắn ra, lại bắn một viên Nhuyễn Cốt Tán vào mũi Không Tử Viết.

Không Tử Viết lúc này gian xảo, dứt khoát ngừng thở.

Nhưng mà, thằng nhãi Vệ Đông Li này lại bắn ra hai viên Nhuyễn Cốt Tán, trực tiếp bắn vào trong lỗ mũi của cô!

Không Tử Viết dùng sức xì nước mũi ra ngoài, không có kết quả gì. Không Tử Viết cố gắng ngừng thở, không có kết quả gì. Làm đi làm lại vài lần, cô chỉ có thể hít Nhuyễn Cốt Tán vào trong cơ thể.

Mắt thấy Không Tử Viết lại mềm oặt nằm bò trên mặt đất, Vệ Đông Li đi thông thả bước đến bên người Không Tử Viết, động tác tao nhã ngồi xuống, vươn tay nắm cái đầu hổ của Không Tử Viết lên, sau khi nhìn đi nhìn lại, híп mắt cười nói: “Quả nhiên là người.”

Không Tử Viết rùng mình một cái, không hiểu được câu này của hắn rốt cuộc có ý gì. Là nói cô chính là con bạch hổ đã chạy trốn kia, hay là nói cô chính là vị Như mỹ nhân từng lột quần áo của hắn? Hắn..... hắn là không liên tưởng nhiều như vậy chứ?

Vệ Đông Li buông đầu Không Tử Viết xuống, trong nháy mắt ánh mắt lạnh lùng, quát lạnh với hai gã thị vệ khác nói: “Các người thật to gan! Bản vương sai các người đi lột da hổ, các người lại làm một tấm da hổ giả cho bản vương! Nay chính chủ còn đang tiêu dao sung sướng trong khu rừng này, các người còn có giải thích gì?”

Hai tên thị vệ lúc trước nhận lệnh lột da hổ lập tức quỳ rạp xuống đất, một người trong đó trả lời: “Hồi bẩm vương gia, hai người bọn thuộc hạ lúc trước quả thật dựa theo phân phó của Vương gia, lột da bạch hổ hổ. Chỉ là..... Chỉ là không nhớ rõ đã xử lý xác bạch hổ như thế nào. Nay nhớ lại tất cả, luôn cảm thấy có chút kỳ ức mơ hồ không rõ. Từng lời của hai người bọn thuộc hạ đều là thật, nếu như có nửa câu dối trá, nguyện chịu hình phạt nghìn đao băm thầy!”

Vệ Đông Li nhấc ngón tay như bạch ngọc lên, “Đứng lên đi. Bản vương so đo chuyện này với các người nữa, về sau lúc làm việc khôn khéo chút, đừng để cái gì đánh lừa cho.” Khi hắn nói lời này, ánh mắt cũng đang nhìn Không Tử Viết.

Trong lúc hai gã thị vệ khầu tạ, Không Tử Viết hung hăng trừng mắt nhìn Vệ Đông Li một cái, sau đó nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi hiệu quả của thuốc mất đi. Trong lòng cô nói thầm: Ngày tuyết rơi lớn như thế này, tên đại biến thái Vệ Đông Li này không ở trong Vương phủ hưởng phúc, chạy đến rừng sâu núi thẳm này làm cái gì? Bà nó chứ, không phải muốn lên núi săn bắn đấy chứ? Khốn kiếp, lão nương tìm một con gấu mù, bạo cức hoa của hắn!

Tiêu Doãn tiến lên một bước, nói: “Vương gia, con bạch hổ này xem ra dường như có chút tà môn yêu thuật, chúng ta không thể không đề phòng. Nếu đã kết thù kết oán, chỉ bằng một đao kết liễu nó, để tránh lưu lại hậu họa.”

Không Tử Viết vừa nghe lời này, đã muốn mở to mắt, dùng ánh mắt đe dọa Tiêu Doãn. Nhưng mà, cô chỉ co rúm hai mí mắt xuống, tiếp tục đi đường án

binh bất động, sợ lại khiến cho Vệ Đông Li hoài nghi.

Những thị vệ khác dẫn đo không chắc tâm tư của Vệ Đông Li, trong lúc nhất thời kẻ muốn giết chết Không Tử Viết và người phản đối giết cô hình thành hai phái. Tuy rằng những thị vệ đó không hề cãi nhau, nhưng cũng không ai nhường ai.

Vệ Đông Li một mặt quan sát Không Tử Viết đang nằm sấp bên đồng lửa, một mặt nói với nam tử đứng sau hắn, luôn luôn không hề có bất cứ cảm giác tồn tại nào: “Tù nô, người cho là như thế nào?”

Nam tử bị gọi là tù nô hơi cúi đầu, dùng giọng nói khàn khàn giống như công vờ cúi đầu trả lời: “Nếu vương gia thích, sao còn không bắt lấy con hồ chúa muốn thú này?”

Không Tử Viết thầm nghĩ rằng: Nam tử gọi là tù nô này thật là thông minh, vậy mà dùng một câu nói như để trả lời tên đại biến thái kia. Đúng vậy, chỉ cần Vệ Đông Li thích, giết với không giết, đều chẳng qua chỉ là một ý niệm.

Cho dù nói là như vậy, nhưng Không Tử Viết vẫn có thể cảm nhận được, vị nam tử gọi là tù nô kia, có khuynh hướng muốn cô sống hơn. Hắn hiểu rõ tâm tư của Vệ Đông Li, cho Vệ Đông Li mặt mũi, ám chỉ chuyện thu phục chúa muốn loài này thành một trò chơi. Đối với loại người như Vệ Đông Li mà nói, chỉ có trò chơi có thách thức mới có thể khiến hắn có hứng thú được.

Không Tử Viết lặng lẽ mở mắt, nhướn mí mắt đánh giá tù nô. Chỉ thấy làn da hắn lộ ra màu đen xám sạm, chỗ mặt trái dường như có chút vân vẹo, nhìn kỹ mới có thể thấy rõ, mặt trên mặt đó ẩn một chữ “nô”. Lông mày hắn ngắn nhỏ, hình như là mày đứt đoạn điển hình. Mí mắt hắn buông xuống, trong ánh mắt không hề có chút ánh sáng nào, giống như là hai bờ nước lạnh, hoặc là hình dung thành hai bãi bùn loãng càng thích hợp hơn. Sóng mũi hắn đến là thẳng tắp rắn rỏi, đáng tiếc là bờ môi phía dưới khô nứt thâm không nở nhìn.

Trong mơ hồ, Không Tử Viết cảm thấy có chút quen thuộc, lại không nghĩ đã gặp hắn ở chỗ nào. Nói thật, trong năm năm này, ngoại trừ Vệ Đông Li cầm rìe trong ký ức của cô, những chuyện khác đều thành thoáng qua như mây khói.

Tuy rằng tù nô rất xấu xí, nhưng cô cũng không cảm thấy thất vọng, thậm chí. .... còn có chút cảm giác thân thiết không đếm được không nói rõ được. Dù sao, người có chỉ số IQ cao không nhất định đều vô cùng xinh đẹp, người xinh đẹp không nhất định lòng dạ đều tốt. Ví dụ như..... cô kiếp trước.

Không Tử Viết lại lén lút nhắm mắt lại, giả vờ ngủ say. Nhưng mà, chữ “nô” kia trên mặt tù nô lại từ đầu đến cuối không chuyển dời được trong đầu cô.

Nhất cử nhất động của Không Tử Viết toàn bộ đều rơi vào mắt của Vệ Đông Li, hắn cong môi cười, trở lại ngồi trên cái nệm da thú, giọng nói không lớn lại vô cùng rõ ràng nói: “Vậy thì lưu lại cho nó một mạng, làm tọa kỵ cho bốn vương vậy.”

Mí mắt Không Tử Viết lại co giật, lại trước sau không mở mắt, trong lòng lại mắng Vệ Đông Li hơn một vạn ba nghìn lần: Muốn cười lão nương, không ngà chết mới là lạ!

Sau khi giải quyết xong Không Tử Viết sống hay chết, Vệ Đông Li hạ lệnh dọn cơm.

Trong nồi sắt ừng ực ừng ực tỏa ra mùi thịt, khiến người ta thèm thuồng, hận không thể một miếng nuốt cả nồi canh thịt.

Bọn thị vệ vụng trộm nuốt nước miếng, đầu tiên là hầu hạ Vệ Đông Li dùng cơm, sau đó mọi người cầm nồi quét sạch.

Không Tử Viết dùng cái mũi ngửi mùi thịt phiêu tán trong không khí, bụng đói ực ực bắt đầu kêu loạn, làm cho cô cho dù muốn giả bộ ngủ cũng không thể giả vờ được. Mờ to mắt, hung tợn trừng những tên đang ăn bữa tối của cô, hận không thể đưa tất cả bọn chúng vào trong nồi mà hầm, nấu ăn!

Mất thấy bảy đại lão gia ăn uống no say, nhưng không ai chia cho cô một miếng thịt ăn, Không Tử Viết tức đến ngứa răng, lại chỉ có thể dùng ý niệm mà hô “Lão nương không đói bụng”!

Lúc mọi người chuẩn bị dọn dẹp một chút để đi ngủ, Vệ Đông Li cầm một miếng thịt chân giò đi đến trước mặt Không Tử Viết, lấy tư thế vô cùng tao nhã mà ngồi xuống, vừa ước lượng miếng thịt trên tay, vừa nói với Không Tử Viết: “Nếu muốn ăn thì gật đầu đi.”

Không Tử Viết oán hận, hắn dựa vào cái gì mà cầm đồ của cô đến dạy dỗ cô?! Hắn dựa vào cái gì hả?!

Không nghe thấy, không nghe thấy gì cả! Không Tử Viết hung tợn trừng mắt nhìn Vệ Đông Li một cái, dỗi xoay đầu sang hướng khác, dộc sức thể hiện cốt khí của mình, cùng với quyết tâm kiên quyết không ăn đồ bố thí!

Vệ Đông Li cũng không giận, lại trở về trên tấm nệm da thú, nghiêng mình dựa vào trên vách động, dùng ngón tay trắng nõn thon dài xé miếng thịt chân giò thơm phức, bỏ vào trong bờ môi màu quýt nhạt, dùng hàm răng trắng tinh ngay ngắn nhai kỹ, sau đó hải lòng nuốt xuống.

Mùi thịt kia chui vào trong lỗ mũi của Không Tử Viết, làm nước miếng của cô dâng trào. Nhưng mà, ta là con hồ có cốt khí, muốn chứng tỏ lập trường kiên định cùng thái độ thà chết chứ không chịu khuất phục! Không Tử Viết nhắm chặt hai mắt, tiếp tục giả bộ ngủ, tranh thủ đỡ bỏ phòng bị của Vệ Đông Li, sau đó..... hà hà..... cô phải ăn sạch hẳn luôn! Ồ..... Đừng hiểu lầm, là muốn ăn hẳn ngay cả mẫu xương cũng không thừa! Ôi..... Lời này nói như thế nào cũng kỳ quặc. Tóm lại một câu, cô muốn giết chết hắn! Khiến hắn chết rồi lại chết! Lao động dưới địa phủ!

Vệ Đông Li ăn xong miếng thịt chân giò, vô cùng đơn giản rửa mặt một phen, một tay chống đầu, nằm trên tấm nệm da thú, dùng ngón tay thon dài cời cái bọc ngăn lượng của Không Tử Viết ra, từng đồng từng đồng một đếm tiền riêng của cô.

Theo tính cách trước đây của Vệ Đông Li, cho dù đặt một núi vàng tới trước mặt hắn, hắn cũng sẽ khinh thường chẳng thèm bận tâm. Nhưng mà, con bạch hổ Không Tử Viết này mang đến cho hắn một sự rung động không thể nói là không lớn. Hơn nữa dưới đầm ba câu thăm dò của hắn, hắn bất ngờ phát hiện con bạch hổ kia chẳng những có thể hiểu được tiếng người, hơn nữa chỉ số thông minh cao không kém con người. Nay, hắn sinh ra hứng thú đối với con bạch hổ này, liền có ham muốn thăm dò, thậm chí ngay cả tiền riêng của nó cũng muốn lật xem một chút.

Tiêu Doãn thấy Vệ Đông Li vẫn không ngủ, cho rằng hắn có tâm sự, liền lên tiếng nói: “Vương gia, Hoàng thượng lần này phái người đi sứ Hồng Quốc mượn lương, khi chúng ta đi tới cạnh khu rừng già này lại bị người khác ám toán. May mà Vương gia anh minh, bỏ đường lớn mà đi đường tắt khu rừng này.

“Nay chúng ta tuy rằng rơi vào trong gió tuyết, nhưng cho dù trì hoãn mười ngày, vẫn sẽ sớm nửa tháng so với đi đường chính. Vương gia cứ yên tâm, không cần vì phiền lòng vì chuyện này, chúng ta nhất định sẽ đuổi tới Hồng Quốc trước Cừ Quốc.

“Chỉ là..... người ra tay ám toán Vương gia, thoát nhìn cũng không đơn giản. Theo thuộc hạ thấy, hàng ngũ những người đó.....”

Vệ Đông Li khẽ nâng ngón trỏ, ngăn lời tiếp theo của Tiêu Doãn.

Trước mắt là thời kì bất thường, có những lời có thể nói, có những lời không thể nói. Nhất là đối mặt với con bạch hổ Không Tử Viết không giống những con hổ khác này, có những lời có thể nói cũng trở thành lời không thể nói.

Vệ Đông Li nhìn ra, Không Tử Viết đối với hắn có thái độ thù địch rõ ràng, cho nên, mọi sự cẩn thận vẫn là nhất.

Về phần này những người ám toán hắn ở trên đường, cho dù những người đó muốn tính mạng của hắn, hay là có dự tính bản thù nào khác, hắn cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng! Trong tự điển của hắn, luôn không có hai chữ tha thứ!

Tuyết như lông ngỗng vẫn rơi, dường như không có dấu hiệu ngừng lại nào cả.

Bọn thị vệ thay phiên trông coi đồng lửa, vừa đề phòng dã thú tấn công, vừa đảm bảo nhiệt độ trong hang.

Bụng Không Tử Viết sớm đã ục ục kêu loạn, lại vẫn giả bộ ngủ say, cho đến khi khoảng hai ba giờ rạng sáng, cô lặng lẽ mở mắt, tranh thủ lúc tên thị vệ trực đêm đang nhắm mắt dưỡng thần, cô cắn chặt răng, chống thân thể không lồ lên, sau khi hưng tợn trừng mắt nhìn Vệ Đông Li một cái, ngẩng đầu lên, nghiêng răng, làm ra một quyết định vô cùng sáng suốt— cô muốn rời nhà trốn đi!

Trước mắt à, cô là anh hùng không chịu thiệt trước mắt! Chính cái gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn, cô cũng đợi năm năm rồi, cũng không khác nhau lại chờ vài năm nữa.

Tuy nói cô hiện tại là chúa sơn lâm, nhưng Vệ Đông Li cũng đã thăng hoa thành tên ác ma thị huyết. Cô không thể trêu vào, trốn đi vậy?

Cô phải rời khỏi nơi này, đến một nơi heo lánh khác mà an cư. Chờ sau ngôi sao tai họa Vệ Đông Li này đi rồi, cô lại trở về.

Tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng không thể phủ nhận mà nói, cô..... cô..... cô có vẻ có chút e ngại Vệ Đông Li.

Ôi..... bà nó chứ, bất cứ ai liên tiếp chết trên tay một người, cũng sẽ tạo thành bóng ma tâm lý thôi!

Không Tử Viết nhìn chung quanh một vòng cái hang động cô đã ở năm năm trời, trong lòng thật vô cùng không nỡ rời đi. Đương nhiên, thứ cô không nỡ rời xa nhất, đó phải là..... tiền riêng của cô.

Chỉ thấy Không Tử Viết thật cẩn thận ngừng thở, vừa dùng mắt hổ đen vàng quan sát phản ứng của Vệ Đông Li cùng bọn thị vệ, vừa lặng lẽ tới gần Vệ Đông Li, há mồm, chịu đựng xúc động muốn một phát cắn đứt cổ hắn, cắn ra một bao tiền riêng từ bên người hắn, sau đó nhấc cao chân, khẽ đặt móng vuốt, chống đỡ cái xác hổ không có sức lực, đi từng bước lùi ra ngoài hang.

Ngay lúc cô sắp lui tới chỗ quẹo của hang, ngón tay Vệ Đông Li động đậy, bắn ra hai viên Nhuyễn Cốt Tán, trực tiếp bắn vào trong lỗ mũi của Không Tử Viết, biến khí lực cô vất vả lắm mới tập hợp được lại hóa thành hư ảo.

Không Tử Viết thân thể mềm nhũn, oạch một tiếng nằm bẹp xuống đất, nhìn về phía Vệ Đông Li ngay cả mắt cũng chưa từng mở, phát ra gầm gào từng trận, dùng thanh âm biểu đạt cảm xúc phẫn nộ của mình!

Vệ Đông Li thì giống như không hề biết chuyện gì mà tiếp tục ngủ say, mà những thị vệ khác lại lập tức mở mắt, nắm chặt binh khí trong tay, đề phòng Không Tử Viết đánh bất ngờ.

Không Tử Viết vừa tức vừa hận, thiếu chút nữa thò ra hai chậu máu tươi, không khỏi kêu khổ liên tục nói: Thượng tiên ơi, ông vì sao không đánh sét đến, mang cái tên biến thái Vệ Đông Li kia hả?! Đem hắn đi đi, đem hắn đi đi, phía trước của hắn có thể đảm nhiệm chức năng của nam nhân, phía sau có thể là chỗ dùng được của nữ nhân! Khi ngủ, chỉ cần đặt hắn giữa Vương Mẫu nương nương cùng Ngọc Đế ca ca, đó tuyệt đối là nhân tài thiết yếu sáng lập thời đại ở chung mới của Thiên Đình đó!

Thượng tiên không xuất hiện, Không Tử Viết vô cùng ai oán.

Cô hít sâu một hơi, nói với mình phải bình tĩnh! Đúng vậy, phải bình tĩnh! Nhưng mà, ai mà biết, từ khi cô gặp Vệ Đông Li, cô chỉ có thể cảm nhận được “đau trứng”, mà không thể “bình tĩnh”!

Không Tử Viết nhắm mắt lại, bắt đầu mài móng trên mặt đất. Nếu Vệ Đông Li không cho cô dễ chịu, cô cũng sẽ không cho hấn yên tĩnh !

Qua khoảng thời gian khoảng một chén trà, Không Tử Viết đột nhiên mở mắt, dùng sức găm lên hai tiếng, sau khi dọa tới mức mọi người suýt chút nữa hồn vía lên mây, cô lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian tí tách trôi qua, lúc mọi người đi vào giấc ngủ lần nữa, cô lại kéo cổ rống hai tiếng, khiến mọi người sợ hãi lắc lư, không thể yên lòng.

Cứ như vậy, Không Tử Viết rốt cục đã sinh ra một loại khoái cảm trả thù nho nhỏ.

Ngay lúc Không Tử Viết tiến hành lần găm gào thứ ba, Vệ Đông Li nhẹ nhàng mà trở mình, bờ môi màu quất nhạt khẽ nhếch, giọng nói lười biếng hơi khàn vang lên, hấn mắt cũng không mở nói với Tiêu Doãn: “Nếu nó lại rống, thì cho một đao kết liễu.”

Không Tử Viết vốn dĩ vẫn muốn ác ý báo thù đột nhiên giật mình, vội nuốt tiếng găm gừ đã chuẩn bị trong cổ họng về lại trong bụng, nghẹn đến mức cô khó chịu! Có lẽ là “khí” của tức giận, cùng “khí” của cơ thể thông nhau, sau khi Không Tử Viết lăn bụng lông lốc hai vòng, nó biến thành một tiếng rầm vang lên, “bịch” một tiếng phóng ra bên ngoài cơ thể, hun mọi người đều chóng mặt một trận.

Vệ Đông Li nhú nhú mày, nói: “Lại đánh rầm nữa, thì lấy đá lấp kín cho nó!”

Không Tử Viết lập tức che miệng, sau chừi lấy chừi để Vệ Đông Li đến hai trăm lần trong lòng, rốt cục không chặn được cơn buồn ngủ, gổ cái đầu hồ xù lông lên bao tiền, dần dần rơi vào trong trạng thái ngủ.

Trước lúc ngủ, Không Tử Viết vẫn còn suy nghĩ, vì sao cô hết lần này đến lần khác gặp phải Vệ Đông Li. Chẳng lẽ hấn chính là cái tên gọi là Thanh Dục Đại Đế kia? Nếu Vệ Đông Li chính là Thanh Dục Đại Đế, như vậy cho dù dùng đao kiếm đặt lên trái tim của cô, cô cũng sẽ không trái lương tâm mà đi yêu hấn. Có một số việc, từ lúc bắt đầu đã định trước kết cục rồi. Từ phi cô còn có kiếp sau, có thể biến thành một kẻ hạo sắc thấy mỹ nam liền yêu chết đi sống lại. Ôi. .... Kỳ thật làm kẻ hạo sắc cũng không có gì không tốt, ít nhất là cũng nhiệt tình yêu, yêu dễ dàng.

Tuy rằng Không Tử Viết có hoài nghi Vệ Đông Li chính là Thanh Dục Đại Đế, nhưng cô nhìn thế nào cũng không cảm thấy Vệ Đông Li giống vị chiến thần trên Thiên Đình, có thể giống như người Thượng tiên nói, thống lĩnh Thiên Đình chiến đấu cùng Ma giới. Đương nhiên, cô cũng không phải nói Vệ Đông Li không có năng lực chiến đấu. Nếu lúc hai quân đối địch, Vệ Đông Li có thể cời quần áo, mộng trần nhảy vũ điệu Ấn Độ, đoán chừng toàn thành binh mã đều sẽ đói khát đến chết. Chiều này cũng là đầy lợi hại mà.

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết cười khi khi, càng cảm thấy mình có tài.

Lại nghĩ đến tình cảnh trước mắt của mình, cô không khỏi than nhẹ một tiếng, thầm nghĩ: Thanh Dục Đại Đế ời là Thanh Dục Đại Đế, người rút cuộc đang trốn ở xó nào mà thôi cháo loãng hả? Người thật sự nếu không xuất hiện, lão nương sẽ bị tên biến thái Vệ Đông Li này đùa chết ! Mạng của lão nương, người rút cuộc còn muốn hay không đây? Nếu muốn, xin nhanh tay.

Cơn buồn ngủ kéo tới, Không Tử Viết không nghĩ nhiều nữa, dùng móng vuốt ôm lấy đầu, trong phút chốc đã vào trong mộng.

Sau khi Vệ Đông Li nghe thấy tiếng ngáy to khỏe kia của Không Tử Viết, hấn nhẹ nhàng trở mình, đối mặt với vách tường, im lặng cong cong khỏe môi.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thú đến thụ đi là dũng khí

Sáng sớm ngày hôm sau, đám người Vệ Đông Li đều tỉnh lại. Trên bầu trời tuyết vẫn bay, dường như không có chút dấu hiệu ngừng lại. Bọn họ biết lúc này không nên liều lĩnh rời khỏi hang động, nếu không một khi xảy ra chuyện bất ngờ, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Đơn giản, trong hang của Không Tử Viết còn có không ít thịt phơi khô, hấn là còn có thể chống đỡ bốn ngày, cũng không đến mức chết đói trong cái thời tiết tuyết lớn ngay cả dã thú cũng không dễ dàng ra ngoài như thế này.

Lúc bọn thị vệ đang vội nấu cháo, Không Tử Viết nhẹ nhàng mà mở mí mắt ra nhìn một cái, sau đó liền tiếp tục ngủ bù. Cô đang đợi, đợi những người này rời đi, sau đó cô sẽ tùy thời hành động. Hoặc là, cô chỉ đang đợi Nhuyễn Cốt Tán trong tay Vệ Đông Li dùng hết, như vậy cô liền có thể mừng rỡ chạy đi.

Bà nó chứ, nếu không phải trong tay Vệ Đông Li có được, chỉ bằng hàm răng này, cô tuyệt đối không sợ hấn! Hiện tại, ai có hàm răng sắc bén của cô hả?

Không Tử Viết không ngừng an ủi mình trong lòng, trong mơ mơ màng màng lại ngủ một hồi lâu, cho đến khi cô bị mùi thơm quấy nhiễu đến nổi nước miếng tràn ra, lúc này mới vươn cổ, nhấc đầu, nhìn về phía cái nồi sắt tỏa ra mùi thơm.

Mất thấy mọi người chia cháo uống, nhưng không ai múc cho cô một bát cháo, cô thật là càng nghĩ càng bất bình, dựa vào cái gì bọn họ ăn của cô, ở của cô, ngủ của cô, uống của cô, lại không đối đãi tốt với tù binh hả? Thật là..... quá bất nhân! Nếu cứ tiếp tục như vậy, không đợi cô chạy đi thì đã bị chết đói rồi!

Vừa nghĩ như vậy, Không Tử Viết không duy trì trầm tĩnh được nữa, mà bỏ thân thể mềm oặt về hướng đồng lửa, nhìn phía chỗ cháo còn thừa trong nồi, nuốt nước miếng.

Lúc này, một gã thị vệ lại qua múc cháo. Không Tử Viết không vui, găm nhẹ hai tiếng về phía hắn, thành công dọa hắn sang một bên, không dám tới gần cái nồi sắt.

Không Tử Viết cảm thấy uy nghiêm của mình vẫn còn, trong lòng dễ chịu một ít, sau đó bày ra tư thế của chúa sơn lâm, trừng mắt nhìn tên thị vệ kia, ám chỉ hắn cũng mau mau múc cho mình một bát cháo lớn, hiếu kính với mình một chút.

Nhưng mà, tên kia thị vệ lại xoay người tránh ra! Đơn giản là Vệ Đông Li đang âm thầm ra hiệu cho bọn họ, không được tự mình cho bạch hổ ăn!

Không Tử Viết buồn rầu, dùng cặp mắt hổ đen vàng lần lượt lườm nguýt, cũng không thấy ai đến trước múc cho cô một bát cháo loãng.

Không Tử Viết rốt cục không chịu nổi bụng đói khát, vì thế vút tự trọng sang một bên, trừng mắt nhìn Vệ Đông Li một cái, há mồm ba cắn một cái giẻ lau, sau đó lót cái giẻ lau cắn bên cạnh nồi sắt, đem cái nồi sắt hương tỏa bốn phía kia xuống khỏi cái giá, đặt trước mặt mình chờ nó bớt nóng.

Bọn thị vệ lại nhìn đến mắt sừng miệng đơ, đều lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Khỏe môi Vệ Đông Li cong cong một nụ cười nhạt ý vị sâu xa, vẩy vẩy tay, ra hiệu bảo bọn thị vệ cầm đại đao trong tay tới gần Không Tử Viết, lấy đi cái nồi cháo đang tỏa hương và cái bọc chứa bao tiền.

Cháo tiếp tục chia cho bọn thị vệ uống, cái bọc chứa bao tiền lại bị Vệ Đông Li lấy đi, đặt bên cạnh hắn.

Không Tử Viết oạch một tiếng ngã xuống đất, tức giận ôm lấy đầu, chỉ cảm thấy đau dây thần kinh sinh ba vô cùng! Hổ cũng có dây thần kinh sinh ba chứ phải không? Nhất định có! Bằng không đầu cô làm sao lại đau như thế hả?

Cứ như thế lại trôi qua ba ngày, tuyết rơi rơi ngừng ngừng, ngừng ngừng rơi rơi, khu rừng già giống như bị vút bỏ tại tận cùng thế giới.

Trong ba ngày, mỗi khi Không Tử Viết tới gần đồ ăn, trong khoảnh khắc cô nghĩ rằng có thể ăn vào miệng, Vệ Đông Li lại sai người lấy mất đồ ăn đi, sau đó chia cho mọi người.

Không Tử Viết đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng, cho dù Vệ Đông Li không hề đối dùng Nhuyễn Cốt Tán với cô nữa, cô cũng không còn sức lực phản kháng hành động vô si ngược đãi loại động vật cần được bảo hộ đệ nhất quốc gia này!

Nhưng thẳng thắn Vệ Đông Li này vẫn không thả lỏng cảnh giác, mỗi ngày vẫn cho cô dùng Nhuyễn Cốt Tán, làm hại cô yếu không chịu nổi.

Thì mới vừa nãy, cô đói khó chịu, vì thế há mồm miệng cắn móng mình hai cái. Hành động này rơi vào trong mắt Vệ Đông Li, biến thành ý cười tràn đầy chế nhạo. Mà ý cười của Vệ Đông Li ở trong mắt Không Tử Viết lại biến thành giai cấp bóc lột đại gian đại ác!

Mất thấy thời gian qua đi vùn vụt, nhẹ nhàng lại qua một ngày, đồ ăn còn sót lại trong hang động còn sót lại một miếng thịt bò phơi khô, ngoài hang tuyết lại vẫn đang bay tán loạn, không có chút dấu hiệu ngừng nào cả.

Bọn thị vệ sau khi luộc xong miếng thịt bò cuối cùng, cung kính đưa đến trước mặt Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li cầm lấy thịt bò cắn một miếng, sau đó nhìn về phía Không Tử Viết, nhai kỹ nghiền ngẫm mùi vị của thịt bò vào trong miệng.

Không Tử Viết theo động tác của Vệ Đông Li cũng nuốt nước bọt khô khốc, cảm thấy cuộc sống thật là rất con mẹ nó gian khổ!

Vệ Đông Li nhìn bộ dạng thèm thuồng của Không Tử Viết, cảm thấy thú vị, vì thế vẫn không nhanh không chậm nhắm nháp miếng thịt bò trong tay, dằm vò một chút ý chí cuối cùng của Không Tử Viết.

Không Tử Viết trong lòng hiểu được, tất cả chuyện Vệ Đông Li làm mấy ngày nay, đơn giản là muốn khiến cô đi cầu hắn, muốn khiến cô cúi đầu trước hắn! Trời ơi, làm sao có thể có nam nhân ngây thơ như thế, thấy thú vị với một con bạch hổ hả? Thật là..... rất không có phẩm chất, không có đạo đức, quá đáng, quá tồi tệ, quá..... ngược đãi động vật !

Mô phỏng một câu của con bạch hổ đực, đó chính là: Ngươi cũng đừng có chấp nữa! Ngươi không biết loài bạch hổ hiếm có chúng ta đã sắp đi đến bờ tuyệt chủng rồi hay sao? Ngươi phải có chút đạo đức xã hội cùng ý thức trách nhiệm chứ!

Không Tử Viết liều mạng một chút hơi sức cuối cùng, sau khi đấu tranh tâm lý lần thứ ba nghìn bảy trăm tám mươi hai, cô cuối cùng đã có một quyết định sáng suốt! Đó chính là – hổ ngoan không đánh nhau với người!

Câu Tiễn còn có thể nằm gai nếm mật hai mươi năm, Không Tử Viết cô chẳng lẽ còn không thể giả vờ đầu hàng? Còn nữa, những đồ ăn đó vốn chính là của cô, cô làm sao lại không yên tâm với chính mình chứ?

(Việt Vương Câu Tiễn: già bộ quy hàng Ngô Vương Phù Sai, sau đó bí mật thu binh, trả được hận nước thù nhà)

Đội về sau có cơ hội, ai trở thành đồ ăn của ai còn chưa biết đâu! Có lẽ, vào một ngày không xa nào đó, cô sẽ gặm đùi Vệ Đông Li, hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp!

Nghĩ đến đây, tinh thần Không Tử Viết lập tức sôi lên, hướng về phía Vệ Đông Li “ừ ừ” hai tiếng, cùng lúc đang chửi rủa hần lại lộ ra vẻ mặt nịnh nọt.

Vệ Đông Li khẽ nhủ mày, tốc độ nhai thịt bò chậm lại, lại vẫn không nhanh không chậm ăn.

Không Tử Viết hít sâu một hơi, lộ ra vẻ mặt đáng yêu. Cô cào cào móng vuốt, lắc lắc cái đuôi, lại quay về phía Vệ Đông Li “ừ ừ” hai tiếng, quả nhiên là muốn có bao nhiêu ngoan ngoãn thì có ngoan ngoãn bấy nhiêu.

Lúc này, Vệ Đông Li rốt cục ngừng miệng, ngoắc ngoắc ngón tay dính đầy mùi thịt bò về phía Không Tử Viết.

Không Tử Viết trong lòng vui vẻ, cắn răng chống đỡ thân thể yếu ớt không xương, đi từng bước một về phía Vệ Đông Li. Trong lúc này, cô còn té ngã hai lần, bộ dạng cực kỳ thảm hại.

Khi cô cuối cùng đã đi đến trước mặt Vệ Đông Li, cô đã tiêu hao hết tất cả sức lực, oạch một tiếng té ngã trước mặt hần, thị giác bày ra góc độ ngưỡng mộ.

Bốn mắt nhìn nhau, lại bắt đầu nổi lên mạch ngầm quái dị.

Cặp mắt mang theo sắc thái thần bí của Vệ Đông Li chiếu trong cặp mắt hổ đen vàng của Không Tử Viết, để lại dấu vết không thể phai nhạt. Là ai nói chỉ có tương tư có thể tận xương? Có đôi khi, hận một người đến cực hạn, còn có thể sâu hơn so với tương tư ba phần!

Không Tử Viết nói với mình phải bình tĩnh, nói với bản thân mình phải ản ản, nói với mình phải lấy lòng khoe mẽ, nói với mình nhất định có thể đi!

Cô sớm đói bụng kêu vang, chỉ có thể yếu ớt vờn móng vuốt, mềm nhũn gãi gãi đùi của Vệ Đông Li, ý bảo hần đem miếng thịt bò kia cho cô ăn.

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết làm nũng với mình, khoe môi cuối cùng cong lên khoái trá, sau đó xé một miếng thịt bò, đưa tới bên miệng Không Tử Viết.

Không Tử Viết cũng không để ý nhiều như vậy nữa, mở to mồm nuốt miếng thịt vào bụng, thậm chí còn không kịp nhai hai miếng để nếm mùi vị tuyệt vời của thịt bò.

Cô..... thật sự rất đói bụng!

Dây thần kinh sinh ba, ai muốn tìm hiểu kỹ hơn hãy hú bác Gu gồ

Sau một miếng thịt bò vào bụng, Không Tử Viết tự nhiên há to mồm, ý bảo Vệ Đông Li tiếp tục cho cô ăn. Mà Vệ Đông Li cũng cũng không keo kiệt, không nhanh không chậm xé thịt bò, cho Không Tử Viết ăn đầu vào đấy.

Tuy rằng động tác của Vệ Đông Li rất tao nhã, nhưng ở trong mắt Không Tử Viết lại dày vò tính nhẫn nại của người ta vô cùng! Chậm quá thể!

Mất thấy thịt bò đã bị Không Tử Viết ăn mất hơn một nửa, một gã thị vệ góp lời nói: “Vương gia, thời tiết tuyết rơi kín núi này, không biết được còn cần bao nhiêu thời gian mới có thể đi ra ngoài, hay là người lưu chút thịt bò cho mình ăn đi, bụng con bạch hổ này sợ là một chốc một lát cho ăn cũng không no được.”

Không Tử Viết vừa nghe lời này, lập tức quay đầu lại, hung tợn trừng tên thị vệ kia, giống như có thâm cừu đại hận, hận không thể lập tức nhào qua, cắn đứt cổ hần.

Tên thị vệ kia bị Không Tử Viết trừng hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất. Trong lòng hần không khỏi suy nghĩ: con súc sinh này rốt cuộc có phải yêu tinh hay không, chẳng lẽ thật sự có thể nghe hiểu tiếng người sao?

Vệ Đông Li xem tất cả trong mắt, không nấn không nhạt nói câu, “Nếu bạch hổ vẫn ăn không đủ no, thì ngươi đem mình đứt cho nó đi.”

Tên thị vệ kia vừa nghe lời này, chân vốn dĩ mềm sáu phần thành ra mười phần, phịch một tiếng quỵ xuống đất, co rúm lại nói: “Vương gia.....”

Không Tử Viết nghe rằng nhếch miệng cười, xấu xa “ừ ừ”, lần đầu tiên cảm thấy tên Vệ Đông Li này à, miễn cưỡng cường còn có thể xem như một con người vậy.

Về phần Không Tử Viết vì sao lại nghĩ như vậy, đó đương nhiên là vì cô hiện là một con hổ, lập trường khác với con người, phương hướng suy nghĩ vẫn đề tự nhiên cũng khác.

Ngay lúc Không Tử Viết miễn cưỡng xem Vệ Đông Li trở thành người để đối đãi, hần lại nói một câu hoàn toàn không phải câu của con người, làm Không Tử Viết hận không thể xé xác hần!

Bởi vì Vệ Đông Li nói với tên thị vệ kia: “Bốn vương không lưu người vô dụng, lại càng không lưu thú vô dụng. Trên đời này, chỉ có kẻ mạnh mới có tư cách để sống. Bạch hổ và người, ai là đồ ăn, ai là con mồi, tự nhiên muốn xem ai có giá trị hơn.”

Tên thị vệ kia việc lập tức ngừng đầu trùng Không Tử Viết, Không Tử Viết cũng trực tiếp đối mặt với hắn. Chỉ trong nháy mắt này, một người một thú cùng bộc phát ra sát khí dày đặc!

Nhưng mà, trong nháy mắt, Không Tử Viết liền thu hồi móng vuốt sắc nhọn, há to mồm, sau khi ngáp, chậm chạp xoay đầu, đột nhiên thò cổ, cắn miếng thịt bò trong tay Vệ Đông Li vào trong miệng, hai miếng đã nuốt hết, mắt đặc ý híp lại.

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết đánh lén thành công, cũng không tức giận, mà vươn tay, muốn vỗ đầu Không Tử Viết.

Thịt bò đã vào bụng, thân thể Không Tử Viết bắt đầu khôi phục một chút sức lực, vì thế vô cùng không phục tùng quay đầu đi, chẳng thèm thân thiết với Vệ Đông Li.

Trong lòng cô hiểu được, Vệ Đông Li hôm nay chưa cho cô dùng Nhuyễn Cốt Tán, đã nói lên hắn đã dùng hết thuốc. Minh chỉ cần thấp giọng, không gầm gào với Vệ Đông Li, không gia tăng sự đề phòng của hắn, muốn thoát khỏi hắn, hắn là không khó.

Vệ Đông Li nghiêng người trên tấm nệm da thú, không nhanh không chậm nói: “Người đời đều nói thế lực, theo bốn vương thấy, con súc sinh kia cũng là chúa nịnh hót. Cái thìa, người có đồng ý lời của bốn vương không?”

Cái thìa? Không Tử Viết lạnh run, nghi hoặc nhìn Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li giống như yêu nghiệt cong môi cười, tới gần Không Tử Viết, vươn ngón trỏ đặt trên mũi cô, “Ha ha. .... Cái thìa, cái tên này bốn vương rất vừa lòng.”

Không Tử Viết mắt hồ co rút, cứng đờ nhìn chằm chằm ngón tay kia của Vệ Đông Li, thầm nghĩ: con bà mày Vệ Đông Li! Người vừa lòng, thì người tự gọi mình là cái thìa đi! Nếu còn dám gọi lão nương là cái thìa, lão nương sẽ cắn đứt đầu ngón tay người!

Vệ Đông Li dường như không phát hiện được cảm xúc khủng bố của Không Tử Viết, thân mình mềm nhũn, nằm trên tấm nệm da thú, nói: “Cái thìa, người phải nghe lời. Người cũng biết, Nhuyễn Cốt Tán của bốn vương đã không còn nữa, nhưng mà Dung Cốt Hoàn vẫn còn lại ba viên.”

Thân thể Không Tử Viết cứng đờ, gắng sức chớp chớp mắt.

(Dung Cốt Hoàn: thuốc tan xương)

Vệ Đông Li nói tiếp: “Bốn vương vốn dĩ tính hôm nay thả người đi, nhưng mà, người đã chọn dựa vào bốn vương, tự nguyện nuốt ba viên Dung Cốt Hoàn bốn vương kẹp vào trong thịt bò, như vậy từ hôm nay, mạng của người thuộc về bốn vương. Tất cả đều là chính người lựa chọn, nếu có chút đổi ý, coi chừng trên đời này chỉ còn lại bộ da khô kia của người thôi đấy!”

Không Tử Viết nghe xong lời này, hận không thể đâm đầu chết trên người Vệ Đông Li! Nói thật, cô thà rằng chết cùng hắn! Tên khốn nạn chết bầm này thế mà dám nhét Dung Cốt Hoàn vào trong thịt bò, khiến cô sung sướng nuốt vào, sau đó hồi hận xanh cả ruột!

Không Tử Viết thở hắt ra, không thể không chế thân thể run run.

Nếu. .... nếu không phải cô nợ Thanh Dục Đại Đế tám kiếm, nếu không phải cô chỉ còn cơ hội một kiếp này, nếu không phải cô không thành công cũng thành nhân, nếu không phải cô còn muốn sống, nếu. .... nếu nhiều lắm nếu, chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.

Ôi. .... Quên đi, cho dù như thế nào, cô cũng phải còn sống để tìm được Thanh Dục Đại Đế, sau đó hô lớn “Ta yêu chàng”, vui mừng đâm đầu vào lưỡi kiếm của Thanh Dục Đại Đế! Nếu Thanh Dục Đại Đế né tránh, không ra tay, vậy cô sẽ tự mình làm! Bảo đảm mặt mang nụ cười, cười hờ tảm răng, ưỡn ngực, thái độ tốt đẹp xông vào lưỡi kiếm! Nếu Thanh Dục Đại Đế không muốn tay nhiễm máu tay, như vậy à, càng dễ xử lý! Thanh Dục Đại Đế ngại nói đi, ngại nói đâm chỗ nào, thì cô sẽ đâm mình chỗ ấy, tuyệt đối không hai lời!

Tóm lại một câu, trước khi chưa tìm được Thanh Dục Đại Đế, cô không thể chết được! Cô phải chịu đựng, phải có mục tiêu để sống.

Ôi. .... Nếu cô hiện tại có thể lên mạng, nick QQ của cô nhất định sẽ là — Đừng tìm tỳ, tỳ đang bận đâm đầu vào chỗ chết đây!

Hít sâu một hơi, nếu cô đã chịu khổ tám kiếp rồi, thì càng không thể bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển ở cửa cuối cùng này được.

Tuy rằng Thượng tiên có kẻ qua chuyện tình xưa giữa cô và Thanh Dục Đại Đế, nhưng mà cô luôn luôn cảm thấy chuyện cũng không đơn giản như vậy, chuyện xưa vẫn tồn tại rất nhiều nghi hoặc.

Cô muốn sống điều tra rõ chân tướng, cô không muốn đàn độn nữa! Cô muốn cho mình một kiến giải, cô không muốn biến thành truyền thuyết!

Quan trọng nhất là, cô phải “hiếu kính” với Vương Mẫu nương nương một chút! Giữa bọn họ tương lai còn dài!

Không Tử Viết chỉnh lại sĩ khí, lắc lắc đầu về phía Vệ Đông Li, sau đó chịu đựng một thân nòi da gà, đẩy cái đầu xù lông kia vào trong lòng Vệ Đông Li, làm nũng.

Vệ Đông Li nhắm mắt lại, vươn ngón tay thon dài trắng nõn ra, nhẹ nhàng mà gãi đầu Không Tử Viết, nói, “Ngoan lắm.”

Không Tử Viết ở trong lòng Vệ Đông Li mà nhe nhe răng, thể hiện vẻ khinh thường cùng khinh bỉ của mình.

Vệ Đông Li khẽ nhủ mày, lạnh lùng nói: “Đừng nhe răng, mồm nguoi thôi.”

Thân thể Không Tử Viết nháy mắt trở nên cứng ngắt, khoe môi co rúm vài cái, thiếu chút nữa thì không phải chỉ cắn một miếng trên cái cổ mảnh dẻ trắng nõn của Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li cảm giác được sự khác thường của Không Tử Viết, thế nhưng cong môi cười. Rất hiển nhiên, bắt nạt Không Tử Viết đối với hắn mà nói là một chuyện vô cùng thú vị.

Không Tử Viết cúi đầu, dùng móng vuốt gãi mặt, có nỗi xúc động muốn đào hố chôn sống mình. Không! Tốt nhất là có thể chôn sống Vệ Đông Li, đây mới mục tiêu sống của cô giai đoạn này!

Từ lúc Không Tử Viết tỏ ra thuận theo trước nay chưa có, Vệ Đông Li liền nhắc ngón trỏ, đặc biệt thăng cấp địa vị cho Không Tử Viết. Đó quả nhiên là dưới một người, đứng trên vạn người. Về thể hiện của điểm này, từ vị trí ngủ đã có thể nhìn ra rõ ràng.

Tên Vệ Đông Li này quái gở, chưa bao giờ thích người khác gần gũi với hắn, càng khỏi phải nói đến cùng giường mà ngủ. Nhưng hắn lại đặc biệt cho phép Không Tử Viết ngủ cùng hắn trên tấm nệm da thú. Đương nhiên, vị trí ngủ của Không Tử Viết nhất định phải bị quy hoạch dưới chân hắn, nhiệm vụ chủ yếu là phụ trách làm ấm chân cho hắn.

Người từng nuôi thú cưng đều biết, chuyện mà chủ nhân thích làm nhất không phải lấy tay gãi đầu thú cưng, mà chính là dùng chân quặp bụng của thú cưng!

Mỗi khi Vệ Đông Li dùng đôi chân như bạch ngọc kia ôm lấy cái bụng của Không Tử Viết, cô chỉ có thể vùi đầu dưới móng vuốt, âm thầm rơi lệ, nằng thẳm: Con mẹ nó Vệ Đông Li! Dưới bụng lão nương có vài cái núm vú như vậy, tuy nói hơi nhỏ, nhưng con mẹ nó để cho nguoi chơi à!

Không Tử Viết nôn kinh khủng, vài lần đã muốn cắn đứt đầu ngón chân của Vệ Đông Li, trả lại cho cô thân mình trong sạch thuần khiết!

Hu hu.... Ngày hôm nay, không xong rồi!

Đương nhiên, ở trước mặt tính mạng, chút trong sạch này của Không Tử Viết thật đúng là không quá đáng giá.

Không Tử Viết trấn an mình nói: Cái bụng mình đã rất lâu không tắm rửa, coi như là cọ bụi trên chân của Vệ Đông Li vậy. Tuy nói là bị động, nhưng cũng chẳng có gì ghê gớm cả!

Nhưng mà, đêm khuya tỉnh mộng, lại xảy ra một chuyện kinh khủng khác!

Cô đói bụng ục ục lại xem chân Vệ Đông Li như bát cháo gạo, liếm cái chân có mùi vị hắn hơi đấy!

Không Tử Viết ghê tởm, Vệ Đông Li phẫn nộ! Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng chống thân thể dậy, nâng cái chân ngọc hoàn mỹ còn lan tràn nước miếng bóng loáng, nhắm vào cái mặt to của Không Tử Viết mà hung hăng đá tới!

Không Tử Viết khiếp trước tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng vẫn không có tên đàn ông nào dám dẫm chân vào mặt cô! Kiếp này, cô làm chúa sơn lâm, tự cho là uy phong, lại rơi vào một cái vận mệnh bi thảm “vạn năm thụ”!

Các hủ nữ đừng hiểu lầm, cô thật sự là một con bạch hổ cái, không cần phải công hiến cúc hoa làm tiểu thụ.

Nói thật, cô bây giờ thả làm tiểu thụ, cũng không hi vọng chịu sự đùa bỡn của Vệ Đông Li, chịu sự hành hạ của Vệ Đông Li, chịu sự vũ nhục của Vệ Đông Li, chịu sự chà đạp chịu tới chịu lui của Vệ Đông Li, cô thật đúng là làm “vạn năm thụ” hàng đầu!

Có lẽ, có một ngày cô sẽ mời người ta viết cho mình một bộ truyện, tên không nên gọi là “Bi nạn hữu yêu”, nên gọi là “Thú đến thụ đi” mới phải!

“Gào gừ.....” Không Tử Viết thương tâm gần chết, ngã xuống đất không dậy nổi.

Cứ như thế lại dày vò hai ngày nữa, bọn thị vệ ra ngoài bắt được thú ít đến đáng thương, cũng không đủ cho Không Tử Viết nhét kê răng, cuộc sống quả nhiên là càng ngày càng không dễ chịu.

Nhưng mà, thẳng nhai Vệ Đông Li kia lại dường như không hề lo lắng, mỗi ngày đều dương dương tự đắc ở trong hang động, nằm trên tấm nệm da thú.

Không Tử Viết ngửa mặt lên trời thở dài, ông trời làm sao lại không bắt tên tai họa này về chứ?!

Sau khi mọi người lại đói bụng một ngày nữa, Không Tử Viết không dựa vào nỗi những người đàn ông đó nữa rồi. Vì thế, trong một đêm tối như mực, cô vụng trộm chạy ra khỏi hang động, đến chỗ cô giấu đồ ăn, cong mình đào ra một con hươu từ trong tuyết.

Ngay lúc cô chuẩn bị kéo con hươu đến một chỗ khuất trong sơn động nhóm lửa nướng ăn, đám người Vệ Đông Li lại thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở sau cô.

Khổng Tử Viết chỉ cảm thấy lông trắng trên người rụng thẳng, vội quay đầu lại, thì đã nhìn thấy sắc mặt cười như không cười của Vệ Đông Li! Cô cho rằng mình xuất hiện ảo giác, vội ra sức chớp chớp mắt. Nhưng mà đám người Vệ Đông Li đều không phải là ảo ảnh, mà là sự vật có thật! Khổng Tử Viết lại phẫn nộ lần nữa, cái tên nam nhân biến thái chết tiệt không biết xấu hổ kia, thế mà lại chơi trò bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình mò với cô, thế hiện rõ muốn cướp thức ăn từ trong miệng hổ đây mà!

(Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở sau rình bọ ngựa)

Khổng Tử Viết không hề do dự, dứt khoát ném bạc sống không thể mang đi, chết không thể mang theo, cắn cổ con hươu, ba chân bốn cẳng chạy thẳng.

Vệ Đông Li cũng không đuổi theo, chỉ trần thuật lại một sự thật, “Người đã dùng Dung Cốt Hoàn, mỗi tháng phát tác một lần. Ngày phát tác xương cốt toàn thân gặp nỗi đau kiến cắn, cả người từ trong ra ngoài bắt đầu thối rữa, chết không được, sống không xong, cho đến khi toàn thân thối rữa mà chết. Quá trình này, có thể cần thời gian ba tháng. Ha ha.....một loại độc được rất có ý nghĩa đấy chứ, không biết một con hổ có thể hằm bao lâu?”

Bước chân của Khổng Tử Viết dừng lại trong thế giới tuyết trắng xóa, cô hít sâu một hơi, ra sức cắn cổ con hươu, chạy về đến bên người Vệ Đông Li, đặt con hươu dưới chân hân, nịnh nọt “ừ ừ” hai tiếng, liền dùng cái đầu xù lông kia cọ cọ thất lưng của Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li vươn tay sờ sờ đầu Khổng Tử Viết, lại nói ra mấy chữ làm cho Khổng Tử Viết chịu si nhục, “Cải thiện, ngoan lắm.”

Khi con hươu kia bị mọi người ăn xong, bầu trời cuối cùng đã hoàn toàn trong xanh, toàn bộ khu rừng già u tĩnh bày ra một vùng xinh đẹp trắng bạc bao trùm, giống như phản trên mặt phụ nữ, lông lánh trong sáng, hết sức xinh đẹp.

Khi mặt tuyết hơi tan, Vệ Đông Li hạ lệnh khởi hành. Hân ra hiệu bảo Tiểu Doãn khiêng tiền riêng của Khổng Tử Viết, bản thân mình lại không chút khách khí ngồi trên lưng của Khổng Tử Viết, quả thật đã xem con chúa sơn lâm này thành tọa kỵ ngự dụng của mình.

Đối mặt với những con thú nhỏ xung quanh đang tò mò đầu ra nhìn, Khổng Tử Viết giống như uống dầu nóng, cảm thấy da lông sắp cháy đỏ rồi! Cô thật muốn cắm đầu vào trong tuyết làm đà điều, cũng không muốn công người như vậy! Tên Vệ Đông Li chết bầm, người rớt cuộc có biết dã thú cũng có tôn nghiêm hay không!

Đợi sau khi cô xuất núi, nhất định phải hỏi thăm một chút, cái gọi là Dung Cốt Hoàn rốt cuộc có cách chữa trị hay không. Chỉ cần cô có thể bỏ tai họa ngầm uy hiếp tính mạng này, thẳng thắn Vệ Đông Li kia hãy chờ máu bắn tung tóe năm bước đi! Hừ hừ, cô muốn khiến Vệ Đông Li dùng tính mạng trả lại si nhục hôm nay cô gặp phải!

Chỉ là, hôm nay cô còn không thể xoay người hát bài ca nông nô, cô có lẽ cứ duy trì hành vi cúi thấp đầu. Bình tĩnh, đứng, nhất định phải tiếp tục bình tĩnh.

Khổng Tử Viết lần lượt xây dựng tâm lý cho mình, công Vệ Đông Li đi từng bước một ra khỏi khu rừng già, bước đầu tiên hướng về phía nơi gần người.

Đi một, mọi người sẽ liền ngồi xuống nghỉ ngơi, nhóm lửa nướng chút thú hoang ăn lót dạ.

Trên đường đi, Vệ Đông Li vẫn được hưởng đối xử cao nhất, cho dù là ngủ hay là ăn, móng hân vẫn luôn làm cái tiếp xúc thân mật nhất cùng Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết quét đuôi, ác độc nghĩ: Cho người hết ăn lại nằm, sớm muộn gì cũng biến thành con dê bụng to!

Mỗi khi nghĩ đến bộ dạng sau khi mập ra của Vệ Đông Li, tâm tình Khổng Tử Viết đều trở nên tốt vô cùng, ngay cả xương thỏ Vệ Đông Li ném cho cô cũng cảm thấy rắc giòn tan. Cô vừa tưởng tượng trong miệng cắn là xương của Vệ Đông Li, vừa lập kế hoạch tương lai của mình, tự động bỏ qua cảnh khôn cùng trước mắt. Lúc rơi vào nghịch cảnh, tư duy của Khổng Tử Viết sẽ xuất hiện chức năng sàng chọn có chọn lựa, nghĩ chút chuyện tràn đầy hi vọng, vứt bỏ vấn đề làm cho mình phiền lòng.

Dọc theo đường đi này, Vệ Đông Li vẫn có ý bồi dưỡng nô tính của Khổng Tử Viết. Mà Khổng Tử Viết lại là mặt ngoài thuận theo, trong bụng lại ngầm tính toán khi nào thì làm một cái đại phản công đường cùng.

Mọi người đi đi ngừng ngừng, dọc theo đường đi tranh tuyết đọng dày phía trước, không những phải đề ý hó bấy rỗng dưới tuyết đọng, còn phải đề phòng những dã thú khác tới gần. Tổng thể mà nói, coi như là có kinh hãi nhưng không nguy hiểm.

Mỗi khi Khổng Tử Viết mệt thở hồng hộc, cô sẽ gặp bắt đầu hoài niệm xe trượt tuyết. Nếu có khả năng, cô thật muốn chế tạo ra một chiếc để thay đi bộ. A, không, tuyệt đối không! Nếu thật sự chế tạo ra xe trượt tuyết, cô nhất định không phải người ngồi trên chiếc xe trượt tuyết, mà là con thú kéo xe trượt tuyết! Tuy nói cô bây giờ đang nhờ Vệ Đông Li đi, nhưng so sánh với chó kéo xe trượt tuyết còn khá hơn.

Cứ một bước sâu một bước nông mà đi, vậy mà trước khi trời tối ngày thứ tư đã phát hiện một suối nước nóng!

Mọi người đều vui mừng, vội phân công nhau thu củi lửa, đi săn thú, rất nhanh xây dựng cơ sở tạm thời ở bên cạnh suối nước nóng.

Kỳ thật, Khổng Tử Viết vô cùng quen thuộc suối nước nóng này, cô trước đây cũng thường xuyên tới nơi này tắm rửa. Nay lại đi đến nơi này, cô ngoại trừ muốn ngâm móng vuốt, thật đúng là không giống bọn thị vệ đang nhay nhót như thế kia.

Sau khi ăn xong, mọi người vây quanh bờ suối nước nóng để nghỉ ngơi.

Khi trăng đã treo cao, Không Tử Viết chuồn vào trong rừng, cũng không biết đào ra hai quả trứng từ đâu, sau khi ngậm trong miệng, rón ra rón rén trở lại bên bờ suối nước nóng, thật cẩn thận bỏ hai quả trứng kia vào suối, sau đó nâng móng hổ lên, thử để vào trong suối, chờ cô đã quen độ ấm của suối nước nóng, lúc này mới chậm rãi đi xuống, ngâm thân hổ ở trong đó.

Cô thoải mái nhắm hai mắt lại, im lặng không phát ra một chút âm thanh. Theo thời gian trôi qua, cô lại trong bất tri bất giác mà ngủ mất.

Không bao lâu, cô mơ hồ nghe thấy vạch nước, vội nhanh chóng mở to mắt, đúng lúc nhìn thấy Vệ Đông Li!

Dưới ánh trăng, thân thể thon dài không chút tỳ vết nào của Vệ Đông Li giống như một đoá tuyết liên lăng lăng nở rộ, dưới mon trơn của hơi nước càng có vẻ xinh đẹp hoa lệ, vừa giống tiên tử lãnh diễm vụng trộm hạ phàm tắm gội, lại vừa giống yêu nghiệt nhân gian câu hồn đoạt phách!

Bốn mắt nhìn nhau, Không Tử Viết đại ra hai giấy, theo bản năng cơ thể mình vào trong nước, không muốn khiến mình phơi bày quá nhiều. Dù sao, linh hồn của cô cũng coi như là một nữ nhân. Cho nên..... lúc này..... cô hẳn là nên bảo vệ mấy cái núm vú trên bụng mình chứ nhỉ? Vừa nghĩ như thế, cô đã muốn khóc?!

Vệ Đông Li nhìn động tác kỳ quái của Không Tử Viết, chỉ cảm thấy thú vị, nhưng chưa hiểu rõ cô giờ phút này thật vất vả mới lộ ra tâm tư của con gái. Hắn vươn tay, vò vò đầu của Không Tử Viết, cười nói: “Con súc sinh nguoi đến là biết hưởng thụ.”

Không Tử Viết bất mãn dùng cái mũi hừ hừ hai tiếng, sau đó quay đầu, ghé đầu vào một tảng đá tương đối bằng phẳng, che đi hai quả trứng kia.

Vệ Đông Li nhìn Không Tử Viết đang nhắm mắt dưỡng thần, thấy cô một thân lông trắng tản ra màu trắng bạc rực rỡ, giữa mày tụ lại một nhúm lông đỏ dưới ánh trăng thật giống như trang sức của nữ tử, thật sự là trông rất đẹp mắt. Ma xui quỷ khiến thế nào, hắn vươn tay, dùng ngón trỏ gãi gãi dùm lông đỏ giữa mày của Không Tử Viết.

Không Tử Viết được gãi thấy thoải mái, không nhịn được hừ hừ hai tiếng.

Vệ Đông Li tiếp tục, lấy ngón tay xoa nắn thân thể của Không Tử Viết.

Cũng không biết Vệ Đông Li chạm vào chỗ nào của Không Tử Viết, nhưng thấy thân hổ của cô run lên, xoay người muốn chạy trốn.

Lòng ham chơi của Vệ Đông Li nổi lên, một tay kéo lấy cái đuôi của Không Tử Viết, khiến cô trở lại bên người mình.

Không Tử Viết khó chịu, xoay người nhào lên.

Vệ Đông Li nghiêng mình né tránh, lại đè lưng của Không Tử Viết lặn vào suối nước nóng.

Một hồ một người lặn qua lặn lại trong suối nước nóng, đã sớm khiến những thị vệ xung quanh tỉnh giấc. Mỗi người đều ngo ngác nhìn cảnh đẹp trước mắt, quên cả hô hấp, quên cả phản ứng, quên Vệ Đông Li ghét nhất người khác thấy thân thể của hắn, mỗi người đều chỉ vì hình ảnh tuyệt mỹ này mà ở trong lòng phát ra tán thưởng sâu sắc.

Kỳ thật, bọn thị vệ cũng chỉ nhìn thoáng qua, thì đã bị Vệ Đông Li vốc nước trong suối bắn vào mắt, tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không dám nhìn lại.

Bên kia, bọn thị vệ nhắm mắt hồi tưởng cảnh đẹp; Bên này, Không Tử Viết đã lợi dụng thân thể không lồ vây Vệ Đông Li giữa tảng đá vào lòng ngực cô.

Ánh trăng dày đặc, hơi nước quanh quẩn, Không Tử Viết thỉnh thoảng phát hiện, người bị cô vây ở trong ngực, lại..... lại.... là một đứa con trai trần trụi tuyệt sắc!

Nếu kiếp trước cô có diễm phúc như thế này, cô thà mất nhắm mắt mở, hưởng thụ trước rồi nói sau. Đáng tiếc, kiếp này, Không Tử Viết lại từ “cô” biến thành “nó”, từ hưởng thụ này ở đây sẽ phát sinh nghĩa khác. Ví dụ: hưởng thụ mùi vị của nữ nam. Lại giống như: hưởng thụ mỹ thực, sau khi xé rách thì nuốt sống vào bụng!

Cái cổ của Vệ Đông Li thon dài tinh tế là thế, da thịt Vệ Đông Li nhẵn nhụi mịn màng là thế, chỉ cần cô cắn nhẹ một phát, nhất định có thể thưởng thức mùi vị tuyệt vời máu tươi của hắn.

Không Tử Viết liếm môi, vuốt móng vuốt trong nước, dường như mê mẩn dán trên da thịt Vệ Đông Li.

Dưới ánh trăng, Vệ Đông Li phát ra một tiếng rên rỉ ái muội. Chỉ thấy hắn giật giật cánh tay phàm hồng, lấy ra từ sau lưng một thứ gì đó vỡ vụn, sau khi giơ đến trước mặt nhìn nhìn, than nhẹ một tiếng nói: “Cái thìa, trứng của nguoi vỡ rồi.”

Không Tử Viết giật mình, xoay người nhảy lên bờ, vừa dùng sức vẩy bọt nước trên lông, vừa âm thầm mắng: Cho nguoi bóp vỡ trứng của lão nương, lão nương sớm muộn gì cũng giẫm nát trứng của nguoi! Một viên còn một viên, hai viên thành một cặp!

Bữa ăn khuya không có, Không Tử Viết tâm tình khó chịu, ghé sát vào đồng lửa, nhẹ nhàng nằm úp xuống, đầu tiên là dùng móng vuốt gãi gãi tay tên tù nô, sau đó gãi cái đầu xù lông lên bụng hắn, lúc này mới khà hai tiếng, nhắm hai mắt lại.

Vài ngày ở chung gần đây, tù nô đối với hành vi này của Không Tử Viết đã nhìn quen, vì thế hắn không chút do dự nâng tay lên, đặt trên đầu Không Tử Viết, lực đạo vừa phải mất xa .

Không Tử Viết thoải mái nằm úp sấp trên người hắn, hận không thể đưa toàn bộ cột sống đến dưới tay hắn.

Không biết từ khi nào thì bắt đầu, Không Tử Viết đã sinh ra thiện cảm với nam nhân xấu xí chưa bao giờ nói nhiều này. Có lẽ trong đó nguyên nhân tương đối chủ yếu, chính là bởi vì tên tù nô đủ xấu!

Mỗi khi Không Tử Viết thấy hắn, đều đã nhớ tới mình kiếp trước — xấu xí như thế, lại có nét đẹp nội tâm vô cùng!

Chính cái gọi là người xấu thương nhau, cho nên Không Tử Viết theo bản năng muốn tới gần hắn, một người một thú trong bất tri bất giác đã vô cùng thân thiết.

Không thể phủ nhận nói, Không Tử Viết thích đôi bàn tay to của hắn! Tay của tù nô chẳng những to, hơn nữa đầy vết chai, tràn ngập sức mạnh. Lúc mát xa thì miễn bàn thoải mái biết bao.

Không Tử Viết thích tiến đến bên người tù nô, hưởng thụ đãi ngộ mát xa cường gân hoạt huyết. Nhất là sau khi ngâm trong suối nước nóng, được tù nô ấn lên như thế, quả thật là thoải mái dễ chịu vô cùng.

Vệ Đông Li lặng lẽ nhìn Không Tử Viết thân cận cùng tên tù nô, sớm đã khó chịu. Hắn cười lạnh một tiếng, đứng lên, mặc y phục, chậm rãi đi đến bên người Không Tử Viết, nâng chân lên, bắt ngờ đá lên cái mông hồ của Không Tử Viết!

Không Tử Viết kêu lên đau đớn một tiếng, quay đầu khẽ quét mắt nhìn Vệ Đông Li một cái, sau đó tiếp tục lại ở bên người tù nô mà không đi.

Vệ Đông Li neho mắt, trở lại cái nệm da thú của mình, động tác tao nhã ngồi xuống, giống như lão phật gia kêu lên, “Cải thiện.”

Không Tử Viết rùng mình một cái, tâm không cam tình không nguyện mà đứng lên, đầu tiên là chậm rãi thông thả bước đến bên người Tiêu Doãn, động tác nhanh chóng căn lấy cái bọc chứa gói tiền riêng của mình, sau đó mới đi trở lại bên người Vệ Đông Li, ngoan ngoãn nằm úp xuống làm cái đệm ấm chân.

Không Tử Viết không tham của, nhưng đối với đồ của mình thì cực kỳ có tham vọng độc chiếm. Tiền này đã là của cô, nhất định phải là của cô! Tuy rằng tiền này ở trên lưng Tiêu Doãn suốt đoạn đường, nhưng mắt thấy sắp ra khỏi khu rừng già, số tiền này cô phải cầm lấy, treo trên cổ mình, như vậy cô mới có thể yên tâm. Nếu chẳng nhai Vệ Đông Li này ngay cả tiền riêng của hồ mà cũng chiếm lấy, vậy thì tuyệt đối là ngay cả cầm thú cũng không bằng!

Vệ Đông Li quét mắt nhìn Không Tử Viết, vừa cảm thấy tức giận, lại cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ: Con súc sinh này thật đúng là không ít mưu đồ.

Không Tử Viết nhìn Vệ Đông Li nhét đôi chân như bạch ngọc của hắn trên bụng mình, cô hừ lạnh một tiếng, xoay đầu, vừa dùng móng vuốt cời đồng lửa, vừa nghĩ những ngày như thế này bao giờ mới chấm dứt. Cô đã làm thú đủ rồi! Nếu có thể, cô hy vọng mình có thể mở miệng nói tiếng người, dùng lời nói công kích Vệ Đông Li một chút, cho hắn biết thế nào gọi là “hỗ gặm” chân chính!

Ôi..... Sự bắt đầu, rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Không đến Hồng quốc phi hảo hổ

(Từ câu “Không đến Trường Thành phi hảo hán”)

Trên đường đi, Không Tử Viết quên luôn cả bao nhiêu ngày.

Cũng không biết đã đi được mấy ngày, mọi người ăn gió nằm sương rốt cục đã thành công ra khỏi khu rừng già.

Sau khi rửa mặt qua quýt, bọn thị vệ đều cải trang thành bình gia đình bình thường, lúc này mới đi về phía cửa khẩu Hồng quốc.

Hồng quốc trái giáp Duệ quốc, phải gần Cừ quốc, hình thành cục diện thế chân vạc. Ở xung quanh tam quốc, còn phân bố một số tiểu quốc dễ thủ khó công, để mà làm nền và điểm xuyết cho sự cường đại của tam quốc.

Hồng quốc bốn mùa khí hậu dễ chịu, ngoại trừ ngày hè đặc biệt nóng bức, mùa đông cũng không phải rất lạnh.

Hồng quốc không giống Duệ quốc đất đai rộng lớn, cũng không giống như Cừ quốc binh hùng tướng mạnh, nhưng nơi này lại là một quốc gia kinh tế phát triển nhất.

Có thể nói, Hồng quốc tương đương với một nơi trung gian, tụ tập người buôn bán giàu có của các quốc gia, trở thành nơi mà người làm ăn buôn bán nhất định phải qua. Tất cả những điều này, đã định sẵn sự phồn vinh của Hồng quốc, cũng định hình tình hình trong nước của Hồng quốc.

Nguyên nhân chính là vì người Hồng quốc yêu tiền, cho nên bọn họ không thích chiến tranh, cũng không giỏi về thơ văn ca múa thư họa.

Lấy ví dụ vậy, ở Cừ quốc, nếu có người vây quanh một chỗ xem náo nhiệt, trên cơ bản đều là bởi vì người nào đó cùng người nào đó một lời không hợp mà đánh nhau vỡ đầu chảy máu. Người Cừ quốc vừa xem thường người nhỏ nhẻ, cảm thấy đó là giả vờ có văn hóa, cũng chường mắt mặt mũi của thương nhân, cảm thấy đó là nghề hạ lưu. Chỉ có vũ lực, mới là con đường của cường quốc! Năm đầm ải cũng, kẻ đó chính là đại gia!

Mà Duệ quốc nếu có người gặp nhau, thế nào cũng là vì ngắm hoa thưởng nguyệt, ca múa thư họa. Duệ quốc đất đai rộng lớn, văn hóa có lịch sử xa xưa, cho nên, lấy việc kết bạn văn thành một loại mốt. Duệ quốc dường như hàng năm đều sẽ sinh ra một đám văn hào cùng họa sĩ. Cũng chính bởi vì vậy, người Duệ quốc tự cho là những người thanh cao chiếm đa số, khinh thường những tín đồ thích chiến tranh tàn nhẫn, không thể nghĩ được những kẻ người toàn mùi tiền!

Ở Hồng quốc, nếu có người tụ tập thành nhóm, đó nhất định là quan hệ cùng mua bán, tuyệt đối sẽ không thể là nói chuyện phiếm không có ý nghĩa. Tất cả hành động của người Hồng quốc, đều chỉ quay quanh hai chữ “kiếm tiền” mà làm. Nếu có người đánh nhau, bọn họ chỉ biết vòng đi, để tránh chạm trề thời gian kiếm tiền của mình. Trên cơ bản, bản tính người Hồng quốc có vẻ bạc lạnh, người chỉ mong kiếm lợi chiếm đa số.

Mặc dù các quốc gia đều dòm ngó Hồng quốc miếng thịt béo thom nức này, nhưng sức mạnh kinh tế của Hồng quốc thật sự là không thể khinh thường. Người Hồng quốc quý trọng mảnh đất bốn phía có thể cung cấp cho mình thu gom của cải này vô cùng, dưới lời kêu gọi của quốc sư Hồng quốc, bọn họ xuất ra hàng loạt vàng bạc châu báu, xây đắp tường thành vô cùng kiên cố cho Hồng quốc! Khiến tất cả những kẻ dòm ngó đều chỉ có thể thèm nhỏ dãi mà không biết làm gì.

Giữa Hồng, Duệ, Cừ tam quốc cùng mấy tiểu quốc đều có quan hệ và cân bằng tế nhị, từ ngoài nhìn vào, thiên hạ lúc này đang đứng trong thịnh thế tường hòa. Nhưng mà, mỗi vị quân chủ đều có ảo tưởng nhất thống thiên hạ, đó là bụi gai chôn giấu thật sâu ở trong lòng, vậy khốn trái tim mỗi một vị quân chủ, làm cho bọn họ cho dù đã làm vua một nước, lại vẫn không thể thỏa mãn.

Trước mắt, Duệ quốc đất đai rộng lớn gặp phải thiên tai hiếm có ~ thời tiết xuân hạ mưa to không ngừng, mọi người rơi vào cảnh lũ lụt và dịch tả; vụ mùa thu hoạch lại gặp phải cảnh châu châu cắn hoa mùa; ngày đông tuyết bay tán loạn, dân lưu lạc chỗ ở không ổn định, vô số chết vì lạnh. Tất cả những thứ này, khiến cho Duệ quốc vốn dĩ múa hát tung bừng rơi vào trong nguy cơ trước nay chưa từng có.

Cừ quốc vẫn rục rịch muốn mượn cơ hội xâm chiếm đất đai Duệ quốc, đoạt lấy của cải của Duệ quốc, lại không ngờ rằng, Cừ quốc lại trong một năm gặp phải hai lần động đất phạm vi rộng, làm cho trên dưới Cừ quốc rơi vào trong nỗi bi thương.

Bất đắc dĩ, Cừ đế chỉ có thể có cùng chủ ý với Duệ đế, phái người đến Hồng quốc giàu có mượn lương để qua mùa đông. Đương nhiên, nếu có thể mượn cả ngân lượng, vậy thì càng tốt.

Cừ đế cùng Duệ đế trong lòng đều hiểu rõ, Hồng quốc tuy có vô số vàng bạc, nhưng tuyệt đối không có khả năng đồng thời viện trợ đủ cho cả hai nước Cừ Duệ, nếu không, ắt phải tham ô quốc khố rất lớn, lung lay gốc rễ quốc gia.

Nếu Hồng đế muốn làm người tốt bụng, một mặt giúp cho hai nước Cừ Duệ một chút, một mặt lại muốn đòi báo đáp lớn, như vậy đối với hai quốc gia gặp tai họa rất nghiêm trọng mà nói, không khác gì muối bỏ biển, mắc nợ chồng chất.

Để lấy được sự giúp đỡ của Hồng đế, Cừ đế cùng Duệ đế song song phái ra sứ thần, nhất định phải ngâm một miếng thịt béo to từ trên người Hồng đế mang trở về!

Vì tranh thủ thời gian, Vệ Đông Li mới có thể mạo hiểm gió tuyết trong khu rừng già mà vất vả đi trước, hy vọng có thể sớm ngày tới thủ phủ Hồng quốc, đốc sức cố gắng biết người biết ta trăm trận trăm thắng!

Cũng là vì Vệ Đông Li đốc sức đủ với bản thân, không tiếc mạo hiểm tung hoành xuyên qua khu rừng già, hắn mới có thể gặp Khổng Tử Viêt, nhận được một tọa kỵ miễn phí như thế, dẫn đến một đoạn duyên phận khiến người ta không thể nào tưởng tượng được.

Về phần đoạn duyên phận này rất cực chịu trách nhiệm bao nhiêu nợ tình, chúng ta còn phải tiếp tục nhìn xem thế nào đã.

Khi mặt trời đã treo cao, đám người Vệ Đông Li đã đến biên thành của Hồng quốc.

Chung quanh biên thành không hề trống trải như trong tưởng tượng, mà tập trung rất nhiều dân lưu lạc. Những người dân lưu lạc bị binh lính biên thành chặn ở chỗ cửa thành, không được bọn họ tiến vào bên trong Hồng quốc.

Nguyên nhân lại là, từ sau khi Cừ quốc và Duệ quốc lần lượt gặp thiên tai đói kém, không ít người trôi dạt khắp nơi bắt đầu di chuyển đến Hồng quốc, kỳ vọng có thể kiếm cơm ăn.

Vệ Đông Li đứng trong đám dân lưu lạc, nhìn người Duệ quốc ăn xin đến tận đây, hắn nhủ mảy, lập tức lại buông lỏng. Không ai biết suy nghĩ trong lòng hắn, càng không ai có thể hiểu rõ tâm tình hắn giờ phút này.

Bọn thị vệ cải trang thành gia đình che chở Vệ Đông Li đi trước, định chen đến cửa khẩu biên thành Hồng quốc.

Nhưng mà, dân lưu lạc thật sự quá nhiều, làm cho đám người Vệ Đông Li nửa bước khó đi. Đám dân lưu lạc giống như điên rồi, tranh nhau cướp lối đi ở cửa khẩu biên thành, dường như chỉ cần tiến vào bên trong Hồng quốc sẽ không cần phải chịu đói nữa. Tuy rằng Vệ Đông Li mặc hoa phục, nhưng ai có thể nghĩ đến, Vô Song Vương gia của Duệ quốc cũng có thể chen chúc trong đám dân lưu lạc đây?

Trong lúc xô xô đẩy đẩy, Khổng Tử Viết bị đám người chen lấn dẫm lên chân, đau đến nỗi cô kéo họng gầm lên, “Đừng dẫm lên chân ta!” Kết quả, mở miệng lại là một tiếng hô gầm đinh tai nhức óc!

Một tiếng hô gầm này trong nháy mắt đạt được tác dụng của sấm sét, làm cho đám người vốn dĩ còn đang la hét ầm ĩ trong nháy mắt trở nên yên tĩnh không tiếng động, một giây tiếp theo phát ra ra từng tiếng la hét chói tai.

Ví như: “Má ơi, đó là hô phải không?!”

Ví như: “Cứu tôi với, hô xuống núi ăn thịt người!”

Ví như: “Mau nhìn kia! Con hô kia màu trắng! Trên cổ còn treo gói hàng kia!”

Lại ví như: “Mẹ nó chứ! Trong bọc kia có bạc!”

Lại ví như: “Tướng công, tướng công, chàng không được đây ta! Bạc của hô không thể cướp được đâu! Nó sẽ ăn thiếp mất!”

Lại ví như: “Không có bạc thì không vào thành được! Ngươi đi cướp cho lão tử!”

Người đẩy người, người đụng người, người chen người, người giẫm người.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết kèm nỗi kinh hoàng cùng tiếng la khóc ồn ào chói tai hòa vào nhau, khuấy đảo trong lòng tham của con người biến thành một mùi khó ngửi, hun cho Khổng Tử Viết ghê tởm!

Khổng Tử Viết sớm đã nghe rõ đầu đuôi câu chuyện xuất hiện trong đám lưu dân này, cũng biết quy tắc chó má không có ngân lượng không thể vào bên trong Hồng quốc! Nhưng cô vẫn không thể lý giải được, vì sao nhân tính có đôi khi có thể xấu xí đến như thế!

Trên cổ cô có treo một bọc đồ, bên trong có tiền riêng cô đi càn quét được. Trong xô đẩy, cái bọc bị vạch ra, từ bên trong rơi ra mấy đồng tiền cùng một miếng bạc vụn.

Những lưu dân ăn đói mặc rét kia thấy tiền đồ mắt, vậy mà không tiếc động thủ đến cướp!

Nếu những lưu dân kia có dừng khí tay không vồ hô, cô cũng bội phục thêm hai phần, chẳng sợ cho dù chết dưới tay đám lưu dân, cô cũng chỉ xem như mình gặp phải quá nhiều Vô Tòng, đáng đời cô xui xẻo.

Nhưng mà, khiến cho Khổng Tử Viết vừa phẫn nộ lại nguyền rủa trong lòng là, có một số người vì muốn cướp được tiền riêng của cô, mà cố ý đẩy ngã người khác đến trước mặt cô, muốn trong lúc cô ăn no mà đoạt lấy ngân lượng của cô.

Nếu nói những việc này Khổng Tử Viết cũng có thể hiểu được, quy những người này vào nhóm người không vì mình trời tru đất diệt, như vậy, khi cô mất thấy cha mẹ tự tay quăng con nhỏ ra, để mà ngăn chặn rằng nhanh sắc bén của cô, làm thỏa mãn lòng ham muốn khát máu của cô, cô rốt cuộc không thể nào làm đáng vạn tuế có thể thông hiểu nữa, cô phẫn nộ rồi!

Khổng Tử Viết trong cơn giận dữ, lại không biết phải phát tiết như thế nào.

Cô không biết mình nên tức giận ai, rốt cuộc là Hồng quốc, hay là đám lưu dân, hay chính là chính cô?!

Đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, mỗi người đều có quy luật sinh tồn của họ, nhưng. .... hô dữ không ăn thịt con mà! Con người vì sao có thể dễ dàng quăng con của mình ra dưới móng hô của cô chứ?!

Cô biết mình không cứu được bất cứ tính mạng của kẻ nào, cũng không cứu vãn được tư tưởng của ai cả. Có lẽ..... có lẽ có một ngày, cô đói đồ ăn, có thể mở to mồm, cắn xé những người này thành mảnh nhỏ, biến thành đồ ăn trong bụng cô. Nhưng cô vẫn xem mình là một con người! Một con người có máu có thịt coi trọng tình thân!

Mất thấy nhiều lưu dân chịu đói, binh lính biên thành lại muốn thu phí vào thành mới chịu cho người thông hành, quả nhiên là tổn hại sống chết của dân chúng, không quan tâm đến sống chết của người khác.

Đừng cho rằng những binh lính này đáng ghét biết bao, nếu không có ra hiệu của lãnh đạo cấp trên, bọn họ cũng không dám làm như vậy.

Giữa các nước với nhau, quả thật tồn tại rất nhiều điều lệ chó má cùng quan hệ phức tạp.

Hồng quốc có suy tính của Hồng quốc, Duệ quốc có chỗ khó của Duệ quốc, Cừ quốc có đạo lý của Cừ quốc, chính là không ai ngấm lại dân chúng chẳng qua chỉ muốn một cuộc sống no ấm mà thôi!

Dưới sự ăn đói mặc rét, mọi người chẳng qua hèn mọn mà hy vọng mình có thể sống sót. Bọn họ không tiếc căn máu thịt của người khác, không để ý cái gọi là máu mủ tình thâm!

Cái bọc buộc trên cổ Không Tử Viết sớm đã bị kéo ra, tiền lẫn xuống mặt đất. Thân thể phần nộ của cô run lẩy bẩy trong đám người, cảm xúc cô kiềm nén chôn chặt trong nháy mắt bùng nổ, cô phát ra tiếng gầm đĩnh tai như óc đối với đám người tán loạn chung quanh, cô ngậm thẳng nhóc bị cha mẹ quăng đến trước mặt mình lên, trừng mắt hồ đen vàng, đi bước một tới hướng cửa khẩu lớn biên thành.

Bọn binh lính biên thành khê giật mình, mắt thấy một con hồ tuyết trắng ngậm một thẳng nhóc chưa biết rõ sống chết, trực tiếp đi về hướng cửa thành, lúc này sợ tới mức chân mềm nhũn, kêu lên một tiếng “Má ơi” rồi nhanh chân chạy thẳng, vội vàng đi báo tin cho tướng lĩnh biên thành về tình huống trước mắt.

Tướng lĩnh biên thành nhận được tin, nhanh chóng chỉnh hợp một số đông nhân mã, chạy xuống tường thành, mở cửa thành, quát to: “Hồ ở nơi nào đến, dám đã thương tính mạng người, hãy xem bản tướng chém đầu người đây!” Nói xong, liền ra hiệu bảo bọn binh lính lên trước.

Không Tử Viết cười lạnh, cái vị này cũng là loại người nói suông không làm. Còn nói cái gì mà đã thương tính mạng người, cô đúng là hồ thẹn, hồ thẹn không dám nhận.

Cô nhẹ nhàng đặt thẳng nhóc trong miệng kia sang một bên, sau đó dựng thẳng lông trắng toàn thân, bày ra dáng vẻ tấn công. Nếu hôm nay nhất định phải chết đây, cô cũng phải kéo theo mười tám người chịu tội cùng! Ha, không biết bạch hồ vô cùng có giá trị hay sao?!

Trong lúc giương cung bạt kiếm, Vệ Đông Li vươn ngón tay trắng nõn thon dài dưới tấm áo choàng da chồn ra, nhẹ nhàng đặt trên tấm lưng uốn cong của Không Tử Viết.

Không Tử Viết đã làm hồ hơn năm năm, tự nhiên lãng quên dần cách xử sự đối nhân xử thế, quên mất có một số việc có thể dùng cách liên lạc để giải quyết. Giờ phút này, cô chỉ cảm thấy lửa giận bùng bùng, phải tìm được cách phát tiết! Cho nên, khi Vệ Đông Li vươn tay ngăn cản cô, trong nháy mắt cô đã sinh ra cảm xúc nóng nảy, quay đầu lại muốn cắn Vệ Đông Li một phát!

Nhưng mà, khi cô chạm đến đôi mắt phiếm màu xanh lam không tước kia của Vệ Đông Li, thì giống như bị đón đầu dội một chậu nước đá to, nháy mắt đã dập tắt những cảm xúc phần nộ kia của cô, làm cho lý trí dần dần trở về trong đầu.

Đúng vậy, cô không thể chết như thế này được. Cô còn phải còn sống tìm ra Thanh Dục Đại Đế, cuối cùng còn phải một mình đấu với Vương Mầu nương nương nữa cơ! Hít một hơi thật sâu, Không Tử Viết đầu tiên là nhẹ nhàng về hướng tên tướng lĩnh biên thành kia, sau đó lui về phía sau Vệ Đông Li, để hắn đi giải quyết vấn đề.

Tiêu Doãn thấy tình hình không ổn, bước lên phía trước một bước, chấp tay nói với vị tướng lĩnh biên thành kia: “Tướng quân bớt giận, đây là bạch hồ chủ từ nhà ta nuôi, không hề đã thương tính mạng người.”

Những kẻ liên quan vây xem đều tròn tròn mắt, hoàn toàn không thể tin được có người lại nuôi hồ làm thú cưng! Nhưng vừa rồi bọn họ quả thật thấy con hồ kia bị một ngón tay như bạch ngọc nhẹ nhàng nhấn một cái, thì đã thu hồi móng vuốt, về nghe lời ngoan ngoãn kia, tuyệt đối không thể là giả được.

Tiêu Doãn thấy đám người tướng lĩnh vẫn bày thế trận chờ quân địch, liền nói tiếp: “Chủ từ nhà ta có sản nghiệp ở Hồng quốc, tạm thời có vài việc làm ăn cần xử lý gấp, mong rằng tướng quân châm chước cho.”

Tướng lĩnh biên thành thấy Không Tử Viết không còn làm động tác tấn công nữa, lúc này mới vung trộm thờ dài một hơi, vừa phòng bị Không Tử Viết đánh lén, vừa hắt càm, dùng giọng điệu vĩnh vào hung hăng nói với Tiêu Doãn: “Các người đã có sản nghiệp ở Hồng quốc, bản tướng tất nhiên sẽ cho qua. Nhưng mà, để phân biệt với lưu dân, không để cho đám lưu dân không một xu trên người lẫn vào trong thành, làm nhiễu trật tự, phí vào thành ắt không thể thiếu được. Mỗi người mười lượng, giao nộp đi.”

Tiêu Doãn vẫn phụ trách quản lý ngân lượng, cho nên khi tướng lĩnh biên thành đưa ra yêu cầu, hắn vội cúi đầu sờ trong ngực mình, lập tức sắc mặt cứng đờ, không dám tin nhủ nhủ này, sau đó quay đầu nhìn về phía những thị vệ khác.

Những thị vệ khác trên người đều có chút tiền riêng, giờ phút này đều đem ra, góp lại, có lắm góp đủ chừng bảy mươi lượng.

Tiêu Doãn thầm mắng trong lòng: Cũng không biết tên trộm nào không muốn sống, dám đưa tay vào trong ngực hắn, trộm đi toàn bộ ngân lượng! Nếu không phải hắn một lòng bảo vệ Vương gia không chịu va chạm của đám lưu dân, vì thế không chú ý tiền bạc, hôm nay làm sao ở trước mặt Vương gia lại mất mặt như thế được! Thật là.....mất mặt mà!

Cho dù Tiêu Doãn ghen cả bụng tức giận, nhưng vẫn gom góp ngân lượng đưa ra.

Tướng lĩnh biên thành liếc mắt chỗ ngân lượng vụn vặt một cái, cũng không lấy tay đón, mà khước môi khinh thường nhếch một chút. Tên lính bên người hắn vội vươn tay, tiếp nhận ngân lượng.

Ngay lúc đám người Vệ Đông Li chuẩn bị vào thành, vị tướng lĩnh biên thành kia lại gây khó dễ hỏi: “Phí vào thành của con bạch hồ này ai chi trả?”

Tiêu Doãn ngần ra, vội hỏi: “Không biết con bạch hồ này thu phí như thế nào?”

Tên tướng lĩnh biên thành cố ý khó xử nói: “Nếu là vật còn sống, cần trăm lượng bạc rỗng; Nếu theo giá thịt vật chết mà tính ra, một lượng cũng được.”

Tiêu Doãn quay đầu nhìn Vệ Đông Li đang choàng mũ chùm đầu, lại không nhìn thấy hắn có biểu cảm gì. Hắn hiểu được Vệ Đông Li không muốn lúc này bại lộ thân phận, nhưng..... hắn hiện tại thật sự kiếm không ra trăm lượng bạc ròng.

Trong giằng co, Không Tử Viết ngẩng đầu nhìn về hướng Vệ Đông Li, dùng móng vuốt cào cào chân hắn, ý này không cần nói cũng biết: Này, biến thái, ngươi lúc này đừng có mà keo kiệt đấy!

Vệ Đông Li quét mắt nhìn Không Tử Viết, liền tùy tay kéo miếng ngọc bội đeo bên người xuống, quăng lên, trực tiếp rơi vào trong tay tên tướng lĩnh biên thành. Ngón tay kia trong lúc nhấc lên thu lại, có sự cao quý ưu nhã và khí thế không thể đỡ, hoàn toàn chính là tư thế chủ tử tùy ý ban cho nô tài.

Tướng lĩnh biên thành cũng là người gặp qua việc đời, ngọc vừa vào tay, liền biết đây tuyệt đối là bảo bối vô giá. Lại liếc mắt nhìn Vệ Đông Li đang bọc trong áo choàng đen da chồn, chỉ cảm thấy hắn quý khí bức người, nhất định không phải là phạm phu tục tử. Tướng lĩnh biên thành không khỏi trách cứ chính mình, vừa rồi nghe thấy tên Tiêu Doãn kia nói cái gì mà chủ tử chủ tử, nhưng lại không hề chú ý đến một người như thế!

Kỳ thật, không phải tướng lĩnh biên thành chưa hề thấy Vệ Đông Li, mà là Vệ Đông Li che dấu hơi thở và công phu của mình thật sự đến nơi đến chốn. Trước mắt, Vệ Đông Li vì muốn nhanh chóng tiến vào Hồng quốc, không thể không tung ngọc ra. Tuy rằng biết rõ như vậy cũng không ổn thỏa, rất có thể sẽ dẫn đám người từng hạ độc thủ với hắn tới, nhưng nếu thực sự phát sinh xung đột cùng đám người tướng lĩnh biên thành, thân phận của hắn sẽ lập tức bại lộ. Trong tiếng la khóc của con dân Duệ quốc, hắn ắt sẽ hạ thấp uy danh. Đến lúc đó, chẳng những Cừ quốc sẽ tăng tác quái, mà ngay cả Hồng quốc cũng sẽ giam hắn một cước! Kì thực, hắn cũng không sợ những người khác xa lánh, chỉ sợ không thể mượn lương thành công, làm cho dân chúng Duệ quốc tiếp tục ăn đói mặc rách. Hơn nữa, quan trọng nhất là, hắn vô cùng không muốn mang theo mảnh da hổ của Không Tử Viết mà vào thành!

Tướng lĩnh biên thành có được miếng ngọc, lập tức tránh ra, giờ bàn tay to lên, ra hiệu bảo bọn lính cho đi.

Vệ Đông Li thông dong mà đi, bọn thị vệ cải trang tận chức tận trách bảo vệ hai bên trái phải hắn. Không Tử Viết theo sau, lúc bước chân vào cổng thành bước chân hơi dừng lại, quay đầu nhìn thẳng nhóc cô đặt bên cổng thành kia. Đám lưu dân xô xô đẩy đẩy, thẳng nhóc kia bất cứ lúc nào cũng có thể bị những người khác giẫm chết dưới chân.

Không Tử Viết cảm thấy, cho dù Hồng quốc trước mắt túng quẫn hết sức, Vệ Đông Li cũng có thể nuôi được một thằng nhóc như thế kia, đơn giản có lẽ làm một việc tốt vậy, nhận nuôi thằng nhóc kia trước. Đây coi như thay Vệ Đông Li tích chút âm đức, miễn cho sau khi hắn đến địa phủ, trực tiếp bị dầu nổ thành hình rách bươm. Ha ha..... Loại biến thái giống như tên Vệ Đông Li này, từ từ chịu khổ hình tra tấn mới càng thích hợp với hắn đấy!

Dường như không có dấu tranh tâm lý gì, Không Tử Viết lập tức há mồm to, ngậm thẳng nhóc vẫn còn đang hôn mê vào trong miệng, bước vào bên trong Hồng quốc.

Sự phồn hoa trong Hồng quốc cùng với đói rét khổ cực ngoài biên thành hình thành đối lập rõ nét.

Không Tử Viết xuất hiện lập tức dẫn đến xôn xao không nhỏ, con phố vốn dĩ náo nhiệt trong nháy mắt biến thành con phố không người. Người có chân cẳng tốt đã chạy xa, người chân cẳng không tốt thì ôm đầu ngồi xồm trên đất, người có thân thể tương đối linh hoạt tài cao mặt lớn thì lại trực tiếp nhảy lên trên cây, đều nhìn coi con bạch hổ quý giá trăm năm khó gặp này.

Vệ Đông Li quét mắt nhìn Không Tử Viết đang ngậm thẳng nhóc kia, ra hiệu bảo Tiêu Doãn đi “thuê” lấy chiếc xe ngựa đủ rộng.

Chiếc xe ngựa được Tiêu Doãn “thuê” đến, mấy con ngựa kia vừa thấy Không Tử Viết, liền sợ tới mức run lấy bầy, giờ chân muốn chạy trốn.

Không Tử Viết buông thẳng nhóc kia xuống, hừ hừ hai tiếng về phía mấy con ngựa kia, cảnh cáo chúng nó ngoan ngoãn mà kéo xe, nếu không thì sẽ cắn đứt chân chúng nó!

Bọn ngựa bị dọa đến nổi tập thể không không chế được đại tiểu tiện, mãi lúc sau mới khôi phục tri giác, sau đó run run chân ngựa, phun ra nước vào bọt mép trong miệng, cam chịu số phận mà kéo xe.

Sau khi Vệ Đông Li lên xe, Không Tử Viết cũng cấn thẳng nhóc kia nhảy lên. Cho đến khi đoàn người bọn họ đã đi không thấy bóng dáng, con phố vốn dĩ lặng ngắt như tờ lại trở nên náo nhiệt, mọi người chui ra từ trong các xó, đều nhìn theo hướng con bạch hổ biến mất, có người khoe khoang mình vừa rồi cách con bạch hổ kia gần thế nào, còn thiếu chút nữa thì vрон tay sờ mông hổ! Có người lại nói khoác mình anh dũng, nói thẳng nếu không phải bà xã ngăn lại, mình nhất định xông lên đi cứu thẳng nhóc trong miệng con hổ kia ra.

Xe ngựa một đường đi tới, rồi xa tầm mắt của mọi người.

Không Tử Viết đặt thẳng nhóc vẫn hôn mê kia xuống bên chân Vệ Đông Li, bản thân mình lại nhẹ nhàng co giãn tứ chi, hưởng thụ cuộc sống có xe ngựa thay đi bộ.

Vệ Đông Li vốn dĩ tính toán âm thầm hành sự, lại bởi vì mang theo Không Tử Viết con bạch hổ này mà hoàn toàn bại lộ mục tiêu. Trước mắt, hắn chỉ có thể lặng lẽ nhìn tình thế phát triển, làm bộ như dường như không có việc gì tiếp tục đi trước, tranh thủ sớm ngày mượn lương thành công.

Thời gian trong bắt tri bắt giác trôi qua, đợi đến khi lên đèn, xe ngựa mới ngừng lại.

Tiêu Doãn ở ngoài xe ngựa nói: “Chủ tử, đã đến ‘Phúc Tường khách sạn’.”

Vệ Đông Li đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, động tác cực kỳ tao nhã giật giật y bào, sau đó giẫm lên lưng thị vệ, chậm rãi đi xuống xe ngựa.

Khổng Tử Viết khinh thường bêu môi, lại ngậm lấy thẳng nhóc kia, đi theo sau Vệ Đông Li, nhảy vào ra xe ngựa.

Chủ sự của “Phúc Tường khách sạn” là Lưu chương quây, hẳn lúc này đã chờ đợi bao lâu. Mắt thấy Vệ Đông Li đi xuống xe ngựa, hẳn vội thất lưng xuống, cung kính mời Vệ Đông Li vào cái sân nhỏ độc lập phía sau khách sạn. Lúc cúi đầu đi, hẳn bỗng nhiên cảm giác đùi bị cái gì đó cọ sát, vội quay đầu nhìn, chỉ thấy một con bạch hổ đang ngậm một thẳng nhóc đi cùng hẳn. Lưu chương quây sợ tới mức hít một ngụm khí lạnh, ép buộc mình ổn định bước chân, mới không mềm nhũn chân mà té ngã.

Vị Lưu chương quây này vốn dĩ là nô tài bao y của nhà Vệ Đông Li, bên ngoài thay Vệ Đông Li quản lý khách sạn ở Hồng quốc, ngầm lại phụ trách thu thập thông tin.

Hai tháng trước, hẳn từng nhận được chỉ thị của Vệ Đông Li, sai hẳn thu thập sở thích của đại quan viên Hồng quốc. Một tháng trước, hẳn biết Duệ quốc sẽ phái sứ thần đến Hồng quốc mượn lương, nhưng không ngờ rằng, Vệ Đông Li lại đích thân đến đây.

May mà hẳn vẫn phái người lưu ý đến mặt đối xử Hồng quốc, nếu không, hôm nay thật đúng là bị đánh trở tay không kịp.

Nói thật, Lưu chương quây vô cùng e ngại Vệ Đông Li. Cho dù hẳn ở thương trường lăn lộn nhiều năm, gặp qua rất nhiều nhân vật tàn nhẫn; cho dù Vệ Đông Li rất ít khi trợn mắt nhìn ai, còn thích nói cười hơn so với các Vương gia khác, nhưng hẳn sợ Vệ Đông Li, hơn nữa sợ muốn chết! Không dám có chút chậm trễ!

Nay nhìn thấy Vệ Đông Li, Lưu chương quây vốn định nói hai câu dễ nghe, lại bị Khổng Tử Viết dọa tới mức hàm răng trên dưới run run, ngoại trừ run run, chỉ có thể kiên trì đi trước.

Lưu chương quây kiên cường chống đỡ đến cùng, sau khi mời Vệ Đông Li đến hậu viện đã được trang trí đẹp đẽ, lúc này mới run rẩy đi tìm bốn nữ tì, sai bốn người kia hầu hạ Vệ Đông Li tắm rửa thay quần áo. Bởi vì hẳn vô cùng hiểu sở thích của Vệ Đông Li, cho nên cẩn thận dặn dò kia bốn nữ tì kia, nhất định không được cách tắm bình phong mà nhìn trộm vị khách quý Vệ Đông Li này. Nếu Vệ Đông Li gọi người thì mới có thể vào. Nhưng phải tránh không được ngẩng đầu nhìn người! Cho dù hầu hạ Vệ Đông Li thay quần áo, con mắt cũng phải nhìn chăm chăm mũi giày của mình, không được làm càn!

Đám nữ tì trong lòng tuy rằng khó hiểu, nhưng hiểu được Lưu chương quây sẽ không nói mà không có mục đích rõ ràng. Các nàng cẩn thận nhớ kỹ lời của Lưu chương quây, khôn khéo linh mệnh, không dám khinh suất.

Đội Vệ Đông Li thông thả bước vào phòng tắm được khám từ đá cẩm thạch trắng, trang trí vàng điểm tuyết ngọc, bốn nàng nữ tì chờ hầu hạ ở một bên bồn đồng thời cong gối, nhẹ nhàng cúi đầu.

Vệ Đông Li cũng không hề nhìn các nàng, mà lập tức đi đến phía sau bình phong, tự mình ra tay cởi y bào, đi vào trong làn nước ấm.

Bốn nữ tì đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ: Vị khách quý này thật sự quái dị quá mức, vậy mà cũng không thèm nhìn tới các nàng như hoa như ngọc.

Dưới thúc giục của lòng hiếu kỳ, các nàng không tự chủ được nâng mí mắt lên, xuyên qua tấm bình phong trong suốt nhìn trộm cảnh trong bể tắm, muốn nhìn rõ đó rốt cuộc là vị khách quý như thế nào, thế mà có thể khiến cho Lưu chương quây tiếp đãi cẩn thận như thế, vậy trước đón sau mà hầu hạ. Thì nhìn ngay cái dáng điệu vừa rồi của Lưu chương quây, nếu không phải cái mặt già nua của Lưu chương quây thật sự quá mức khó coi, đoán chừng hẳn còn hận không thể chính mình có thể tự hầu hạ vị khách quý kia ấy chứ.

Đám nữ tì tránh ở sau tấm bình phong sau khi nhìn rõ bộ dạng của Vệ Đông Li, đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, sau đó hoàn toàn quên hẳn phải hít thở như thế nào. Các nàng chỉ cảm thấy cổ họng thắt chặt, trái tim trong ngực kia càng không thể khống chế mà đập thình thịch.

Vệ Đông Li chậm rãi mở mắt, khoe môi cong một nụ cười tà chí mạng, ngoắc ngón tay với bốn nàng nữ tì.

Bốn nàng nữ tì sớm đã quên lời dặn đi dặn lại của Lưu chương quây, bốn trái tim thiếu nữ cứ thế xiêu vẹo rầm rầm, người càng không tự chủ được mà đi qua, giống như đồ ngọc ngó nhìn Vệ Đông Li.

Trong bốn nàng có một nàng thật lớn mật, chẳng những tâm hồn nhộn nhạo, càng muốn tóm lấy nam tử tuyệt mỹ thoát nhìn tuyệt đối không phải phạm phu tục tử này, vì thế nàng e lệ mềm giọng nói: “Đề nô tỳ hầu hạ công tử tắm gội.” Nói xong, liền nhẹ nhàng kéo quần áo của mình ra, chậm rãi rút cái váy hồng nhạt xuống.

Ba người kia thấy vậy, cũng thi nhau bắt chước.

Không bao lâu, bốn tấm thân xinh đẹp thướt tha nhiều vẻ liền hiện ra trước mắt Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li hơi nheo mắt lại, nụ cười dần dần mở rộng, giọng điệu biếng nhác mở miệng nói: “Nước trong ao tắm này thiếu máu xử nữ, quả thực là không đủ thoải mái.”

Bốn nàng nghe thấy giọng nói của Vệ Đông Li, chỉ cảm thấy trái tim sắp nhảy ra cổ họng đến nơi. Các nàng đều cúi đầu, hồi tưởng máu xử nữ theo lời Vệ Đông Li nói, mặt người người như nhiễm rặng mây đỏ, hết sức xinh đẹp.

Bốn nàng nô tì xinh đẹp tuy nói tính tình hoàn toàn khác nhau, nhưng giờ phút này điều nghĩ đến lại hoàn toàn giống nhau, các nàng đều hy vọng có thể giao thân mình cho vị khách quý trước mắt này, cũng không uống mình đã làm nữ nhân.

Khổng Tử Viết không biết trong phòng tắm đang trình diễn tiết mục gì, cô chỉ biết là mình cần phải ngâm nước nóng, vì thế, cô ngâm thẳng nhóc vẫn đang hôn mê bất tỉnh kia lên, bước đi thành thói, đi tới cửa phòng tắm, vòng qua Tiêu Doãn muốn ngăn cản cô, lắc lắc mông, rồi nghênh ngang đi vào.

Khi cô xuyên qua tấm bình phong trông thấy bốn thân thể trần trụi nữ hoạt sắc sinh hương, con mắt đen vàng trong nháy mắt mở to gấp đôi, theo bản năng muốn..... nhìn trộm.

Máu Khổng Tử Viết sôi trào, khoe miệng lại không thể không chế mà vênh lên!

Ôi chào mẹ của con ơi, cô rốt cục cũng có thể mở rộng tầm mắt rồi! Phải biết rằng, tư thế xxoo giữa đã thú thật sự quá đơn điệu, bình tĩnh mà xem xét, vẫn là mảnh khoe của con người là nhiều nhất. Oa oa..... có trò hay để xem rồi!

Ngay lúc Khổng Tử Viết nuốt nước miếng, trừng mắt, chuẩn bị xem đông cung sống, lại nghe thấy Vệ Đông Li nói câu “Nước trong ao tắm này thiếu máu xử nữ, quả thực là không đủ thoải mái.”

Một câu, đã đánh tan dục vọng muốn coi trộm của cô, trong lòng không kim được mắng chửi: Tên biến thái chết tiệt này!

Nếu nói hiểu biết của Khổng Tử Viết về Vệ Đông Li, thì đó khá là sâu sắc rồi. Không chút khoa trương nào mà nói, đó là hiểu biết nhờ vài cái mạng đổi lấy được! Cô biết, Vệ Đông Li mỗi lần cười như hoa nở, đều là lúc hắn muốn giết người. Mấy nữ nhân gốc nghiệt này còn ngờ nghiệt mà nhảy vào trong bể tắm, quả nhiên là nhảy vào hố lửa mà không biết!

Nếu cô đoán không sai, máu xử nữ trong miệng Vệ Đông Li, cũng không phải đơn giản là chỉ đến tí xúi lạc hồng như thế, mà là chi..... toàn bộ máu trên người các nàng!

Khổng Tử Viết trong lòng khinh bỉ những nữ nhân ngu xuẩn kia, càng thêm căm ghét Vệ Đông Li sự tàn nhẫn coi rẻ mạng người của hắn!

Cô mắt thấy Vệ Đông Li nổi lên sát tâm, vội nhảy lên trực tiếp nhào vào trong bể tắm, chẳng những tung tóe bọt nước, lại dọa những mĩ ti kia sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Sau khi những mĩ ti kia đại ra, đều hét lên một tiếng, thân thể trần trụi cứ thế chạy ra bể.

Vệ Đông Li bị Khổng Tử Viết tấn công bất ngờ đập bọt nước lên, mái tóc đen như màn đêm dày đặc dính lên hai má, bộ dáng của hắn có chút chật vật, lại gọi cảm khiến người ta ngạt thở. Hắn nhìn Khổng Tử Viết không sợ chết, lại neho neho mắt phượng.

Bình phong:

Khổng Tử Viết giật mình, vội đặt thẳng nhóc đang ngâm trong miệng lên trên bờ ao tắm, sau đó mặt dày tới gần Vệ Đông Li, làm bộ như vui đùa ăm ỉ với hắn mà vuron móng vuốt, gãi gãi ngực hắn.

Thân thể Vệ Đông Li cứng đờ, con ngươi phiếm màu xanh lam không trực chậm rãi hạ xuống, cuối cùng dừng ở chỗ ngực hắn ~ chỗ mà Khổng Tử Viết vỗ vỗ, có thêm năm vết móng gào ứa ra máu.

Khổng Tử Viết choáng váng, cô có thể cam đoan với chính mình, cô thực sự không cố ý vuron móng vuốt cào Vệ Đông Li. Đoán chừng là vừa rồi cảm xúc cô phần nộ quá mức, cho nên lúc nhảy xuống bể, quên thu móng vuốt lại, sau đó nhẹ nhàng vỗ, liền gào bị thương ngực Vệ Đông Li.

Mắt thấy Vệ Đông Li sắp “trở mặt không nhận hồ”, Khổng Tử Viết vô cùng không có khí tiết mà phục tùng, nịnh nọt vuron đầu lưỡi, liếm liếm vết móng trên ngực Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li tùy ý để Khổng Tử Viết liếm hắn. Khi cái lưỡi của Khổng Tử Viết ngẫu nhiên lướt qua quả nho nhỏ vênh lên trên ngực hắn, hồ hấp hắn dần nặng hơn, nâng tay vuốt ve đầu Khổng Tử Viết, nói: “Cái thìa, bản vương biết ngươi có ý nhảy vào phá rồi, chỉ là không biết ngươi muốn thay đám mĩ ti hầu hạ bản vương, hay là..... ghen tị.....”

Khổng Tử Viết vốn dĩ có ý lấy lòng Vệ Đông Li, nhưng vừa nghe lời nói của hắn, thì hận không thể một phát cắn đứt cổ hắn! Hắn thật sự là một tên biến thái chính cống! Hắn..... hắn..... hắn thể mà lại dùng ngôn từ trêu ghẹo một con bạch hồ thuần khiết! Trời ơi, hắn còn là con người sao?!

Khổng Tử Viết theo bản năng bắt chặt cặp chân hồ kia, “gào ừ” một tiếng xoay người muốn rời đi. Nhưng mà, khi cô bò lên bờ bể tắm, cô lại cảm thấy mình không nên sợ Vệ Đông Li. Cô bây giờ là thú, Vệ Đông Li là người, nếu Vệ Đông Li có hành động gây rối gì với cô, cho dù nói ở chỗ nào, cũng là Vệ Đông Li mất mặt!

Nhưng..... vừa nghĩ đến Vệ Đông Li nhìn trộm mông hồ của cô, cô liền cảm thấy buồn nôn kinh khủng. Quả nhiên mà, nét đẹp nội tâm thật đúng là không thể ngăn cản được mà. Xem ra, nhân thú cũng có khả năng.

Giờ phút này, Khổng Tử Viết lại muốn dụ dỗ Vệ Đông Li, làm cho hắn lưng đeo tiếng xấu “cường gian đã thú”, lại cảm thấy xót xa cho chính mình, cô làm sao mà không thoát khỏi sự tra tấn của Vệ Đông Li chứ?

Trong đủ điều xoắn xuýt, Khổng Tử Viết dứt khoát quyết định muốn hủy Vệ Đông Li! Vì thế, cô hiên ngang lăm liết quay người lại, trừng mắt hồ vàng đen, hùng hổ lặn đến trước mặt Vệ Đông Li, giả bộ đáng yêu chớp chớp mắt, sau đó vuron đầu lưỡi, lại liếm ngực Vệ Đông Li!

Kết quả, Vệ Đông Li lại một cước đá văng cô ra, sau đó động tác tạo nhả đứng lên, người trần truồng đi ra bể, đứng sau tấm bình phong, co gấu tứ chi mềm dẻo, tự mình mặc y bào sạch sẽ.

Khổng Tử Viết cúi thấp đầu, thật muốn một cái tát mà đập chết mình! Cô thảm trách quyết định lỗ mãng vừa nãy của mình, không biết mình rốt cuộc là dây thần kinh nào nổi sai sơi, thế mà lại nghĩ đến muốn đi “sắc dụ” Vệ Đông Li! Giờ thì tốt rồi, bị người ta một cước đá văng. Cô cũng là một con bạch hổ có tôn nghiêm mà!

Vệ Đông Li nhìn Khổng Tử Viết đang ủ rũ, tâm tình trở nên tốt hẳn, vì thế cong môi cười, trêu ghẹo nói: “Cái thìa, ngươi không thấy bốn mũi tì vừa rồi đều cời hết quần áo đến độ dô bốn vương? Nếu ngươi cũng có tâm tư này, bốn vương cũng có thể chỉ điểm cho ngươi một chút. Ít nhất, ngươi phải cạo hết lông trắng trên người đã, sau đó hãy đến trước mặt bốn vương khoe phong tạo.”

Khổng Tử Viết ngẩng đầu, miệng dần dần há to, con ngươi màu vàng lại co co rút rút! Cô biết Vệ Đông Li là tên biến thái, chỉ không nghĩ tới hẳn còn có thể biến thái đến như thế! Hẳn lại có thể nói những điều đó với một con hổ! Trời ơi, cô sắp điên mất! Là cái thế giới này quá điên khùng, hay là hẳn khiến cho thế giới này biến thành một trò chơi của kẻ điên?

Trong lúc Khổng Tử Viết gào thét tê tâm liệt phế, Vệ Đông Li nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng tắm.

Theo sự thăm dò hoặc sâu hoặc nông của Vệ Đông Li, hẳn hiện tại thực sự đã có thể hoàn toàn khẳng định, Khổng Tử Viết con bạch hổ kia chẳng những có thể nghe hiểu tiếng người phức tạp, lại còn có tình cảm phức tạp của con người. Xem ra, hẳn thực sự đã đào được một báu vật trong khu rừng già kia.

Mất thấy Vệ Đông Li rồi đi, Khổng Tử Viết phát ra một trận bão tố ở trong nước, giờ chân đập đập nước xung quanh. Đợi cô cuối cùng đã bình tĩnh trở lại, mới phát hiện thằng nhóc kia đã tỉnh, giờ phút này, chính giương một đôi mắt to ngập nước nhìn cô.

Khổng Tử Viết đứng trong bể, thử nở một nụ cười hiền lành, nhưng trước mắt, cô ngoại trừ có thể nghe răng nhếch miệng ra, biểu cảm trên mặt có thể nói là ít đến đáng thương.

Đơn giản, nghe con mới sinh không sợ hổ. Thằng nhóc kia chỉ tò mò đánh giá cô, nhưng không cảm thấy sợ hãi.

Khổng Tử Viết thấy hiếm có người không sợ cô, trong lòng thực sự rất vui mừng, liền nhẹ nhàng tới gần thằng nhóc kia, tha nó lên, đặt vào trong nước tương đối nông. Sau đó dùng đầu ừ ừ thằng nhóc, ý bảo nó tự tắm rửa sạch sẽ.

Thằng nhóc kia cũng thông minh, nhanh chóng liền hiểu được ý của Khổng Tử Viết. Nó vươn bàn tay nhỏ bé, vụng về kéo kéo quần áo thô đã nhìn không ra là màu gì, nhưng vẫn không cời được những nút thắt nhỏ nhỏ kia.

Khổng Tử Viết khẽ nhủ thầm, nghe răng nanh xé nát những lớp quần áo đã mục kia, lộ ra một thân thể như bạch ngọc.

Trên người thằng nhóc kia tinh tế bóng loáng, da trắng như sứ, tay chân như ngó sen, thoạt nhìn đã khiến người ta muốn cắn một phát, khỏi phải nói khiến người ta yêu thích biết bao. Trong móng tay thằng nhóc đầy bùn đen, thoạt nhìn bẩn vô cùng. Nhưng mỗi ngón tay của nó lại mẫm mại mẫm mẫm, giống như dùng bánh bao nhỏ dùng bột mì mà nặn thành, căn bản không có tí xíu dấu vết thô ráp.

Khổng Tử Viết bắt đầu nghi hoặc, cảm thấy thằng nhóc không giống con nhà nghèo khổ, ngược lại càng giống thiếu gia của nhà có tiền. Như vậy, đôi vợ chồng quăng thằng nhóc tới trước miệng hồ của cô, rốt cuộc có quan hệ như thế nào với thằng bé? Có thể là bọn buôn người hay không?

Nhìn bộ dạng của thằng nhóc kia, rõ ràng là chủ nhân đã quen sai khiến người ta hầu hạ. Nó tuy rằng biết cời quần áo tắm rửa, lại không biết làm sao mới có thể tắm rửa sạch sẽ. Trong hơi nước lượn lờ, thằng nhóc kia cứ như thế mà nhìn chăm chăm Khổng Tử Viết, phỏng chừng là muốn khiến cô giúp nó tắm rửa.

Khổng Tử Viết than nhẹ một tiếng, nâng móng vuốt muốn chà xát thân thể thằng nhóc kia, lại sợ đệm thịt dưới móng quá cứng, làm trầy da của thằng nhóc. Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể xoay người sang chỗ khác, vụng về giờ đuôi lên, dùng lông mềm mại chà lau khuôn mặt của thằng nhóc kia.

Cái đuôi của Khổng Tử Viết lắc phải lắc trái, quét cho thằng nhóc kia khanh khách cười không ngừng. Tiếng cười trong trẻo đó nghe qua cực kỳ vui vẻ, giống như thúy châu lạc ngọc để nghe êm tai.

Sau khi rửa mặt xong, Khổng Tử Viết quay người lại, lại đánh giá thằng nhóc kia.

Thằng nhóc kia ước chừng chỉ có ba bốn tuổi. Mắt to, mũi xinh xắn, cái miệng nhỏ nhắn tròn bóng, cười lên trên mặt còn có hai cái lúm đồng tiền đáng yêu.

Khổng Tử Viết cho tới nay cũng không quá thích trẻ con, nhưng thằng bé trước mắt này quả thật rất đáng yêu, muốn để người ta không thích cũng khó.

Mẫu tính hiếm có của Khổng Tử Viết lan tràn, vô cùng thân thiết liếm liếm hai má thằng nhóc kia.

Thằng nhóc kia trừng con mắt trong như nước, ôm đầu Khổng Tử Viết cười khanh khách không ngừng, xem ra thật là vô cùng thân thiết. Cuối cùng, thằng nhóc kia còn dùng giọng nói non nớt tung ra ba chữ, “Chó ngoan quá.”

Khổng Tử Viết lập tức đầu đầy hắc tuyến. Này này, cô là một con hổ toàn thân tuyết trắng đây có được hay không? Cũng không phải là chó to nhá!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Là yêu là người hay là hổ

Trong căn phòng bài trí đẹp đẽ, Lưu chương quỳ báo lại bí mật riêng tư của các đại quan viên Hồng quốc cho Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li sau khi nhận mật báo, vẫy tay bảo Lưu chương quỳ lui ra. Còn hắn thì nghiêng người nằm trên chiếc giường lớn mềm mại thoải mái, lật xem từng trang từng trang mật báo trong tay. Mỗi khi ngoài cửa sổ có chút tiếng động, bàn tay lật xem mật báo của hắn sẽ hơi tạm dừng một chút. Khi tiếng động kia đã dòi đi xa, hắn liền tiếp tục lật xem mật báo, giống như chưa từng ngừng lại vậy.

Cứ như thế cho đến canh ba, vẫn không thấy Không Tử Viết vào phòng, Vệ Đông Li cuối cùng cũng buông mật báo trong tay xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên mở miệng dò hỏi Tiêu Doãn canh giữ ở ngoài cửa: “Bạch hổ ở đâu?”

Tiêu Doãn cung kính nói: “Hồi bẩm vương gia, con bạch hổ kia sau khi tắm rửa, thì tha thẳng nhóc kia đến chỗ tù nô, giờ vẫn chưa đi ra nữa.”

Vệ Đông Li mở mắt, âm thanh lạnh lùng nói: “Bắt trở về!”

Tiêu Doãn lĩnh mệnh, đi tới phòng của tù nô. Không bao lâu, Tiêu Doãn trở về, đứng ở ngoài cửa phòng Vệ Đông Li hồi bẩm nói: “Vương gia, thuộc hạ đi gọi bạch hổ, nó cũng không chịu quay về. Thuộc hạ muốn động thủ mang nó về, lại sợ làm bạch hổ bị thương.”

Vệ Đông Li động tác thông thả ngồi dậy từ trên giường, sau đó đi giày, đứng lên, đẩy cửa phòng, từng bước một đi về hướng phòng tù nô. Khi hắn sắp tới gần phòng của tù nô, cũng là khinh bỉ mà nhủ nhủ mảy, sau đó quay người, lại bắt đầu đi trở về.

Trong lòng Vệ Đông Li nổi cáu, không biết mình vì sao có thể vì một con bạch hổ mà nổi giận! Súc sinh chính là súc sinh, cho dù có giống người hơn nữa, cũng là súc sinh! Hắn tội gì nửa đêm không ngủ, chỉ vì chờ nó trở về? Chẳng lẽ, hắn đã quen có sự tồn tại của nó, không có nó làm ấm chân thì ngủ không thoải mái?

Vệ Đông Li hơi lộ vẻ nóng nảy đẩy cửa phòng mình, lúc một chân đã giẫm vào thềm cửa, hắn hơi dừng lại, sau đó lại xoay người, đi nhanh về hướng phòng tù nô.

Súc sinh cho dù là súc sinh, cũng phải hiểu quy củ, hiểu được ai mới là chủ tử của nó! Hắn nuông chiều nó, cho phép nó tắm rửa cùng mình, để mặc nó nhật về một thẳng nhóc, nhưng không hề đồng ý cho nó nửa đêm không về ngủ! Xem ra, hắn quả thực không thể nuông chiều nó nữa rồi!

Bọn thị vệ thấy Vệ Đông Li thay đổi thất thường như thế, đều tặc lưỡi không thôi, dù nhìn thế nào, cũng đều cảm thấy tư thế này của Vệ Đông Li không giống như là đi dạy dỗ bạch hổ, ngược lại còn giống như đi bắt gian trên giường hơn ấy chứ? Lòng người khó dò mà, lòng người khó dò!

Vệ Đông Li làm sao có thể biết được ý nghĩ của bọn thị vệ, trước mắt, hắn chỉ nghĩ muốn dạy dỗ Không Tử Viết ngay lập tức! Chỉ thấy hắn một cước đá văng cửa phòng tù nô, thân hình chợt lóe đứng ở bên giường, một tay tóm lấy đám lông trắng trên gáy Không Tử Viết, còn hăng hơn kéo cô xuống giường, cánh tay giương lên, trực tiếp ném ra ngoài!

Vốn dĩ, Không Tử Viết đang hưởng thụ sự phục vụ xoa bóp của tù nô, lại đột nhiên đụng phải đột kích của Vệ Đông Li. Cô vừa không đề phòng một cái, thì đã bị Vệ Đông Li xem thành hổ giấy mà ném ra ngoài!

Trong cái quá trình bay thấp này, Không Tử Viết giãy dụa muốn đứng lên, nhưng không cách nào khống chế được thân thể thăng bằng, chỉ có thể trong quán tính tiếp tục xông về phía trước, mắt thấy một cây thông đứng sừng sững trước mặt, cô lại không cách nào thay đổi hướng được, chỉ có thể cam chịu số phận nhắm mắt lại, trong một tiếng “ầm”, đầu đã đâm vào thân cây.

Không Tử Viết thê thảm “ừ ừ” một tiếng, cắn răng, lắc lắc cái đầu xù lông, trong lúc lắc lắc lư lư lui về phía sau. Cũng không ngờ, từ trên cây thông rơi xuống hơn mười quả thông nặng trĩu trĩu, lạch tách đập vào cô, lại lại đập cô thất điên bát đảo, mắt nó đom đóm, nằm úp sấp ngã xuống đất.

Tù nô ôm thẳng nhóc từ trong phòng đi ra, đúng lúc trông thấy một màn Không Tử Viết bị quả thông đập hôn mê, ngón tay hắn giật giật, nhưng cũng không đi giúp Không Tử Viết.

Vệ Đông Li quét mắt nhìn tù nô, không nóng không lạnh nói câu, “Tù nô, kỹ thuật của ngươi không tồi mà.”

Tù nô vội khom thắt lưng, khom lưng khuyu gối, nhưng không nói lời nào.

Lúc này, thẳng nhóc được Không Tử Viết nhặt về kia đột nhiên làm loạn, dùng bàn tay nhỏ bé tròn vo chỉ thẳng vào Vệ Đông Li, giọng nói non nớt

mắng: “Người kẻ xấu này, dám làm đại cầu cầu của ta bị thương!”

Con người Vệ Đông Li co rút, thật là ác cảm với lời của thằng nhóc kia. Trong đó, nhất là hai chữ “của ta”!

Tù nô nhận thấy được sát ý của Vệ Đông Li, vội nói: “Vương gia bớt giận.”

Vệ Đông Li cười thích thú khó hiểu, khẽ quét y bào, bước đến trước mặt Không Tử Viết còn đang đầu óc choáng váng, dùng mũi chân nhấc cầm cô lên, sau khi lạnh giá liếc mắt một cái, xoay người đi vào đình nghỉ mát, ngồi trên ghế có bọc đệm mềm.

Tiêu Doãn bùng trà nóng lên, Vệ Đông Li thông dong bùng lên, đưa đến bên miệng, sau khi nhấp một ngụm nước trà xanh biếc, lúc này mới giương mắt nhìn về phía Không Tử Viết, nói: “Quất cho nó mười roi.”

Không Tử Viết đã hoàn toàn mơ hồ, cô rốt cuộc làm sao lại đắc tội với vị sát tinh này chứ? Hơn nửa đêm không ngủ được, cố ý chạy đến quất roi cô? Người này..... có bệnh phải không?

Không Tử Viết nổi nóng, dứt khoát xoay đầu, hướng mông về phía Vệ Đông Li, ngay cả biểu cảm cũng thiếu tôn trọng.

Tiêu Doãn nhìn Vệ Đông Li, lại nhìn Không Tử Viết, cuối cùng vẫn vung roi, từng cái từng cái quất về phía Không Tử Viết.

Thằng nhóc kia mắt đã đỏ, giọng nói non nớt gào lên: “Không được đánh! Không được đánh! Không được đánh đại cầu cầu của ta!”

Vệ Đông Li hất nước trà trên mặt đất, “Thêm mười roi.”

Thằng nhóc kia khẽ giật mình, ngơ ngàng chớp chớp đôi mắt ngập nước, lập tức chửi mắng Vệ Đông Li: “Người chờ đó, người chờ đó, ta..... ta..... ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Vệ Đông Li cười lạnh một tiếng, “Thêm mười roi nữa.”

Thằng nhóc khóc đỏ cả mắt, còn muốn la hét ầm ĩ chút gì đó, nhưng cái miệng nhỏ kia lại bị tù nô một tay bịt kín, chỉ có thể hóa thành từng trận nghẹn ngào.

Tù nô trong lòng hiểu được, Vệ Đông Li đây là đang tuyên bố quyền sở hữu của hắn với tất cả mọi người.

Roi da quất trên người bạch hổ, một mặt để cảnh cáo chính mình không được cá nhân mà để ý con bạch hổ; một khác mặt, lại là răn đe bạch hổ, không được ngỗ nghịch ý của hắn.

Nói thật, tù nô ở Vương phủ nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng có người chủ động qua lại với hắn. Đến con bạch hổ này thường xuyên đến tìm hắn. Tuy rằng con bạch hổ kia mỗi lần tìm hắn đều là đưa đầu đưa đến dưới tay của hắn, muốn để hắn vuốt ve một lát, nhưng con bạch hổ thích gần gũi hắn, vẫn làm cho hắn mơ hồ cảm thấy vui vẻ, thậm chí đã quen nhiệt độ cơ thể của nó, thích vuốt ve bộ lông của nó.

Lúc này đây, tù nô mắt thấy Không Tử Viết chịu hình, trên bộ lông tuyết trắng loáng thoáng chảy ra từng giọt máu đỏ tươi, lại buống bình im lìm, trước sau cũng không chịu rên một tiếng. Tù nô hơi hơi rủ mí mắt xuống, trong lòng nổi lên một tia cảm xúc bé nhỏ — hắn, vậy mà lại muốn bảo vệ Không Tử Viết, không cho Vệ Đông Li dạy dỗ cô!

Vì thế, tù nô chấp tay nói với Vệ Đông Li: “Vương gia, chuyện hôm nay là thuộc hạ xử lý không thỏa đáng, không đúng giờ đưa bạch hổ về. Nếu vương gia muốn phạt, chỉ phạt thuộc hạ thì được rồi. Con bạch hổ kia cực kỳ thông minh, đánh để bị thương thì thật đáng tiếc.”

Vệ Đông Li nhìn về phía vết máu trên lưng Không Tử Viết, Không Tử Viết lại ngẩng đầu nhìn về phía tù nô.

Trong đôi mắt hổ lấp lánh ánh sáng của Không Tử Viết lướt qua tình cảm biết ơn, nhìn ở trong mắt Vệ Đông Li có chút chướng mắt. Kỳ thật, Vệ Đông Li đang chờ, chờ Không Tử Viết giống như trước kia mà đến cầu xin hắn, đến cào cào đuôi hắn, cọ cọ eo hắn, nhưng Không Tử Viết lại khinh thường bắt cháp với hắn, điều này đối với con giận của hắn không khác nào đổ dầu vào lửa!

Vệ Đông Li đứng lên trở về phòng, trong đêm gió lạnh thấu xương, lại bỏ lại bốn chữ làm Không Tử Viết thề không đội trời chung với hắn—“Thêm mười roi nữa!”

Ban đêm, Không Tử Viết đẩy người vết roi vẫn không nhúc nhích ghé vào gốc cây thông kia, đầu óc mê man muốn đi ngủ, lại vì vết thương đau đớn mà khó có thể ngủ được.

Cô thật sự muốn cắn chết Vệ Đông Li, sau đó điều vô dương oai rồi đi. Nhưng cô không cam lòng mà! Cô không muốn dễ dàng từ bỏ mạng sống, không muốn không có bóng dáng cô trong luân hồi. Không ai biết nỗi đau khổ gãy dựa khổ sở của cô trong con đường luân hồi, không thể hiểu được khát vọng muốn sống tiếp của cô, không ai hiểu ước muốn tự do của cô, không có ai thương tiếc nỗi đau đớn những gì cô đã trải qua. Cho dù như thế, cô vẫn muốn ngẩng cao đầu, tiếp tục cô gắng đi tiếp!

Ha, không phải là bị quất mấy roi hay sao? So với cái chết lão nương đã trải qua, chẳng qua chỉ là mưa bụi!

Nhưng mà..... con mẹ nó đau quá!

Khổng Tử Viết “ư” một tiếng, dùng móng vuốt ôm lấy đầu mình, càng cảm thấy con hổ mình đây thật là đủ uất ức .

Trong nỗi khó chịu, cô thỉnh tai nhận thấy có người nhẹ chân nhẹ tay đi tới.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy thằng nhóc đang ngồi xổm trước mặt mình.

Đôi mắt to ngập nước của thằng nhóc đã biến thành mắt đỏ au, cái miệng nhỏ khi nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Khổng Tử Viết lại nghẹn ngào, xem chừng dường như sẽ há mồm khóc to ngay lập tức.

Khổng Tử Viết trong lòng mềm nhũn, thò cái đầu hổ ra vô cùng thân thiết cọ khuôn mặt thằng nhóc kia.

Thằng nhóc kia ôm cái đầu hổ của Khổng Tử Viết, hít nước mũi, giọng nói non nớt hỏi:“Đại cậu, người có phải rất đau hay không?”

Sống lưng Khổng Tử Viết cứng đờ, trong nháy mắt sinh ra một cảm giác vô lực.

Thằng nhóc kia vẫn đang lăm bằm“Đại cậu cậu không đau nhé, Tiểu Bảo sẽ bảo vệ người. Chờ Tiểu Bảo tìm được cha rồi, sẽ bảo cha ban cho người rất nhiều xương nhé. Ăn xương rồi, đại cậu cậu sẽ không đau nữa.”

Khổng Tử Viết vừa cảm thấy dở khóc dở cười, lại trong lòng sinh ra cảm động. Xem ra, thằng nhóc kia quả thật không phải con đẻ đôi cậu nam nữ sinh ra, nếu không làm sao có thể nhẫn tâm quăng nó đến cho mình ăn? Chỉ là.....thằng nhóc này rốt cuộc là ai? Lại làm sao có thể lưu lạc đến ngoài biên thành đây? Hay là, nó vốn là là người Duệ quốc, lại bị bọn buôn người lừa bán đến nơi này?

Trong lòng Khổng Tử Viết nghi hoặc, hận không thể lập tức hỏi hết những lời này, nhưng cô bây giờ ngoại trừ gặm gù, thật đúng là không thể phát ra tiếng người. Xem ra, học một môn ngoại ngữ, quả thật rất khó.

Nhưng cô không thể nói, không có nghĩa là cô không thể viết!

Cô từng xem sách của Vệ Đông Li, những chữ đó vẫn là chữ Trung Quốc, chẳng qua là phồn thể thôi. Còn nữa, chữ phồn thể cơ bản không làm khó được cô. Bởi vì, cha Khổng chính là một ông già có nhiệt huyết vô hạn với văn hóa cổ Trung Quốc!

Cha Khổng đọc sách, thích xem tác phẩm văn cổ không được dịch. Cha Khổng viết chữ, luôn luôn chỉ dùng bút lông để viết chữ phồn thể. Cho là thể chữ Liễu, thể chữ Nhan, hay là nguy bì, cuồng thảo, ông đều thích viết phỏng theo. Ông chẳng những thích viết, mà cũng làm cho Khổng Tử Viết viết theo. Lâu ngày, kiểu chữ của Khổng Tử Viết cũng tự thành một phái, tự xưng là “Tập Gia”.

(thể chữ Liễu: viết theo phong cách của Liễu Công Quyền, một nhà thư pháp nổi tiếng thời Đường;

Thể chữ Nhan: thể chữ của Nhan Châu Khanh thời Đường; nguy bì, cuồng thảo: những kiểu thư pháp của Trung Quốc;

Tập Gia: một học phái thời Tiên Tần, dung hợp các học thuyết thành một)

Khi học đại học, kiểu chữ của Khổng Tử Viết cũng từng khơi ra những làn sóng, dẫn tới “vô số anh hùng khom lưng hết sức”. Chuyện kể rằng, khi chữ bút lông của Khổng Tử Viết vừa có mặt ở buổi triển lãm thư họa, lập tức hấp dẫn một số không ít thanh niên tài tuấn, bọn họ đều ôm một trái tim chân thành ngưỡng mộ mà tìm kiếm, chỉ mong gặp cô một lần thì chết cũng không tiếc!

Sự thật chứng minh, khi Khổng Tử Viết vừa có mặt, những thanh niên tài tuấn kia quả thật ngay cả chết tâm cũng có , nhưng không phải là không uống!

Về phần Khổng Tử Viết à, con người cô từ nhỏ đến lớn vẫn luôn có chút tâm lý đen tối, cho nên, khi cô nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của những thanh niên tài tuấn kia, cô chỉ cười cười tà ác. Niềm vui cuộc sống mà, mọi người đều biết cả.

Cho nên, tổng kết mà nói, chữ của Khổng Tử Viết tuyệt đối trái ngược cùng với vẻ ngoài của bản thân cô. Cũng chính vì điểm này, Khổng Tử Viết vẫn tin chắc rằng, bản thân mình sẽ đi lớn thành như vậy, tuyệt đối là vì nét đẹp nội tâm của cô quá nhiều, chiếm lấy thân thể và đầu óc, làm cho nội tiết của cô mất cân bằng nghiêm trọng, vắt toàn bộ độc tố tích tụ trong người cô lên trên mặt!

Nghĩ đến những năm tháng từng chói lọi, Khổng Tử Viết khó tránh khỏi có chút kích động, đi đi móng vuốt muồn vạch trên mặt đất hai cái, lại kéo căng vết thương roi trên lưng, đau đến nỗi cô nhe răng trợn mắt.

Thằng nhóc kia lấy tay vuốt râu hổ của Khổng Tử Viết, vô cùng nghiêm túc nói:“Đại cậu, tên người xấu kia đánh người, chúng ta rời khỏi nơi này được không? Người cùng ta đi tìm cha đi. Cha của Tiểu Bảo rất lợi hại, cha biết rất nhiều rất nhiều chuyện xưa nhé.

“Đại cậu, chúng ta đi đi mà, chúng ta đi tìm cha nhé. Cha nhất định đang nhớ Tiểu Bảo .”

Lúc này, một đôi giày đen xuất hiện lặng yên không tiếng động.

Khổng Tử Viết cả kinh, vội ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy khuôn mặt khiến người ta dựng tóc gáy của tù nô xuất hiện ở phía trên, che mất ánh trăng tròn vàng vạc.

Khổng Tử Viết bỗng nhiên hiểu được, vì sao bạn của cô kiếp trước, đều là những phụ nữ thích xem phim kinh dị. Hóa ra, khả năng chống đỡ tâm lý tuyệt đối là do tôi luyện mà ra!

Cho nên, Không Tử Viết không sợ tù nô, thậm chí còn cảm thấy tù nô còn ưa nhìn hơn mình kiếp trước không biết bao nhiêu lần.

Không Tử Viết giờ phút này nhìn thấy tù nô, thì giống như đang nằm trên giường bệnh đột nhiên thấy bạn trai có tình cảm mờ ám với mình cầm hoa quả đến thăm nom, tinh thần ngay lập tức đỡ hẳn. Cô dùng móng vuốt cào cào chân tù nô, rất có ý thân thiết gần gũi.

Tù nô nhìn Không Tử Viết, con mắt vốn dĩ luôn u tối chợt lóe lên, giống như mây đen trên bầu trời đêm lui đi, lộ ra một góc sáng rực rỡ. Nhưng quá trình này cũng chỉ trong nháy mắt, mây đen trong khoảnh khắc lại che mất khoảng không vốn có ánh sáng lấp lánh.

Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa một bả thuốc trong tay tới trước mặt Không Tử Viết, dùng giọng nói cực kì thấp nói: “Thuốc chữa thương, ăn đi.”

Không Tử Viết rung rung râu hổ, thầm nghĩ: Tù nô ời là tù nô, người xem có nam chính nào lại cho nữ chính uống thuốc còn không phải liếc mắt đưa tình cho một viên thuốc nhỏ hả? Cho dù hình thể này của ta thuộc loại phi nhiêu, người cũng không thể lấy ra một bả thuốc to như thế để làm tổn thương ta chứ!

Không Tử Viết mặc dù có chút kháng cự, nhưng cô vẫn vươn đầu lưỡi, cuốn chỗ thuốc vào trong miệng, rung rung nuốt vào. Không có mứt hoa quả, đắng quá!

Tù nô thấy Không Tử Viết đã uống thuốc, liền kéo thẳng nhóc kia lên, giống như một con gió như có như không, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Không Tử Viết nhìn hướng tù nô biến mất, lộ ra một nụ cười có thể nói là dịu dàng, thầm nghĩ: Nam nhân không để lộ gì này, quả thật rất quan tâm mình đấy chứ.

Đừng nhìn cô hiện tại là hổ, nhưng hổ cũng có chỗ tốt của hổ, đó chính là mỗi người đều nghĩ rằng cô là hổ, cho nên cũng không bỏ trí phòng vệ cô quá nhiều. Tựa như tù nô, hẳn mặc dù giờ trò ăn thân trước mặt đám người Vệ Đông Li, hẳn không thể ai cũng không chú ý đến bản thân mình, nhưng hẳn vẫn không cách nào đề phòng Không Tử Viết nơi nơi. Dù sao, hổ thì càng dễ nhìn trộm bộ mặt thật ẩn nấp ở trong đêm đen. Ai bảo ta giỏi nhìn trong đêm chứ?

Nói thật..... cô thật đúng là rất thích đôi mắt ánh sáng rực rỡ ẩn dưới đám mây đen kia.

Không Tử Viết không khỏi bắt đầu hoang tưởng, tù nô là cao thủ nằm vùng ở bên người Vệ Đông Li, chỉ đợi một ngày kia thời cơ chín muồi, hẳn sẽ giục ngựa giơ roi, giết Vệ Đông Li thua liểng xiểng, quân lính tan rã!

Ha ha ha ha..... Ha ha ha ha ha

Không Tử Viết càng nghĩ càng hăng, thậm chí cảm thấy nếu thực sự đến lúc ấy, cô nhất định sẽ viết ra mười đại khổ hình Mãn Thanh đưa cho tù nô, để cho hắn lần lượt thử trên người Vệ Đông Li. Thật là..... sáng khoái biết bao?!

Không ngừng ảo tưởng đại nghiệp báo thù, Không Tử Viết cảm thấy tâm tình tốt hơn hẳn, cảm thấy bụng đói vô cùng. Vì thế cô cắn răng đứng lên; từng bước một đi về hướng phòng bếp, chịu đựng đau đớn trên lưng, một hơi gặm hết một cái đầu heo kho nước tương, ăn ba con vịt quay, còn nuốt sạch hai ba chục quả trứng gà, lại nốc hết nửa bình “Bách niên chân hào túy tửu” Lưu chương quây đặc biệt chuẩn bị cho Vệ Đông Li, lúc này mới cảm thấy hài lòng đi ra phòng bếp.

Khi cô đi mau trở lại dưới gốc cây thông, lại đột nhiên phát hiện có bảy tám hắc y nhân cầm đao trong tay, đang lén lút đi về phía phòng Vệ Đông Li ở.

Lấy tư cách là một con bạch hổ tận chức tận trách, cô không chút do dự ngừng thở, sau đó kiễng mũi chân, từng bước một đi..... về phòng bếp.

Cho rằng cô sẽ gào hai tiếng mà báo nguy sao? Cho rằng cô sẽ đứng cầm nhào lên bảo vệ Vệ Đông Li ư? Nói đùa à?! Cô nay là con bạch hổ bản thân bị trọng thương, là con bạch hổ bị Vệ Đông Li đánh cho vô cùng thâm, là con bạch hổ thiếu hụt sức mạnh đầu óc choáng váng, làm sao còn có thể có nhiều tinh thần như thế mà phát hiện thích khách chứ? Và lại, cô là bạch hổ, cũng không phải chó trông nhà.

Nói một cách khác, Vệ Đông Li lợi hại như vậy, có thể chế phục cô, bảy tám tên thích khách này thì có thấm vào đâu? Không sao đâu, không sao đâu, chuyện vặt mà thôi.

Không Tử Viết lùi trở lại phòng bếp ngáp một cái, cảm thấy tiếng binh khí đánh nhau ngoài cửa sổ này quả thực chính là âm nhạc thần tiên lay động theo chiều gió, làm cho con buồn ngủ giống như dơi núi lấp bê của cô kéo tới, ngay cả vết thương roi phía sau cũng không ngăn cản được. Ngủ thôi, ngủ thôi, cô phải dưỡng đủ tinh thần, không chừng, chờ sau khi Vệ Đông Li bị chặt thành bảy tám khúc, cô còn phải đào mộ hắn lên, tha ra một miếng thịt đùi của hắn, nấu ăn!

Bập bập miệng, Không Tử Viết rúc vào bên cạnh bếp lò, lưỡi biếng nhắm hai mắt lại. Trong nửa tỉnh nửa mơ, cô cảm thấy móng hổ có chút ngứa ngáy, vì thế mở mắt hồ hồ, dùng sức vẩy vẩy móng vuốt. Vẩy thế nào, vuốt hổ lại biến thành tay người! Không Tử Viết chớp mắt, phát hiện móng vuốt vẫn là móng vuốt, căn bản không hề biến thành tay người! Cô cảm thấy nhất định là mình hoa mắt, vì thế nhếch miệng cười, ngáp một cái, tiếp tục ngủ.

Một đêm mộng đẹp không dấu vết.

Sáng sớm ngày hôm sau, Không Tử Viết bị một tiếng kêu sợ hãi của bà làm bếp làm tỉnh lại.

Ngay sau đó, cái giọng cao vút của bà ta khẩn cấp xông ra khỏi phòng bếp, lại cất cao cổ hô: “Hồ! Hồ! Con hổ ở trong này!”

Sau đó, bóng dáng Vệ Đông Li ngay lập tức xuất hiện trước mặt Không Tử Viết.

Lúc Không Tử Viết thấy Vệ Đông Li, trong lòng ừ ừ vô cùng, không khỏi mắng to những tên sát thủ kia, nếu đã không có bản lĩnh thì cũng đừng ôm đồm mà sống! Giờ thì tốt rồi, bị tên Vệ Đông Li nhai cho răng rắc rồi chứ gì? Thật là rất con mẹ nó không có đạo đức nghề nghiệp! Người trong xã hội đen, không phải chính là loại người “nói giết cả nhà người, thì sẽ giết cả nhà người” sao?

Khinh bỉ, khinh bỉ nghiêm trọng!

Lúc Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết, trong lòng tức giận vô cùng! Tối hôm qua sau khi đánh lui những tên sát thủ kia, thì tìm cô khắp nơi. Tìm mãi không thấy thì nghĩ cô bị người ta náu cao rồi. Hắn căm hận đến nỗi nhúng, chém giết toàn bộ bọn sát thủ đã bắt làm tù binh!

Kết quả, hôm nay thấy nó, bên người nó chẳng những quẳng đầy xương trên mặt đất, còn có nửa bình rượu ngon uống còn thừa!

Xem ra, nó trái lại vẫn có thể tìm niềm vui cho chính mình!

Vệ Đông Li neoh con mắt đan phượng hẹp dài, giống như một con phượng hoàng nguy hiểm tới gần Không Tử Viết.

Không Tử Viết dùng móng vuốt vỗ vỗ cái đầu nặng trĩu của mình, lại lắc lắc cái đuôi có chút cứng đờ, vô cùng không muốn tin vào cái sự thật tàn khốc rằng Vệ Đông Li vẫn đang còn sống.

Đúng lúc này, Vệ Đông Li vốn dĩ đang nổi giận đột nhiên nở nụ cười, hơn nữa còn là kiểu cười to vô hết sức vui vẻ.

Không Tử Viết nghi hoặc, không rõ vì sao. Nhưng lập tức cô liền biết Vệ Đông Li vì sao nở nụ cười. Hóa ra, lúc cô lắc đuôi, không cẩn thận thò đuôi vào trong đồng lửa của bếp lò! Tuy rằng trong đồng lửa kia chỉ còn sót lại chút lửa, nhưng vô cùng xui xẻo là, trên đuôi Không Tử Viết có dính rượu, cho nên..... ầm, trong nháy mắt bốc cháy.

Không Tử Viết cực kì hoảng sợ, lập tức nhảy dựng lên, gắng sức lắc đuôi, muốn dập tắt lửa. Nhưng mà, cô lại không cẩn thận đụng đổ bình rượu kia, rượu có độ nồng tương đối cao kia vừa hay dội trên đuôi cô, lửa gặp rượu trong nháy mắt bốc cháy, cô coi như xem như hoàn toàn đốt chính mình rồi!

Không Tử Viết kêu thảm thiết một tiếng, lăn lộn ngay tại chỗ, nhưng không lăn dập tắt được ngọn lửa đang cháy trên đuôi. Cô vội đỏ mắt, nhìn chuẩn một lu nước cách đó không xa mà nhảy vào! Kết quả..... đau đến nỗi cô “ừ ừ” một tiếng, thiếu chút nữa thì ngất xỉu! Hóa ra, đó không phải là lu nước, mà là lu gạo.

Không Tử Viết cắn chặt răng sau, kiên trì nỗ lực, lại nhảy qua lu nước bên cạnh! Chỉ nghe bùm một tiếng, cô cuối cùng cũng tự cứu mình rồi.

Hồi lâu, Không Tử Viết bò từ trong lu nước ra, chịu đựng thân thể đau đớn, run run đầm lông trên mình, thật muốn vỗ tay reo hò cho sự bình tĩnh chống đỡ của mình. Nhưng mà, khi cô nhìn thấy ý cười quỷ dị không che giấu chút nào từ trong mắt Vệ Đông Li, tìm cô đột nhiên rơi xuống, trong nháy mắt quay đầu nhìn về phía cái đuôi của mình!

Ông trời ơi! Cái đuôi vốn dĩ cực kỳ phong cách lông hổ thuần, da hổ thật, ngon lành không thể giả được, thế mà..... thế mà..... đã biến thành một cây gậy thịt trụi lù! Hơn nữa, trên mặt cây gậy thịt kia vẫn còn lông trắng cháy xém, lộ ra bộ dạng đen thui mất ói.

Không Tử Viết cảm thấy mình giờ phút này giống như bị người ta cởi hết quần áo! Không không, cho dù bị người ta cởi hết quần áo cũng không quan trọng, quan trọng là, sau khi cởi hết quần áo, lại phát hiện dáng người của mình bị người ta cười nhạo!

Giờ khắc này, Không Tử Viết rốt cục hiểu được vì sao có những người muốn kẹp chặt móng làm người. Bởi vì, từ giờ khắc này, cô muốn kẹp chặt cái đuôi làm hổ. Bị thương thì cô cũng phải kẹp chặt đuôi mình lại trong tiếng cười không chút che giấu của Vệ Đông Li, sau đó từng bước một lùi sau, muốn dùng thân thể to lớn của mình che khuất tầm mắt của Vệ Đông Li.

Nhưng mà, Không Tử Viết chỉ nghĩ không cho Vệ Đông Li nhìn thấy cái đuôi của mình, lại không ngờ đến, ngoài cửa sổ phòng bếp có vào cái đầu, đang hào hứng bừng bừng nhìn bị lửa đốt cháy lông của cô, trong đó chẳng những có tù nô, còn có Tiểu Bảo cô nhặt được.

Đáng ghét nhất là, thằng nhóc Tiểu Bảo kia thế mà còn chớp đôi mắt to ngây thơ, vui vẻ vỗ tay nói:“Đại ca ầu ầu, người vì sao lại nướng cái đuôi của mình chứ? Người muốn ăn đuôi chó sao? Đại ca ầu ầu, người đói bụng sao?”

Không Tử Viết nôn ọe, lập tức xoay người, gào thét đuôi Vệ Đông Li ra khỏi phòng bếp, đứng một mình trong nơi đã làm mất đi tôn nghiêm của con hổ như cô.

Trong lòng cô ảo não, càng nhìn càng cảm thấy tro tàn trong bếp lò kia thật đáng ghét. Vì thế cô ngâm chậu chứa đầy nước, đổ hết vào trong bếp lò.

Không ngờ rằng, đám tro tàn kia gặp lạnh, trong nháy mắt bốc lên tro bụi, trực tiếp đập vào mặt Không Tử Viết.

Cô hất xi lui về phía sau, kết quả không cẩn thận ngã vào đồng củi. Chân giẫm vào khúc gỗ tròn, thân thể bay lên không, sau khi lăn hai vòng, lúc này mới dờ dật dờ sống bò dậy. Ngẩng đầu, cô nhìn xuyên qua cửa sổ phòng bếp, thấy đám người Vệ Đông Li đều đang mở to hai mắt nhìn, há to miệng, nghe thấy tiếng bọn họ hít vào, cùng với tiếng cười to ồn ào không thể ngăn lại.

Kiếp trước với kiếp này của Không Tử Viết đều chưa từng mất mặt như thế, vì thế cô đau đớn “gào gừ” một tiếng, dứt khoát dùng móng vuốt che đầu,

nằm trong đồng than không chịu đi ra ngoài.

Trong mắt tù nô tràn ngập ý cười, khóe môi trước nay luôn duy trì một đường thẳng cũng lặng lẽ cong lên.

Tiểu Bảo được tù nô ôm lấy trên cánh tay vui cười nói: “Đại ca cầu cầu ngục quá.”

Thằng nhãi Vệ Đông Li này lại quay đầu nhìn về phía Tiểu Bảo, dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói: “Con hổ này kỳ thật rất thông minh.”

Không Tử Viết nghe xong lời này, lập tức dựng lỗ tai lên.

Vệ Đông Li nâng ngón tay chỉ về Không Tử Viết đã biến thành toàn thân lông đen, từng chữ rõ ràng nói: “Nay màu trên người nó cuối cùng cũng giống màu đuôi rồi, bất cứ ai cũng không thể nhìn ra nó là một con bạch hổ chơi lừa tự thiêu, tự đốt đuôi của mình.”

Con mắt hổ đen vàng của Không Tử Viết co rút lại, thân thể trong nháy mắt bắn lên, nhào về hướng Vệ Đông Li!

Bởi vì dưới cửa sổ là bệ bếp, cho nên Không Tử Viết phải nhảy lên bệ bếp trước, sau đó lại tiếp tục nhào về phía Vệ Đông Li. Vốn nên là những động tác liên mạch lưu loát, chỉ tiếc, lúc Không Tử Viết nhảy lên bệ bếp, lại không cẩn thận giẫm phải mỡ heo, làm cho thân thể cô mất thăng bằng, cái đầu cắm vào trong nồi sất. Vệ Đông Li cong môi cười, nhẹ nhàng nói một câu, “Cải thìa, người muốn hãm mình để tẩm bổ cho bản vương sao?”

Ha ha..... Thật là ngoan mà.”

Trong khi Không Tử Viết phát ra tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc, tù nô trước tiên ôm Tiểu Bảo nhảy ra ngoài ba trượng. Về phần những thị vệ khác, đều bị chấn thương mạng tai, mất đi thính giác hồi lâu.

Không Tử Viết chẳng những xấu hổ gặp người, hơn nữa bị Vệ Đông Li chọc giận đến toàn thân sung huyết. Không tin? Không tin người nhỏ một sợi lông của cô xuống, vị trí của lỗ chân lông kia chắc chắn sẽ tạch tạch bắn máu! Cô bây giờ đang bị nội thương, nội thương tuyệt đối!

Lúc lại lên đường, Không Tử Viết một đầu chui vào xe ngựa của Vệ Đông Li, xấu hổ phải rêu rao khắp nơi.

Trong xe ngựa yên tĩnh không tiếng động, giống như không có ai hít thở, chỉ thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng lật sách soạn soạn của Vệ Đông Li.

Không Tử Viết đã chẳng buồn quan tâm đến Vệ Đông Li nữa, thậm chí có thể nói là chẳng thèm liếc mắt nhìn hấn một cái nữa. Cô là con hổ có cốt khí, cũng là con người có tự tôn! Tên biến thái kia đầu tiên là quát cô bốn mươi roi, sau lại dùng lời nói sỉ nhục cô. Tra tấn này, may mà cô da dày thịt béo, bằng không không tắt thở mà chết mới là lạ!

Không Tử Viết càng nghĩ càng cảm thấy mình nên nén giận, cuối cùng dứt khoát ôm đầu ngủ.

Vệ Đông Li nhìn Không Tử Viết không hề có sức sống, trong lòng than nhẹ một tiếng, hấn làm sao lại gặp phải một con súc sinh không biết tốt xấu như vậy? Nếu nói nuôi một con chó, cho dù chủ từ đánh nó, nó cũng sẽ một lòng với chủ từ, tuyệt đối sẽ không bày vẻ mặt này cho mình xem. Nhưng hết lần này đến lần khác hấn lại cứ nuôi một con súc sinh ghi thù như thế đấy!

Tối hôm qua, trong lòng hấn khó chịu, sai Tiêu Doãn quát roi nó. Cho dù hôm nay cho nó dùng kim sang được tốt nhất, nó vẫn bày ra một bộ mặt mang thù, ngay cả nhìn thẳng cũng không chịu nhìn mình.

Vệ Đông Li cũng không biết mình đang bị làm sao nữa, cần gì phải tranh cao thấp với một con súc sinh? Thích thì nuôi. Nếu đã không thích, một đao làm thịt là được.

Nghĩ đến đây, Vệ Đông Li cười lạnh một tiếng, nhắm mắt dưỡng thần.

Khi xe ngựa đi đến trưa, dừng lại trước cửa một quán cơm, Vệ Đông Li đứng lên, cố ý dùng chân giẫm lên cái đuôi trọc lông Không Tử Viết, hèn hạ muốn nghe một tiếng gầm nhẹ của nó.

Nhưng mà, Không Tử Viết lại dường như hồn nhiên không biết gì tiếp tục che đầu ngủ, ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút nào.

Vệ Đông Li nhíu mày, dứt khoát lại ngồi trở lại trong xe ngựa, trầm giọng hỏi: “Đây là cái mặt người bày ra với bản vương có phải hay không?”

Không Tử Viết vẫn giống như lão tăng ngồi thiền, chẳng buồn đáp lại.

Vệ Đông Li lại cau chặt mày, “Người chẳng lẽ còn muốn bảo bản vương nhận lỗi với người à?”

Không Tử Viết dứt khoát cụp tai xuống, không nghe tiếng ồn nữa.

Vệ Đông Li tức cực điểm, một cước bắn ra, trực tiếp đá Không Tử Viết bay ra ngoài!

Không Tử Viết rơi xuống bên ngoài xe ngựa, cắn răng bò dậy từ trên đất, sau đó giơ móng vuốt lên, nhắm vào móng ngựa hung hăng cào một phát!

Con ngựa kéo Vệ Đông Li bị giật mình, đau đến nổi hí một tiếng, giống như điên mà ba chân bốn cẳng bỏ chạy!

Cho dù thị vệ muốn kéo chặt dây cương nhưng vuốt hổ của Không Tử Viết giống như bùa đòi mạng, con ngựa kia làm sao còn dám dừng lại?

Mắt thấy xe ngựa lung tung chạy thẳng về nơi xa, Không Tử Viết run rẩy đầm lông trắng trên người, oai phong hiển hiện bước đi thông thả về bên người tù nô, chia móng vuốt vồ vồ eo hấn, tỏ vẻ cảm ơn với sự chăm sóc của hấn. Sau đó đẩy Tiểu Bảo trên người tù nô, cứ như thể đỉnh đặc giao nó cho tù nô trông nom, bản thân mình lại từng bước đi ngược hướng chiếc xe ngựa

Đám người trên đường nhìn thấy bạch hổ đều bị sợ tới mức chạy thực mạng khắp nơi. Đương nhiên, những người leo lên cây xem náo nhiệt, nói mát cũng không ít.

Ví như, lúc này còn có một người, miệng ngậm một cái đuôi gà, trong tay ôm một bình rượu, nghiêng người trên một thân cây khô, vừa hứng thú đảo dạt nhìn Không Tử Viết hành hạ, vừa hưởng thụ mỹ thực rượu ngon.

Nếu không phải là thuật dịch dung của người không thể đạt tới hiệu quả của dịch dung thành động vật, hấn thật vẫn hoài nghi, con hổ thần khí hiện rõ dưới tang cây kia rốt cuộc có phải là con người giả trang hay không. Hơn nữa lúc nhìn cái đuôi trĩu lông trên móng con hổ kia còn đang thông dong lắc trái lắc phải, hấn không thể chịu đựng mà cười to ha ha.

Tiếng cười cực kỳ trong sáng vui sướng, hiển nhiên là tính cách rộng rãi. Nhưng mà, âm thanh như vậy lọt vào trong tai của Không Tử Viết, quả thực giống như kim châm, khó nghe hết sức! Cô lập tức nhận thấy có người đang cười nhạo cái đuôi của mình, vì thế thu cái đuôi lại, ngẩng đầu cảm tức nhìn cái nam tử ngồi ở trên cây.

Nam tử kia thấy con bạch hổ trừng mắt nhìn mình, càng cảm thấy thú vị, vì thế bàn tay nhẹ nhàng vồ trên thân cây, cả người giống như một con chim nhỏ nhẹ nhàng bay lên, rơi trên cành cây gần Không Tử Viết hơn, sau đó đỉnh đặc ngồi xuống, cổ tay giương lên, nện cái đuôi gà đã găm chỉ còn sót lại xương xuống Không Tử Viết, trong miệng còn cười dài đùa nói: “Con hổ không có lông đuôi kia, người trông ta làm gì?”

Không Tử Viết thấy nam tử kia trời sinh tuần tú, một thân y bào xanh biếc mặc ở trên người, quả thật giống như một cọng hành đâm chìm trong ánh mặt trời, thật đúng là muốn xanh biếc bao nhiêu thì có bấy nhiêu xanh biếc, muốn bao nhiêu ánh mặt trời thì có bấy nhiêu ánh mặt trời.

Nam tử kia rất thích cười. Dưới đôi lông mày cong cong mềm mại có một đôi mắt tràn đầy nhiệt tình, dưới sống mũi thẳng tắp có bờ môi đáng yêu mà đầy đặn. Khóe môi hấn giờ lên, treo nụ cười đáng ghét nhưng lại không hề đáng ghét.

Da thịt hấn cũng không hề trắng nõn, mà là màu mặt ong xinh đẹp. Sợi tóc đen nhánh, theo gió nhẹ nhàng phất qua hai gò má tuần tú, vì thế mà lại sinh ra vài phần phong tình say mê.

Cả người hấn đều tràn ngập sức sống, vừa giống một vầng dương nhỏ chiếu sáng bốn phía, lại giống ca ca nhà bên thích kéo bím tóc của người.

Người này nhìn thế nào cũng cảm thấy đẹp, suy cho cùng là mặt hàng giống Vệ Đông Li, đều không phải thứ tốt đẹp gì cả!

Đám cười nhạo cái đuôi của cô không có lông, cô cũng phải khiến hấn ngã lộn cổ!

Vì thế, Không Tử Viết mang tâm lý trả thù cực mạnh cắn khúc xương gà nam tử ném xuống, soàn soạt vạch trên mặt đất, sau đó quăng xương gà đi, lắc lắc móng bò đi.

Nam tử trên cây vốn dĩ cho rằng Không Tử Viết đi nhặt khúc xương gà mình ném xuống để ăn, cũng không ngờ rằng Không Tử Viết thế nhưng lại vứt xương gà đi. Hấn lông tràn đầy tò mò, cúi đầu, nhìn mấy đường nét đan xen Không Tử Viết để lại trên mặt đất, thỉnh linh phát hiện, những đường vẽ này có thể tạo thành sáu chữ lớn rồng bay phượng múa — Đứng quần người rạn chỉ rồi!

Nam tử trên cây cả kinh, theo bản năng cúi đầu nhìn đứng quần mình. Kết quả..... thân mình trong nháy mắt mất đi thăng bằng, làm cho hấn “a a” một tiếng, té từ trên cây xuống.

Nếu là bình thường, té ngã như thế căn bản là không tính là cái gì. Hấn chỉ cần dùng một chiêu “Đổi chiều kim câu” thì có thể tiếp tục treo trên thân cây. Nhưng hôm nay hấn thật sự khiếp sợ quá mức, hơn nữa đã khiếp sợ đến nước không cách nào hình dung được.

Quá trình rơi xuống từ trên cây cũng không có suy nghĩ gì, chỉ sau khi ngã trên mặt đất, hấn mới bừng tỉnh, vô cùng đau lòng bùi ngùi nói: Vì sao lúc hấn rơi xuống không bỏ bình rượu sang một bên? Vì sao không di thân mình sang bên cạnh một chút? Cho dù chỉ là một chút thôi. Thì cũng tốt rồi! Như vậy, hấn có thể giữ lại dấu chấm than kia, mà không đến mức bị rượu làm hỏng toàn bộ chữ!

Quả thật, hấn bây giờ bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc có phải mình xuất hiện ảo giác hay không, chẳng lẽ nói hấn đã luyện công đến tấu hòa nhập ma rồi sao?

Nam tử phun bùn trong miệng, chuẩn bị đứng lên đi tìm Không Tử Viết, dùng để chứng thật hấn vẫn bình thường.

Nhưng mà, bị kịch là, không đợi hấn chống đỡ thân thể đứng lên, thì đã cảm giác được một luồng sát khí lạnh thấu xương kéo tới trước mặt, ngay sau đó, một cái chân thuộc về nam nhân, không lưu tình chút nào dẫm lên cái ót hấn vừa mới ngẩng lên, sau khi để lại một dấu chân bùn quý báu, nữ nhân áo trắng phiêu phiêu tuyệt trần mà chính là nói con bạch hổ kia, cũng chính là Không Tử Viết thích xem người khác làm trò cười cho thiên hạ, lúc nhìn thấy tên nam tử trên cây kia lấy tư thế tuyệt đối khôi hài ngã lăn xuống đất, lập tức cười ngả nghiêng, cảm thấy tự tin của mình đã trở lại, tinh thần cũng tốt hơn, ngay cả tâm tình bị Vệ Đông Li áp bức cũng lóe ra những tia lửa rực rỡ.

Cô vui vẻ xoay người, sau khi lắc lắc cái đuôi trĩu lông, lại lập tức cắp cái đuôi lên, lúc này mới hít một hơi, chuẩn bị chạy!

Cô không ngốc, biết mình không thể rêu rao, nếu không đưa quan binh tới, chính cô cũng đi không xong.

Chẳng qua, cô nếu đã lựa chọn rời khỏi Vệ Đông Li, vậy đó là không đếm xỉa đến sống chết rồi. Cái gì mà Dung Cốt Tán chó má, cô còn coi như thuốc cường thân kiện thể để ăn! Về phần cái tên Vệ Đông Li kia, cô quyết sẽ không bỏ qua cho hắn! Chờ sau khi cô ăn no, sẽ đi theo sau Vệ Đông Li, mỗi ngày đều ra dọa hắn, làm cho tiểu đệ đệ của hắn cũng “ấm ướt” một chút! Cuối cùng, lúc cô chết, cô thế nào cũng phải cắn đứt cổ hắn, có một nữ nam chôn cùng, cũng không tính là uổng phí cuộc đời này.

Không Tử Viết tính toán càng nghĩ càng đặc ý, khoe miệng tự nhiên mà giương lên, há thành độ cong hài lòng. Nhưng mà, ngay một giây sau, cô cảm giác được phía sau lưng bị người nào đó giẫm lên một cước. Ngay sau đó, một bóng người áo trắng nhẹ nhàng phóng qua từ trên đỉnh đầu cô, trực tiếp dừng trước mặt cô, trong gió nhẹ quạt vào mặt chậm rãi xoay người, Không Tử Viết lại hít một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ: Cái chân con bà mày chứ, Vệ Đông Li!

Tay trái Vệ Đông Li nắm một thanh nhuyễn kiếm tỏa ra màu xanh lam thăm thẳm, tay phải nắm một sợi xích sắt đen. Hắn một thân áo bào trắng theo gió nhẹ tung bay, nhìn như một công tử không tranh với thế sự, lại khó che giấu tính cách thị huyết tàn nhẫn từ trong máu kia. Hắn khẽ nhướn mày nhìn về phía Không Tử Viết, về mặt tựa tiểu phi tiểu làm người ta nhìn mà phát lạnh.

Không Tử Viết theo sợi xích sắt trên tay Vệ Đông Li một đường nhìn về phía mình, thỉnh thoảng phát hiện trên cổ cô bị thòng một sợi xích sắt đen sì!

Không Tử Viết trong nháy mắt trở nên nổi điên, cô không thể chịu đựng được mình bị đối xử giống như một con chó cưng!

Cô đỏ mắt, nhào về phía Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li đứng ở chỗ cũ, cười nói: “Cái thìa, ngươi hẳn là đói bụng rồi? Bốn vương lấy tim của tù nô cho ngươi ăn được không?”

Cái mồm to như bồn máu của Không Tử Viết cuối cùng dừng ở trước cổ Vệ Đông Li, sau mấy giây cứng ngắc, cô vô lực tránh đi, sau đó phát ra tiếng gầm đinh tai nhức óc về bầu trời!

Vệ Đông Li nghe tiếng thét gào của Không Tử Viết, trong lòng khẽ run lên. Hắn hơi hơi rũ mí mắt xuống, hứng thú khó hiểu cong môi cười, sau đó kéo chặt sợi xích trong tay, giọng nói lạnh lùng nói: “Ngươi nhớ kỹ cho bốn vương, trừ phi bốn vương không cần ngươi, nếu không cả đời ngươi cũng trốn không thoát lòng bàn tay của bốn vương! Nếu ngươi dám cả gan lại làm chuyện trái nghịch, những con ngựa kia sẽ là kết cục của ngươi!”

Theo phương hướng nhuyễn kiếm Vệ Đông Li chỉ, Không Tử Viết thấy được một cảnh tượng tàn nhẫn.

Cách đó không xa, xe ngựa của Vệ Đông Li quay cuồng trên mặt đất, mà những con ngựa kéo xe đều bị tàn nhẫn cắt đứt tứ chi, đang nằm trong vũng máu bi thiết nứt nở.

Không Tử Viết rung mình một cái, cảm thấy mùa đông của Hồng quốc cũng rất lạnh.

Mà lúc này, nam tử trên cây vốn dĩ tính đuổi theo Không Tử Viết lại bị một đám người khác đuổi theo mà chạy khắp nơi, bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể nhìn Không Tử Viết một chút, sau đó nhanh chân bỏ chạy.

Tuy nói hắn bị bắt trở về còn có thể chạy ra, nhưng nếu hắn thực sự bị bắt, vậy thì mất mặt lắm! Tốt xấu gì, hắn cũng là người trà trộn trong giang hồ!

Huống chi, trước mắt hắn lại có thú vui mới. Hắn thề nhất định phải tìm được con bạch hổ dám cả gan trêu ghẹo hắn, sau đó..... sau đó sai nó viết hai chữ lớn cho mình xem!

Hắn thề, hắn tuyệt đối không phải luyện công đến nổi tẩu hỏa nhập ma! Hắn quả thật đã thấy bạch hổ viết chữ!

Bởi đủ loại “hành động tội ác” của Không Tử Viết, cô rốt cục bị tước đoạt “vinh hạnh” chung xe cùng Vệ Đông Li, bị đẩy ra ngoài xe làm người hầu. Mà sau khi Không Tử Viết xác định cái vòng sắt đen trên cổ căn bản là không thể kéo đứt, thì đã bắt đầu nghĩ ra một cách khác. Vệ Đông Li không cho cô lên xe ngựa, được thôi. Cô ở bên ngoài làm loạn gà bay chó sủa, người ngã ngựa đổ. Nếu không phải găm hai tiếng dọa người khác, thì là nhảy lên quây vọt nướng của nhà người ta ăn cơm bá vương, hoặc là làm trò cho Tiểu Bảo đang ngồi trong một xe ngựa khác, trêu đùa Tiểu Bảo cứ la hét, “Đại ca cầu thật lợi hại!”

Còn nữa, Không Tử Viết sẽ len lút đi theo phía sau nam tử hoa phục nào đó, một phát cắn rơi quần người ta! Lại hoặc là, khi Vệ Đông Li xuống xe hoạt động thân thể, cô cũng từng len lút thò đầu ra, dùng móng vuốt sờ mông nữ tử nào đó. Đợi đến khi nữ tử kia quay đầu lại, chỉ nhìn thấy khuôn mặt hại nước hại dân của Vệ Đông Li.

Kết quả làm loạn như thế là cái gì?

Các loại hành động tội ác lúc trước còn dễ nói, cùng lắm thì nam tử hoa phục kia kéo theo gia đình đến vây xe ngựa của Vệ Đông Li, muốn nói chuyện chút. Hành vi chòng ghẹo nữ tử kia, hiệu ứng sinh ra tự nhiên là Vệ Đông Li bị bức hờn.

Vì thế, Vệ Đông Li đang gấp rút lên đường giận dữ, quát: “Ngươi đi lên cho ta!”

Xem đi, xem đi, Vệ Đông Li một khi tức giận đều quên tự xưng là bốn vương rồi.

Không Tử Viết đặc ý nhướn mày, sau khi quăng cho tù nô một ánh mắt đặc ý dào dạt, nhảy lên xe ngựa, ngồi xuống bên cạnh Vệ Đông Li, làm bộ như

chưa từng xảy ra chuyện gì, đẩy đầu vào trong lòng Vệ Đông Li. .... làm nũng!

Vệ Đông Li không để ý tới Không Tử Viết, để mặc cô lẩn qua lẩn lại ở nơi nào đó. Không Tử Viết muốn làm cho Vệ Đông Li mở cái vòng sắt trên cổ mình, tự nhiên là liều mạng mặt mo nịnh nọt Vệ Đông Li, còn thiếu điều viết một tờ giấy kiểm điểm, dối lòng mà xin lỗi Vệ Đông Li, sau đó thề trung tâm như một, thề sống chết đi theo!

Cũng bắt đầu từ ngày này, hể Vệ Đông Li đi đến chỗ nào, Không Tử Viết thế nào cũng phải một tác không rời đi theo hần. Cho dù Vệ Đông Li muốn đi nhà vệ sinh, đem khóa cô ở bên xe ngựa, cô cũng sẽ nhìn trông mong ngóng Vệ Đông Li, sau đó can y bảo của hần, không thể không cùng đi.

Nhẹ nhàng lại trôi qua vài ngày nữa, Vệ Đông Li vẫn không phản ứng với nhiệt tình của Không Tử Viết. Một ngày này, lúc mất thấy đại môn đô thành Hồng quốc đã gần ngay trước mắt, sự kiên nhẫn của Không Tử Viết rốt cục sắp tiêu hao hầu như không còn gì. Trong lòng cô phiền chán, muốn mau chóng vứt bỏ cái vòng sắt trên cổ. Về phần nguyên nhân à, đương nhiên là vì bọn họ sắp tiến vào đô thành của Hồng quốc.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, buổi chiều hôm nay cô có thể thấy quân chủ Hồng quốc. Cô tốt xấu gì cũng được xem như chúa sơn lâm, hai vương gặp nhau, cô không thể mất mặt như vậy được!

Đứng nhìn kiếp trước Không Tử Viết xấu đầu xấu đốn, kiếp này lại biến thành hổ, nhưng cô cho tới bây giờ chưa từng xem nhẹ bản thân mình, thậm chí có thể nói, cô vẫn rất sĩ diện. ... Vì thế, cô dứt khoát quyết định chết cũng không biết xấu hổ, lúc xe ngựa sắp tiến vào đô thành Hồng quốc thì nổi lên tính vô lại, vuron móng vuốt, từng chút từng chút đẩy Vệ Đông Li, cho đến khi Vệ Đông Li cuối cùng chịu để ý cô mới thôi.

Trên thực tế, Vệ Đông Li chỉ nhìn Không Tử Viết một cái. Không Tử Viết ở trong lòng than nhẹ một tiếng, thầm nghĩ: Quả nhiên là phong thủy thay phiên chuyển! Không biết ngày nào cô mới có thể tỏ rõ uy phong của mình, cũng khóa Vệ Đông Li ở dưới chân làm thú cưng để nghịch. Đúng, còn phải làm cho Vệ Đông Li dùng miệng hôn chân cô nữa!

Tuy rằng trong lòng đủ điều không muốn hạ mình trước sự lạnh lùng của Vệ Đông Li, nhưng Không Tử Viết lại là người biết co biết duỗi, nay thấy Vệ Đông Li có điều buồn lòng, vội vừa vuron đầu lưỡi, vừa dùng móng vuốt gãi gãi cổ mình, phò cái bộ dạng bị vòng sắt thít cho không thở được. Sau đó dùng cái đầu xù lông cọ ngực của Vệ Đông Li, trong miệng còn phát ra tiếng ư ư, dường như sắp khóc đến nơi vậy.

Vệ Đông Li kỳ thật đã sớm không còn tức giận nữa, chỉ muốn cho Không Tử Viết một bài học, không cho phép cô có chút suy nghĩ được phản bội hần – cho dù là ý đồ làm hại hần, hay là mưu tính chạy trốn, hần đều không thể dễ dàng tha thứ! Mất thấy Không Tử Viết đã ngoan ngoãn nhiều ngày như vậy, cũng liều mạng thể hiện tốt nhiều lần như thế, hần cũng bằng lòng cho cô một ân huệ vì không muốn để tâm lý phản bội của cô trở nên gay gắt. Cho dù là với người hay là súc sinh, ân huệ và uy nghiêm đồng thời thì hành mới có tác dụng.

Vệ Đông Li vuron tay kéo đầu Không Tử Viết, làm cho cô đối diện với mình, sau đó híp con mắt đàn phượng, lạnh buốt hỏi: “Người muốn bảo bốn vương coi cái vòng sắt trên cổ người à?”

Không Tử Viết muốn lập tức gật đầu, lại không muốn tỏ ra mình có thể nghe hiểu tiếng người, cho nên cô lựa chọn tạm thời im lặng. Vệ Đông Li khẽ nhủ mảy, “Ồ? Nếu đã không phải, vậy thì quên đi.” Không Tử Viết vội ra sức lắc đầu, lại gật đầu, sau đó lại ra sức gật đầu.

Vệ Đông Li cong môi cười, lấy tay vuốt ve lông Không Tử Viết, “Người muốn bảo bốn vương mở cái vòng sắt được huyền thiết ngàn năm tạo thành này cũng không khó. Người có phải nên thể hiện một chút thành ý để chứng minh lòng trung thành và thẳng thắn của người hay không?” Tử Viết trừng lớn mắt hổ, ra sức nhìn Vệ Đông Li, lại không biết phải hiểu ý tứ lời nói này của hần như thế nào.

Vệ Đông Li nói: “Chúng ta người quang minh không nói lời vòng vo. Người rốt cuộc là yêu là quý hay là thú, bốn vương không quan tâm.”

Mất Không Tử Viết lại mở to một phần, trong lòng bắt đầu bồn chồn. Quả nhiên mà quả nhiên, kẻ này chính là một tên biến thái! Đã nói đến nước này rồi, cô còn có thể không hiểu hay sao? Tên biến thái này quả nhiên là thích thú vật mà! Bảo cô thể hiện thành ý? Cô có thể biểu hiện thành ý như thế nào đây? Bất cứ người đàn ông nào muốn phụ nữ thể hiện thành ý, không ngoại trừ đang ám chỉ một điều, đó chính là — lên giường làm việc!

Không Tử Viết có chương ngại tâm lý, thật sự có chương ngại tâm lý đấy! Đầu tiên không nói bọn họ lúc này không phải cùng một loài, mà là quan hệ của cô và Vệ Đông Li, đó cũng tuyệt đối là dao trắng đâm vào, dao đỏ rút ra, làm sao có thể cùng hần lẩn ra giường?

Bán rẻ thân thể của chúa sơn lâm ư?

Xoắn xuyết, xoắn xuyết...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đến lúc lẩn ra giường rồi, Vệ Đông Li cũng chưa hần có thể đủ đột phá phòng tuyến tâm lý trong lòng hần để đến ôm một con hồ lông trắng. Nếu đã là thăm dò, vậy thì Không Tử Viết cô sao lại phải sợ hần chứ?! Đến thì đến! Chờ cô trở lại trong rừng sâu núi thẳm, còn có thể khoe khoang một phen, rằng bản thân mình đã áp đảo Vô Song Vương gia của Duệ quốc trên giường như thế nào, đó mới là đầu đề tin giật gân kinh thiên động địa!

Không Tử Viết trong lòng cười hi hi, quét mắt bí ối nhìn nơi giữa hai chân Vệ Đông Li, sau đó ngẩng đầu lên, nhắm vào miệng Vệ Đông Li liền liếm môi! Vệ Đông Li không để phòng, trong nháy mắt như bị điện giật!

Không Tử Viết thấy Vệ Đông Li cũng không cự tuyệt, bất chấp sẽ không ngừng cố gắng. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đầu lưỡi của Không Tử Viết còn chưa liếm đến miệng của Vệ Đông Li lần nữa, mà chân Vệ Đông Li đã nâng lên, một cước đạp vào bụng cô, lại đá bay cô ra ngoài lần nữa.

Lúc Không Tử Viết làm vật thể rơi tự do, cô ôm lấy đầu, sau khi suy nghĩ kỹ càng đã có được nhận thức—có vẻ cô đã hiểu sai ý của lãnh đạo rồi. Trên

xe ngựa, Vệ Đông Li vươn ngón tay hơi run, xoa bờ môi của mình, hung hăng chà xát, lau một mảng nước miếng lớn trên môi, sau đó hít một hơi thật sâu, mặt không chút thay đổi ngồi một mình trên xe hồi lâu, cuối cùng vẫn trầm giọng kêu:“Lên đây.”

Không Tử Viết run rẩy bò lên xe ngựa, cố gắng hết sức ngồi nơi cách khá xa Vệ Đông Li. Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô bắt đầu sợ hãi cặp chân thon dài kia của Vệ Đông Li, cùng với đôi bàn chân trắng nõn như ngọc điêu khắc mà thành. Nói thật, cái chân kia tuy rằng thoát nhìn đẹp đẽ tinh tế, nhưng mà đạp cô cho tới bây giờ đều tràn đầy sức lực, tuyệt đối không qua loa!

Trong xe ngựa lại rơi vào sự yên lặng trước nay chưa từng có, sau một lúc lâu, Vệ Đông Li mới móc ra một cái chìa khóa nhỏ màu đen từ trong cổ tay áo, động tác từ tốn nhắm vào mắt khóa vòng sắt trên cổ Không Tử Viết.

Khát vọng tự do khiến Không Tử Viết hưng phấn đến nỗi run rẩy.

Nhưng mà, Vệ Đông Li chỉ cắm cái chìa khóa vào trong mắt khóa, không hề làm động tác xoay tròn tiếp theo.

Không Tử Viết nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Vệ Đông Li, muốn xem xem hắn lại chơi cái trò này.

Đôi mắt phượng hẹp dài phiếm màu xanh lam không tước kia của Vệ Đông Li khẽ nhướn lên, nhìn vào đáy mắt Không Tử Viết thật sâu. Bờ môi mềm mại màu quất nhạt của hắn khẽ nhếch, dùng giọng nói cực kỳ dễ nghe chậm rãi nói:“Cái khóa này phải xoay ba vòng mới có thể mở được. Bây giờ, bốn vương hầu người ba câu, người chỉ cần gạt đầu hoặc lắc đầu là được. Nếu đáp án làm cho bốn vương vừa lòng, bốn vương tự nhiên sẽ dần dần mở khóa.”

Không Tử Viết vô cùng sáng suốt, đã đại khái đoán được Vệ Đông Li sẽ hỏi cô những gì. Cô biết mình không thể tránh được ngày này, chỉ hy vọng Vệ Đông Li sau khi biết rõ chân tướng, sẽ không còn hứng thú lớn như thế với cô nữa, sau đó cho cô tôn trọng cùng tự do mà cô mong muốn.

Cái rắm ấy!

Căn bản là không có khả năng!

Vệ Đông Li chính là tên pha trộn giữa cận bã và biến thái !

Hắn chỉ có một vẻ bề ngoài tuyệt mỹ, lại làm những chuyện ngay cả thú vật cũng không biết xấu hổ!

Không Tử Viết không tin Vệ Đông Li sẽ tôn trọng cô, lại càng không tin Vệ Đông Li sẽ thả cô tự do. Nhưng Không Tử Viết quyết định thử một lần. Tối thiểu là có thể tháo cái vòng sắt trên cổ ra! Tuy rằng cô rất muốn coi cái vòng sắt trên cổ thành đồ trang sức, nhưng trang sức nhà ai lại nổi lên lưng quần người khác chứ?

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết cũng không phát điên, liền mở miệng hỏi câu thứ nhất,“Người đã có thể nghe hiểu tiếng người, lại thích mặc váy phụ nữ. Như vậy, người có phải là hồ yêu tu luyện trong núi hay không?”

Không Tử Viết vốn định gạt đầu để dọa Vệ Đông Li, mà sau khi nhìn thấy đôi mắt dường như có thể nhìn thấu linh hồn người khác của hắn thì không dám lừa gạt. Dứt khoát lắc đầu.

Vệ Đông Li gạt gạt đầu, xoay cái chìa khóa. Chỉ nghe rắc một tiếng, tầng thứ nhất của cơ quan trong chiếc vòng sắt đã được mở ra .

Không Tử Viết nhẹ nhàng mà thở dài một hơi, Vệ Đông Li có chút đắm chiêu suy nghĩ một chút, nói:“Bốn vương còn nhớ rõ, năm năm trước con bạch hồ này cũng không có linh tính này, mà sau khi cần nuốt thân thể Như ý nhân, mới thân không biết quỷ không hay trốn ra khỏi Vương phủ. Không chỉ như thế, còn làm một bộ da hồ giả cho bốn vương!”

Khóe miệng Không Tử Viết bắt đầu co giật, vì tâm tư kín đáo của Vệ Đông Li mà cảm thấy sợ hãi.

Vệ Đông Li nhẹ giọng hỏi:“Cái thìa, người có biết bốn vương làm sao biết tám da hồ kia là giả không?”

Không Tử Viết lắc đầu.

Vệ Đông Li cong môi cười, chỉ phun ra bốn chữ,“Rụng lông nghiêm trọng.”

Không Tử Viết nhìn trần xe, trong lòng lảng trí xử từ Thượng tiên! Ông nói đi, ông đã làm đồ bất chúc thì sao không làm cho tốt hả?

Vệ Đông Li nhìn biểu cảm nghiêng răng nghiêng lợi biết vậy chẳng làm của Không Tử Viết, trong lòng cảm thấy buồn cười, ánh mắt không tự giác mềm đi, hỏi tiếp:“Câu thứ hai, người hẳn chính là cô hồn đã quỷ trên người Như ý nhân ngày đó?”

Không Tử Viết thân thể cứng đờ, ánh mắt lộ vẻ né tránh cái nhìn thẳng của Vệ Đông Li. Cô vẫn còn nhớ rõ mình đã lừa bịp Vệ Đông Li như thế nào, thậm chí còn trù tính cho hắn đi lâu xanh để kiếm thêm ít tiền.

Vệ Đông Li cũng không truy hỏi, mà thu lại cái chìa khóa đặt vào trong cổ tay áo.

Không Tử Viết vội gạt đầu, dùng sức mà gạt đầu! Cô chưa bao giờ hoài nghi Vệ Đông Li có cái đầu chỉ số IQ cao, chỉ thật không ngờ, năng lực liên tưởng và suy luận của hắn lại có thể mạnh như thế! Tên biến thái quả nhiên không giống với người thường!

Vệ Đông Li thấy Khổng Tử Viết gật đầu, ánh mắt hần chột lạnh lẽo, trở nên rõ ràng một chuyện, đó chính là vì sao con bạch hổ này tràn ngập địch ý với mình. Xem ra, ăn oán quả nhiên là có tồn tại nhân quả.

Vệ Đông Li hơi hơi nheo mắt xé lại, vừa đánh giá Khổng Tử Viết, vừa suy luận trong lòng: Như mỹ nhân kia lúc trước vẫn rất bình thường, sau khi ăn thịt chó mới trở nên khác thường. Mà con chó lông xù cắn móng hần kia cũng bởi vì sau nuốt mật rắn mới trở nên cực kỳ công kích. Như vậy tính ra, con bạch hổ trước mắt này, đúng là từ thanh xà một đường phát triển biến hóa mà ra.

Khiếp sợ, kinh ngạc, cảm xúc không thể tin kích thích thần kinh Vệ Đông Li. Tuy rằng hần vẫn vụng trộm quan sát Khổng Tử Viết, muốn biết cô rốt cuộc là có lai lịch gì. Hần phân tích từng khả năng một, cuối cùng chỉ còn lại một nguyên nhân khiến người ta khó tin nhất. Sự thật chứng minh, hần quả thật đã lụy đến phản sự thật của chuyện ly kỳ này.

Hần hít một hơi thật sâu, dùng ngón tay lạnh lẽo hơi run lại vặn chìa khóa, mở ra cơ quan tầng thứ hai. Sau đó, hết sức nghiêm túc hỏi: “Vấn đề cuối cùng. Nếu người bây giờ bị người khác ăn mất, có phải hay cũng có thể chiếm dụng thân thể của người đó hay không?”

Khổng Tử Viết đã hoàn toàn choáng váng, quên còn có thể dùng phản ứng như thế nào mà trả lời câu hỏi của Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li nói tiếp: “Nếu bốn vương đoán không sai, người nhất định là lấy cách chiếm dụng thân thể người khác để sống sót. Bốn vương không biết người trước đây đã trải qua cái gì, nhưng nếu hợp tất cả những điều người đã lộ ra, không khó đoán ra, người hần là từ thanh xà biến thành con chó lông xù, sau đó lại từ chó biến thành Như mỹ nhân, tiếp đến là từ Như mỹ nhân biến thành bộ dạng ngày hôm nay.”

Khổng Tử Viết há hốc mồm, chỉ ngây ngốc nhìn Vệ Đông Li đang rù rì.

Nổi kinh ngạc trong lòng Vệ Đông Li kỳ thật còn nhiều hơn so với Khổng Tử Viết, chẳng ít hơn Khổng Tử Viết bao nhiêu, nhưng hần lại che dấu rất khéo. Hần vươn tay vỗ đầu Khổng Tử Viết, bỗng nhiên cười cực kỳ vui vẻ, “Một khi đã như vậy, bốn vương sẽ tặng người một món quà lớn.”

Khổng Tử Viết cuối cùng đã có phản ứng, gắng sức khép mồm lại, mắt đầy nghi hoặc nhìn Vệ Đông Li, chờ cái mà hần gọi là món quà lớn. Không biết có phải tâm lý gây chuyện của cô hay không, cô làm sao lại cảm thấy Vệ Đông Li cười có chút khác thường? Vệ Đông Li phân phó với Tiêu Doãn ngoài xe ngựa nói: “Bảo ‘Sở Nữ Lâu’ đưa tới một thanh quan, sau đó giết con bạch hổ này, bảo nữ tử kia nuốt hết vào bụng, không được thừa lại một chút nào cả!”

Tiêu Doãn ngoài xe lĩnh mệnh.

Bên trong xe Khổng Tử Viết trong nháy mắt mở to mắt hổ, sau đó bổ nhào lên người Vệ Đông Li mà lắc đầu liên tục. Trời ơi, cô đã không thể làm loại trò bám lên thân thể người khác nữa rồi. Nếu lại chết đi, cô sẽ chết thật. Đến lúc đó, ba hồn bảy vía của cô cũng sẽ hóa thành bụi, sợ là ngay cả kính hiển vi cũng không thể tìm được!

Vệ Đông Li thấy Khổng Tử Viết hoảng sợ như thế trong lòng không khỏi nghi hoặc, tiện đà hỏi: “Người không thể biến thành người nữa?”

Khổng Tử Viết làm sao còn để ý đến đây là câu hỏi thứ mấy nữa, vội gật đầu đáp lời. Để đề phòng Vệ Đông Li không hiểu, cô còn giơ móng vuốt lên, ra dấu trên cổ mình, làm động tác cắt cổ.

Trong mắt Vệ Đông Li lướt qua vẻ thất vọng, khoát tay áo với Tiêu Doãn đã chuẩn bị dắt Khổng Tử Viết đi, hủy bỏ mệnh lệnh vừa rồi. Hần than nhẹ một tiếng, giống như tự nói thì thào: “Thực sự không có cách nào sao? Có lẽ..... không hần.....”

Khổng Tử Viết thở dài nhẹ nhõm một hơi, đầu trực tiếp ghé vào trên đùi Vệ Đông Li, thân mình cũng xụi lơ bên chân hần.

Vệ Đông Li vuốt ve cái đầu hổ của Khổng Tử Viết, giống như tâm sự nói: “Trong xác hổ này lại có linh hồn của một nữ tử, thật đúng là mới nghe lần đầu. Nhưng mà người không cần sợ hãi, chỉ cần ngoan ngoãn ở lại bên bốn vương, bốn vương sẽ hậu đãi cho người.”

Khổng Tử Viết ưỡn oai gật đầu, cảm thấy trên người mình đã chảy ra đến vài tầng mồ hôi luân phiên nóng lạnh.

Vệ Đông Li vươn tay vặn mở cơ quan cuối cùng trong cái vòng sắt, quăng cái vòng sắt quấn trên cổ Khổng Tử Viết xuống dưới chân.

Khổng Tử Viết nặng nề mà thở dài một hơi, cảm thấy đi con đường này thật sự là muôn phần không dễ dàng. Chẳng qua, một ngày nào đó cô sẽ trả thù, phải cười Vệ Đông Li ở dưới thân làm súc sinh mà sai bảo!

Ồ..... Đùng có nghĩ bấy bạ, cô thật sự là một con bạch hổ trong sáng mà.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ai có thể mượn lương vạn vạn ngày

Cổng đô thành Hồng quốc, hơn hai trăm thị vệ Hồng quốc đứng xếp thành hàng chỉnh tề để nghênh đón Vô Song Vương gia của Duệ quốc đến.

Chỗ thắt lưng thị vệ Hồng quốc đều đeo một thanh đao thép, mà ở chỗ tay cầm mỗi thanh đao còn đều được khảm một viên đá quý màu đỏ sẫm, không gì không khoe ra sự giàu có của Hồng quốc.

Nhị hoàng tử Bách Lí Huyền đứng ở cổng đô thành, lúc Tiểu Doãn xốc mành xe ngựa lên, xin mời Vệ Đông Li đi xuống xe ngựa, y chỉ hơi nghiêng về phía trước nửa bước, vừa khách sáo bày tỏ đạo đãi khách của chủ nhân, lại tự giữ sĩ diện thân phận.

Vệ Đông Li lại giống như một quý công tử vẫn cứ chẳng hề có chút tàn nhẫn ngang ngược, cũng không vì thế mà cảm thấy không thể chịu đựng nổi. Chỉ thấy hần tảo nhả đi xuống xe ngựa, khoe mỗi hơi giương lên độ cong ôn nhuận, trong lúc giờ tay nhắc chân đã hoàn toàn thể hiện đại khí của hoàng gia.

Hôm nay, hần mặc trường bào màu nguyệt nha, chân đạp giày mềm màu bạc, lưng đeo đai ngọc màu quất nhạt, đỉnh đầu cài một miếng cổ ngọc màu ngọc bích được điêu khắc tinh xảo. Cả con người vừa giống một con gió mát làm vui lòng người, lại giống như một đóa hoa kì lạ trong trăm hoa, ngay thẳng trong sạch tuấn đạt, phong hoa tuyết nguyệt.

Nhị hoàng tử Bách Lí Huyền không khỏi nhìn đến ngây dại, nước miếng trong miệng tràn ra, lại cảm lòng không đậu mà tiến lên trước, vươn tay muốn nắm lấy ngón tay của Vệ Đông Li.

Y vẫn nghe nói Vô Song Vương gia Vệ Đông Li của Duệ quốc thiên hạ vô song ra sao, vốn tưởng rằng người đời thổi phồng, không ngờ hôm nay vừa thấy, quả thật giống như một miếng ngọc không chút tí vết, khiến người ta không khỏi sinh lòng ái mộ, hận không thể tàng giấu trong phủ thưởng thức ngày đêm.

Vệ Đông Li khẽ bó lại ống tay áo, vừa né tránh sự lỗ mãng của Bách Lí Huyền không dấu vết, vừa mỉm cười nói: “Làm phiền Nhị hoàng tử.”

Bách Lí Huyền lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lập tức ưỡn ngực, cực kỳ nhiệt tình trả lời: “Vô Song Vương gia là khách quý của Hồng quốc, hôm nay được gặp lại càng thấy thân thiết gấp bội, cực kỳ hợp ý. Nếu Vô Song Vương gia không chê, có thể gọi ta một tiếng Từ Huyền, cũng tiện gần gũi ngày sau.”

Con mắt phượng hẹp dài của Vệ Đông Li ngậm cười, “Như vậy cũng được. Từ huyền cứ gọi ta là Đông Li, đừng kêu cái gì mà Vô Song Vương gia, thật quá xa lạ rồi.”

Bách Lí Huyền mừng rỡ, vươn tay muốn kéo tay Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li lại đồng thời làm ra một tư thế mời, ý bảo Bách Lí Huyền đi trước.

Bách Lí Huyền tự cảm thấy đã thất lễ, lập tức thu lại tâm tư, sửa động tác tay, cũng làm tư thế mời.

Vệ Đông Li mỉm cười, lại lên xe ngựa của mình, nghe theo Bách Lí Huyền mở đường, trực tiếp đi về hướng hoàng cung.

Bách Lí Huyền cười ngựa phía trước tinh thần phấn chấn, giống như đã đào được kho báu vậy. Mà Vệ Đông Li ngồi trong xe ngựa phía sau, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng, vừa vuốt ve cái đầu xù lông của Không Tử Viết, vừa lộ ra nụ cười gần âm trầm, thì thầm nói với Không Tử Viết: “Trên đầu chữ sắc có một cây đao, sao có người cứ khẳng khái cổ tình muốn rửa cổ mà lại gần chứ? Nếu bốn vương không thành toàn cho hần, thật sự có lỗi với mỹ danh ‘giúp người thành đạt’ của bốn vương rồi.”

Không Tử Viết vừa rời qua khe hở cửa sổ xe thấy Vệ Đông Li và Bách Lí Huyền hai người diễn kịch, tự nhiên biết là ai đã chọc giận Vệ Đông Li. Cô không tội nghiệp tên Bách Lí Huyền kia, chỉ cảm thấy Bách Lí Huyền quả không có con mắt, làm sao chỉ nhìn chằm chằm mỹ nhân rần rết mà chảy nước miếng chứ?

Cũng không ngần ngại phạm là mỹ nhân, có mấy người không phải họa thủy đây?

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, nếu lúc cô lần đầu tiên gặp Vệ Đông Li, hần liền tặng cho cô nét mặt tươi cười ôn nhuận như thế, nói những câu êm ái dịu dàng như thế, đoán chừng tâm hồn thiếu nữ của cô bây giờ đã sớm phủ phục trên người Vệ Đông Li, làm công phẩm trên cái đuôi của độc hạt mỹ nhân rồi.

Cho nên mới nói, biết người biết mặt là thứ yếu, nhất định phải biết lòng mới được.

Xe ngựa theo Nhị hoàng tử Bách Lí Huyền dẫn đường, trực tiếp đi vào nội viện hoàng cung, dừng ở “Kim Thiên Các” đã sớm chuẩn bị cho Vệ Đông Li.

Nhị hoàng tử Bách Lí Huyền vừa cực kỳ uy nghiêm phân phó bọn nô tài hầu hạ cho tốt, vừa thêm nhỏ dãi nhìn Vệ Đông Li, muốn dẫn hần đi dạo trong hoàng cung Hồng quốc. Bất đắc dĩ, có thị vệ truyền lời nói sứ thần Cừ quốc sắp tới đô thành, Bách Lí Huyền chỉ có thể vội vàng bái biệt Vệ Đông Li mà đi tiếp sứ thần Cừ quốc.

Trước khi đi, Bách Lí Huyền nói với Vệ Đông Li: “Đông Li cứ nghỉ ngơi, Từ Huyền còn phải đi tiếp sứ thần Cừ quốc, đợi buổi tối phụ hoàng thiết yến khoản đãi, hai người chúng ta nhất định phải uống tận hứng, không say không về.”

Vệ Đông Li nhợt nhạt mà cười, như một cây hoa sen trong hồ nước xanh biếc, khuôn mặt nõn nà, mây như núi Đại xa xa, thanh mà không lạnh, diễm mà không yêu.

Nhị hoàng tử Bách Lí Huyền lại nhìn đến mắt choáng váng, cho đến khi Vệ Đông Li xoay người đi vào nội viện “Kim Thiên Các”, y mới hoàn hồn khi tên thị vệ nhẹ giọng gọi, sau đó cẩn thận mỗi bước đi mà rời đi.

Trong “Kim Thiên Các”, thật đúng với cái chữ “Kim” kia. Lớn thì là giường đệm ghế dựa, nhỏ thì là đồ thưởng thức, không chỗ nào không phải là lấy sợi vàng dát hoa, lấy châu báu điểm xuyết tinh chế mà thành. Hễ là chỗ lọt vào tầm mắt đều là cảnh vàng son lộng lẫy.

Vệ Đông Li vẫy tay ý bảo bọn tỷ nữ và nô tài lui ra, bản thân hần lại xoay người vào thư phòng.

Dựa theo tính toán ban đầu của Vệ Đông Li, hần bỏ đường chính mà đi rừng sâu núi thẳm, mặc dù gặp bão tuyết, kéo dài mười ngày nửa tháng, cũng có thể đến Hồng quốc sớm hơn sứ thần Cừ quốc bảy tám ngày. Trong bảy tám ngày đó, chuyện hần phải làm được thật sự là quá nhiều.

Nhưng mà, bởi vì Không Tử Viết dọc đường đi không ngừng gây chuyện, trì hoãn thời gian quý giá, cho nên hần chỉ có thể chia trước sau bước vào hoàng cung Hồng quốc cùng sứ thần Cừ quốc.

Về điểm này, Vệ Đông Li và Không Tử Viết trong lòng đều biết rõ ràng. Nhưng một người không chỉ đích danh phê bình, kẻ kia liền làm bộ như không biết, dứt khoát giả bộ hồ đồ đến cùng.

Sau khi Vệ Đông Li bước vào thư phòng, Không Tử Viết thò đầu ra từ trong xe, nhe răng với Tiêu Doãn, nhảy xuống xe ngựa, thông dong bước vào phòng.

Khi tầm mắt của cô dừng trên những đồ dùng trong nhà vàng rực rỡ kia, cặp mắt đen vàng trong nháy mắt tròn to. Ngay sau đó, cô cực lực hít một hơi, giống như một tên nô lệ của đồng tiền đảo được kho báu, không phải dùng móng vuốt cào cào hoa văn vàng bao trên chân ghế, thì là dùng hàm răng sắc nhọn cắn cắn đồ trang trí khác trong phòng, cuối cùng còn nhảy lên cái giường lớn được điêu khắc tinh xảo, dùng cái đầu xù lông cọ cọ chà chà những sợi vàng trên tấm màn lưới xanh, tưởng tượng sau khi cất may tấm vải này thành y phục, hiệu quả mê người khi mặc trên người.

Có thể khẳng định mà nói, hai chữ “kinh diễm” Không Tử Viết cô chưa hần có thể gánh vác được. Nhưng một chữ “kinh” này, cô cảm thấy ngoài mình ra, chẳng ai có thể mặc được thành cái hiệu quả đó!

Than nhẹ một tiếng, cô thật sự thật sự thật sự vô cùng nhớ những ngày làm phụ nữ! Cái váy xinh đẹp, giày cao gót mảnh khảnh, son môi đỏ tươi mê người, móng tay thủy tinh trong suốt, còn có những miếng băng vệ sinh mềm mại chuyên thiết kế cho nữ sinh, biết bao biết bao bảo bối như vậy, làm cho cô nhớ đến sắp phát điên mất rồi!

Cô bây giờ hoài nghi, nếu cô một giây tiếp theo mà biến thành nữ nhân, cô có thể dán một miếng đệm vệ sinh trên đỉnh đầu hay không, để mà tuyên bố cô cuối cùng đã “thành người” rồi!

Ôi..... Cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Bây giờ à, cô một năm bốn mùa một thân lông trắng này che thân thể. Cho dù da hổ rất có phong cách, nhưng lúc nào cũng mặc một bộ quần áo cũng sẽ phiền chán.

Vệ Đông Li từ thư phòng trở lại phòng ngủ, đúng lúc thấy bộ dạng quần lấy tấm màn lưới xanh của Không Tử Viết, không khỏi cong môi cười, cuốn ba quyển sách lại đập vào đầu Không Tử Viết, cười nói: “Lại muốn mặc váy à? Bỏn vương sai người làm cho người một bộ váy đỏ được không?”

Vừa nghĩ đến những con chó cưng mặc quần áo trên người, Không Tử Viết liền không nhịn được mà giật mình, vội dùng răng nanh xé tấm màn lưới màu xanh trên người, hung hăng trừng mắt nhìn Vệ Đông Li một cái, cảm thấy thú vui xấu xa của tên này thật đúng là chẳng ít hơn mình bao nhiêu. Nếu giờ phút này cô có thể dùng tiếng người nói chuyện với hần, cô nhất định sẽ đưa tặng hần một câu tâm huyết, đó chính là — làm bộ quần lót tình nhân, hai ta cùng nhau mặc ra ngoài đi!

Cái chân con bà mày, xem ai mất mặt!

Hừ hừ! Nếu ngày nào đó cô có thể dùng lời nói với Vệ Đông Li, cô nhất định kích thích cho Vệ Đông Li muốn đâm đầu vào tường!

Trong lúc Không Tử Viết phỉ bang trong lòng, giọng nói của Tiêu Doãn từ cửa truyền đến, bầm báo nói: “Chủ tử, sứ thần Cừ quốc Tà thừa tướng Quý Quát và Cừ quốc Hồ Nguyệt công chúa Kha Lục Dao đã đến đô thành, đang do đám người Nhị hoàng tử nghênh đón vào hoàng cung.”

Vệ Đông Li nâng tay ý bảo Tiêu Doãn lui ra, sau đó bước đi thông thả đến bên ghế dựa ngồi xuống, một tay nâng chung trà lên, đưa đến bờ môi, nhưng không hề uống trà.

Buồng chén trà, Vệ Đông Li nói với Không Tử Viết: “Lấy ‘Quốc Sách’ đến cho bốn vương.”

Không Tử Viết cúi đầu, nhìn về phía ba cuốn sách rải trên giường, liếc mắt một cái liền thấy được hai chữ “Quốc Sách”. Cô cô giật giật, vốn định cúi đầu tha cuốn sách kia đưa qua cho Vệ Đông Li. Nhưng mà, cô miễn cảm phát giác ra hai ánh mắt hứng thú bí mật thăm dò rơi trên người cô, làm cho cô cảm thấy hết sức không thoải mái. Vừa nghĩ kỹ lại, cô lập tức hiểu được dụng ý của Vệ Đông Li — hần, là muốn xem cô có biết chữ hay không.

Nếu như cô biết chữ, như vậy thứ mà Vệ Đông Li muốn lấy được từ trong miệng cô càng nhiều hơn, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Không Tử Viết vừa thăm mắng mình không có não, vừa dùng móng vuốt gầy đi gầy lại ba cuốn sách, cuối cùng lộ vẻ khá phiền chán cào móng vuốt, lúc này mới cắn cả ba cuốn sách lên, cùng tha đến cho Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li nâng tay xoa đầu Không Tử Viết, hỏi: “Không biết chữ?”

Không Tử Viết gật đầu không nói.

Vệ Đông Li cho ngón trỏ vào trong nước trà màu xanh nhạt dính ướt, sau đó nhẹ nhàng lần mò trên mí mắt Không Tử Viết, dùng giọng điệu dịu dàng nói: “May mà ngươi không biết nói, không biết chữ, nếu không ngươi nghe được nhiều bí mật tâm sự của bốn vương như vậy, để phòng ngươi bán đứng bốn vương há chẳng phải hạ độc cho ngươi cam sao?” Mắt nhử lại, thân thể kẻ sát, “Hoặc là.....chọc mũi ngươi?”

Không Tử Viết giật mình, lại khẳng định lần nữa địa vị biến thái của Vệ Đông Li quả nhiên không ai có thể đuổi kịp. Vừa rồi ở trên xe ngựa, sau khi cô nghe Vệ Đông Li nói với cô muốn giết chết Nhị hoàng tử Bách Lý Huyền, cô đã bắt đầu hồi hận, cảm thấy mình nên giả vờ ngủ mới đúng. Kết quả, không ngờ rằng, việc này đã qua cả buổi rồi, thẳng thắn Vệ Đông Li này mới dùng ba cuốn sách bại hoại kia để thử xem cô có biết chữ hay không! Tiểu nhân, tên tiểu nhân chân chính!

Bởi vậy, Không Tử Viết dứt khoát quyết định, phải giả vờ làm một con hồ không có văn hóa trước mặt Vệ Đông Li! Kiên quyết sẽ không lộ ra kiến thức và văn hóa uyên thâm của mình, phải hoàn toàn che giấu chuyện cô cũng là một người trí thức. Ở.....chính xác mà nói, chắc là hồ văn hóa?

Nhìn đi, nhìn đi, trời đổ kị anh tài mà!

Cô còn từng nghĩ, có lẽ lúc Hồng Đế thiết yến khoản đãi, cô có thể cắn bút lông múa bút lấy trộm một bài thi từ của bậc thầy nào đó, giành được cái tên thần thú, hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc của Vệ Đông Li.

Cũng không ngờ, tên biến thái này quả nhiên là chỗ nào cũng che kín trí tuệ của cô, làm cho cô muốn nở mày nở mặt một chút cũng không được.

Vệ Đông Li ơi là Vệ Đông Li, tên biến thái nhà ngươi chẳng những tới Hồng quốc nhà ngươi ta mượn lương thực, còn vì Nhị hoàng tử Bách Lý Huyền nhà ngươi ta ái mộ ngươi, ngươi đã muốn giết chết con nhà ngươi ta rồi? Con người như ngươi, thật là con mẹ nó nham hiểm độc ác mà! Ngươi ta không chê cúc hoa của ngươi bẩn, ngươi tắm rửa rồi lên trên là được!

Vệ Đông Li khễ như đuôi mắt phượng, nhìn Không Tử Viết vẫn đang cúi đầu không nói, dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên, chậm rãi kẻ sát, mềm nhẹ nói: “Cái thìa, bốn vương đùa ngươi chơi thôi.”

Không Tử Viết nhìn chằm chằm nhìn về phía Vệ Đông Li, không có bất kỳ biểu hiện tình cảm nào.

Vệ Đông Li nhìn ra Không Tử Viết không tin hán, không hiểu vì sao bỗng nhiên bực bội, trong nháy mắt nâng chân lên, đá vào cái mình hồ của Không Tử Viết!

Không Tử Viết bị hán đập ngã xuống đất, cái đuôi quét cuốn đến chậu hoa trên giá. Cái giá nghiêng, chậu hoa trực tiếp đập vào Không Tử Viết! Choang một tiếng, cô bị đập vào mắt nổ đom đóm.

Con người Vệ Đông Li co rụt lại, thân thể đã đứng lên từ trên ghế, ngồi xuống trước người Không Tử Viết.

Không Tử Viết lắc lư ngắc đầu, dùng sức hít hít cái mũi đầy bùn, đột nhiên há mồm, phun ra hai hàng nước mũi tung tóe, toàn bộ rơi vào mặt Vệ Đông Li.

Sắc mặt Vệ Đông Li xanh rồi trắng, trắng lại xanh, mãi một lúc sau, mới chậm rãi đứng lên, cũng không quay đầu lại mà nhanh chân bỏ đi.

Không Tử Viết nhảy lên giường, vui vẻ lăn lộn, cảm thấy một cước Vệ Đông Li đá cô, cộng thêm cái đầu bị đập lúc này, thật là một chút cũng không đau nữa! Không tin hả? Không tin thì tới thử xem!

“Bích Thủy Liễm Thiên” nằm ở bên bờ hồ nhân tạo dập dềnh sóng nước xanh biếc, vì dưới chân là bãi cỏ xanh ngắt, chiếu sáng qua lại với màu nước trong hồ, thoạt nhìn giống như nước kia từ chân trời chảy xuôi xuống lòng bàn chân vậy, cho nên mới được đặt một cái tên có chút ý thơ như thế.

Nơi nào trong hoàng cung Hồng quốc cũng tráng lệ đường hoàng, nhưng cũng không bằng cảnh đẹp cho người ta hưởng thụ thoải mái trên tinh thần.

Đặc biệt là khi màn đêm buông xuống, gió đêm từ từ thổi lay động làn váy của các nữ tử, quả nhiên là hình bóng mùi hương quần quýt bên tóc mai, ngọc bội leng keng, làm cho những kẻ đang ở trong đó có cảm giác phiêu phiêu dục tiên.

Khi bóng đêm dần dần dày xuống, Hồng Đế ở “Bích Thủy Liễm Thiên” thiết yến khoản đãi sứ thần Vô Song Vương gia Vệ Đông Li của Duệ quốc, cùng với sứ thần Tả thừa tướng Quý Quát và Hồ Nguyệt công chúa Kha Lục Dao của Cừ quốc. Tuy nói Hồ Nguyệt công chúa Kha Lục Dao chưa từng tham dự hội nghị, nhưng bất cứ ai cũng có thể đoán ra, thế nào cũng có tiết mục đặc sắc đang chờ được trình diễn. Không chừng chính là mỹ nhân kế.

Giờ phút này, Hồng Đế tuổi chừng năm mươi đang hứng thú ngẩng cao đầu, đang nhận những lời ca ngợi của sứ thần hai nước Duệ Cừ, cũng lấy thái độ hòa nhã nâng chén chúc tình hữu nghị của ba nước trường tồn, ân cần thăm hỏi quân chủ hai nước Duệ Cừ.

Mặc dù Hồng Đế thoạt nhìn thân thiết hòa nhã giống như trường bối yêu quý, nhưng bất cứ ai cũng không dám khinh thường vị quân chủ nuột người

không nhả xương này! Phàm là người từng qua lại với Hồng Đế đều biết, cứ cho người là một con rết bò qua trước mặt ông ta, ông ta cũng có thể kéo lại hai cẳng chân của người, khiến người xây dựng chút “công hiến” vì quốc gia!

Về điểm này, không thể nói Hồng Đế lợi hại biết bao nhiêu, chỉ có thể nói ông ta yêu tiền tuyệt đối đã đến một trình độ nhất định rồi.

Cái gọi là yêu tiền, không ngoại trừ hai loại người sau.

Một loại là liều mạng kiếm tiền, sau đó để dành toàn bộ, một phần cũng không nở tiêu. Người như thế, chúng ta gọi là thần giữ cửa.

Còn loại người kia, bọn họ yêu tiền, càng thích tiêu tiền hơn. Người đó thích kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, sau đó để hết tiền bên người để cho bản thân hưởng thụ. Loại người này, chúng ta gọi là nhà tư bản.

Rất hiển nhiên, nhìn người hòa nhã như Hồng Đế, chính là một nhà tư bản nham hiểm điển hình! Khi ông ta nói chuyện thân thiết với người, cũng chính là lúc ông ta đang suy tính có thể moi ra bao nhiêu vàng trong túi người.

Trong lúc nâng chén cạn ly, mỗi người đều mỉm cười mà chống đỡ, nhưng không có một ai nhắc tới chuyện mượn lương mượn bạc. Mỗi người đều ở lặng yên cân nhắc cân lượng của đối phương, suy đoán lòng dạ của Hồng Đế. Suy cho cùng, muốn nhổ lông trên người Hồng Đế, không trả lại lãi to thì làm sao được?

Xưa nay nghe đồn Hồng Đế yêu vàng còn hơn hết thảy. Trong cung đồn đại, Đại hoàng tử Bách Lí Lam Hồng Đế trước kia từng sắc lập, chính là bởi vì y không ham danh lợi, không thích cầm vàng bạc, cho nên đã bị Hồng Đế tìm cái cớ để phế bỏ.

Nay Hồng Đế sủng ái Nhị hoàng tử Bách Lí Huyền, xem ra có dự định lập y làm Thái tử.

Nhưng trên thực tế, trong lòng tất cả mọi người đều biết một chuyện, đó chính là – người Hồng Đế quý mến nhất, kỳ thật là Quốc sư của Hồng quốc!

Nói đến Quốc sư Hồng quốc này à, hẳn quả thực là một nhân vật thần bí. Không ai biết hắn đến từ đâu, cũng không biết hắn làm sao quen biết Hồng Đế, chỉ biết là thủ đoạn của người này quả thật rất cao, đặc biệt là ở phương diện kiếm tiền, tâm cơ và thiên phú cũng cực cao.

Ở trên có nói, có một con rết bò qua trước mặt Hồng Đế, Hồng Đế thế nào cũng phải kéo hai cẳng chân của nó. Kỳ thật, con rết đó vẫn còn may mắn. Nếu nó mà bò qua trước mặt Quốc sư Hồng quốc, thế thì thế nào cũng... phải biến thành sâu róm.

Ai ai cũng biết, Hồng Đế hết sức nghe lời vị Quốc sư này.

Cho nên, cho dù là Vệ Đông Li đại diện Duệ quốc hay là Tả thừa tướng Quý Quát và công chúa Kha Lục Dao đại diện Cừ quốc đều đang trong tình trạng gấp được Quốc sư Hồng quốc, và tiếp tục duy trì thái độ xem chừng.

Nhưng sau vài chén rượu vào bụng, Tả thừa tướng Quý Quát của Cừ quốc tuổi chừng bốn mươi lại đứng lên, ưỡn thẳng ngực nhìn có vẻ đầy cơ bắp, nâng chén lên, dùng giọng nói thô lỗ lớn tiếng nói: “Hôm nay Quý Quát thay mặt Cừ Đế mượn ngân lượng của Hồng Đế để vượt qua khó khăn, tự nhiên muốn dâng lên thành ý chân thành nhất của chúng ta, xin Thánh thượng vui lòng nhận cho.”

Lời này của Quý Quát có vẻ mạo phạm, nhưng nếu có người bởi vậy liền cảm thấy ông ta hữu dũng vô mưu, vậy thì là sai hoàn toàn rồi. Quý Quát người này có thể nói là loại người bề ngoài thô lỗ nhưng bên trong lại xảo quyệt tinh vi. Cho dù có phanh bụng ông ta ra, cũng chưa chắc có thể tìm được chỗ trái tim của ông ta.

Về tính cách của ông ta, giờ này tạm thời không nói trước, đã nói chiêu này của ông ta là đánh đòn phủ đầu, quả nhiên giống như mãnh hổ xuống núi, chẳng những trực tiếp làm rõ mục đích của mình, còn bày thành ý ra, thật là khiến cho người ta muốn từ chối cũng khó.

Quý Quát thấy mọi người đều lộ ra vẻ tò mò, liền búng tay, ý bảo thị vệ đẩy lễ vật lên.

Cách đó không xa, tám gã thị vệ cao lớn vạm vỡ cùng nhau dùng sức nâng một vật to lớn che tám vải đen vào chỗ biểu diễn tiết mục.

Mọi người đều nín thở, hết sức chờ mong phần lễ vật của Cừ quốc này có thể khiến người ta ngạc nhiên hay không. Dù sao, nếu so về của cải, cho dù là Cừ quốc hay Duệ quốc, cơ bản là không thể so sánh với Hồng quốc được. Cho nên, phần lễ vật này của Cừ quốc tự nhiên vô cùng đáng để mọi người chờ mong.

Nhị hoàng tử Bách Lí Huyền nghiêng mình về phía Vệ Đông Li, mắt liếc ý cười hỏi: “Đông Li, có đoán ra trong kia có vật gì không?”

Vệ Đông Li cười mà không nói.

Nhị hoàng tử Bách Lí Huyền một mình uống rượu trong chén, giống như lo lắng thay Vệ Đông Li mà cảm khái nói: “Chỉ nhìn khí thế này, thì đã thắng tình thế rồi.”

Vệ Đông Li vẫn cười nhạt không nói, làm cho Bách Lí Huyền có ý muốn Vệ Đông Li cầu xin mình giúp đỡ bắt đầu đoán không rõ thái độ của hắn, không biết trong hồ lô của hắn rốt cuộc bán thuốc gì đây. Cùng lúc đó, y lại xem trọng Vệ Đông Li hơn một bậc, cảm thấy đây là một kẻ không tranh giành với thế nhân.

Kỳ thật, Bách Lí Huyền cũng không xa lạ với Vệ Đông Li. Người đời đều truyền rằng Vệ Đông Li này mặc dù có dung nhan khuynh quốc độc nhất vô

nhị, nhưng tính cách lại kỳ quái thô bạo. Hôm nay vừa gặp, Bách Li Huyền cảm thấy lời của người đời đều là giả, căn bản chính là đồ kỵ với Vệ Đông Li!

Y tự nhận là có mắt đánh giá người khác, qua vài lần tiếp xúc với Vệ Đông Li càng cảm thấy Vệ Đông Li này hoàn toàn không hổ là độc nhất vô nhị!

Hoa nở hai đoá, mỗi đoá một cành. Không nói Bách Li Huyền rốt cuộc có suy nghĩ gì, chỉ nói Quý Quát người này thấy hứng thú của mọi người, liền kéo tám vài đen kia xuống.

Đúng lúc này, một vị nam tử mặc y bào màu xám nhạt đi vào yến hội, sau khi hành lễ hoàng tử với Hồng Đế, mới dùng cổ họng hơi khàn nói: “Nhi thần đến trễ, xin phụ hoàng thứ lỗi.”

Khóe môi Hồng Đế khẽ nhúc nhích, duren như muốn hỏi chút gì đó, cuối cùng vẫn khoát tay áo, nói: “Ngồi xuống đi.”

Nam tử nho nhã khom lưng, ngẩng đầu nhìn về hướng vị trí vốn thuộc về y, chỉ thấy Nhị hoàng tử Bách Li Huyền đã chìm gáy chiếm tổ chim khách, đang châm biếm mà ngồi chỗ đó, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn mình.

Y khẽ rũ mí mắt lộ vẻ mệt mỏi, nhìn không ra vui giận mà đi đến một chỗ khá khuất ngồi trong đám hoàng tử.

Thân phận của y luôn rất bất tiện.

Y tên là Bách Li Lam, là một gã Thái tử bị phế. Y vốn là do chính cung hoàng hậu sinh ra, bởi vậy nên được lập làm Thái tử, lại bởi vì trời sinh đậm bạc, không thích danh lợi, mà không được Hồng Đế yêu quý.

Hồng Đế nghiêm khắc trách cứ y, nhưng y cứ một mực không thích vàng bạc, không thể tham gia vào, cuối cùng bị Hồng Đế phế đi vị trí Thái tử. Hoàng hậu chỉ hận rèn sắt không thành thép, từ đó bệnh không dậy nổi, cứ như vậy buông tay nhân gian.

Sau khi Đức phi nương nương lên làm Hoàng hậu, Nhị hoàng tử Bách Li Huyền bà ta sinh ra tự nhiên trở thành nhân vật chạm tay có thể bóng.

Tuy rằng Hồng Đế vẫn chưa hề lập chiếu thư phong Bách Li Huyền làm Thái tử, nhưng đây chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn. Toàn bộ hoàng cung thậm chí toàn bộ Hồng quốc, ai mà không coi Bách Li Huyền như thiên lôi sai đâu đánh đó? Mọi người dĩ nhiên coi y trở thành Thái tử Hồng quốc thái tử, Hồng Đế tương lai!

Bởi vậy có thể thấy được, nhận được vinh sủng đều là sự quan tâm của vua.

Đại hoàng tử Bách Li Lam ngồi trong đám huynh đệ, cũng không có người vì thân phận từng hiển hách của y mà tiến lên kính rượu, y cũng vui vẻ thanh tĩnh, lúc uống nước mắt nuốt tiếng than nhẹ kia vào trong bụng.

Nhị hoàng tử Bách Li Huyền mất lộ ra vẻ chế giễu quét mắt nhìn Bách Li Lam, xoay người nói với Vệ Đông Li: “Đông Li chớ trách hần lễ nghi không chu toàn, hần vẫn luôn luôn là cái bộ dáng đó.”

Vệ Đông Li nghe ra sự không tôn trọng của Bách Li Huyền đối với Bách Li Lam, thậm chí ngay cả hai chữ “đại ca” cũng chưa từng gọi ra khỏi miệng. Hần trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ Bách Li Huyền đối nhân xử thế thật sự quá mức nông cạn. Trên mặt lại gật gật đầu, giống như đồng ý với ý kiến của Bách Li Huyền, đứng cùng một con đường với y.

Quý Quát bị cắt ngang lời ho nhẹ một tiếng, lại hấp dẫn sự chú ý của mọi người, ông ta lúc này mới vươn tay kéo tám vài đen kia, làm cho lễ vật thần bí kia lộ ra rõ ràng trước mặt mọi người.

Trong một khắc tám vài đen kia rơi xuống, dường như tất cả mọi người đều choáng váng! Đó là một thứ kinh điển phải hình dung thế nào đây?

Hai con báo gấm cực kỳ xinh đẹp giống như thú cung ngoan ngoãn nằm sấp bên chân một vị mỹ thiếu nữ, chốc chốc lại liếm móng vuốt sắc nhọn của mình.

Thiếu nữ kia mặc đồ cười ngựa màu đỏ, tôn lên dáng người yêu kiều khiến người ta huyết mạch sôi trào. Trên đầu nàng đeo sừng tê giác, dưới chân đạp một đôi ủng được làm từ da hổ sặc sỡ, cổ tay trái có ba cái khóa đồng, tay phải nắm một sợi xà tiên đen sì. Mặt nàng như hoa sen nở rộ, mắt hạnh đáng yêu mở to tròn, khóe môi tràn trề tự tin cong lên, chỉ đứng ở một chỗ thôi cũng đã cướp hết tất cả ánh mắt rồi.

Vị thiếu nữ áo đỏ này không phải ai khác, chính là Hồ Nguyệt công chúa Kha Lục Dao!

Kha Lục Dao thấy mình vừa lộ mặt, thì đã thu hút tất cả ánh mắt của mọi người, trong lòng không khỏi kiêu ngạo, lập tức vung cao xà tiên quát một tiếng, trong tiếng trống sục sôi, nàng ra lệnh cho hai con báo gấm đứng lên, lần lượt nhảy đến hai bên ghế gỗ, sau đó đứng thẳng, khom lưng hành lễ với Hồng Đế.

Hồng Đế coi như hoàn toàn choáng váng, chỉ cảm thấy cảm xúc dâng trào, khó có thể tự kiềm chế, rất khó mà tin được hai con báo gấm kia lại có thể dập đầu hành lễ với mình!

Kỳ thật, con thú được thuần hóa này chẳng qua chỉ bình thường hết sức, lại khiến cho tất cả mọi người kinh động đến nổi trợn mắt há mồm.

Kha Lục Dao hất cằm về phía Vệ Đông Li, vừa thán phục dung nhan tuyệt thế của hần, đồng thời lại cố ý lộ ra ánh mắt khinh miệt, sau đó lại vung roi, ý bảo hai báo gấm đổi vị trí cho nhau, tới tới lui lui nhảy nhót ba lượt, lúc này mới cúi cái eo thon, giọng lạnh lạnh nói: “Chúc long nhan thánh thượng Hồng

quốc vui vẻ, long thể an khang.”

Hồng Đế liên tục nói hay, thiếu điều không tự mình xuống dưới nâng Kha Lục Dao dậy.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, mọi người đều rí tai thì thầm bàn bạc về công chúa Kha Lục Dao của Cừ quốc, nói nàng chẳng những có khuôn mặt xinh đẹp, còn có thể thống lĩnh bách thú, quả nhiên là tiên nữ hạ phàm! Nếu ai có thể có mau mắn cưới nàng, thì quả thật là chuyện vui mừng!

Nay Cừ Đế đưa Kha Lục Dao tới, chẳng lẽ chính là muốn dâng ra vị công chúa này, làm thành liên hôn hai nước? Như thế rất tốt, rất tốt.

Chỉ là không biết, nữ tử thể gian hiểm thấy này sẽ được Hồng Đế thu vào hậu cung, hay là sẽ được gả cho Nhị hoàng tử Bách Lí Huyền? Theo lý thuyết, Đại hoàng tử Bách Lí Lam đã mất vợ nhiều năm, nếu luận trước sau, Kha Lục Dao cần phải thương cho Bách Lí Lam. Nhưng mà, nhìn về mặt mày rạng rỡ kia của Hồng Đế, đóa hoa mềm mại này đoán chừng là sắp bị cấm trên bãi phân trâu già kia rồi.

Trong lúc mọi người suy đoán, Kha Lục Dao đã đi ra khỏi lồng, cái miệng đỏ tươi hơi dẩu, làm nũng nói với Hồng Đế: “Lần này Tả thừa tướng thư đến Hồng quốc, Lục Dao cũng làm ầm lên muốn tới, nhưng phụ hoàng cố tình không cho, nói rằng sợ Lục Dao làm hỏng chuyện.” Mất hạnh chớp chớp, trong mắt sùng bái nói, “Nhưng Lục Dao ngưỡng mộ thánh thượng, cho nên liền làm ầm với phụ hoàng, chạy tới bám theo Tả tướng.” Nhếch miệng cười, vui vẻ nói, “Lục Dao quả nhiên không sai, thánh thượng còn hiền từ hơn phụ hoàng Lục Dao nhiều.” Nói tới đây, nàng xấu hổ nói, “Không biết thánh thượng có thể nhận Lục Dao làm con nuôi hay không? Lục Dao rất yêu mến thánh thượng ạ.”

Hồng Đế đã bị Kha Lục Dao dẫn thuốc mê, chỉ có thể choáng choáng váng váng gật đầu nói được.

Kha Lục Dao thấy Hồng Đế đồng ý, vội hành đại lễ quỳ lạy, “Lục Dao ra mắt phụ hoàng.”

Hồng Đế giật mình, lúc này mới tỉnh táo lại từ trong thuốc mê mỹ nhân bỏ ra, ông ta trong bất tri bất giác đã thành phụ thân của người ta rồi! Rồi rấm ròi là rối rắm. .... Chính cái gọi là quân vô hí ngôn, ông ta cũng chỉ có thể chịu thiệt thòi!

Vì thế, Hồng Đế vầy vầy tay với Kha Lục Dao, ý bảo nàng ngồi bên người mình, keo kiệt ban cho một chén rượu, coi như đã nhận đứa con gái nuôi này.

Bên này, Tả thừa tướng Quý Quát của Cừ quốc lại nâng chén, “Chúc mừng thánh thượng đã thu nhận nghĩa nữ, việc vui như thế này nhất định sẽ mang đến cho hai nước tình hữu nghị lâu dài.”

Ông ta xoay ngược lại nhìn về phía Vệ Đông Li, nâng chén nói: “Hôm nay được gặp Vô Song Vương gia của Duệ quốc, cũng coi như một chuyện vui mừng của chuyện này, chỉ không ngờ rằng người Duệ quốc lại mỏng manh như thế, giống như chỉ cần gió thổi qua cũng ngã vậy. Ha ha ha ha. .... Quý Quát miệng lưỡi vụng về, xin uống trước để tỏ lòng kính trọng. Nhưng Vô Song Vương gia thân thể mỏng manh, có thể tùy ý.”

Lời này của Quý Quát là có ý bài xích Vệ Đông Li, tức là chế giễu Vệ Đông Li thân thể mỏng manh, không giống một người đàn ông, lại cố ý chúc rượu Vệ Đông Li, muốn nhìn hắn làm trò cười cho thiên hạ.

Không ngờ, Vệ Đông Li nghe xong lời này cũng không giận, ngược lại sau khi nhìn Quý Quát uống rượu, nhẹ nhàng đẩy cốc rượu trước mặt mình ra, không nhanh không chậm nói: “Lời của Tả thừa tướng rất đúng. Duệ quốc lần này gặp tai họa, cả nước đều lo lắng, tự nhiên khiến thân thể gầy yếu đi chút ít. Nhưng ngược lại Tả thừa tướng, chẳng những mạnh mẽ, tinh thần còn hăng hái hơn. Đông Li ngu dốt, nếu Cừ quốc hùng mạnh như thế, cần gì phải đến tranh đoạt việc mượn lương với Duệ quốc, chẳng lẽ. .... còn muốn trừ hàng quân dụng, phải chăng là có mưu đồ?”

Lời này vừa nói ra, chẳng những Quý Quát sắc mặt thay đổi, mà ngay cả Hồng Đế cũng thu về mặt mày rạng rỡ về, im lặng đánh giá trong đầu.

Quý Quát cảm đến nghiêng rằng, dù thế nào cũng không thể tưởng được tên Vệ Đông Li nhìn có vẻ ôn nhuận vô hại kia, vậy mà lại là một nhân vật lợi hại như thế! Nhẹ nhàng băng quơ nói mấy câu, đã xóa bỏ nỗ lực cố gắng trước đó của bọn họ.

Giờ phút này, nhìn về mặt suy nghĩ sâu xa của Hồng Đế, sợ là ông ta đã sinh khúc mắc, bắt đầu hoài nghi mục đích mượn lương thực sự của Cừ quốc.

Trên thực tế, đối mặt với hai lần tai họa thiên nhiên, Cừ quốc làm sao còn có lòng dạ chinh phạt Hồng quốc chứ?

Kha Lục Dao đảo mắt khẽ lướt qua trên mặt Vệ Đông Li và Hồng Đế, vội cười ngây thơ nói: “Phụ hoàng, người còn chưa xem lễ gặp mặt của Duệ quốc đâu. Bọn họ đến bái kiến người, nếu không mang theo lễ, thì thật đúng là xem thường Hồng quốc. Lục Dao không chịu đâu!”

Vệ Đông Li cũng chẳng buồn nhìn Kha Lục Dao, chỉ vung tay lên với Tiêu Doãn sau lưng. Tiêu Doãn nhanh chóng rời đi, chạy thẳng đến “Kim Thiên Các”, đi tìm tù nô hiện đang đảm nhận chức bảo mẫu tạm thời.

Vệ Đông Li nói với Hồng Đế: “Nếu nói đến kỳ trận dị bảo, trò chơi mới lạ, ai có thể so sánh với thánh thượng? Đông Li không thể lấy những thứ đó để mất mặt xấu hổ, may mà trên đường đi có làm một việc tốt, cũng coi như là báo đáp tình cảm chiêu đãi nông hậu của thánh thượng.”

Hồng Đế cảm thấy hứng thú “ồ” một tiếng.

Hai người lại nói chuyện phiếm thêm hai câu, cho đến khi tù nô ôm Tiểu Bảo đang ngủ say chạy đến, Vệ Đông Li mới trình ra lễ vật của mình.

Tù nô cúi gầm mặt, cố gắng hết sức giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, sau đó vron hai tay, đưa Tiểu Bảo đang ngủ trong khuỷu tay hắn ra.

Lúc này, một bóng dáng màu xám nhạt đột nhiên xông ra từ trong chúng hoàng tử, một tay ôm lấy thẳng nhóc đang ngủ say kia vào lòng, kích động gọi

nhũ danh của thằng nhóc kia, “Tiểu Bảo, Tiểu Bảo.....”

Lông mi của Tiểu Bảo rung rung, sau đó chậm chạp mở đôi mắt vẫn còn đang lơ mơ, chớp chớp hai cái, lúc nhìn rõ người trước mặt là Đại hoàng tử Bách Lí Lam, nó hoan hô một tiếng, vô cùng mừng rỡ quơ hai bàn tay mũm mĩm, gọi, “Phụ thân!”

Viễn mắt Bách Lí Lam hơi ướn , vội thít chặt cánh tay, giọng nói khàn khàn dỗ nói: “Tiểu Bảo ngoan, không sao nữa rồi không sao nữa rồi, phụ thân đã tìm được Tiểu Bảo rồi.....” Nói đến đây, y mới nhớ tới Vệ Đông Li đã đưa Tiểu Bảo về, vội vàng nghiêng cánh tay đang ôm Tiểu Bảo, gật đầu cười cười với Vệ Đông Li, “Đa tạ Vô Song Vương gia.”

Vệ Đông Li đã nghe ngóng tính tình của Bách Lí Lam, cho nên hần chỉ thần nhiên trả lời: “Vương gia chớ quá khách khí, chẳng qua chỉ là công nhắc tay. Vương gia nếu không chê, có thể gọi ta là Đông Li.”

Bách Lí Lam gật gật đầu, “Đông Li, người cũng không cần khách khí quá, có thể gọi ta là Từ Lam.”

Hồng Đế có chút yêu mến đứa cháu này, giờ phút này thấy nó bình an vô sự trở về, trong lòng hết sức vui mừng, vì thế vội vã hỏi: “Tiểu Bảo có khỏe không?”

Tiểu Bảo nhíu mắt tức vỗ vỗ cánh tay mập mập về hướng Hồng Đế, “Hoàng gia gia ôm một cái!”

Bách Lí Lam tự mình đưa Tiểu Bảo lên trên tay Hồng Đế, xoay người nói với Vệ Đông Li: “Nửa tháng trước, ta phải thuộc hạ mạng Tiểu Bảo đến Duệ quốc thăm di của nó. Đến giáp giới Hồng Duệ, Tiểu Bảo lại vì ham chơi mà lạc đường. Sau khi ta nhận được tin, không dám để lộ ra, chỉ có thể âm thầm tìm kiếm. Không biết Vô Song Vương gia tìm thấy Tiểu Bảo ở chỗ nào?”

Vệ Đông Li khiếm tốn cười, “Ngẫu nhiên gặp ở biên thành, có thể cứu Tiểu Bảo từ trong tay bọn buôn người, âu cũng là duyên phận, Đông Li cũng không dám tự cho mình có công lao. Còn nữa, Tiểu Bảo nay có thể an toàn trở về, không thể không nói đến sự thông minh lanh lợi của nó, lẽ ra công thuộc về thánh thượng và Từ Lam có phương pháp giáo dục.”

Vệ Đông Li thấy Bách Lí Lam và Hồng Đế đều lộ ra vẻ muốn nghe đoạn sau, hần liền nói tiếp: “Tiểu Bảo tuy rằng cùng đi với chúng ta, nhưng nó chưa bao giờ từng nói ra mình là con của ai, sợ gặp phải người xấu, gặp tai bay vạ gió.

“Nếu không phải Đông Li tình cờ nghe thấy Tiểu Bảo nói ra nhũ danh của mình, còn la hét muốn tìm phụ thân, sai thuộc hạ chăm sóc nó hồi một phen, vì thế mới biết đầu đuôi sự việc.

“Về phần vì sao giờ mới đem Tiểu Bảo ra, vẫn xin Từ Lam đừng trách tội. Đông Li chỉ muốn đích thân đưa Tiểu Bảo vào trong tay Từ Lam, không hề có ý trì hoãn.”

Buổi nói chuyện này chẳng những ca ngợi Hồng Đế và Bách Lí Lam có cách giáo dục, còn khiến Bách Lí Lam nợ hần một nhân tình lớn. Phải biết rằng, Tiểu Bảo có thể bình an trở lại bên người Bách Lí Lam đã không dễ dàng gì. Nếu Vệ Đông Li xử lý không thỏa đáng, tùy tiện giao Tiểu Bảo cho những người khác, Tiểu Bảo có lẽ thực sự có thể biến mất hoàn toàn trong hoàng cung này. Người sinh ra trong hoàng gia đều biết, trẻ con cho dù có đang ở trong tay mình đều có thể chết yểu bất cứ lúc nào, huống chi rơi vào trong tay những người bụng dạ khó lường?

Ở điểm này, Vệ Đông Li không khác gì bán cho Bách Lí Lam một ân huệ lớn, tranh thủ cho mình một quân đồng minh rất có lợi.

Hồng Đế nghe Vệ Đông Li nói, vừa có chút vui vẻ yên tâm gật đầu, vừa dạy dỗ Tiểu Bảo trong lòng, nói: “Để xem con về sau còn dám nghịch ngợm nữa! Xem hoàng gia gia đánh nát móng con.

Tiểu Bảo cười khanh khách, dụi đầu trong lòng Hồng Đế, “Tiểu Bảo biết lỗi rồi. Tiểu Bảo nhớ hoàng gia gia lắm.”

Hồng Đế nhất thời mặt mày hớn hờ, bị lừa cho vui vẻ hết sức.

Đôi mắt sáng ngời của Tiểu Bảo cười thành hai vầng trăng khuyết cong cong, vừa làm nũng vừa nói với Hồng Đế: “Hoàng gia gia, nếu lần này không có đại cậu cậu, người sẽ không còn được nhìn thấy Tiểu Bảo nữa đâu.”

Hồng Đế ngẩn ra, nhíu mày khiển trách: “Cái gì mà đại cậu cậu? Không được nói bừa!” Hồng Đế hiểu lầm đại cậu cậu trong miệng Tiểu Bảo là chỉ Vệ Đông Li.

Tiểu Bảo phe phẩy cánh tay mập mập nói: “Tiểu Bảo không nói bừa mà” Đôi mắt đảo tròn, nhìn về phía Vệ Đông Li, bĩu môi nói, “Tiểu Bảo không phải do tên người xấu kia cứu được, là đại cậu cậu cứu đấy!”

Hồng Đế mò mịt cả đầu, mặc dù nghe không rõ lời của Tiểu Bảo, nhưng hiểu người xấu trong miệng nó chỉ chính là Vệ Đông Li.

Hồng Đế lòng có tính toán, liền giả vờ quở mắng: “Vô Song Vương gia đã cứu cái mạng nhỏ của con, con làm sao lại nói ngài là người xấu? Hoàng gia gia đã dạy con rồi cơ mà, làm người phải thành thật chứ?”

Tiểu Bảo gãi gãi đầu, “Hoàng gia gia, người không phải đã dạy Tiểu Bảo, chỉ có thể thành thật với chính mình thôi sao? Có khi cần thiết, ngay cả bản thân mình cũng phải lừa mà.”

Khuôn mặt già nua của Hồng Đế đỏ bừng lên, vội ho khan hai tiếng.

Tiểu Bảo lại chỉ tay về hướng Vệ Đông Li, nói tiếp: “Hoàng gia gia, tên kia chính là ác nhân! Hắn đánh đại cầu cầu. Đại cầu cầu đáng thương lắm. Tiểu Bảo đã đồng ý trả thù cho nó, không thể nuốt lời được.” Sau khi nói xong những lời này, nó lập tức nhìn về phía Bách Lí Lam, tranh công nói, “Phụ thân, Tiểu Bảo nói đúng không?”

Bách Lí Lam vui mừng gật đầu, Hồng Đế lại hơi nhíu mày.

Tuy rằng cách giáo dục của Bách Lí Lam và Hồng Đế hoàn toàn không giống nhau, nhưng hai người đều hiểu được lời nói của Tiểu Bảo, biết Tiểu Bảo vì sao nói Vệ Đông Li là người xấu, thì ra là vì Vệ Đông Li làm cái gọi là đại cầu cầu bị thương. Trước tiên không nói đại cầu cầu kia rốt cuộc có phải là một con chó hay không, cứ cho đại cầu cầu là một người sống, chỉ cần người đó là nô tài của Vệ Đông Li, Vệ Đông Li nắm quyền sinh sát thì ai cũng không quản được!

Còn nữa, nếu đại cầu cầu là nô tài nhà Vệ Đông Li, kẻ đó đã cứu Tiểu Bảo. Chuyện này công lao vẫn thuộc về Vệ Đông Li. Thử nghĩ xem, nếu không có Vệ Đông Li chấp thuận, kẻ nô tài nào lại dám tự mình giữ người khác ở lại chăm sóc chứ?

Nghĩ đến đây, Hồng Đế và Bách Lí Lam đều gửi cho Vệ Đông Li ánh mắt cảm kích.

Tiểu Bảo về tới địa bàn của mình, vẫn không quên lời hứa hẹn của mình. Vì thế nó nói với Bách Lí Lam: “Phụ thân, Tiểu Bảo nhi đã đồng ý sau khi tìm được phụ thân, sẽ cho đại cầu cầu thật nhiều xương để ăn, người cho đại cầu cầu đến đây được không?”

Bách Lí Lam vui mừng cho Tiểu Bảo một lời hứa đáng giá ngàn vàng, vì thế cười với Vệ Đông Li nói: “Một khi đã như vậy, xin Đông Li cho đại cầu cầu kia đi ra đây, thỏa mãn tâm nguyện này của Tiểu Bảo.”

Vệ Đông Li vẫn cố ý làm xáo trộn mọi người nghe nhìn, căn bản là không muốn cho đại cầu cầu trong miệng Tiểu Bảo ra mặt. Hắn vừa sợ dẫn đến những rắc rối không cần thiết, lại sợ..... Tiểu Bảo sẽ mở miệng đòi xin Không Tử Viết. Dù sao, lần này tới cửa mượn lương, nếu Hồng Đế muốn giữ Không Tử Viết lại mới bằng lòng cho hắn mượn lương, hắn còn có thể từ chối như thế nào đây?

Kha Lục Dao thấy Vệ Đông Li hơi lộ vẻ do dự, lập tức ngay thơ nói xen vào: “Hay quá hay quá, Lục Dao cũng muốn xem xem, đại cầu cầu rốt cuộc như thế nào lại có thể cứu Tiểu Bảo một mạng.”

Hồng Đế lên tiếng nói: “Nếu mọi người đều muốn nhìn thấy, Vô Song Vương gia cũng đừng khước từ.”

Vệ Đông Li biết kéo dài không ăn thua, vì thế vừa ý bảo tù nô đi mang Không Tử Viết đến, vừa nói với đám người Hồng Đế: “Đại cầu cầu trong miệng Tiểu Bảo không giống với các vị tướng trọng, nếu đợi lát nữa nhìn thấy, còn xin các vị không được kinh hoàng.”

Quý Quát khịt mũi nói: “Vô Song Vương gia có phần quá phóng đại rồi. Chẳng lẽ đại cầu cầu kia là mãnh thú hồng thủy hay sao? Cứ cho nó là mãnh thú có thể ăn thịt người, cũng sẽ e ngại uy nghiêm của thánh thượng Hồng quốc, không dám lỗ mãng!”

Vệ Đông Li tốt tính hiếm thấy không hề đáp lời, quả thật làm nổi bật khí độ to lớn của đại quốc, để lại rất nhiều ấn tượng cho người Hồng quốc.

Trong lúc mọi người chờ đợi, chỉ nghe xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết tiếng này cao hơn tiếng kia. Ngay sau đó, hai con báo gấm vốn dĩ bị nhốt trong lồng trong nháy mắt trở nên xao động bất an, đi đi lại lại trong lồng.

Không bao lâu, một con bạch hổ toàn thân lông trắng như tuyết, giữa trán có một đốm lông đỏ đi từng bước uể oải vào trong yển hội.

Lúc này, cũng không biết là ai hô to một tiếng “Hộ giá”! Ngay sau đó, liền vang lên tiếng hét chói tai hoảng sợ của con người, cùng với tiếng lộn xộn bàn lật ghế đổ bình rượu vỡ tan.

Trong khoảnh khắc vô cùng hỗn loạn này, chỉ thấy Tiểu Bảo đột nhiên thoát khỏi cái ôm run rẩy của Hồng Đế, lấy tốc độ nhanh như bay vọt tới trước mặt con bạch hổ.

Ngay lúc Tiểu Bảo vươn tay ôm chân con bạch hổ, một cái bóng màu xám nhạt đột nhiên lao ra, quên mình nhào về phía Tiểu Bảo, một tay ôm nó vào trong lòng, để lại sau lưng không hề phòng bị cho móng vuốt của bạch hổ.

Giờ khắc này, thời gian dường như đã đứng im.

Nhưng chuyện đầm máu trong tương tượng của mọi người không hề xảy ra.

Không Tử Viết nhìn bóng lưng màu xám nhạt trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng run lên một cảm giác không thể nói rõ đang chậm chậm chảy trong thân thể cô..

Nếu cô đoán không sai, người đàn ông này hẳn là chính là phụ thân của Tiểu Bảo. Nếu không phải như thế, làm sao có thể liều chết để bảo vệ Tiểu Bảo chứ?

Bóng lưng màu xám nhạt này làm cho cô nhớ tới người cha của mình, mãi không khỏi cay cay, trong lòng đầy cảm động.

Cô nhẹ nhàng hít hít mũi, lui về phía sau hai bước, sau đó ngồi xuống trên mặt đất, không muốn khiến cho phụ thân của Tiểu Bảo cảm thấy căng thẳng.

Mọi người thấy con bạch hổ ngoan ngoãn ngồi xuống đất, đều không cảm được mà thở phào một hơi.

Mà Tiểu Bảo được Bách Lí Lam ôm trong ngực, lại phần khởi giãy dựa thân thể thịt cuồn cuộn, vui sướng hét lên: “Phụ thân mau nhìn kia, đại cầu cầu đến rồi! Đại cầu cầu đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Mĩ nam cùng tranh hổ đi theo

Trên mình Bách Lí Lam mồ hôi lạnh đã ướt đầm quần áo, chân mềm nhũn như hai sợi mì nước. Y không thể tưởng tượng được, đại cầu cầu trong miệng Tiểu Bảo lại có thể là một con bạch hổ to lớn!

Bách Lí Lam run rẩy ôm chặt Tiểu Bảo, ôm chặt đến nỗi suýt nữa hư thoát, cắn răng xoay người, nhìn con bạch hổ sau lưng.

Trong ngọn đèn sắp tàn, đám lông trắng trên người Không Tử Viết tản ra ánh sáng màu trắng bạc, thoát nhìn giống như thần thú bất khả xâm phạm, vừa thánh khiết lại uy nghiêm. Đám lông đỏ chỗ ẩn đường diêm lệ như lửa, đẹp đến nỗi không ngời bút nào có thể hình dung. Đôi mắt hổ giống như ngọc lưu ly xinh đẹp nhất, trong yển hội lộn xộn, giống như bảo vật hiếm thấy trên đời đang tỏa sáng rực rỡ.

Dù Bách Lí Lam sợ muốn chết, nhưng vẫn không thể tránh tán thưởng trong lòng!

Không Tử Viết thấy Bách Lí Lam giống như một thư sinh nho nhã yếu ớt, vừa nhìn chỉ cảm thấy thanh tú, nếu quan sát nhiều thì sẽ phát hiện, y tuyệt đối thuộc loại nhìn mãi không chán, hơn nữa còn là loại càng nhìn càng thấy đẹp.

Bách Lí Lam có hai hàng mày dài và mảnh. Màu sắc lông mày cũng không đậm, mà là na ná màu cà phê sẫm. Hai con mắt không lớn không nhỏ. Thoạt nhìn cũng rất thanh tú, sẽ cho người ta một cảm giác bình thản. Mũi y thiên về khéo léo êm dịu, vừa nhìn thấy đã biết là một người tính tình khá ôn hòa. Bờ môi màu hồng nhạt vốn dĩ giống như cánh hoa của hân, giờ phút này lại vì sợ hãi mà trở nên không còn huyết sắc, thoạt nhìn có chút yếu ớt, lại khiến cho người ta muốn cắn cho hai phát, dùng sức mà chà đạp một phen.

Không Tử Viết mở to mắt hổ nhìn Bách Lí Lam từ trên xuống dưới hai lượt, chắc chắn xác định, đó là một người đàn ông tốt ngoài mềm trong cứng, coi trọng tình cảm! Đừng cho rằng Không Tử Viết có thể xem tướng, trên thực tế, cô chỉ thông qua một điểm Bách Lí Lam dám liều chết bảo vệ Tiểu Bảo mà phán đoán .

Không Tử Viết có cảm tình đặc biệt với người đàn ông như thế, không thể nói là ái mộ, chỉ có thể nói là hết sức tán thưởng, rất muốn qua lại. Về mặt này, hoặc nhiều hoặc ít có tình cảm duyên phận không thể loại bỏ được.

Mọi người vốn dĩ đang thất kinh thấy con bạch hổ Không Tử Viết này không hề làm người khác bị thương, lúc này mới hồ hồ phản ứng lại, đã biết đại cầu cầu trong miệng Tiểu Bảo chính là con bạch hổ này, cũng hiểu được vì sao Vệ Đông Li nói mọi người không được kinh hoảng. Bọn họ vừa rồi còn âm thầm cười nhạo Vệ Đông Li có phần quá coi thường quan viên Hồng quốc, kết quả..... vừa hồi tưởng mình vừa rồi hốt hoảng lo sợ, thật sự là quá mất mặt rồi! Mau mau ngồi xuống đi, mau mau ngồi xuống đi, dù thế nào cũng không thể để người khác biết mình sợ đến mức tè ra quần, nếu không, cứ cho là ngày vào mộ phần thì cũng sẽ phải xấu hổ mà gập lều tổ tông !

Bên kia, bọn quan viên Hồng quốc nâng nhau dậy vào chỗ ngồi, định giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì; bên này, Vệ Đông Li không nhanh không chậm nhận lỗi nói: “Quấy nhiễu các vị, tha thứ cho Đông Li bây to áy náy.” Nâng chén, uống rượu.

Tuy rằng bọn quan viên Hồng quốc lòng có phê bình kín đáo, lại rất không muốn thừa nhận mình lại sợ một con bạch hổ! Vì thế, bọn họ đều nâng chén đáp lại, thế nhưng tay run vô cùng, đến cái chén cũng cầm không chắc, thật là mất mặt!

Vệ Đông Li làm bộ như nhìn không thấy những kẻ đó tung quần, mà mỉm cười nhìn Quý Quát đang trốn sau bàn, nhẹ giọng nói: “Tà thừa tướng chớ sợ, đó chẳng qua chỉ là một con mãnh thú mà thôi.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường ồn ào cười to.

Quý Quát đỏ cái mặt già nua, hận âm thầm bóp tay, nhưng không cách nào phản bác được.

Lúc này, Tiểu Bảo đã vùng ra khỏi ngực Bách Lí Lam, bổ nhào lên người Không Tử Viết, giọng nói non nớt nói: “Đại cầu cầu, phụ thân đã đồng ý cho người rất nhiều rất nhiều xương, người có vui không?”

Khỏe môi Không Tử Viết lại bắt đầu rút gân , cô cảm thấy mình quả thực không thể đối mặt với chính mình được nữa! Trời ơi, làm cho cô trầm mặc đi, khiến cô bình tĩnh đi!

Tiểu Bảo lại ngắt đầu nói với Bách Lí Lam: “Phụ thân, người đến sờ đại cầu cầu đi, nó ngoan lắm, không cắn người đâu.”

Trong lòng Bách Lí Lam đương nhiên là vô cùng xoắn xýt. Y vừa không muốn để Tiểu Bảo cảm thấy phụ thân này của nó không có can đảm, lại không dám gọi Tiểu Bảo về, sợ con bạch hổ thú tính nổi lên sẽ xé rách Tiểu Bảo.

Trong xoắn xýt, y không ngừng xây dựng tâm lý cho mình, tự nói với bản thân con bạch hổ này là thú cưng Vệ Đông Li nuôi, hẳn là sẽ không ăn thịt người đâu.

Y dè dặt nhìn Không Tử Viết, từng chút từng chút một tới gần, sau đó bất chấp đến cùng vươn tay, run rẩy sờ về hướng đầu Không Tử Viết, ngay lúc ngón tay Bách Lí Lam sắp chạm vào Không Tử Viết. Vệ Đông Li đột nhiên ho khan một tiếng. Dọa Bách Lí Lam lập tức thu tay về, không dám sờ Không Tử Viết nữa.

Vệ Đông Li đứng bên Không Tử Viết, một tay vuốt đầu Không Tử Viết, một bên nói với Bách Lí Lam: “Tử Lam chớ cách con mãnh thú này quá gần, nó mặc dù ít khi làm người ta bị thương, nhưng dù sao đã tính khó thuần.” Nói xong, ý bảo tử nô ôm Tiểu Bảo trả lại cho Bách Lí Lam, để hắn đỡ phải nhìn ngứa cả mắt.

Tiểu Bảo lại không nghe theo, làm ầm ĩ lên nói: “Không được, không được. Ta muốn đại cầu cầu chơi với ta!”

Bách Lí Lam lập tức nhỏ giọng quát khê nói: “Không được càn quấy, mau lại đây cho ta!”

Tiểu Bảo bắt đầu nước mắt lưng tròng, đáng thương tội nghiệp thút tha thút thít nói: “Phụ thân không thích đại cầu cầu sao? Phụ thân không thích Tiểu Bảo nữa sao? Đại cầu cầu ngoan lắm, không tin người nhìn đi.” Nói xong, nó liền đập cái chân ngắn, cố gắng cười lên lưng Không Tử Viết. Thế nhưng nó chỉ là một thằng nhóc, căn bản là không trèo lên được.

Không Tử Viết bắt đầu lắc lắc đầu, sau đó đứng lên, há mồm, trong tiếng hít vào của mọi người mà cắn áo Tiểu Bảo, xoay tròn một cái quăng lên, Tiểu Bảo vững vàng cười trên lưng cô, ôm lấy cổ cô.

Tiểu Bảo nhí vui hét to, “Hoàng gia gia nhìn này, nhìn Tiểu Bảo lợi hại không này! Phụ thân nhìn xem, nhìn xem đại cầu cầu ngoan biết bao!”

Bách Lí Lam lúc nhìn thấy Không Tử Viết ngoác mồm ra thì đã nhào lên, kết quả là trượt chân, cả người ngã lăn ra trước mặt Không Tử Viết, mặt đối mặt kề nhau thân mật.

Không Tử Viết cảm thấy người đàn ông này thật sự thú vị, rõ ràng mình thì sợ muốn chết, lại còn liều mạng tới cứu Tiểu Bảo. Vì thế cô thò cái chân ụ thịt ra, giống như khen ngợi mà vỗ vỗ vai Bách Lí Lam, sau lại thấy y vẫn không phản ứng gì, lại dùng đầu đẩy đẩy cổ Bách Lí Lam, ý bảo y nhanh bình tĩnh lại.

Mãi lúc sau, Bách Lí Lam mới đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, coi như ba hồn bảy vía lại trở về trong thân thể. Y chậm chạp bò dậy, lẳng lặng nhìn Tiểu Bảo mừng rỡ trên lưng Không Tử Viết, sau khi xác định con bạch hổ này sẽ không làm hại Tiểu Bảo, lá gan y cũng trở nên lớn dần, lại run rẩy vươn tay, sờ sờ đầu Không Tử Viết, thấy Không Tử Viết cũng không lộ ra hung tướng, y lại vuốt tay sờ gáy Không Tử Viết. Không Tử Viết không khỏi bùi ngùi trong lòng, nếu kiếp này cô không phải một con hổ, như vậy hành động như thế của vị nhân huynh này tuyệt đối đã mắc phải tội danh khiêu dâm rồi!

Ôi..... Nếu mình không phải một con hổ, cô nhất định sẽ gào thét trong lòng: Khiêu dâm mãnh liệt hơn chút đi nào!

Ôi..... Vì sao cô chỉ là một con hổ chứ? Có lẽ, có lẽ, hoặc là bởi vì cô có lông vậy. A men lông ời là lông, thành cũng là lông. Bại cũng là lông, không thể nghĩ nhiều nữa, cô vẫn luôn là một con bạch hổ vô cùng trong sáng mà.

Không tin hả? Không tin thì nhìn ánh mắt đơn thuần của cô xem!

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết không né tránh Bách Lí Lam đụng vào. Sắc mặt khê biến, xoay người trở lại ngồi trên ghế, gọi, “Lại đây.”

Không Tử Viết quay đầu nhìn Bách Lí Lam, y lập tức vươn tay, tính ôm Tiểu Bảo đi, nhưng mà Tiểu Bảo lại không chịu, hai bàn tay bé nhỏ mũm mĩm kéo đám lông của Không Tử Viết, đáng thương tội nghiệp cầu xin nói: “Phụ thân, phụ thân, Tiểu Bảo muốn đại cầu cầu. Muốn đại cầu cầu thôi.....”

Trên trán Bách Lí Lam toát ra mồ hôi lạnh, dùng giọng nói hơi run đễ nói: “Tiểu Bảo ngoan, chọn con..... đại..... đại cầu cầu là thú cưng của Vô Song Vương gia, con còn nhớ phụ thân đã dạy con không được đoạt đồ yêu thích của người khác không?”

Tiểu Bảo vui sướng cười, “Phụ thân, đồ đều kia không thích đại cầu cầu, còn đánh đại cầu cầu nữa! Tiểu Bảo ngoan lắm, không hề lấy đồ yêu thích của người khác mà.”

Bách Lí Lam khê giạt mình, khiển trách: “Tiểu Bảo, chú ý lời nói của con!” Quay đầu, vô cùng có lỗi nhìn về phía Vệ Đông Li.

Con mắt Tiểu Bảo đảo loạn, cuối cùng dừng mắt trên người Hồng Đế – người thích đoạt đồ yêu thích của người khác nhất, tội nghiệp làm nũng nói: “Hoàng gia gia, thưởng đại cầu cầu cho Tiểu Bảo đi.”

Hồng Đế nâng vương miện đã nghiêng lệch sang một bên, lại chỉnh long bào, lúc này mới một lời hai ý nghĩa nói với Tiểu Bảo: “Không được càn quấy con bạch hổ kia được Vô Song Vương gia thuần hóa ngoan ngoãn như thế, nhất định là bảo bối trong lòng Vô Song Vương gia, làm sao có thể khiến Vô Song Vương gia bỏ những thứ yêu thích?”

Trong lòng Vệ Đông Li hiểu rõ ràng, Hồng Đế muốn khiến hần chủ động dâng bạch hổ lên, nhưng. .... hần không! Hần không muốn để Không Tử Viết rời khỏi tầm mắt của hần, thoát khỏi lòng bàn tay của hần. Chỉ thấy Vệ Đông Li chậm rãi đứng lên, nói với Hồng Đế: “Con bạch hổ này bị Đông Li nuông chiều hư rồi, nếu không có Đông Li ở đây, nó thế nào cũng không chịu ngừng lại, cho dù là thịt người cũng sẽ ăn thôi.”

Lời này vừa nói ra, dọa Hồng Đế vội vàng né về sau, Bách Lí Lam lại một tay ôm lấy Tiểu Bảo từ trên lưng Không Tử Viết lên, lấy tốc độ cực nhanh chạy đến bên Vệ Đông Li, thấy Bách Lí Huyền vốn dĩ ngồi bên cạnh Vệ Đông Li đã sớm chẳng biết đi đâu, y liền ngượng ngùng cười cười với Vệ Đông Li, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống.

Tiểu Bảo vươn cánh tay ngăn cản, vung về phía Không Tử Viết, hô: “Đại cậu mau tới đây nào, lại đây nào.”

Không Tử Viết cảm thấy đau đầu, vì thế dứt khoát đi đến bên Vệ Đông Li, há mồm ngậm một con gà nướng từ trên bàn lên, cúi mình xuống, chui xuống gầm bàn tự mình sung sướng.

Bách Lí Lam cứng ngắc cả người. Ôm chặt Tiểu Bảo lộn xộn, thật cẩn thận cúi đầu xuống, nhìn Không Tử Viết đang nằm bò cách bên chân mình không xa, chỉ thấy cô đang nhai gà nướng răng rắc rắc rắc, hàm răng sắc nhọn kia thật dọa người. Bách Lí Lam sợ cô ăn chưa đủ no mà cắn chân mình một phát, vì thế y lại bung một mâm thịt bò từ trên bàn, run rẩy đặt bên chân, dùng mũi chân đá cái mâm về hướng Không Tử Viết, sau đó nhanh chóng thu chân về.

Không Tử Viết ngẩng đầu lên nhìn Bách Lí Lam, tuy không hài lòng với cách y đưa đồ ăn lên, nhưng coi như tạm có thể chấp nhận được, vì thế cô gật đầu với Bách Lí Lam, xem như tỏ lòng cảm ơn.

Bách Lí Lam quan sát kỹ con bạch hổ Không Tử Viết này, phát hiện nó chẳng những hiền lành người, hơn nữa thông minh lạ thường. Nó thích sạch sẽ, phẩm là miếng thịt bò bị ném ra ngoài mâm thì sẽ tuyệt đối không chạm vào một chút nào, mà điều làm Bách Lí Lam ngạc nhiên nhất là, nó lại có thể gạt đầu với mình tỏ lòng cảm ơn.

Bách Lí Lam càng nhìn càng cảm thấy con bạch hổ này cũng không hề hung hãn, mà rất đáng yêu là đằng khác.

Sau khi nó ăn no, còn có thể lén lút chà cái miệng và móng vuốt dính dầu mỡ lau lau trên vạt áo Vệ Đông Li, lau đến sạch sẽ thì thôi.

Bách Lí Lam dần dần to gan hơn, vươn ngón tay lạnh lẽo xuống bàn.

Không Tử Viết nhìn ý tứ của Bách Lí Lam, giống như. .... tính cho mình liếm ngón tay của y? Tuy ngón tay Bách Lí Lam rất sạch sẽ, thậm chí còn mang theo mùi sách dễ ngủ, nhưng ai biết trên đường y đến dự tiệc, có đi qua nhà xí hay không? Không Tử Viết buồn nôn bĩu môi, nâng móng vuốt lên bắt tay hữu nghị với y.

Bách Lí Lam sau khi hiểu được ý của Không Tử Viết, cong cong ánh mắt dịu dàng nở nụ cười.

Tiểu Bảo cảm giác được Bách Lí Lam không dùng sức ôm mình nữa, vội bò xuống từ trên đùi y, chui xuống gầm bàn của Vệ Đông Li, dựa vào người Không Tử Viết.

Tuy rằng Vệ Đông Li luôn nói chuyện với Hồng Đế, nhưng hần vẫn lưu tâm tới động tĩnh của Không Tử Viết. Giờ phút này thấy cô “âm thông xã giao” với Bách Lí Lam ở dưới gầm bàn mình, trong lòng khó chịu, liền di chân giẫm chân của Không Tử Viết, muốn khiến cô gầm lên dọa một nhà Bách Lí Lam.

Ngay lúc Vệ Đông Li nâng chân lên, một cái bóng xanh biếc như cọng hành bỗng nhiên từ xa chạy vào “Bích Thủy Liễm Thiên”, lấy tư thế cực kỳ phong cách xuất hiện trước mặt mọi người. Hần đầu tiên quét một vòng quanh bốn phía, nhìn thấy Không Tử Viết đang nằm bò dưới gầm bàn, lập tức cười cong một đôi mắt trắng lưỡi liềm, sau đó mới chuyển đầu sang hướng Hồng Đế, thi lễ nói: “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

Hồng Đế không chút nào che dấu mà nhún mày, khoát tay áo, khiển trách: “Người còn biết hồi cung sao?”

Tên nam tử một thân y bào xanh biếc liếc mắt cười, hi hi nói: “Tuy rằng nhi thần bướng bỉnh, nhưng mỗi lần nhớ phụ hoàng vẫn ngoan ngoãn trở về thăm phụ hoàng.”

Hồng Đế than nhẹ một tiếng, đau đầu nhất với thằng con chơi bời lêu lổng này.

Tên nam tử một thân y bào xanh biếc này chính là Lục vương gia Bách Lí Phượng của Hồng quốc, cũng là tên nam tử ngày ấy ngồi trên cây nhìn Không Tử Viết náo loạn! Hần không thích buôn bán kiếm tiền, không thích quản lý quốc gia, không thích ca múa thư họa chỉ thích phiêu bạt giang hồ, học võ công của các môn các phái.

Con cái dưới gối Hồng Đế cũng không nhiều, cho nên càng hy vọng mỗi đứa con đều có thể “thành tài”, đứng trên các vị trí kiếm tiền có lợi nhất cho quốc gia. Hồng Đế hận không thể biến tất cả mọi người thành kẻ kiếm tiền, không ngừng vơ vét tiền của vào trong quốc khố. Đáng tiếc, Đại hoàng tử Bách Lí Lam là người chí khí cực cao, chỉ thích thi từ ca phú; Nhị hoàng tử Bách Lí Huyền tuy rằng yêu thích vàng bạc châu báu, nhưng còn thích sắc đẹp hơn, là một tên bại gia tử vung tiền như rác! Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử mặc dù tư chất bình thường, nhưng đơn giản hết lòng hết dạ vì Hồng quốc; Lục hoàng tử Bách Lí Phượng lại cứ yêu thích võ học, không chịu nhận nhất quan bán chức, suốt ngày lặn lội trên giang hồ.

Đối với Bách Lí Phượng này, Hồng Đế có chút đau đầu.

Hai năm trước, Hồng Đế còn có thể phái người bắt hần trở về giam trong cung. Trong hai năm này, võ công của Bách Lí Phượng đã tiến rất xa, các cao

thủ đại nội căn bản là không thể bắt được hần.

Nay tên Lục hoàng tử Bách Lí Phụng này lại tự mình chạy về, quả thật khiến cho Hồng Đế đau đầu vô cùng, không biết hần lại có âm mưu gì, hay là lại muốn “mượn” mình chút ngân lượng, chơi cái gì mà cứu tể giang hồ?

Kỳ thật, lần này Bách Lí Phụng chạy về hoàng cung, nguyên nhân chủ yếu là vì con bạch hổ biết viết chữ kia!

Hần trên đường vụng trộm theo sau Không Tử Viết, muốn nhân lúc Vệ Đông Li sơ sẩy mà mang đi, nhưng mà Không Tử Viết lại cùng Vệ Đông Li vào hoàng cung, hần không còn cách nào khác, chỉ có thể chạy về, to gan tiếp cận Không Tử Viết.

Giờ phút này, Bách Lí Phụng thấy Không Tử Viết đang ngủ gật dưới gầm bàn, thực hận không thể lập tức lao đến, khiến cô viết cho mình hai chữ to, để mà chứng minh mình không phải bị hoa mắt, không phải luyện công đến tẩu hỏa nhập ma. Nhưng Bách Lí Phụng không hề ngốc, cũng biết việc này không thể làm lúc có nhiều người, sợ người khác cũng biết Không Tử Viết không giống bình thường. Khả khả..... Hần cũng không hy vọng có người tranh giành với mình, vì thế Bách Lí Phụng giả bộ lần đầu tiên nhìn thấy một bạch hổ, rất hăng hái ca ngợi nói: “Con bạch hổ đẹp quá!” Hần thấy Vệ Đông Li không trả lời, liền nhanh như chớp đi đến trước bàn Vệ Đông Li, khom hai chân ngồi xuống, vươn tay chọc chọc ót Không Tử Viết.

Không Tử Viết kỳ thật đã sớm nhìn thấy Bách Lí Phụng, cũng nhận ra kẻ này chính là tên nam tử ngồi trên cây, cho nên cô đơn giản rõ nhắm mắt giả bộ ngủ, sợ Bách Lí Phụng vạch trần mình là một con hồ có văn hóa biết viết chữ.

Giờ phút này bị Bách Lí Phụng chọc ót, cô cũng không dám phát tác, chỉ ôm đầu xoay mình, hướng mũi về phía Bách Lí Phụng. Không Tử Viết thầm nghĩ: Chọc này! Lão nương cho người chọc! Không chê thói thì người cứ tha hồ chọc đi!

Bách Lí Phụng hưng phấn nhếch miệng cười, càng khẳng định con bạch hổ này không đơn giản!

Tiểu Bảo vẫn nằm bò lưng Không Tử Viết dụi dụi mắt, quay đầu nhìn Bách Lí Phụng, lơ mơ kêu một tiếng “Lục thúc”, rồi lại nằm ra người Không Tử Viết ngủ tiếp. Trong mắt Bách Lí Phụng bốc lên tia lửa bùng bùng, đứng lên, hai tay chống mép bàn, lấy giọng điệu vô cùng chân thành, cùng thái độ trực tiếp nhất, nói với Vệ Đông Li: “Vô Song Vương gia, người tặng con bạch hổ này cho ta đi!”

Vệ Đông Li nhìn Bách Lí Phụng đang sáng mắt lấp lánh. Thầm nghĩ: Tên này thật mặt dày!

Bách Lí Phụng cũng không nhụt chí mà ngửa cổ, thò tay lục lọi trên người mình, cuối cùng từ chỗ sau mông kéo ra một quyển sách đã ố vàng bong giấy, hung tợn đập trước mặt Vệ Đông Li, “Vô Song Vương gia, ta lấy này bán ‘Cửu Sát Vô Hồn’ này đổi với người!”

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ, xem ra, Lục vương gia này thật sự rất thích con bạch hổ kia, bằng không làm sao lại chịu lấy bản bí tịch võ học người người mơ ước kia ra đổi chứ.

Nhưng mà, Vệ Đông Li lại mặt không chút thay đổi nhìn Bách Lí Phụng, cũng không phun ra một chữ nào.

Bách Lí Phụng cắn chặt răng, lại bắt đầu sờ soạng trên người, sau đó từ dưới nách lại rút ra một quyển “Liên Vụ Vô Ngân”, đập trên quyển “Cửu Sát Vô Hồn”, “Vệ Đông Li, người thấy có được không, ta lại thêm một quyển nữa!”

Vệ Đông Li khẽ nhướn mày, vẫn không nói gì.

Bách Lí Phụng nôn nóng, rầm rì lôi ra hai quyển sách, cùng đập lên bàn của Vệ Đông Li, “Được chưa!”

Bách Lí Phụng thấy Vệ Đông Li cúi đầu xoay tròn chén rượu trong tay, hần dứt khoát cời giấy, từ trong đệm giày móc ra hai tấm lụa, thật cẩn thận đặt trên bàn, vẻ mặt buồn như đưa đám cầu xin nói: “Đây chính là ‘Vô ảnh quỳ hoa diệu sao’ đấy!”

Tất cả mọi người đều ngừng thở, nhìn Vệ Đông Li vẫn duy trì im lặng, và Bách Lí Phụng đã thế chấp tất cả bảo bối.

Hồng Đế mặc dù không biết những bí tịch võ công kia rốt cuộc trị giá bao nhiêu ngân lượng, nhưng từ vẻ mặt của mọi người thì có thể phán đoán, những bản sách đơn lẻ cũ rách này hẳn là giá trị xa xỉ lắm! Không chừng, bên trong còn có thể giấu bản đồ kho báu nào đó ấy chứ! Hồng Đế đau lòng không thôi, hận không thể bóp chết tên bại gia tử Bách Lí Phụng kia!

Hồng Đế thấy Bách Lí Phụng lại bắt đầu lục lọi thứ gì đó trong quần lót, chỉ sợ hần lại lấy ra cái gì đáng giá, vội ho nhẹ một tiếng, khiển trách: “Tứ Phong, không được vô lễ!” Quay sang cười nói với Vệ Đông Li, “Vô Song Vương gia làm sao thuận hóa được con bạch hổ này? Lại có thể khiến nó ngoan ngoãn như vậy?”

Vệ Đông Li có phần khiêm tốn nói: “Đông Li bất tài, chẳng qua là thường phạt phân mình mà thôi.”

Hồng Đế giống như hải lòng mà gật đầu, kỳ thật trong lòng đã bắt đầu tính toán, nếu ông ta đồng ý cho Duệ quốc mượn lương, có thể lấy lại từ chỗ Duệ quốc bao nhiêu lợi ích. Đương nhiên, con bạch hổ này cũng sẽ thuộc về một mục trong lợi ích.

Kha Lục Dao mắt thấy tình thế không ổn, vội hờn dỗi góp lời nói: “Phụ hoàng, Lục Dao không ngại cực khổ, đánh xe vận dấm, có lòng đến biểu diễn giúp vui cho phụ hoàng, nhưng phụ hoàng lại cứ chỉ khen ngợi con bạch hổ ngốc nghếch kia, quả thật muốn làm Lục Dao bị tổn thương mà.” Xoay qua nhìn về phía Bách Lí Phụng, “Nếu Lục hoàng tử nhìn trúng hai con báo gấm kia của Lục Dao, Lục Dao rất sẵn lòng hai tay dâng lên, tuyệt đối sẽ không hẹp hòi đâu.”

Hồng Đế được mỹ nữ quần lầy thấy choáng váng đầu óc, trong lòng lại bắt đầu tính toán, nếu ông ta cho Cừ quốc mượn ngân lượng, có phải sẽ nhận được nhiều lợi ích hơn không?

Hoàng hậu nương nương tuy rằng vẫn không nói gì, nhưng bà ta sớm thấy ngứa mắt với mỹ nhân kế Kha Lục Dao, chỉ vì Kha Lục Dao đã nhận Hồng Đế làm cha nuôi, cho nên bà ta mới ngấm ngấm chịu đựng, con hồ ly tinh không biết xấu hổ này không thể vào hậu cung được, không thể tranh sủng với bà ta, cùng lắm thì giả vờ khéo léo khoe mẽ trước mặt Hồng Đế.

Còn nữa, nếu đổi chiều hướng mà nghĩ, Kha Lục Dao tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng vì vô cùng thông tuệ mà được Cừ Quốc yêu mến. Nếu Kha Lục Dao có thể làm con dâu mình, cũng không hẳn không phải một chuyện tốt. Có Cừ quốc ủng hộ, còn ai có thể lung lay địa vị của Bách Lí Huyền? Cho dù Bách Lí Lam đã bị phế bỏ hay tên Bách Lí Phượng suốt ngày chỉ biết ở ngoài triều chọc thị phi, cho dù là ai, đều cũng không thể chống lại Bách Lí Huyền, mà địa vị ở hậu cung của bà ta cũng sẽ vững như bàn thạch!

Nghĩ đến đây, Hoàng hậu nương nương ẩn tình đưa tình chăm chú nhìn Hồng Đế, dịu dàng mở miệng nói: “Thánh thượng, Lục Dao công chúa thật là đáng yêu, nếu có thể ở lại Hồng quốc qua lại với Huyền Nhi, thì quả là một chuyện tốt. Thánh thượng phải đối xử tử tế với nàng, cũng không thể bên nặng bên nhẹ được.”

Kha Lục Dao lập tức hiểu được ý của Hoàng hậu, cũng biết Bách Lí Huyền rất có khả năng sẽ trở thành Hồng Đế tiếp theo, chỉ tiếc, nàng không có cảm giác động lòng với Bách Lí Huyền, việc này chỉ có thể cố gắng hết sức mập mờ né tránh, vừa không thể quá mức vô đoán, cũng không thể bạc đãi chính mình. Vì thế, nàng cười ním chỉ nói: “Đa tạ Hoàng hậu nương nương nâng đỡ, Lục Dao cũng rất thích người. Lần đến Hồng quốc này, Lục Dao nhất định sẽ ở lại mấy ngày đi dạo chơi xung quanh. Lúc còn ở Cừ quốc, phụ hoàng và các ca ca luôn bề bộn nhiều việc, đều không có thời gian đi với Lục Dao. Lần này, Lục Dao phải đi cùng với Huyền ca ca đi chơi nào nhiệt.”

Hoàng hậu nương nương cười hòa ái, nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng lại cười khẩy một tiếng, thầm nghĩ: Khá lắm quý nha đầu! Xen người còn có thể giả vờ gì nữa!

Lúc này, Bách Lí Huyền lại bị nhắc đến rất cục đã vượt qua được nỗi sợ lần đầu tiên thấy bạch hổ, từ một chỗ rất xa rất xa rất xa bước đi thông thả trở về. Để giấu tai mắt của người khác, hắn còn nhắc một bầu rượu trong tay, giả vờ uống say, sắc mặt ửng hồng ngậm nga thơ chúc rượu.

Mọi người biết rõ Bách Lí Huyền bị con bạch hổ dọa cho chạy mất, nhưng cũng chỉ có thể nhạo báng trong lòng, trên mặt không lộ gì cả. Có đại thần thích nịnh nọt còn vỗ tay trầm trồ khen ngợi thơ chúc rượu của Bách Lí Huyền.

Khi Bách Lí Huyền đi đến cạnh bàn Vệ Đông Li, thì không thấy con bạch hổ kia đâu, vì thế lá gan to lên khề quét mắt nhìn Bách Lí Phượng quần áo không chỉnh tề, giáo huấn nói: “Còn ra cái thể thống gì!” Sau đó chuyển hướng sang Bách Lí Lam, mặt lộ vẻ không vui nói, “Đại ca sao không đi ngồi cùng với các huynh đệ?”

Bách Lí Lam tính tình ôn hòa, xưa nay không thích xảy ra tranh chấp với Bách Lí Huyền, nhưng tình huống trước mắt này thật xấu hổ.

Chỗ ngồi này vốn thuộc về y. Nếu y hiện tại đứng lên nhường chỗ ngồi cho Bách Lí, chẳng những sẽ không được Bách Lí Huyền tôn trọng, còn có thể thành trò cười của Hồng quốc.

Trong cái hoàng cung ăn thịt người không nhà xương này, y luôn luôn không tranh giành với đời, nhưng lại luôn bị những hoàng tử khác ức hiếp. Tuy rằng y không để ý, nhưng dù sao Tiêu Bảo nhi cũng đang lớn dần, tương lai thế nào cũng phải đi vào trong cuộc cung đấu này. Nếu giờ phút này y nhượng bộ, ngày nào đó, Tiêu Bảo làm sao có thể sống yên trong cung đây?

Bách Lí Huyền thấy Bách Lí Lam không cúi đầu bỏ đi như mọi khi, trong lòng tức giận cảm thấy đã mất thể diện trước mặt Vệ Đông Li, cuối cùng cau mày quát: “Mời đại ca đi ngồi cùng những huynh đệ khác đi!”

Bách Lí Lam không muốn chọc tức Bách Lí Huyền, vì thế đáy lòng than nhẹ một tiếng, liền đứng lên, muốn lùi sang bên cạnh, lại phát giác y bào của mình bị cái gì đó móc lại kéo y về chỗ ngồi.

Bách Lí Lam cúi đầu nhìn, chỉ thấy con bạch hổ dưới gầm bàn cắn y bào của y, không cho y rời đi.

Bách Lí Huyền không phát hiện ra con bạch hổ Không Tử Viết này, chỉ nhìn thấy Bách Lí Lam lại trở lại ngồi trên ghế, thậm chí ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn mình! Hắn cảm thấy mất hết mặt mũi, há mồm muốn quát mắng Bách Lí Lam nhưng vào lúc này, Không Tử Viết thò đầu từ dưới bàn ra, nhe răng với Bách Lí Huyền, phát ra tiếng gầm gừ như cảnh cáo.

Bách Lí Huyền thân thể cứng đờ, mãi lúc sau, mới gắng sức khề động khóe miệng, cứng nhắc nói lắp: “Đại..... Đại ca..... huynh tạm .... ngồi ở đây đi, ta..... ta đi ngồi cùng với các huynh đệ.”

Mất thấy Bách Lí Huyền đầu tiên là đi từng bước một, sau đó tăng nhanh bước chân, cuối cùng nhảy vào giữa các hoàng tử khác ngồi xong, Bách Lí Lam hơi rủi mất xuống, nhìn về phía Không Tử Viết, dịu dàng nở nụ cười.

Không Tử Viết chưa bao giờ được một vị mỹ nam nhìn chăm chú dịu dàng, vì thế..... cô ngượng ngùng. Một đôi con người đen vàng của cô hơi né tránh ánh mắt của Bách Lí Lam, lại lưu luyến nhìn trộm sự dịu dàng của Bách Lí Lam.

Bách Lí Lam thấy cái đầu hổ Không Tử Viết hết sức đáng yêu, không cảm lòng được vươn tay sờ sờ đầu cô.

Khổng Tử Viết then thùng , lại nằm úp sấp xuống gầm bàn, dùng móng vuốt ôm lấy đầu, tiếp tục giả vờ là một con bạch hổ.

Bách Lí Phụng nhìn thấy nhất cử nhất động của Khổng Tử Viết trong mắt, càng khẳng định ý muốn có được cô.

Vì thế, hần thẳng thắn cũng chui xuống gầm bàn, hai tay ôm lấy đầu Khổng Tử Viết, vừa muốn tha cô đi ra ngoài, vừa nhỏ giọng nói:“Đi thôi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi.”

Tiểu Bảo vẫn nắm đuôi Khổng Tử Viết thì nhĩ khó chịu nói:“Đại cậu cậu không thể đi với người được! Đại cậu cậu phải về nhà với Tiểu Bảo cơ!”

Bách Lí Phụng làm sao có thể nghe lời một thằng nhóc? Hần dứt khoát dùng sức một cái kéo cả Khổng Tử Viết và Tiểu Bảo đi ra ngoài.

Chỉ thấy Bách Lí Phụng cong mình, ôm lấy đầu Khổng Tử Viết mà kéo sang một bên. Mà Tiểu Bảo lại lôi kéo cái đuôi của Khổng Tử Viết lùi về sau, trong miệng còn hô:“Phụ thân, phụ thân, mau tới giúp Tiểu Bảo, chúng ta kéo đại cậu cậu về nhà!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết hôm nay làm sao nữa, vì sao hai tiểu tử tông kia đều vây quanh một con bạch hổ, còn đều là về nhất định phải có được nữa.

Bách Lí Lam nhìn thấy Tiểu Bảo gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, lại nhìn Vệ Đông Li sắc mặt không tốt, cuối cùng nói với Bách Lí Phụng đang cực kỳ phấn khích:“Lục đệ, chớ nào loạn nữa. Đông Li chưa từng đồng ý đưa bạch hổ đưa người, người cần gì phải như thế?”

Bách Lí Phụng cũng không nghe, nói thẳng:“Những quyền bí tịch võ công của ta đều đã cho hần hần lại chưa nói không cần, con bạch hổ này tự nhiên chính là của ta!” Không thể không nói chuyện bất chấp tất cả này chỉ có Bách Lí Phụng làm được tốt nhất.

Tiểu Bảo nước mắt lưng tròng lập tức đỏ mắt, dùng sức giữ chặt đuôi Khổng Tử Viết, thút tha thút thít hô:“Đại cậu cậu là của ta, là của ta! Lục thúc người không được cướp với Tiểu Bảo! Tiểu Bảo ghét người! Lục thúc xấu xa!”

Bách Lí Phụng hí mắt cười, “Tiểu Bảo con ngoan ngoãn đi, lục thúc ngày mai đưa con một con đại cậu cậu khác, không, cho con hai con!”

Tiểu Bảo quệt miệng, “Lục thúc là người xấu! Lục thúc muốn lừa Tiểu Bảo! Tiểu Bảo còn lâu mới cần chó ngốc nghếch, Tiểu Bảo chỉ cần con đại cậu cậu này thôi! Đại cậu cậu là bạch hổ, là bạch hổ xinh đẹp!”

Khổng Tử Viết cúi đầu suy nghĩ sâu xa, một mình chán nản mà khóc, giờ ơi ngài còn biết tôi là bạch hổ cơ đấy?

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hồ lạc nhà ai thêm chỉ hoa

Hồng Đế mắt thấy Bách Lí Phụng và Tiểu Bảo vì một con bạch hổ mà đánh nhau túi bụi, coi như khiến cái mặt già của ông ta mất hết rồi! Vì thế, ông ta phần nộ quát: “Dùng tay lại hết cho quả nhân!” Tiệp đà chuyển ánh mắt sang Vệ Đông Li vẫn duy trì im lặng, thờ dài nói, “Vô Song Vương gia chê cười rồi. Nếu quý quốc có thành ý đến mượn lương, quả nhân.....”

Kha Lục Dao nghe đến đây, lập tức hiểu Hồng Đế tính cho Duệ quốc mượn lương, để giữ con bạch hổ này lại. Nàng lúc trước từng nói phách với Cừ Đế, nói nhất định có thể mượn được lương thực và ngân lượng, nay nếu như bị Duệ quốc chiếm được, Cừ quốc các nàng làm sao vượt qua khó khăn đây?

Nghĩ đến đây, Kha Lục Dao đã đứng lên, giống như một thiếu nữ vui vẻ chạy đến giữa yến hội, hát cây xà tiên trong tay, cười mím nói:“Lục hoàng tử và Tiểu Bảo có thích con báo gấm của Lục Dao không? Bộ lông của chúng đẹp hơn con bạch hổ kia nhiều. Chẳng những nghe lời, còn có thể chọc cười. Không tin, chúng ta tỷ thí một chút.”

Tiểu Bảo ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt không phục, “Hai con báo gấm kia của người là đồ ngốc, không thể thông minh bằng đại cậu cậu được!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Kha Lục Dao đỏ lên, dậm chân nói:“Hừ, không dám tỷ thí thì nói là không dám, chẳng lẽ là sợ thua ư?”

Tiểu Bảo lập tức ưỡn ngực, “Tỷ thí thì tỷ thí!” Sau đó vươn tay vỗ chân Khổng Tử Viết, ngô nghê nói, “Đại cậu cậu, này nhất định phải thắng đấy! Không được để Tiểu Bảo mất mặt nhé.”

Quý Quát lập tức thò vào nói:“Nếu tỷ thí thì nên có phần thưởng, thế mới có ý nghĩa”.

Mọi người đều tán thành, cảm thấy rất có ý nghĩa.

Khổng Tử Viết cảm thấy đau đầu, thăm nghĩ: Ở đây căn bản là không có chuyện gì của cô mà! Dựa vào cái gì mà muốn cô xông pha chiến đấu tỷ thí với hai con báo gấm kia hả?!

Kha Lục Dao đầu tiên là mời Bách Lí Phượng và Tiểu Bảo về chỗ ngồi, sau đó lập tức đi tới bên cái lồng sắt, nâng tay kéo cửa sắt thả hai con báo gấm kia ra ngoài.

Hồng Đế sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhưng vẫn làm ra vẻ trấn định, để thể hiện sự gan dạ sáng suốt hơn người của quân chủ Hồng quốc.

Kha Lục Dao vung roi lên, ra lệnh cho hai con báo gấm đứng vững, lúc này mới nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng dừng trên người Vệ Đông Li, hát cảm nói: “Vô Song Vương gia, tiền đặt cược của ngươi là gì?”

Vệ Đông Li buông chén rượu, khẽ nhưn mày, híp mắt cười nói: “Đông Li nói muốn tỷ thí với ngươi lúc nào?”

Kha Lục Dao đỏ bừng mặt, vung roi quát: “Ngươi!”

Quý Quát vội mở miệng châm chọc nói: “Nếu Vô Song công tử không có năng lực ngự thú, điều này cũng là tự nhiên thôi, dù sao người Duệ quốc luôn luôn giả nham lịch sự, làm sao có trí tuệ của người Hồng quốc và tính tình của nam tử hán Cừ quốc chứ?!”

Kha Lục Dao thấy Vệ Đông Li vẫn không nói gì, mới vội la lên: “Vệ Đông Li, ngươi và con bạch hổ của ngươi nhất gan giống nhau! Ngươi cứ về Duệ quốc làm Vô Song Vương gia của ngươi đi! Về phần con bạch hổ kia sẽ để lại cho bản công chúa làm đôi giày mới!”

Khổng Tử Viết ngẩng đầu nhìn phía kẻ mồm miệng linh tinh đang lú rú không dứt kia, không thể tưởng được nàng ta lại còn muốn dùng da của mình là giày dê đi!? Ha, cho rằng cô dễ bắt nạt lắm phải không?

Tuy rằng Khổng Tử Viết trong lòng khó chịu, nhưng suy cho cùng cô cũng không phải đứa trẻ nóng nảy không ổn định, mà là một con hổ đã trải qua quá nhiều lần sinh tử luân hồi!

Cô rũ mắt xuống, làm bộ như nghe không hiểu tiếng người. Nếu thân phận bây giờ của cô chính là thú cưng của Vệ Đông Li sủng vật, như vậy hết thấy những phiền toái này phải do tên biến thái Vệ Đông Li kia giải quyết.

Không ngờ, Vệ Đông Li lại cong môi cười, trực tiếp đá quả bóng kia cho Khổng Tử Viết. Vệ Đông Li nói với Kha Lục Dao: “Một khi đã như vậy, xin công chúa nhường nhịn cho. Nếu Đông Li thua, chẳng những cho công chúa con bạch hổ này làm giày đi, ngay ngày mai sẽ trở về Duệ quốc, không tranh việc mọn lương này với Cừ quốc nữa!” Vệ Đông Li ăn nói mạnh mẽ, nội dung tiền đặt cược càng khiến người khác hít thở không thông, càng không dám tin!

Khổng Tử Viết chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Tên biến thái chết tiệt này, con ma bài bạc thối rửa này, dựa vào cái gì coi cô trở thành tiền đặt cược?! Hẳn rồi cuộc có biết hổ là động vật cần được bảo vệ cấp một quốc gia hay không?! Bà nó chứ, quốc gia nên ban bố một đạo luật, phạm là kẻ đánh giết ngược đãi động vật, tất cả đều phải bị đập bẹp “dưa chuột”, làm “cúc hoa” của bọn chúng nứt toác, chết đi chết đi!

Trong lúc Khổng Tử Viết chửi rủa trong bụng, Vệ Đông Li mắt chứa sự khinh miệt quét về phía Kha Lục Dao, hỏi: “Nếu công chúa thua thì sẽ như thế nào đây?”

Kha Lục Dao không chịu nổi sự khinh miệt của Vệ Đông Li, lập tức nổi khùng nói: “Nếu Lục Dao thua, chẳng những hai con báo gấm kia mặc cho vương gia tùy ý xử trí, hơn nữa Lục Dao cũng sẽ trở về Cừ quốc, không tranh việc mọn lương này với Duệ quốc nữa!”

Quý Quát vốn định nói vài lời xoay xở, chỉ tiếc Kha Lục Dao đã nói rõ ràng, ông ta không thể vãn hồi được nữa, nếu không, chẳng những không mọn được lương thực và ngân lượng. Còn có thể làm mất thể diện của Cừ quốc.

Vệ Đông Li vừa lòng gật đầu, sau đó nâng tay ý bảo Khổng Tử Viết về bên người mình.

Khổng Tử Viết ôm tâm trạng phiền muộn, chống đỡ gánh nặng suy nghĩ nặng nề, bước từng bước mỏi mệt về bên người Vệ Đông Li ngồi xuống.

Hai con báo gấm kia vốn dĩ hết sức e ngại Khổng Tử Viết. Nhưng giờ phút này thấy cô chẳng những tinh thần u rũ, uể oải, ngay cả bước đi cũng chậm chạp khác thường. Trong mắt hai báo gấm kia, Khổng Tử Viết đã sớm đánh mất ý chí chiến đấu, chỉ có thể ngắc ngoải mà sống.

Hai con báo gấm đều lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, nghe răng giờ vuốt với Khổng Tử Viết, giống như thị uy mà giờ móng vuốt lên.

Khổng Tử Viết cũng không để ý đến hai con báo gấm kia, mà ai oán nhìn Vệ Đông Li. Cô không thể ngờ được, không thể ngờ mình lại có thể bị xem như công cụ đánh bạc, để cho các vị con bạc đùa giỡn trong tay! Nhớ ngày nào, cô cũng người trên chiếu bạc mà! Từ khi nào cô lại suy bại thành ..... xúc xắc!?

Vệ Đông Li, ngươi thật tàn nhẫn!

Vệ Đông Li, lão nương vì sao phải cho ngươi như ý hả?

Cô cũng là người mà!

Đứng, cứ giả vờ cúi đầu không biết gì đi. Dù sao bây giờ cô là thú cưng của Vệ Đông Li nuôi, có mắt mặt cũng là mắt mặt của hắn!

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết co chặt bả vai, tỏ ra nhát như thỏ đế. Thậm chí khi hai con báo găm kia thị uy, cô còn run rẩy chân, chui đầu vào gầm bàn.

Con báo găm đực cười nhạo nói:“Nhát như thỏ đế! Thật là làm bề mặt dă thú chúng ta!

Con báo găm cái phụ họa nói:“Chắc chắc.....chưa nhìn thấy cái đuôi của con bạch hổ kia cũng bị chúng ta dọa cho rụng sạch lông rồi hay sao?

Không Tử Viết nghe xong lời này, bỗng nhiên nảy ra nỗi xúc động muốn nói chuyện vô cùng. Cô đã không còn nhớ nữa, mình rốt cuộc đã ngậm miệng không nói gì bao lâu rồi! Cô có thể nghe hiểu tiếng người, con người lại không hiểu tiếng hổ găm của cô; cô cũng có thể nghe hiểu tiếng của dã thú, dã thú lại không hiểu tình cảm của cô. Nói thật, gần đây cô sống quá chán.

Trước mắt, hai con báo găm này tiến đến khiêu khích, cô nếu không nói chuyện một phen, làm sao xứng đáng với mình chứ?

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết lập tức thò đầu trả lời:“Các người biết cái rắm ấy! Cái đuôi của ta sờ dĩ không có lông, đó còn không phải là vì mỗi lần ta đầu thắng một con báo găm, nó phải nịnh hót tới liếm đuôi ta sao.. Cứ thường xuyên như thế, lông trên cái đuôi này đã bị liếm sạch.”

Hai con báo găm kia nghe xong, tức đến nổi suýt ngất. Lập tức làm tư thế tấn công, muốn cắn đứt cổ họng Không Tử Viết!

Kha Lục Dao thấy sự thay đổi của hai con báo. Vội vùng roi thét ra lệnh cho chúng bình tĩnh không được nóng nảy.

Vệ Đông Li làm động tác mời, ý bảo Kha Lục Dao tỷ thí trước.

Kha Lục Dao nhũm mày,“Chẳng lẽ Vô Song Vương gia không hỏi chúng ta sẽ tỷ thí những gì sao?”

Vệ Đông Li như một công tử nho nhã mỉm cười,“Công chúa quyết định là được rồi.”

Kha Lục Dao cắn môi dưới, nói:“Vậy chúng ta thì thuận thú trước đi!”

Vệ Đông Li cử chỉ tao nhã nâng tay.“Công chúa mời.”

Kha Lục Dao anh khí vùng roi da, ý bảo con báo cái lần qua lần lại tại chỗ.

Mất thấy con báo cái nằm trên đất, Không Tử Viết lại thò đầu từ gầm bàn ra, không nhanh không chậm nói:“Người làm sao lại có thể để lộ chỗ sinh báo con ở nơi đông người thế này, thật là vô sỉ mà!”

Con báo găm cái vội bò từ dưới đất lên, muốn bỏ nhào về phía Không Tử Viết!

Kha Lục Dao thấy con báo cái không nghe lời nữa, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, vì thế dùng sức quát cho con báo cái hai roi để thể hiện sự trừng phạt của mình. Hít sâu một hơi, nàng lại hạ mệnh lệnh sai con báo găm đực đứng lên, dùng hai chân sau chạm đất nhảy múa theo nhịp trống.

Con báo đực đứng lên, lúc nó lắc mông, Không Tử Viết lại thò đầu ra chắc chắn nói:“Này, cái mông của người đã lắc qua lắc lại như thế, lại còn không biết xấu hổ khoe ra tiểu đệ đệ của người nữa hả?

Con báo găm đực lập tức hạ cái thân đang đứng thẳng xuống, vừa định che tiểu đệ đệ của mình, vừa muốn nhào vào tấn công Không Tử Viết.Kha Lục Dao mắt thấy tình cảnh không thể không chế được, nàng ta phần nộ lại vùng cây roi quát cho con báo đực hai cái!

Hai con báo găm giờ phút này đã bị Không Tử Viết dùng lời dă kích cho giận không thể nén được, tức giận cào móng vuốt, nhưng lại không cẩn thận cào phải cái chân của Kha Lục Dao!

Kha Lục Dao biến sắc, vùng roi hung hăng quát cho hai con báo găm vài cái nữa.

Không Tử Viết nhe răng cười, ngả ngón phun ra hai chữ,“Đáng đời!”

Hai con báo găm đã tức đỏ mắt, thân thể dán chặt với nhau, chỉ còn chờ tìm một cơ hội bằm thây Không Tử Viết thành vạn đoạn!

Kha Lục Dao cố ý che vết thương bị cào trên chân, giả vờ như không có việc gì nói với Vệ Đông Li:“Hai con súc sinh này hôm nay thấy quá nhiều người lạ thì náo loạn không nghe lời, mời Vô Song Vương gia khiến con bạch hổ hiển nghệ đi.”

Vệ Đông Li ngay cả thân mình cũng chưa từng ngồi dậy, chỉ nói với Không Tử Viết:“Người tạm thời đi lấy bầu rượu trên bàn Tả thừa tướng Cừ quốc mang tới đây.”

Không Tử Viết ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn cứ nằm bò dưới gầm bàn.

Mọi người đều thi thãm với nhau. Cười nhạo Vệ Đông Li không thể thuần hóa con bạch hổ.

Vệ Đông Li biết rõ là Không Tử Viết sẽ tỏ thái độ, cho nên cũng không nổi cáu, mà chỉ tháo một mảnh ngọc bội bên hông xuống, quơ quơ, nói: “Lấy

bầu rượu về thì miếng ngọc này cho người.”

Không Tử Viết uể oải quét mắt nhìn miếng ngọc kia, đôi mắt hồ híp lại tỏa ra hai luồng kim quang rực rỡ, giống như... giống như hào quang của vàng phát ra vậy.

Ngay sau đó, cảnh tượng làm mọi người mắt sưng miệng đơ đã xuất hiện.

Quả nhiên Không Tử Viết chui ra từ gầm bàn, lập tức đi thẳng tới hướng Tả thừa tướng Quý Quát đang run lấy bầy, cúi đầu, há mồm, cắn lấy bầu rượu của Quý Quát, sau đó lắc lắc mông trở về bên người Vệ Đông Li, sau khi đặt bầu rượu trên bàn, liền đi ngậm lấy miếng ngọc bội trong tay Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li nâng ngón tay, gõ vào đầu Không Tử Viết một phát, sau đó lại kéo dài sợi dây của ngọc bội, đeo miếng ngọc kia trên cổ Không Tử Viết!

Những người có mặt đã quên mất phải phản ứng như thế nào, chỉ cảm thấy tất cả những gì xảy ra trước mắt này thật không thể tưởng tượng nổi!

Kha Lục Dao còn tức đến đỏ mặt, hung hăng trừng mắt nhìn hai con báo gấm, sau đó ngẩng đầu nói với Vệ Đông Li: “Trận này coi như Vô Song Vương gia thắng, Trận thứ hai, chúng ta tỷ thí giới hạn của dã thú. Tất cả mọi người đều biết, dã thú sợ lửa, vậy trận này chúng ta so lửa!”

Vệ Đông Li vươn tay xoa đầu Không Tử Viết, nhẹ giọng nói: “Được.”

Kha Lục Dao không rõ vì sao Vệ Đông Li có thể đồng ý nhanh như vậy, nhưng trước mắt đó không phải điều nàng quan tâm.

Nàng biết, trận tỷ thí thứ hai này nàng nhất định phải thắng, nếu không hậu quả không thể lường được. Vì thế, nàng sai bọn thị vệ lần lượt nhóm ba đồng lửa. Đồng lửa lớn nhỏ không giống nhau, sắp xếp theo thứ tự từ lớn đến bé.

Kha Lục Dao cao giọng quát một tiếng, thúc hai con báo gấm nhảy qua đồng lửa thứ nhất.

Lúc hai con báo gấm nhảy qua đồng lửa thứ nhất, Vệ Đông Li thấp giọng hỏi Không Tử Viết: “Người biết nhảy qua đồng lửa không?”

Không Tử Viết vội lắc đầu.

Vệ Đông Li cảm khái nói: “Haizz. .... Vậy thì người cũng chỉ có thể biểu diễn màn đốt lông chân thôi.”

Không Tử Viết cảm tức không thể một phát cắn chết tên biến thái Vệ Đông Li này! Nhưng cô là một con hồ lý trí, thông minh, lại còn biết tỏ thái độ! Cô biết mình có thể nhóm lửa, có thể dùng lửa để nấu cơm, nhưng cô thật sự chưa từng luyện tập kỹ thuật sống nhảy qua đồng lửa này. Và lại, khả năng nhảy của hồ kém xa so với báo.

Cho nên, cô phải ra tuyệt chiêu thôi!

Khi hai con báo liên tiếp nhảy qua hai đồng lửa, đang chuẩn bị nhảy qua đồng lửa thứ ba, Không Tử Viết rất “không cẩn thận” quét cái đuôi qua làm bầu rượu trên bàn Vệ Đông Li bay một vòng, trực tiếp rơi vào giữa đồng lửa thứ ba, trong khoảnh khắc hai con báo gấm nhảy lên thì bùng lên một ngọn lửa lớn!

Mọi người chỉ nhìn thấy hai con báo gấm kia nhảy vào biển lửa, sau đó kêu thảm thiết một tiếng xông ra khỏi đồng lửa thứ ba, bộ lông của chúng bị cháy nên chạy bốn phía, sau khi liên tiếp đụng sáu tên thị vệ và hai vị đại thần bị thương, cuối cùng thì chúng cũng được cứu.

Không Tử Viết nhìn hai con báo gấm đen như than, quan tâm tha thiết nói: “Ô! Lông làm sao thế kia?”

Hai con báo gấm chỉ nhìn Không Tử Viết một cái, rồi đều bụng kín đầu, nước nờ khóc òa.

Kha Lục Dao tức giận đến nổi mặt xanh mét, gờm lên chỉ về hướng Không Tử Viết, quát to: “Giới lắm con súc sinh này, dám dùng trò gian trá à!” Nói xong thì vung roi muốn đánh Không Tử Viết.

Vệ Đông Li vẫn ngồi vững như núi Thái Sơn đột nhiên ra tay, ném chén rượu, đánh vào mu bàn tay của Kha Lục Dao làm rơi cây xà tiên kia, không vui nói: “Con bạch hồ của Đông Li không dám phiền công chúa giáo huấn.”

Kha Lục Dao đau đến sắc mặt trắng nhợt, đồng thời lại hất cao đầu một cách cao ngạo, nâng ngón tay chỉ về ba đồng lửa kia, ánh mắt này sinh ác độc cắn răng nói: “Được, vậy để bản công chúa xem bản lĩnh của con bạch hồ kia đi!” Nói xong, lấy rượu trên bàn trực tiếp hất vào trong đồng lửa, làm cho mấy đồng lửa lại nổi lên ngọn lửa thiêu đốt hùng hực.

Không Tử Viết xoay người, uốn a uốn éo cái mông to béo về hướng Kha Lục Dao, thể hiện sự khinh bỉ hết mức của mình.

Kha Lục Dao tức giận đến cả người phát run. Giờ phút này, nếu không phải Quý Quát ngăn nàng lại, nàng đã sớm xông lên chém chết Không Tử Viết rồi!

Vệ Đông Li mắt chứa ý cười, chẳng những không ràng buộc hành động của Không Tử Viết, ngược lại có ý dung túng rõ ràng. Giờ phút này Vệ Đông Li, giống như là một phụ huynh bao che cho con cái của mình, chỉ cho phép con nhà ta giết người phóng hỏa, không cho phép nhà người thấp đèn!

Không Tử Viết được hỏi sau đó mới xoay người đi đến bên đồng lửa, sau đó nhìn ngọn lửa đang cháy rần rần kia mà bắt đầu buồn sầu. Cô vốn không

xuất thân từ rạp xiếc thú được đào tạo chính quy, làm sao có thể nhảy qua đồng lửa dài như thế chứ? Ôi..... Nếu không nhảy à, không biết Kha Lục Dao đề tiện kia sẽ cười thành cái giống gì nữa. Nếu nhảy thì cái thân áo da này sẽ bị cháy sạch mất. Vừa nghĩ đến phải chạy khỏa thân trước mặt nhiều người như thế, cô thật có chút luống cuống.

Vệ Đông Li nhìn Khổng Tử Viết đang do do dự dự, lại mở miệng nói:“Vòng này nhận thua, thay vòng tiếp theo đi.”

Khổng Tử Viết nhìn Vệ Đông Li, thở dài một hơi, còn sinh ra một chút xấu hổ.....phản ứng cảm xúc không thể nói rõ là cảm giác gì nữa.

Nhưng khi Kha Lục Dao nói ra nội dung của trận tỷ thí thứ ba, Khổng Tử Viết đột nhiên cảm thấy, nhảy qua đồng lửa chết tiệt qua kia vẫn còn tốt chán!

Chỉ tiếc, cơ hội như thế sẽ không vì có người mong mà xuất hiện.

Kha Lục Dao nói:“Trận thứ ba, chúng ta sẽ quyết định sống chết. Bạch hổ vốn hung mãnh, hai con báo gầm rồ rằng không phải đối thủ của nó. Cho nên, Cừ quốc dùng hai con báo gầm đã bị bông nghiêm trọng để quyết đấu với một con bạch hổ, Duệ quốc coi như chiếm lợi thế rồi.” Nàng lại mở cửa lồng sắt ra, vừa ra hiệu báo hai con báo gầm đi vào, vừa căn dặn nói với Vệ Đông Li,“Vô Song Vương gia, xin cho con bạch hổ vào đi. Khi chiếc cửa sắt này mở ra một lần nữa, chỉ có thể thả một loài dã thú, người đoán xem, con cuối cùng đi ra sẽ là của bạch hổ của người hay là báo gầm của ta?”

Con người Vệ Đông Li bỗng nhiên co rút cực nhanh, thân mình lại lấy một tốc độ vô cùng chậm rãi mà đứng lên, hần thông thả đi đến trước mặt Kha Lục Dao, dùng thanh âm chỉ hai người mới nghe thấy được nói:“Không bằng công chúa và Đông Li cùng nhau vào trong chiếc lồng sắt này, thế nào?”

Kha Lục Dao liền giống như bị bóng đến nơi, bỗng nhiên lùi về sau một bước, cố gắng giữ bình tĩnh nói:“Vô Song Vương gia, vấn bài đã lập, nếu như người muốn nuốt lời, vậy thì Duệ quốc thua rồi!”

Vệ Đông Li nhếch khóe môi, cười cực kỳ tà mị, nhìn Kha Lục Dao đến nỗi nàng ta mặt đỏ tai hồng, trái tim thiếu nữ nhộn nhạo đập loạn. Nhưng mà, giây tiếp theo Vệ Đông Li thần sắc lạnh lẽo, cả con người như ác ma thị huyết, khiến Kha Lục Dao lùi sau hai bước liên tiếp, suýt nữa ngã lăn ra đất.

Vệ Đông Li đột nhiên xoay người, nhìn về phía Khổng Tử Viết, nâng ngón tay chỉ vào hai con báo gầm trong lồng sắt, âm thanh lạnh lùng nói:“Cắn nát chúng nó cho bốn vương!”

Khổng Tử Viết bình thường đùa giỡn khua môi múa mép còn được, nếu đến lúc thực sự phải dùng vũ lực giải quyết vấn đề thì vẫn có chút sợ hãi bản năng. Thử nghĩ xem, cô làm người hai mươi năm năm, chỉ mới làm hồ năm năm thôi, gần đây lại còn qua lại với con người tới tấp, cho nên lúc nào cũng cảm thấy mình thuộc về loài người.

Bởi vậy, khi Vệ Đông Li sai cô đi cắn xé hai con báo gầm, điều cô nghĩ tới lại là: Đây, nhà người thật coi trọng ta quá!

Khổng Tử Viết sợ hãi, cô thử dịch mông về phía sau, thậm chí đã tính sẵn chạy trốn.

Nhưng mà, đôi mắt phiếm màu xanh khổng tước kia của Vệ Đông Li lại giống như hai cây đinh thép cứng chắc đóng đinh cô tại chỗ, khiến cô muốn cử động chút cũng khó khăn, nói gì đến chạy trốn?!

Lúc này, Tiểu Bảo lại phát huy lợi thế nước mắt của nó, gào khóc nhào về phía Khổng Tử Viết, kêu:“Không được, không được! Đừng cho đại ca cầu cầu đánh nhau! Phụ thân nói, đánh nhau không phải con ngoan! Phải lấy đức thu phục người!”

Khổng Tử Viết nhìn về phía Tiểu Bảo và Bách Lí Lam, nở nụ cười.

Bách Lí Lam rất ít ở trước mặt mọi người bày tỏ quan điểm của mình, nhưng giờ phút này y lại đứng dậy, nói:“Đã là tỷ thí, liền không nhất thiết phải lấy sống chết để đo sức. Huống hồ, cho dù là dã thú, cũng không nên tùy tiện cướp đoạt tính mạng của chúng.”

Khổng Tử Viết gật đầu tán dương, càng lúc càng cảm thấy Bách Lí Lam không tồi, không uổng phí vừa rồi cô đã giúp y, nếu sau này có cơ hội, cô vẫn sẽ chiều có cho y!

Bách Lí Huyền đã sớm muốn giết chết Khổng Tử Viết, ngóng trông cho cô bị hai con báo gầm kia cắn xé! Nếu Khổng Tử Viết chết rồi, Vệ Đông Li sẽ lập tức biến thành kẻ thua trận. Đến lúc đó, hần sẽ viện trợ cho Vệ Đông Li để đòi lấy một ân huệ lớn. Khả khả..... Vệ Đông Li ơi là Vệ Đông Li, người hãy chờ ‘nợ tình trả thịt’ đi!

Nghĩ đến đó, Bách Lí Huyền đứng lên, không vui nói:“Đại ca hà tất phải lòng dạ đàn bà? Chẳng qua chỉ là dã thú mà thôi, cần gì.....”

“Gừ gừ.....” Khổng Tử Viết gầm một tiếng về phía Bách Lí Huyền, Bách Lí Huyền sợ tới mức tim ngừng mấy giây, hoàn toàn quên mất lời thoại tiếp theo như thế nào.

Quý Quát thật cẩn thận đứng lên vừa vụng trộm nhìn Khổng Tử Viết chăm chăm, lúc này mới nói với Hồng Đế:“Thánh thượng, Cừ quốc và Duệ quốc đánh cuộc đã được chực vị ở đây chứng kiến, nếu bây giờ Duệ quốc muốn bỏ cuộc, Cừ quốc hiển nhiên.....”

Bách Lí Phượng nghiêng mình nhảy ra, đánh gãy lời của Quý Quát, nói:“Không phải là hai con báo gầm sao? Ta đến đánh cho!”

Khóe miệng Hồng Đế bắt đầu rút gân, tức giận mắng:“Người cút ngay cho quả nhân! Đó là chuyện của Duệ quốc và Cừ quốc, người xen vào làm gì hả?!”

Bách Lí Phụng quay người lại, ôm lấy cổ Không Tử Viết, vô cùng thân thiết nói: “Nhi thần không nỡ để con bạch hổ này bị thương thôi.”

Không Tử Viết giật mình, cảm thấy tên Bách Lí Phụng này đã bị cô châm chọc đến nỗi thần kinh thất thường. Nói thật, cô thấy hàm răng sắc bén của Bách Lí Phụng kia thật đúng là còn cảm thú hơn so với cảm thú! Ha ha ha Không Tử Viết nhếch miệng cười, tức cười cô lại cảm thấy không thú vị rồi. Không biết vì sao, khi đối mặt với bữa thịnh yến xa hoa này, cô lại nghĩ đến những người lưu lạc ngoài biên thành kia – khuôn mặt mỗi người bọn họ đều đầy vết tích của đau khổ, trong tuyệt vọng lại mòn mỏi hy vọng, nhưng dù thế nào cũng phải đợi chờ cái chết đến.

Không Tử Viết chưa từng trải qua thiên tai nhân họa như vậy, cũng không biết bên ngoài biên thành đã chết bao nhiêu người, càng không biết số người bỏ mạng sẽ tăng lên như thế nào nữa, cô biết, cô rất quý tính mạng của mình, không muốn chết dưới hàm răng hai con báo gấm. Nhưng có ai là kẻ đáng chết chứ?

Mỗi người đều vì lợi ích của mình mà tiến lên tranh giành, đều để sống sót mà liều mạng đánh cuộc một trận!

Hôm nay, cho dù cô có bằng lòng hay không, cô cũng đã tham gia vào trong cuộc tranh đấu giữa hai nước Cừ Duệ, không thể tránh khỏi được nữa.

Nếu cô thắng, cô có thể cứu vô số dân chúng từ trên xuống dưới của Duệ quốc. Nếu cô thua, cô cũng có thể cứu rất nhiều dân Cừ quốc.

A..... vừa nghĩ như thế, cô đột nhiên xuất hiện khí phách anh hùng dân tộc! Cảm thấy mình đang đội mũ đỏ, chân đạp đất, đứng ở tóp đầu trong khi lá cờ đỏ tung bay trong gió!

Không Tử Viết run rẩy, vùng ra khỏi tên Bách Lí Phụng đang ôm cô không buông, ngẩng đầu mà bước đi về phía cái lồng sắt, trong khoảnh khắc bước vào cô lại theo bản năng mà..... sợ hãi rồi.

Nhưng mà, Vệ Đông Li cũng không cho cô cơ hội để hối hận. Vệ Đông Li vươn bàn tay như bạch ngọc, một chương vỗ vào mõng Không Tử Viết để “tiền” cô vào trong lồng sắt.

Lúc cửa lồng sắt bị khóa lại, trái tim của Không Tử Viết liền rơi xuống đáy vực.

Cô quay đầu lại nhìn Vệ Đông Li, không khỏi lại bắt đầu hoài nghi vì sao sống chết của cô luôn có gắn bó chặt chẽ với Vệ Đông Li, chẳng lẽ..... hẳn chính là tên Thanh Dục Đại Đế kia. Nếu giả thiết này được thành lập, cô có phải có thể suy diễn một màn quyết chiến ngày hôm nay thành câu chuyện tình yêu xúc động lòng người hay không? Ví như... Một con bạch hổ vì người đàn ông yêu dấu mà đánh một trận sinh tử với hai con báo gấm?!

Kinh hồn! Quá kinh hồn! Suy diễn này suýt nữa thì bóp chết Không Tử Viết.

Nhưng nếu đây là loại tình tiết phim 8h mà đám người Vương Mẫu nương nương thích xem, như vậy..... Không Tử Viết cô hoàn toàn có thể phối hợp một chút, tranh thủ sớm ngày trở về Thiên Đình để mà còn “tâm sự tâm tình” với Vương Mẫu nương nương.

Sau khi ý thức được sứ mệnh gánh vác trên vai của mình, Không Tử Viết lập tức lộ ra vẻ mặt không nỡ, giống như một tù bị giam phía sau song sắt, vừa vươn chân về phía Vệ Đông Li, vừa thâm tình nhìn vào mắt Vệ Đông Li, dùng ngôn ngữ của hổ nói: “Biến thái, xin hãy nhận lời thô lộ của ta, làm ơn hãy tin ta đã bị tư tưởng mười phần biến thái của chàng khuất phục rồi. Giờ khắc này, ta dường như là một kẻ cuồng tự kỷ bất chấp tất cả đã yêu chàng mất rồi!”

Vệ Đông Li quay lại nhìn đôi mắt giống như đang nói rõ thiên ngôn vạn ngữ của Không Tử Viết, ngực hần vậy mà lại âm ỉ đau đớn, giống như..... giống như bị thứ gì đó cắn xé vậy. Thứ cảm giác này làm cho Vệ Đông Li cảm thấy có chút bất an, vì thế, hần vỗ chân Không Tử Viết, ý bảo cô ngậm miệng lại, sau đó, hần chậm rãi hít một hơi, chăm chú nhìn vào đôi mắt của Không Tử Viết, nhẹ giọng nói: “Người nếu có điều gì muốn nói với bốn vương thì hãy sống sót đi ra khỏi cái lồng sắt này. Bốn vương..... sẽ dạy chữ cho người.”

Gắn cốt toàn thân Không Tử Viết đều co giật cả, cô thật sự rất muốn hỏi Vệ Đông Li, có cần tìm người dạy cô nữ công gia chánh nữa hay không? Cô đã có thể tưởng tượng một con hổ dùng móng vuốt kẹp bút lông múa bút vẽ mực trong ánh nến lơ mờ, thật là... một cảnh tượng kỳ dị biết bao!

Không Tử Viết giật mình, sau đó dịch mõng về phía sau, tự nhận là tư tưởng của cô và Vệ Đông Li không cùng trên một con đường, cho nên rõ ràng là không thể nào nói liền được!

Vệ Đông Li tay áo tung bay xoay người đi, bước nhanh về chỗ ngồi của mình. Hần không hề nhìn Không Tử Viết nữa, mà cúi đầu rót cho mình một chén rượu, tự rót tự uống trong quá trình chờ đợi kết quả.

Không Tử Viết ngửa đầu nhìn trăng, bắt đầu nhớ Thượng tiên, không biết lão già trẻ con ấy có nhìn thấy một màn này không.

Trong lúc Không Tử Viết thất thần, tiếng trống sục sôi vang lên, thoáng chốc, dường như đang đập vào trái tim của Không Tử Viết, biến thành nhịp trống đòi mạng.

Không khí trong lúc nhất thời đạt tới cao trào, ai ai cũng ngừng thở cách lồng sắt xem hổ báo đấu nhau!

Ngay lúc Kha Lục Dao chuẩn bị tuyên bố trận tỷ thí bắt đầu, một giọng nói mang theo hương vị châm biếm rõ ràng vang lên, cắt ngang màn hổ báo đấu này.

Giọng kia nói: “Vô Song Vương gia của Duệ quốc chớ thích uống rượu quá, nếu ngàì rượu say loạn tính, thần tử Hồng quốc chúng ta sẽ được nhìn đã mất đấy.”

Mọi người theo giọng nói nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc y bào điểm hồng, mặt mang mặt nạ màu bạc nửa mặt, từ chỗ sau long ý Hồng Đế từ từ đi ra.

Bước chân hần nhàn nhả, giống như đang đi dạo trong vườn nhà mình. Gió đêm lay động thân y bào điểm hồng kia của hắn, thổi bay dài lụa hần thất khê ở bên hông, khiến mọi thứ đẹp như ảo như mộng. Ông tay áo rộng thùng thình của hắn bay bay theo gió giống như một con điệp yêu bay múa những vũ điệu ái muội.

Ánh đèn ngọc lưu ly chiếu trên chiếc mặt nạ màu bạc của hắn, hình thành một khe hở màu bạc huyền bí, dưới bầu trời đêm u ám lại có thứ mị lực đầu độc lòng người. Mái tóc đen nhánh mềm mại cực kỳ nhẹ nhàng lướt qua cái cổ thon dài tinh tế của hắn, tạo thành sự đối lập thị giác mãnh liệt, trong nháy mắt đoạt đi hô hấp của người khác. Nam nhân này trong phong thái tản mát ra một loại mị thái, mà thứ mị thái này không phải là sự dịu dàng của nữ tử, mà là thứ yêu mị thuộc về nam nhân.

Có thể nói, nam nhân này là mị cốt trời sinh, báu vật tuyệt thế trong truyền thuyết!

Hồng Đế thấy người này đi ra từ sau long ý của ông ta, lập tức cười nhìn không thấy mắt, trực tiếp vẫy tay ban ngồi.

Bởi vậy có thể thấy được, nam tử này là tâm phúc Hồng Đế hết sức tin sùng, Hồng Đế chẳng những đối xử đặc biệt với hắn, còn cho phép hắn tránh sau long ý của mình để quan sát động thái của toàn buổi yến hội.

Muốn hỏi tên nam tử như yêu nghiệt này là ai hả? Ngoại trừ Quốc sư đại nhân của Hồng quốc, tuyệt đối không có người thứ hai đâu!

Xuất thân của vị Quốc sư đại nhân này thì không ai biết, mọi người chỉ biết một điều, đó chính là — tà đắc tội với Hồng Đế, cũng không thể đắc tội với vị Quốc sư đại nhân này được!

Con người đó hiếm độc, cực kỳ hiếm độc đấy!

Nhớ lại lúc trước..... thôi quên đi, không lạc đề nữa, tạm nói trước mắt đi.

Trong yến hội, vị Quốc sư này xuất hiện lập tức dẫn đến xôn xao không nhỏ, nhưng bản thân hắn lại không để ý chút nào, thậm chí có thể nói, hắn đã quen bị người khác bàn tán. Nếu có một ngày, người ta không còn thì thầm rỉ tai sau lưng hắn, khi đối mặt với hắn không thèm chảy nước miếng nữa, thì hắn mới không quen đấy!

Quốc sư nhẹ nhàng nhếch khóe môi, sau khi tạ ơn Hồng Đế đã ban ngồi, nhìn về phía Không Tử Viết trong lồng sắt, dùng giọng nói dường như có thể khiến người có thể tê dại đến tận xương mà nói với Kha Lục Dao: “Hô Nguyệt công chúa, bốn quốc sư rất xem trọng hai con báo gấm kia của ngươi. Hôm nay, ta chờ xem chúng sẽ cắn nát con súc sinh kia ra sao!”

Kha Lục Dao cười duyên nói: “Nhất định không phụ với khen ngợi của Quốc sư đại nhân.”

Không Tử Viết mắng thầm: Tên gay chết tiết nhà ngươi.

Hồng Đế có chút ngượng ngùng nhìn về phía Vệ Đông Li, giải thích nói: “Quốc sư từ trước đến nay đều không thích hổ.”

Vệ Đông Li dùng cặp mắt phiếm màu xanh lam không trực nhìn về phía Quốc sư, khẽ nhếch khóe môi, độc miệng nói: “Không có vấn đề gì. Con bạch hổ của Đông Li cũng không thích nam tử thích khoe khoang làm dáng.”

Không Tử Viết hít một hơi lạnh, thầm nghĩ: Hơ, thằng nhãi Vệ Đông Li này đôi tính rồi hay sao mà lại giúp mình?!

Hắn không phải đến mượn lương hay sao? Vì sao còn dám đụng độ với Quốc sư đại nhân nhà người ta?

Quốc sư giương mắt nhìn về phía Vệ Đông Li, cười lạnh nói: “Bạch hổ mồm thối, Vương gia độc miệng, đúng là chủ nào tớ nấy, chủ nhân ra sao thì nuôi ra con hổ để tiện như thế.”

Hồng Đế mờ mịt, chẳng hiểu tại sao hai người kia vừa thấy mặt thì đã xông vào cắn nhau rồi. Xem ra, giữa Quốc sư và Vệ Đông Li nhất định có chuyện gì đó không đơn giản. Đơn giản chuyện giữa bọn họ là thù hận đây. Nghĩ thế, Hồng Đế vội ra mặt hoà giải, “Hai vị hãy bình tĩnh lại chớ nóng nảy, mọi người cứ xem trận quyết đấu giữa bạch hổ và hai con báo gấm đi. Mân này nếu bỏ lỡ thì quả là đáng tiếc.”

Sau khi Quốc sư đáp một tiếng, khẽ lắc eo, đi từng bước một đến bên lồng sắt, trừng mắt nhìn Không Tử Viết, hung hăng “hừ” một tiếng.

Bách Li Huyền tiến lên một bước, cười hề hề tiếp lời nói: “Quốc sư muốn nhìn gần trận hổ báo đấu này à?”

Quốc sư khẽ quét mắt liếc nhìn Bách Li Huyền một cái, cười nhạt nói: “Bốn Quốc sư cũng không muốn cho máu bản của con bạch hổ kia bắn tung tóe lên y bào đâu.” Nói xong, xoay người đi về chỗ ngồi của mình.

Không Tử Viết vừa nghe lời này, tức dưng cả lông! Vì sao vì sao hả? Vì sao tên gay chết tiết này vừa lên sân thì đã nã pháo vào cô rồi?

Không Tử Viết mắt hổ trừng trừng, găm thét một trận với bóng lưng của Quốc sư, khao khát bắn ra hai cái răng nanh đóng đinh chết tươi tên kia!

Quốc sư bị Không Tử Viết găm một trận, sợ tới mức suýt nữa bò trên mặt đất! Phải biết rằng đời này hắn hận nhất Vệ Đông Li máu lạnh, sợ nhất con

bạch hổ hung mãnh!

Không Tử Viết thấy Quốc sư bị mình dọa cho, cô lập tức nhếch miệng cười, tinh thần hăng hái hẳn lên, vừa uốn éo hông vừa nhe răng, chỉ thiếu gào lên một câu — Lão nương khinh bỉ nhà ngươi!

Hai con báo găm trong lồng sắt thấy Không Tử Viết ngốc nghếch đưa lưng về phía mình, lập tức đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ chia nhau lại gần Không Tử Viết, bày ra tư thế đánh lên.

Thừa dịp Không Tử Viết chưa chuẩn bị, con báo găm đục trong nháy mắt nhảy lên, bổ nhào về phía lưng Không Tử Viết, muốn một phát cắn đứt cổ của cô!

Đúng lúc này Bách Lí Phượng đột nhiên hét lớn một tiếng: “Cẩn thận!”

Không Tử Viết lập tức quay đầu, đúng lúc đón lấy hàm răng sắc nhọn của con báo đục! Cô vội né sang phải để tránh đòn tấn công của con báo đục, lại không ngờ con báo cái đang vùng móng vuốt chờ cô đi tự tìm cái chết.

Hai con báo găm phối hợp vô cùng chặt chẽ, đánh gọn kìm Không Tử Viết muốn dồn cô vào chỗ chết!

Không Tử Viết vất vả né tránh vuốt nhọn của con báo cái, thì con báo đục lại nhào lên trên.

Không Tử Viết không có nhiều kinh nghiệm thực chiến, lần này gặp phải hai con báo găm có sở trường đi săn nhất, cô tự nhiên trầy trật hết sức. Trong nhất thời, cô chỉ có thể rơi vào thế hạ phong.

Tránh phải né trái, cổ cô đã móng vuốt của con báo cái cào bị thương, máu chảy ra đầm đìa làm cho cô đau đớn choáng váng hoa mắt, lại cảm thấy trong lồng sắt có bốn con báo găm đang bao vây tấn công mình!

Tiểu Báo khóc đỏ mắt, tiện tay cầm một chén rượu ném vào hai con báo găm kia!

Kết quả, chén rượu kia không trúng, lập tức đập vào miệng vết thương của Không Tử Viết, cô đau đến nỗi hít thở nghẹn lại, suýt nữa thì gào khóc.

Bởi vì mất máu quá nhiều, động tác của cô càng lúc càng chậm, ngay cả cái hông cũng bất hạnh bị con báo cái cắn cho một miếng, cô đau thiếu điều nước mắt tút tung, bịch 1 cái đánh rầm!

Con báo đục lập tức bịt mũi, cuống quýt tránh xa, thậm chí: Cái rầm thật lợi hại! Suýt nữa thì làm mình ngạt thở rồi!

Không Tử Viết phản công, lập tức cắn chân sau của con báo đục!

Con báo cái vùng móng vuốt, đẩy lui đòn tấn công Không Tử Viết để cứu con báo đục. Ngay sau đó, hai con báo găm bắt đầu một vòng tấn công mãnh liệt mới!

Theo thời gian trôi qua, cô càng cảm thấy chảy máu nghiêm trọng, làm cho hoa mắt chân mềm nhũn, toàn thân vô lực. Cô rút cuộc không thể chống đỡ thân thể to lớn được nữa, sau khi ép lui con báo cái thì ngã quỵ trong lồng sắt.

Hai con báo găm vui mừng quá đỗi, con báo đục lập tức tấn công định cắn cổ Không Tử Viết, không cho cô lấy một cơ hội phản kích!

Trong sự hồi hộp của tất cả mọi người, Không Tử Viết đột nhiên nhe hàm răng sắc bén, lộ ra nụ cười mỉm quý dị, tinh thần vốn dĩ uể oải lại trong nháy mắt tỉnh táo lại! Cô xoay cổ một cái, ngược chiều cắn cổ con báo đục!

Máu tươi của con báo đục chảy xuôi xuống cằm cô, cô thậm chí có thể cảm giác được độ ấm của sinh mệnh đang mất đi từng chút một trong hàm răng mình.

Giờ khắc này, Không Tử Viết lại sinh ra một nỗi bi thương!

Nếu đã thú thông minh hơn loài người, như vậy..... giờ phút này thứ bị nhốt trong lồng sắt, vì mạng sống mà giết hại lẫn nhau có thể là con người hay không? Khi đó, con người có thể giống mình như bây giờ dùng hàm răng này để kết thúc mạng sống của đối phương hay không?

Không Tử Viết đột nhiên cảm thấy vị máu trong miệng vô cùng ghê tởm, vừa muốn quay đầu nôn ra, chỗ gáy của cô đã bị con báo cái hung hăng kẹp chặt rồi!

Sợi dây đỏ đứt đoạn, ngọc bội trên cổ Không Tử Viết rơi xuống, phát ra tiếng vỡ vụn trong trẻo.

Cùng lúc đó, tiếng xương cổ vỡ vụn cũng đồng thời truyền vào tai Không Tử Viết. Nói thật, tiếng động kia nghe qua thật đúng là không phải khủng bố bình thường.

Không Tử Viết ngửa đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời. Cô biết, nếu giờ phút này cô gọi Thượng tiên, Thượng tiên nhất định sẽ cứu cô.

Nhưng mà, giờ khắc này, cô thật sự đã mệt mỏi lắm rồi. Cái số mệnh đời này lặp lại đời kia, vùng vẫy trong đau khổ của luân hồi hết lần này đến lần khác. Mỗi một lần yêu thương sâu sắc để rồi đổi lấy cái vận mệnh lấy cái chết để kết thúc. Có lẽ, cô không nên tiếp tục vật lộn nữa, không nên đi tìm

Thanh Dực Đại Đế kia nữa, không nên theo đuổi nữa. Nếu cô cứ thế mà chết đi, trong luân hồi sẽ không còn cô nữa. Sẽ rất khổ sở sao? Không hẳn.

Ánh trăng trước mặt dường như càng lúc càng mờ lung, tiếng kêu gào bên tai cũng trở nên càng lúc càng mơ hồ, trong một giây Không Tử Viết nhắm mắt lại, khuôn mặt của Vệ Đông Li lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô che mất ánh trăng mờ lung kia.

Cô dường như nghe thấy Vệ Đông Li rống to với cô, nói cái gì mà muốn cạo sạch lông cô, rồi treo cô khóa thân trên cổng thành để tất cả mọi người nhìn thấy, để tất cả mọi người chế giễu cô!

Không Tử Viết đột nhiên nheo mắt lại! Cô làm sao có thể chết dễ dàng như thế được? Hơn nữa..... lại còn là chết dưới răng một con báo gấm? Cô chịu đựng hiu quạnh trong rừng sâu núi thẳm, cô cần vượt qua từng cái chết, vì là cái gì? Cô muốn biết được chân tướng! Cô muốn biết về quá khứ! Cô muốn tìm được Thanh Dực Đại Đế! Cô phải đi gặp Vương Mẫu nương nương!

Cô muốn thay đổi vận mệnh của mình! Cô không phải nhân vật dưới ngòi bút của kẻ khác! Cô không phải truyền thuyết trong cổ tích! Cô là một con người! Một con người linh hồn kiêu hãnh!

Cô còn muốn..... lột quần áo của Vệ Đông Li quần áo, cạo sạch lông tơ với tóc hần, trói hần trần như nhộng ở dưới chân thành để người qua đường tha hồ sờ! Gì, người không sờ hả?! Không sờ thì không được vào thành!

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết lập tức chấn động thân mình, muốn quay đầu cắn con báo cái sau lưng. Nhưng xương cột sống cô đã rơi vào trong miệng con báo cái, cắn bản là không thể quay đầu được.

Lúc này, nếu là dã thú bình thường chỉ có thể chờ số bị cắn chết, nhưng Không Tử Viết của chúng ta không phải dã thú bình thường, cô chẳng những có kinh nghiệm quân nhau đánh lộn, còn có trí tuệ của con người! Cho nên cô chẳng những không giãy dựa hướng ngược lại, trái lại là ngửa ra sau, đẩy con báo cái đung vào lồng sắt!

Con báo cái bị kẹp giữa Không Tử Viết vào cái lồng sắt, bị động chịu đựng những va đập. Sức lực của Không Tử Viết cực độ, gần như muốn đung nứt toàn bộ xương cột của nó, đung vỡ tất cả nội tạng của nó! Tuy rằng nó muốn báo thù cho con báo đực, nhưng bất đắc dĩ không chịu nổi va đập, cuối cùng vẫn phải thở dài.

Không Tử Viết xoay người nhìn con báo cái đang hấp hối, từ trong mắt nó nhìn thấy hận ý sâu sắc và nỗi sợ hãi không thể ức chế được.

Không Tử Viết vùng móng vuốt lên, hơi ngừng trong không, cuối cùng vẫn cắt đứt cổ họng con báo cái để nó chết nhanh chóng. Cửa lồng sắt ầm một tiếng được mở ra, Tiểu Bảo muốn xông vào ôm lấy Không Tử Viết đầu tiên, lại bị Bách Lí Lam sợ thú tính của Không Tử Viết đại phát ôm lấy, không cho nó tới gần Không Tử Viết.

Bách Lí Phụng cũng muốn chui vào lồng sắt kéo Không Tử Viết đi ra, lại bị Hồng Đế quát lại.

Vệ Đông Li dùng tay áo che bàn tay đã nắm chặt thành quyền của mình lại, nheo mắt phượng hàn quang bắn ra bốn phía nhìn Kha Lục Dao, âm trầm u ám nói: “Công chúa, không tiễn.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Kha Lục Dao trắng bệch, cắn cắn bờ môi đã mất đi huyết sắc, oán hận nhìn về phía xác hai con báo gấm, giọng căm hận nói: “Đồ vô dụng!”

Không Tử Viết ngẩng đầu nhìn Kha Lục Dao, sau đó cúi đầu ngậm lấy cổ con báo cái, kéo nó ra khỏi lồng sắt, đặt trên đất. Sau đó, cô lại trở lại trong lồng sắt tha con báo đực ra.

Tất cả mọi người ngừng thở, đều cho rằng cô thú tính đại phát, muốn ăn luôn xác hai con báo gấm. Cũng không ngờ rằng, Không Tử Viết chỉ cắn một chân của môi con báo gấm, sau đó kéo chúng đi đến bên hoa viên, chọn một chỗ không tòi, dùng chân trước đào một cái hố to rồi chôn hai con báo gấm trong đất.

Hết thấy những thứ này trong mắt mọi người đã biến thành nỗi kinh ngạc và sùng sốt khó có thể lý giải. Ngay cả Quốc sư cũng nhìn đến trợn mắt há mồm, hồi lâu sau cũng chưa tỉnh táo lại.

Không Tử Viết sau khi chôn hai con báo, cuối cùng vì bị thương quá nặng, một đầu ngã trên ngôi mộ nhỏ nhỏ kia

Cô nhọc nhằn thở hào hển, cảm thấy cái thế giới không quen thuộc này đã cách cô càng ngày càng xa. Trong mơ hồ, cô dường như đã nghe thấy giọng nói của Vệ Đông Li, lo lắng nói: “Làm phiền thánh thượng mời ngự y tới đây.”

Quốc sư lập tức tiếp lời nói: “Ngự y là người chân trị quý thể cho thánh thượng cùng với các nương nương hậu cung, làm sao có thể đi xem vết thương cho một con bạch hổ? Vô Song Vương gia, người đang vũ nhục Hồng quốc sao?”

Tiếng Vệ Đông Li đột nhiên lãnh lẽo, “Quốc sư đại nhân, người muốn để cho linh thú của bốn vương chết ở quý quốc sao?”

Bởi vì Vệ Đông Li đột nhiên đề cao địa vị của con bạch hổ lên vị trí của linh thú, cho nên Hồng Đế không dám chậm trễ, vội phân phó ngự y đến chẩn trị.

Sau khi ngự y xem qua, chỉ than nhẹ một tiếng, nói: “Theo lão thần thấy, con bạch hổ này bị thương nghiêm trọng, chẳng những mất máu quá nhiều, hơn nữa xương cột sống cũng bị thương nghiêm trọng. Vừa rồi nó có thể ôm hai con báo gấm kia đi chôn cất đã là một kỳ tích rồi. Giờ phút này, khí huyết nó

đã hao hết, lão thần thật sự là bất lực.”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đừng nói hồ nữ không mất hồn

Không Tử Viết đã không mở mí mắt ra được, tư duy của cô lại vì câu nói cuối cùng của ngự y mà trở nên rõ ràng. Ngự y kia có ý gì, vì sao nói cô sắp không xong rồi? Không đúng! Cô bây giờ trừ không còn sức lực ra, các bộ phận trong cơ thể vẫn hoạt động bình thường mà, không có dấu hiệu suy kiệt gì cả! Tên đại phu Mông Cổ kia làm sao lại nhận định là cô thể cứu được chứ? Vì sao, vì sao hả?! Trời ơi! Ai có thể tìm một bác sĩ thú y đến cho cô không?

Tiểu Bảo vừa nghe Không Tử Viết không thể cứu được, lập tức bỏ nhào vào người cô mà gào khóc, chùi toàn bộ nước mắt nước mũi lên người cô.

Bách Lí Lam nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Không Tử Viết, thở dài một tiếng, dùng ngón tay ấm áp chải bộ lông lộn xộn.

Không Tử Viết cố chấp mở mắt, yếu ớt nhìn Bách Lí Lam, ý bảo y ôm Tiểu Bảo đang đề lên vết thương của mình đi.

Nhưng Bách Lí Lam không hiểu ý của Không Tử Viết, chỉ cho rằng cô chết không nhắm mắt, y lại vươn tay vuốt mắt hồ của cô, ý bảo cô có thể nhắm mắt an nghỉ rồi.

Không Tử Viết trong lòng nôn ọe, dùng hết sức lực lại mở mí mắt ra, thấy Bách Lí Phụng sờ lần toàn thân, cuối cùng từ trong giày đồ ra hai viên thuốc đen sì, sau đó bỏ nhào tới trước mặt cô đưa viên thuốc tới bên miệng cô.

Không Tử Viết ngửi thấy viên thuốc màu đen bốc lên mùi chua thối của chân, cuối cùng lựa chọn ngậm mồm lại thà chết cũng không ăn!

Bách Lí Phụng nóng nảy, đã biết hết hy vọng nhưng cứ cố làm, hai tay cưỡng ép bạnh miệng Không Tử Viết ra, ném hai viên thuốc đen sì kia vào trong họng cô.

Không Tử Viết chỉ cảm thấy buồn nôn ghê gớm, ho khan hai tiếng mãnh liệt, khiến cho vùng cổ bị thương lại xuất huyết.

Tiểu Bảo thấy Không Tử Viết thê thảm như thế, sợ tới mức khóc lóc nức nở, ra sức lắc cánh tay của Bách Lí Lam, gào khóc cả cổ: “Phụ thân, phụ thân, hãy cứu đại ca, đại ca đi, hãy cứu đại ca, đại ca.....”

Không Tử Viết trong lòng cảm động, đôi mắt cũng đỏ.

Bách Lí Lam thương tiếc nhìn Không Tử Viết, cuối cùng lòng không nỡ, bất chấp tính nói ra bí mật mà chỉ có trư quân mới có tư cách biết, “Muốn cứu nó, cũng không hẳn không thể.....”

Vệ Đông Li vẫn thất thần từ nãy đến giờ đột nhiên tiến lên hai bước, bắt lấy cổ tay Bách Lí Lam, vội vàng hỏi: “Tư Lam có cách?”

Bách Lí Lam hơi rủ mắt, sau khi than nhẹ một tiếng, mặt hướng về Hồng Đế cao cao tại thượng, nói: “Phụ hoàng, con bạch hồ này vô cùng thông minh, nếu phải chết thì thật đáng tiếc. Xin phụ hoàng ân chuẩn cho bạch hồ vào ‘Địch Tiên Trì’.....”

Không chờ Bách Lí Lam nói xong, Hồng Đế đột nhiên quát to: “Câm miệng!”

Sắc mặt Bách Lí Lam trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nhưng vẫn thẳng lưng, nói tiếp: “Phụ hoàng, cứu một mạng người còn hơn xây tòa tháp bảy tầng.”

Vệ Đông Li đã nghe thấy đường sống, nhìn Không Tử Viết một cái thật sâu, hướng lên nhìn vào ánh mắt tránh né của Hồng Đế, lời lẽ tha thiết nói: “Thánh thượng, con bạch hồ này Đông Li vô cùng yêu quý, xin thánh thượng cứu giúp, Dục quốc nhất định sẽ không quên ân đức của ngài.”

Bách Lí Huyền cố ý muốn cho Vệ Đông Li một ân huệ, liền mở miệng giúp đỡ nói: “Phụ hoàng, nếu Hồng quốc có cách chữa trị cho con bạch hồ này, vậy sao không chia tay giúp đỡ?”

Về mặt Hồng Đế khó xử, khế thờ dài: “Vô Song Vương gia, không phải quả nhân không giúp, mà điều này thật sự liên quan đến tổ huấn Hồng Đế các lịch đại, quả nhân cũng không dám tùy ý sửa đổi.”

Vệ Đông Li nhìn thẳng vào mắt Hồng Đế, “Xin thánh thượng thành toàn, Đông Li cảm kích không xiết!”

Hồng Đế khó xử nói: “Điều này.....”

Vệ Đông Li tiến lên một bước, cố chấp không đạt mục đích thì không bỏ qua, “Xin thánh thượng thành toàn!”

Tiểu Bảo gơ cái tay đã nhiễm máu của Không Tử Viết, chạy đến bên Hồng Đế, hít mũi nói: “Hoàng gia gia, hoàng gia gia, hãy cứu đại ca cầu cầu đi. Xin..... cầu xin..... Tiểu Bảo dập đầu xin người.....”

Hồng Đế nhủ mảy lắc đầu nói: “Các người có điều không biết, Hồng Đế các triều đại đều phải tuân thủ mật chỉ về ‘Địch Tiên Tri’. Nếu hôm nay các người đã biết có ‘Địch Tiên Tri’, như vậy quả nhân sẽ nói cho các người nghe về bí mật hiểm người biết này.”

“Nghe đồn, ‘Địch Tiên Tri’ từng là nơi ‘Kim Túy Đại Tiên’ tắm rửa, cho nên người đời liền cho rằng ‘Địch Tiên Tri’ có tác dụng khởi tử hồi sinh. Trên thực tế, ‘Địch Tiên Tri’ chỉ có công hiệu chữa thương công hiệu, không hề có tác dụng khởi tử hồi sinh gì. Nếu ‘Địch Tiên Tri’ thật sự có thể khởi tử hồi sinh, phụ hoàng của quả nhân cũng sẽ không..... Cho dù tác dụng của ‘Địch Tiên Tri’ rất nhỏ, nhưng lại là thánh địa của Hồng quốc, Hồng Đế các triều đại trước khi đăng cơ đều phải tắm rửa trong cái ao này. Để mọi người không loan truyền ‘Địch Tiên Tri’ vô cùng kì diệu, tăng thị phi, cho nên, về sự tồn tại của ‘Địch Tiên Tri’ ngoại trừ Quân chủ và Hoàng hậu Hồng quốc các triều đại, chỉ có Thái tử và Vương phi có quyền biết. Cũng chỉ có bốn người này mới có quyền tắm rửa trong ‘Địch Tiên Tri.’”

Mọi người sau khi nghe Hồng Đế giải thích, đều đưa mắt nhìn nhau á khẩu không trả lời được, không biết là nên tin hoàn toàn hay là không tin. Nếu ‘Địch Tiên Tri’ không có hiệu quả thần kì, như vậy Hồng Đế các triều đại vì sao đều phải giữ bí mật này?

Nếu ‘Địch Tiên Tri’ thật sự có thể khởi tử hồi sinh, như vậy Hồng Đế các triều đại có phải đều không thể chết hay không? Nay người ngồi trên hoàng vị Hồng Đế kia cũng sẽ không phải Hồng Đế hiện tại, mà là Hồng Đế đầu tiên rồi.

Vệ Đông Li nghe Hồng Đế nói xong, đã hoàn toàn rõ ràng, nếu muốn cho bạch hổ vào tắm rửa trong ‘Địch Tiên Tri’, sợ là phải ép buộc làm khó người ta, nhưng..... nếu không cứu bạch hổ, hẳn làm sao cam tâm được! Vì thế, hắn lại hỏi: “Thánh thượng, còn cách nào có thể cho bạch hổ vào tắm rửa trong ao hay không?”

Hồng Đế giận tái mặt, “Quả nhân nói còn chưa đủ rõ ràng sao?! Chỉ có Quân chủ và Hoàng hậu, Thái tử và Vương phi mới có thể vào tắm rửa trong ‘Địch Tiên Tri’, còn những người khác thì không có tư cách!”

Tiểu Bảo đột nhiên phát ra tiếng khóc lớn, bộ dạng thật là thương tâm.

Hồng Đế vỗ nhẹ lưng Tiểu Bảo, dỗ nói: “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa.”

Tiểu Bảo thút tha thút thít nói: “Hoàng gia gia không thương Tiểu Bảo, Tiểu Bảo sắp đau lòng mà chết rồi! Tiểu Bảo chết rồi thì không có ai hiểu thuận với Hoàng gia gia nữa! Hu hu..... hu hu hu.....”

Hồng Đế dờ khóc dờ cười, chỉ có thể đánh mắt với Bách Lí Lam, ra hiệu bảo y dỗ dành Tiểu Bảo.

Bách Lí Lam lại giống như không nhìn thấy, ánh mắt hơi rối loạn.

Hồng Đế than nhẹ một hơi, định làm dịu không khí căng thẳng, nói: “Việc đã đến nước này, mọi người không cần bàn bạc nữa.”

Vệ Đông Li nhìn Không Tử Viết đang hấp hối, sau đó chuyển cặp mắt phiếm màu xanh lam không tước sang Tiểu Bảo, giọng khàn khàn nói câu, “Cái thừa sự là sắp không xong rồi.”

Tiểu Bảo khề giạt mình, gắng sức nức nở mấy lần, cắn môi dưới nhìn Hồng Đế, mắt xoay tròn, cùng lúc ánh sáng trong mắt chợt hiện, cái thân thể nhỏ bé của nó co lại nhào vào lòng Hồng Đế, “Hoàng gia gia, hoàng gia gia, Tiểu Bảo có cách rồi!”

Một câu, trong nháy mắt đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người!

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Bảo đỏ bừng, ngô nghê kêu lên: “Hoàng gia gia, để phụ thân lấy đại ca cầu cầu đi! Như vậy, đại ca cầu cầu không phải có thể vào tắm rửa trong ‘Địch Tiên Tri’ rồi hay sao?”

Trong lúc nhất thời, yến hội náo nhiệt trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Hồng Đế sau mấy giây đại ra, đột nhiên bùng lên lửa giận, phần nộ hét lớn: “Vô liêm sỉ! Người người..... người có biết mình đang nói cái gì không hả?!”

Tiểu Bảo bị dọa run lấy bầy, nước mắt nén trong vành mắt lại không chịu dễ dàng rơi xuống. Nó cắn môi dưới, không cho mình khóc thành tiếng, quay đầu nhìn Bách Lí Lam, hy vọng phụ thân mình có thể ủng hộ cách của nó.

Bách Lí Lam cũng bị tức giận không nhẹ, dứt khoát quay đầu đi, không nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo chạy về phía Bách Lí Lam, “Phụ thân, phụ thân, Tiểu Bảo nói sai rồi sao? Phụ thân, người hãy cứu đại ca cầu cầu đi. Phụ thân không phải thường nói, cứu một mạng người còn hơn xây tòa tháp bảy tầng sao? Tiểu Bảo rất thích đại ca cầu cầu mà!”

Trong lòng Bách Lí Lam rối rắm, vừa hận không thể bóp chết Tiểu Bảo, vừa hận không thể đâm đầu chết luôn cho rồi! Cái thằng nhóc này, rốt cuộc có biết nó đang nói cái gì hay không? Bách Lí Lam y tốt xấu gì cũng là một Vương gia, làm sao có thể lấy một con bạch hổ chứ? Nó rõ ràng là một con súc sinh không thể giả được mà! Bách Lí Lam trầm mặt, giáo huấn nói: “Đừng có làm loạn nữa!”

Tiểu Bảo tủi thân nói: “Tiểu Bảo không làm loạn, không làm loạn.....” Xoay người nhào về phía Không Tử Viết, “Đại ca, bọn họ đều không cứu mày, mày phải làm sao bây giờ? Mày sắp chết có phải không? Có phải không?”

Không Tử Viết trong lòng than nhẹ một tiếng, thầm nghĩ: Thật là một đứa bé trọng tình trọng nghĩa!

Có lẽ, cô chết có khi là hay hơn, đỡ cho nhiều người như thế cùng chịu giày vò với cô. Chẳng qua..... nhìn người khác làm loạn xoắn xuýt vì mình, cô còn rất vui vẻ, thậm chí cảm thấy vết thương trên người cũng không đau lắm, thật là thần kỳ!

Bách Lí Phượng thấy Không Tử Viết hít vào nhiều thở ra ít, trong lòng sốt ruột vô cùng, một câu thốt ra rõ ràng đã không qua đầu óc, “Phụ hoàng, con nguyện lấy con bạch hổ này!”

Lời này vừa nói ra, tất cả..... rộ lên.

Má ơi, đầu năm nay quả nhiên chuyện lạ gì cũng có! Vốn dĩ cho rằng Tiểu Bảo thỉnh cầu Bách Lí Lam lấy con bạch hổ kia đã đủ lạ rồi, nhưng dù thế nào cũng không ngờ rằng, Lục vương gia Bách Lí Phượng lại chủ động xin lấy con bạch hổ kia! Chẳng lẽ.....cầu tạo nãi của hoàng thất Hồng quốc người thường đều không thể sánh bằng?

Hồng Đế nghe Bách Lí Phượng nói xong, tức đến nổi cả tóc cũng dựng đứng! Ông ta chỉ cảm thấy một luồng máu nóng bốc thẳng lên đầu, suýt nữa thì sung huyết não!

Hồng Đế bị tức nói lắp, không ngừng chỉ vào Bách Lí Phượng, “Ngươi..... Ngươi ngươi..... Ngươi.....”

Bách Lí Phượng cười nói: “Phụ hoàng đừng tức giận, nếu chọc tức thân thể, đợi lát nữa người cũng phải đến ‘Địch Tiên Tri’ tắm rửa đấy.”

Thân thể Hồng Đế đột nhiên run lên, cảm thấy huyết quản toàn thân trên dưới đều tắc nghẽn cả, đoán chừng là.....tắc động mạch não rồi!

Hoàng hậu nương nương tuy rằng vui thấy Bách Lí Phượng xấu mặt, nhưng vì thể diện của hoàng gia, bà ta không thể không mở miệng khiển trách: “Láo xược! Ngươi là Lục vương gia của Hồng quốc, làm sao có thể đi lấy một con súc sinh được?!”

Hoàng hậu nương nương lộ vẻ mặt châm chọc, quát lạnh: “Hừ! Theo như ai gia thấy, ngươi thêm muốn địa vị trừ quân phải không?! Ngoài thánh thượng và ai gia, cũng chỉ có Thái tử cùng Vương phi có tư cách vào tắm rửa trong ‘Địch Tiên Tri’. Ngươi rốt cuộc đang giấu tâm tư gì. Đừng tưởng rằng ai gia không biết!”

Bách Lí Phượng nhún vai nói: “Tốt lắm, bà bảo Bách Lí Huyền lấy nó đi. Ta ủng hộ hần làm trừ quân, được không?”

Hoàng hậu nương nương bị Bách Lí Phượng chọc tức cho sắc mặt trắng bệch, run run hồi lâu cũng không thốt nổi chữ nào.

Giờ phút này, Không Tử Viết chỉ còn lại một ý nghĩ – loài người quả nhiên là sinh vật cường hãn!

Vệ Đông Li lại ở một bên vừa truyền nội lực duy trì mạng sống cho Không Tử Viết, vừa quan sát sự việc.

Mất thấy mọi người giằng co mãi không xong, Quốc sư động tác quỵ rũ đứng lên, chỉ sợ cho thiên hạ không loạn, giọng điệu dẫn đo nói: “Tuy Lục vương gia có ý lấy con bạch hổ này, thì cũng phải xem Vô Song Vương gia có muốn gả nó cho Lục vương gia hay không đã. Còn về của hồi môn à, Vô Song Vương gia dự tính dùng thành ý như thế nào để thể hiện thành ý của Duệ quốc với Hồng quốc đây.”

Chúng đại thần đều cúi đầu nghị luận: Mau nhìn đi, mau nhìn đi, Quốc sư lại muốn xuất thủ nhỏ lỏng rồi.

Vệ Đông Li vô tội nhưn mày, “Đông Li nói muốn gả con bạch hổ này lúc nào?” Ngược lại nói với Bách Lí Phượng: “Đông Li cảm tạ ý tốt của Lục vương gia. Tuy rằng con bạch hổ này là thú cưng Đông Li yêu thích nhất, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một con súc sinh, Đông Li làm sao lại dám để nó liên hôn với Hồng quốc, xỉ nhục thanh danh của hoàng thất chứ.”

Bách Lí Phượng lại lớn tiếng nói: “Vậy thì phải làm sao? Ngươi dù sao cũng không thể nhìn con bạch hổ này cứ thế mà chết đi chứ? Ngươi không đau lòng, nhưng ta thì không nổi đấy!”

Vì thế, tình hình lại căng thẳng không xong.

Không Tử Viết ngửa mặt lên trời thở dài: Các vị huynh đệ tỷ muội, các người có thể giúp ta cầm máu trước, sau đó lại thảo luận vấn đề rối rắm này có được hay không? Cô thật sự thật sự thật sự sắp không xong thật rồi!

Nhưng mà, không ai nghe thấy Không Tử Viết hô hét trong lòng, mỗi người đều đang tính toán trong lòng nên tiếp tục như thế nào.

Hồng Đế thở dài một hơi, quyết định làm trò cười hoang đường này chấm dứt. Ông ta mệt rồi, cần phải về tắm cung nghỉ ngơi. Cứ khổ sở như thế, sợ là ngày mai ông ta phải thoát vị cho người khác, sau đó bản thân mình thì cả ngày ngâm mình đường bệnh trong “Địch Tiên Tri”.

Bách Lí Lam mất thấy Không Tử Viết từ từ nhắm hai mắt lại, trong lòng bỗng nhiên xẹt qua một cảm giác khác thường, giống như... bị người ta bắt ngừng thở vậy.

Ngay cả chính y cũng không biết dây thần kinh nào của mình bị rối loạn rồi, trước khi Hồng Đế mở miệng tuyên bố yến hội kết thúc, y lại tiến lên một bước, nắm chặt quả đấm mở miệng nói: “Nhi thần..... nguyên lấy con bạch hổ này!”

Hồng Đế vừa nâng mông lên lại bùm một tiếng ngồi lại trên long ý, hồi lâu cũng không phản ứng gì được.

Bách Lí Lam hít một hơi thật sâu, lại tiến lên một bước nói: “Phụ hoàng, con bạch hổ này vô cùng đặc biệt, chẳng những có trí tuệ, lại trọng tình trọng nghĩa. Nó từng đã cứu tính mạng của Tiểu Bảo, nếu không có nó, Tiểu Bảo sẽ không thể về bên nhi thần được. Nhi thần lấy nó, cũng chỉ là báo ân, cũng không tính là oan ức. Còn nữa, trong lòng nhi thần chỉ có vương phi quá cố. Mà nay, nàng đã đi về cõi tiên, lòng nhi thần đã nguội lạnh, cho dù sau này lấy con gái nhà ai, sợ cũng sẽ làm lỡ hạnh phúc của cô gái đó, không bằng.....”

Hồng Đế tức giận đến phát run, cầm chén rượu trên bàn nện thẳng vào Bách Lí Lam, phần nộ quát: “Súc sinh! Tên súc sinh này! Quả nhân làm sao lại sinh ra lũ súc sinh ngỗ nghịch các ngươi chứ! Các ngươi một đám đều muốn lấy con bạch hổ kia?! Cho dù con bạch hổ kia vừa thông minh trí tuệ, lại hiểu tính người, chẳng lẽ nó còn có thể có tình cảm của con người ư? Chẳng lẽ nó còn có thể đảm thi luận họa với ngươi, quản lý Vương phủ, giáo đường Tiểu Bảo?! Các ngươi..... các ngươi muốn làm quả nhân tức chết hả!”

Bách Lí Phụng vội lạy bâu nói: “Sao lại không thể chứ? Nó còn viết chữ đẹp lắm.”

Lúc này, Hồng Đế coi như thật sự sắp tức chết tươi rồi! Ông ta cũng không buồn để ý đến tôn nghiêm của Hồng Đế nữa, đích thân nhảy xuống long ý, đuổi theo Bách Lí Phụng vùng đám, “Cho ngươi lường gạt quả nhân này! Cho ngươi khẩu xuất cuồng ngôn này!”

Bách Lí Phụng vừa trốn tránh vừa nói: “Phụ hoàng tha mạng, nhi thần tuyệt đối không lừa dối người. Không tin thì người bảo con bạch hổ kia viết chữ cho người xem xem. Nếu nó có thể viết thì người cho nó vào tắm rửa trong ‘Dịch Tiên Trì’. Nếu nó không thể thì người cứ việc đánh chết nhi thần!”

Hồng Đế đã bị tức không biết đông tây nam bắc là gì nữa, lập tức nhận lời ngay, “Được! Nếu con bạch hổ kia có thể viết chữ, quả nhân sẽ cho nó vào tắm rửa trong ‘Dịch Tiên Trì’! Nếu không, tên nghiệt chủng nhà ngươi cứ chờ đây cho quả nhân!”

Bách Lí Phụng nhếch miệng cười, quả nhiên là ánh mặt trời sáng lạn, vội xoay người một cái nhảy đến trước mặt Không Tử Viết, vươn tay gỡ cây trâm cài trên tóc hẳn, nhét vào miệng Không Tử Viết, cố ý lớn tiếng nói: “Phụ hoàng là đức quân chủ nhất ngôn cửu đỉnh. Nếu phụ hoàng đã đồng ý cho phép ngươi tắm rửa trong ‘Dịch Tiên Trì’ thì sẽ không nuốt lời. Ngươi cứ yên tâm mà viết gì đó tùy thích đi.”

Hồng Đế cũng không trở lại ngồi trên long ý, dứt khoát đứng bên cạnh Không Tử Viết, cúi đầu, nhìn xem một con bạch hổ rốt cuộc có cái năng lực gì!

Không Tử Viết miễn cưỡng mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn chung quanh một vòng, thấy khuôn mặt không rõ là cái biểu tình gì của Vệ Đông Li, cùng với vẻ mặt khác nhau của mỗi người, cô không rảnh để mà phân tích kỹ càng, chỉ cảm thấy thân thể mình dần lạnh, tự cứu mình trở thành chuyện quan trọng nhất.

Vì thế, cô cắn răng chống thân thể to lớn dậy, ngậm cái trâm cài tóc của Bách Lí Phụng, soàn soạt trên mặt đất về ra bốn chữ to hoàn toàn có nghi vấn là đang nịnh nọt tăng bốc – HỒNG ĐẾ VẠN TUẾ!

Khiếp sợ, không thể tin, kinh ngạc, ngạc nhiên, các cảm xúc thi nhau kéo tới cảm quan của mỗi người. Đây là một màn khó có thể tin biết bao chứ?! Ai có thể nghĩ rằng, một con bạch hổ lại có thể viết chữ?! Mà..... vừa ra tay chính là Hồng Đế vạn tuế?! Mọi người hoa hoa lệ lệ mù mịt rồi.

Cho đến khi Không Tử Viết bùm một tiếng lặn quay trên mặt đất, làm hồng bốn chữ lớn kia, mọi người mới giật mình bừng tỉnh, lại hoài nghi, một màn vừa rồi rốt cuộc có phải ảo giác hay không?

Hồng Đế lại kinh ngạc đến ngay cả miệng đều không thể khép lại được. Sau khi khiếp sợ qua đi, nụ cười nở rộ trên mặt, biến những nếp nhăn đông cứng thành những đường cong nhấp nhô không ngớt, động lòng người biết bao!

Hồng Đế vạn tuế? Hồng Đế vạn tuế! Trời ơi, ngay cả chúa sơn lâm cũng cúi đầu xưng thần với mình, cung chúc mình muôn tuổi, bản thân mình muốn không muôn tuổi cũng khó đây.

Bởi vì Hồng Đế vui vẻ, đắc ý, đã quên suy nghĩ, đã đồng ý rồi, đã hứa hẹn rồi, cho nên..... Không Tử Viết được nâng đến “Dịch Tiên Trì” để tắm rửa!

Trắng như cung giương treo phía tây, bóng trúc như yêu ma ngã nghiêng, đá màu muôn màu muôn vẻ, trong đầm sương mù lượn lờ. Lâm viên hoàng gia ở nơi sâu, băng qua hòn non bộ rỗng, đi qua một rừng cây, vòng qua con đường nhỏ hiếm người biết, sẽ tới một nơi u nhã bỗng lại tiên cảnh.

Nơi này giống như tiên cảnh lạc vào hồng trần, khắp nơi nhuộm trong không khí tốt lành hài hòa. Người ở nơi này dường như chỉ cần lay động ý bảo là có thể bay vào Thiên Đình, thoát xác thành tiên. Nơi này chính là thánh địa của Hồng quốc “Dịch Tiên Trì”!

Khi Không Tử Viết tỉnh lại, trọn tròn mắt hổ, hoàn toàn bị cảnh sắc trước mắt thu hút, không để ý đến đau đớn trên người nữa!

Sau một lúc lâu, cô mới phản ứng lại được, hiểu được chỗ mình đang ở chính là “Dịch Tiên Trì” mà Hồng Đế coi như báu vật để giấu!

Không Tử Viết thầm nghĩ: “Dịch Tiên Trì” quả nhiên không phải phạm vật! Nhìn cảnh tượng hơi nước vẩn vít, ngửi thấy hương rượu nhàn nhạt phiêu tán trong hồ, hết thấy của hết thấy, đều khiến người ta vui vẻ thoải mái!

Vừa nghĩ đến cô đang được hưởng thụ đãi ngộ cấp bậc của hoàng đế, trái tim nho nhỏ của cô liền trở nên vô cùng phấn khích! Cô không nhịn được muốn hừ hừ hai tiếng sung sướng, Sung sướng, sung sướng!

Khổng Tử Viết gói đầu lên tảng đá, vừa ngửi hương rượu nhàn nhạt, vừa ư ừ hát.

Tiếng ca “tuyệt vời” của Khổng Tử Viết đã đưa tới một vị nam nhân dịu dàng, y nhẹ nhàng ngồi trên bãi đá, vờn tay vuốt ve đầu Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết chưa từng nghĩ đến ở đây còn có người khác, lập tức quay đầu nhìn, lại vờn vẹo vết thương đau đến mức nở một tiếng.

Trong làn sương quanh quẩn, Bách Lí Lam mắt chứa thương tiếc nhìn Khổng Tử Viết, dùng giọng dỗ dành nói: “Không đau không đau. Chỉ cần có thể tỉnh lại, người sẽ lập tức khỏi thôi.”

Khổng Tử Viết nghi hoặc nhìn Bách Lí Lam, không rõ vì sao y lại ngồi bên cạnh mình.

Bách Lí Lam dường như hiểu được sự nghi hoặc của Khổng Tử Viết, lập tức ôn hòa cười nói: “Tới nơi này tắm rửa, phải là Phụ hoàng cùng Hoàng hậu, Thái tử cùng Vương phi. Ta mặc dù bị phế, nhưng từng là Thái tử. Còn nữa, phụ hoàng tuy rằng đồng ý cho người tới nơi này tắm rửa. ....” Nói tới đây, khuôn mặt như ngọc của Bách Lí Lam hiện ra vẻ ngượng ngùng, ánh mắt hơi dao động một chút, lúc này mới nói tiếp, “Nhưng ta phải đi cùng người.”

Đôi mắt Khổng Tử Viết tròn to, kinh ngạc hết sức. Nếu. .... khả năng phân tích tiếng người của cô không bị thoái hóa, như vậy Bách Lí Lam. . có phải. đã trở thành. . tướng công. . trên danh nghĩa của cô. ....rồi hay không?

Bách Lí Lam thấy bộ dạng khiếp sợ của Khổng Tử Viết, trong lòng lại bắt đầu cảm thấy kỳ quái. Kỳ thật sự kinh ngạc trong lòng y tuyệt đối không ít hơn Khổng Tử Viết bao nhiêu. Y có thể nhận ra con bạch hổ này không đơn giản, chẳng những có thể nghe hiểu ý của y, còn có tình cảm phức tạp của con người nữa.

Bốn mắt nhìn nhau, Bách Lí Lam ho nhẹ một tiếng che dấu xấu hổ, cúi đầu lấy tay vốc nước trong ao vẩy lên đầu Khổng Tử Viết, sau đó dùng ngón tay dịu dàng vuốt đầu cô.

Chỉ có thể than nhẹ một tiếng, cảm khái thế sự vô thường. Một con bạch hổ trở thành vợ chồng trên danh nghĩa với một hoàng tử, nói ra thì ai tin chứ!? Dù thế nào, nếu có trước đó có người kể cho cô một câu chuyện như thế này, cô nhất định sẽ nghĩ chuyện như thế chỉ là hư cấu, chẳng có chút tính thực tế gì cả.

Nhưng mà người đòi ham muốn danh tiếng, Khổng Tử Viết cô cũng chẳng để ý những thứ chó má này. Chờ sức khỏe cô hồi phục rồi, cô vẫn phải rời khỏi nơi này. Nhưng thật ra Bách Lí Lam, người đàn ông này thoát nhìn tính cách ôn nhuận vậy mà lại dám đứng ra nói muốn lấy mình, thật là có vài phần dũng cảm ngốc nghếch.

Khổng Tử Viết càng nghĩ càng thấy rắc rối cuối cùng chẳng nghĩ gì nữa, áp đầu vào đùi Bách Lí Lam, mặc y chải lông cho.

Ngón tay của Bách Lí Lam tuy rằng mát xa không dễ chịu như tù nô, nhưng giờ phút này thân thể cô có thương tích, dịu dàng vuốt ve vẫn tốt nhất.

Y bảo trên người Bách Lí Lam đã bị Khổng Tử Viết làm ướt một mảng, dính trên người cũng không thoải mái, nhưng y cũng không để ý. Chỉ muốn làm cho Khổng Tử Viết cảm thấy thoải mái. Bách Lí Lam không biết mình làm sao nữa, vì sao lại có thể để tâm đến một con bạch hổ đến như thế. Giờ phút này, y thấy con bạch hổ ôm đùi mình làm gói đầu, trong lòng xẹt qua một tia âm áp, muốn chăm sóc con bạch hổ này, cho nó cuộc sống thoải mái.

Dưới ánh trăng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng Bách Lí Lam vẩy nước. Trong hơi nước bốc hương rượu, người và thú đều lặng lẽ không lên tiếng, tất cả mọi thứ đẹp như không phải phàm trần. Không bao lâu, Bách Lí Lam vẫn không nhận được hỏi: “Người. ....thật sự có thể hiểu lời ta nói ư?”

Khổng Tử Viết nâng mí mắt, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Bách Lí Lam một cái, cũng không trả lời.

Bách Lí Lam nghĩ ngợi, lại hỏi: “Người. ....thật sự biết chữ? Là. .... Đông Li dạy cho?”

Khổng Tử Viết lười biếng ngáp một cái, vẫn cứ không nói gì.

Bách Lí Lam có thất vọng, lại dường như nghĩ tới việc gì đó, vội đưa tay lấy cây trầm gỗ trên đầu mình xuống, đưa tới bên miệng Khổng Tử Viết, dào dạt chờ mong nhìn Khổng Tử Viết, hưng phấn nói: “Ta quên mất là người không thể nói chuyện, hay là người viết đi.” Ngẫm nghĩ rồi lại hỏi, “Biết viết chứ?”

Khổng Tử Viết ngó về cẩn thận của Bách Lí Lam, tự nhiên nhếch miệng cười, sau đó chịu đựng con đau trên người, ngậm lấy cây trầm cài tóc viết hai chữ ở chỗ có đất: Đồ ngốc!

Bách Lí Lam choáng váng, mắt sưng miệng đỏ, hồi lâu vẫn chưa bình thường lại được.

Khổng Tử Viết trong lòng cười ha ha, lại cảm thấy đói bụng, vì thế lại cúi đầu viết ba chữ: Ta đói rồi.

Bách Lí Lam chớp chớp mắt, sau đó tiếp tục ngây người.

Khổng Tử Viết cảm thấy Bách Lí Lam thật đúng là rất đáng yêu, vì thế dùng móng vuốt hất nước vào mặt Bách Lí Lam.

Bách Lí Lam trong nháy mắt bừng tỉnh. Vội đứng lên, lại vì dưới chân trơn trượt nên cả người đều rơi vào trong “Địch Tiên Trì”. Sau khi y liều mạng vùng vẫy một phen, mới nhớ ra nước ao cũng không sâu, vì thế xấu hổ đưa mắt nhìn Khổng Tử Viết, lồm cồm bò lên bờ, xoay người, che mắt tầm mắt của

Không Tử Viết, bước chân bối rối đi ra ngoài “Địch Tiên Tri”, trong miệng còn lặp đi lặp lại mấy chữ của Không Tử Viết, “Đồ ngốc, ta đói rồi. .... Đồ ngốc, ta đói rồi. ...”

Không Tử Viết nhìn theo bóng dáng Bách Lí Lam, càng lúc càng cảm thấy người đàn ông này rất đáng yêu. Ngáp một cái, cô lại bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng mà, tình cảnh giác dần dần hồi phục khiến cô phát hiện có một tia hơi thở không giống đang nhanh chóng tới gần mình. Cô đột nhiên mở to mắt, vừa vận bốn mắt nhìn nhau với Bách Lí Phụng, cô sợ tới mức thiếu chút nữa đưa móng ra tặng cho Bách Lí Phụng một cái tát!

Bách Lí Phụng vẫn là một thân y bào xanh biếc, giống như một cây hành non vậy. Hắn ngồi xuống trước mặt Không Tử Viết, cười cực kỳ sáng lạn, giống như ánh mặt trời chói chang, làm Không Tử Viết chói mắt, không thể không thừa nhận, tiểu tử này... rằng. ....thật là trắng!

Bàn tay Bách Lí Phụng rất to, lập tức nâng đầu Không Tử Viết lên, vui vẻ phán chán nói: “Ngươi đã khỏe lại chưa? Đờ hơn chưa?”

Không Tử Viết đau đến nổi nhe răng nhếch miệng, găm giữ muốn tát Bách Lí Phụng.

Thân mình Bách Lí Phụng vừa động, cả người trong nháy mắt bay lên trời, bùm một tiếng nhảy vào trong “Địch Tiên Tri”, áp sát sau lưng Không Tử Viết, cười ha ha nói: “Muốn làm ta bị thương không dễ dàng như vậy đâu!”

Không Tử Viết nhú mày, dùng sức đập đập chân sau, muốn hất Bách Lí Phụng ra.

Bách Lí Phụng giống như một con rắn mềm mại cuốn lấy Không Tử Viết, cho đến khi cô mệt thở hồng hộc, hắn mới nhếch miệng cười, lấy hai tay nắm chặt vai Không Tử Viết, kiên định nói: “Ta không nào loạn với ngươi nữa, ngươi nhanh chóng đứng lên đi, sau đó hai ta cùng ra ngoài phiêu du giang hồ!”

Không Tử Viết dùng ánh mắt như nhìn thấy quỷ mà nhìn Bách Lí Phụng, cái tên này không biết mình là người ngoài hay sao mà dám quyết định tương lai của cô hả.

Bách Lí Phụng thấy Không Tử Viết trừng mắt liếc mắt nhìn mình một cái, hắn liền vươn tay vỗ vỗ ngực cô, nhếch miệng cười nói: “Ngươi đã trừng mắt đồng ý rồi, như vậy là đã định rồi đấy nhé. Ta lên chạy vào đây, phải chạy nhanh rồi đi, nếu không dễ phụ hoàng biết được, lại cho một bài kinh không dứt. Được rồi, ngày mai ta lại đến thăm ngươi.” Nói xong, hắn vận sức nâng thân thể lên từ trong ao, mũi chân điểm nhẹ trên bãi đá, liền bay lên không biến mất trước mắt Không Tử Viết.

Không Tử Viết mắc ói, quyết định về sau sẽ cho Bách Lí Phụng đi học một khóa học làm người, không thể vỗ đoán như thế được huynh đệ ạ!

Bách Lí Phụng đi rồi, Không Tử Viết càng thêm khẳng định một điều, cô mà không rời khỏi nơi này, tương lai thật không biết thế nào nữa!

Thử nghĩ mà xem, có con hổ nào giống như cô không, chẳng những có thể hiểu tiếng người, còn có thể viết chữ? Cho dù mọi người xem cô trở thành thần thú mà kính sợ, cái tên Vệ Đông Li kia cũng tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho cô được! Về phần vì sao lại không buông tha cho cô, Không Tử Viết tổng kết là: Bệnh biến thái, không cần lý do.

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết bắt đầu đánh giá chung quanh, nhìn xem có thể tìm được một đường nhỏ lén lút chuồn khỏi hoàng cung Hồng quốc hay không.

Nhưng mà, sự thật đã chứng minh, tường trong hoàng cung đều cao vô cùng, muốn đi qua hả, không có cửa đâu! Còn về tường dưới, ngay cả lỗ chó chui cũng khó kiếm. Sớm biết như vậy, lúc trước cô biến thành chim có phải hay rồi không.

Không Tử Viết trong lòng buồn bực, không biết mình đến bao giờ mới có thể vui vẻ mà sống.

Ôi. .... sau khi cô đã trải qua nhiều kiếp luân hồi như thế mà còn muốn để cô lại yêu Thanh Dục Đại Đế đã vô cùng khó khăn rồi, nay cô cố tình lại là thân hồ, đối mặt với vấn đề nhân thú yêu nhau này, cô thật sự có chút không thể đột phá giới hạn tâm lý. Nghĩ thế, trong lòng cô không khỏi rồi rấm rạm phần, vì thế ngửa mặt lên trời gầm gào, biểu đạt cảm xúc của mình.

Ngay lúc cô há mồm phát ra tiếng gầm đing tai nhức óc, một viên thuốc đen tuyền đột nhiên từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi vào trong họng, sau đó theo thực quản trực tiếp chui vào dạ dày của cô.

Không Tử Viết khẽ giật mình, cúi đầu nôn khan hai phát, cũng không thể nhổ viên thuốc đen tuyền to bự kia ra. Cô lại ngửa đầu nhìn trời, trong lòng ngầm nghĩ, có phải Thượng tiên không đành lòng, ra tay cứu viện cho cô một linh đan diệu dược hay không? Nhưng mà mãi sau cũng không thấy vị Thượng tiên thích nào động kia xuất hiện.

Không Tử Viết trong lòng nghi hoặc, nhú nhú mày.

Nhưng mà, cô đột nhiên cảm thấy thân thể không khỏe, trong bụng giống như có lửa đang cháy, thiếu đốt toàn bộ lông trên người cô vậy!

Cô lăn lộn trong ao, muốn mượn nước để làm mình dễ chịu hơn.

Hồi lâu, trên người Không Tử Viết đột nhiên hiện ra một luồng ánh sáng màu trắng bạc, ngay sau đó, cảm giác như lửa thiêu trên người cô mới từ từ biến mất. Cả người cô giống như thoát khỏi địa ngục liệt hỏa, chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, có thể thể nghiệm một sinh mệnh mới một lần nữa.

Cô thờ dốc, từng bước một đi về phía bờ. Khi một tay cô khoát lên bờ đá, cô khẽ sùng sốt, sau đó lại đặt một tay còn lại lên bãi đá, nhìn ngang nhìn dọc nãy lượt, cô đột nhiên há to mồm, đưa mắt dọc theo từ bàn tay lên cánh tay mình. ....

Vuốt hồ biến thành tay người, chân hồ biến thành chân người, lưng hồ cũng biến thành lưng người! Ngay cả những núm vú nhỏ nhỏ dưới bụng cũng được thay thế bằng hai khỏa tròn xoe căng tràn!

Thân thể nở nang nhẵn nhụi lộ ra tư thái hoa lệ dưới hơi nước vắn vút, ngực căng tròn theo hồ hấp mà phập phồng độ cong mê người, mái tóc trắng không thể nhận ra bị ánh trắng nhuộm thành màu vàng hoàng kim.

Gió nhẹ khẽ phất qua, kim quang rực rỡ khiến người ta sinh ra xúc động muốn quỳ lạy.

Không Tử Viết không dám tin nhìn chằm chằm vào cơ thể mình, chỉ sợ không cẩn thận một cái sẽ bùng tỉnh giấc mộng đẹp.

Có ai biết, cô rốt cuộc đã trải qua biết bao đau khổ, mới có thể biến thành một người phụ nữ? Có ai biết, trong kiếp luân hồi hết lần này đến lần khác, cô phải có dũng khí ra sao mới có thể tiếp tục kiên trì?! Không ai biết cả, cũng không thể có ai biết, tâm trạng cô giờ phút này khó có thể hình dung cỡ nào!

Nay, cơ thể nữ tính đã từng ước mơ tha thiết mang đến cho cô, chẳng những là động lực để tiếp tục, còn có một cảm giác quay lại vô cùng quan trọng!

Không Tử Viết đột nhiên muốn khóc, mũi chua xót vô cùng.

Cô cố gắng hít hít cái mũi, vẫn không thể khống chế được nước mắt của mình, chỉ có thể để mặc giọt lệ trong suốt kia từ khóe mắt chảy xuống, dọc theo hai má rơi vào trong ao.

Cô..... rốt cục có thể làm phụ nữ rồi!

Không Tử Viết run run bả vai, cười trong im lặng. Cười cười, cô bỗng nhiên sinh ra khát vọng – cô muốn nhìn thấy rõ mặt mũi của mình!

Cô có chút lo lắng, sợ hãi cái cơ thể người này lại đội một cái đầu hồ. Vừa nghĩ như thế đã cảm thấy rất gớm người rồi.

Không Tử Viết ngừng thở, vội cúi đầu nhìn bóng người trong nước, không khỏi há to miệng, trong nhất thời quên mất thế nào là hồ hấp. Bóng người trong nước.....quả nhiên là...mông lung!

Hơi nước quá dày, cái gì cũng không nhìn rõ lắm!

Nhưng mà, nhưng nhưng mà, nếu không phải mắt cô xảy ra vấn đề, ai có thể giải thích cho cô một chút, vì sao cô lại có một mái đầu màu trắng bạc được không? Chẳng lẽ..... cô là một đứa con gái ngoại quốc, có thể nào là nhập khẩu không? Hay là, cô sơ dĩ có được một mái tóc trắng bạc, là vì khi cô còn là hồ đã có một thân lông trắng?

Quên đi, quên đi, cô yêu cầu không cao, chỉ cần cô vẫn là con người, cho dù sau mông còn một cái đuôi hồ to bự, cô cũng sẽ vô cùng hài lòng! Và lại, cô dung mạo kiếp trước thập phần “xuất sắc”, kiếp này chỉ cần không quá dọa người, cô tuyệt đối bộ dạng gì cũng có thể chấp nhận được. Quả nhiên, cô đòi hỏi chẳng có gì cao mà!

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết hưng phấn hết nhảy lại nhót, trong lòng hò hét: Oa oa oa..... Ta cuối cùng cũng là người rồi!!!

Ồ..... Câu này có vẻ không chính xác lắm, phải nói là, ta cuối cùng đã biến thành người rồi!

Ha ha, không sao cả, miễn là người là được rồi.

Không Tử Viết hưng phấn dị thường, nhấc chân bước lên bãi đá, theo thói quen mà giữ giữ nước trên người, cặp no tròn trước ngực theo động tác của cô cùng nhảy lên, nhảy đến nỗi tim cô đập nhanh hơn, vạn phần kích động. Thật sự..... Thật sự là quá mê người, quá cảm động, quá hưng phấn! Cúp D của cô rốt cục đã trở lại rồi!

Không Tử Viết vừa lòng cười, sau đó theo thói quen lại khom người, muốn dùng tay chân để đi. Động tác này làm được một nửa, cô liền ý thức được sự lệch lạc tâm thái của mình. Vì thế, cô đứng thẳng thân mình, cố gắng quên đi cách đi của hồ, bước hai chân khẽ run, từng bước một đi ra ngoài “Địch Tiên Trì”.

Chẳng đợi đi ra được mười bước, thì đã thấy Bách Lí Lam mang theo một cái hộp đồ ăn to siêu cấp trở lại, Không Tử Viết vội nghiêng mình trốn sau đám cây, đợi lúc Bách Lí Lam đi qua mình, cô đột nhiên nhảy ra, nâng tay, hướng vào gáy Bách Lí Lam hung hăng đập một phát!

Nhưng mà..... Bách Lí Lam lại không té xỉu, mà lắc lư quay đầu lại, sau khi nhìn rõ thân thể trần trụi của Không Tử Viết đột nhiên hít một hơi lạnh, la lên “Quý!”; rồi hoa hoa lệ lệ mà té xỉu.

Không Tử Viết lấy tay vén những sợi tóc trắng bạc che trên mặt, sau đó nhấc chân đạp Bách Lí Lam một cước! Đừng tưởng rằng Không Tử Viết vì Bách Lí Lam đã nhìn thấy cô lồ thể, cho nên mới đá y để trút hận. Trên thực tế, Không Tử Viết đang tức giận ánh mắt ngốc nghếch của Bách Lí Lam, đã làm tổn thương tâm hồn bé bỏng yếu đuối của người lần đầu làm nữ từ như cô!

Tên nhát gan Bách Lí Lam này, trong lúc cô đang phấn khởi được làm nữ tử, vậy mà y dám la hét cái gì mà “Quý!” chứ, thật là có mắt không phân nổi mình châu mà! Nên đập!

Không Tử Viết quệt miệng, nhanh chóng ngồi xuống, đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, động tay động chân, lột Bách Lí Lam không

còn một mảnh, ôm ngực, sau khi đánh giá Bách Lí Lam từ trên xuống dưới năm sáu lần, vô cùng vừa lòng cười một cái, lúc này mới mặc quần áo của Bách Lí Lam vào, xoay người bỏ đi.

Đi chưa được hai bước, Không Tử Viết lại quay lại chỗ Bách Lí Lam, nhặt cái quần lót cô không mặc từ dưới đất lên, đặt lên trên tiểu đệ đệ của Bách Lí Lam, thế mới cảm thấy vừa lòng thỏa ý mà bỏ đi.

Đột nhiên, một trận đau quận thắt kéo tới!

Sắc mặt Không Tử Viết trong nháy mắt trở nên trắng bệch, trên trán lại có mồ hôi lạnh toát ra. Bụng cô quận thắt, bất đắc dĩ, chỉ có thể run run môi, gọi Thượng tiên trong im lặng.

Chẳng cần đến chốc lát, Thượng tiên đã bao bọc mình kín kín đảo đảo đột nhiên xuất hiện trước mắt Không Tử Viết.

Không Tử Viết một tay tóm được bả vai Thượng tiên, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ nói:“Ông đã cho tôi ăn cái gì? Vì sao tôi có thể biến thành phụ nữ? Vì sao bụng lại đau như thế hả?”

Ánh mắt thượng tiên lưỡng lự, vừa vụng trộm quan sát Không Tử Viết, vừa nhỏ giọng lẩm bẩm nói:“Tử Viết, ‘Địch Tiên Trì’ này vốn là chỗ tiên gia tắm rửa, người có thể trong cơ duyên xảo hợp biến thành người, đúng là hữu duyên, cũng đúng hời hợt như vậy nữa.”

Không Tử Viết bám riết không tha trừng mắt nhìn Thượng tiên. Có chấp muốn ép hỏi ra chân tướng.

Thượng tiên sợ khí thế của Không Tử Viết, lùi về sau hai bước, mới thật cẩn thận nói:“Kỳ thật à..... Kỳ thật à..... Bản tiên vẫn muốn giúp ngươi.

“Bản tiên không biết ngươi có còn nhớ Kim Túy Đại Tiên không thích tắm rửa nhất, thích uống rượu nhất, thích ngủ nhất trên Thiên Đình kia hay không?”

Không Tử Viết hung dữ trừng mắt,“Nói trọng điểm!”

Thượng tiên rụt cổ lại,“Được, được rồi, nói trọng điểm, nói trọng điểm. Trọng điểm chính là..... Trọng điểm chính là Kim Túy Đại Tiên lại uống say! Lại đến bên trên cái ao này, tỉnh nôn ra để tỉnh rượu. Bản tiên biết ngươi tắm rửa ở trong này, cho nên cố ý ngăn đón Kim Túy Đại Tiên, không cho ông ta xuống dưới. Ai mà ngờ, Kim Túy Đại Tiên vừa nói chuyện với bản tiên, vừa cời tắt... Kết quả là.....ôi..... kết quả là Kim Túy Đại Tiên vừa cời tắt, chân căng ra, từ khe ngón chân rút ra mấy cục ghệt. Vừa vặn, người há mồm rít gào ở nơi nào đó, kết quả..... kết quả cục ghệt to nhất, đã rơi thẳng vào bụng ngươi.”

Không Tử Viết mặt không chút thay đổi nhìn Thượng tiên, cho đến khi Thượng tiên bị nhìn đến nổi chột dạ, vội vàng cười làm lạnh nói:“Tử Viết à, người cũng không cần quá căng thẳng, đây kỳ thật là một chuyện tốt mà. Người nghĩ mà xem, người trải qua thiên tân vạn khổ nhiều lần, cuối cùng cũng có thể biến thành hình người, không dễ dàng biết bao á! Nói thật với ngươi, nếu không phải bởi vì Kim Túy Đại Tiên hàng năm không thích tắm rửa, cục ghệt chân kia cũng không có..... tiên khí hùng hậu như vậy đâu!”

Không Tử Viết nâng ngón tay chỉ về “Địch Tiên Trì”, “Nơi đó là cái ao Kim Túy Đại Tiên nôn mửa?”

Thượng tiên gật đầu,“Đúng vậy, bằng không làm sao luôn có hương rượu nồng như vậy chứ. Chẳng qua, những thứ nôn mửa kia đối với con người đều là thứ tốt mà! Trộm nói cho ngươi một bí mật, về sau á, phàm là cái gì mà Thiên Sơn tuyết liên trong truyền thuyết, cỏ linh chi ngàn năm này, người cũng đừng ăn đấy. Những thứ kia, không giấu gì ngươi, đều là phân và nước tiểu của các lộ thần tiên trong Thiên Đình lúc du ngoạn nhân gian bài tiết ra, trải qua địa khí, biến ảo mà thành. Tuy có tác dụng khởi tử hồi sinh, nhưng..... cũng thật sự.....hi hi..... Ngươi đã hiểu chưa? Kỳ thật, chuyện chính là như thế đấy...À, đúng rồi, còn có một số người thích dùng đồ của tiên nhân ngâm rượu uống. Nghe đâu, trong cái gì mà “Bách niên chân hào túy tửu” ngàn vàng không đổi có ngâm hai cây nấm Ma Cô trường thọ. Hi hi..... Thật không dám giấu diếm, đó là móng tay bản tiên cắt rơi xuống đấy.”

Không Tử Viết hơi rù mí mắt xuống, rốt cục hiểu được vì sao sau khi mình uống “Bách niên chân hào túy tửu”, lại có thể thấy vuốt hồ biến thành tay người, hóa ra không phải cô hoa mặt, mà là cô đã mượn “tiên khí” của Thượng tiên.

Thượng tiên đây có đam mê sạch sẽ, cho nên móng tay của ông ta cũng được cắt thường xuyên, làm cho “tiên khí” không đủ, không bằng sự lợi hại ghệt chân của Kim Túy Đại Tiên, một viên đã biến cô thành người rồi.

Tốt, tốt thật sự, vô cùng tốt!

Không Tử Viết cắn răng cười, kéo cái áo choàng dài, nương ánh trăng và cây cối, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài “Địch Tiên Trì”.

Thượng tiên thấy Không Tử Viết không để ý đến mình nữa, trong lòng hết sức tiếc nuối, cảm thấy có một bụng chuyện còn chưa nói hết. Phải biết rằng, bát quái trong Thiên Đình thật sự nhiều lắm, niềm vui sống mỗi ngày lớn nhất của ngài chính là thu thập bát quái, mà chuyện đau đớn nhất chính là không có ai để chia xẻ bát quái.

Hôm nay vất vả lắm mới đợi được Không Tử Viết gọi ngài xuống dưới nói chuyện phiếm, ngài mới vừa chỉ nhắc đến một chuyện, còn chưa nói thỏa thích, Không Tử Viết đã loạn xạ bỏ đi. Ôi..... Thật là vô số tâm sự biết cùng ai sẽ chia bây giờ?

Trong khi Thượng tiên đang buồn bực, Không Tử Viết dừng lại, xoay người, hướng về phía Thượng tiên ngoéo một cái ngón trỏ.

Thượng tiên lập tức hưng phấn giống như đánh tiết gà, nhay đến trước mặt Không Tử Viết, chuẩn bị tiếp tục phun một số bí văn sâu cay với cô.

Ai ngờ, Không Tử Viết đột nhiên há to mồm, ào một tiếng, nôn ọe vô số lên người Thượng tiên!

Thượng tiên thâm thiết kêu một tiếng, trong nháy mắt biến mất trong bầu trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mười dặm xuân trường tàng hồng trang [

Kiến trúc đình đài lầu các hoàng cung Hồng Quốc, không chỗ nào không nổi lên hai chữ — có tiền!

Không Tử Viết trừng đôi mắt tham lam, nuốt nước miếng đang tràn ra, tìm kiếm đường ra trong khu kiến trúc kim bích huy hoàng.

Cô ẩn mình trong bóng tối, cẩn thận tránh cung nhân, quặt phải quẹo trái lần dò cả buổi, cũng chưa được lối ra hoàng cung an toàn.

Mất thấy sắc trời dần sáng, bắt đầu dĩ, Không Tử Viết chạy vào trong một nội viện tương đối vắng lặng, muốn giấu mình trước đã, sau đó lại tùy cơ mà động.

Trong nội viện yên tĩnh không tiếng động, Không Tử Viết quan sát bốn phía, bỗng nhiên phát hiện một hiện tượng tương đối quý dị— wow, trong nội viện này không có đèn, nhưng lại được bao phủ bởi một vầng hào quang màu ngà nhẹ nhàng!

Không Tử Viết xuôi theo đầu nguồn của ánh hào quang nhìn, rốt cục đã hiểu được chân tướng sự tình.

Hóa ra, trước cửa phòng nội viện này, có đặt hai cây bàn long trụ, trên bàn long trụ chẳng những điêu khắc một con cự long kim quang chói lọi, hơn nữa mắt mỗi con cự long được làm bằng hai viên dạ minh châu! Thật sự là.....quá xa xỉ!

Chẳng lẽ Hồng Đế không biết cái đạo lý, của cái không nên để lộ ra ngoài hay sao?

Xem ra, cô cần phải cho Hồng Đế một khóa học rồi.

Ôi... ai bảo cô là “người tốt” chứ?

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết xắn tay áo lên, buộc chặt đai lưng, một hai ba lần leo lên bàn long trụ, định móc hai viên dạ minh châu to như quả trứng gà kia từ chỗ mắt rồng xuống.

Ngay lúc cô sắp đắc thủ, đột nhiên nghe thấy một giọng non nớt truyền đến, hỏi: “Người muốn làm gì? Muốn trộm ‘Long nhãn châu’ sao?”

Tay Không Tử Viết run lên, trượt chân, cả người “ồ” một tiếng, liền từ trên bàn long trụ lao xuống đất, mông ngã ra mặt đất, đau đến nỗi cô nhe răng nhếch miệng, mãi lúc sau mới trở lại bình thường được.

Lúc khuôn mặt nhỏ trắng nõn phấn điều ngọc mài của Tiểu Bảo xuất hiện trước mặt Không Tử Viết, cô vui mừng cười, một tay ôm lấy Tiểu Bảo vào trong ngực, sau đó.....bịt kín cái miệng của nó!

Trong miệng Tiểu Bảo phát ra tiếng ư ư, càng không ngừng vùng vẫy cánh tay mũm mĩm, liều mạng giãy dụa.

Không Tử Viết thử mở miệng dỗ nó, lại đột nhiên phát hiện một chuyện bất khả tư nghị — cô... không thể nói được!

Hừm, quái thật, cô vừa rồi còn có thể gắp hai câu với Thượng tiên, vì sao chỉ chớp mắt một cái mà cô đã không thể nói tiếng người rồi?

Không Tử Viết nghi hoặc, nhưng lại không có biện pháp. Tiểu Bảo hoảng sợ, lại vô lực giãy dụa.

Không Tử Viết sợ Tiểu Bảo gọi thị vệ tới, vì thế học tập cách mẫu thân dỗ trẻ con, hôn vào mặt và cổ Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo bị Không Tử Viết hôn quên cả phản kháng, ngây ngẩn nhìn Không Tử Viết.

Không Tử Viết nhìn bộ dạng đáng yêu cái miệng nhỏ quên cả hô hấp của Tiểu Bảo, không cảm được mặt lộ ý cười, nâng khuôn mặt nhỏ của Tiểu Bảo lên, lại bập bập hôn hai cái cho đã nghiền. Da của trẻ em đúng là mềm như nước mả!

Tiểu Bảo dờ ra nhìn Không Tử Viết, hồi lâu mới đỏ mặt, quay đầu, giọng điệu non nớt nói: “Thảo nào hoàng gia gia lấy nhiều phi tử như thế, hóa ra hôn thú vị như thế đấy.” Trong nháy mắt quay đầu lại, nắm chặt bàn tay, kiên quyết nói, “Còn muốn hôn, hôn nữa đi, hôn nữa đi.”

Không Tử Viết một đầu hắc tuyến, lại tổng kết rằng: Hoàng tử hoàng tôn của Hồng Quốc đều là quái thai!

Tiểu Bảo thấy Không Tử Viết không đề ý đến mình, cho rằng cô sợ hãi, liền làm ra vẻ kháu khỉnh đại nhân nói: “Ngươi là nữ tì của cung nào? Tiểu Bảo muốn!”

Không Tử Viết đầu tiên là ngẩn ra, sau lại vội gật đầu. Nếu cô đã không chạy ra được, không bằng đi theo bên người Tiểu Bảo còn an toàn hơn. Dù sao, càng là nơi nguy hiểm thì sẽ càng an toàn.

Tiểu Bảo thấy Không Tử Viết gật đầu đáp ứng, trên mặt lập tức cười nở hoa, nhưng mà giây tiếp theo nó lại nghiêng cái đầu nhỏ, chau mày nói: “Ồ, quái lạ, ngươi làm sao lại mặc y phục của phụ thân chứ?” Cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên há to, “Ngươi..... Ngươi là tiểu thiếp hầu hạ phụ thân?” Nói xong câu đó, nó lại bắt đầu lắc đầu, “Không đúng, từ sau khi mẫu thân bay về trời, phụ thân cũng đâu có chơi cùng những tiểu thiếp khác.” Trùng to mắt nhìn về phía Không Tử Viết, “Ngươi rốt cuộc là ai?!”

Không Tử Viết gắng sức nuốt nước miếng, say rượu cả buổi, lại chẳng phát ra được tiếng người! Cái khó ló cái khôn, cô vội nhặt một nhánh cây, động thủ viết nói: Ta là tiểu thiếp của cha ngươi, nhưng y không thích ta viết, Không Tử Viết ngẩng đầu nhìn Tiểu Bảo, phát hiện nó đang nhìn chăm chăm chữ mà ngón người, giống như..... căn bản là không biết cô viết có nghĩa gì. Không Tử Viết vỗ đầu, tự trách mình sợ ý, đứa trẻ nhỏ như thế, làm sao có thể biết nhiều chữ như thế chứ?

Bất đắc dĩ, Không Tử Viết lại phải làm lại, thử từng chữ một mở miệng nói chuyện, sau khi một đầu đầy mồ hôi, cô cuối cùng cũng đột phá được cản trở ngôn ngữ, nói những chữ âm không chính, chữ không tròn, “Ta..... thích..... phụ thân...ngươi..... Phụ thân...ngươi, cha ngươi..... không..... thích..... ta. Ta đau lòng, tất cả tóc.....đều trắng cả. Lén lút..... cảm y phục của y, cũng là..... vì..... để có cái nhớ nhưng.” Ta! Một chết lão nương! Hóa ra, không phải lão nương đánh mất năng lực ngôn ngữ, mà là bởi vì thời gian dài không nói chuyện với con người, sinh ra chứng tự bế ngôn ngữ. Sợ dĩ có thể găm giữ với Thượng tiên, cũng là vì bị kích phát tiềm năng cùng trí nhớ dưới không khí đó.

Tiểu Bảo chớp chớp đôi mắt ngập nước, như hiểu như không “ồ” một tiếng, hết sức kiêu ngạo mà nói: “Rất nhiều tỷ nữ đều trộm thích phụ thân, nhưng phụ thân chỉ thích mẫu thân.”

Không Tử Viết vui mừng gật đầu, “Thông minh.”

Tiểu Bảo được khen, mừng rỡ há miệng, “Tiểu Bảo rất thông minh, rất nhiều sư phó cũng khen ta như vậy đấy.” Quay ngoắt về mặt sầm lại, “Nhưng mà..... Tiểu Bảo cũng không biết cái ngươi vừa viết là gì, cũng xem không hiểu chữ mà đại cậu cậu viết.”

Không Tử Viết đau lòng xoa đầu Tiểu Bảo, ôm đồm nói: “Vây...ta dạy...dạy Tiểu Bảo chữ!”

Tiểu Bảo mừng rỡ, “Hay quá, hay quá, ngươi dạy chữ cho Tiểu Bảo, còn có thể chơi hôn với Tiểu Bảo nữa.”

Khóe miệng Không Tử Viết co giật, không muốn nói nhiều về vấn đề hôn hít, mà nói: “Hôm nay tất cả mọi chuyện xảy ra đều..... đều là..... bí mật! Không được nói cho người khác biết. Cho dù là..... là phụ thân ngươi..... cũng..... cũng không được nói! Nếu không ta đi!”

Tiểu Bảo vội gật đầu, “Được được, không nói.” Tiễn đà nhỏ giọng hỏi, “Cũng không cho nói với đại cậu cậu sao? Đại cậu cậu rất ngoan, là đại cậu cậu của ta.”

Không Tử Viết ngửa đầu nhìn trời, không biết mình còn có thể biến thân hay không. Nếu có một ngày, cô lại biến thành bạch hổ, cô cũng không ngại chia sẻ với Tiểu Bảo chia xẻ một số bí mật nho nhỏ. Hạ quyết tâm, cô nói với Tiểu Bảo: “Ngoài đại cậu cậu ra, không được nói...cho ai hết!”

Tiểu Bảo giơ bàn tay nhỏ bé cam đoan, Không Tử Viết liền bảo nó mang mình đi “lấy” hai bộ y phục tỷ nữ, sau đó đến phòng bếp “lấy” một ít đồ ăn, sau đó mới quay lại nội viện, cùng Tiểu Bảo tránh nỏ tỷ canh đêm, lén lút sờ mò trở lại phòng Tiểu Bảo.

Vừa vào phòng, Không Tử Viết liền trốn sau bình phong đi thay quần áo.

Vết thương lưu lại khi Không Tử Viết đại chiến với báo gấm, đã sớm biến mất không thấy bóng dáng từ khoảnh khắc cô biến từ hổ thành người.

Xem ra, “đồ” kia của Kim Túy Đại Tiên quả thật có kì hiệu. Chẳng những có thể khiến cô biến thành hình người, còn có thể chữa khỏi vết thương trên mình cô. Cũng chính vì như thế, Không Tử Viết mới đặt ra một giả thiết lớn mật—Dung Cốt Hoàn mà Vệ Đông Li cho cô ăn cũng đã bị loại bỏ rồi!

Có thể không nhỉ? Có không?

Ha ha..... Không Tử Viết cô là một dân cờ bạc, không thể lấy mạng sống của mình làm trò đùa, cũng sẽ không nhất như chuột không dám cá cược! Chính là vì cô chính mắt chứng kiến mình thoát thai hoá cốt, trong lòng đại khái nắm chắc bảy phần, cho nên cô mới dám chạy ra khỏi tầm mắt của Vệ Đông Li, theo đuổi tự do của mình một lần nữa!

Xác xuất thành công bảy phần chưa đủ sao? Đối với một dân cờ bạc mà nói, chỉ cần không phải xác xuất thành công bốn phần, thế cũng đã đủ rồi.

Thay quần áo xong, Không Tử Viết thần thái phấn chấn cong môi cười, chân trần bước ra bình phong.

Tiểu Bảo nhìn Không Tử Viết tay áo lay động, kinh diễm đến nỗi há hốc miệng. Vừa rồi..... Vừa rồi ở trong sân, nó thật sự không thấy rõ bộ dạng của Không Tử Viết rốt cuộc là như thế nào.

Không Tử Viết vươn tay nhéo mặt Tiểu Bảo, xoay người tìm gương, kéo gương soi, cũng bị chính bản thân mình làm kinh diễm đến tột đỉnh.

Ai có thể nghĩ đến, cô..... cô..... cô lại có thể biến thành một đại mỹ nữ diễm quang bán ra bốn phía!

Mây cong lá liễu khẽ nhưn, vậy mà có chút bướng bỉnh bất tuân; đôi mắt đen vàng lấp lánh hào quang vui vẻ, giống như một ngọn lửa đang bùng cháy nhiệt tình; dưới sống mũi thẳng tắp là bờ môi màu da đầy đặn, khiến người ta muốn vuốt ve.

Nữ tử trong gương diễm lệ như lửa, có thể nói là không thoa son phấn tự diễm hương. Nữ tử trong gương có chút lười nhác, có chút phản nghịch, có chút nhiệt tình, có chút bướng bỉnh bất tuân, có chút nghịch ngợm, có chút thú vị..... Mỗi cái nhìn mỗi nét cười, đều giống hệt kiếp trước của cô. Khiến cho Không Tử Viết không khỏi cảm thán: Nếu kiếp trước của cô có dáng vẻ này, không biết sẽ gây tai họa cho biết bao đàn ông đây.

Không Tử Viết nhìn khuôn mặt trong gương, nhìn không được cong môi cười, thiếu chút nữa say mê chính mình đến thất điên bát đảo.

Cô nuốt nước miếng ừng ực, vừa thăm mắng mình không có tiền đồ, vừa vươn tay, vuốt ve viên chu sa đỏ chỏ mi tâm của mình, tinh tế nhắm nháp cảm giác xa lạ bất ngờ kéo tới.

Trong thấp thoáng, rất nhiều cảm giác mơ hồ, quý dị, hoang đường xuất hiện trong lòng cô.

Là ai? Là ai đã nhỏ một giọt máu tim nơi mi tâm của cô?

Là ai? Là ai đã đuổi theo bước chân nhau trong luân hồi?

Là ai? Là ai ngang ngược muốn cướp đoạt tình yêu của cô?

Là ai? Là ai muốn đau khổ ngàn năm đợi chờ cô?

Giờ khắc này, Không Tử Viết bỗng muốn khóc.

Cô cố hít hít mũi, đã bay những tình cảm rối loạn kia đi, một lần nữa nhoen miệng cười với gương, nói với chính mình, tất cả đều rất tốt đẹp!

Không Tử Viết ưỡn bộ ngực kiêu ngạo, đánh giá trái phải mình một phen, lại khẳng định lần nữa, dáng người chữ S trước lời sau vênh của cô y chang kiếp trước! Cho dù nhìn từ góc độ nào, đều có mị lực khiến đàn ông điên cuồng xị máu mũi!

Không Tử Viết nhếch miệng cười, đối với dáng vẻ hiện tại của mình hết sức vừa lòng, tuy không phải quốc sắc thiên hương, nhưng tuyệt đối mị lực bán ra bốn phía. Cả người, liền giống như một tiểu vũ trụ tỏa sáng, tản ra mị lực làm người ta không thể bỏ qua.

Không Tử Viết bó mái tóc trắng quần dài gần hông lại, lại nháy mắt với gương, làm dáng hồi lâu, cuối cùng ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, dùng tiếng cười biểu đạt niềm vui sướng được trùng sinh.

Tuy rằng tương lai không chiều lòng người, kết cục chờ đợi cô vĩnh viễn là “một kiếp over”, nhưng kịch bản có thể sửa! Cho dù cô không thể thay đổi kết cục, nhưng trong quá trình, nàng cũng sẽ không cho người ta coi mình là quả hồng mềm để bóp nặn tùy ý!

Không Tử Viết thè thốt lấy lại tinh thần, sau đó hưng phấn tóm lấy một con gà quay lên, nằm ngửa trên giường Tiểu Bảo, bắt chéo chân rồi hừ hừ gặm phao câu gà, cuộc sống thật đúng là vô cùng dễ chịu.

Tiểu Bảo đứng dưới đất, nhìn Không Tử Viết quét sạch con gà. Đầu tiên là quăng ra một bộ xương gà, sau đó lại ném ra một cái đầu lợn chỉ còn xương trọc lóc, lại vứt ra hai cái xương đùi dê, cộng thêm vụn bánh điểm tâm rơi là tã trên mặt đất, lúc ấy mới ngoắc ngoắc tay về phía Tiểu Bảo, ý bảo nó đi qua.

Tiểu Bảo hoảng hốt đi đến bên cạnh Không Tử Viết, nhưng thấy Không Tử Viết một tay ôm Tiểu Bảo vào trong lòng, sau khi quệt hết dầu mỡ trên miệng và tay mình lên người Tiểu Bảo, vừa lòng há dạ ợ một cái, dụi dụi nói: “Tiểu Bảo ngoan, người có biết... thứ gì... có thể... nhuộm tóc trắng thành đen không?”

Tiểu Bảo chớp mắt, “Mực nước?”

Không Tử Viết bĩu môi, “Đổi đi. Ta muốn nhuộm tóc.”

Tiểu Bảo lập tức há miệng, vỗ ngực nói: “Tiểu Bảo biết! Phụ thân có tóc bạc, mời ngư y điều phối đồ đen xì. Tiểu Bảo đi lấy cho người!”

Mất Không Tử Viết sáng ngời, “Tốt, đi đi, nhưng mà phải chú ý giữ bí mật đấy.”

Tiểu Bảo đáp một tiếng, rồi nhảy xuống giường, vui vẻ chạy tới phòng của Bách Li Lam, sau khi vụng trộm cầm đi một ít thuốc mỡ nhuộm tóc đen lại nhanh chóng chạy về phòng mình, đi về phía Không Tử Viết hiến vật quý. Phù phù..... Đây chính là lần đầu tiên Tiểu Bảo đi trộm, hồi hộp hồi hộp quá.

Đại công cáo thành, lúc Không Tử Viết vuốt mái tóc đen sáng bóng, lại lộ ra nụ cười hài lòng. Hi hi..... Lúc này cô chính là nữ tử xinh đẹp bình thường rồi, cho dù Vệ Đông Li nghĩ đến vỡ óc cũng chưa chắc có thể đoán được, cô chính là con bạch hổ bị hấn bắt nạt đến nỗi thiếu chút nữa thì đâm đầu vào tường!

Khổng Tử Viết nhếch miệng cười, ôm Tiểu Bảo lăn trên giường, sau đó lăn quay ngủ mất.

Tiểu Bảo nhìn dung nhan ngọt ngào khi ngủ của Khổng Tử Viết, hé miệng nở nụ cười.

Từ sau khi mẫu thân của Tiểu Bảo đi về cõi tiên, không còn có ai ôm nó ngủ nữa. Bọn nô tỳ phải tuân theo quy củ, không dám cùng giường với nó. Phụ thân yêu cầu nó phải giống một nam tử hán, phải tự mình ngủ không thể kêu sợ.

Tiểu Bảo vươn cánh tay ngắn nhỏ, thân thiết ôm lấy người Khổng Tử Viết. Nó rất vui vẻ, vô cùng vui vẻ, hôm nay rốt cục cũng có người chịu ngủ với Tiểu Bảo! Tuy rằng còn chưa biết tên nàng là gì, nhưng mà Tiểu Bảo thích nàng ôm ấp. Trong lòng nàng ấm áp, mềm mềm giống như bánh bao nóng hổi vừa hấp xong.

Ngày mai, ngày mai nó nhất định phải hỏi tên của nàng, sau đó thỉnh cầu phụ thân xin nàng, để nàng ôm mình ngủ!

Ừm ~ làm sao vẫn chưa đến ngày mai chứ?

Ánh mặt trời ngoài phòng rơi trên người Khổng Tử Viết, nhuộm làn da tinh tế nhắn nhủ trên người cô thành màu vàng mật ong, khiến cô thoát nhìn giống như một quả trái cây đắm chìm trong ánh sáng mặt trời, trong hương thơm thoang thoảng tỏa ra ánh sáng mê người, dụ dỗ dục vọng của người khác, khao khát muốn nuốt trọn cô!

Hàng lông mi hình quạt hương bồ cong cong hơi rung động, theo đôi mắt lười biếng mở ra, có chút mơ hồ đảo mắt xung quanh một vòng, cả người đột nhiên bật dậy. Sau đó nhanh chóng cúi đầu nhìn thân thể của chính mình, sau khi xác định mình vẫn là dáng vẻ nữ nhân, cô nặng nề mà thở dài một hơi, thả tim đặt lại trong ngực.

Quay đầu lại nhìn, thấy Tiểu Bảo ngây ngẩn nhìn mình, cô tâm trạng tốt, nâng chân lên, một cước đá vào mông Tiểu Bảo, “Đi bung nước rửa mặt.”

Đôi mắt long lanh nước của Tiểu Bảo trong nháy mắt mở lớn, “Ngươi..... Ngươi..... Ngươi sai Tiểu Bảo hầu hạ ngươi?!”

Khổng Tử Viết xoay người, lại quăng mình lên giường, không biết xấu hổ bắt nạt Tiểu Bảo, cười hi hi phun ra bốn chữ, “Tôn sư trọng đạo!”

Tiểu Bảo méo miệng, thở hồng hộc nhảy xuống giường, bước đi ra phòng.

Khổng Tử Viết nằm trên giường, chốc chốc lại sờ cánh tay mình, chốc chốc lại sờ gò má mình, cuối cùng lại sờ bộ ngực kiêu ngạo của mình, sau cùng run run bờ vai bật cười! Làm người thật là tốt!

Nghiêng đầu, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, lười biếng vươn vai, ngay sau đó bật mình dậy, làm tạo hình hướng về phía trước của công nông binh!

Ánh mặt trời thật tốt, bầu không khí thật tốt, một ngày mới chỉ có thể càng tốt hơn!

Khổng Tử Viết thở dài một hơi, khom lưng, bắt đầu thu dọn rác trên mặt đất. Đêm qua, cô ăn thỏa thuê, vứt ra một sàn nhà đầy xương xẩu, bây giờ thì vẫn phải một mình cô thu dọn.

Khi cô dọn rác xong, Tiểu Bảo cũng đã mang nước trở lại. Cô tỉ mỉ rửa mặt xong, xoay người sau liền bắt đầu sờ trái mót phải, chuẩn bị lấy chút đồ đáng giá, sau đó lừa Tiểu Bảo hộ tống mình ra hoàng cung.

Tới nơi này, cô luôn cảm thấy không an tâm, chỉ sợ Vệ Đông Li sẽ tìm được mình.

Lúc này, tỳ nữ luôn chờ ở bên ngoài dò hỏi: “Tiểu chủ tử, người không cho nô tỳ hầu hạ rửa mặt, có thể cho nô tỳ hầu hạ người thay quần áo không?”

Tiểu Bảo hướng về phía ngoài cửa hô to: “Không cần!”

Sau đó kéo kéo bộ áo lót nhăn nhúm trên người mình, hất cầm về phía Khổng Tử Viết, ý bảo Khổng Tử Viết sửa sang lại cho nó một chút.

Khổng Tử Viết nhìn lướt qua Tiểu Bảo, hạ giọng nói câu, “Sống bằng sức mình.”

Tiểu Bảo méo miệng, thiếu chút nữa thì khóc òa, mở miệng muốn gọi người vào hầu hạ.

Khổng Tử Viết một tay bịt miệng Tiểu Bảo, lại phun ra bốn chữ, “Tự lợi bội ước!” Nếu Tiểu Bảo đã đồng ý giữ bí mật với cô. Vậy thì phải làm được, không thể nuốt lời được.

Tiểu Bảo sụt sịt cái mũi nhỏ. Tội nghiệp mà gât đầu, cảm thấy mình gặp phải “lưu manh”, thật là quá đen đủi!

Khổng Tử Viết thấy Tiểu Bảo nghe lời, mới vui vẻ cười, cúi đầu hôn một cái lên mặt Tiểu Bảo, lại bội phục mình có phương pháp giáo dục.

Tiểu Bảo đỏ bừng mặt, choáng váng sửa sang lại quần áo của mình dưới sự sai bảo của Khổng Tử Viết.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng hô nhỏ, ngay sau đó truyền đến tiếng bước chân lộn xộn.

Khổng Tử Viết lập tức nằm bò ra chỗ khe cửa quan sát ra bên ngoài, chỉ thấy trong viện vốn dĩ vắng vẻ đột nhiên trở nên ồn ào, hai tên tiểu thái giám

chạy như bay ra ngoài, nghênh đón một lão ngự y mặt đầy nếp nhăn, sau đó vây quanh lão thái y đi vào một gian phòng lớn.

Tiểu Bảo luồn vào trước người Không Tử Viết, cũng nhoài ra chỗ khe cửa nhìn trộm động tĩnh trong viện, khi nó thấy lão ngự y đi vào căn phòng lớn, thân mình nhỏ bé cứng đờ, một tay vội kéo cửa phòng ra, dậm hai cái chân ngắn cũn phi như bay về phía căn phòng đó.

Hóa ra, căn phòng lớn kia chính là nơi ở tạm trong của Bách Lí Lam.

Không Tử Viết vốn định theo Tiểu Bảo đi xem cảnh náo nhiệt, nhưng lại cảm thấy bản thân trước khi rời khỏi Vệ Đông Li thì không nên ra ngoài. Nhưng mà, mắt thấy Tiểu Bảo lo lắng như vậy, cô không khỏi bắt đầu hoài nghi, có phải Bách Lí Lam đã xảy ra chuyện gì hay không? Có vẻ như..... Đêm qua sau khi cô dọa cho Bách Lí Lam ngất xỉu, thì đã chạy luôn. Bách Lí Lam không phải là bị cô dọa cho thành tàn phế đấy chứ?

Trong lòng cô âm ỉ bất an, vì thế bất chấp, quyết định đi thăm dò đến cùng! Cô nhanh chóng chải đầu, tết mái tóc quăn thành một bím đen đen, tùy ý buông sau đầu, lại động tay sửa sang lại quần áo đầy nếp nhăn, lúc ấy mới nhẹ nhàng kéo cửa phòng ra, quét mắt nhìn bốn phía, sau khi xác định không có người chú ý đến mình mới cúi đầu, bước nhanh đi về phía căn phòng lớn nơi Bách Lí Lam ở.

Bọn nô tỳ đều bận bịu chăm sóc Bách Lí Lam, cũng chẳng có ai chú ý đến gương mặt này của cô. Và lại trong hoàng cung ăn tươi nuốt sống người này, luôn có thể biến mất một số người, sau đó lại đột nhiên nhiều hơn một số người, những điều đó đều là thấy nhưng không thể trách được. Ở trong hoàng cung làm nô tài, chỉ cần cúi đầu làm tốt chuyện trong bốn phận của mình, không để người biến mất kia thành mình thì đã là chuyện may mắn rồi.

Mượn hỗn loạn, Không Tử Viết gan to can trọng lên vào căn phòng lớn, núp mình sau cái bình hoa cực to siêu cấp sau đó thò đầu nhìn về phía giường, quả nhiên thấy vẻ mặt bệnh trạng của Bách Lí Lam!

Bách Lí Lam nhắm mắt lại, cau mày, chẳng những sắc mặt tái xanh, ngay cả bờ môi cũng lộ ra màu tím đỏ không bình thường!

Không Tử Viết cảm thấy áy náy. Bách Lí Lam người ta vì giúp mình, không tiếc hy sinh thanh danh chịu lấy một cơn hổ như mình, cô lại lấy oán trả ơn, dọa người ta ngất xỉu rồi vỗ mông chạy lấy người!

Ôi..... Nói thật, cô không nghĩ tới Bách Lí Lam lại không thể đề kháng với hù dọa như thế! Trước mắt, cô chỉ ngóng trông lão ngự y có thể kê ra một bài thuốc tốt, chữa khỏi bệnh cho Bách Lí Lam, dù sao cũng đừng để lại mầm tai họa gì cả, thử nghĩ mà xem, một đại nam nhân, động một tí vì kinh hách mà ngất, ai có thể chấp nhận được chứ? Tra tấn, đây mới là tra tấn chính cống đấy!

Không Tử Viết tránh sau bình hoa siêu cấp, mắt thấy đám nô tỳ bận tới bận lui, rốt cục đã sắc xong thuốc lão ngự y kê, muốn đút cho Bách Lí Lam uống.

Ai mà ngờ đến, Bách Lí Lam đặc biệt kháng cự đồ đắng. Cho dù y liên tục rơi vào trạng thái hôn mê, nhưng trước sau cũng không chịu bị cưỡng ép uống thuốc.

Mắt Tiểu Bảo đỏ như thỏ, ra sức lay lay cánh tay Bách Lí Lam, “Phụ thân, phụ thân, người phải ngoan ngoãn uống thuốc. Nếu không..... Nếu không..... Nếu không Tiểu Bảo sẽ không thích phụ thân nữa!”

Cũng chẳng biết những lời này Bách Lí Lam nghe lọt được bao nhiêu, nhưng khi nô tỳ lại bùng bát đến, y cũng cố nén ham muốn nôn ra, cố uống vào hơn nửa bát!

Không Tử Viết trong lòng cảm động, càng lúc càng cảm thấy người đàn ông Bách Lí Lam này thật đúng là không tồi chút nào. Ít nhất, y là một người cha tốt.

Bách Lí Lam uống thuốc xong, lại bị lão ngự y châm mấy cái, lúc này mới yếu ớt tỉnh lại, thần chí không rõ nhìn quanh mọi người một vòng, sau khi nhìn thấy Tiểu Bảo đang bò sát trên giường, cuối cùng cố cong môi cười một cái để Tiểu Bảo biết bản thân mình đã ổn rồi.

Lão thái y đầu tiên để Bách Lí Lam nghỉ ngơi, sau đó sai nô tài vác hòm thuốc của mình lên, vui vẻ đi có cái ăn nói với Hồng Đế.

Lão thái y chân trước vừa mới đi, ngoài cửa ngay sau đó truyền đến tiếng nô tỳ bẩm báo, “Bẩm Vương gia, Duệ Quốc Vô Song Vương gia đến thăm.”

Bách Lí Lam vốn dĩ muốn khước từ, nhưng vừa nghĩ đến cơn bạch hổ là do y trông nom không ra sao mới thất lạc, tâm luôn cảm thấy day dứt, vì thế dù thế nào cũng chống thân thể suy yếu dậy, găt đầu, ý bảo nô tỳ mời Vệ Đông Li vào.

Không Tử Viết trốn ở sau bình hoa chỉ cảm thấy huyết quản đột nhiên thu hẹp lại, theo bản năng muốn chạy trốn. Đầu cô xoay loạn bốn phía, nhưng trước sau cũng không tìm thấy lối ra có thể trốn ra an toàn.

Dù cho giờ phút này cô đã từ một cơn bạch hổ thành hình người, nhưng mà..... thăng nhãi Vệ Đông Li kia thật sự quá là thông minh, cô không dám cam đoan Vệ Đông Li sẽ không thể đoán ra cô lộ xác!

Dù cho ngàn vạn lần cô cũng không muốn thừa nhận, nhưng cô phải ngầm thừa nhận là cô có tâm lý sợ Vệ Đông Li. Cô không muốn bị hấn khóa ở bên người làm thú cưng nữa, cô không cần cuộc sống nom nớp lo sợ nữa! Xin hãy tin cô, Vệ Đông Li sẽ bất kể kể cuối cùng cô là một cơn bạch hổ hay là một người phụ nữ, chỉ cần hấn muốn, hấn phải buộc cô ở bên người làm thú cưng!

Đây chính cái gọi là nóng vội sẽ bị loạn, khi Bách Lí Lam ra hiệu nô tỳ ôm Tiểu Bảo đi ra ngoài, cô lại tìm chỗ trốn chung quanh; Khi đám nô tỳ đã đi ra khỏi phòng Bách Lí Lam, cô mới hậu tri hậu giác nghĩ ra, cô có thể bám theo sau đám nô tỳ cùng đi ra ngoài. Nhưng mà, trong thời gian chân trước chân

sau như thế, Vệ Đông Li đã tao nhã bước vào trong. Không Tử Viết đang nấu mình sau bình hoa chỉ có thể lập tức co người lại, ngừng thở, tiếp tục trốn sau bình hoa.

Vệ Đông Li lập tức đi đến bên giường Bách Lí Lam, mặt mang quan tâm hỏi: “Từ Lam đã khá hơn chưa?”

Bách Lí Lam hơi thờ mong manh trả lời: “Chỉ là ngẫu nhiên nhiễm phong hàn, cũng không lo ngại. Nhưng Đông Li có tâm đến đây thăm.”

Vệ Đông Li cười như tắm trong gió xuân, tiện đà nói: “Từ Lam hà tất phải khách khí? Tối hôm qua may nhờ có Từ Lam giúp đỡ, nếu không con bạch hổ kia của Đông Li chẳng biết có còn mạng sống đến ngày hôm nay hay không. Vừa mới nghe nói Từ Lam trở về từ ‘Dịch Tiên Trì’, không may nhiễm phong hàn, liền vội đến đây thăm xem. Từ Lam nhất định phải chăm sóc sức khỏe cho tốt, nếu không Đông Li thật sự là áy náy.” Vệ Đông Li lời này nói hết sức trôi chảy, có vẻ như hoàn toàn quan tâm Bách Lí Lam. Kì thực chỉ có trong lòng hần hiểu được, hần muốn tới hỏi thăm tin của bạch hổ. Nếu không phải “Dịch Tiên Trì” là bí mật không thể thăm dò của Hồng Quốc, thì hần sao có thể thành thật ngốc nghếch ở trong phòng, chờ tin của bạch hổ kia? Nhưng mà, hôm nay thăm từ phải đi hỏi báo lại. Nói Bách Lí Lam đã được Hồng Đế phái người đón từ “Dịch Tiên Trì” ra, cũng không thấy tung tích của bạch hổ, trong lòng hần mơ hồ cảm thấy bất an, mới lập tức chạy tới thăm thính tin tức, cũng lần nữa dùng lời nói không được phép nghi ngờ mà ám chỉ cho Bách Lí Lam biết, bạch hổ là của Vệ Đông Li hần, bất luận kẻ nào cũng đừng hòng nhúng chàm!

Bách Lí Lam nghe Vệ Đông Li nói xong, chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm hồ thẹn, vừa định há miệng đáp lời, chợt nghe ngoài cửa lại truyền đến một trận tiếng ồn ào. Ngay sau đó, Bách Lí Phụng hùng hổ chạy vào, mở miệng liền hỏi: “Đại ca, con bạch hổ kia đâu?”

Bách Lí Lam ngẩn ra, môi run run, mới thờ dài một hơi, yếu ớt nói: “Tối hôm qua ta ra ngoài ‘Dịch Tiên Trì’ lấy đồ ăn cho bạch hổ, sau khi trở về thì đã không thấy bóng dáng nó đâu.”

Con người phiếm màu xanh lam Không Tước của Vệ Đông Li co rụt lại, nhưng không hề mở miệng hỏi gì.

Bách Lí Phụng dậm chân nói: “Sao có thể?! Huynh vừa đi, ta đến thăm bạch hổ, nó còn náo loạn với ta một trận mà! Làm sao lại có thể đột nhiên biến mất? Đại ca đã phái người đi tìm chưa?”

Bách Lí Lam gật gật đầu, “Lúc ra khỏi ‘Dịch Tiên Trì’ đã phân phó mọi người tìm kiếm, nhưng vẫn không có kết quả.”

Bách Lí Phụng tựa như một con mèo bị chặt đuôi, quay tròn tán loạn trong phòng, “Người sao lại không coi chừng nó? Nếu nó bị người ta săn giết mất, làm thành giày da hồ để đi, thế thì như thế nào cho phải?!”

Bách Lí Lam ho khan hai tiếng, an ủi nói: “Phụng đệ, đệ tạm thời an tâm một chút chớ nóng nảy, nếu có người trong cung phát hiện ra con bạch hổ kia, nhất định sẽ bẩm báo cho phụ hoàng, không thể một mình giết thịt.”

Ai ngờ, Bách Lí Phụng lại cho một câu, “Ai dám giết của hồ của ta, ta lột da hần làm giày đi!”

Vệ Đông Li lạnh buốt liếc mắt nhìn Bách Lí Phụng một cái, thầm nghĩ: Hồ của hần? Thật đúng là cái đồ không biết xấu hổ là gì! Nếu lấy da mặt già làm giày để đi, phỏng chừng đi cả đời cũng chẳng hỏng được!

Vệ Đông Li đem ánh mắt chuyển sang Bách Lí Lam, trực tiếp hỏi một trọng điểm bị Bách Lí Phụng bỏ qua, “Từ lam, tối hôm qua phát hiện bạch hổ biến mất không thấy, vì sao hôm nay ngươi mới đi ra ‘Dịch Tiên Trì’?”

Ánh mắt Bách Lí Lam có chút mất tự nhiên né tránh một chút, sau đó mới trả lời: “Tối hôm qua không biết là ai đã đánh ta bất tỉnh, sau đó…… Sau đó bỏ ta mà đi. Cho đến khi phụ hoàng phái người đi đón ta và bạch hổ, ta mới tỉnh táo lại”

Mắt Bách Lí Phụng trở nên sáng ngời, nháy mắt nhảy bật đến bên giường Bách Lí Lam, hỏi: “Có nhìn rõ người đánh ngất huynh là ai không?”

Bách Lí Lam lắc lắc đầu, “Sắc trời quá tối, nên không nhìn thấy rõ.” Kỳ thật, Bách Lí Lam thấy rõ ràng người đã đánh ngất mình, nhưng y lại không muốn nói cho người khác, nói người kia là một nữ quý đầu bạc lửa thể, nói nữ quý kia sau khi đánh ngất mình lại lột hết quần áo của y, chỉ để lại cho y một cái quần lót? Nói rằng y không biết có phải mình đã bị nữ quý kia “làm nhục” rồi hay không ư?

Y biết, nếu y nói sự thật ra, chẳng những không khiến người khác tin phục, trái lại còn có thể rơi vào kết cục làm trò hề cho người ta. Ôi…… Ai mà tin được y bị một nữ quý lửa thể đánh lên chứ?! Y buồn nôn! Thiếu chút nữa thì bị tức học máu!

May mà y đã phân phó xuống, ai cũng không được phép nói những điều đã nghe đã thấy ở “Dịch Tiên Trì” ra ngoài, nếu không y cũng không phải là người dễ ăn nói đâu!

Nghĩ đến đây, Bách Lí Lam lại nhìn Vệ Đông Li, thấy hần khề rừ mí mắt xuống, trong lòng Bách Lí Lam càng thêm áy náy, vì thế trấn an nói: “Đông Li chớ có lo lắng, nếu bạch hổ đã thất lạc dưới tay ta, ta nhất định sẽ dốc lòng toàn lực đi tìm để ăn nói với ngươi.” Tiếp đó than nhẹ một tiếng, nghi hoặc nói, “Ngoài ‘Dịch Tiên Trì’ luôn luôn thủ vệ nghiêm ngặt, tối hôm qua lúc ta đi lấy hộp đồ ăn trở về, nhưng lại không nhìn thấy bất cứ thủ vệ nào. Chẳng lẽ thực sự có cao thủ len vào hoàng cung chỉ để trộm con bạch hổ kia đi ư?”

Cái tai xinh đẹp hình nguyên bảo* của Bách Lí Phụng gật gật hai cái, nhưng không tiếp thu những lời của Bách Lí Lam! Bởi trong lòng hần hiểu rõ ràng, những thủ vệ bên ngoài “Dịch Tiên Trì” đều là bị hần đánh ngất! Nếu không đánh ngất bọn chúng, hần làm sao có thể vào trong “Dịch Tiên Trì” thăm bạch hổ chứ? Chuyện này, không thể nói thật, tuyệt đối không thể nói thật, nếu không phụ hoàng của hần thế nào cũng phải lấy ván mà đập hần một trận!

Bách Lí Phượng không biết là chính vì hấn đánh ngắt những tên thị vệ kia, cho nên Không Tử Viết mới có thể lén lút chuồn ra khỏi “Địch Tiên Tri” mà không bị bắt cử kẻ nào phát hiện.

Vệ Đông Li than nhẹ một tiếng, trong đôi mắt phượng ngậm đầy tình cảm khiến người ta rơi vào rung động, “Con bạch hổ này đi theo Đông Li lâu ngày, nay đã thất lạc, thật sự khiến ta khó có thể chấp nhận. Cuộc đời này của Đông Li sợ là sẽ mất đi rất nhiều niềm vui rồi.”

Không Tử Viết giấu mình sau bình hoa thật sự không thể nhìn được mà giật mình một cái, cảm thấy thẳng nhai Vệ Đông Li này thật sự có thiên phú diễn kịch, kẻ không biết sự thật chân tướng còn cho rằng hấn rất quan tâm cô!

Bách Lí Lam hồ thẹn nói: “Đông Li yên tâm, nếu ta có thể tìm được con bạch hổ kia, nhất định sẽ đổi xử.....”

Vệ Đông Li không đợi Bách Lí Lam nói hết, nói tiếp: “Vậy làm phiền Tử Lam rồi. Nếu Tử Lam tìm được con bạch hổ kia, xin hãy phái người đưa về phủ của Đông Li, Đông Li sẽ cảm kích khôn xiết.”

Bách Lí Lam hơi giật mình, trong lòng xẹt qua cảm giác khác thường. Nếu y có thể tìm được con bạch hổ kia, y lại không hề muốn trả nó lại cho Vệ Đông Li. Tối hôm qua, y và con bạch hổ đã cùng vào tắm rửa trong “Địch Tiên Tri”, trên danh nghĩa, bọn họ đã không còn là quan hệ bè nước gặp nhau nữa. Hơn nữa, con bạch hổ đặc biệt như thế lại cho y một cảm giác trước nay chưa từng có.

Lần đầu tiên, y có được thứ y muốn có, làm sao có thể dễ dàng buông tay? Cảm giác này không có khả năng liên quan đến tình yêu, nhưng tuyệt đối đáng giá để y đi giành lấy!

Không chờ Bách Lí Lam nói, Bách Lí Phượng lại nhảy ra, đỉnh đặc nói với Vệ Đông Li: “Người cứ yên tâm thoải mái về Duệ Quốc đi. Về phần con bạch hổ kia, nó đã đồng ý với ta cùng đi du sơn ngoạn thủy, xông pha giang hồ. Cho nên, cho dù tìm được nó rồi, ta cũng sẽ không đưa nó về đâu. Nhưng mà ta cũng coi như là một người trượng nghĩa. Lần này người tới Hồng Quốc mượn lương, ta nhất định sẽ giúp người thúc đẩy việc này, coi như là báo đáp người giúp ta chăm sóc bạch hổ thời gian dài như vậy.”

Vệ Đông Li nghe Bách Lí Phượng nói xong, không trả lời, cũng không phản bác, trên mặt lại không giận mà cười.

Bách Lí Phượng thấy Vệ Đông Li không hề phản bác lại mình, vì thế lại tự động xếp ý tứ của Vệ Đông Li thành hai chữ “cam chịu”.

Bách Lí Lam nhìn Vệ Đông Li, lại quét mắt nhìn Bách Lí Phượng, không kim lòng được than nhẹ một tiếng, cảm thấy tương lai của con bạch hổ kia thật tội nghiệp.

Ngay lúc bầu không khí càng lúc càng quý dị, Tiểu Bảo thở hồng hộc chạy về, trùng đôi mắt ngập nước đảo bốn phía, sau khi xác định trong phòng không có bóng dáng của Không Tử Viết, xoay người muốn chạy ra ngoài. Chân còn chưa bước ra khỏi thêm cửa, thân thể nhỏ bé lại xoay lại, giậm hai cái chân ngẩn chạy về bên giường Bách Lí Lam, yếu đuối hỏi: “Phụ thân, đại cầu cầu đâu? Bọn họ nói đại cầu cầu đã mất rồi, phải không?”

Bách Lí Lam giơ tay xoa đầu Tiểu Bảo, dịu dàng nói: “Sẽ tìm được thôi.”

Vành mắt Tiểu Bảo trong nháy mắt đỏ hoe, há miệng khóc, “Đại cầu cầu của con, đại cầu cầu.....”

Bách Lí Lam sợ lây bệnh cho Tiểu Bảo, vì thế giục nó đi, “Tiểu Bảo ngoan, đi chơi đi.”

Tiểu Bảo quay đầu trùng mắt lườm Vệ Đông Li một cái, rồi khóc chạy ra ngoài đi tìm Không Tử Viết đã mất tích không thấy đâu.

Lúc này, Hồng Đế phái người đến thăm hỏi Bách Lí Lam, cũng tuyên Vệ Đông Li yết kiến để thương thảo chuyện quan trọng.

Vệ Đông Li đứng lên, theo tên thái giám bên người Hồng Đế rời đi. Khi hấn đi tới cửa, bước chân hơi dừng lại, người xoay một vòng, vòng đến phía sau cái bình hoa nhìn thoáng qua, thấy chỗ đó không có kẻ nào ẩn nấp, lúc ấy mới xoay người rời đi.

Bách Lí Phượng ném cho Bách Lí Lam một viên thuốc màu xanh ngọc bích rồi cũng theo sau bước chân Vệ Đông Li rời đi, vội vội vàng vàng đi tìm con bạch hổ đã mất tích không thấy đâu.

Trong phòng chỉ còn lại Bách Lí Lam, y mệt mỏi nhắm hai mắt lại, nhưng cho dù như thế nào cũng không thể đi vào giấc ngủ. Trong thời gian lặng yên trôi qua, y loáng thoáng nghe thấy tiếng đồ sứ cọ sát trên nền đất. Lúc Bách Lí Lam mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy cái bình hoa chỗ góc tường kia đang lắc lư trước sau để di chuyển thăng bằng một cách kỳ lạ! Cái bình hoa kia dường như đang cực lực ổn định thân bình, lại giống như muốn gãy khỏi gò bó. Trong lúc nó đang đong đưa đưa đưa, Bách Lí Lam tận mắt thấy cái bình hoa kia lấy một góc độ gian xảo tốc độ khó có thể hình dung, loạng choạng vòng đến bên giường y, choang một tiếng va chạm đến mép giường, ngay sau đó ngã lăn ra hướng ngược lại!

Sau tiếng đồ sứ vỡ vụn thanh thúy, Bách Lí Lam thấy một nữ tử ngây đại quần áo đầy nếp nhăn, run rẩy bò từ dưới đất lên, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, mở miệng “Hắt xì!” Không Tử Viết đột nhiên hắt hơi, máu mũi trào ra, toàn bộ bắn về phía Bách Lí Lam đang trợn mắt há mồm!

Bách Lí Lam chỉ cảm thấy một đồng máu bắn đến, khiến y từ tối hôm qua đã bị kinh hãi hít thở tắc nghẽn, mắt trợn ngược, tim đập run lên, nháy mắt đã chết ngắt.

Nô tỳ đứng chờ hầu hạ ở ngoài cửa nghe thấy tiếng đồ sứ vỡ vụn trong phòng, vì thế thật cẩn thận dò hỏi: “Vương gia, người có cần nô tỳ hầu hạ?”

Không Tử Viết trong lòng cả kinh, chà chà máu mũi của mình, khom lưng hướng vào gầm giường của Bách Lí Lam!

Choang một tiếng, Khổng Tử Viết lại ngã lăn ra đất.

Hóa ra, giường của Bách Lí Lam không phải loại giường bốn chân có thể giấu người, mà là một tấm phản gỗ!

Cái dụng này, chẳng những Khổng Tử Viết bị đập đầu đến thất điên bát đảo, đã vậy còn khiến Bách Lí Lam chấn tỉnh lại. Tác dụng to lớn có thể thấy được một phen.

Khổng Tử Viết nén giận trong lòng! Thì ra lúc Tiểu Bảo kéo hòng gọi đại cầu cầu, cô liền giẫm lên bệ cửa sổ nhảy vào trong bình hoa, có kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm mà tránh thoát một kiếp. Ai mà ngờ được, giờ phút này suýt nữa thì táng mạng dưới cái ván giường, thật là....uất ức chết mất!

May mắn là, người đang choáng váng là cô đây cũng coi như còn sáng suốt, động tác cũng coi như nhanh nhẹn, một giây trước khi nô tỳ đẩy cửa vào, cô nhảy bật lên, dứt khoát nhảy lên giường Bách Lí Lam, nhanh chóng buông màn trướng xuống, giấu mình bên cạnh Bách Lí Lam.

Khi cô ý thức được Bách Lí Lam đã tỉnh lại, cô không chút do dự bưng kín miệng Bách Lí Lam, nghe răng nanh trắng như tuyết, nhỏ giọng uy hiếp nói:“Câm miệng! Nếu không..... cắn chết!”

Bách Lí Lam bị bộ dạng máu chảy đầm đìa của Khổng Tử Viết dọa , trong nhất thời quên mất phải giỡn giỡn ra sao.

Khi nô tỳ đi đến bên giường, muốn nhìn xem Bách Lí Lam có phải không dễ chịu hay không, Khổng Tử Viết vươn tay, cách một màn trướng mỏng lung xua tay ý bảo nô tỳ kia đi ra ngoài.

Nàng nô tỳ kia cúi đầu, động tác nhanh nhẹn thu dọn sạch sẽ nhưng mảnh vỡ của cái bình hoa trên mặt đất, sau đó mới lĩnh mệnh lui ra.

Khổng Tử Viết thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời trong nháy mắt xoay người ngồi dậy, nhấc chân vắt trên người Bách Lí Lam, nghĩ ngợi cách để làm Bách Lí Lam hôn mê. Lấy gối đập đầu hay là dùng chân bịt đây? Hay là... một dao bổ xuống?

Nhưng mà, khi Khổng Tử Viết thấy gương mặt không chút huyết sắc của Bách Lí Lam, nổi áy náy hổ thẹn trong lòng lại dâng lên. Vì thế, cô gằm nhẹ nói:“Nhắm mắt, ngủ!”

Bách Lí Lam hết sức phôi hạp, lập tức nhắm hai mắt lại.

Khổng Tử Viết rất có cảm giác thành tựu, đắc ý dào dạt nhảy xuống giường, muốn rời khỏi. Không ngờ, chẳng đợi cô đi được hai bước, chợt nghe Bách Lí Lam dùng giọng khàn khàn hô: “Có.....”

Khổng Tử Viết trong nháy mắt bỏ nhào lên giường, liều chết bịt miệng Bách Lí Lam! Để cho y ngủ, y còn dám kêu “Có thích khách”, không coi cô là hồ thật hả!

Lúc này, tuy rằng Bách Lí Lam thân thể gầy yếu, nhưng suy cho cùng vẫn là một người đàn ông, làm sao có thể cam chịu bị một nữ tử chế ngự?

Vì thế, hai người bắt đầu lăn lộn đánh nhau ở trên giường. Khổng Tử Viết có chút thô bạo, Bách Lí Lam cũng sẽ chút võ nghệ cường thân kiện thể, trong lúc lăn lộn đánh nhau, Khổng Tử Viết tuy rằng chiếm thế thượng phong, nhưng cô lại vì không cách nào hạ độc thủ với Bách Lí Lam, cho nên có chút bị động, chỉ có thể thở hồng hộc vầy khốn chân tay của y.

Đúng lúc này, Bách Lí Phượng lại giống như một con vũ yến bay về, muốn hỏi Bách Lí Lam còn có nhớ chi tiết gì trước sau khi bạch hổ thất lạc hay không.

Khi hần nhảy vào từ cửa sổ, nhẹ nhàng dừng ở trước giường, đúng lúc xuyên qua tấm màn trướng nhìn thấy một bức hoạt sắc sinh hương đồ mộng mông lung lung như thế này.

Trong trướng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng Bách Lí Lam kêu rên thở hổn hển, cùng với tiếng gằm nhẹ tận lực kiềm nén của nữ tử nào đó .

Bách Lí Phượng đỏ mặt, than thở nói: “Đại ca đúng là thể lực tốt thật.” Tệ nạn cũng không quên tán dương bản thân mình, “Nhưng mà ‘Bích Tiêu Hoàn’ của ta tặng cho vẫn tốt hơn. Chờ về sau có cơ hội, phải đi loanh quanh ‘Thánh thủ môn’, lấy ít thuốc tốt để chuẩn bị khi cần đến.”

Bách Lí Lam nghe Bách Lí Phượng lắm bầm, ước gì bản thân mình cũng là một cao thủ võ lâm, có thể một cước đạp cái đầu của Bách Lí Phượng tàn phế luôn! Y cố gắng giãy dụa , khó khăn lắm mới vùng ra khỏi cái tay nhỏ bịt miệng y của Khổng Tử Viết, vội khàn khàn hô:“Cứu.....”

Khổng Tử Viết dùng tay chân đề tứ chi không ngừng vùng vẫy của Bách Lí Lam, để không cho y mở miệng nói chuyện, dưới tình thế cấp bách, cô đề bộ ngực ngạo nghễ của mình lên mặt Bách Lí Lam, chẳng những lấp miệng của Bách Lí Lam, ngay cả cái mũi y dùng để hít thở cũng bị cô lấp kín! Xem ra, chiêu ngực tấp kích này cũng rất đã mạn rất hữu dụng!

Thấy Bách Lí Lam rốt cuộc không thể kêu “Cứu mạng” được nữa, Khổng Tử Viết nhếch miệng cười, ấn cổ hòng thở gấp nói: “Vương gia..... thật là xấu xa.....”

Bách Lí Phượng rung mình một cái, cả người run rẩy, lại từ chỗ cửa sổ bay đi mất.

Khổng Tử Viết thẳng người dậy, rồi vũ khí cụp D áp trên mặt Bách Lí Lam ra. Chỉ thấy Bách Lí Lam đã sắp hít vào nhiều thở ra ít, trong lòng cô cả

kinh, vội ấn ấn ngực y, giúp y mau chóng hồi phục hít thở bình thường.

Khi Bách Lí Lam khôi phục hô hấp, câu đầu tiên dĩ nhiên là “Ngươi. .... ngươi. .... ngươi dám làm nhục bổn vương!”

“Ta thềm vào!” Không Tử Viết trong lòng mắng một câu, tên Bách Lí Lam này thật đúng là không biết phải trái! Cô tức cực điểm, cười lạnh một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi kéo đai lưng của mình ra, nổi khùng nói: “Thế này mới gọi là làm nhục!”

Bách Lí Lam sợ hãi, càng không ngừng vận vẹo thân thể, hai gò má đỏ bừng, cố gắng khuyên giải nói: “Đừng. .... đừng như vậy. Cô nương. .... Cô nương tự trọng. Chuyện như thế này, người cuối cùng chịu thiệt nhất định là cô nương, cần nhắc. .... cần nhắc. ....”

Không Tử Viết khẽ giật mình, như nhìn thấy quỷ mà nhìn Bách Lí Lam, trời ơi tên này vẫn cho rằng cô muốn cưỡng y?! Ngoan nào, đừng kéo nữa có được không? Cô chẳng qua là muốn trói y lại, sau đó lột quần đánh hai cái vào mông y mà thôi. Cô là một người vô cùng trong sáng đấy nhé!

Ngay lúc Không Tử Viết đang sững sờ, thăng nhĩ Vệ Đông Li này đã đi rồi mà còn quay lại!

Khi Vệ Đông Li biết được từ trong phòng Bách Lí Lam đổ một đồng mảnh vỡ của bình hoa, tâm tư hấn khẽ động, lại đi vòng vèo trở lại, không đợi nô tỳ thông báo, nhanh chóng đi vào trong phòng, xuyên qua tấm màn trướng mờ hồ chỉ nhìn thấy một bức đồ cời áo tháo dây lưng cực kỳ sinh động như trên.

Vệ Đông Li trong lòng cười khẩy, cảm thấy Bách Lí Lam này thật đúng là trong ngoài bất nhất, không có vẻ si tình. Y luôn miệng nói có cảm tình sâu vô cùng với cô vương phi, nhưng lúc triển miên trên giường bệnh vẫn còn muốn cá nước thân mật, làm chuyện phong lưu kia.

Vệ Đông Li mất lộ ra kinh thường khẽ liếc mắt một cái, liền xoay người lui ra ngoài.

Vệ Đông Li chân trước vừa đi, Không Tử Viết mềm nhũn cả người, ngồi phịch trên người Bách Lí Lam. Cô thở hổn hển, cảm thấy mồ hôi đều ướt đầm vạt áo rồi.

Lúc này, Tiểu Bảo quanh quần hai vòng ở bên ngoài vẫn chưa tìm thấy Không Tử Viết lại thùng thùng thùng chạy về, trong miệng còn hô: “Phụ thân. .... Phụ thân. .... Người giúp Tiểu Bảo tìm người được không?” Nói xong, một tay tung màn trướng lên.

Bách Lí Lam vừa định kêu to để Tiểu Bảo mau chạy, đã thấy Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn nữ tử đang cười trên người y, chớp chớp mắt, lẩm bẩm, nhỏ giọng nói: “Tiểu Bảo biết ngươi thích phụ thân, nhưng. .... nhưng mà bây giờ phụ thân đang bị bệnh, ngươi không thể cười phụ thân để chơi được.”

Không Tử Viết một đầu hắc tuyến, đột nhiên có cảm giác bị sét bổ trúng đầu.

Bách Lí Lam ban đầu cho rằng Không Tử Viết là gian tế trốn trong phòng hấn nghe lén bí mật, sau lại cảm thấy nàng muốn dùng vũ lực “làm nhục” mình, giờ phút này nghe Tiểu Bảo nói xong, trong lòng y càng thêm khẳng định, nữ nhân đang cười trên người y quả thật là muốn thấy người sang bắt quàng làm họ, muốn thừa dịp lúc mình thể nhược, dùng thủ đoạn cường ép hoan hảo với y, sau đó buộc y lấy nàng ta.

Từ sau khi Liễu Nhi của y mất, nữ nhân xung quanh y không ai không sử dụng đủ loại thủ đoạn muốn bò lên giường y, thay thế vị trí của Liễu Nhi, làm vương phi của y. Ngay cả lúc y ngẫu nhiên ra ngoài uống rượu, cũng sẽ bị người khác cố ý sắp xếp đủ loại nữ tử, diễn ra sự dụ dỗ giả tạo. Nhưng mà, y vẫn tâm như chi thủy, rốt cuộc vẫn kích không dậy nổi nửa phần ngọn sóng.

Thử hỏi thiên hạ, ai có thể so với được với Liễu Nhi – nữ tử lan tâm huệ chất, tư liễu tài cao, dụ dỗ như nước kia đây.

Nghĩ đến Liễu Nhi, trong lòng Bách Lí Lam tràn ngập nhu tình. Đảo mắt nhìn về phía Không Tử Viết, ánh mắt chợt lạnh lùng, trong ánh mắt chán ghét trắng trợn.

Nếu Không Tử Viết biết suy nghĩ giờ phút này của Bách Lí Lam, cô nhất định cười to ba tiếng, sau đó chấp tay làm lễ với Bách Lí Lam nói: Các hạ có thể tự đến trình độ này, coi như là trước chưa từng có sau cũng không ai bì được! Bội phục, thật sự là bội phục!

Đáng tiếc, Không Tử Viết không biết suy nghĩ của Bách Lí Lam, cô đang quần nhau với Tiểu Bảo, dùng lời bịa đặt che giấu chân tướng sự thật.

Về phần Vệ Đông Li, lúc này hấn đang nói chuyện với Hồng Đế, hơn nữa dùng ngôn ngữ sinh động làm cho Hồng Đế hiểu rõ sâu sắc tầm quan trọng của bạch hổ đối với hấn, cũng làm cho Hồng Đế hiểu được, bạch hổ thất lạc trong hoàng cung Hồng Quốc đã làm tổn thất đến thể diện của Hồng Đế biết bao nhiêu.

Quả nhiên, long nhan Hồng Đế giận dữ, cảm thấy việc này đã tổn hại đến thể diện của Hồng quốc, vì thế hết sức sáng khoái chấp thuận với thỉnh cầu mượn lương của Vệ Đông Li để mà thể hiện lòng day dứt trong lòng mình. Đương nhiên, về phần lãi khi trả lương, đó là một phần cũng không thể thiếu được.

Phía Cừ Quốc, Quốc sư chủ động ra mặt đàm phán, qua mấy phen cò kè mặc cả, quốc sư mới cười mím chỉ cho Cừ Quốc mượn lương. Cừ quốc mừng rỡ, cảm ơn rơi nước mắt. Quốc sư trong chớp mắt lấy đem lương thảo tích trữ với giá cao bán cho Cừ Quốc, kiên quyết kiếm về một món lợi to! Cừ quốc cảm mấy đồng còn thừa lại chẳng bao nhiêu, khóc không ra nước mắt!

May mà, ngân lượng Cừ Quốc vay từ Hồng Quốc cùng với lương thảo mua được cũng coi như nhiều, có thể giúp Cừ Quốc vượt qua cửa ải khó khăn này. Chẳng qua là, theo điều ước, từ nay về sau, Cừ Quốc hàng năm sẽ phải cống tiến cho Hồng Quốc, chỉ sợ là mười năm cũng chưa giảm được tấc thiếu kinh tế.

Duệ Quốc và Cừ Quốc được thỏa mãn mong muốn, rốt cục có thể “nửa năm mà về”. Tuy nói hai nước không có ai tay không mà về, nhưng nếu so sánh một chút sẽ phát hiện, lần mà Cừ Quốc phải trả cao hơn rất nhiều. Cho nên nói, trong màn độ sức này, Duệ Quốc đã thắng.

Tuy rằng Vệ Đông Li muốn ở lại Hồng Quốc tìm kiếm cái thìa của hắn, nhưng không biết làm sao Duệ Đế đã phái người đến thúc giục, yêu cầu hắn cấp tốc về nước cứu tế nạn dân. Vệ Đông Li không còn cách nào khác, chỉ có thể phái tù nô ở lại đây, đi tìm cái thìa của hắn.

Nhưng mà, điều làm hắn không ngờ đến là, tù nô cũng một đi không trở lại, giống như đã biến mất trong không khí vậy.

Về phần Không Tử Viết, cô trốn về phòng Tiểu Bảo dưới cái nhìn lạnh lẽo của Bách Lí Lam, sống những ngày như ở ả. Cho đến khi đám người Vệ Đông Li rời Hồng Quốc, cô mới cùng Tiểu Bảo ngồi nhuyển kiệu, lắc lư ra hoàng cung, đi tới Lam Vương phủ, trở thành tiên sinh trên danh nghĩa của Tiểu Bảo.

Tuy rằng Bách Lí Lam vô cùng ghét Không Tử Viết, nhưng bởi vì Tiểu Bảo thích cô, cho nên hắn đành cam chịu địa vị tiên sinh của Không Tử Viết, cho phép cô lưu tại Lam Vương phủ.

Cho dù Bách Lí Lam lưu Không Tử Viết lại, nhưng Không Tử Viết lại lịch không rõ, y vẫn tâm sinh hoài nghi, cho nên đã phái người lên giám thị nhất cử nhất động của Không Tử Viết. May mà, Không Tử Viết không ăn thì cũng ngủ, lại chẳng liên lạc với ai, càng không nửa đêm bò lên giường y nữa.

Bách Lí Lam vụng trộm thở phào một hơi, đồng thời cũng âm thầm cười nhạo mình không có tiền đồ, thế mà bị một nữ nhân dọa thành như vậy!

Bỏ đi, bỏ đi vậy, chỉ cần nữ nhân kia không phải gian tế, không làm hại Tiểu Bảo, y có thể mắt nhắm mắt mở cho qua được. Trong vương phủ của y gian tế còn ít sao? Cũng chẳng cần đề ý nhiều hơn hay thiếu đi một người như nàng ta.

Y xưa nay vô tranh với thế nhân, cũng chẳng quan tâm bên mình có thêm hai con mắt. Nhưng mà, cho dù là ai cũng không thể làm hại Tiểu Bảo của y, nếu không, ...y nhất định sẽ không tha thứ!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hồ nữ hung mãnh độ Bá Vương

Thời gian đôi khi rất kỳ quái, có lúc chậm như ốc sên, có lúc lại giống như sau móng ốc sên gắn một cái tên lửa vậy, vèo một tiếng đã phóng đi rất xa, nháy mắt biến mất không thấy. Làm người ta không khỏi cảm khái: Con mẹ nó nhanh thật!

Sau khi đám người Vệ Đông Li rời khỏi Hồng Quốc, Không Tử Viết đã thật thà ở trong Lam Vương phủ được một tháng lẻ một ngày. Trong thời gian này, cô đã lên lên xuống xuống ra ngoài một lần. Cô mang theo cái đai lưng có gắn ngọc của Tiểu Bảo đến y quán một chuyến, tìm một lão đại phu già ngoẻo bắt mạch cho mình.

Sau khi đã được lão đại phu tỉ mỉ bắt mạch, cuối cùng chẩn đoán chính xác rằng sức khỏe cô vô cùng tốt, không hề có bất kỳ dấu hiệu trúng độc gì. Không Tử Viết thở phào nhẹ nhõm, một chuyện có thể khẳng định trăm phần trăm đó chính là—bùn chân của Kim Túy Đại Tiên quả nhiên bá đạo thật! Chỉ cần một viên là yêu có thể biến thành người, người không còn sợ Dung Cốt Hoàn nữa!

Không Tử Viết vừa tung hô vạn tuế trong bụng, vừa ôm thân cây mai móng vuốt. .... à, không đúng, là mai móng tay của cô chứ. Người qua đường ai ai cũng liếc nhìn hành vi quái dị của cô, cô nhe hàm răng trắng như tuyết với bọn họ, hất cằm vui vẻ trở về Lam Vương phủ, vụng trộm nấu nướng trong phòng mình, phấn khích đến nỗi thiếu chút nữa thì đại tiểu tiện bất cứ chỗ nào! Khụ. .... Đây là tập tính của hồ, cô chỉ muốn dùng mùi để tuyên bố quyền độc lập của mình!

Tâm tình Không Tử Viết trở nên phơi phới, cảm thấy tương lai lại tràn đầy hy vọng! Cô cười như điên, run rẩy cả bộ quần áo đầy nếp nhăn, hùng hổ hiên ngang đi ra khỏi phòng, tính đòi cho mình một bộ đẹp hơn chút để không phụ với vẻ ngoài xinh đẹp kiêu ngạo này! Nếu cô đã biến từ hồ thành người rồi, vậy thì cô phải dốc sức hưởng thụ cuộc sống muôn màu muôn vẻ của loài người mới được!

Có ai nói chắc được đâu, nói không chừng một ngày nào đó, cô sẽ bất hạnh phải lòng một người đàn ông nào đó, sau đó giống như con thiêu thân lao vào lửa vì người đàn ông đó mà chết, nói thực, bây giờ cô có bóng ma tâm lý nghiêm trọng, thà rằng đầu hoạn, cũng không hi vọng yêu đương. Bảo cô ích kỉ cũng được, nói cô vô tình đành thôi, nếu ai sau khi đã trải qua cửu thế luân hồi đầy bi tráng như thế mà còn có thể yêu yêu đương đương, kẻ đó nhất định là đã ăn toàn bộ bùn chân của Kim Túy Đại Tiên, bị bổ não xuất huyết rồi!

Lắc đầu, cô quyết định hôm nay có rượu say rượu, ngày mai không rượu lấy nước uống!

Vườn vai đón ánh mặt trời, nét mặt biểu lộ nụ cười thoải mái, Không Tử Viết đi bộ đến căn phòng sớm đã bị cô mò qua, trong đó không chỉ có trang phục đẹp để cô cần, còn có rất nhiều trang sức châu báu. Không Tử Viết thăm dò nhìn nhìn chung quanh, thấy không có ai chú ý đến cô bèn khê khằng lách mình lủi vào trong phòng. Cô ôm tâm trạng hồi hộp, phấn khích mà bỏ nhào vào một cái hòm gỗ đựng quần áo ở trước, mở nắp hòm tung một bộ

quần áo đẹp để ra ngoài, làm tư thế đi đi lại lại trước gương. Tuy rằng những bộ trang phục này đều rất đẹp, nhưng màu sắc lại tào nhả, Không Tử Viết không phải quá thích, nhưng cũng có thể vui sướng chấp nhận được. Hi hi. .... Dù sao méo mó có còn hơn không mà.

Thử nghĩ mà xem, cô đã làm hồ hơn năm năm, ngày nào cũng một thân áo da lông trắng, quả thực đã chịu đựng đủ cái màu đơn điệu kia rồi. Nay cô tái thể làm người, nhất định phải cho mình thể nghiệm trọn vẹn đặc quyền của một người phụ nữ — son phấn, váy áo, châu báu, một thứ cũng không thể thiếu được! Lật đi lật lại, cô cuối cùng cũng tìm thấy một bộ váy áo đỏ thắm thêu hoa mẫu đơn điểm lệ ở dưới đáy hòm, lập tức thành thạo kéo bộ quần áo tỳ nữ trên người xuống, thay bộ váy áo cực kỳ diễm lệ này lên. Ngay lúc cô đang làm dáng trước gương, cánh cửa gỗ luôn đóng chặt đột nhiên phát ra tiếng két két. Ngay sau đó, Bách Lí Lam một thoáng lè một ngày không thấy mặt xuất hiện, đi vào trong ánh nắng chiều nghiêng ngả.

Giờ phút này, Không Tử Viết đối diện gương làm dáng quý phi say rượu. Con người màu đen vàng híp lại, một đầu tóc quần dày rối tung ở sau người, hồng y điểm lệ rũ xuống cánh tay cô, lộ ra bờ vai mượt mà tinh tế, cùng với ....rãnh ngực khiến người ta xịt máu mũi. Bước chân của Bách Lí Lam khựng lại, cả người đều bị bức mĩ nhân đồ bán lửa trước mặt làm cho rung động, quên mất còn có một người phía sau mình.

Mà Bách Lí Phụng theo sau Bách Lí Lam vẫn còn chưa biết cảnh xuân trong phòng, vẫn đi nhanh vào trong, lại vì Bách Lí Lam đột nhiên dừng lại mà không kịp phanh, cả người trực tiếp xô vào lưng Bách Lí Lam, khiến Bách Lí Lam bay vào trong, trực tiếp ngã nhào dưới chân Không Tử Viết, hôn lén chân cô.

Bách Lí Phụng vốn định vươn tay kéo Bách Lí Lam lại, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy Không Tử Viết hấn lại đại ra, không tự chủ được tròn to mắt, ngừng thở. Giờ khắc này, hấn chỉ cảm thấy trái tim co rúm kịch liệt, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy! Linh hồn hấn đang run rẩy, các giác quan của hấn đang gào thét, hấn. .... hấn muốn nằng! Suy nghĩ này đến bất ngờ, nằng liệt như thế, không thể cự tuyệt như thế! Không Tử Viết không ngờ tới lại gặp Bách Lí Lam và Bách Lí Phụng trong tình cảnh như thế này. Cô rất không tự nhiên đứng dậy, rút cái chân dưới miệng Bách Lí Lam về, kéo tấm áo choàng rũ trên cánh tay lên, làm bộ như không có việc gì, hướng về phía hai người gật đầu, liền muốn bỏ đi.

Đúng lúc này, Bách Lí Phụng lại trực tiếp phun ra một câu, “Đại ca, huynh tặng vũ cơ này cho đệ đi!”

Không Tử Viết khựng lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Bách Lí Phụng, càng lúc càng cảm thấy thẳng rãnh này. .... đáng ăn đòn! Con mắt nào của hấn nhìn thấy cô giống vũ cơ hả? con mắt nào của hấn thấy cô thuộc về Bách Lí Lam?

Bách Lí Lam đồ mặt từ dưới đất bò dậy, đầu tiên là mặt tự nhiên mím môi, sau đó dùng sức trừng mắt nhìn Không Tử Viết giống như Không Tử Viết có thù không đội trời chung vậy. Người hấn khẽ run lên, nâng tay, chỉ vào Không Tử Viết, phẫn nộ quát: “Người là ai? Ai cho phép người vào đây?!”

Không Tử Viết nhú mày, cảm thấy tên Bách Lí Lam này đối với ai cũng rất ôn hòa, chỉ riêng với mình là thô bạo, chẳng lẽ mình đã bị Vệ Đông Li hành hạ ra khí chất chịu ngược đãi? Phàm là người tính tình tốt nhìn thấy cô cũng muốn tiến lên đập cho hai cái? “Ai cho người mặc bộ quần áo này? Người. .... người cời ra ngay cho ta!”

Không Tử Viết bị Bách Lí Lam quát cho chói sáng đầu óc, tính nóng nảy bị khiêu khích, hai tay chống nạnh, khinh thường nhướn mày, đánh trả nói: “Muốn xem thoát y hả, đi kỹ viện tìm lấy một tỷ tỷ đi, đừng có làm phiền bà đây!”

Bách Lí Lam khi nào thì gặp phải một nữ tử danh giá như thế, trong lúc nhất thời y dờ ra. Khuôn mặt ôn nhuận như ngọc trở nên đỏ bừng, bộp chộp nắm tay, thẹn quá thành giận nói: “Người. .... người. ... có biết mặt mũi là cái gì không hả?” Không Tử Viết cọt nhả nâng tay lên. ... chỉ vào má mình, “Ta biết mặt mũi chẳng qua cũng chỉ là một lớp da, người có ta cũng có, chẳng qua độ dày không giống nhau thôi. Xin hỏi vương gia, người biết mặt mũi là gì sao?” Không đội Bách Lí Lam trả lời, cô nói tiếp, “Nếu người biết thì sẽ không bắt ta cời quần áo trước mặt mọi người.” Chưa hết, cô còn giả bộ đáng yêu, chớp chớp con mắt màu đen vàng, phun ra hai chữ có thể làm Bách Lí Lam tức chết, “Phải không?” Bách Lí Lam bị tức không nhẹ, ngực phập phồng, nháy mắt mắt đi bình tĩnh, y mở miệng mắng: “Người. .... Người. ....” thế nhưng vốn từ mắng người nghèo nàn, cuối cùng chỉ có thể lại quát, “Cời quần áo ra!”

Không Tử Viết cũng bực mình, kéo quần áo xuống vo thành một cục, hung hăng nện vào khuôn mặt đã hóa đá của Bách Lí Lam! Sau đó giẫm lên cái váy, dậm chân hai cái, hất cằm, đẩy Bách Lí Phụng đang chắn ở cửa ra, chỉ mặc cái áo lót che nửa ngực tự chế với quần đùi, chân trần, ngửa đầu mạnh bước rồi đi ra ngoài!

Bách Lí Lam nắm chặt bộ hồng y đã rách nát trong tay, xiết chặt ngón tay, từ đầu đến cuối cũng không cách nào tin được bộ giá y Liễu Nhi mặc khi gả cho mình lại gặp phải tình cảnh này!

Bách Lí Phụng nhìn theo bóng lưng Không Tử Viết, cảm thấy cô giống như một đóa hoa kỳ lạ sinh trưởng trên vách núi, đón ánh mặt trời, nổi bật như thế, trời sinh phản nghịch, không giống người thường!

Không Tử Viết cảm giác được ánh mắt nóng bỏng sau lưng, nháy mắt quay người lại, gờn ngón tay giữa với Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng không rõ ý của Không Tử Viết, cho rằng đó là cách cô chào hỏi, vì thế cũng học Không Tử Viết, dựng ngón giữa lên với cô.

Không Tử Viết nhú con mắt đen vàng, cũng nở nụ cười, cảm thấy mình tự làm tự chịu. Xoay người, đi về hướng phòng của mình.

Bách Lí Phụng chói sáng cười, cảm thấy toàn bộ thế giới của mình đều đang lấp lánh bong bóng màu hồng. Hơn nữa, trong mỗi bong bóng đều là Không Tử Viết, có mặt của cô, có đôi chân của cô, có bóng lưng của cô, có bộ ngực của cô đặc tả xong rồi, máu mũi tuôn trào!

Không Tử Viết trở lại phòng mình, vừa tìm một bộ y phục tỳ nữ khác để thay, vừa thầm mắng mắng mình không giữ được bình tĩnh.

Cô bây giờ là một thường dân, làm sao lại có dũng khí đối nghịch với Bách Lí Lam? Còn nữa, Bách Lí Lam có ơn với cô, cô không nên bị vài ba câu nói

của y làm cho tức đến hồ đồ. Tử Viết, mày phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu Vương phi đã từ thế nhiều năm như vậy, hà cớ gì để y phục của nàng ta phủ bụi chứ?

Bách Lí Lam vì sao không thể rộng lượng một chút, cho một kẻ còn sống như cô cũng được hưởng thụ chút đãi ngộ cấp bậc vương phi chứ? Thực sự, con người cô không mắc bệnh sạch sẽ, sẽ không chê nhặt lại quần áo cũ của người quá cố.

Ồi..... Nếu hôm nay không đụng phải Bách Lí Lam thì tốt rồi, như vậy cô đã có thể “mượn” dùng chút quần áo của cố Vương phi toàn bộ làm trợ cấp giang hồ!

Không Tử Viết vỗ ót, không cho mình nghĩ nhiều nữa. Cô phát hiện giờ cứ nghĩ nhiều là đầu lại đau.

Xem ra cô đã quen với cách suy nghĩ đơn giản khi còn làm hồ, trong nhất thời có chút không thể thích ứng với tình cảm phức tạp của con người.

Cô quay người đi ra cửa phòng, đúng lúc gặp Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo ngửa cái mặt trắng nõn lên, hỏi:“Tử Viết, cô muốn đi đâu vậy?”

Không Tử Viết dắt tay Tiểu Bảo, “Đi, cùng ta đi tìm Lí quản gia đòi tiền tiêu vật hàng tháng đi!”

Hai người xuyên qua con đường nhỏ có bóng cây râm mát, vòng qua hồ nước hậu viện, rốt cục chặn đường Lí quản gia ở trước cửa phòng thu chi.

Không Tử Viết hết sức tự nhiên xòe tay ra, “Lí quản gia, ta tới lấy tiền tiêu vật hàng tháng trước.”

Lí quản gia khẽ giật mình, đầu tiên thỉnh an Tiểu Bảo, sau đó trầm mặt, bày ra sự uy nghiêm của quản gia, nói:“Bây giờ trước phát tiền tiêu vật hàng tháng người không tới lấy. Khoản tháng trước đã kết toán rõ ràng, không thể vì người mà phá vỡ quy củ. Tự người phải nhớ, tháng sau tới lấy đúng giờ đi.”

Trong một tháng lễ một ngày này Không Tử Viết vẫn biểu hiện vô cùng tốt, gần như có thể nói là không đi đâu cả, càng miễn bàn có tranh chấp với người ta. Cho nên không ai biết sự lợi hại của Không Tử Viết, chỉ coi cô là nha đầu mang Tiểu Bảo về. Tuy Tiểu Bảo thích chạy đến chỗ cô, nhưng đại chủ tử Bách Lí Lam của Lam phủ lại chẳng gặp cô, đây là chuyện ai cũng biết. Cũng bởi vậy, bọn hạ nhân trong Lam phủ đều không coi cô ra gì. Hôm nay cô đột nhiên chạy chỗ Lí quản gia đòi tiền tiêu vật hàng tháng trước, Lí quản gia chẳng nhưng không đưa cô tiền mà còn ra oai phủ đầu với cô nữa!

Không Tử Viết thấy Lí quản gia không chịu đưa mình tiền tiêu vật hàng tháng cũng không phát cáu, vẫn cười hihi quay vòng vòng bên Lí quản gia, nói:“Lí quản gia chớ lo đi mà, ta thật sự cần tiền mua chút đồ. Nếu thật sự không được thì ngài cho ta vay một ít, chờ tháng sau phát tiền tiêu vật, ngài trực tiếp khấu trừ là được rồi.”

Lí quản gian lộ vẻ không kiên nhẫn, xua tay đuổi nói: “Đi đi đi, lượn đi cho nước trong, không thấy chỗ này đang bận túi bụi đây à? Người cả ngày chơi bởi lêu lổng, coi Lam vương phủ là chỗ nuôi kẻ nhàn rỗi hay sao? Nếu không phải tiểu chủ tử thu lưu người, loại nữ tử giống như người sớm muộn gì sẽ bị bán vào thanh lâu! Làm người phải biết cảm kích, người..... a..... Người dám đánh ta?!”

Không Tử Viết áng chừng cái gậy vừa thuận tay cầm lên, không hề khách khí nện vào Lí quản gia một lần nữa!

Nếu cô đã đắc tội Bách Lí Lam thì còn cần gì phải sợ Lí quản gia nữa? Nếu cô sớm muộn gì cũng bị đuổi đi thì cần gì phải khách khí với Lí quản gia? Đánh trước để trút giận rồi nói sau!

Đầu năm nay, uất ức ai thì cũng không thể để mình cô uất ức được.

Thật đấy, cô đã kiềm nén lâu lắm rồi, phải bùng nổ, phải bùng nổ cực điểm! Các vị à, các người hãy nhìn chút đi.

Người tốt có có hồi báo tốt, chết sớm đầu thai sớm, con bà nó, xem chiêu đây!

Lí quản gia kêu gào thảm thiết dưới đòn gậy của Không Tử Viết, vừa ôm đầu trốn, vừa không để ý đến mặt mũi nữa mà kêu la:“Cứu ta với, cứu ta với! Đánh người! Đánh người!”

Không Tử Viết vung gậy như hồ phát uy, bám riết không tha đuổi theo sau Lí quản gia, nhất thấy Lí quản gia trốn đằng sau Bách Lí Lam nghe tin chạy tới, cô vội chạy hai bước. Sau hi hung hăng chọc cho Lí quản gia một gậy nữa mới ngừng tay, dựng cái gậy trên mặt đất, giành trước nói với Bách Lí Lam:“Lí quản gia chẳng những không đưa ta tiền tiêu vật hàng tháng trước lại còn mỗ mỗ sỉ nhục ta. Vương gia minh giám, nếu người cho rằng ông ta làm đúng, trận đòn này ta chịu trách nhiệm. Tiền tiêu vật hàng tháng ta không cần nữa, để lại cho ông ta xem bệnh đi.” Nói xong, quăng gậy đi, xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Bảo thấy Không Tử Viết muốn đi, vội ôm lấy chân cô, hỏi:“Tử Viết đi đâu thế? Đừng đi mà, đừng đi mà, chơi với Tiểu Bảo đi.”

Không Tử Viết than nhẹ một tiếng, vươn tay xoa đầu Tiểu Bảo, vô cùng đau lòng cảm khái nói:“Vi sư đi rồi, sợ là sau này vô duyên gặp lại. Con phải tự lo lấy thân, chớ học những trò hạ lưu không ngóc được đầu lên. Con phải biết rằng, nam nhi phải biết gánh vác, nhất định không được có những suy nghĩ bần thiêu, làm những chuyện không tôn trọng nữ tử. Tỷ như, yêu cầu nữ tử cúi đầu trước mặt mọi người. Chờ con sau này trở thành chủ một nhà, cũng vẫn phải nhớ tới lời của vi sư ngày hôm nay, không thể nợ tiền người ta, cắt xén tiền tiêu vật hàng tháng không cho. Phải biết rằng đó đều là tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân lao động đấy!”

Bách Lí Lam nghe Không Tử Viết chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, tức giận đến nỗi choáng váng, sắc mặt càng lúc càng không tốt. Y không nhớ y đã từng tức giận đến mức này chưa! Mà nay, trong vòng một ngày, y bị Không Tử Viết chọc giận suốt nửa học máu vỡ phổi!

Bách Lí Lam thử dẹp lửa giận trong lòng, không để mình so đo với một nữ tử. Y nói với mình, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh! Phải! Bình! Tĩnh!

Nhưng mà y bình tĩnh được sao?

Bờ môi đầy đặn của Không Tử Viết khép vào mở ra đều phun ra những lời lẽ thô tục độc ác! Câu nào câu nấy kích thích màng tai y, khiến y làm sao có thể giả vờ có tai như điếc?

Chính là nữ nhân này, nàng ta chẳng những lúc y bị bệnh cười lên người y muốn cưỡng ép giao hoan, lại còn xé rách giá y của Liễu Nhi, tùy tiện dạy Tiểu Bảo! Có thể nhện cái gì chứ cái này không thể nhện: thù mới hận cũ chồng chất, cho dù Bách Lí Lam tính tình tốt đến mấy cũng không cách nào tiếp tục duy trì cái phong độ quân tử chết tiệt này được nữa!

Trong khi Lí quân gia khóc lóc rên rỉ, Bách Lí Lam xiết chặt ngón tay lạnh ngắt, phân phó nói: “Nhốt nữ nhân này trong phòng củi, bỏ đói nàng ta ba..... bỏ đói nàng ta năm ngày!”

Không Tử Viết trong nháy mắt xoay người lại, nhú mày nhìn Bách Lí Lam, chắc chắn nói: “Vương gia, quyết định này của ngươi không khỏi quá vô đoán đi? Thứ nhất, ta không bán mình cho nhà các ngươi; thứ hai, ta đã làm sai chuyện gì để “ngài” mở miệng trừng phạt?” Không Tử Viết cố ý nhấn mạnh từ “ngài”.

Bách Lí Lam há miệng thờ đốc, nhưng không phát ra được tiếng nào. Tưởng y kinh tài tuyệt đỉnh, đầy bụng kinh luân, hôm nay lại bị Không Tử Viết hỏi á khẩu không trả lời được! Thật là.....bẽ mặt!

Bách Lí Lam hít sâu một hơi, cắn răng nói: “Đừng vội giảo biện! Ngươi hôm nay lên lút lên vào phòng của Vương phi, chẳng lẽ không phải muốn ăn trộm hay sao!”

Không Tử Viết giữ giữ váy, “Ta thấy căn phòng kia không ai quét tước, cho nên đi lau bụi. Chẳng mấy người làm việc tốt không để lại tên giống như ta đâu.”

Bách Lí Lam tiến một bước, ép hỏi nói: “Nếu là quét tước, vì sao lại mặc y phục của Vương phi?”

Không Tử Viết vô lại nói: “Ta thấy quần áo trong hòm gỗ sắp mốc meo rồi, cho nên lấy ra đem đi phơi. Để quần áo trước sau, trái phải, trên dưới đều được phơi ta mới bắt đầu mặc quần áo lên người. Nếu cách ta phơi quần áo có vấn đề, vậy thì xin Vương gia nói cho ta biết phải phơi như thế nào đây?”

Bách Lí Lam lại bị hỏi á khẩu không trả lời được, hoàn toàn không còn cách nào với loại nữ tử chết cũng không cần mặt mũi này.

Không Tử Viết trong lòng ngẫm nghĩ, thảo nào Vệ Đông Li lúc nào cũng thích bắt nạt cô, xem ra, nhìn kẻ khác bị mình làm cho tức đến nỗi không còn sức phản bác đúng thật là con mẹ nó một chuyện rất kiêu ngạo! Nghĩ đến đây, cô nhếch miệng cười, cúi đầu vỗ mặt Tiểu Bảo, nhẹ nhàng nói: “Tuy rằng cha con không cho ta tiền tiêu vặt hàng tháng, nhưng vì sự xưa nay hào phóng, sẽ cho con một bài học miễn phí nữa. Tiểu Bảo con phải nhớ kỹ, bắt giặc phải có tang vật, bắt gian phải bắt tại giường. Không có chứng cứ thì gọi là vu khống!” Nói xong, cô xoay người đi thẳng ra ngoài. Tuy rằng trong lòng luyện tiếu Tiểu Bảo, nhưng suy cho cùng Lam Vương phủ cũng không phải nơi cô có thể ở lâu dài.

Bách Lí Phượng vẫn xem náo nhiệt ha ha cười, lộn một cái trên không rơi trước mặt Không Tử Viết, hỏi: “Tử Viết, nàng họ gì?”

Không Tử Viết không kiêng dè, “Không.”

Đôi mắt trắng lười liêm của Bách Lí Phượng lóe ra ánh sáng hưng phấn, “Thật là một cái tên đặc biệt.”

Không Tử Viết gật gật đầu, xem như đồng ý với quan điểm của Bách Lí Phượng, vòng qua hẻm, tiếp tục đi về phía trước.

Bách Lí Phượng không sòng lòng lại chặn đường Không Tử Viết, “Tử Viết, nàng còn chưa hỏi tên ta.”

Không Tử Viết nhất thời cảm thấy đau đầu, “Bách Lí Phượng, ngươi có thể không chặn đường ta nữa không?”

Mặt Bách Lí Phượng lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, nháy mắt cười lộ ra hàm răng trắng sáng chói, “Hóa ra nàng luôn biết ta là ai. Nói đi, có phải nàng có dụng tâm với ta không?”

Máu huyết Không Tử Viết đang gào thét, thật khao khát một phát cắn đứt cổ Bách Lí Phượng để hần không thể tự kỷ được nữa!

Không Tử Viết trầm mặt, dứt khoát xoay chân muốn bước qua bên người Bách Lí Phượng.

Bách Lí Phượng thân hình cực kỳ linh hoạt, lại ngăn đường Không Tử Viết, vô cùng thân thiết hỏi: “Tử Viết, nàng muốn làm gì?”

Không Tử Viết ngậm ngẫn, hình như..... cô và hần cũng không đâu có thân thiết như thế? Nhớ tới ngày trước, Không Tử Viết càng lúc càng cảm thấy Bách Lí Phượng giống như một miếng cao mềm nhũn tấp ở cổ họng, khiến bạn muốn nuốt cũng nuốt không trôi, muốn nhổ cũng nhổ không ra được, thật

sự là rất đỉnh.

Cô nhớ tới lời lẽ hào hùng Bách Lí Phụng từng nói, cho nên trực tiếp đáp lại một câu, “Tìm một chỗ để ngủ, tuyệt đối không bước chân vào giang hồ.”

Bách Lí Phụng ngây người, càng lúc càng cảm thấy nữ nhân này rất thú vị. Chẳng những nhanh mồm nhanh miệng, còn khiến người tính tình tốt như Bách Lí Lam tức giận không nhẹ, lại còn khả năng động thủ cực mạnh đánh cho Lí quân gia thành đầu heo. Thật sự càng lúc càng cảm thấy nàng vô cùng thích hợp cùng mình phiêu du giang hồ. Nhưng mà...nàng làm sao lại biết hẳn muốn cùng nàng phiêu du giang hồ?

Không Tử Viết đẩy Bách Lí Phụng đang nghi hoặc đẩy hoặc ra, lắc lắc mông đi về đại môn Lam Vương phủ. Vốn dĩ cô muốn trèo tường đi cửa sau, nhưng mà như vậy thực sự không có khí thế gì cả, vì thế cô kiên quyết quyết định đi cửa lớn!

Quả nhiên, gia nô thủ vệ chặn Không Tử Viết lại, nói là không có thể bài của Lí quân gia, bất cứ nô tì nào cũng không được phép ra khỏi phủ.

Không Tử Viết lập tức lộ ra vẻ mặt cảm động, “Vị đại ca này huynh thật là tốt bụng. Vương gia vừa mới đuổi ta đi, huynh lại không để ta đi, thật là người tốt!”

Tên gia nô thủ vệ kia vừa nghe thấy lời này, lập tức buông cánh tay chặn Không Tử Viết xuống, hận không thể khiến cô lập tức biến mất, ngàn vạn lần cũng đừng rước lấy phiền toái cho mình.

Không Tử Viết nhấc chân bước ra khỏi Lam Vương phủ, đầu tiên là quét mắt liếc trái nhòm phải một cái, sau đó hí mắt nhìn bầu trời, hít một hơi thật sâu, cảm thấy không khí ngày hôm nay trong lành khác thường.

Không Tử Viết đi trên đường cái, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển như chính tâm trạng cô lúc này, có xúc động muốn bay lượn.

Thoát khỏi Vệ Đông Li, vịnh biệt Lam Vương phủ, cô...cuối cùng đã tự do rồi!

Cô có thể giống một nữ tử bình thường mà đi dạo phố, cô có thể giành một công việc cho mình, cô có thể bắt đầu một cuộc sống mới! Có lẽ, kết cục của cô sẽ chẳng hề tốt đẹp gì, nhưng ai cũng không thể can thiệp vào trong quá trình này được! Trong quá trình này, cô muốn sống tự do, sống có danh dự! Ai dám ức hiếp cô, cô sẽ cắn chết hắn luôn! Con thỏ nóng lên còn có thể cắn người, huống chi là con hổ cô đây?

Trước mắt, cô đối mặt vấn đề lớn nhất — bụng có chút đói.

Không Tử Viết hừ hừ một tiểu khúc, đi bộ đến một tửu lâu thoát nhìn có vẻ hết sức xa xỉ. Cô đứng trước cửa tửu lâu hít hương thơm, khiến con sâu tham ăn trong bụng làm loạn một trận, không thể không ăn một bữa thật ngon đẹp tan cảm xúc xao động.

Không Tử Viết nhếch môi cười, tâm trạng dễ chịu đi vào trong tửu lâu kia, trực tiếp đi thông thả bước lên lầu hai, tự mình chọn một chỗ gần cửa sổ mà ngồi xuống, ra hiệu bảo tiểu nhị mang ba món mặn và một cái đầu heo kho lên, cộng thêm hai cân thịt bò muối và ba con cá chép hấp cách thủy.

Tiểu nhị nghe được liên tục gật đầu, cũng cẩn thận dò hỏi: “Vị nữ khách quan này, chủ tử nhà người khi nào thì tới đây? Có cần lập tức mang đồ ăn lên không?”

Không Tử Viết nhún mày cười, chỉ chỉ cái mũi của mình, “Hôm nay tỷ tỷ ta đây tự làm chủ tử của mình, thưởng cho mình một bữa ăn ngon, người xem có được hay không?”

Tên tiểu nhị được ra chớp mắt, cố gắng cười vui vẻ, gật đầu gật đầu nói: “Được! Sao mà không được chứ. Ngài chờ ạ, tiểu nhân sẽ mang đồ ăn lên ngay.”

Khoảng qua hai chung trà, đồ ăn Không Tử Viết gọi đã mang lên toàn bộ, chiếm đầy cả mặt bàn.

Cô thông thả cầm đũa lên, ăn ăn uống uống dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người. Cứ mỗi khay thức ăn hết nhẵn, thực khách coi náo nhiệt xung quanh lại phát ra tiếng ồ à khe khẽ. Khi Không Tử Viết nâng cái đầu heo kho cuối cùng lên, thực khách xung quanh đã bắt đầu chú ý, đều thi nhau cá xem cô có thể gặm sạch cái đầu heo kia hay không.

Không Tử Viết nghe ngóng, trong lòng nổi lên một kế.

Cô đặt cái đầu heo kho lại xuống mặt bàn, quay đầu lại trong tiếng thờ dài thất vọng của đám thực khách, cười nói: “Nghe nói các vị khách quan đang lấy Tử Viết có thể gặm sạch cái đầu heo này hay không làm tiền đặt cược, một khi đã như vậy, Tử Viết cũng không tiện làm trái hứng thú của mọi người, xin theo mọi người vui chơi.” Nói xong, cô nâng chân lên, từ chỗ mắt cá chân tháo ra một cái vòng chân do nhiều châu báu đủ màu kết thành, đặt lên trên bàn, “Đây là tiền đặt cược của ta, cá ta có thể ăn hết cái đầu heo kho này!”

Người có thể ăn com ở gian tửu lâu này đều là nhà có của cải, đối với các loại đồ như trân bảo lại càng có chút hoả nhãn kim tinh. Cho nên, lúc Không Tử Viết đặt cái vòng chân kia lên bàn đã lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Phải biết rằng châu báu đủ màu trên cái vòng chân kia không những được mài tinh xảo, mà mỗi viên đều là đồ quý giá hiếm có trên đời, giá trị liên thành!

Đám thực khách thấy Không Tử Viết tuy là một thân trang phục tỷ nữ, nhưng váy áo trên người không chỗ nào không phải thủ công tinh xảo, chất liệu thượng thừa, vừa nhìn đã biết là đại nha đầu của nhà có tiền. Cái vòng chân kia không chừng là bảo bối vị chủ tử nào đó ban thưởng, nàng cũng không biết được giá trị, cho nên mới lấy ra làm tiền đặt cược.

Nghĩ đến đây, đám thực khách đều tới tập mớ ra một nắm ngân lượng, cá Không Tử Viết không thể gặm hết cái đầu heo kia!

Khổng Tử Viết liếc mắt nhìn chỗ ngân lượng chặc chặc nói: “Các vị khách quan, trong đô thành xem một con khi diễn trò cũng phải ném ra vài cục bạc vụn nhỉ? Hôm nay không chỉ có tiểu nữ từ biểu diễn gặm đầu heo, còn có cái vòng chân này có thể lấy, các vị khách quan làm sao có thể không biết ngưng đặt chút tiền đặt cược thế này, thật là khiến Từ Viết xem thường rồi.”

Đám thực khách thấy Khổng Tử Viết khi nói chuyện mắt mày ngả ngón, như nũng nịu như giận dữ, quả nhiên là có phong tình riêng, chỉ cảm thấy trái tim đập loạn chọt lên chọt xuống. Mặt đỏ bừng, ào ào mọc vàng trên người ra đặt lên mặt bàn. Cũng có nam tử nổi sắc tâm, trực tiếp vẩy ngân phiếu kêu: “Cô nương, bản lão gia đặt hai trăm lượng. Ngươi nếu bị thua thì phải cùng lão gia ta hồi phủ hầu hạ!”

Đám thực khách nghe thấy liền hiểu, đều cười ha hả.

Khổng Tử Viết cũng không phát câu, nhấc mông lên, trực tiếp nhảy lên trên mặt bàn, hát cảm, nói: “Được.”

Một tiếng “Được” này lập tức dẫn đến phản ứng dây chuyền, không ít vương tôn công tử thi nhau vung ra ngân phiếu, muốn đem vị mỹ nhân nóng bỏng này ôm về nhà, Khổng Tử Viết chỉ sợ tiền đặt cược không nhiều lắm nói: “Nhờ có các vị nâng đỡ, Từ Viết chỉ có thân này lại không có cách nào, ai ra giá cao thì được. Nói cách khác, các vị ai tiền đặt cược cao, nếu thắng, Từ Viết liền cùng người đó hồi phủ, không còn hai lời!”

Đám thực khách vừa nghe lời này, mắt sôi sùng sục, đem tất cả tiền tài mang theo đặt lên bàn! Niềm hăng hái kia thật là hận không thể chấp cả cái quần lót nạm tơ vàng của mình nữa kia.

Tinh thần quần chúng tăng vọt, một gã sai vặt áo xanh từ một nhả gian bước nhanh ra ngoài đi đến trước mặt Khổng Tử Viết, nói: “Vị cô nương này, chủ tử nhà ta nói, nếu cô có thể một mạch ăn hết ba cái đầu heo kho, chủ tử sẽ tặng cô nương ngân phiếu ba ngàn lượng.”

Khổng Tử Viết nhìn lướt qua gã sai vặt gọn gàng hoạt bát kia, hỏi: “Ngược lại thì sao?”

Gã sai vặt áo xanh trả lời: “Nếu không được thì, tất cả những thứ cô nương lấy được hôm nay đều thuộc về chủ tử nhà ta.”

Khổng Tử Viết lại hỏi: “Chủ tử nhà ngươi không cần ta?”

Gã sai vặt áo xanh mỉm cười, trả lời: “Chủ tử nhà ta nói, cô đến từ đâu thì hãy về nơi đó.”

Khổng Tử Viết nghe xong lời này, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa thì trôi xuống gầm bàn! Trong lòng cô hoảng sợ, bắt đầu trộm ngấm cửa sổ phía sau, tưởng tượng tính khả thi khi bỏ chạy từ cửa sổ.

Cô không biết ai ngồi trong nhả gian kia, có thể là Vệ Đông Li đã đi rồi mà còn quay lại không? Nếu không phải hần, thì làm sao có nói “đến từ đâu thì hãy về nơi đó” được? Nếu là hần, hần lại sao có thể đi đại lại giữa hai nước Hồng Duệ trong một tháng lễ một ngày ngắn ngủi chứ?

Khổng Tử Viết cảnh cáo bản thân, không được sợ, không được loạn, nếu là hần, hần cũng nhất định không thể biết mình chính là con bạch hổ đã chạy trốn khỏi hần được!

Khổng Tử Viết tự trấn tĩnh, vung trộm hít một hơi, đầu óc nhanh chóng hoạt động, rốt cục đã hiểu được vấn đề xuất hiện ở đâu.

Xem ra là bộ quần áo trên người cô đã bán đứng cô. Không chừng kẻ trong nhả gian kia quen biết Bách Lí Lam, cho nên mới biết cô mặc quần áo tỳ nữ trong Lam Vương phủ, đúng, nhất định là như vậy, cho nên người kia mới có thể nói ra câu “đến từ đâu thì hãy về nơi đó”.

Nghĩ như vậy, trái tim nhảy vọt của cô rốt cục cũng chậm rãi trở về vị trí cũ.

Khổng Tử Viết hướng về phía gã sai vặt áo xanh gật gật đầu, vỗ bàn nói: “Thành giao!” Sau đó nhấc cái đầu heo kia lên gặm từng miếng một. Động tác của cô không nhanh không chậm, không vội không hoãn, giống như đang thưởng thức mỹ vị nhân gian, ăn hết sức vui vẻ.

Khi cô quăng cái xương sọ đầu heo kia xuống đất, mặt tất cả thực khách đều đại ra không thể nào tin được.

Khổng Tử Viết nhảy xuống bàn, vurun tay xé một miếng vải trên váy mình ra, cười hi hi đi về phía đám thực khách đã chờ sẵn cả người, sau đó mặt không đổi sắc tim không loạn thu hết tiền đặt cược của đám thực khách trên bàn vào trong miếng vải kia, xóc xóc, buộc chặt, lại xách về chỗ ngồi của mình.

Cô xòe tay vuốt bụng, trở lại ghế, ngoắc ngón tay với điểm tiểu nhị, “Mang hai cái đầu heo nữa lên đây. Tốt nhất là đừng có kho nữa, ta ngấy rồi. Nếu có thể thì nướng lên với món nhúng, vậy là tốt nhất.”

Điểm tiểu nhị run chân chạy về phòng bếp, bảo đầu bếp sửa cái đầu heo đã kho xong thành hai vị như Khổng Tử Viết yêu cầu, bung lên trên, khúm na khúm núp đặt trước mặt Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết lấy ngón tay gõ mặt bàn, uể oải nói: “Các vị, còn có ai muốn đặt nữa không? Tiền đặt của Từ Viết vẫn như cũ.”

Đám thực khách vất vả lắm mới khôi phục lại tinh thần, lại dốc túi ra, nhao nhao đem đồ bảo bối đáng giá đeo trên người đặt ở trên bàn, bọn họ không tin Khổng Tử Viết cô sau khi ăn một bàn đồ ăn, lại còn có thể tiếp tục gặm hai cái đầu heo! Thật là kì quái, vòng eo của đàn bà mảnh khảnh, bụng bằng phẳng, đồ ăn bị năng ăn đi đâu hết rồi?

Không Tử Viết vừa lòng gặt đầu, sau đó tự tin cười, bắt đầu toàn tâm toàn ý gặm cái đầu heo.

Trong không khí lặng ngắt như tờ, sau khi cô gặm sạch cái đầu heo thứ hai thì bỗng nhiên ngừng lại. Đám thực khách cứ như có nỗi niềm khó nói, ào ào phun ra những tiếng kêu gào phấn khích, la hét ầm ĩ để nài nỉ cùng mình hồi phủ.

Không Tử Viết ghen nửa ngày, ợ một cái, vẩy tay với điểm tiểu nhị, nói: “Phiền người mang hai cân nữ nhi hồng lên đây, xào thêm hai món chay nữa, ăn như thế này ngấy quá.”

Khóe miệng điểm tiểu nhị co rúm lại, mỗi lúc sau mới phản ứng lại, nhanh như chớp chạy đến phòng bếp, lại lập tức chạy về, kéo lấy tay đầu bếp, nói: “Ông còn ở đây xem cái gì, mau về xào rau đi!”

Đầu bếp bị điểm tiểu nhị kéo vào phòng bếp, trong chốc lát đã xào xong hai đĩa đồ chay. Sau đó tự mình bung đồ ăn lên, cùng xách hai cân nữ nhi hồng chen lên biển người ở lầu hai, tốn hết sức chín trâu hai hổ mới bò được đến trước mặt Không Tử Viết.

Không Tử Viết đầu tiên nốc một ngụm rượu, sau đó lại ăn một đĩa rau xào mới tiếp tục cầm đầu gặm cái đầu heo thứ ba.

Từng miếng từng miếng một, không nhanh không chậm, hết sức vui vẻ.

Sau khi Không Tử Viết ném cái xương sọ heo thứ ba xuống đất, cô nhú mày, sau đó xách hũ rượu lên nốc ngụm rượu cuối cùng.

Đám thực khách tròn mắt há mồm, cô thoải mái ợ một cái, hài lòng thỏa dạ nói với điểm tiểu nhị: “Mùi vị đầu heo không tồi, chỉ có điều là lông cạo chưa sạch.” Xoay người nói với đầu bếp, “Đầu heo trước tiên nướng qua lửa rồi mới kho, mùi vị mới càng ngon hơn.” Nói xong, cô đứng lên, dứt cái chuỗi vòng chân giá trị xa xỉ kia vào ngực, sau đó cười mỉm chỉ đi về phía gã sai vặt áo xanh, duỗi tay lấy ngân phiếu, xoay người lại lần lượt vệt sạch tiền đặt cược ở trên bàn, cuối cùng thông thả đi đến nhà gian, lén lút lén vào bên trong một cái, nhìn thấy một thằng cha mặc y bào màu đen huyền, mặt đeo mặt nạ màu bạc!

Muốn hỏi kẻ này là ai ư, đương nhiên là... quốc sư Hồng Quốc!

Không Tử Viết đối với hắn có thể nói là ấn tượng sâu sắc, thậm chí có thể nói là đã khắc sâu đến tận xương tủy! Nhớ ngày đó, vị quốc sư đại nhân này ác mồm độc miệng mắng cô là “Tiện hồ”, cô vẫn còn nhớ như in đây này.

Bốn mắt nhìn nhau, Không Tử Viết hướng về phía quốc sư ngả ngón cười, nói, “Ôi, sao lại vẫn còn đeo mặt nạ? Ngài đây bị hủy dung hay là không có mặt mũi gặp người ta à?” Nói xong, không đợi quốc sư lên cơn, ba chân bốn cẳng chuồn luôn.

Lúc đi đến cửa cầu thang, cô vẩy vẩy tay với đám thực khách đã triệt để đỡ đỡ, cực kỳ rộng rãi nói: “Các vị, bữa cơm coi như Tử Viết mời. Cái gọi là núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, đi đến đâu cũng cân bằng hữu cả chính là đây. Về sau có cơ hội tái kiến, chúng ta coi như là bạn cơm.”

Thấy mọi người vẫn đang hóa đá, Không Tử Viết nhú mày cười, động tác cực kì phóng khoáng lấy ra một thỏi bạc, tùy tay ném vào trong tay lão chường quỳ, lén lút thân mình đã ăn no uống say bước ra khỏi lầu lầu.

Khi đám thực khách sôi nổi cảm khái rồi đi, lão chường quỳ lúc này mới giật mình phục hồi tinh thần lại, hai tay nâng thỏi bạc kia, không thể kiềm chế phát run lên.

Điểm tiểu nhị quan tâm nói: “Lão chường quỳ, ông là người đã từng trải cảnh đời, hôm nay là sao thế?”

Lão chường quỳ nâng đôi mắt ầng ằng nước mắt lên, khăn khăn nói: “Quá kinh hoàng!”

Điểm tiểu nhị cũng bùi ngùi nói, “Cũng đúng, ai đã từng gặp qua nữ nhân như vậy chứ? Thật là rất có khả năng ăn uống! Tương lai nếu ai cưới nàng ta thì làm sao mà nuôi được chứ? Chẳng quá nói đi cũng phải nói lại, bao nhiêu năm rồi cũng chưa từng gặp nữ nhân nào trượng nghĩa như thế! Chỉ nhìn cái khí phách vung tiền kia thôi, thì đám lão già cũng không bằng. ....”

Không đợi điểm tiểu nhị lái nhai xong, lão chường quỳ một chường bỏ xuống, xé tim rách phổi quát: “Trượng nghĩa cái rắm!? Ắ đưa cho thỏi bạc kia còn chưa đủ để trả tiền cơm của mình ả đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thằng nhãi mỹ nam này là oan gia

Không Tử Viết đặc biệt hiểu được đạo lý không để lộ tiền bạc ra. Cô chân trước vừa bước ra khỏi lầu lầu, chân sau đã đi về một tiền trang nghe nói có độ uy tín rất cao.

Sau khi gửi tiền xong, cô không nhận được mà ngửa mặt lên trời cười ha ha. Nhưng mà tiếng cười quang quác của cô bỗng im bất. Cô như con thần kinh nhìn đông ngó tây, thấy xung quanh khá là an toàn, không có bình hoa cũng chẳng có tất thối ném tới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nghi hoặc: Lẽ nào không sờ bài thì không tính là đánh bạc? Cô vẫn còn nhớ rõ kiếp trước chỉ cần cô thắng tiền trên chiếu bạc, thì nhất định sẽ đụng phải chuyện xui xẻo. Cũng chẳng biết đời này có chuyển vận hay không, cô nên cẩn thận vẫn hơn.

Kệ, dù sao bây giờ cô đang thiếu tiền, cho dù gặp xui xẻo thì cô cũng không trả tiền vừa thắng được lại đâu. Và lại, cô cũng kiếm được tiền nhờ cái bụng của mình mà, tuyệt đối không phải không làm mà hưởng. Nói thật là cô ăn hơi nhiều.

Không Tử Viết hạ quyết tâm, ợ một cái, sau đó chạy nhanh như chớp vào một hiệu may, chọn cho mình một bộ quần áo đặc biệt thể hiện cho tâm trạng cô lúc này.

Lúc Không Tử Viết đi đường, tỉ lệ người quay đầu lại tuyệt đối là 200%. Vì sao là 200%? Bởi vì có người sau khi nhìn thấy Không Tử Viết quá kinh ngạc khiến cổ bị trật nghiêm trọng, mười ngày nửa tháng cũng chỉ có thể sái cổ mà sống.

Kỳ thật, Không Tử Viết cũng chẳng mặc quần áo gì quá lộ liễu. Cô chẳng qua chỉ chải một túm tóc hết sức lỏng lẻo, mặc một cái áo màu đỏ tươi phía dưới phối với một cái váy màu xanh biếc như lá sen, chân đạp một đôi giày dùng rom bện thành mà thôi. Đen giống như mực, đỏ như lửa cháy, lay động trên cành lá, xinh tươi trong ngàn lúa mạch.

Bạn không thể nói nàng không đẹp, cũng chẳng có ngôn từ nào có thể hình dung được vẻ đẹp của nàng.

Mỗi chỗ Không Tử Viết đi qua đều thu hút những con mắt tròn tròn, kích thích linh hồn đã chết lặng của con người, khiến người ta phải cảm than một từ từ tận đáy lòng — ôi!

Sau từ “ôi” thì chẳng còn lời nào nữa.

Không Tử Viết tự cảm thấy tuyệt vời, thậm chí cực kì vui vẻ với lực sát thương thị giác do mình tạo ra. Cô đang rất kiêu hãnh, rất cảm động, rất happy. Woa hahaaaa.....cuối cùng cũng có đàn ông chảy nước miếng với khuôn mặt của cô rồi!

Không Tử Viết tâm tình tốt, ưỡn cao ngực, lắc lắc đuôi tóc đen nhánh, đắc ý dạo dạt đi dạo trên phố, thì thoảng lại ngửi phần son ở một quầy hàng này, hoặc chọn vài món trang sức rồi đút vào trong ngực ở quầy hàng kia. Dạo hết hàng quán hai bên đường xong, cô lại hùng dũng hiên ngang đi vào một hiệu trang sức, móc cái vòng chân trong ngực ra đưa cho chủ tiệm, nói: “Phiền ông chủ giúp ta đánh ba cái vòng tay vàng, sau đó gỡ hết châu bảo trên cái vòng chân này khảm hết lên vòng tay cho ta.”

Còn chưa đợi chủ tiệm đụng được đến cái vòng chân kia, một cái tay khác đã chặn ngang vào, cướp mất cái vòng chân đang treo trên ngón tay Không Tử Viết, tiếp đó mặt mày hăm hăm trừng Không Tử Viết, quát: “Hiện tại nhân chứng vật chứng đều có, ngươi còn gì để狡辯?!”

Không Tử Viết nhìn Bách Lí Lam “đột nhiên xuất hiện”, chớp chớp mắt rất vô tội, hỏi lại: “Nhân chứng vật chứng gì? Ta nghe không hiểu gì cả?”

Bách Lí Lam tóm chặt lấy cái vòng chân trong tay, hùng hồn nói: “Từ lúc ngươi bắt đầu đi ra khỏi Lam vương phủ, ta và Phượng đệ đã bám theo ngươi suốt dọc đường. Lúc ngươi ăn cơm ở tửu lâu, đã lấy chuỗi vòng chân này ra làm tiền đặt cọc. Ta vừa nhìn đã nhận ra cái vòng chân này là vật đính ước ta tặng cho Liễu Nhi. Bây giờ ngươi còn gì để狡辯?!”

Không Tử Viết vẫn vẻ vô tội. “Nhưng... đây rõ ràng là vòng chân của ta mà.”

Bách Lí Lam tức quá, đưa cái vòng chân đến trước mặt Không Tử Viết, “Ngươi nhìn cho kĩ đi, rốt cuộc đây là.....” Khi ánh mắt Bách Lí Lam rơi trên cái vòng chân, y chợt nhận ra chỗ bất thường. Vì thế y đưa cái vòng chân đến sát mặt, sẫm soi kĩ càng, tìm chợt thất lại — cái vòng chân này không phải vật đính ước y tặng cho Liễu Nhi, mà là một cái vòng chân nhìn qua có vẻ giống mà thôi! Hơn nữa, cái vòng chân này chế tác vô cùng cầu thả, vừa nhìn đã biết là đồ rẻ tiền!

Không Tử Viết lườm Bách Lí Lam một cái, đoạt cái vòng chân về, ném cho chủ tiệm, “Làm ba cái vòng tay nạm châu bảo, không cần ta lập lại nữa chứ?”

Chủ tiệm giật mình hoàn hồn, đầu tiên chấp tay thi lễ với Bách Lí Lam và Bách Lí Phượng, sau đó cầm cái vòng chân lên, do dự nói: “Hiểu rồi hiểu rồi, nhưng mà.....dùng mấy cục đá màu chẳng ra gì này trang trí cho vòng vàng, có phải hơi.....” Chủ tiệm không nói đầy đủ, nhưng ý này không cần nói cũng biết.

Ông chủ tiệm thấy Không Tử Viết không đáp lời, vì thế lấy lòng cười, dò hỏi: “Không bằng cô nương chọn vài món mã não thượng phẩm được không? Nếu cô nương cần gấp, cái tiệm nhỏ này cũng có sẵn vòng vàng, cô nương có thể xem thử ạ.”

Không Tử Viết ngẫm nghĩ, nói: “Cũng được, lấy mấy món ra đây xem nào.” Cô lấy cái vòng chân lại đưa cho Bách Lí Lam, cười cợt, “Nếu thích thì cầm đi.”

Bách Lí Lam bị Không Tử Viết chọc tức cả người phát run, đôi mắt dịu dàng cũng trở nên lạnh như băng. Y hừ lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi tiệm trang sức.

Không Tử Viết cong môi cười, cúi đầu chọn lấy ba cái vòng vàng trông khá được trong hộp trang sức của chủ tiệm. Mặc cả cô kè trả giá xong xuôi rồi đeo vào cổ tay trái, trông đẹp đến nỗi bản thân cô cười mắt mây cong cong.

Lúc xoay người, cô nhìn thấy Bách Lí Phượng vẫn đang nhìn mình chăm chăm. Nói thật, Không Tử Viết không hề ghét Bách Lí Phượng, thậm chí còn cảm thấy hắn rất thú vị. Nhưng mà cô không muốn có quan hệ gì với người của Hoàng gia, sợ gặp phải tai bay vạ gió thì tiêu đời. Vì thế cô không thèm nhìn Bách Lí Phượng liền bước nhanh ra khỏi tiệm.

Ánh nắng rạng rỡ, không khí trong lành, Không Tử Viết đi dạo khắp phố mà không có mục đích gì. Cô muốn xem mình có thể làm việc gì, ít nhất không thể ăn không ngồi rồi được.

Từ phố đông sang phố tây, từ phố tây rẽ qua phía nam thành, sau khi Không Tử Viết đi gần hai canh giờ, cuối cùng không thể nhẫn nhịn được nữa bèn dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía gã đàn ông bám theo mình từ nãy đến giờ, “Này, người tốt cuộc muốn bám theo ta đến bao giờ hả?”

Bách Lí Phượng nhe răng cười, bước đến trước mặt cô, thân nhiên nói: “Ta có cầm đồ của nàng, ta sợ lúc nàng muốn tìm lại không tìm thấy ta, nên mới đi theo nàng, đợi nàng mở miệng nói.”

Không Tử Viết nghi ngờ nhìn Bách Lí Phượng, “Người thì có cái gì của ta chứ?”

Bách Lí Phượng mở ngón tay ra như làm xiếc, một chiếc vòng chân lấp lánh ánh sáng dưới ánh mặt trời đang đung đưa trên ngón trỏ của hắn.

Không Tử Viết cứng cả người, lặng lẽ lấy tay sờ ngực, trong lòng thầm kêu chết cha!

Cái vòng chân trên tay Bách Lí Phượng không phải đồ dỏm mà cô đã ném cho Bách Lí Lam, mà là đồ thật chính hiệu!

Chính là cái cô đã tìm thấy trong hộp đựng trang sức của cố vương phi!

Lúc ấy cô cũng không biết cái vòng này là tín vật đính ước của Bách Lí Lam và cố vương phi. Chỉ cảm thấy thích liền đeo mà thôi.

Cãi nhau với Bách Lí Lam xong cô hùng hổ ra khỏi Vương phủ cũng chính vì biết cái vòng chân này có giá trị, cho dù không xu dính túi thì cũng không đến nỗi phải màn trời chiếu đất nơi đầu đường xó chợ.

Sau đó, lúc ăn cơm ở tửu lâu, vì nóng lòng muốn phát tài nên mới lấy cái vòng này ra làm tiền đặt cọc.

Không Tử Viết hiểu cái nguyên tắc không để lộ tiền tài ra ngoài, vì thế lúc đi dạo phố, có vẻ như cô chọn bữa mấy món trang sức nhét vào trong ngực, thật ra trong số đó lẫn cả cái vòng chân kia, thoát nhìn cũng khá giống tín vật đính ước của Bách Lí Lam.

Đây chính là phòng trước khỏi họa trong truyền thuyết!

Quả nhiên, lúc ở tiệm trang sức Không Tử Viết định móc cái vòng chân kia ra để xóa dấu vết thì nhìn thấy huynh đệ hai người đang bám đuôi cô qua tấm sắt đá quý trên quầy, vì thế tay cô vội đổi hướng, lôi cái vòng rê tiền kia ra, may mắn tránh được một kiếp! Coi như cũng giải quyết xong tên Bách Lí Lam lằng nhằng kia.

Ai ngờ cái vòng thật đó lại thần không biết quỷ không hay rơi vào trong tay Bách Lí Phượng, thật là sợ ý một cái liền mất Kinh Châu!

Không Tử Viết ngoảnh đầu lại, tiếp tục giả ngu nói: “Cái vòng này của người rất giống, nhưng mà không phải cái của ta.” Tiếp đó hất cằm lên trời, đồng dục nói, “Kiểu người không nhặt được của rơi tạm thời dứt túi như người đã ít, người không vụ lợi của người khác như ta càng ít hơn.” Nói xong, cô cất bước đi luôn.

Bách Lí Phượng lại chặn trước mặt cô, lấy cái vòng trong tay ra, “Nàng không phải rất thích nó sao? Cầm lấy đi.”

Không Tử Viết ngạc nhiên nói: “Cái vòng này không phải của người, sao người có thể tặng bữa cho người khác được?”

Bách Lí Phượng cũng ngờ vực hỏi ngược lại: “Nó không phải của nàng mà nàng cũng có thể đeo bữa, sao ta thì không thể tặng người khác?”

Không Tử Viết..... á khẩu không trả lời được

Cô cúi đầu kéo kéo váy, thầm nghĩ: Bách Lí Phượng chắc chắn đã mò được cái vòng chân trên người mình, đủ thấy thân thủ gã rất cao. Nếu gã muốn giao mình cho Bách Lí Lam thì đã làm từ lâu rồi, chẳng phải chờ đến bây giờ. Xem ra, gã thật lòng muốn tặng mình cái vòng đó. Tên này kể ra cũng khá được đây chứ.

Dù đã hiểu ý của Bách Lí Phượng, nhưng Không Tử Viết vẫn bào chữa: “Được rồi, ta thừa nhận, cái vòng này là ta lấy. Nhưng mà lúc ta lấy nó đã hỏi chủ nhân căn phòng rồi. Chủ nhân căn phòng không nói không đồng ý, tức là đã ngầm đồng ý rồi còn gì.”

Bách Lí Phượng sững sờ, sau đó cười tít mắt, “Đúng vậy, nên nàng hãy nhận đi.”

Không Tử Viết ngẩn người. Sau đó vươn tay cầm cái vòng đất tiền kia nhét vào trong ngực.

Sau đó cô xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Thật ra cô chẳng muốn làm kẻ trộm, không phải không xấu hổ, nhưng mà cô còn có thể thế nào đây? Ra khỏi Lam Vương phủ không một xu dính túi,

trong tay không một đồng thì làm gì được? Đồ vật thì chết mà người thì phải sống, mắt thấy một cái vòng chân có giá trị vô công rồi nghề nằm trong hộp trang sức, cô lấy nó ra làm cứu tế giang hồ thì có gì sai?

Không Tử Viết rầu rĩ bước đi, Bách Lí Phụng bám theo từng bước.

Thỉnh thoảng Không Tử Viết quay đầu lại nhìn Bách Lí Phụng, gãi liền lập tức ngoác miệng ra cười khiến cô hoa mắt chóng mặt, không thể không công nhận hàm răng của gã thật là đẹp, hàm răng trắng tinh!

Cứ như vậy hai người đã đi gần một canh giờ. Mặt trời ngả về phía tây, phiên chợ nhộn nhịp bắt đầu dọn hàng, những chồn ăn chơi đang điểm bắt đầu lên đèn rực rỡ.

Không Tử Viết không nhìn Bách Lí Phụng, đột nhiên mở miệng hỏi:“Chùng nào ngươi định lấy cái vòng chân này đi?”

Bách Lí Phụng đến bên cạnh Không Tử Viết, sóng mắt đong đưa lấp lánh nhìn cô,“Lúc nàng ném cái vòng giả cho đại ca, ta liền động thủ mò được cái vòng thật trên người nàng.”

Không Tử Viết nhướn mày, “Thì sao?”

Bách Lí Phụng đáp:“Kỳ thật đại ca là một người tài trí, cũng rất bình tĩnh. Không ngờ huynh ấy lại bị nàng chọc tức cho thất thố, liền tiếp làm những chuyện không lí trí. Ta sợ đại ca nghiêm túc phái người nhốt nàng lại để kiểm tra nên mới ra tay trước lấy cái vòng thật đi, cất trên người ta, giữ lại tiền tháng này cho nàng.”

Không Tử Viết nhếch miệng lại cẩn thận quan sát Bách Lí Phụng lần nữa, cảm thấy con người này rất được!

Bách Lí Phụng thấy Không Tử Viết cười mắt mày hàm tiếu, lẩn mi dài theo đôi mắt vàng đen khê đảo qua, thật là quyến rũ động lòng người, phong tình vạn chủng. Tim gã đập nhanh hơn, chân tay không biết nên để ở chỗ nào. Trong lúc bối rối, gã đảo mắt thấy một cửa tiệm khá tao nhã liền chỉ tay bừa, bảo cô:“Vào trong ngồi đi.”

Không Tử Viết ngẩng đầu, theo hướng Bách Lí Phụng chỉ liền thấy ba chữ lớn sơn vàng dưới chiếc đèn lồng nhỏ đang đung đưa–“Phi Văn Các”

Hạ tầm mắt xuống qua tấm giấy cửa sổ lầu hai có thể vài bóng dáng thướt tha mơ hồ, cùng với tiếng ca điệu múa uyển chuyển hình thành một bức tranh khiến người ta phải liên tưởng miên man .

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, chỗ này chính là một ổ mắt hồn rồi còn gì.

Nhưng gian “Phi Văn Các” lại cao cấp hơn trong chốn ăn chơi đồi trụy. Chỗ cửa không hề có kĩ nữ lôi kéo khách khiến người ta lúng túng, trên lầu cũng chẳng có người vẫy khăn tay kêu la mỗi khi có người qua đường cái gì mà “Khách quan ơi vào đây đi.....”.

Cả gian “Phi Văn Các” giống như một nữ tử che mặt cực kì có khí chất khiến người ta sinh khát vọng, dục vọng muốn vén tấm khăn của nàng, trộm ngắm dáng người tuyệt mỹ của nàng.

Không Tử Viết chậm rãi hạ mắt xuống,sau đó nhìn Bách Lí Phụng chằm chằm.

Trong nháy mắt Bách Lí Phụng rút tay lại, gò má như ngọc đỏ bừng, xấu hổ nói:“Đổi chỗ khác, đổi chỗ khác đi.”

Không Tử Viết hỏi: “Ngươi mời khách hả?”

Bách Lí Phụng gật đầu,“Đương nhiên rồi.”

Không Tử Viết lại nhìn về phía “Phi Văn Các” trong lòng dâng trào suy nghĩ thâm tà, lập tức nhắc chân đi vào trong,“Vậy thì vào đây đi, ta thích chỗ này.”

Bách Lí Phụng trông theo bóng lưng Không Tử Viết, càng lúc càng cảm thấy người con gái này...thật...thật...đặc biệt! Gã tung cái áo choàng xanh biếc như cọng hành, bước theo Không Tử Viết vào “Phi Văn Các”.

Mụ tú bà nhìn thấy Không Tử Viết không khỏi khẽ chau mày, nhưng lúc ngó thấy Bách Lí Phụng đầu mày hơi chau lại trong nháy mắt liền giãn ra, tươi cười như một đóa hồng đang nở rộ, lắc hông đến trước mặt Bách Lí Phụng, còn nhiệt tình mò gãi lên nhả gian lầu hai.

Không Tử Viết lùi ra sau lưng Bách Lí Phụng, nhìn đông ngó tây , thỉnh thoảng lại chảy nước miếng rờn rờn khi nhìn bộ áo váy điểm lệ trên người ả kĩ nữ nào đó, xúc động thâm than trong lòng: Dù ở thời đại nào kĩ nữ luôn là những người thời trang đi đầu mà!

Đang đi thì Bách Lí Phụng trước mặt đột nhiên dừng lại. Không Tử Viết và Bách Lí Phụng cùng ngẩng đầu lên nhìn, một nam tử vận áo bào trắng sang trọng chặn Bách Lí Phụng lại, vô cùng nhiệt tình nói:“Lục vương gia, thật là đã lâu không gặp. Mỗi lần Nhuận Hà mời khách đều không mời được Lục Vương gia đến. Hôm nay vừa hay gặp nhau, phải phạt Lục Vương gia ba chén mới được. Nào nào, mời vào trong.” Nói xong, liền muốn dẫn Bách Lí Phụng vào trong một nhà gian rộng rãi vô cùng.

Bách Lí Phụng từ chối thẳng nói:“Nhuận Hà, hôm nay ta không.....”

Không cho Bách Lí Phượng nói hết câu, gã đàn ông tên Nhuận Hà đã kéo cổ tay Bách Lí Phượng mời vào trong nhà gian lớn, nói với đám tài tuần đang ngồi: “Mọi người mau xem này, Lục Vương gia đến vô ảnh đi vô tung của chúng ta hôm nay cuối cùng đã hiện thân rồi!”

Không Tử Viết ngoài nhà gian nghe thấy câu này liền phì cười. Ôi, tên Bách Lí Phượng này hôm nay cuối cùng cũng phải “hiện thân” rồi.

(Tác giả chơi chữ, lợi dụng đồng âm trong tiếng Trung, “hiện thân” và “hiển thân” phát âm giống nhau)

Bách Lí Phượng chào hỏi đám người vài ba câu liền muốn rời đi. Nhưng gã Nhuận Hà sao dễ dàng buông tha như thế được, còn nhường cả chỗ cho Bách Lí Phượng. Bách Lí Phượng đành phải cạ ba chén liên tiếp, nói: “Hôm nay ta đến cùng bằng hữu, không ở cùng với các người được, mọi người cứ tiếp tục đi.” Nói xong liền muốn đi.

Nhuận Hà ngăn Bách Lí Phượng: “Bằng hữu của Lục Vương gia thì chính là bằng hữu của chúng ta. Nếu như không chê thì mời vào, càng đông càng vui. Còn nữa, hội uống rượu luận thơ ngày hôm nay Nhuận Hà cũng mời Đại Vương gia đến có lẽ ngài ấy sẽ đến ngay thôi. Nếu là luận làm thơ, Đại Vương gia tài tình chúng ta không ai bì nổi. Còn nếu luận uống rượu thì Nhuận Hà đã muốn tranh cao thấp với Lục Vương gia từ lâu rồi. Cho nên, hôm nay, cho dù thế nào đi nữa Lục Vương gia cũng không thể đi được.”

Bách Lí Phượng cười tít mắt, xấu xa cười, “Người chắc chắn muốn bằng hữu kia của ta vào uống rượu luận thơ với mọi người ư?”

Nhuận Hà gật đầu đáp: “Lục vương gia không được từ chối đâu đấy, hay là mời người kia vào uống hai chén đi.”

Bách Lí Phượng nhếch miệng cười, xoay người đi ra mở cửa phòng.

Mọi người ai ai cũng tò mò, lũ lượt thò đầu ra xem, thầm phỏng đoán xem kẻ có thể khiến Lục Vương gia coi như bằng hữu rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Trong khoảnh khắc cửa được mở ra, tất cả những người ở đó đều nhìn thấy một màn khiến con người ta mất sững miệng đờ.

Một cô gái váy xanh áo hồng, chân mang giày cỏ, tay đeo vòng vàng, hai tay chống hông, mắt hổ trừng trừng, mặt đối mặt với Đại Vương gia Bách Lí Lam, đang cãi nhau túi bụi.

Ai mà ngờ được một Bách Lí Lam trước nay luôn phong độ, ôn tồn nho nhã, phong thái hơn người, tính tình dịu dàng thế mà cũng có một ngày mặt đỏ tía tai cãi vã với người ta.

Nhưng sự thật phơi bày ra trước mắt, không thể không tin được.

Không Tử Viết tình cờ đụng phải Bách Lí Lam, tuyệt đối là kiểu kẻ thù gặp nhau. Bọn họ từ đầu khí thế thành châm chọc nhau, từ châm chọc liền biến thành đánh nhau!

Bách Lí Lam lớn tiếng chất vấn: “Nữ tử như ngươi sao lại ra vào thanh lâu hả? Ngươi vừa ra khỏi Lam Vương phủ, chẳng lẽ muốn làm ô uế thanh danh của Vương phủ?!”

Không Tử Viết chống nạnh, hất hàm bướng bỉnh bất tuân nói: “Ngươi cứ xem thanh lâu là nhà tắm đi, đến đây còn phân biệt nam nữ gì nữa? Với lại ta chỉ làm việc ở Vương phủ của ngươi có hơn một tháng, tiền ngươi cũng không cấp cho, bây giờ còn chạy đến đây bảo ta là người của Lam Vương phủ không cảm thấy rất nhục cười sao? Nếu giờ ngươi vẫn thừa nhận ta là người trong Lam Vương phủ, thế thì ngại quá, trả tiền tháng cho ta đi.”

Ngón tay Bách Lí Lam run rẩy vươn tay mò nắn trong vạt áo, chẳng may không móc ra được một xu nào, cũng chẳng có ngân phiếu, y sốt ruột liền tiện tay kéo miếng ngọc bội ở thắt lưng xuống ném cho Không Tử Viết.

Ai dè Không Tử Viết không đón lấy, miếng ngọc bội kia rơi trên không sau đó nện xuống đất một cách anh dũng, phát ra tiếng vỡ vụn giòn tan, chết không toàn thây đây mà .

Không Tử Viết chế nhạo lắc đầu nói: “Chắc chắc..... Vương gia đây hào phóng quá, thà đập vỡ ngọc cũng không chịu trả tiền cho tiểu nữ.”

Bách Lí Lam cắn răng nói: “Đó là tiền tháng cho ngươi mà ngươi không đón lấy!”

Không Tử Viết bĩu môi nói: “Vương gia nói đùa đấy à. Có ai lại quăng một thỏi vàng xuống biển sau đó nói đó là thức ăn cho cá đâu?”

Bách Lí Lam tức đến khó thở, không nhịn được quát: “Hỗn xược! Sao ngươi dám ăn nói như thế hả?!”

Không Tử Viết nhướn mày, ra vẻ vô tội, “Ta không phải thầy bói thì làm sao nói mấy câu ngươi thích được.”

Bách Lí Phượng phì cười.

Sắc mặt Bách Lí Lam xám ngoét, nổi khùng nói: “Ngươi..... Ngươi thật là chẳng ra làm sao cả!”

Không Tử Viết nghe xong cứng đờ cả người. Rất rất rất rất rất sợ Bách Lí Lam nổi lòng muốn giết cô. Dù sao y cũng là Vương gia, mà cô chỉ là một thường dân nho nhỏ không có hộ tịch, y muốn chinh chết cô thật quá dễ dàng.

Mà bây giờ cô dám ức hiếp y không lo nghĩ gì cũng vì hai nguyên nhân sau; một là vì tính tình y hiền lành, người hiền lành thì bị hủ ức hiếp mà, hai là vì tên Bách Lí Lam này đối với ai cũng tốt, thế mà vừa thấy cô liền hóa thân thành ngọn lửa phần nộ, hận không thể thiêu chết cô cho rồi. Nơi nào có đàn áp, nơi đó có đấu tranh. Không Tử Viết cô chính là đại biểu cho dân thường chuyển chống lại giai cấp bóc lột đây!

Tuy Không Tử Viết sợ Bách Lí Lam sẽ hạ độc thủ với cô nhưng ngấm đi ngấm lại cô lại nhếch mép cười, bắt đầu nghi ngờ Bách Lí Lam có thể chính là Thanh Dục Đại Đế không nhỉ. Suy cho cùng thì ban đầu lúc ở yến tiệc cô vẫn còn muốn lấy lòng y cơ mà. Dù bây giờ quan hệ giữa hai người họ như nước với lửa nhưng bất cứ ai cũng không thể phủ nhận được sự rung động trong khoảnh khắc đó.

Nếu...nếu...Bách Lí Lam là Thanh Dục Đại Đế, thế thì cô chết đúng chỗ rồi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Không Tử Viết trở nên dịu dàng vô cùng trong nháy mắt, ngẩng đầu nhìn trần nhà, chờ mắt hơi xót chảy ra nước mới thâm tình nhìn Bách Lí Lam, khiến y rung cả mình.

Đề ông Thượng tiên hay ngũ gât kia nghe thấy mình “thỗ lộ tâm tình”, cô tóm lấy tay Bách Lí Lam, cất cao giọng nói: “Vương gia, thật không dám giấu, ta thích người. Nếu có thể chết dưới kiếm của người thì đó chính là vinh hạnh cuộc đời ta rồi!”

Ngọn lửa giận đang bốc ngùn ngụt của Bách Lí Lam đột nhiên tắt ngóm, Không Tử Viết đột nhiên tỏ tình giống như đã điểm huyết y đứng như trời trồng ngay tại trận. Lúc này, Bách Lí Lam như một bức tượng bằng không còn hô hấp. Trong đầu y chỉ còn một tiếng “thích” của Không Tử Viết không ngừng lơ lửng, nhảy nhót, suýt nữa hành hạ chết sọi thần kinh cảm xúc trước nay luôn mong manh của y!

Không Tử Viết nghi hoặc nhìn Bách Lí Lam, thấy y mãi không phản ứng gì, không khỏi khẽ nhủ mày, thử dò hỏi: “Vương gia, người có mang kiếm theo không?”

Bách Lí Lam đột nhiên tỉnh lại, hất tay Không Tử Viết ra, khuôn mặt đỏ hồng quay ngoắt sang một bên, thấp giọng quát: “Ăn nói linh tinh!”

Không Tử Viết thấy Bách Lí Lam đã nguôi giận, lòng cảm thấy thất vọng, nhưng lại thở phào một hơi. Suy cho cùng thì đối diện với cái chết có mấy ai giữ được bình tĩnh đâu.

Đám người trong nhĩ gian ngơ ngác nhìn nhau, Bách Lí Lam và Không Tử Viết không nói gì nữa, bọn họ mới giật mình tỉnh lại.

Nhượng Hà vội lên mời Bách Lí Lam vào chỗ, lại ngắm Không Tử Viết luôn thể, không biết có nên mời cô cùng vào hay không.

Bách Lí Phụng bước ra cửa, cười hi hi kéo tay Không Tử Viết, giọng điệu vô cùng tự hào giới thiệu với đám người: “Đây là Không Tử Viết, một người rất đặc biệt.”

Đám thanh niên tài tuấn kia đã lĩnh giáo được “chỗ đặc biệt” của Không Tử Viết, cũng không biết cảm giác bây giờ là gì nữa chỉ đành thần thờ gật đầu.

Bách Lí Lam ngồi xuống, nhìn Bách Lí Phụng dắt tay Không Tử Viết vào chỗ ngồi, mà Không Tử Viết không có ý từ chối, để mặc Bách Lí Phụng kéo tay cô đi. Bách Lí Lam hơi chau mày, trong lòng không thoải mái. Nữ tử kia vừa mới tỏ tình với mình trước mặt mọi người, thế mà bây giờ đã quay ngoắt sang quyến rũ Phụng đệ là sao?

Tâm trạng của Bách Lí Lam không tốt, uống liền ba chén rượu mạnh. Định dập tắt cái cảm xúc không biết diễn tả thế nào trong lòng đi.

Ôi...rót cuộc y bị làm sao thế này, vì sao cứ nhìn thấy nữ tử đó tình cảm của y lại giống hệt như ngọn lửa bùng cháy dữ dội trên thảo nguyên?

Trên bàn rượu, mỗi người một suy nghĩ.

Tuy Không Tử Viết đã sống ở thời cổ đại nhiều năm, nhưng hầu như đều ở trong rừng rú hoang vu, tự nhiên cũng không có khái niệm nam tôn nữ ti. Cho nên đối mặt với đám thanh niên tài tuấn Hồng Quốc cô chẳng có cảm giác xấu hổ nào cả.

Mọi người thấy Không Tử Viết không nói gì, trong lúc nâng chén bèn lén lút quan sát cô. Chợt nhận ra nếu cô không mở miệng thì thật là một đại mỹ nữ điểm sắc bắn tứ tung! Khụ...trừ khẩu vị hơi đặc biệt, ăn mặc hơi kì quái, tính tình hơi độc đáo, cử chỉ hơi kì lạ thì tất cả đều rất tuyệt.

Không Tử Viết không ngại người ta quan sát mình, cũng không thích nghe bọn họ ngấm thơ khoe khoang học vấn, cô chỉ lặng lẽ cúi đầu ăn cơm. Lúc cô ăn sạch bát bốn đĩa thức ăn trước mặt, mắt lại bắt đầu đảo qua đĩa trước mặt người khác. Thật ra cô cũng rất muốn giữ hình tượng thực nữ đẹp đẽ, cơ mà từ lúc từ hồ biến thành người chỉ có mỗi hình dáng thay đổi, lượng thức ăn chẳng giảm đi tẹo nào. Bây giờ mới ăn no ba phần, thật là khó chịu nữa với.

Len lén nuốt nước miếng, cô dứt khoát quyết định...ăn tiếp!

Bạc đãi ai chứ không thể bạc đãi cái bụng của mình được!

Người ta uống rượu, Không Tử Viết ăn cơm, sau một bữa cơm thì cả bàn ăn hình như đều đã vào bụng cô. Không Tử Viết hài lòng bụng đã xuống, tự rót cho mình một chén rượu, hí hửng uống cạn, cảm thấy mình thoải mái hết biết. Ngẩng mắt lên thấy đám thanh niên tài tuấn đang nhìn mình chăm chăm, cô nhếch mép cười, cũng không nói gì, tiếp tục nốc từng chén rượu.

Nhượng Hà lắc đầu xúc động nói: “Cô nương, sức ăn của người thật là kinh người.”

Khổng Tử Viết không khiêm tốn đáp: “Lãng phí rất xấu hổ, ăn hết vào bụng mới là vinh quang!”

Nhuận Hà gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Trong sự yên lặng kì lạ, mụ tú bà dẫn đám mỹ nhân Hoàn phi Yến sáu lướt vào, chốc lát tiếng oanh tiếng yến riu rít khắp nơi, cuối cùng ứng đối ngâm thơ biến thành ngâm thơ buông thả.

(Hoàn phi Yến sáu: Dương Ngọc Hoàn thời Đường, Triệu Phi Yến thời Hán đều là những mỹ nhân nổi tiếng, mỗi người một vẻ, dù béo gầy thì vẫn là mỹ nhân)

Mụ tú bà thấy thức ăn trên bàn sạch bóng, mặt mũi liền tối tăm, nghi cho đầu bếp dọn thức ăn không đủ, không thì làm sao lại có cảnh này? Với lại, ai lại đến chôn chơi bởi để ăn cơm hả? Trong lòng mụ nghi ngờ, vội cười hỏi: “Các vị, có cần mang thêm thức ăn lên không ạ?”

Bách Lí Phụng liếc nhìn Khổng Tử Viết, lập tức dặn dò: “Mang thêm năm cân thịt bò nữa đi.”

Khổng Tử Viết vừa lòng gật gù, gọi với thêm một câu: “Cái bàn này chẳng tiện gì cả, muốn ăn gì lại phải đứng lên gấp. thật là không lịch sự.”

Mụ tú bà rửa thềm, miệng lại liên tục dạ vâng, “Cô nương nói phải lắm nhưng bàn của chỗ nào cũng thế này cả, chưa chắc đã tốt hơn hơn đồ ở chỗ “Phi Văn Các” này.”

Kiếp trước của Khổng Tử Viết thông thạo kiếm tiền nhất, cái gì kiếm ra tiền thì cô làm cái đó, lúc này nghe thấy mụ tú bà nói thế mắt liền phát sáng, bật dậy đến chỗ mụ tú bà, vẻ mặt hết sức chuyên nghiệp nói: “Nếu ta có cách có thể biến cái bàn này trở nên thực dụng không tưởng được, người coi... có thể bỏ ra ít bạc mua cách có thể giúp người kiếm tiền hay không?”

Mụ tú bà sững sờ, lập tức cười nói: “Cô nương có phải đang nói đùa không ạ? Cái bàn này dùng thế nào chẳng phải vẫn chỉ là một cái bàn thôi sao?”

Khổng Tử Viết cố thuyết phục bảo: “Thế này đi, nếu cách của ta có tác dụng, người đưa ta ngân phiếu năm trăm lượng, nếu không ta sẽ đưa người ngân phiếu năm trăm lượng, được không nào?”

Mụ tú bà chần chừ không quyết, không biết có nên tin Khổng Tử Viết hay không nữa.

Khổng Tử Viết giữ giữ vật áo, chỉ tay vào trong nhà gian, ngón tay chỉ từ chỗ Bách Lí Lam lại nhảy sang chỗ Bách Lí Phụng, nghiêm túc bảo: “Người xem đi, có Lục Vương gia bảo đảm cho ta, người còn không yên tâm cái gì nữa? Chẳng lẽ người sợ Lục Vương gia không có nổi năm trăm lượng bạc? Hay là sợ chúng ta đổi trắng thay đen, ép buộc người mua đồ không ra gì?”

Bách Lí Phụng bị chỉ đích danh lập tức tỏ vẻ hết sức ủng hộ Khổng Tử Viết, làm bộ làm tịch nói: “Đúng vậy, có bản vương đảm bảo, người còn không tin ư?”

Khổng Tử Viết thấy mụ tú bà hình như muốn đồng ý ngay, cô lập tức lật mặt: “Nếu người đã không tin thì thôi. Nếu các người không lấy ra được một nghìn lượng, ta sẽ không cho các người xem nữa bây giờ!”

Mụ tú bà thấy Khổng Tử Viết lật mặt tăng giá, suýt nữa thì không nhìn được mà chửi ầm lên! Nhưng mụ ta là người có con mắt, biết ai có thể đắc tội, ai không thể đắc tội được. Vì ngại thân phận của Khổng Tử Viết không rõ ràng, phía sau còn có Vương gia chống lưng cho, mụ đành cười theo đáp lời: “Đề ta nghĩ đã, đề ta nghĩ đã. lát nữa sẽ trả lời cô nương có được không?”

Khổng Tử Viết quay người ngồi lên ghế, vẩy tay: “Từ từ mà nghĩ, đừng vội.”

Mụ tú bà cúi người, “Không biết cô nương xưng hô ra sao?”

Khổng Tử Viết giơ liền ba ngón tay lên, “Khổng Tử Viết.”

Mụ tú bà che miệng cười, lắc mông lui xuống, đi hỏi ý kiến chủ tử của mụ, chủ nhân thật sự của gian “Phi Văn Các” này.

Mụ tú bà chân trước vừa đi, đám mỹ nhân liền như bướm bướm len lỏi vào giữa đám thanh niên tài tử, lũ lượt phô ra sự quyến rũ của mình.

Bách Lí Phụng không thoải mái cúi đầu, lén lút hỏi Khổng Tử Viết: “Chúng ta đi trước đi?”

Khổng Tử Viết lắc đầu, “Chơi đủ đã hãy đi.”

Bách Lí Phụng đành tỏ thái độ người lạ chớ lại gần không cho những nữ tử khác vào lòng mình nhưng trời sinh gã có một đôi mắt trắng lười liếm như biết cười, cho dù có trăm mặt nhưng cũng không hề nghiêm chỉnh chút nào, ngược lại càng giống như cười mà không cười, khiến đám mỹ nhân nhìn mà đỏ mặt chân run.

Nữ tử chôn ăn chơi vốn nhiệt tình phóng đãng. Có mỹ nhân vận váy xanh ngưỡng mộ Bách Lí Phụng từ lâu, lúc này thấy gã uống rượu một mình liền chủ động ngã vào người gã.

Bách Lí Phụng nghiêng mình tránh, ngồi xuống sát bên người Khổng Tử Viết dùng hành động để thể hiện lập trường của mình.

Mĩ nhân váy xanh kia bị mất hết mặt mũi, gất giọng hơi chế giễu: “Gia ơi, chẳng lẽ ngài đến chỗ này không mang theo tình nhân không được sao?”

Chẳng dễ Bách Lí Phụng phải nói gì, Không Tử Viết liền mở miệng đáp: “Ai bảo không hả? Không phong lưu uống cả tuổi trẻ chính là đây. Trước sắc đẹp như thế này, người đừng làm Liễu Hạ Huệ nữa.” Nói xong, còn đẩy Bách Lí Phụng ra, ra hiệu gã tự đi tìm vui đi.

Cái mặt đẹp trai của Bách Lí Phụng bị Không Tử Viết trêu chọc cho đỏ bừng, cả người ngồi không được, đứng không cũng không xong.

Không Tử Viết cười ha ha, vỗ vai Bách Lí Phụng, chân thành nói: “Nhân lúc trẻ thì làm hết chuyện xấu đi. Chờ người lấy vợ rồi thì không còn chơi bời được nữa đâu.”

Bách Lí Phụng ngơ ra, thì thào hỏi: “Chẳng lẽ...nàng không đề ý?”

Không Tử Viết không hiểu vì thế bảo, “Đề ý cái gì chứ?” lập tức thở dài một tiếng, tự tăng bốc mình nói, “Thú thật với người, rất ít người đã nằm ngoài ngũ hành như ta lắm.”

Bách Lí Phụng phì cười một tiếng, cả người như một cọng hành non cứ lắc trước lắc sau, “Ha ha...ha ha ha ha... nếu nàng đã nằm ngoài ngũ hành, vì sao còn lưu luyến thế gian này? Chẳng lẽ nàng còn có tâm nguyện chưa hoàn thành được?”

Câu này của Bách Lí Phụng chọc đúng tim đen của Không Tử Viết, cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, cảm thấy kiếp này của mình đúng là chẳng có lí tưởng to tát gì, mục đích duy nhất hình như chỉ là tìm cho được Thanh Dục Đại Đế, sau đó tỏ tình, chờ đợi vận mệnh “một đao OVER”. Nếu như cô không thể hoàn thành được nhiệm vụ này thì đời này có thể biến thành kiếp luân hồi cuối cùng của cô. Nếu hoàn thành được nhiệm vụ thì cô có thể thành tiên rồi.

Túm lại, cho dù tương lai có ra sao, cô nhất định phải đối xử tốt với bản thân mình, vui vẻ mà sống!

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết quét mắt nhìn đám mỹ nữ như mây xung quanh, hơi động lòng, cũng muốn ném thử cuộc sống trước nay chưa từng trải qua. Vì thế cô khề ho một tiếng, nói với Bách Lí Phụng: “Thú thật, ta cảm thấy một đời người nên thử những thử mình chưa từng thử, làm những chuyện khiến bản thân mình cũng phải khâm phục mới không phụ nỗi khổ luân hồi, không uổng phí khi làm người! Nếu người muốn hỏi tâm nguyện của ta bây giờ, vậy thì ta đành nói thẳng với người...hì hì...người có thể kêu thêm vài tiểu quan xinh xắn đến đây cùng vui chơi được không?”

Không Tử Viết nói câu này không lớn tiếng lắm, nhưng chẳng hiểu sao mọi người đều đang tò mò nhìn cô. Câu này vừa ra khỏi miệng, đám người như bị sét đánh. Mỗi người có mặt đều đang dần ra, cứ như không hiểu ý của Không Tử Viết.

Sau khi Bách Lí Phụng quay quay lời nói của Không Tử Viết hai trăm vòng trong đầu xong mới hiểu ý của cô. Chẳng qua lời của Không Tử Viết đối với gã mà nói, vẫn nằm trong phạm trù không thể lí giải được.

Bách Lí Lam càng nhíu mày, càng lúc càng thấy Không Tử Viết không biết ý tứ gì cả, thật là đòi phong bại tục đến cực điểm! Nhất định phải dạy bảo một trận mới được!

Không Tử Viết cũng ý thức được hình như mình vừa nói ra một ham muốn luôn ẩn chứa trong chốn sâu thẳm của tâm hồn. Cô vỗ trán, khề ho một tiếng, cười ha ha nói: “Ta chỉ muốn thúc đẩy tiêu dùng thôi mà, thúc đẩy tăng trưởng kinh tế, thúc đẩy nhu cầu cá nhân...”

Lúc này, mụ tú bà đã quay trở lại, mụ cười mím chỉ kéo cánh cửa trúc ra, vắn vẹo eo đến trước mặt Không Tử Viết, cười nhếch mặt nói: “Không biết bao giờ cô nương rảnh, chúng ta tiếp tục nói kĩ hơn được không?”

Không Tử Viết đang cảm thấy xấu hổ, vì thế dứt khoát đứng dậy, ra thế tay “mời”,

“Thời gian như vàng bạc, chúng ta nói luôn đi.” Quay người chấp tay với đám người kia, “Ăn no, uống say, chơi vui vẻ. Các vị, chúng ta có duyên gặp lại nhé.”

Đám thanh niên tài tuấn ngơ ngác gật đầu, coi như đáp lời.

Bách Lí Lam thấy Không Tử Viết không thèm nhìn mình, muốn rời đi với mụ tú bà, vội vàng bảo: “Nửa canh giờ nữa người hãy tới tìm ta.”

Không Tử Viết nhướn mày, “Có chuyện gì?”

Bách Lí Lam hơi lộ vẻ phân vân nói: “Nếu người đã là người đi ra từ Lam Vương phủ thì không thể đánh mất đức hạnh để người ta chê cười được. Tối nay người hãy theo ta về phủ trước, hôm khác ta sẽ tìm một tiên sinh dạy người một số nguyên tắc đối nhân xử thế.”

Không Tử Viết cứ như nghe thấy chuyện nghìn lẻ một đêm, tròn tròn mắt nói: “Không cùng đạo thì không thể nói gì được. Người thấy ta không vừa mắt, ta cũng không thể tiếp nhận được cách giáo dục cô hủ của người đâu!”

Bách Lí Lam bật dậy, chỉ phun ra một chữ, “Người!”

Không Tử Viết chỉ ngón tay vào mũi mình, “Ta làm sao nào? Người không phải lại muốn giết ta đấy chứ?”

Bách Lí Lam hít sâu một hơi, chậm rãi ngồi xuống, “Sao người lại không nghe lời dạy bảo như thế?”

Không Tử Viết xua tay, “Không phải ta không nghe lời. Bình thường toàn là ta làm thầy của người khác. Thôi thôi, không nói chuyện với người nữa. Đợi

bao giờ người muốn giết ta thì hãy mang kiếm đến, ta sẽ ở đây tạm thời, không đi xa đâu.” Nói xong, cô theo mục tử bà đi ra khỏi nhà gian.

Bách Lí Phụng vội đứng dậy đuổi theo, “Ta đi với nàng.”

Khổng Tử Viết nhếch miệng cười, từ chối khéo: “Cáo từ.”

Bách Lí Phụng mắt thấy Khổng Tử Viết và mục tử bà cùng xuống lầu hai, gã nheo mắt cười, như một con mèo nhón chân bám theo, lăm lăm: “Nàng nói là ‘cáo từ’ chứ đâu có nói không cho ta bám theo đâu.”

Vòng qua chỗ ăn chơi vui vẻ, đến chỗ hậu viện đầy rẫy mùi vị mát hờn, hai mắt Khổng Tử Viết lảo liên liếc qua liếc lại, hi vọng nhìn thấy một số hình ảnh truyền hình trực tiếp đặc sắc! Kết quả, hình ảnh truyền hình trực tiếp không nhìn thấy lại chọc phải một tên dở hơi.

Một gã đàn ông cao lớn thô kệch uống quá, mơ màng nhào về phía Khổng Tử Viết, miệng còn gào: “Tiểu mĩ nhân ơi, đến đây dập lửa cho đại gia đi nào!”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thời đại yêu nghiệt tung hoành

Khổng Tử Viết lạnh lẽo nghiêng mình tránh gã.

Mục tử bà lập tức bước lên hai bước, chặn gã đàn ông cao to thô kệch lại, “Ồi, vị lão gia này, cô nương này không phải nha đầu trong các đâu.”

Gã đàn ông kia chẳng hề nghe mục tử bà giải thích, chỉ nhào vào Khổng Tử Viết cười dâm loạn bảo: “Nào, mĩ nhân ơi, để đại gia đây hôn cái nào, đại gia ta có tiền!” Nói xong liền lao vào Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết giận tím mặt, một cước đá văng gã.

Gã kia bị đá ngã huych xuống đất.

Những chuyện tiếp theo thì cực kì tung bừng rồi.

Gã đàn ông kia tỉnh rượu, xắn tay áo định dạy cho Khổng Tử Viết một bài học.

Mục tử bà phái một kĩ nữ xinh đẹp dịu dàng an ủi, sau đó mảy đi mất lại dụ dỗ, cho đến lúc dẫn được gã vào trong phòng mây mưa hoan lạc chuyện này mới coi như kết thúc.

Mục tử bà hết sức áy náy nói: “Nơi chốn như thế này lộn xộn như thế đấy, cô nương đừng trách nhé.”

Khổng Tử Viết giờ tay vỗ mặt mình, mỉm cười nói: “Không sao, không sao cả, ai bảo ta xinh tươi mọng nước như thế này chứ.”

Khoe miệng mục tử bà méo xệch, không thốt ra được câu nào.

Hai người đi không nói gì, cho đến lúc bước vào một gian phòng có vẻ vô cùng đặc biệt thì mục tử bà mới dẫn Khổng Tử Viết đến trước một cái bàn, sau đó móc ra một tấm ngân phiếu một ngàn lượng để lên bàn, nói ngắn gọn: “Cô nương, ngân phiếu ở đây, phải xem người có khả năng lấy đi hay không rồi.”

Khổng Tử Viết cười không thấy trời đất đâu, mở miệng yêu cầu những dụng cụ đơn giản nhất liền bắt tay làm một cái bàn xoay.

Nhìn cái bàn nhỏ xoay tròn trên cái bàn lớn, mục tử bà ngạc nhiên há hốc mồm.

Khổng Tử Viết xòe tay cầm lấy tấm ngân phiếu, xúc động bồi ngùi: biết trước thì có được trước, trời không bắt nạt ta!

Khổng Tử Viết nhìn mục tử bà cứ xoắn xít quanh cái bàn tròn, không khỏi nhếch miệng cười, thân thiện bảo: “Nếu người chịu chi ra năm trăm lượng bạc nữa, ta còn có thể tặng người một cách hay đáng giá một ngàn lượng. Cách này cực kì hay ho, không những có thể kiếm tiền như nước, còn giúp người giữ khách quý nữa.”

Mục tử bà len lén quét mắt nhìn gian trong, nhận được ám hiệu của chủ tử liền vội vàng gật đầu đáp: “Được, cô nương nói đi.”

Khổng Tử Viết xòe tay ra, thấy mục tử bà vẫn chưa hiểu ý mình đành nhắc nhở: “Ngân phiếu.”

Mụ tú bà vội cúi đầu lục ngân phiếu, vừa đưa cho Không Tử Viết vừa bùi ngùi nói: “Cô nương đừng trách. Từ lúc ta vào nghề đến giờ luôn là đòi tiền người ta, giờ đưa ngân phiếu cho người khác đúng là không quen lắm.”

Không Tử Viết cầm được ngân phiếu mới nói: “Không bỏ ra thì làm sao có nhận lại? Chờ người kiếm được danh tiếng với ngân phiếu rồi thì mọi chuyện lại trở về như lúc đầu thôi.”

Mất mụ tú bà sáng rực, “Cô nương thật thấu hiểu lòng người.”

Không Tử Viết khoan khoái cười híp mắt, sau đó lấy tay gõ gõ rồi nhảy bật lên mặt bàn, đập tung đôi giày ra, lại kéo váy lên trên để lộ đùi trắng nõn, một bức tranh mỹ nhân nằm giương vô cùng hấp dẫn.

Mụ tú bà mắt nhìn đắm đắm, mồm miệng lắp bắp, “Cô nương, đây là... cái...”

Không Tử Viết cười nói: “Đây là ‘Mỹ nhân yến’. Người bảo các người đẹp cởi sạch nằm lên, sau đó đặt thức ăn lên người họ để đám đàn ông dùng. Đây há không phải hương sắc đều có đủ sao? Đảm bảo ‘Phi Văn Các’ của người ăn lên làm ra!”

Mụ tú bà ôm ngực nói: “Nhưng thức ăn nóng làm bỏng da của các mỹ nhân thì làm sao?”

Không Tử Viết chống người dậy, “Người xem đàn ông đến đây là để ăn cơm hả? Mang ít bánh ngọt với chút hoa quả ngọt lên là được rồi.” Nghiêng mình, cười hi hi hỏi: “Có muốn mua ít cách làm bánh ngọt đặc sắc không?”

Mụ tú bà vội nói: “Đầu bếp của ‘Phi Văn Các’ chúng ta làm bánh ngọt có tiếng đó.”

Không Tử Viết bĩu môi, “Họ có biết làm bánh ga tô không? Có biết làm sao để lọc bơ không? Thôi, ta không nói chuyện với người nữa, ta phải đi dạo một lát, thăm dò tình hình thị trường rồi hay. Nay, những thứ ta bán cho người đều là giá cả hàng bán phá giá đấy.”

Mụ tú bà giữ giữ vạt áo trống không, cười như mếu nói: “Chắc chắc không rẻ, chẳng rẻ tẹo nào.”

Không Tử Viết nhảy xuống bàn, xỏ chân vào đôi giày cỏ, vuốt váy định bỏ đi.

Mụ tú bà vội hỏi: “Cô nương muốn đi đâu thế?”

Không Tử Viết ngẫm nghĩ, đáp: “Đi xem chỗ ở, ta muốn thuê một chỗ thoải mái chút.”

Mụ tú bà lập tức bày tỏ: “Nếu cô nương không chê thì có thể ở tạm nơi này.” Sau đó giải thích nói, “Cô nương đừng hiểu lầm, ta không có ý gì khác đâu. Chỉ là thấy cô nương không giống những nữ tử bình thường hay giả bộ nhu mì, chắc hẳn cũng không ngại chốn phong trần. Điều kiện ở đây không tồi, nếu cô nương thích thì có thể ở tạm.”

Không Tử Viết trả lời: “Cảm ơn. Điều kiện ở đây đúng là rất tốt, nhưng ta vẫn muốn tìm chỗ khác. Nếu ta ở chỗ này ngày đêm nghe thấy tiếng rên rỉ thì chắc chắn ta sẽ bị tra tấn phát điên mất.”

Mụ tú bà phì cười, “Cô nương thật thú vị.”

Không Tử Viết đáp lễ nói: “Người cũng là một con người tuyệt vời.”

Mụ tú bà che miệng cười, tới gần cô hai phân, “Cô nương đã đến ‘Phi Văn Các’ rồi, có muốn thấy tiểu gia câu hồn nhất trong các không? Người đó thật sự đẹp như hoa đào hoa lê, mặt như Phan An, xinh đẹp mắt hôn, đáng người phong lưu...”

Không Tử Viết không chịu được bèn hỏi: “Rốt cuộc là như thế nào?”

Mụ tú bà ngẫm nghĩ rồi đáp: “Mỗi thứ một tí.”

Không Tử Viết gật đầu bảo mình đã hiểu, “Thế không phải là mèo chẳng ra mèo, cáo chẳng ra cáo ư?”

Khoe miệng mụ tú bà bắt đầu co giật, không biết đáp trả Không Tử Viết như thế nào.

Không Tử Viết cúi đầu cười trộm, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Mụ tú bà lấy lại tinh thần trong nháy mắt, xòe năm ngón tay, “Năm ngàn lượng một đêm.”

Không Tử Viết xoay người đi thẳng, chẳng buồn chào hỏi gì nữa.

Mụ tú bà chạy theo Không Tử Viết hai bước, muốn giữ người lại, nhưng Không Tử Viết đã quyết ý thì không thể giữ lại được. Mụ tú bà quay đầu nhìn vị chủ tử giấu mình trong gian trong, thấy chủ tử ra hiệu lui xuống mụ mới khép cửa lại, đi ra khỏi cửa.

Không Tử Viết ôm ngân phiếu, vừa đi vừa ừ ừ hát, tâm trạng tốt khó có thể diễn tả.

Hà hà... lúc đầu khi cô là hổ, là chúa tể muôn loài! Giờ biến thành người cũng là một kẻ ham tiền thành tinh!

Dù tương lai có ra sao, chỉ cần trong tay có tiền thì những ngày tháng trước mắt sẽ không quá khó khăn. Còn mục tiêu bà muốn mọi tiền của cô thì đừng có mơ! Ôi trời, dám âm mưu dùng sắc đẹp để dụ dỗ cơ cơ đấy, cô còn từng là đội viên nữa kia. Nếu không vì muốn vào Đảng phải nộp phí thì bây giờ chắc chắn cô có thể tự hào vỗ ngực mà nói, kiếp trước chị đây cũng là Đảng viên đấy nhé!

Cô càng nghĩ càng đắc ý, vênh mặt tự đắc. Đường qua hậu viện lại nghe thấy mấy tiếng rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tía tai. Cô dừng bước, liếc mắt, cười tà ác, sau đó lên nhìn đông nhìn tây như kẻ trộm, thấy không ai để ý mình mới khom lưng, cẩn thận lại gần một căn phòng, lấy tay dính ít nước bọt chọc thủng giấy dán cửa sổ, sau đó lại cẩn thận dán mắt vào, nín thở nhìn coi bên trong.

Trên chiếc bàn gỗ tròn lúc này đang diễn một màn cực hạn-gã đàn ông vừa trêu ghẹo Không Tử Viết ban nãy giờ đang ra sức gãi vào nằng kĩ nữ dưới thân, lại còn lấy nền nhỏ giọt lên thân nằng ta.

Không Tử Viết tròn tròn mắt, thì thào: “Thảo nào kêu to thế, hóa ra còn có công cụ hỗ trợ gãi ư.”

Trong lúc Không Tử Viết đang lăm bằm một mình, một cơ thể ẩm áp lặng lẽ áp sát sau lưng cô, thổi một hơi mờ ám bên vành tai mẫn cảm của cô, “Xem thì có gì hấp dẫn chứ? Có muốn thử hay không, ta cũng có thể làm nhiều trò lắm.” giọng gã đàn ông không nhanh không chậm, lại giống như có lông vũ chọc ngoáy trái tim bạn vậy.

Không Tử Viết không hề dè phòng, giật cả mình, muốn lùi ra phía sau nhưng lại giẫm phải chân của gã kia. Cô liền bị treo mắt cá chân ngã lăn ra đất, phát ra âm thanh không nhỏ tẹo nào.

Gã đàn ông trong phòng đang làm chuyện hay ho thì bị làm phiền, giận dữ quát: “Khốn kiếp, ai đó? Con rùa khốn kiếp nào nhìn trộm đại gia đây hành sự hả?”

Không Tử Viết rụt cổ lại, nhin đau chỗ mắt cá chân, nhanh chóng bò dậy, xoay người trốn vào trong bụi cây, không muốn xảy ra xung đột với gã đàn ông trong phòng.

Nhưng gã đàn ông trong phòng càng chửi càng hăng, sau đó khoác thêm áo đi ra ngoài, bực mình nhìn bốn phía, lại hung hăng nhổ nước bọt mới trở lại phòng, chiến đấu tiếp.

Không Tử Viết thấy nguy hiểm đã qua liền ngồi xuống, xoa xoa nắn nắn mắt cá chân, chắc chắn không sao mới đứng dậy, chuẩn bị bỏ đi. Kết quả, xoay người lại nhìn thấy gã đàn ông trốn cùng cô trong bụi cây.

Tuy trời đã tối, người bình thường không thể nhìn kĩ người khác như thế nào trong đêm đen được, nhưng Không Tử Viết không phải người bình thường, cô có một đôi mắt hổ! Vì thế cô có thể nhìn thấy cực kì rõ ràng.

Người đàn ông trước mặt cao hơn cô một cái đầu, vận áo choàng rộng đồ tươi, lưng thắt dây biện sợi vàng, hai đầu dây là sợi tua màu vàng.

Cổ áo gã mở rộng, lộ ra xương quai xanh mê người và một mảng ngực trắng bóc, khiến người không chịu được muốn bỏ nhào tới cắn cho vài miếng.

Gã không mũ áo chỉnh tề giống đám đàn ông tầm thường, mà buộc tóc thành một lọn dài thoải mái, khê rơi trên bờ vai, rũ xuống tận thắt lưng.

Đáng nhắc đến ở đây là, gã có một đôi mắt quyến rũ vô cùng. Đôi mắt hẹp dài, đuôi mắt khê như lên, ánh mắt câu hồn đoạt phách như dễ dàng cướp mất hồn phách của những kẻ ham muốn sắc đẹp trên đời này.

Mũi gã cao thẳng, đầu mũi hơi nhọn, vừa nhìn đã biết là một chủ nhân không dễ chiều. Nhưng có kẻ kém sắc, biết rõ không nên đến gần những tai họa như thế này, lại kim lòng không đậu mà lại gần, muốn hôn lên bờ môi nhỏ xinh mà đỏ phớt của gã, muốn liếm láp đôi môi bóng láng mê người ấy.

Nói chung thì con người này cho Không Tử Viết một cảm giác rất quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó rồi.

Trong đầu như có gì đó lướt qua, Không Tử Viết há hốc mồm, phun ra ba chữ, “hồ li tinh?!", Khụ...đừng hiểu lầm Không Tử Viết đang có làm sôi nổi bầu không khí, trên thực tế, cô cảm thấy gã thật giống với con hồ li biết nhảy múa trong sơn động ngày trước.

Gã đàn ông áo đỏ sừng sờ, sau đó cười sung sướng, cúi đầu nhìn Không Tử Viết chăm chú, dùng giọng nói mềm mỏng như tơ lụa mê hoặc nói: “Hồ li tinh có đuôi, nằng có muốn kiểm tra đuôi của ta không?”

Gã tới gần Không Tử Viết liền ngửi thấy một mùi hương phảng phất. Mùi hương ấy ngọt ngào, lạnh lạnh, như có như không bay vào trong mũi khiến con người ta trở nên tham lam muốn ngửi mùi hương ấy thêm chút nữa.

Không Tử Viết chỉ cảm thấy đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, theo bản năng tiến lên một bước, muốn sờ soạng gã đàn ông áo đỏ trước mặt, xem xem sau lưng gã có đuôi thật hay không.

Nếu có thì quá hay, nếu mọi người đều là dã thú thì có thể làm một số chuyện càng hoang dã hơn rồi.

Không Tử Viết lại giẫm lên mu bàn chân của gã áo đỏ lần nữa. Gã kêu một tiếng hừ quyến rũ đến nỗi Không Tử Viết giật mình, suýt nữa thì mạch máu tim nổ tung.

Cô vội ôm ngực, lùi về sau một bước.

Gã kia lại tiến lên một bước, không biết có phải cố ý hay không nữa mà cũng giẫm một chân lên mu bàn chân của Không Tử Viết.

Không Tử Viết thấy gã áo đỏ không muốn bỏ chân ra, liền mở miệng hỏi: “Ngươi không thấy đau chân sao?”

Gã ngả ngón đáp lại: “Vừa nãy nàng thấy đau sao?”

Không Tử Viết rút chân mình về, nhếch mép cười: “Bình thường.”

Gã giờ ngón tay như mang điện, từ án đường Không Tử Viết trượt xuống dưới, “Ngày đẹp trời như thế này mà không triển miển trước hoa dưới trăng một phen thì thật có lỗi với nhân duyên nhỉ? Nếu nàng chịu bỏ ra năm ngàn lượng, ta bằng lòng cởi áo tháo dây lưng cho nàng, sẽ dịu dàng với nàng. Đêm nay ta sẽ là của nàng.”

Không Tử Viết rung mình, quả quyết nói: “Hai mươi lượng! Không chịu thì thôi!”

Ngón tay gã dừng lại trên môi Không Tử Viết, vừa khê chà xát, vừa dụ dỗ: “Nếu nàng nhìn rõ mặt ta rồi thì sẽ không keo kiệt như thế nữa.”

Không Tử Viết xòe hai ngón tay ra, lắc lắc nói: “Thú thật với ngươi, thật ra ta thích con gái. Nếu không phải thấy duyên phận của chúng ta sâu đậm, ta cũng không bỏ ra hai mươi lượng để giúp việc làm ăn của ngươi đâu. Và lại, ta cũng xinh đẹp chẳng kém ngươi chỗ nào. Hai mươi lượng đi, ngươi xem có được hay không nào?”

Gã áo đỏ như bị nội thương, ngượng ngùng rút ngón tay về, u oán nói: “Gi thì cũng phải được hai nghìn lượng chứ nhỉ?” Thấy Không Tử Viết xoay người bỏ đi, gã vội kéo cổ tay cô, “Oan gia! Hai trăm lượng có được không hả?” Nói xong liền ngả thân mình quyền rũ của gã vào Không Tử Viết.

Không Tử Viết run rẩy, “Hai mươi lượng ta cũng không muốn bỏ ra nữa đâu.”

Gã áo đỏ cắn răng, “Được! Hai mươi lượng thì hai mươi lượng!”

Không Tử Viết thử dò hỏi: “Cho ngươi hai mươi lượng có phải muốn làm gì ngươi cũng được phải không?”

Gã áo đỏ khê cắn môi dưới, nháy mắt đưa tình với Không Tử Viết.

Không Tử Viết cười quỷ dị, sau đó chỉ tay về phía căn phòng kia, “Được, đêm nay ngươi ngồi ở gần đó cho ta. Cứ sau mỗi chén trà thì ngươi hãy làm phiền người trong phòng một lần. Hết to cũng được mà lấy đá chọi cửa sổ cũng hay, tùy ngươi làm đấy.”

Gã áo đỏ dờ dãn nhìn Không Tử Viết, “Nàng... bảo ta làm việc này?”

Không Tử Viết móc hai thỏi bạc từ trong túi ra, ném vào trong tay gã, “Ta tin ngươi một lời hứa đáng giá nghìn vàng. Hừm, chỗ này cho ngươi trước, làm việc như thế nào hoàn toàn phải xem lương tâm của ngươi đấy.” Nói xong, cô cất bước đi luôn, để lại gã áo đỏ đứng một mình trong đêm tối, không rõ về mặt gã giờ này ra sao nữa.

Lúc Không Tử Viết sắp ra khỏi hậu viện, đột nhiên nghe thấy một tiếng la hét hết sức kì lạ. Tiếp theo đó truyền đến tiếng chửi rủa của một tên đàn ông khác.

Không Tử Viết ngẩng đầu nhìn trắng sáng, nhếch miệng cười.

Hai mươi lượng, báo được thù, đáng giá!

Hai mươi lượng, dạy dỗ một tên sắc quỷ bạo lực thích SM, càng đáng giá hơn!

Bóng đêm thật tốt, vì nó có thể che giấu bí mật của mỗi người.

Bách Lí Phụng ẩn mình trong bóng tối, ước chừng số đá còn lại trong tay ném về phía gã áo đỏ bị ngã đang ngồi trên mặt đất, hừ một tiếng thâm mắng: Tên nam kĩ không biết xấu hổ này giỏi lắm, dám quyến rũ người mà Bách Lí Phụng đã chấm! Bách Lí Phụng ta không đánh gãy chân chó của mi xem mi còn dám giẫm chân của nàng không! Còn dám xoa môi của nàng không!

Gã áo đỏ trên mặt đất vừa xoa cái chân bị đá ném trúng, vừa nắm chặt hai thỏi bạc trong tay, thâm nói: “Hai mươi lượng, sao chỉ có hai mươi lượng? Tiền đã ít tội nghiệp còn bị người khác đánh lén! Muốn chữa lành chân ít nhất cũng phải hai mươi lượng! Lỗi rồi, lỗi to rồi! Nhất định đừng để gã biết ai đánh lén gã, bằng không... tiêu gia sẽ cho nó biết tay!

Sau khi ra khỏi “Phi Văn Các”, Không Tử Viết lang thang trên con phố vắng vẻ.

Tuy Hồng Quốc quanh năm bốn mùa ấm áp như mùa xuân, nhưng ban đêm nhiệt độ vẫn giảm xuống, gió lạnh thổi vù vù trong không khí, lạnh tận xương.

Không Tử Viết ôm lấy bờ vai mình, khê thở dài, cảm thấy lẻ loi một mình hơi bị lạnh lẽo. Hình như cho đến ngày hôm nay cô vẫn chưa tìm được ý nghĩa của cuộc sống, càng chưa tìm được một phương hướng để mình có thể phấn đấu.

Nói vậy, trên đời này có rất nhiều người giống cô. Trước mặt người vui vẻ cuồng hoan, sau lưng người khê thở than.

Ha ha... nếu không có những người như bọn họ thì lấy đâu ra cái gọi là sa đọa đây? Nếu không có cái gọi là sa đọa thì làm sao so sánh những kẻ có phẩm cách thanh cao? Nếu cái thế giới này đều là những đóa hoa màu hồng mà không có lá xanh mon mơn thì loạn hết màu rồi!

Đi qua ngã tư đường, chống cự với cơn gió lạnh chợt ập đến, Khổng Tử Viết hắt xì một cái, rung cả mình cảm giác đầu mình cũng rung theo. Cô hít mũi, lấy cánh tay ôm chặt tay nải vào sát người, ngó nghiêng bốn phía, muốn tìm một nhà trọ ấm cúng để dừng chân.

Song bốn phía chung quanh đều là nhà dân, chỉ có vài quán rượu vẫn còn mở cửa.

Khổng Tử Viết bước đi nhưng không biết nên đi đâu.

Lúc này, một giọng nói từ trên cây truyền tới, “Nàng cùng ta về Phụng Vương phủ đi.”

Khổng Tử Viết ngẩng đầu nhìn lên, thấy Bách Lí Phụng áo choàng xanh lục phát phơ theo gió, hệt như một đóa hoa hi vọng nở rộ trong đêm đen. Nụ cười của gã lúc nào cũng rạng rỡ, có sức mạnh sưởi ấm lòng người như thế.

Khổng Tử Viết chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, liền gật đầu với Bách Lí Phụng, nói: “Mong là trong phủ của ngươi có nước nóng để tắm.”

Bách Lí Phụng nhảy xuống trước mặt Khổng Tử Viết, “Không những có nước nóng mà còn nuôi hai con bò cái, có thể vắt sữa uống cơ.”

Khổng Tử Viết liếc nhìn Bách Lí Phụng, một lần nữa lại cảm thấy con người này hơi ngốc nghếch. BẠN nói xem, nửa đêm canh ba, một người đàn ông như gã mời cô cùng về phủ mà còn nói mấy câu kiểu như “vắt sữa bò”. Nếu cô mà là con gái bình thường thì đã bị gã dọa chạy mất dép từ lâu rồi, sao còn dám về phủ cùng gã nữa?”

Bách Lí Phụng thấy Khổng Tử Viết cười nhạt không nói, cũng cười không thấy trời đất đâu.

Hai người sánh vai cùng đi, ánh trăng kéo dài bóng hai người trên mặt đất, nhất thời chẳng ai nói gì.

Khổng Tử Viết không hỏi vì sao gã lại bám theo mình, mà Bách Lí Phụng cũng không hỏi Khổng Tử Viết cô nói thích Bách Lí Lam là thật hay là giả.

Khi hai người đi bộ đến gần cửa Phụng Vương phủ, đột nhiên một thiếu nữ đáng yêu mặc áo váy màu vàng đỏ nhảy vọt ra từ cửa. Nàng ta môi hồng răng trắng, mũi hơi héch lên đáng yêu như một con gấu trúc.

Trong tay nàng ta cầm một thanh trường kiếm đuôi khắc hoa văn kì lân, đâm thẳng về phía Bách Lí Phụng, miệng còn gào thét: “Bách Lí Phụng, để xem lần này ngươi chạy đi đâu?!”

Bách Lí Phụng dừng chân, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, lập tức dịch thân về sau, tránh mũi kiếm của thiếu nữ.

Thiếu nữ đó thấy một chiêu không trúng, tức giận dậm chân, lại giương kiếm chém loạn xạ cả lên.

Bách Lí Phụng vừa tránh vừa khuyên bảo: “Ô cô nương, kiếm hạ lưu tình! Ta và cô không thù không oán, sao cứ đuổi theo ta đòi chém đòi giết thế?”

Thiếu nữ gọi là Tô cô nương kia là Tô Phồn Tinh, là con gái yêu nhất của đương kim võ lâm minh chủ. Nàng ta đuổi theo Bách Lí Phụng đã mấy ngày, nhưng hành tung của Bách Lí Phụng mơ hồ bất định, nàng ta không còn cách nào khác đành ôm cây đợi thỏ. Ai mà ngờ được cuối cùng hôm nay đã đợi được thỏ rồi!

Hai má Tô Phồn Tinh đỏ bừng, giậm chân quát: “Bách Lí Phụng, đừng có nghĩ chàng là Vương gia thì ta không dám làm gì chàng! Tuy ta không nên mặc nam trang lừa chàng, nhưng chàng đã cùng chăn chung gối với ta thì phải lấy ta làm vợ! Bằng không... bằng không ta có làm quỷ cũng không tha cho chàng đâu!”

Bách Lí Phụng tung người lên cây, cười như mếu: “Ô cô nương, cô giờ tay đánh khê tha cho tại hạ đi. Hôm đó cô bị kẻ khác ám toán rơi vào hôn mê, ta ra tay cứu cô lại không biết đưa cô về đâu, đành kéo cô vào nhà trọ ta ở. Trong nhà trọ không còn phòng, hai người đàn ông ở với nhau thôi. Ai mà biết cô là con gái chứ!”

Tô Phồn Tinh đỏ vành mắt, giờ kiếm bay lên chém Bách Lí Phụng, “Bách Lí Phụng, ta có chỗ nào không xứng với chàng? Nói cho chàng hay, nếu chàng không chịu lấy ta, các ca ca của ta sẽ đến đây trời người. Đến lúc đó cứ coi như làm âm đến chỗ thánh thượng, thánh thượng cũng sẽ xử lí công bằng cho Tô gia chúng ta thôi!” Nói xong, thế kiếm càng sắc bén, như hận không thể cắt đứt gân tay gân chân của Bách Lí Phụng khiến gã không thể chạy được nữa.

Bách Lí Phụng không muốn làm Tô Phồn Tinh bị thương, đành lui từng bước.

Tô Phồn Tinh lại không biết tiến lùi, một lòng muốn bắt Bách Lí Phụng.

Vì thế hai người này cứ bay tới bay lui trước mặt Khổng Tử Viết, nhảy lên nhảy xuống khiến mặt cô toàn bụi đất.

Khổng Tử Viết giữ tay áo toàn bụi đất, Tô Phồn Tinh cuối cùng cũng ý thức được sự tồn tại của Khổng Tử Viết, lập tức chìa kiếm về phía Khổng Tử Viết, lạnh lùng quát: “À là ai? Vì sao đêm hôm khuya khoắt về phủ cùng chàng?”

Bách Lí Phượng không còn nhẫn nại nữa, chẳng buồn để ý đến cô ta.

Tô Phồn Tinh ghen thờ, đôi mắt chợt lạnh lẽo, đâm kiếm về phía Không Tử Viết.

Không Tử Viết gào một tiếng “má ơi” trong lòng, vội nghiêng mình tránh né, muốn tránh xa khỏi Tô Phồn Tinh có khuynh hướng bạo lực này. Bạn nói xem, bạn thích ai thì cứ thích, việc gì phải vác kiếm đuổi theo người ta hả? Bạn càng như thế càng bị người ta coi thường, thành hàng thứ cấp trong mắt người ta mà thôi.

Từ trước đến nay hàng giá rẻ chỉ có phụ nữ mới thích tranh nhau, nào có đàn ông xắn tay áo xông vào chỗ hàng giảm giá bao giờ?

Với lại bạn theo đuổi đàn ông thì đừng có gây họa xong giá ngay thơ nhé!

Con gái đúng là con gái, quả nhiên đều thích tạo lên tình địch tưởng tượng cho mình.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Tô Phồn Tinh này có dũng khí theo đuổi hạnh phúc thật!

Không Tử Viết chưa kịp phát biểu cảm tưởng, Tô Phồn Tinh lại chém tới. Bách Lí Phượng kịp thời cứu cô tránh được đòn tấn công của Tô Phồn Tinh. Tô Phồn Tinh ghen tị đỏ cả mắt, chiêu thức càng lúc càng ác liệt hơn. Bách Lí Phượng không còn cách nào khác đành giả vờ bỏ chạy, dụ Tô Phồn Tinh bỏ đi.

Gã vốn muốn cắt đuôi Tô Phồn Tinh sau đó quay về tìm Không Tử Viết, ai ngờ lúc gã quay về Phượng Vương phủ thì đã không thấy bóng dáng Không Tử Viết đâu nữa.

Bách Lí Phượng không bỏ cuộc, dùng kinh công đuổi theo một hướng khác. Kinh thành lớn thế này, gã không tin mình lại lạc mất một người!

Dù... dù gã từng lạc mất một con bạch hổ, đến nay vẫn chưa tìm thấy, nhưng lần này gã đã tiếp thu đã kinh nghiệm, hễ những thứ gã chăm, không cần biết là người hay vật, gã nhất định phải liều chết mà bám theo, sống chết gì cũng không được rời nửa bước!

Lúc muốn học lỏm những môn võ công khác, gã có thể chạy loanh quanh, “mượn” bí kíp võ công về xem. Lúc muốn có phụ nữ và con bạch hổ thì chỉ có thể dùng cảm thẳng tiến! Vì phụ nữ và con bạch hổ đều không phải là loại có thể đợi người ta!

Không Tử Viết ngay cả cửa lớn Phượng Vương phủ còn chưa bước vào lại một thân một mình, cô lòng vòng quanh đường phố phồn hoa, cuối cùng cũng phải chấp nhận một sự thật, đó chính là Hồng Đế tuyển tú nữ, trực tiếp dẫn đến tình trạng tất cả các nhà trọ đều đầy khách, không tài nào tìm được một nhà trọ có phòng trống.

Không Tử Viết bất lực, đành thay đổi bước chân hành quân về phía “Phi Văn Các”.

Lúc cô đến trước cửa “Phi Văn Các” lại phát hiện ra đối diện “Phi Văn Các” là một nhà trọ! Vì thế gót chân lại chuyển đi vào “Văn Duyệt khách điểm”

Tầng một của “Văn Duyệt khách điểm” là nơi ăn uống, tầng hai là nơi nghỉ ngơi. Vì không có khách nên trống hốc trống hoác.

Không Tử Viết hơi buồn rầu, không hiểu sao chỗ này lại vắng vẻ như thế, hình thành một sự so sánh rõ ràng với “Phi Văn Các” đối diện. Cô gõ mặt quầy, gọi tên tiểu nhị đang nằm bò ngủ gật dậy, “tiểu nhị ca, làm ơn cho ta một gian phòng sạch sẽ.”

Tên tiểu nhị mắt nhắm mắt mở còn đang ngái ngủ, lập tức bị sắc đẹp trước mắt mê hoặc, há hốc mồm, lắp ba lắp bắp nói: “Cô... cô nương... xin mời theo ta.”

Không Tử Viết đi theo tên tiểu nhị lên tầng hai. Cô thấy hình như tất cả các phòng đều không có người, liền tò mò hỏi: “Bây giờ thánh thượng đang tuyển tú nữ, nhà trọ nào cũng đông nghịt khách, vì sao chỗ của tiểu nhị ca lại tiêu điều thế này?”

Mặt tên tiểu nhị đỏ bừng, cười ngốc nghếch giải thích: “Còn không phải vì phía đối diện làm sao.”

Không Tử Viết cực kì thông minh, nhanh chóng hiểu được ngọn nguồn câu chuyện. Thử nghĩ mà xem, nếu có đàn ông muốn ở trọ, đa số đều sẽ chọn “Phi Văn Các” đối diện, vì nơi đó không những có giường êm còn có nữ hầu thorn phụng phứ. Nếu có nữ giới muốn ở trọ, chắc chắn cũng sẽ không chọn ở nơi đối diện với “Phi Văn Các”, bọn họ sợ thấy phải những cảnh khiến người ta tim đập chân run, sợ vấy bẩn đến sự trong sáng và thân phận của mình.

Không Tử Viết cười cười, cảm thấy chương quầy của nhà trọ này chẳng có đầu óc kinh tế gì cả, không thì tại sao lại mở nhà trọ đối diện kĩ viện chứ? Vật hợp theo loài, với hoàn cảnh địa lí như ở đây mà nói trừ phi cũng biến nhà trọ thành kĩ viện, không thì tuyệt đối không thể làm ăn được nữa. Đương nhiên, nếu kinh doanh kĩ viện không đặc sắc như “Phi Văn Các” phía đối diện thì chẳng cần làm nữa, đỡ mất cả chì lẫn chài. Phải hiểu là nơi chốn như kĩ viện là xa xỉ phẩm đắt giá. Cho dù là từ trang trí đến phở trương, từ kĩ nữ xinh đẹp đến áo váy, có cái nào không tốn tiền đâu?

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết lại ngẩng đầu nhìn bố cục trong nhà trọ, cảm thấy hình như mình có thể làm gì đó để cải thiện tình hình khốn quẩn của cái nhà trọ này. Đáng tiếc là cô chẳng qua chỉ là một khách qua đường, ăn ở tạm bợ, không biết ngày mai sẽ xuất hiện ở chốn nào nữa đây.

Đề suy nghĩ muốn sống yên ổn xuống, cô tốt bụng nhắc: “Từ trước đến nay, việc làm ăn chú trọng tụ tập, cũng có thể nói là vật hợp theo loài. Nếu chỗ này thay đổi một chút không chừng việc làm ăn sẽ rất khá đấy.”

Tên tiểu nhị thấy người đẹp cỡ Không Tử Viết nói chuyện với mình, trong lòng sung sướng suốt nửa nỏ cả một bông hoa to đùng, lập tức đáp: “Cô nương có điều không biết. Lão chường quầy của nhà trọ không muốn thấy nhất là những người làm nghề da thịt. Dù nhà trọ không có thu nhập gì, luôn dờ sống dờ chết thế này, nhưng lão chường quầy vẫn không chịu bán nơi này cho mụ tú bà đối diện, để người ta được lợi.”

Không Tử Viết gật đầu, không nói gì nữa.

Vào trong phòng, cô nhờ tên tiểu nhị mang ít nước nóng lên để ngâm mình.

Tên tiểu nhị được Không Tử Viết liếc nhìn một cái, cả người mềm nhũn, vội xắn tay áo, tự mình xuống bếp đun hai nồi nước to, sau đó đổ vào thùng gỗ hì hục mang lên trên.

Không Tử Viết tắm nước nóng xong, vốn muốn ngủ một giấc thật ngon, vậy mà tự dưng mất ngủ.

Cô khoác thêm cái áo đỏ tươi, mở cửa sổ ra, nghiêng người nằm trên khung cửa sổ, lơ đãng quan sát “Phi Văn Các” đối diện.

“Văn Duyệt khách điểm” và “Phi Văn Các” chỉ cách nhau có khoảng hai mươi mét, nhìn có vẻ chỉ cần vươn tay ra là có thể mở cửa sổ phía đối diện.

Không Tử Viết nhìn những cái bóng chông chéo trên cửa sổ của “Phi Văn Các”, nghe thấy từ trong “Phi Văn Các” truyền tới những tiếng ngâm nga mờ ám, cô tựa mình vào khung cửa sổ khẽ cười, thầm nói, thảo nào nhà trọ này không có khách, nửa đêm canh ba ai mà nhìn thấy cảnh tượng ồn ào náo nhiệt đối diện như thế này cũng không muốn chăn đơn gối chiếc, chịu đựng cô đơn lạnh lẽo một mình.

Ha ha... nếu giờ phút này có một người khẽ cười, ngoắc ngoắc tay với bạn, ra hiệu bạn qua đó cùng với hắn, thế thì có là Liễu Hạ Huệ tái sinh cũng sa vào ấy chứ, nhỉ?

Đáng tiếc, Không Tử Viết không phải Liễu Hạ Huệ, cô chỉ là một người con gái sống trong mâu thuẫn.

Cho nên lúc đối diện với tấm cửa sổ được mở ra, một người đàn ông mờ nhạt trong bóng đêm khẽ thấp nển, chiếu sáng đôi mắt hẹp dài quyến rũ và tấm áo đỏ tươi của gã nọ, Không Tử Viết không hề do dự đóng sầm cửa sổ lại, còn giờ tay vỗ ngực mình, lầm bầm: “Vừa nghĩ đến phim kinh dị gã liền thấp đèn xuất hiện, mẹ nó chứ, sợ quá đi mất!”

Để ổn định lại cảm xúc khi bị dọa dẫm, Không Tử Viết chạy xuống lầu, đánh thức tên tiểu nhị, đòi bút với giấy, soạn soạn múa bút thành văn, đêm hôm khuya khoắt tự dưng luyện chữ! Cho đến lúc cô cảm thấy thả lỏng mới đi nằm nghỉ ngơi.

Gã áo đỏ đứng ở cửa sổ lầu hai “Phi Văn Các” cứ nhìn cái cửa sổ bị Không Tử Viết đóng sầm lại mà choáng váng!

Có lúc nào mà gã lại phải ăn món “súp đóng cửa” như thế này?

Có lẽ nào ban này tư thế gã thấp nển trong đêm không đẹp sao? Có lẽ nào ngọn nển gã vừa dùng để thấp sáng không đủ sáng sao? Có lẽ nào cái tay gã giờ ra không trắng nõn mềm mại sao? Có lẽ nào ánh mắt quyến rũ của gã không phóng ra điện ư?

Mù, người con gái tên Không Tử Viết kia chắc chắn mù rồi!

Gã chấp nhận sự tồn tại của người mù, nhưng không thể chấp nhận sự tồn tại của những tên mù không cảm nhận được mị lực của gã.

Giữa bọn họ coi như đã kết oán rồi!

Gã áo đỏ cắn răng, khắp khiêng về lại bên bàn, tóm lấy hai thỏi bạc hung hăng nện xuống đất.

Hồi lâu, gã lại cúi người xuống nhặt hai thỏi bạc lên, nhét vào trong ngực. Tiền bạc vô tội, kẻ đáng chết là người con gái kia kia!

Dạo này gã rảnh rỗi chẳng có việc gì, đấu với cô một trận vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Mĩ nam ra chiêu nham hiểm

Giữa trưa, tên tiểu nhị lại ngẩng đầu ngo lên lầu hai, mãi không không thấy Không Tử Viết xuống lầu ăn cơm. Gã hơi lo lắng, sợ Không Tử Viết xảy ra chuyện gì, vì thế chạy lên lầu hai, gõ cửa phòng cô.

Không Tử Viết đang ngủ không biết trời trăng là gì thì bị đánh thức, lồm bồm đáp một tiếng mới xuống giường, rửa mặt rồi uể oải bước xuống lầu ăn cơm.

Tên tiểu nhị thấy Không Tử Viết ăn khỏe quá, ngọn lửa tình nhỏ nhỏ trong lòng bị tắt ngóm ngay tắp lự, không nhìn được ngời xỏm xó tường vẽ vòng tròn, gào thét trong lòng: Người đẹp ơi là người đẹp, sao mà nàng ăn khỏe thế hả?! Ta làm sao nuôi nổi nàng đây! Thật là đau lòng quá đi!

Không Tử Viết ăn no đầy bụng, nhưng không biết được trong lúc cô ăn cơm đã tàn nhẫn bóp chết trái tim bé bỏng của một cậu trai trẻ.

Ăn cơm xong, Không Tử Viết rảnh rỗi chẳng có việc gì làm, liền ngồi trước cửa nhà trọ, nói chuyện phiếm với tên tiểu nhị.

Không Tử Viết hỏi: “Tiểu nhị ca xưng hô thế nào nhỉ?”

Tên tiểu nhị cười thật thà, đáp: “Không giấu gì khách quan, ngày trước tên ta là Ngưu Oa, sau đó...”

Tên tiểu nhị nói nước bọt văng tứ tung, Không Tử Viết vuốt mặt, hơi xoắn xuýt nói: “Tiểu nhị ca, người nói hồi lâu rồi nhưng mà đến giờ ta vẫn chưa biết bây giờ người tên là gì!”

Tên tiểu nhị lập tức ưỡn ngực, nói: “Bây giờ ta cùng họ Mộ Dung với lão chường quầy. Lão chường quầy hỏi ta có nguyện vọng gì, ta bảo muốn làm một hiệp khách, lão chường quầy liền đổi tên cho ta, gọi Mộ Dung hiệp khách, gọi ta Tiểu Hiệp là được rồi.”

Không Tử Viết chóng mặt gật đầu, gờn gợn cái lên, “Tên hay!”

Đúng lúc này trong “Phi Các Vãn” đột nhiên truyền tới tiếng đánh chửi, ngay sau đó cửa lớn “Phi Các Vãn” mở toang ra, một gã đàn ông đầu tóc rũ rượi bị đám tay chân đuổi ra ngoài. Gã như chim sợ cành cong chạy thục mạng, muốn chui vừa trong “Vân Duyệt khách điểm”. Kết quả, “vô tình” giẫm phải chân Không Tử Viết, nghiêng người liền đổ ập vào người Không Tử Viết.

Tóc tai gã rối tung, vạt áo xộc xệch, da dẻ nhăn nhui như sứa, có thể nói là vật báu trời sinh.

Đôi mắt gã ngân ngấn lệ, bờ môi đỏ khê run rẩy, trông có vẻ như đã phải chịu uất ức và sỉ nhục lớn lao.

Không Tử Viết nhận ra gã, gã chính là tên đàn ông áo đỏ muốn bán mình với giá cao đêm qua.

Bốn mắt nhìn nhau, lại không biết nói gì.

Đám tay chân ùn ùn kéo đến, giờ tay muốn tóm lấy gã đàn ông áo đỏ trong nằm trong lòng Không Tử Viết.

Gã áo đỏ ôm chặt eo Không Tử Viết như đang nắm lấy sợi rom cứu mạng cuối cùng, “Đừng! Ta không muốn về cùng các người!”

Mụ tú bà chạy vào, cười lạnh nói: “Không phải người muốn là được đâu! Cao đại nhân đã chịu bỏ giá cao mua người thì đó là phúc khí của nhà người đấy. Rồi khỏi chốn này chẳng phải là mong muốn của đám tiện nhân các người ư? Đừng có vờ vịt kêu gào đừng đừng nữa! Cút ra đây cho bà!”

Gã áo đỏ hất cằm, kiêu ngạo nói: “Không! Ta thà chết ở ngoài còn hơn vào nhà Cao đại nhân! Trong đó thành ai mà không biết, những nam sủng hẽ vào nhà Cao đại nhân rồi, có ai còn sống mà ra ngoài đâu? Cao đại nhân thích ăn thịt người sống, ta không muốn bị ăn đâu!”

Mụ tú bà trực tiếp vươn tay ra kéo cánh tay gã áo đỏ, hung dữ dạy dỗ: “Cao đại nhân đã bỏ tiền rồi, há người nói không đi là không đi được ư? Mau cút ra đây cho bà, không thì...lột da nhà người!”

Gã áo đỏ bị mụ tú bà kéo ra ngoài, lại quay lưng ôm chặt lấy eo Không Tử Viết, ngược đôi mắt hẹp dài quynh rũ đập dềnh sóng nước kia, run run bờ môi diêm lệ như một con hồ li nhỏ đáng thương yếu ớt nói: “Cô nương, cô nương lương thiện, hãy cứu ta một mạng đi.”

Không Tử Viết nhìn gã đàn ông áo đỏ đang nửa quỳ trước mặt mình, liếc mắt nhìn cổ áo đỏ tươi rơi xuống tận bả vai, đáng người khúm núm trời sinh, vòng eo như rắn nước của gã, cuối cùng ngẩng đầu lên, hỏi mụ tú bà: “Bao nhiêu tiền?”

Mụ tú bà cứ như mới nhìn thấy Không Tử Viết, sững sờ sau đó bật cười, giờ một ngón tay lên, nói: “Một vạn lượng...hoàng kim.”

Không Tử Viết lại ngó gã áo đỏ đang ôm mình không buông, nhìn trái liếc phải hồi lâu mới nói: “Một vạn lượng hoàng kim có lẽ cũng đủ được mười người như hần rồi.” Trong đôi mắt quynh rũ như tơ của gã áo đỏ, Không Tử Viết tổng kết ra hai chữ, “Không đáng”. Nói xong liền đẩy gã ra, xoay người lên lầu.

Gã áo đỏ ngã trên mặt đất, vẫn không từ bỏ hi vọng, gào nói: “Cô nương, nàng không còn nhớ ta sao? Đêm qua nàng còn đưa ta hai thỏi bạc mà. Nàng còn nhớ ta không? Sao nàng lại có thể không nhớ tình cũ, vứt bỏ ta như thế?!” Thấy Không Tử Viết không chịu quay đầu, gã đột nhiên phát cáu. Gào khàn cả giọng, “Người độc ác như nàng sớm muộn gì cũng phải xuống địa ngục thôi!”

Không Tử Viết dừng bước, quay nửa mặt lại cười nói: “Ta đã giẫm một chân vào địa ngục rồi.”

Gã áo đỏ ngờ ngàng nhìn theo bóng dáng Không Tử Viết biến mất chỗ rẽ, trong lòng tràn ngập một cảm giác không đi.

Mụ tú bà liếc mắt ra hiệu cho đám tay chân, chúng lập tức nâng gã áo đỏ dậy kéo về “Phi Các Vãn”, vứt gã vào trong tầng hầm.

Sau khi đám tay chân rút khỏi tầng hầm, mũ tú bà lặng lẽ xuất hiện, cúi người lay gã áo đỏ, gọi một tiếng “chủ tử.”

Gã áo đỏ gật đầu, đi ra khỏi mật đạo đến một gian mật thất, ngồi trên xích đu nhìn về phía nhà trọ đối diện qua tấm cửa sổ khá kín, cười lạnh một tiếng sau đó thò tay vào vạt áo móc ra hai tấm “ngân phiếu” gã mò được trong ngực Không Tử Viết.

Lúc gã mò một tấm “ngân phiếu” ra, mặt gã liền tím tái.

Hóa ra, cái gọi là “ngân phiếu” chẳng qua chỉ là một tờ giấy, mà trên giấy còn viết một câu: Cái tay thối rửa của tên trộm nhà ngươi, chết đi!

Tay gã áo đỏ run run mò tấm “ngân phiếu” còn lại ra. Trên mặt giấy viết: Tên trộm thái giám này, chết luôn đi!

Gã áo đỏ choáng váng, tức giận nhìn về phía nhà trọ đối diện, nghiêng răng kèn kẹt.

Mà Không Tử Viết đang bức dọc trở lại lầu hai. Sau một lát hất đuôi tóc, chạy huỳnh hịch xuống lầu đi dạo phố.

Dù cô nghi ngờ gã áo đỏ và mũ tú bà cố tình câu kết lừa cô, nhưng ngẫm đi ngẫm lại, cô không phải nhân vật quan trọng gì, bọn họ cũng không nhất thiết phải trăm phùng ngàn kẻ lừa gạt mình. Với lại, dù bọn họ có muốn lừa tiền thì cô không moi đâu ra được một vạn lượng hoàng kim!

Ôi... cô thực sự muốn cứu gã đàn ông áo đỏ đó, nhưng có lòng mà không có sức.

Có lúc cho người ta một hi vọng không thể nào thành hiện thành còn không bằng tàn nhẫn đập nát tất cả.

Suy cho cùng thì thần kinh con người quá mỏng manh, không chịu nổi thất vọng rồi lại hi vọng, hi vọng rồi lại thất vọng.

Bây giờ ấy à, người có trái tim cứng rắn như cô thật sự quá ít.

Không Tử Viết vào trong hiệu thuốc chọn vài loại thuốc nhuộm tóc. Lúc móc tiền ra trả mới nhận ra, hai tờ giấy cô viết tối qua đã bị người ta trộm mất rồi. Cô giũ tay áo, nhếch mép cười, vô cùng đắc ý.

May mà tối qua cô giấu ngân phiếu trong áo lót, không thì còn để cho tên trộm mò mẫm à? Bây giờ thì hay rồi, tên trộm kia cầm mất hai tờ giấy kia không tức chết thì cũng phải học máu dài dài. Ha ha ha Không Tử Viết vừa đi vừa cười, rất nhanh đã đi đến trước cửa “Vân Duyệt khách điểm”. Cô vừa định bước chân vào trong thì có người vỗ vai. Nếu là con gái bình thường chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp. Đáng tiếc Không Tử Viết không phải con gái bình thường, mà là một con bạch hồ dũng mãnh. Cho nên phản ứng đầu tiên của cô là quay người đập lại.

Bách Lí Phụng nhanh nhẹn né tránh, vội nói: “Tử Viết, là ta mà.”

Không Tử Viết ngượng ngập rút tay về, không ra tay nữa.

Bách Lí Phụng ngạc nhiên nói: “Tử Viết, chiêu này của nàng mạnh mẽ thật! Nếu không phải ta võ công cao cường thì không thể tránh nổi một chiêu này của nàng đâu. Tiếc là một chiêu này của nàng không có nội lực, bằng không uy lực vô cùng. Sao nào, có muốn ta dạy cho nàng hai chiêu không?”

Không Tử Viết cười, “Sau này có cơ hội sẽ học.”

Bách Lí Phụng lập tức mặt sáng như sao, “Có cơ hội, có cơ hội chứ, sao lại không còn cơ hội? Tử rày về sau ta sẽ ở bên cạnh nàng, bao giờ nàng có thời gian ta sẽ dạy nàng lúc ấy.”

“....” Không Tử Viết không còn gì để nói, chỉ có thể xúc động thầm nói: “Tên này thật là vô lại, bám người như đĩa.”

Bách Lí Phụng thấy Không Tử Viết không phản bác lại, liền cho rằng cô đã đồng ý. Mặt mày không khỏi mừng rỡ, niềm nở hỏi: “Tử Viết, sao tối qua nàng đi mà không nói gì? Đề ta tìm nàng mãi!”

Không Tử Viết cười cười, không đáp.

Bách Lí Phụng vẫn hết sức phấn khởi độc thoại, “Ta tìm nàng từ tối qua đến giờ, cơm còn chưa ăn, đói ời là đói. Đi nào, ta mời nàng ăn cơm!”

Không Tử Viết không hiểu vì sao Bách Lí Phụng lại bám lấy mình như thế, nhưng vẫn thấy cảm động. Suy cho cùng thì chưa ai từng quan tâm cô như thế, cũng chưa từng có ai... đi tìm cô. Vì thế cô gật đầu, nhướn mày cười với Bách Lí Phụng, trêu chọc: “Được, chỉ cần ngươi không sợ ta ăn sạch tiền của ngươi, ta lúc nào cũng sẵn lòng đi cùng.”

Bách Lí Phụng mừng rỡ cười, đẹp như một con gió như ánh trăng.

Hai người đến một lầu tòa hương bốn phía, gọi một bàn vui vẻ đánh chén.

Cơm no rượu say, Không Tử Viết nằm sấp ra bàn như một con mèo lười biếng, đợi Bách Lí Phụng trả tiền cơm.

Bách Lí Phụng lo lắng móc hầu bao, kết quả... mãi không móc được một đồng nào.

Khổng Tử Viết hỏi: “Bị trộm rồi à?”

Bách Lí Phụng ngồi ngừng nhếch miệng cười: “Quên mang theo.”

Khổng Tử Viết vỗ ngực, bảo bản thân phải bình tĩnh, sau đó mỉm môi, móc bạc ra trả tiền cơm.

Hai người một trước một sau về đến nhà trọ thì bắt gặp Tiểu Hiệp than vắn thở dài đang vỗ muỗi.

Khổng Tử Viết cười hỏi: “Đập được mấy con rồi?”

Tiểu Hiệp uể oải xòe năm ngón tay ra, “Năm con.”

Khổng Tử Viết ngồi trên ghế, trêu đùa bảo: “Chúc mừng, chúc mừng, từ nay về sau ngươi có thể khoe khoang với người ta rồi, một đòn chết năm!” Còn đánh chết năm người hay năm con muỗi thì để sau hãy nói.

Tiểu Hiệp bị chọc cười, cứ nhìn Khổng Tử Viết chăm chăm.

Bách Lí Phụng không vui, lườm Tiểu Hiệp.

Tiểu Hiệp rút cổ, vừa rót trà cho Khổng Tử Viết và Bách Lí Phụng, vừa hỏi thăm: “Cô nương, cô sẽ ở đây bao lâu thế?”

Khổng Tử Viết nhướn mày hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tiểu Hiệp than thở, đáp: “Lão chương quây của nhà trọ này sức khỏe không tốt, bây giờ bệnh lại không nhẹ, để chữa bệnh ông ấy đã quyết định bán nhà trọ. Đoán chừng chẳng bao lâu nữa mụ tú bà bên kia sẽ sang bán giá cả. Nếu như thành thì cô nương phải rời khỏi nơi này, không thể ở tiếp nữa.”

Khổng Tử Viết gật đầu, không nói gì.

Tiểu Hiệp nói tiếp: “Ôi... không biết có thể bán giá thành công hay không nữa, dẫu sao nhà trọ chúng ta cũng coi như cửa hiệu lâu năm. Lão chương quây kinh doanh bao nhiêu năm nay, chắc chắn là không dỡ.”

Khổng Tử Viết khẽ rũ mắt xuống, uống một ngụm trà.

Bách Lí Phụng nói: “Thế thì bán nhà trọ này cho ta đi.”

Tiểu Hiệp và Khổng Tử Viết cùng ngẩng đầu nhìn Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng cười híp mắt, “Vừa hay ta đang định lập một môn phái để cảm nhận khí thế làm một tông sư như thế nào.”

Khổng Tử Viết cũng bật cười, trêu ghẹo: “Ngươi không sợ lũ đệ tử của ngươi luyện tập võ công rồi chạy sang bên đối diện luyện môn “chống đẩy” hả?”

Bách Lí Phụng ngơ ngác, ngay sau đó hai má đỏ bừng, đáng yêu không chịu nổi.

Tiểu Hiệp nhìn Khổng Tử Viết, rồi lại nhìn Bách Lí Phụng, ngẫm nghĩ hồi lâu mới gật mình hiểu thế nào là môn “chống đẩy”!

Khổng Tử Viết nhìn vẻ ngốc nghếch đáng yêu của Bách Lí Phụng, trong lòng vui vẻ liền vươn tay ra véo má Bách Lí Phụng.

Khuôn mặt Bách Lí Phụng trong nháy mắt biến thành hai rặng mây đỏ, trong đôi mắt già bập bùng một ngọn lửa cháy hừng hực.

Gã kích động muốn nắm tay Khổng Tử Viết. Nhưng Khổng Tử Viết đã thu tay về, vuốt ve chén trà trên bàn. Cùng lúc đó, Tiểu Hiệp bước lên một bước, đứng giữa Khổng Tử Viết và Bách Lí Phụng, cầm bình trà nóng rót thêm vào chén của Khổng Tử Viết.

Trùng hợp là, cao thủ Bách Lí Phụng có trái tim rạo rực của chúng ta cũng vô tình cảm phải cái bình trà nóng ấy khiến gã “ồ” một tiếng nhảy phắt ra xa.

Khổng Tử Viết quay đầu nhìn Bách Lí Phụng đang không ngừng vẩy hai tay, cười hỏi: “Ngươi đang luyện khinh công hay thiế sa chương thế?”

Bách Lí Phụng không biết đáp lại thế nào, chỉ về phía Tiểu Hiệp, hùng hổ nói: “Gọi lão chương quây của các ngươi ra đây! Ta muốn mua nhà trọ này!”

Tiểu Hiệp tỉnh táo lại, vừa khom lưng xin lỗi, vừa lùi ra chỗ hậu viện. Lúc xoay người đụng phải cái cột gỗ. Gã tiểu nhị mặc kệ hai lỗ mũi chảy đầy máu, chỉ một lòng chạy vào phòng lão chương quây, nói chuyện có người muốn mua nhà trọ cho ông ta.

Lão chương quây ốm đau bệnh tật ôm tâm trạng vui vẻ loạng choạng bước ra khỏi phòng, hỏi thăm Bách Lí Phụng và Khổng Tử Viết vài câu sau đó đi thẳng vắn đề luôn.

Lão chương quây không úp úp mở mở, mở miệng hỏi thẳng: “Nếu hai vị đây có lòng mua cái nhà trọ này của lão hủ, vậy thì bỏ ra năm vạn lượng bạc đi. Thiếu một đồng cũng không bán!”

Giá lão chương quây đưa ra một chút cũng không công bằng tẹo nào! Thậm chí có thể nói là giá trên trời!

Bách Lí Phụng và Không Tử Viết đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy mình đã bị tình nghi thành kẻ tiêu tiền như rác.

Lúc này, mụ tú bà đối diện vội vã chạy vào, mụ thỉnh an Bách Lí Phụng trước, sau đó kẹp ngân phiếu nói: “Lão chường quây, ông đừng có ngồi đó mà nâng giá nữa. Xem cái thân già của ông kia, mau mau bán cái nhà trọ này đi, sau đó cầm tiền mà dưỡng lão. Hừm ở đây có một vạn lượng bạc, ông cầm đi, cái nhà trọ này thuộc về ta rồi.”

Lão chường quây khẽ nhủ mày, cúi đầu ho khan hồi lâu mới mở mắt ra, quét mắt nhìn đám người xung quanh, sau đó dừng mắt lại trên người Bách Lí Phụng, hình như vẫn muốn bán nhà trọ cho gã.

Mụ tú bà thấy vậy, vội nói: “Ồi, ta bảo lão chường quây này, chúng ta tốt xấu gì cũng là hàng xóm, ông không thể nặng bên này nhẹ bên kia thế được. Với lại, ta đứng ở cửa nghe thấy Vương gia nói muốn lập một môn phái ở chỗ này. Chắc chắn... cái lâu cũ kĩ này liệu có chịu nổi không, hay đến lúc đó lại sập luôn ấy chứ nhỉ?”

Lão chường quây nhủ mày, có vẻ rất ghét giọng của mụ tú bà.

Bách Lí Phụng cười, nói với mụ tú bà: “Người cổ tình chạy sang đây tranh cái nhà trọ này với ta phải không?”

Mụ tú bà vội cúi đầu, “Không dám, không dám ạ.”

Lão chường nhìn Bách Lí Phụng, chấp tay nói: “Nếu Vương gia mang theo tiền, chúng ta kí khế ước luôn. Lão hủ bằng lòng bán cái nhà trọ này cho Vương gia. Nhưng cái nhà trọ này vẫn giá cũ, không phải năm vạn lượng thì không bán!”

Không Tử Viết cảm thấy nghi ngờ, theo lí mà nói, lão chường quây cố chấp này đã dầu cạn đèn tắt, cho dù bán nhà trọ được giá cao, ông ta cũng không còn thời gian mà sống để tiêu xài phung phí nữa. Làm cô càng buồn nhất là, hình như lão chường quây này rất vừa lòng Bách Lí Phụng, một lòng muốn bán cái nhà trọ này cho gã. Nhưng một xu cũng không chịu bớt.

Bách Lí Phụng lại rất rộng rãi, dứt khoát nói: “Vậy ông đợi ta nhé, mai ta sẽ mang đủ ngân phiếu đến mua cái nhà trọ này.”

Lão chường quây lắc đầu nói: “Cái nhà trọ này là tâm huyết cả đời của lão hủ, chỉ vì sức khỏe yếu nên mới cần tiền chữa bệnh. Lão hủ sợ là một người có hôm nay không có ngày mai, chưa chắc đã đợi được Vương gia đâu.”

Mắt mụ tú bà sáng rỡ, chen lời: “Lão chường quây không muốn bán nhà trọ này cho ta chắc cũng có nguyên do, ta không hiểu được. Ồi... mấy năm nay muốn kiếm miếng cơm cũng chẳng dễ dàng gì, nếu ta có một công việc tốt thì ai lại muốn làm cái việc buôn bán da thịt này cơ chứ? Thế này đi vậy, nếu lão chường quây bán nhà trọ này cho ta, ta chắc chắn sẽ dùng để làm việc khác, không bao giờ làm giống như bên “Phi Văn Các”.” Thấy lão chường quây không nói gì, mụ tú bà quay người lên liếc về “Phi Văn Các” đối diện, nhận được ám hiệu của gã đàn ông áo đỏ mới cần răng, giậm chân, nói với lão chường quây, “Lão chường quây, chúng ta đã quen biết bao nhiêu năm nay, ta cũng không mặc cả làm gì với ông nữa, năm vạn lượng thì năm vạn lượng! Ta trả! Nếu ông đồng ý, chúng ta kí khế ước ngay. Ông nên biết rằng cái nhà trọ cũ nát này cùng lắm cũng chỉ đáng tám ngàn lượng mà thôi!”

Lão chường quây ngẩng khuôn mặt xanh xao lên, mệt mỏi nhìn mụ tú bà một cái, sau đó cúi gằm đầu ho khan.

Không Tử Viết nhìn lão chường quây, chợt nhớ tới người cha của mình. Ông Không vất vả nuôi lớn cô, cô lại bị sét đánh chết, thậm chí một câu an ủi ông cũng không để lại. Bây giờ cô đã đầu thai đến một vòng luân hồi mới, khổ sở nhớ cha, nhưng không cách nào tận hiếu được. Trong thế giới có cha đã không còn cô nữa rồi. Lúc ông Không ốm đau bệnh tật, ai sẽ ở bên chăm sóc, ai sẽ dìu ông đi?

Cô từng nghe Tiểu Hiệp nói qua, lão chường quây không con không cái, cả đời cứ ở cái nhà trọ mà sống.

Ông Không cô đơn một mình, có phải cũng giống như lão chường quây, phải khôn khổ sống những năm cuối đời như thế? Vì cuộc sống có phải cũng sẽ bán căn nhà mà hai cha con đã từng chung sống?

Nghĩ đến đây, trong lòng Không Tử Viết ngập tràn chua xót, cô hít một hơi thật sâu, đứng dậy, đến chỗ lão chường quây đang ốm đau kia. Cô vươn tay móc cái túi vải được khâu trong áo lót ra. Lấy ra tấm ngân phiếu ba ngàn lượng đặt vào trong tay lão chường quây.

Lão chường quây hiểu lầm cô muốn mua nhà trọ của mình, hỏi: “Cô nương, cô đưa tiền đặt cọc đó hả?”

Không Tử Viết lắc đầu cười bảo: “Không phải, đây là tiền ta thuê phòng.”

Lão chường quây mặt đầy vẻ nghi hoặc nói: “Cái nhà trọ này của ta sắp bán đi rồi, sợ là cô cũng không ở được đến hai ngày nữa. Với lại, ba ngàn lượng này cũng quá nhiều, chẳng biết thuê phòng được đến ngày tháng năm nào.”

Không Tử Viết nhún nhún vai, “Vậy thì ở đến ngày tháng năm nào đi. Dù sao cũng đưa ngân phiếu cho ông rồi. Ta lên lầu nghỉ ngơi đây.” Nói xong, cô liền chạy lên lầu, chui vào trong chăn.

Cô cứ nhắc đi nhắc lại, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, tương lai cô sẽ là thần thú bạch hổ, cần gì phải xem nặng mấy thứ ngân phiếu này thế? Đợi cô thành tiên rồi, cô sẽ biến một tòa nhà bằng vàng ròng cho mình! Còn chậu rửa mặt thì bằng kim cương!

Bệ xí bằng vàng! Cả cái vòi nước cũng phải bằng đá quý lấp lánh! Không có cái gì, nhưng có tiền!

Khổng Tử Viết trên lầu đau lòng lẫn lộn, lão chường quảy ở dưới lầu cuối cùng cũng hiểu ý của Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết cho ông ta ba ngàn lượng, chẳng những giúp ông ta giữ lại nhà trọ, còn giúp ông ta có tiền chữa bệnh. Lão chường quảy chưa từng rơi nước mắt mấy chục năm nay, không chịu được mà khóc, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống gò má xanh xao của ông ta, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, tung tóe thành những đóa hoa trong suốt.

Bách Lí Phụng ngừng đầu nhìn lên lầu hai, bụng khen một câu: Trượng nghĩa! Quả nhiên có phong phạm hiệp nữ cướp giàu chia cho người nghèo!

Tiểu Hiệp cúi đầu nhìn lão chường quảy đang nước mắt giàn dụa, cũng xúc động: Lão chường quảy, cuối cùng ta cũng thấy bộ dạng lúc ông khóc ra rĩ mắt rồi!

Mụ tú bà vẻ mặt không vui xoay người về phía “Phi Văn Các” đối diện, trong lòng run rẩy cầu khẩn: Chủ tử ơi, không phải ta làm việc vô dụng mà đều tại con nha đầu chết tiết kia phá rồi! Lần này chủ tử đừng có tức đến nổi mặt mày xám ngoét nữa nhé, sắc mặt đó dọa người ta lắm đó.

Gã áo đỏ đứng im lìm trong “Phi Văn Các”, nhìn qua cửa sổ mở rộng của nhà trọ thấy Khổng Tử Viết bọc mình trong chăn như con nhộng lẩn qua lẩn lại. Gã không thể chịu được mà rủa thầm: Đồ chết tiết này! Bao nằng cầm hai mươi lượng cùng ta làm thì nằng không chịu, lại cho một lão già ba ngàn lượng, tức chết đi được! Nằng chờ đó, chúng ta còn chưa xong đâu!

Sáng sớm tỉnh mơ, Khổng Tử Viết đang ngủ ngon chợt nghe thấy trong “Phi Văn Các” có tiếng như heo bị chọc tiết truyền tới. Ngay sau đó cửa lớn của “Phi Văn Các” mở ra, một vật thể không rõ ràng bị quăng ra ngoài.

Có khéo không cơ chứ, vật thể không rõ ràng đó chẳng may đụng vào chân một người qua đường. Mà người qua đường này là một cao thủ võ lâm, hiểu lầm có người dùng ám khí tấn công hắn, lập tức quát một tiếng, tung chân đá văng vật thể kia một lần nữa!

Vật thể kia hừ một tiếng, bay thẳng qua “Văn Duyệt khách điểm”, đụng hổng tấm cửa bằng gỗ dày của nhà trọ.

Khổng Tử Viết vốn chẳng muốn để ý làm gì, tối qua cô đã lắc mình biến hóa thành chường quảy mới của cái nhà trọ này.

Chuyện xảy ra chẳng những đột ngột mà còn ngoài dự đoán của mọi người.

Đêm qua lão chường quảy không khạc được cục đờm ra liền nhắm mắt xuôi tay. Trước lúc đi lão chường quảy đã tặng cái nhà trọ này cho Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết được hỏi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cô cảm thán sinh mạng con người ta luôn thay đổi, đồng thời cũng hưng phấn đến nỗi nửa đêm vẫn chưa ngủ được! Cô vừa mai táng cho lão chường quảy không quen không biết, liền ngủ ngay. Đang ngủ ngon thì bị một tiếng hét thê lương đánh thức.

Cô chau mày, xô giày vào, mặt mày u ám đi xuống lầu.

Vật thể không rõ ràng dưới lầu kia đã bò dậy, giờ phút này đang cười ha hả, thần kinh có vẻ hơi không bình thường.

Cái áo choàng đỏ tươi kia đã mấy ngày liền không tắm giặt gì đã rách tả tơi, có vẻ như đã phải sự giày vò vô cùng thê thảm, đôi mắt hẹp dài quầng rử kia lập lòe ánh sáng kì lạ, như hai ngọn lửa bùng cháy, trên gò má nhẵn mịn kia có vài vết thương còn đang chảy máu, hình như bị vật sắc lăm bị thương, trên làn da như sứ lại là những vết xanh tím bầm ú máu, tất cả đã trình bày sự đối đãi tàn nhẫn mà gã phải chịu đựng.

Gã đàn ông áo đỏ thấy có người xuống lầu, vội gào thét chạy đến bên Khổng Tử Viết, chỉ vào má trái mình, ngốc nghếch gào: “Ta xấu rồi, ta xấu mất rồi, xem người làm sao bán ta được nữa!” Sau đó nhảy múa như một con bướm, chạy vòng quanh bàn ghế trong nhà trọ, trong miệng vẫn còn cười thấp, như hồn nhiên không biết những vết thương trên người đau đớn bao nhiêu.

Tiểu Hiệp không chịu nổi ướm cả vành mắt, “Một con người đang tốt lành, tối qua vẫn còn nguyên vẹn, hôm nay đã như vậy rồi?” Hướng về phía “Phi Văn Các” đối diện mà nhổ nước bọt, “Khốn kiếp, thật là cái ổ thâm độc!” Sau đó quay đầu lại, nói với Khổng Tử Viết, “Chường quảy, theo như tiểu nhân thấy, vị công tử này chắc chắn là không đồng ý bị bán vào nhà Cao đại nhân, nên đã tự rạch mặt. Thật là một người đàn ông đảm máu! Đừng thấy gã rơi vào phong trần, cũng là một người đàn ông! Nhìn tình hình trước mắt, chắc là bên đối diện không cần gã nữa mới vứt gã ra ngoài. Không bằng... chúng ta giữ gã lại đi.”

Dù trong lòng Khổng Tử Viết vẫn còn nghi hoặc, nhưng lại thấy Tiểu Hiệp nói có lý, dấu sao không phải ai cũng có dũng cảm rạch mặt mình, rồi diễn một vở hài kịch nực cười.

Khổng Tử Viết hơi mềm lòng, tự trách mình. Cảm thấy mình không nên tàn nhẫn mặc kệ gã như thế. Nếu tối qua cô bảo vệ gã áo đỏ, có lẽ gã sẽ không tự rạch mặt, càng không biến thành một kẻ điên điên khùng khùng như thế này.

Ôi...có lẽ đây chính là số mệnh.

Dấu sao thì Khổng Tử Viết cô cũng không phải người vạn năng, mà là một cô gái bé bỏng vạn vạn bất năng, nhưng cũng không đến nỗi không biết lượng sức mình. Chuyện tối qua cô đã mặc kệ, hôm nay không thể giữ áo bàng quan. Tên khùng đã hủy dung này đối với “Phi Văn Các” mà nói đã vô dụng, có thể giữ gã lại, cho gã một ổ, một bát cơm ăn.

Nhưng mà...vì sao...cô lại cảm thấy hơi không thoải mái thế này?

Không thể nói rõ rốt cuộc là cảm giác gì, chỉ cảm thấy nhất định phải phát tiết mới được!

Vì thế, Không Tử Viết tiến lên hai bước, nắm chặt cổ tay gã áo đỏ, sau đó kéo gã về phía “Phi Văn Các” đối diện.

Gã áo đỏ đầu tiên là cười ngốc nghếch, sau lại hoảng sợ chống cự, cuối cùng lại quay về bộ dạng cười hi hi ha ha.

Không Tử Viết mặc kệ gã, tung chân đập cửa “Phi Văn Các”, hô báo gào lên: “Tú bà, ra đây cho lão nương!”

Không lâu sau mục tử bà dẫn đám tay chân mở rộng cửa, liền nhìn thấy Không Tử Viết đang trợn trừng mắt. Dù mục tử bà đã quen gặp nhiều loại người, nhưng hôm nay bị Không Tử Viết lườm như thế, mục tử bà vẫn thấy hơi sợ, hai chân bắt đầu nhũn ra. Giống như... giống như... gặp phải hổ vậy. Đúng, giống như gặp phải hổ!

Không Tử Viết đẩy gã áo đỏ trong tay về phía trước, lạnh lùng hỏi: “Gã có phải người ngoại quốc vừa ném ra ngoài không?”

Mục tử bà lắp bắp đáp: “Phải... phải..., thì sao nào?”

Không Tử Viết chỉ tay về phía cửa lớn của nhà trọ, “Đã thấy chưa, cửa bị người ngoại quốc ném ra nện hỏng rồi. Ý của ta rất đơn giản, chính là muốn người đền tiền cho ta!”

Mục tử bà đột nhiên trợn tròn mắt, cất cao giọng, “Dựa vào cái gì mà ta phải đền?!”

Không Tử Viết cũng trợn tròn mắt, há miệng gào: “Ngoại quốc đã thừa nhận rồi, là ngoại quốc ném đồ vật nện hỏng cửa của ta. Ta không tìm ngoại quốc thì tìm ai bắt đền?!”

Mục tử bà mắt sưng miệng đỏ, nhìn gã áo đỏ rồi lại nhìn Không Tử Viết, sau đó nghiêng răng nói: “Gã bên cạnh ngoại quốc tự mình đụng vào cửa nhà ngoại quốc, ngoại quốc muốn bắt đền thì đi mà bắt hán!”

Không Tử Viết nghi ngờ nói: “Gã không phải người trong ‘Phi Văn Các’ của các ngoại quốc sao?”

Mục tử bà lập tức xóa sạch quan hệ, “Từ lúc gã bước ra khỏi cánh cửa này đã không còn là người trong ‘Phi Văn Các’ nữa.”

Không Tử Viết xòe tay, “Nói chuyện không có bằng chứng, đưa khế ước bán thân của gã ra đây.”

Mục tử bà lúng túng, biết đâu đâu ra khế ước bán thân của chủ tử bây giờ? Bất đắc dĩ đành tìm bừa lí do, đáp: “Sang nay phát hiện gã tự rạch mặt, ta tức giận quá đã xé mất khế ước bán thân của gã rồi! Bây giờ ngoại quốc bảo ta moi đâu ra khế ước bán thân của gã chứ?”

Không Tử Viết liếc nhìn gã áo đỏ thần kinh, rồi quay qua nhìn mục tử bà xảo quyết, sau đó gào lên với Tiểu Hiệp trong nhà trọ: “Tiểu Hiệp mang giấy bút nghiên mực và bùn đỏ sang đây cho ta!”

Có chỗ dùng mình, Tiểu Hiệp lập tức mang tất cả các thứ Không Tử Viết cần sang.

Không Tử Viết giữ tờ giấy, nằm bò ra trên cửa lớn “Phi Văn Các” múa bút thành văn.

Nội dung đại khái là: Có một gã đàn ông điên khùng, mặt hồ li, eo rắn nước, đi đường lắc mông. Bây giờ thoát khỏi “Phi Văn Các” đến chỗ của Không Tử Viết. Vì khế ước bán thân của gã mục tử bà xé mất, nên viết cái này để làm chứng. Sau này nếu có tranh chấp, tất cả lấy cái này làm chuẩn.

Viết xong, Không Tử Viết kí tên mình lên chỗ bên A trước, sau đó ấn dấu tay, đưa tờ hợp đồng vấn đề liên quan đến gã áo đỏ sau này thuộc về ai cho mục tử bà. Mục tử bà đọc xong, mặt tái mét, lén liếc gã áo đỏ một cái, không biết có nên kí cái khế ước bán thân này thay chủ tử hay không. Mục tử bà thấy gã áo đỏ đang cười ngốc thì nháy mắt, mục tử bà hiểu liền lập tức cúi đầu, ấn tay lên bản hợp đồng.

Không Tử Viết sợ sau này mục tử bà hối hận, kiểm soát gây phiền phức cho gã áo đỏ và mình, nên đã làm là phải làm đến cùng, tóm lấy tay gã áo đỏ ấn lên bản hợp đồng.

Lần này, mặt gã đang cười ngốc cuối cùng cũng... tái mét rồi.

Lần này mục tử bà cũng hiểu rõ Không Tử Viết đến bắt đền là giả, muốn dẫn chủ tử đi mới là thật. Thủ đoạn ăn thịt người không nhà xương này thật là... lợi hại!

Lần này, Tiểu Hiệp cũng bội phục vô cùng! Ở cùng với tân chủ tử quây quây lợi hại như thế này, sau này nhất định có thịt ăn!

Về đến nhà trọ, Không Tử Viết định băng bó vết thương trên mặt cho gã áo đỏ, ai ngờ gã liều chết chứ không chịu để Không Tử Viết đến gần. Nếu Không Tử Viết cưỡng ép đè gã xuống, gã liền xé quần áo của Không Tử Viết, hỏi có có phải muốn ngủ cùng gã hay không.

Không Tử Viết dù anh dũng đến mấy cũng chỉ là “hoàng hoa bạch hổ” chưa từng trải qua mấy chuyện nam nữ, sao đã thấy điệu bộ không biết xấu hổ này cơ chứ?

Sau vài lần giằng co, Không Tử Viết bại trận. Nên để Tiểu Hiệp chăm sóc gã áo đỏ, còn mình loay hoay trong nhà trọ, xem xem làm thế nào mới có

thể cho mình sống sung túc được.

Tiểu Hiệp tốt bụng, lấy vải trắng băng bó từ đỉnh đầu đến mắt cá chân cho gã áo đỏ, chỉ hở ra hai con mắt hồ li sáng lập lờ, và hai cái lỗ mũi thờ hờn hờn của gã. Xem ra có vẻ rất giống một cái xác ướp còn sống.

Bữa trưa, Bách Lí Phụng lại xuất hiện. Rất tự nhiên ngồi bên cạnh Không Tử Viết, đảo tới đảo lui, ăn chực uống chực, cho đến khi trời dần tối gã vẫn chưa có ý định muốn rời đi.

Không Tử Viết ngáp dài, chỉ bữa một phòng trong nhà trọ, nói với Bách Lí Phụng: “Ngươi cứ tự nhiên, ta ngủ trước đây.”

Bách Lí Phụng vui vẻ hết cỡ, nửa đêm vẫn chưa ngủ được. Lăn qua lăn lại, gã thấy hơi khát bèn xuống lầu uống nước, đúng lúc đụng phải gã áo đỏ đang ăn vụng ở bếp.

Lúc này, toàn thân gã áo đỏ băng kín vải trắng, thoạt nhìn cực kì giống một cái xác ướp sống!

Bách Lí Phụng lập tức tung chân đá bay gã áo đỏ!

Trong mồm gã áo đỏ còn ngậm đầy khoai tây, ú ớ một tiếng liền ngã lăn quay ra đất ngất luôn.

Không Tử Viết bị tiếng rơi ầm ầm đánh thức, bực mình ngồi dậy, lết đôi giày cỏ ra khỏi phòng, mặt mày âm u xông xuống lầu một.

Bách Lí Phụng lập tức chào đón, nhiệt tình nói: “Tử Viết, chào buổi sáng.”

Không Tử Viết nhăn mày, uể oải rũ người, ngẩng đầu nhìn ánh trắng ngoài cửa sổ, ngáp: “Vâng, chào buổi sáng.”

Bách Lí Phụng mắt lấp lánh nhìn Không Tử Viết, “Nếu nàng đã dậy rồi, ta dạy nàng võ công nhé?” Nói xong, còn cười hí mắt với Không Tử Viết, nhẹ hàm răng trắng bóng ra.

Không Tử Viết cũng bật cười, cười mình không biết làm sao, cười mình không có biện pháp nào. Cô than một tiếng trong bụng, thuận miệng nói có lệ: “Hôm nay không luyện đâu, hôm khác đi.”

Bách lí Phụng ý kiến ngay: “Vây... chúng ta uống rượu đi.”

Không Tử Viết méo xệch miệng, vốn định lắc đầu từ chối, lại thấy Bách Lí Phụng đang hào hứng, cứ như không kéo cô vào làm cái gì thì gã không thể ngừng lại vậy. Không Tử Viết không biết làm sao, đành gật đầu đáp một tiếng, “Được”. Sau đó bổ sung thêm một câu, “Ta mời.”

Bách Lí Phụng cười không thấy mặt mũi đâu, “Tử Viết thật tốt với ta.”

Không Tử Viết thầm nói: Ta bảo ngươi mời, liệu ngươi có móc tiền ra được không? Từng thấy đàn ông keo kiệt nhưng chưa từng thấy tên đàn ông nào mặt dày mày dạn bám dính như đĩa như gã này!

Đương nhiên, tiền của Không Tử Viết cô cũng không phải từ trên trời rơi xuống, hai người uống rượu thì có một số thứ nữa mới vui. Nghĩ đến đây, Không Tử Viết chớp chớp mắt, gian xảo hỏi: “Khinh công của ngươi thế nào nhỉ?”

Bách Lí Phụng ưỡn ngực, nói: “Lúc xếp hạng trên ‘Danh sách khinh công kiệt xuất’, ta từng nói ta không cần vị trí thứ hai.” Mắt Không Tử Viết sáng rỡ, lại nghe Bách Lí Phụng nói tiếp, “Kết quả là, mấy lão già đó nghiên cứu mãi, cuối cùng xếp ta ở vị trí thứ mười một! Thật là thất vọng quá đi mất!”

Không Tử Viết sững sờ, sau đó bật cười ha hả, càng lúc càng cảm thấy tên Bách Lí Phụng này đúng là một kẻ dờ hoi. Cô nhấc tay chỉ về “Phi Văn Các” phía đối diện, “Thế này đi vậy, để chứng minh khinh công hạng nhất hạng nhì của ngươi, ngươi hãy sang bên kia xách hai bình rượu ngon về đây đi.” Ngẫm nghĩ rồi nhắc nhở thêm, “Nếu để người ta phát hiện ra thì đừng có nói là ta sai bảo, ngươi cứ đâm đầu vào trong bình rượu chết luôn cũng được.”

Bách Lí Phụng ngạc nhiên nói: “Nàng không phải đã nói sẽ mời khách sao?”

Không Tử Viết gật đầu, trâng tráo nói: “Ngươi có biết cái gì gọi là ‘thiên hạ đại đồng’ không? ‘Thiên hạ đại đồng’ nghĩa là, đồ trong thiên hạ này mọi người đều có thể dùng chung, không cần phân ta ngươi gì sát.”

Bách Lí Phụng lộ ra vẻ kính nể, sau đó phát tấm áo choàng xanh biếc rồi vận khinh công tuyệt thế bay qua “Phi Văn Các” trộm rượu.

Gã áo đỏ sớm đã tỉnh, nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ thì tức giận răng nghiến lợi, thầm nói: Đồ khôn, hầm rượu nhà ta thành hầm rượu của các ngươi rồi! “Thiên hạ đại đồng” cái con khỉ ấy! Bốn chữ ấy có thể dùng cách nông cạn như thế để giải thích sao? Ý nghĩa của bốn chữ ấy rõ ràng là phong cảnh biển ở trên đời này đều giống nhau cả. Không có văn hóa thật là đáng sợ!

Hai bình Trúc Diệp Thanh, một bàn đồ ăn lớn ngon, một ngọn nến khi sáng khi mờ, một Tiểu Hiệp đang ngủ gà ngủ gật, một tên xác ướp đang ngất xỉu trên mặt đất, một cô gái quyến rũ thông dong, một tay cao thủ võ lâm mặt mày hơn hớn tạo thành một bức tranh vừa hài hòa vừa quỷ dị trong cái nhà trọ lâu năm này. Không Tử Viết tiện tay cầm một cái giò heo lên, nhồm nhoàm gặm một miếng, khen ngợi: “Khinh công của ngươi giỏi thật! Ai ngờ vừa đi vừa về còn mang về được bao nhiêu thức ăn ngon thế này.”

Bách Lí Phụng uống Trúc Diệp Thanh, tự hào cười nói: “Thiên hạ đại đồng, thiên hạ đại đồng mà.”

Tiếng cười của Không Tử Viết cất cao, truyền đến mọi góc ngách của nhà trọ, Bách Lí Phụng suýt lòi mắt, Tiểu Hiệp suýt thủng màng nhĩ, gã áo đỏ run cầm cập, lũ động vật bé nhỏ trong nhà thì chạy trốn thực mạng.

Nhìn Không Tử Viết vẻ mặt sáng láng, Bách Lí Phụng nói thật tự đáy lòng: “Nàng đúng là một kì tài luyện võ công.”

Không Tử Viết sôi nổi hẳn lên, vội hỏi: “Người thấy võ công nào hợp với ta?”

Bách Lí Phụng mắt sáng như sao, “Sur từ hồng!”

Không Tử Viết chớp mắt, không hề khách khí gõ cái xương heo lên đầu Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng cười tít mắt, cứ như bị hạnh phúc đập đầu nên mê muội mất rồi.

Không Tử Viết ôm trái tim hơi run run, cúi đầu uống rượu tiếp.

Mặt đất ẩm ướt, gã áo đỏ thật sự không chịu được nữa, bèn khẽ hừ một tiếng, giả bộ yếu ớt tỉnh dậy.

Lúc này Bách Lí Phụng mới nhớ ra mà hỏi: “Ai thế?”

Không Tử Viết liếc mắt nhìn gã áo đỏ một cái, đáp: “Gã là tai họa bị bên đối diện ném ra ngoài. Bây giờ gã không còn tướng mạo, thần kinh hơi không bình thường, có vẻ tạm thời không bình phục nổi.”

Gã áo đỏ bò dậy, ngơ ngẩn nhìn Không Tử Viết.

Bách Lí Phụng gật gù, nghi ngờ hỏi: “Gã không điên đấy chứ?”

Nghe xong câu này, gã áo đỏ đột nhiên cảnh giác, vội làm bộ nhe nanh múa vuốt xông vào Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng tung cước đá bay gã áo đỏ một lần nữa.

Không Tử Viết chau mày nói: “Người đừng có đá gã, sức khỏe gã bây giờ không tốt lắm.”

Bách Lí Phụng nhếch miệng cười, “Ta nghe nói những kẻ điên không cảm thấy đau đâu.”

Gã áo đỏ nghe thấy câu này, cắn răng bò dậy, sau đó giả điên giả dại chạy, nhảy rồi lại cười.

Không Tử Viết gật gù nói: “Có lẽ không biết đau thật. Nhưng mà người này cho ta cảm giác hơi bất thường. Ta từng thấy những kẻ điên điên khùng khùng, bọn họ không chỉ điên khùng mà còn vừa chạy vừa chảy nước dãi nữa.”

Gã áo đỏ lúc này tức quá! Gã muốn... muốn... ăn sống nuốt tươi Không Tử Viết! Ôi... nếu đã diễn kịch đến mức này rồi thì gã biết làm sao được nữa? Để thỏa mãn yêu cầu biến thái của Không Tử Viết với kẻ điên, gã không thể không bụm nước bọt để nước bọt chảy từ bờ môi xuống.

Bách Lí Phụng tặc lưỡi nói: “Hừm, nàng đừng nói nữa, chảy nước dãi thật rồi kia kia.”

Không Tử Viết ném cái xương chân lợn trong tay đi, cất cao giọng: “Thế đã là cái gì? Ta còn được biết người điên một khi đã đói còn húp cả phân của mình như cháo ngô ấy chứ! Nếu không thì chưa phải điên lắm đâu!”

Gã áo đỏ đã chạy đến nỗi không thở nổi, lúc này lại nghe thấy Không Tử Viết nói thế, gã chỉ cảm thấy trái tim bé bỏng của mình đang lạnh dần lạnh dần đi.

Gã thật sự không muốn tiếp tục như thế này nữa, bằng không chưa kịp hành hạ được Không Tử Viết thì gã đã trở nên thần kinh thất thường rồi.

Gã bất chấp, nhe răng gào khóc hai tiếng lao vào Không Tử Viết.

Gã nhất định phải cắn cho Không Tử Viết một phát mới giải được mối hận này!

Sự thật đã chứng minh, vận may và gã áo đỏ không hề hợp nhau. Một chân gã giẫm lên cái xương đùi heo trên mặt đất liền trượt ngã, cả người bổ nhào ra phía trước, ót đập vào mép bàn. Sau một tiếng ầm, gã áo đỏ ngất mặt dậy, ánh mắt cực kì phức tạp nhìn Không Tử Viết, sau đó lao đảo chết ngất trên mặt đất.

Không Tử Viết nhìn mép bàn bị vỡ, lại liếc gã áo đỏ đã ngất xỉu, cuối cùng thở dài một hơi, nói với Bách Lí Phụng: “Ta thấy cậu em này rất thích hợp để luyện thiết đầu công. Hôm nay gã không chỉ đụng vỡ cửa lớn của nhà trọ, còn làm vỡ bàn của ta, là nhân tài có thể đào tạo đấy!”

Bách Lí Phụng gật gù đồng ý với Không Tử Viết.

Không Tử Viết đỡ gã áo đỏ dậy, bóp cổ gã lay lay: “Này này, người không sao chứ? Tỉnh đi, tỉnh đi nào!”

Gã áo đỏ choáng váng tỉnh lại, từ từ mở đôi mắt quầng rử mờ mịt ai oán liếc nhìn Không Tử Viết một cái, sau đó lại nhắm mắt giả vờ ngất xỉu.

Không Tử Viết vỗ mấy cái lên má gã áo đỏ, thấy gã không có ý tỉnh lại mới gọi Tiểu Hiệp, để Tiểu Hiệp vác gã áo đỏ lên lầu nghỉ ngơi.

Bách Lí Phụng sấp lại gần, hỏi bên tai Không Tử Viết: “Nàng giữ gã lại, không sợ phiền phức sao?”

Không Tử Viết khề rử mắt xuống, cười gượng nói: “Sao lại không sợ phiền chứ? Trong một ngày hôm nay thôi gã đã nện vỡ hai mươi ba cái đĩa, mười sáu cái bát, đập hỏng một tấm cửa gỗ, đập nứt một cái bàn, đá hỏng hai cái ghế.” Sau đó vỗ trán, “Ồi...không biết gã điên thật hay giả vờ điên nữa. Dù sao đợi ta chữa khỏi bệnh điên cho gã sẽ bảo gã đi. Nếu bây giờ mà vứt gã ra ngoài, gã cơ bản không thể tự bảo vệ mình được.”

Gã áo đỏ đang được Tiểu Hiệp vác trên vai lông mi run run, cười lạnh nghĩ bụng: Muốn đuổi ta đi hả, đừng hỏng! Không hành hạ người nghèo kiệt xác, thần kinh không bình thường thì đừng có mơ đuổi ta đi nhé!

Tiểu Hiệp buồn ngủ hai mắt díp cả lại, đi đến chỗ rẽ cầu thang, cơ thể nghiêng ngả suýt nữa thì vứt gã áo đỏ xuống đất. Gã áo đỏ cũng nghiêng theo người Tiểu Hiệp, đầu đụng vào lan can cầu thang, gã đau hai mắt tối sầm, suýt nữa thì nước mắt đầy mặt.

Gã áo đỏ tức, đành chửi rủa Không Tử Viết trong bụng, mắng chửi cô không biết thương hương tiếc ngọc, mặc kệ một đại mỹ nam quầng rử như gã đây để ở cùng tên Bách Lí Phụng thô lỗ kia! Phải biết là bây giờ gã đầu óc mơ hồ, thân thể yếu ớt, nếu cô có ý gì với gã, muốn động tay động chân với gã, muốn lẩn lộn gì gì đó thì gã không có sức đâu mà chống cự.

Không Tử Viết ngốc nghếch chết tiệt này, cơ hội tốt như thế mà cũng không biết nắm bắt tận dụng, đúng là đồ khôn hết thuốc chữa!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phá cửa mà vào không phải chim tốt

Bách Lí Phụng và Không Tử Viết tiếp tục uống rượu tán dóc, chẳng ai để ý đến cái gọi là cô nam quả nữ ở chung phòng.

Bách Lí Phụng hỏi: “Tử Viết, bây giờ cái nhà trọ này đã là của nàng, nàng đã nghĩ sẽ làm gì chưa?”

Không Tử Viết ngẫm nghĩ nói: “Vốn muốn mở kĩ viện, nhưng lão chường quày đã mất không thích, ta cũng không thể để ông ta chết không nhắm mắt, nằm trong mộ mà còn bị ta chọc tức đến nổi bật dậy. Nghĩ đi nghĩ lại ta thấy mở sòng bạc là hay nhất. Ăn uống chơi gái cờ bạc, ta chỉ cần tóm chắc một trong bốn thứ này thì về sau tiền vào như nước, không lo ăn uống nữa.”

Thực ra Không Tử Viết vốn không tính làm gì cả, thậm chí còn ôm tâm trạng chán chường mà sống. Ai ngờ cô sẽ có được cái nhà trọ này, sẽ quen biết một Tiểu Hiệp thật thà, sẽ thu nhận một gã đàn ông áo đỏ điên điên khùng khùng? Mỗi người một miệng ăn. Nếu giờ cô không làm gì thì không chừng ngày mai bọn họ sẽ phải ngồi xồm trong miếu, sau đó giờ cái bát mẻ ra cầu xin người khác cho cái ăn cũng nên.

Tự tôn của cô gây rối, không cho phép cô hèn mọn sống qua ngày, nên cô phải sống thật tốt, tranh thủ để có rượu uống, có thịt ăn! Cô phải sống trong hạnh phúc mà đợi chờ một người xuất hiện. Hoặc người đó đã xuất hiện từ lâu rồi, nhưng cô vẫn không biết người ấy là ai mà thôi.

Với lại, quyết định mở sòng bạc vì cô cũng chẳng có bản lĩnh gì khác, duy có chút khả năng trên sòng bạc.

Hai ngày trước, cô từng lén lút vào một sòng bạc, vừa ra tay một cái quả nhiên thắng được không ít bạc. Tuy sau cùng cô lại dùng mảnh cũ, thua hết tiền thắng được, nhưng quá trình này đã đủ để chứng minh một điều, dù là kiếp trước hay kiếp này, cô luôn có năng khiếu đánh bạc.

Mắt Bách Lí Phụng sáng ngời, hỏi: “Ta nhập bọn có được không?”

Không Tử Viết bật cười, đang lo không có cột chống lưng, thì lại có Bách Lí Phụng gã, “Được vậy cũng tốt.”

Bách Lí Phụng mò tay vào vạt áo, sau đó xấu hổ rút tay về, nhếch miệng cười nói: “Đợi ngày mai ta sẽ đưa bạc cho nàng nhé.”

Không Tử Viết ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Ngoài bổng lộc triều đình cấp mỗi tháng, người còn có nghề gì nữa không?”

Bách Lí Phụng cười gượng bộc trực nói: “Không có.”

Không Tử Viết gật đầu. Thảo nào cô thấy những Vương gia khác đều áo mới ngựa đẹp, còn Bách Lí Phụng thanh liêm chẳng có lấy quần áo mới để thay, còn lúc nào cũng đi bằng hai chân mình coi như chân ngựa. Xem ra cho dù là thời nào thì người không có thu nhập thêm không giàu, ngựa không ăn cỏ đêm không béo! Nghĩ đến đây Không Tử Viết bèn đề nghị nói: “Thế này nhé, người báo tên là được, coi như đồng bọn danh dự, sao hả?” Cái sòng

bạc này chỉ cần có Lục Vương gia võ công cao cường Bách Lí Phụng chống lưng thì chẳng còn sợ bị những kẻ khác mặc sức ức hiếp nữa.

Bách Lí Phụng thái độ kiên quyết nói: “Chỉ báo mỗi cái tên thì sao được? Nàng yên tâm, ta chắc chắn sẽ gom đủ bạc để làm một nửa ông chủ!”

Khổng Tử Viêt không tiện nói quá nhiều, sợ làm tổn thương lòng tự tôn đàn ông của Bách Lí Phụng, đành cười cười, cúi đầu uống rượu tiếp.

Bách Lí Phụng lại hăng hái đứng dậy, lượn hai vòng quanh nhà trọ, sau đó xoa tay múa chân bàn kế hoạch xây dựng lại.

Khổng Tử Viêt đã quen với tính cách không bao giờ coi mình là người ngoài của Bách Lí Phụng, vì thế chỉ cười, ở bên cạnh gã, nghe những ý kiến có tính đóng góp của gã, thì thoảng khen vài câu khiến Bách Lí Phụng bắt đầu nghiện làm ông chủ.

Kế hoạch biến nhà trọ thành sông bạc trên cơ bản đã định, Bách Lí Phụng phấn chấn ngửa đầu, vẻ mặt khao khát nắm chặt tay nói: “Được, cứ thế mà làm đi! Ta nhất định sẽ đích thân chống lưng cho cái sông bạc này! Nếu đứa nào dám tới gây rối, ta sẽ đánh cho nó khóc kêu cha gọi mẹ thì thôi!”

Khổng Tử Viêt cúi đầu cười gượng, thầm nói: Xem điệu bộ này của Bách Lí Phụng, đã hoàn toàn coi mình là ông chủ lớn rồi, mà Khổng Tử Viêt cô lại biến thành trợ thủ làm thuê cho gã. Ôi. . .bạn thử nói xem, sao lại có người chẳng biết khách khí gì cả thế này?

Trong ước mơ vô cùng tốt đẹp của Bách Lí Phụng, thời gian thấm thoát trôi qua.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu sáng khắp nơi, Bách Lí Phụng mới lưu luyến không nỡ rời khỏi nhà trọ. Nếu không phải Khổng Tử Viêt trực tiếp đóng cửa tiền khách thì gã còn nói muốn ngủ cạnh Khổng Tử Viêt. . . nói chính xác là ngủ cạnh phòng Khổng Tử Viêt. Gã có ý bảo vệ người đẹp, nhưng người đẹp lại cực kì dũng mãnh, cơ bản không cho gã cơ hội làm anh hùng.

Gã còn nhớ một canh giờ trước, trong nhà trọ cũ kĩ Khổng Tử Viêt đã một chân giẫm chết một con chuột to bụng đang trộm đậu phộng, một chưởng đập chết hai con gián sống nướng tựa vào nhau, một quyền đập gãy cái trụ cửa sổ bị kiến gặm, sau đó nhìn từng đoàn kiến mà bùi ngùi nói: Cái trụ cửa này quả nhiên lại phải sửa rồi.

Bách Lí Phụng vừa nghĩ sẽ cùng Khổng Tử Viêt ở bên nhau, vừa bước ung dung về phía Vương phủ của Bách Lí Lam.

Nếu gã đã nói muốn xoay tiền nhập bọn thì không thể nói rồi để đấy được.

Tuy bây giờ trong tay gã không có bạc, nhưng tuyệt đối không có gì trở ngại gã đi vay Bách Lí Lam cả. Nếu Bách Lí Lam không có tiền, gã đành đến chỗ Bách Lí Huyền “mượn” vậy, nếu chỗ Bách Lí Huyền cũng không dư dả thì gã sẽ đi vay phụ hoàng, nếu phụ hoàng không chịu cho gã vay, thì gã sẽ len lén “vay” vậy. “Thiên hạ đại đồng” mà, thật là một câu dùng vào thực tế!

Nghĩ đến đây, Bách Lí Phụng vận khinh công, như một con gió xanh biếc trôi về phía Lam Vương phủ.

Bách Lí Lam nhìn Bách Lí Phụng trước nay đều vô sự không lên chùa cầu xin, nghe gã mở miệng muốn vay mình ba ngàn lượng, không khỏi nổi lên nghi ngờ không biết gã muốn làm gì.

Tâm tư Bách Lí Lam tinh tế, dò hỏi Bách Lí Phụng vài câu liền biết Bách Lí Phụng muốn làm ăn, y gật đầu ngay, không hề do dự cầm ngân phiếu ba ngàn lượng rộng rãi cho Bách Lí Phụng vay.

Bụng dạ Bách Lí Lam hiền lành, vì không yên tâm về Bách Lí Phụng, sợ gã bị bạn lừa gạt nên muốn cùng đi gặp bạn của gã.

Bách Lí Phụng không hề muốn Bách Lí Lam đi cùng, sợ sau khi y biết ngân phiếu đi về phương nào thì sẽ nổi lên tranh chấp với Khổng Tử Viêt. Với lại trong đêm ở “Phi Văn Các” trước mặt bao nhiêu con người, Khổng Tử Viêt đã từng nói thích Bách Lí Lam chuyện này khiến Bách Lí Phụng như bị hóc xương cá, khó chịu vô cùng. Tuy gã nhận ra Khổng Tử Viêt nói câu ấy không hề nghiêm túc mà phần nhiều là pha trò, nhưng gã vẫn không thoải mái!

Bách Lí Lam thấy Bách Lí Phụng thoái thác, tính cố chấp của y bắt đầu dâng lên, nhất quyết đòi đi cùng Bách Lí Phụng xem sao, không thì sẽ lấy lại ngân phiếu ba ngàn lượng ngay.

Bách Lí Phụng hiểu Bách Lí Lam quan tâm mình, nên không thể dùng thái độ cứng rắn từ chối được, bắt đắc dĩ gã đành dẫn Bách Lí Lam về Phụng Vương phủ trước, sau đó lao vào thư phòng, kéo giấy nâng bút soạn soạn viết vài chữ to, sau đó lấy hồ dán dính lên cửa lớn của Phụng Vương phủ.

Bách Lí Lam vừa nhìn, mặt tái mét, quay đầu nhìn Bách Lí Phụng, kinh ngạc nói: “Đệ muốn bán Vương phủ?”

Bách Lí Phụng chẳng hề gì đáp: “Dù sao sau này đệ cũng không ở đây nữa, bán thì bán chứ.”

Bách Lí Lam chớp mắt, có vẻ hơi mờ mịt, sau đó lo lắng hỏi: “Đệ không ở đây nữa thì ở chỗ nào? Nếu đệ có điều khó xử thì cứ nói với ta, chúng ta sẽ nghĩ cách giải quyết. Đệ là Lục Vương gia, ai dám đắc tội với đệ? Nếu đệ muốn tránh kẻ thù trên giang hồ thì cứ đến ở phủ đệ của ta, không nhất thiết phải bán nhà.”

Bách Lí Phụng nghe những lời quan tâm của Bách Lí Lam không khỏi cười tít mắt, vui vẻ nói: “Đại ca, huynh yên tâm đi, chẳng ai dám đắc tội với đệ đâu, chẳng qua đệ chỉ muốn đổi chỗ ở mà thôi.”

Bách Lí Lam dường như đã phát giác ra điều gì đó, liền không hỏi nhiều nữa mà giục Bách Lí Phụng mang y đi gặp người đối tác kia.

Bách Lí Phụng tâm không cam tình không nguyện đưa Bách Lí Lam đi đến “Vân Duyệt khách điểm”. Đến trước cửa nhà trọ thì đúng lúc thấy Không Tử Viết đầu thất khăn vải hoa vàng, mặc áo đỏ váy xanh, chân trần giẫm lên mép khung cửa sổ lầu hai, đuối tay móc tổ chim bồ câu làm tổ trên xà nhà.

Bách Lí Phụng ngẩng đầu lên thấy hai cái chân trắng như ngọc của Không Tử Viết, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi rát, mặt đỏ tím đập.

Bách Lí Lam nhìn một cái vội cúi đầu xuống, sau đó khẽ ho một tiếng, ra hiệu bảo Bách Lí Phụng đừng nhìn nữa.

Bách Lí Phụng lại cứ chết trân nhìn chằm chằm hai cái chân trắng như ngọc của Không Tử Viết, hoàn toàn mất diếc tai ngơ với ám hiệu của Bách Lí Lam.

Bách Lí Lam đỏ cả mặt, lấy tay chọc Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng bắt mẫn lờm Bách Lí Lam một cái, bá đạo nói: “Đại ca nhắm mắt vào, không được nhìn lộn xộn.”

Lúc này Không Tử Viết cuối cùng cũng đã mò được một con chim bồ câu non, phấn khởi đến nỗi hai mắt phát sáng. Cô đặc ý đào dạt cong miệng cười, tính cúi người chui về phòng. Không ngờ gã áo đỏ đột nhiên chạy vào phòng cô, nhe răng cười rồi ném cái gương đồng về phía cô!

Không Tử Viết kinh hãi kêu một tiếng, người ngã về sau, nhanh chóng rơi xuống lầu. Đồng thời cô lấy con chim bồ câu trong tay làm vũ khí, ném về phía gã áo đỏ đang ngoác mồm cười ngớ ngẩn.

Gã áo đỏ không ngờ được trong tay Không Tử Viết còn có “ám khí”, muốn né tránh nhưng đã không kịp nữa. Gã chỉ cảm thấy trên mặt căng căng, trên môi hơi lạnh, hình như có thứ gì đang đánh trên môi gã!

Gã đập con chim đang dính trên mặt ra, sau đó run rẩy đuối ngón tay ra quẹt miệng, một bãi phân chim bồ câu liền xuất hiện trên ngón tay gã!

Gã áo đỏ đực mặt ra vài giây, sau đó gào một tiếng xoay người, bung bát cháo gạo kê Không Tử Viết vừa ăn thừa còn một nửa lên, nôn vào trong bát.

Nôn xong, gã lau sạch ngón tay, nhìn bát cháo mà cười cực kì quỷ dị. Gã run run bờ vai, bụng nổi cháo lên, trút sạch cháo vào trong bát để phủ lên đồng nôn của mình, khiến bát cháo có vẻ rất giống cháo gạo kê bình thường.

Còn Không Tử Viết bị gã áo đỏ ám toán thì đã được Bách Lí Phụng kéo vào lòng.

Một kẻ anh hùng, một người nữ nhân, hai người cứ nhìn nhau chằm chú.

Hồi lâu, Không Tử Viết mặt mũi trắng bệch nói: “Phiền người lần sau hành động nhanh hơn nhé, đừng đợi ta rơi xuống đất rồi mới phản ứng ôm ta dậy, có được không?”

Bách Lí Phụng gật đầu, trịnh trọng nói: “Yên tâm đi, Tử Viết, lần sau ta nhất định sẽ ra tay kịp thời, sẽ không nhìn nàng ngã người nữa.”

Hai người lại rơi vào trạng thái trao đổi ánh mắt, Bách Lí Lam nằm trên đất cuối cùng không nhịn nổi nữa, run run bò dậy, nghiêng răng nghiêng lời quát Không Tử Viết: “Phiền người lần sau có nhảy lầu thì chọn chỗ tốt hơn đi, đừng có rơi xuống người ta nữa.”

Không Tử Viết lạnh lùng liếc mắt nhìn Bách Lí Lam, “Người cho rằng ta muốn đề lên cái thân xương xẩu của người sao, làm ta đau khắp mình mẩy!” Nói xong liền nhảy ra khỏi lòng Bách Lí Phụng, chân trần nghênh ngang về nhà trọ.

Bách Lí Phụng xao động hai má đỏ bừng, phấn khích nói với Bách Lí Lam: “Đại ca, huynh có thấy nàng...nàng...thật đặc biệt không?”

Bách Lí Phụng vuốt cái áo choàng nhăn nhúm, xoa bờ ngực đau như bị kim châm, nhàn nhạt đáp lời: “Có.”

Bách Lí Phụng thấy Bách Lí Lam thừa nhận con mắt của mình liền ưỡn ngực, tự hào nói: “Phải, Tử Viết là một người đặc biệt như thế đó.”

Bách Lí Lam nhìn theo bóng lưng của Không Tử Viết, khẳng định: “Ta cảm thấy cô ta đặc biệt...nặng.”

Bách Lí Phụng trong nháy mắt không còn biểu cảm gì, lờm Bách Lí Lam một cái sau đó lại cười tít mắt đuối theo Không Tử Viết.

Bách Lí Lam ngẩng đầu nhìn cửa nhà trọ, trong lòng đã hiểu rõ hoàn toàn, đối tác làm ăn của Bách Lí Phụng chính là Không Tử Viết. Nếu Bách Lí Phụng tính mở nhà trọ cùng Không Tử Viết thì vẫn có thể coi như là một chuyện tốt. Tuy một cô gái mà xuất đầu lộ diện thật sự không hay lắm, nhưng cũng không phải không được.

Nhớ tới về con gái của Không Tử Viết, Bách Lí Lam không khỏi cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt dịu dàng.

Y theo Bách Lí Phụng vào trong nhà trọ, cùng tới phòng của Không Tử Viết.

Không Tử Viết đang tóm một con chim bồ câu yếu ớt lên, tiện tay ném cho Tiểu Hiệp, bảo Tiểu Hiệp nướng con chim rồi mang lên. Cô thì ngồi ghế, tính tiếp tục bữa sáng của mình.

Gã áo đỏ luôn giả điên giả dại vẫn chưa ra khỏi phòng Không Tử Viết, mà đang ngồi một xó, vừa kéo mấy miếng băng trắng trên người, vừa ngó trộm

nhất cử nhất động của Không Tử Viết, trong bụng hò hét: Ăn đi, ăn đi! Mau ăn bát cháo ta đã thêm gia vị vào đi!

Không ngờ Không Tử Viết nhìn thấy Bách Lí Lam thì hết muốn ăn uống, bèn nắm lấy miếng băng trắng trên người gã áo đỏ kéo đến trước mặt mình, ấn gã ngồi lên cái ghế bên cạnh, sau đó đẩy bát cháo gạo kê trước mặt mình đến chỗ gã, nói: “Ăn đi.”

Gã áo đỏ ngơ ngác, lập tức kêu quang quác cầm đầu cầm cổ chạy mất.

Không Tử Viết khề than một tiếng, ra hiệu bảo Bách Lí Phụng đón đầu gã áo đỏ, sau đó đích thân bưng bát cháo lên, lấy thìa quấy quấy đút vào trong mồm gã áo đỏ, “Không ăn gì sao được? Không ăn no thì bao giờ mới khỏe lại hả?”

Gã áo đỏ choáng váng, sau đó liều mạng vùng vẫy, nhưng cơ bản gã không đọ lại được Bách Lí Phụng võ công cao cường, đành ngậm chặt miệng lại, không chịu hợp tác.

Trước mặt gã là khuôn mặt dịu dàng hiếm thấy của Không Tử Viết, nhưng trong mắt gã đó hoàn toàn là một cái mặt đáng ghét! Bên miệng gã là cháo gạo kê trộn lẫn đồ nôn mửa, khiến gã ghê tởm suýt nữa thì cắn lưỡi tự vẫn luôn rồi!

Gã hận quá, vì sao gã đã tính kế đến thế rồi cuối cùng vẫn bị Không Tử Viết hành hạ cho chết đi sống lại? Có lẽ nào kiếp trước gã nợ nần gì cô chăng?

Bách Lí Phụng thấy gã áo đỏ không ngoan ngoãn, nên dùng sức bóp cằm gã, khiến gã không thể ngậm miệng chống cự hành động bón ăn của Không Tử Viết được nữa.

Đương lúc Không Tử Viết cầm thìa cháo đút vào mồm gã áo đỏ thì khóe mắt gã đã ướt, một giọt nước mắt từ từ chảy ra.

Không Tử Viết mềm lòng, mỉm cười xúc động nói: “Xem ra ngươi cũng không quá điên khùng nhỉ, ít nhất cũng biết ta đối xử tốt với ngươi. Nào, ngoan, ăn hết bát cháo này đi.”

Gã áo đỏ nước mắt như mưa, khóc như đứt từng khúc ruột.

Không Tử Viết thấy không thể cho ăn tiếp được nữa, bèn bảo Bách Lí Phụng buông cằm gã áo đỏ ra.

Gã áo đỏ có tự do liền vất chân lên cổ mà chạy, trong nháy mắt đã biến mất khỏi phòng Không Tử Viết.

Không Tử Viết gọi Tiểu Hiệp tới, bảo Tiểu Hiệp giữ chỗ cháo còn thừa lại cho gã áo đỏ, bao giờ gã đói thì cho gã ăn.

Tiểu Hiệp cảm động nói: “Chường quây ơi, con người cô tốt thật!”

Không Tử Viết khiêm tốn nói: “Chuyện ta tốt không cần phải rao tin khắp nơi đâu, trong lòng mọi người biết là được rồi. Chường quây của ngươi đây là một con người khiêm tốn, bình tĩnh mà.” Thấy Tiểu Hiệp gật lấy gật để, cô nói tiếp, “Phiên Tiểu Hiệp đi một chuyến tìm cho ta vài người thợ mộc và thợ rèn có tay nghề cao.”

Tiểu Hiệp lĩnh mệnh, sau đó vui vẻ chạy đi.

Bách Lí Phụng thấy Không Tử Viết vì gã dẫn Bách Lí Lam tới mà không thêm để ý đến mình, bèn chủ động móc tờ ngân phiếu ba ngàn lượng từ trong ngực ra đặt vào tay Không Tử Viết, cười hùa nói: “Tử Viết, ta tới nhập bọn này.”

Không Tử Viết chỉ Bách Lí Lam bên cạnh, hỏi: “Còn vị này thì sao?”

Bách Lí Phụng cự kì hồn nhiên đáp: “Đại ca chỉ tới xem thế nào thôi.”

Không Tử Viết vừa định nói “Xem xong rồi thì đi đi.”, nhưng ngẫm lại, cô đang làm cái gì thế này? Nhớ lúc đầu khi cô còn là một con hổ, Bách Lí Lam đã không ít lần giúp mình. Nếu không phải y thì cô cũng không thể biến thành người. Cũng là một ân tình, cô không thể đuổi người ta đi được.

Dù từ sau khi cô biến thành người đã tranh chấp với Bách Lí Lam hết lần này đến lần khác, nhưng tất cả cũng chỉ là chuyện vợ vắn, không có gì to tát cả. Giữa bọn họ tội gì phải gây chuyện như thế?

Vội lại từ nay về sau, cô còn phải làm ăn trong đô thành Hồng Quốc, đắc tội với một Vương gia quả thật không phải một chuyện sáng suốt.

Nghĩ đến những chuyện này, sắc mặt Không Tử Viết thay đổi luôn, từ từ nhếch môi cười, gật đầu với Bách Lí Lam, dịu giọng hỏi: “Vương gia uống trà không ạ?”

Bách Lí Lam không ngờ Không Tử Viết lại lịch sự với mình như thế, nhất thời ngớ người ra, cho rằng mình bị ảo giác.

Không Tử Viết cũng không để bụng Bách Lí Lam thất lễ mà trực tiếp đẩy chén trà mình đã uống lúc sáng sớm đến trước mặt Bách Lí Lam sau đó nhấc bình trà lên rót đầy chén cho Bách Lí Lam, coi như hoàn tất việc mời trà, quay đầu lại bắt đầu bàn bạc với Bách Lí Phụng những chi tiết nhỏ cùng với ngày khai trương.

Bách Lí Lam nhìn chén trà trên mặt bàn. Phát hiện chỗ miệng chén có vết đỏ nhàn nhạt, Y duỗi ngón tay trắng nõn ra khẽ chà xát, xóa mất vết son môi đỏ nhàn nhạt ấy đi. Bách Lí Lam chợt hiểu ra, cái chén này là do Không Tử Viết đã dùng qua. Mặt y đỏ tung bừng, ngẩng đầu nhìn Không Tử Viết đang

hào úng, nhìn bờ môi khép mở của cô, chỉ cảm thấy trái tim mình bắt đầu không thể khống chế được mà đập loạn cả lên, cứ như sắp nhảy ra khỏi cổ họng y, cứ như nhảy tới bờ môi của Không Tử Viết!

Không Tử Viết và Bách Lí Phụng bàn bạc việc chuẩn bị khai trương xong mới chú ý đến Bách Lí Lam đang ngây người nhìn cô. Bốn mắt nhìn nhau, Bách Lí Lam vội tránh né ánh mắt của Không Tử Viết. Không Tử Viết nghi hoặc nhíu mày lại, khẽ ho một tiếng, mở miệng hỏi thăm: “Vương gia, Tiểu Bảo có khỏe không?”

Bách Lí Lam mặt đỏ tung búng, gật đầu qua quýt, “Khỏe, khỏe lắm.” Xong lại ngẫm nghĩ bổ sung thêm một câu, “Tiểu Bảo cứ muốn đi tìm người. Người... nếu có thời gian thì có thể đi thăm nó.”

Lúc này Không Tử Viết cũng nghĩ ra. Má ơi, bắt đầu từ bao giờ mà Bách Lí Lam cũng vui vẻ hòa nhã với cô như thế? Nào nào, chẳng lẽ vì cô đã rót cho y một chén trà ư? Nếu quả thật như thế thì từ nay về sau mà nhìn thấy Bách Lí Lam, câu đầu tiên cô nói sẽ chính là: Mời Vương gia uống trà.

Bách Lí Phụng liếc nhìn sự hơi bất thường giữa Không Tử Viết và Bách Lí Lam, lòng già rất khó chịu, vội kéo tay Không Tử Viết, thân mật nói: “Từ Viết, nằng cùng ta xuống lầu xem sao đi.”

Bách Lí Lam thấy Bách Lí Phụng và Không Tử Viết tay trong tay, chỉ cảm thấy ngực nặng nề, rất muốn tách hai người ra.

Y hít sâu một hơi, khẽ chau mày nói: “Ồ chón đông người, lồi lồi kéo kéo còn ra cái thể thống gì?”

Không Tử Viết bật cười, ôm lấy cánh tay Bách Lí Lam, nghịch ngợm nói: “Đi nào, Vương gia đại nhân, chúng ta cùng xuống lầu xem đi. Ngài đã đến chỗ này thì đừng cậu nệ tiểu tiết nữa.” Bách Lí Lam xấu hổ, mặt đỏ y chang thảo quả. Cả người y cứng ngắc, không biết phải đáp lại nhiệt tình của Không Tử Viết như thế nào.

Bách Lí Phụng ngồi dậy, lập tức chen vào giữa Không Tử Viết và Bách Lí Lam, cười hi hi nói: “Từ Viết, ta nghĩ thấy mùi cháy khét, liệu có phải chim bồ câu của nằng cháy rồi?”

Về mặt Không Tử Viết sợ hãi, như lâm đại địch lao xuống tầng hai chạy thẳng đến phòng bếp cứu thức ăn.

Gã áo đỏ làm ở ở xó lầu một, đề thấp giọng hung tợn nói: “Từ Viết, Từ Viết, Từ Viết cái con chim ấy!” Măng xong, gã ngẩn ra như nhớ ra cái gì, trước đây gã từng hỏi tên một linh hồn, linh hồn ấy thần bí đáp lại gã một câu, “Từ Viết, không thể nói được.”

Thời gian đã qua, hơn năm năm rồi. Gã vẫn chưa tìm được linh hồn vì cứu gã mà vùi thây trong bụng hổ, không biết nằng đã trôi đến phương nào, có phải cũng bám lên người khác không.

Một linh hồn đặc biệt như thế có phải chính là cô gái trước mắt hay không? Có phải nằng hay không? Là Không Tử Viết ư? Không!

Linh hồn kia không thể nào là bà la sát Không Tử Viết này được! Linh hồn kia lương thiện, đáng yêu, nhanh nhẹn cơ trí như thế, làm sao có thể là đồ chua ngoa không có nội hàm gì như Không Tử Viết này được? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Thôi được rồi, mặc kệ phải hay không phải, gã vẫn phải thử mới biết được!

Không Tử Viết đang nuốt cái chân cuối cùng của con chim bồ câu, Tiểu Hiệp cuối cùng cũng mang thợ mộc và thợ rèn về đến nhà trọ.

Không Tử Viết giao bản phác thảo đã vẽ xong cho đám thợ sau đó giải thích tỉ mỉ yêu cầu thành phẩm và nội dung chế tác, cuối cùng vỗ tay một cái, cho mỗi người ít tiền đặt cọc coi như xong chuyện.

Bách Lí Lam càng nghe càng thấy mờ mịt, lúc cuối nghe thấy Không Tử Viết nói hai chữ “xúc xắc” lập tức tóm lấy cổ tay cô, dò hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Không Tử Viết thẳng thắn nói: “Mở sòng bạc.”

Bách Lí Lam nắm chặt tay, “Một cô gái như ngươi sao có thể mở sòng bạc hả?”

Không Tử Viết nhíu mày, “Sao ta thì không thể mở sòng bạc? Chẳng lẽ ta mở nhà trọ thì được hay sao?”

Bách Lí Lam vốn là quan tâm Không Tử Viết, nhưng không biết cách biểu đạt, đành dùng giọng điệu dạy bảo nói: “Trong sòng bạc đủ hạ người, còn đồ vô lại chỗ nào cũng có, ngươi ứng đối như thế nào? Nhà trọ tuy cũng là chốn phức tạp nhưng vẫn còn tốt hơn sòng bạc rất nhiều.”

Không Tử Viết gãy tay ra khỏi tay Bách Lí Lam, thái độ kiên quyết nói: “Ta biết ngươi tốt bụng, nhưng ý ta đã quyết, không thể thay đổi được.”

Bách Lí Lam bị bức bách không còn cách nào khác, đành phải nói: “Nếu ngươi cứ khăng khăng làm theo ý mình, vậy thì ngân phiếu ba ngàn lượng này ta sẽ lấy về không cho ngươi vay nữa!”

Không Tử Viết quay đầu nhìn Bách Lí Phụng, Bách Lí Phụng cúi đầu nhìn đàn kiến.

Không Tử Viết nhẫn nhịn, cuối cùng không nhịn được nữa. Lập tức móc tờ ngân phiếu ba ngàn lượng ra đập vào ngực Bách Lí Lam, “Cầm đi, không thèm!”

Mặt Bách Lí Lam xanh mét, nắm chặt tờ ngân phiếu trong tay, trầm giọng nói: “Không thêm? Vậy thì người thêm cái gì?! Chẳng lẽ phải bán Vương phủ của lục đệ đi rồi, lấy tiền đó đưa người mở sông bạc người mới thêm sao!”

Không Tử Viết ghen thờ, hoàn toàn không thể tin được nhìn Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng thôi không cười nữa, thì thào nói: “Tử Viết, ta đã là một trong những ông chủ của cái sông bạc này, tất nhiên phải trông nom địa bàn. Ta bán Vương phủ rồi thì có thể ngày ngày ở đây. Không phải rất tốt sao?”

Không Tử Viết cứ nhìn Bách Lí Phụng rồi cất tiếng cười, cười ngặt nghẽo, cười mà mọi người chẳng hiểu gì cả. Cười mãi sắc mặt cô chợt lạnh lùng, gào to: “Cút ra ngoài cho ta!” Đây hai tay ra khóa cửa, từ chối đón khách.

Trong căn phòng trống u ám, Không Tử Viết im lặng ngồi trong góc nhà trọ, thất thần nhìn cánh cửa đóng chặt, không biết Bách Lí Phụng và Bách Lí Lam đã đi hay chưa, cũng không biết mình đang nghĩ cái gì nữa.

Tiểu Hiệp cẩn thận lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Chương quây, cô làm sao thế?” Thấy Không Tử Viết không nổi nóng, Tiểu Hiệp lại nói tiếp, “Chúng ta mở nhà trọ hay sông bạc thì có gì khác nhau lớn lắm đâu? Có hai Vương gia giúp đỡ, cô việc gì phải làm khó bản thân như thế?”

Không Tử Viết nhấc tay vuốt ve mặt bàn cũ kỹ, nở nụ cười nửa miệng nhẹ giọng nói: “Có lúc giúp đỡ quá nhiều cũng là gánh nặng. Ta... không trả nổi nợ tình của những người đó.”

Tiểu Hiệp nhìn Không Tử Viết, dù không hiểu ý cô lắm nhưng lại cảm thấy cô nói rất đúng.

Mở sông bạc, bàn ghế dụng cụ phải tiêu tiền, trả lương cho nhân công phải tiêu tiền, nhưng những điều này gom góp thì cũng qua được. Quan trọng là một sông bạc nếu không có vốn hùng hậu, chịu được thua lỗ, tặng được tiền, chống được sói, đương đầu được với thời gian, giữ được địa bàn, thế thì đổi nghề cho nhanh.

Không Tử Viết không muốn nợ Bách Lí Phụng ân tình lớn như vậy, cũng không gánh nổi nhiệt tình hừng hực của gã, tốt hơn hết là đóng cửa lại rồi cả ngày chơi bồi lêu lổng bên ngoài.

Tuy cô có thể tiếp tục bán một số phương cách để kiếm tiền, nhưng cô không muốn dùng kiến thức hiện đại để thay đổi lịch sử trước mắt, càng không muốn đứng trong hoàng cung ngâm thơ làm cả thiên hạ chấn động, hiến một khúc ca mê hoặc chết thánh thượng. Cô chỉ muốn là chính mình, là một con người vui vẻ mà thôi.

Gã áo đỏ trốn ở góc tối, lén quan sát Không Tử Viết tinh thần sa sút, cảm thấy những đối xử không phải của con người chịu đựng của mình mấy ngày hôm nay giờ phút này cuối cùng cũng có thể cân bằng rồi.

Nhưng nhìn lại, gã liền bị những quân bài thu hút, không biết mấy cái đó chơi có vui hay không nhỉ? Đánh bài có thể hà hiếp trần trề hay không?

Không Tử Viết vô công rồi nghề, liền gọi Tiểu Hiệp tới, nói qua cách chơi đơn giản nhất, sau đó hai người cùng chơi với nhau.

Vừa mới chơi hai ván, Không Tử Viết đã khẳng định được một chuyện. Đó là, Tiểu Hiệp tên là Tiểu Hiệp, yếu tố quyết định nằm trong hai chữ “IQ”.

(Tiểu Hiệp, đồng âm với từ “hẹp” trong tiếng Trung)

Không Tử Viết càng đánh càng cảm thấy chán, Tiểu Hiệp thì than khổ liên tục..., không nhịn được lâu bầu: “Cái này chẳng hay ho gì, sao ta toàn thua thế này?” Đào mắt nhìn thấy gã áo đỏ đang ngồi xổm trong xó tường, “Chương quây ơi, hay là cô chơi với gã đi, tiểu nhân đi chuẩn bị cơm trưa cho cô nhé.”

Không Tử Viết quay đầu nhìn gã áo đỏ, trong mắt lấp lánh ngọn lửa hứng thú. Cô đứng dậy, nhảy đến trước mặt gã áo đỏ, kéo gã dậy thề thốt: “Ta nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho người!”

Gã áo đỏ thần kinh nhìn Không Tử Viết, trong bụng phì báng nói: Muốn chữa bệnh cho ta à, nằm mơ đi! Tiểu gia ta quyết không cho người toại nguyện!

Tiểu Hiệp cực kì khâm phục hành động hiệp nghĩa của Không Tử Viết, ca tụng nói: “Chương quây, cô và thằng đàn này không quen không biết, chẳng những giữ gã lại còn chủ động chữa bệnh cho gã, thật là một người tốt!”

Không Tử Viết dễ chịu cười, “Ừm. Đợi chữa khỏi cho gã, sẽ có thêm một người đánh mạt chược với chúng ta. Người nói xem, chơi với người ta toàn thắng, chẳng vui gì cả? Cao thủ quả nhiên phải chịu cô đơn!”

Tiểu Hiệp sái cả hàm, mẹ ời thì ra là vì nguyên nhân này sao.

Không Tử Viết xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử. Khả khả khả khả... trong cái cuộc sống nhặt nhẻo này cuối cùng thì cô cũng tìm thấy một chuyện thú vị!

Gào vài tiếng “aaaaa” Không Tử Viết bắt đầu thực hiện bước đầu tiên trong phương án. Một tay cô chỉ vào đầu gã áo đỏ, nghiêm khắc quát hỏi: “Người còn nhớ mình là ai không?”

Gã áo đỏ há mồm cắn ngón tay Không Tử Viết, cô sợ quá vội rút tay về, ngay sau đó tung cước đá trúng bắp chân của gã! Gã áo đỏ đau quá, nhe nanh múa vuốt lao vào Không Tử Viết!

Không Tử Viết lùi một bước, nói với Tiểu Hiệp: “Khá lắm, khá lắm. Ngươi nhìn này, gã vẫn còn ý thức thù hận, không phải một kẻ dễ mặc người ta ức hiếp.”

Tiểu Hiệp mắt tròn đầy kính nể nhìn Không Tử Viết, ca ngợi: “Chưởng quầy, cô phân tích đúng thật!”

Không Tử Viết cười đắc ý, tiếp tục thực hiện bước thứ hai.

Cô chỉ gã áo đỏ, dặn dò Tiểu Hiệp: “Ngươi, xé quần áo của gã ra... không, hãy cứ tháo hết băng trắng trên người gã đã, sau đó...khà khà...chà đạp thoải mái cho ta! Đừng có tưởng gã là cọng cỏ mềm nhũn mà thương hại gã!”

Tiểu Hiệp run rẩy chân, khóc thét: “Chưởng quầy, vì sao hả?!”

Không Tử Viết dang hoàng bảo: “Ngốc! Chúng ta phải xé rách sự yếu ớt của gã, đào bới tâm hồn gã, khai quật những đau khổ của gã, làm sâu sắc nỗi sợ hãi của gã, kích thích tình cảm của gã! Đây chính là phương pháp lấy độc trị độc đấy!”

Tiểu Hiệp nuốt nước miếng, run run đuôi ngón tay ra sờ soạng cánh tay gã áo đỏ.

Gã áo đỏ cười yêu kiều, ngoắc ngoắc ngón tay với Tiểu Hiệp, xoay người chạy, còn vừa chạy vừa vui đùa nói: “Khách quan, tới bắt ta đi. Nào, tới đây, cùn ta...”

Tiểu Hiệp mặt bơ hơi tái, không tài nào đuổi được gã áo đỏ.

Không Tử Viết vốn định đào những kí ức đau khổ của gã áo đỏ lên, ai ngờ người ta chuyên nghiệp như thế! Dù đã là người điên, nhưng vẫn nhiệt tình với sự nghiệp bán rế tiếng cười vô cùng, còn vui vẻ nữa chứ. Cô lắc đầu, khoát tay: “Không ngờ là một người thích bị chà đạp.”

Gã áo đỏ thâm cười lạnh một tiếng, xoay người chạy ra sau lưng Không Tử Viết, gào một tiếng “Sùi cào!”, sau đó xông vào Không Tử Viết, cắn vành tai một phát!

Không Tử Viết theo bản năng nghiêng đầu sang một bên khá an toàn.

Ai biết được, động tác của gã áo đỏ kia vô cùng nhanh nhẹn, một phát cắn đứt cái khuyên tai vàng của Không Tử Viết.

Không Tử Viết sợ gã nuốt cái khuyên tai vào bụng, vội đuôi tay ra bóp cổ gã! Kết quả là không đạt được hiệu quả như mong muốn mà còn phản tác dụng.

Gã áo đỏ chỉ cảm thấy cổ họng đau rát, vô thức nuốt nuốt, kết quả liền nuốt cái khuyên tai vàng của Không Tử Viết vào trong bụng.

Lúc này gã muốn khóc cũng không khóc nổi, còn phải giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra, đàn độn gào lên: “Ngon quá, ngon quá, ngon quá đi!”

Không Tử Viết vội lấy cái khuyên còn lại ra, sợ không cẩn thận một cái sẽ bị gã cướp lấy mà ăn mất. Cái này... cái này là vàng nguyên chất đấy!

Tiểu Hiệp nhìn hai người làm khổ lẫn nhau như thế, chỉ cảm thấy đau đầu, không khỏi buồn như đưa đám nói: “Chưởng quầy, nuốt vàng có thể chết người đó. Cô phải bắt gã nôn ra mới được.”

Không Tử Viết ngẫm nghĩ, nói: “Không sao. Cái khuyên vàng của ta không nặng lắm, không chết người được đâu. Ôi... Chỉ tiếc cái khuyên kia. Lần sau ta phải mua một đôi khuyên to bự, cho gã muốn nuốt cũng nuốt không trôi!”

Tiểu Hiệp cười ngây thơ, “Chưởng quầy, cô thật anh minh.” Quay qua nhìn gã áo đỏ, “Chưởng quầy ơi, chúng ta đổi cách mới đi, tên điên này cứ điên điên khùng khùng, hình như chẳng có hiệu quả gì cả. Mấy hôm trước mời đại phu cho gã, đại phu nói bệnh của gã không dễ chữa được, có lẽ sẽ như thế này cả đời. Không thì chúng ta cũng thoải mái sống rồi.”

Không Tử Viết khoát tay, nói: “Không được, làm việc phải làm đến nơi đến chốn, không thể bỏ dở giữa chừng. Với lại sau các thí nghiệm ban nãy, ta hoàn toàn có thể kết luận được một điều.”

Tiểu Hiệp dài cổ ra, “Gì ạ?”

Không Tử Viết ngửa đầu nhìn trời búi ngùi nói: “Sinh mệnh con người thật ngoan cường!”

Tiểu Hiệp gật đầu lia lịa.

Gã áo đỏ cắn răng chịu đựng, không ngừng gào thét trong bụng: Đừng có hành hạ ta nữa, ta sắp không chịu nổi nữa rồi!

Song bên này Không Tử Viết vẫn đang thua keo này ta bày keo khác! Cô đến sau nhà bếp, tìm một cây gậy gỗ to như bắp đùi, cầm trong tay vỗ về vài đường như đang thử độ mạnh yếu ra sao.

Tiểu Hiệp run rẩy khuyên nhủ: “Chường quày ơi, sợ...sợ...sợ là sẽ xảy ra án mạng mất!”

Không Tử Viết do dự một lát, quăng cây gậy trong tay đi. Lại xoay người vào nhà bếp tìm một cây gậy gỗ to bằng bắp chân, cầm trong tay áng chừng sau đó vừa lòng nhếch mép cười, thuận miệng nói: “Người không hiểu rồi, rất nhiều người mất trí nhớ đều phục hồi kí ức nhờ cách này, rất nhiều người từng điên khùng bình thường trở lại cũng nhờ cách này đây.” Nói xong, Không Tử Viết nắm chặt cây gậy, xông vào gã áo đỏ!

Gã áo đỏ nghẹn thở, ba chân bốn cẳng chạy thẳng.

Không Tử Viết sai Tiểu Hiệp chặn cửa, không cho gã áo đỏ chạy ra ngoài. Còn mình thì chạy đuổi theo gã.

Không Tử Viết nghĩ, nếu gã áo đỏ điên thật, cô có thể nuôi gã cho đến một ngày không còn sức nữa. Nếu gã già điên, thế thì xin lỗi nhé, cô phải tiếp tục hành hạ gã cho đến khi gã điên thật thì thôi!

Cô không hiểu, vì sao mình lại có quan hệ với gã áo đỏ này, cũng không nghĩ ra tại sao gã phải tiếp cận mình hết lần này đến lần khác như thế.

Các cụ có câu, gãy gộc đào tạo ra người con có hiểu, nhưng cô có câu, gãy gộc có thể tạo ra chân lí!

Cô muốn xem xem gã có thể già điên đến bao giờ!

Không Tử Viết xoay xoay cây gậy đầy uy lực, đánh cho gã áo đỏ không ngừng kêu gào thảm thiết. Gã trốn đông trốn tây, nhưng mãi không chịu thừa nhận mình đang già điên giả dại. Không Tử Viết sợ mình nghi oan cho người tốt, nên ra tay cũng không mạnh lắm. Đường nhiên cũng chẳng nhẹ chút nào.

Không Tử Viết thấy hành hạ như thế rồi mà vẫn không có kết quả, liền giơ cái gậy lên đập thẳng vào đầu gã áo đỏ!

Gã áo đỏ nghiêng đầu, bảo vệ cái đầu của mình.

Cái gậy của Không Tử Viết tuy chưa đập trúng đầu gã áo đỏ, nhưng đã nện phải bả vai gã.

Gã kêu thảm một tiếng, hai mắt đỏ quạch vì đau quá.

Không Tử Viết áy náy nhìn gã áo đỏ, dùng giọng nói dịu dàng vô cùng an ủi gã: “Ngoan nào, không đau không đau nhé, lần sau ta chắc chắn sẽ đánh trúng mà, sẽ không làm vai người bị thương nữa đâu!”

Lúc này gã áo đỏ muốn chết quách cho rồi! Gã quyết định bỏ cuộc chơi này, không độ sức với Không Tử Viết nữa, gã phải cho Không Tử Viết đánh đá này đẹp mặt!

Gã áo đỏ nhịn đau ở chỗ vai, nhanh chóng cúi người nhặt cây gậy to như bắp đùi kia lên, vung quá đỉnh đầu tính nện vào đầu Không Tử Viết!

Không Tử Viết lấy cây gậy trong tay chặn, đánh bay cây gậy trong tay gã áo đỏ, khiến nó bay một đường trên không sau đó rơi thẳng xuống ót gã!

Gã áo đỏ hừ một tiếng, từ từ nhắm mắt lại, từ khóe mắt chảy ra một hàng lệ trên đám băng trắng trên mặt gã. Người gã lão đảo, sau đó ngã lăn quay ra đất, một đám bụi bốc lên.

Khi trăng treo ngọn cây, gã áo đỏ yếu ớt tỉnh lại. Mắt mờ màng nhìn Không Tử Viết, giọng khàn khàn hỏi: “Nàng...khụ. khụ...nàng là ai thế?”

Không Tử Viết ngờ ngác, hồi lâu mới tìm thấy giọng mình trong xó, run rẩy đáp: “Ta...ta là...”

Chẳng đợi cho Không Tử Viết nói xong, gã áo đỏ đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ đau khổ, hai tay ôm lấy đầu, hàm hồ kêu: “Đau...”

Không Tử Viết hoảng quá, luống ca luống cuống bò lên giường, ôm lấy gã áo đỏ, vỗ về: “Ngoan nào, ngoan nhé, lát nữa sẽ khỏi ngay. Ban nãy đại phu đã kiểm tra cho người rồi, nói là sau khi tỉnh lại chắc chắn sẽ đau đầu, nhưng uống thuốc là sẽ ổn thôi. Ta đã bảo Tiểu Hiệp xuống lầu sắc thuốc cho người rồi, người chịu khó một lát.”

Mãi sau gã áo đỏ mở đôi mắt hẹp dài ngân ngấn nước mắt, xấu hổ liếc mắt nhìn bộ ngực căng tròn của Không Tử Viết một cái, lúng túng dịch về phía sau, không để Không Tử Viết dùng bộ ngực ấy đè chết gã. Hai má gã đỏ ửng như một con hồ li bé nhỏ đáng yêu, vừa quấy rầy vừa ngây ngô. Đáng tiếc con hồ li bé nhỏ này đã hồng hết dung mạo, trên má trái có hai vết cắt đã kết vảy.

Gã đánh giá Không Tử Viết, nhỏ giọng dò hỏi: “Nàng là ai? Có phải là nương tử của ta không?”

Không Tử Viết đàn ra, chớp mắt vài cái, thăm nói: Má ơi, không phải gã bị gãy nện phải nên mất trí nhớ rồi đấy chứ?

Không Tử Viết không dám nghĩ nhiều, vội phủ định nói: “Không phải không phải.”

Gã áo đỏ đẩy Không Tử Viết ra, chất vấn: “Nếu người không phải nương tử của ta thì trèo lên giường của ta làm gì?!” Nói đến đây hình như gã lại nhớ ra gì đó, vội trở mình xuống giường, quan sát xung quanh, “Đây là đâu? Ta là ai?” Nói xong, kêu thảm thiết một tiếng, rồi ôm chặt lấy đầu, chân trần chạy ra ngoài.

Không Tử Viết nào đã gặp phải tình huống này bao giờ, vội vàng đứng dậy lao vào người gã áo đỏ, nửa ôm nửa kéo gã lên giường, dùng lời ngon ngọt

để đỡ dành gã.

Gã áo đỏ làm tỏ ở trong lòng Không Tử Viết, chốc chốc lại gào “Đau đầu quá”, lúc thì nghẹn ngào hỏi Không Tử Viết “Rốt cuộc nàng là ai?”.

Không Tử Viết đã cảm nhận được cái gì gọi là “tự tạo nghiệt không thể sống” một cách sâu sắc. Cô bị gã áo đỏ hành hạ cho hoa mắt chóng mặt, đành lừa gã nói: “Đây chính là nhà của ngươi!”

Gã áo đỏ run run, mở to đôi mắt ngẩn lệ trên gương mặt quyến rũ, cẩn thận nhìn Không Tử Viết, yếu ớt hỏi: “Đây là nhà của ta ư?”

Không Tử Viết kiên trì đáp: “Đúng vậy, đây là nhà của ngươi.”

Gã áo đỏ khề cán bờ môi hồng , rù mắt xấu hổ nói: “Vậy... vậy nàng có phải nương tử của ta không?”

Không Tử Viết kiên quyết lắc đầu, đáp: “Không phải.”

Người gã áo đỏ cứng còng, bất an ngẩng đầu lên, khẩn thiết hỏi: “Nàng không phải nương tử của ta thì nàng là ai? Vì sao nửa đêm lại ở cùng phòng với ta?”

Không Tử Viết bắt đầu thấy nhức đầu, hoàn toàn không biết nên giải thích như thế nào. Bảo cô là tỷ tỷ của gã thì về ngoài của hai người chẳng giống nhau chút nào, nói bọn họ là bạn bè trong sáng thì cô lại không thể giải thích được vì sao họ lại ở chung phòng, nói hai người là vợ chồng nhờ đâu hôm nào gã âm cất sinh dâm dật, đòi hỏi điên loạn đảo phượng với cô thì biết làm thế nào?

Đối mặt với sự lưỡng lự của Không Tử Viết, gã áo đỏ lại lên con, vừa đẩy Không Tử Viết, vừa nức nở nói: “Ta biết, chắc chắn là ta ôm nặng một trận không nhớ nổi mình là ai nữa. Mà nàng lại chê ta, không cần ta nữa rồi! Nếu đã như vậy ta sẽ đi ngay lập tức, không để nàng trông thấy ta lại bức mình!” Nói xong, gã chân trần muốn chạy ra ngoài.

Lần này Không Tử Viết chẳng những tự đập đá vào chân mình, mà còn tím cả ruột gan! Giờ phút này tâm trạng cô nửa vui nửa buồn. Vui vì gã áo đỏ cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Buồn vì gã đã mất trí nhớ, đòi cô phải cho gã một thân phận và một lời giải thích hợp lí.

Dù Không Tử Viết hơi bức mình, nhưng không thể tàn nhẫn mặc kệ gã áo đỏ. Cô nện cái đệm một cái, đứng dậy, lao vào gã áo đỏ một lần nữa.

Gã áo đỏ bị Không Tử Viết ôm lấy, trong lúc giãy dụa đụng phải bàn trang điểm thì nhìn thấy khuôn mặt mình trong tấm gương đồng! Vết thương trên má trái gã đã kết vảy, trông hơi dữ tợn. Gã cực kì hoảng sợ, hai tay run run sờ vết sẹo trên mặt mình, trong mắt tràn ngập nỗi sợ hãi, không thể tin được mà lắc đầu gào lên: “Mặt của ta! Mặt của ta làm sao thế này?!”

Lòng Không Tử Viết hơi nhói đau, vội trấn an: “Đừng sợ, đừng sợ, đợi bong vảy rồi thì sẽ khỏi thôi.”

Gã áo đỏ đau đớn nhắm mắt lại, nghẹn ngào nói: “Ta biết, chắc chắn là nàng chê ta xấu xí, nên mới...”

Không Tử Viết ôm lấy eo gã, nghiêm túc nói: “Ta không chê ngươi xấu xí đâu!”

Gã áo đỏ quay đầu lại, cười khổ nói: “Nàng không cần an ủi ta đâu, ta... ta sẽ đi ngay...”

Không Tử Viết thầm khóc thét, cắn môi dưới, kiên trì nói: “Ngươi... ngươi không thể đi được! Ta là vợ chưa vào cửa của ngươi!”

Gã áo đỏ sững sờ, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên vui vẻ nhìn Không Tử Viết. Nhưng niềm vui ấy như phù dung sớm nở tối tàn, lập tức liền bị sự đau khổ thay thế.

Gã chậm rãi lắc đầu, tay sờ mặt mình, ánh mắt trống rỗng thì thảo nói: “Nàng là vợ chưa vào cửa của ta thì sao nào? Nay ta đã ra nông nỗi này, chính ta nhìn còn thấy kinh khủng, sao có thể...?”

Không Tử Viết kiễng chân, bập môi hôn vào má trái gã.

Gã áo đỏ ngẩn ngơ, mãi không nói được câu nào.

Không Tử Viết làm ra vẻ thâm tình, dịu dàng nói: “Vết sẹo trên mặt ngươi vì cứu ta mà có. Nên trong mắt ta hai vết sẹo này cũng giống như là nhân chứng của tình yêu vậy. Rất quý giá, đẹp để không gì sánh được.”

Gã áo đỏ cười, nụ cười ấy đa tình rạng rỡ như hoa mùa xuân.

Không Tử Viết cúi đầu nhìn ngón chân mình, cảm thấy tương lai của mình như một đám sương mù tràn ngập màu sắc nghi ngờ.

Gã áo đỏ vươn hai cánh tay ra cẩn thận ôm Không Tử Viết vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy ta là ai? Nàng tên là gì?”

Không Tử Viết không dám giỡn ra, đành mặc gã ôm ấp, uể oải đáp: “Ta tên là Không Tử Viết, ngươi tên là... Hồ Li.”

Gã áo đỏ chau mày, nghi ngờ hỏi: “Hồ Li?”

Trong lòng Không Tử Viết vui nở hoa, mặt lại sa sầm, nghiêm nghị nói: “Cổ nguyệt hồ, khuyên lí lí.”

Gã áo đồ...ồ, cũng chính là Hồ Li, gã nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó lại hỏi: “Vậy rốt cuộc ta là ai thế?”

Không Tử Viết vô lại đá bóng sang cho gã, nói cho có lệ: “Hồ Li đó. Không phải ta đã cho ngươi biết rồi sao?”

Hồ Li chau mày nói: “Sao cứ cảm thấy nàng trả lời rất qua loa, thiếu rất nhiều nội dung quan trọng nhỉ?”

Không Tử Viết khoát tay, nói bừa: “Đợi ta nghĩ xong sẽ nói cho ngươi biết.”

Hồ Li, “Ồ?”

Không Tử Viết ý thức được mình lỡ lời, vì thế lập tức nhếch mép cười với Hồ Li, vội đánh lạc hướng nói: “Thực ra sự thật là như thế này. Ngươi vốn là một người bên “Phi Văn Các” đối diện, theo nghề giải trí. Chúng ta sống gần nhau, cả ngày gặp nhau nên lâu ngày sinh tình, nên đã tự đính ước việc chung thân. Để chuộc ngươi ra khỏi “Phi Văn Các” ta đã dốc hết tất cả. Nhưng không ngờ mụ tú bà đáng ghét của “Phi Văn Các” không chịu thả ngươi, còn phải chân tay đến đánh ta! Ngươi vì cứu ta mà phải chịu một gậy vào đầu, mặt cũng bị rạch. Mụ tú bà thấy ngươi hồng mặt, không còn giá trị lợi dụng nữa liền bán ngươi cho ta. Chúng ta cũng coi như trong họa có phúc.”

“Ồi... tuy bây giờ ngươi không nhớ mình là ai, nhưng cũng đừng buồn, dẫu sao ngươi vẫn còn có ta. Từ nay về sau ngươi phải nhớ ngươi đã hoàn lương rồi, là một người tự do, nên nếu có người nói với ngươi mấy câu không đúng đắn, ngươi không cần để ý, coi như bọn họ đánh rắm là được.

Đặc biệt là mấy người trong “Phi Văn Các”, ngươi không cần phải để ý họ làm gì. A, hoàn lương ngươi có hiểu không đấy? Chính là không làm trai bao nữa. Trai bao là gì? Trai bao là... là... ờ... tiểu quan. Tạm giải thích thế đi.

Còn một điều nữa, đó là ngươi bị bọn buôn người bắt cóc bán đến “Phi Văn Các”, nên không ai biết thân thế của ngươi.”

Mấy kiểu như nói dối ba hoa, chỉ có bảy phần thật ba phần giả mới có thể khiến người ta tin được. Hiển nhiên là Không Tử Viết đã dấn đạo trong môn này rồi.

Hồ Li nghiêm túc lắng nghe chưa xong đã thở phào một hơi, khẽ xúc động nói: “May còn có nàng thích ta, không thì ta biết đi đâu bây giờ?”

Không Tử Viết cười mỉa nói: “Phải đó, nên ngươi phải ngoan ngoãn nghe không, không được quấy rối, không được bướng bỉnh, phải uống thuốc đều đặn, mau điều dưỡng sức khỏe đấy.”

Hồ Li nhìn Không Tử Viết, dịu dàng nói: “Nàng là vợ chưa vào cửa của ta, ta sẽ nghe lời nàng.”

Không Tử Viết run rẩy như điên, ước gì Thượng tiên đánh sét xuống khiến cô mất trí luôn đi cho rồi!

Hồ Li nắm tay Không Tử Viết, kéo cô lên giường, “Tử Viết, ta mệt rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi.”

Không Tử Viết sợ quá, vội lắc đầu nói: “Ngươi... ngươi cứ ngủ đi, ta không buồn ngủ. Với lại tuy ta đã hen ước chung thân với ngươi, nhưng dẫu sao ta vẫn chưa vào cửa, không thể để người ta nói rằng hủy hoại sự trong sạch của ta được.”

Hồ Li lập tức lộ ra vẻ mặt ai oán, chua xót hỏi: “Tử Viết, nàng chê ta sao?”

Không Tử Viết sắp bị tra tấn vỡ tim mất thôi! Cô lén hít một hơi thật sâu để không khí lên não, mỉm cười nhẹ nhàng bảo: “Ngươi đừng nghĩ nhiều, sao ta có thể chê ngươi chứ? Ngươi ấy, sau khi mất trí nhớ sao lại quên mất những lời mình từng nói chứ?” Chẳng đợi Hồ Li đáp lời, Không Tử Viết nói tiếp, “Trước khi ngắt đi ngươi đã từng nói, ngươi muốn ở bên ta, làm một gã sai vặt lạng lẽ bảo vệ ta, không để ta bị người khác ức hiếp.”

Hồ Li trầm mặc ba giây, sau đó cười dịu dàng cười với Không Tử Viết, chân thành nói: “Tử Viết, tuy ta không còn nhớ mình đã từng nói gì, nhưng những gì nàng nói ta đều tin cả. Từ ngày mai ta sẽ làm gã sai vặt của nàng.”

Không Tử Viết gạt đầu, làm bộ làm tịch nói: “Làm khó ngươi rồi.”

Hồ Li lắc đầu, lại ôm thắt lưng Không Tử Viết, thì thầm mờ ám nói: “Tử Viết, ta rất vui.”

Tìm Không Tử Viết tự dung đập nhanh hơn, vội quay đầu, nói: “Ngủ đi, muộn rồi.”

Hồ Li cúi đầu hôn dái tai Không Tử Viết, dùng giọng nói có thể tê dại rặng cả xương nói: “Tử Viết...”

Không Tử Viết nghiêng quai hàm, nói: “Ta là một cô nương trong sáng, không bao giờ có chuyện lên giường với ngươi khi chưa mặc áo cưới đâu! Ngươi, ngoan ngoãn đi ngủ cho ta. Ngày mai bắt đầu làm việc!” Xoay người đi ra cửa, lúc mở cửa phòng ra cô lại vòng lại bỏ sung “À, ngươi phải nhớ, người làm việc lớn phải công tư phân minh. Lúc có người ngoài thì ngươi chỉ là gã sai vặt của ta thôi đấy.”

Hồ Li vội hỏi: “Nếu không có người ngoài thì sao?”

Không Tử Viết lườm Hồ Li một cái, “Không có người ngoài cũng phải giữ lễ, hiểu chưa?!”

Hồ Li ngoan ngoãn gật đầu, hạnh phúc nói: “Ta nghe lời nàng.”

Không Tử Viết ngừng vực hỏi: “Ngươi không thấy...thế này rất kì lạ sao? Sau khi ngươi tỉnh lại thì chẳng nhớ cái gì, ta nói gì ngươi tin cái này ư?”

Hồ Li quỵn rũ nhìn Không Tử Viết, ngượng ngùng nói: “Ta đã là người của nàng rồi còn sợ nàng gạt ta làm chi? Tử Viết, tất cả của ta đều là của nàng...”

Không Tử Viết cười mĩa, thầm nói: Thứ phá cửa mà vào, quả nhiên đều không phải người hiền lành! Sau này nếu còn có ai phá cửa mà vào, cô sẽ bảo Tiểu Hiệp quét đi! Nếu có ai phá cửa sổ mà vào thì cô sẽ bảo Tiểu Hiệp quăng nó ra ngoài!

Nếu còn có đứa nào dám phá trần nhà mà vào, cô sẽ...

Ồ! Sao mái phòng cô lại truyền tới tiếng gạch vỡ thế này?

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bí mật ba món thần khí

Không Tử Viết còn chưa kịp trèo lên nóc phòng xem chân tướng thế nào thì chân tướng đã phá trần nhà mà vào, đập thẳng xuống cạnh chân cô.

Đó là một gã đàn ông che mặt mặc đồ đen. Lúc này hắn bất động nằm trên đất, máu đang chảy ra từ vết thương do kiếm đâm trên bụng, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ mặt đất.

Không Tử Viết thừ người ra ba giây, sau đó quay người định ra khỏi phòng.

Hồ Li kéo Không Tử Viết lại, run rẩy hỏi: “Nàng...nàng không đi xem thế nào ư?”

Không Tử Viết lắc đầu, “Không xem, không xem. Muốn xem thì ngươi đi mà xem.”

Mặt Hồ Li trắng bệch, thì thào nói: “Nàng đi xem đi, đừng để hắn chết ở đây.”

Không Tử Viết lắc lắc ngón tay, lắc nhai: “Ngươi chẳng hiểu gì cả. Bình thường mà nói thì những nam chính phá trần nhà mà vào đều không thể chết được đâu. Nếu số hắn là nam phụ thì đã chết ở ngoài lâu rồi, làm sao chạy đến chỗ nữ chính dưỡng thương được nữa.”

Hồ Li không hiểu gì, “Hả?”

Không Tử Viết phì cười, tự tin nói: “Ngươi không hiểu cũng không sao, dù sao thì hắn cũng không chết nổi đâu.”

Gã đàn ông che mặt dùng hết sức lực cuối cùng mở mắt ra một cách nhọc nhằn, ngửa đầu lên hung dữ nhìn Không Tử Viết, môi run run, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó...sau đó...tất thờ.

Hồ Li nhìn gã đàn ông trên mặt đất chết không nhắm mắt, chớp mắt nhảy lên giường ôm chần, run rẩy lên án: “Hắn...hắn bị nàng chọc tức mà chết rồi!”

Không Tử Viết hoảng sợ lùi một bước, sau đó lại cẩn thận tiến lên một bước, lấy mũi chân đá đá eo gã đàn ông che mặt, thấy hắn không bật dậy mới ngồi xuống, run run dò hơi thở gã. Tiếng răng va lập cập của Không Tử Viết càng lúc càng rõ, cô cũng trèo lên giường, kéo cái chăn trên người Hồ Li, lầm bầm: “Hình như...chết rồi”

Đúng lúc này nóc nhà lại có tiếng ngói vỡ truyền tới. Sau đó một gã đàn ông bật mặt khác hựt chân từ nóc nhà ngã thẳng xuống người gã bật mặt đã chết, hừ một tiếng sau đó ngất đi.

Hồ Li chọc chọc thất lưng Không Tử Viết, căng thẳng hỏi: “Nàng...nàng thấy thế nào?”

Không Tử Viết ngửa đầu nhìn nóc nhà, bùi ngùi nói: “Trần nhà...phải sửa rồi!”

Không cứu được gã bật mặt thứ nhất, đương nhiên không thể khoanh tay bỏ mặc gã thứ hai.

Không Tử Viết nghiêng răng nhảy xuống giường, vừa ôm gã bật mặt thứ hai dậy thì nghe thấy Tiểu Hiệp gào lên: “Chường quây ơi, Lục Vương gia tới thăm cô này!”

Không Tử Viết giật mình, chỉ lo cảnh kì dị trước mắt này sẽ gây cho mình những phiền phức không đáng có. Vì thế cô cắn răng ôm gã bật mặt lên

giường, nhét vào trong chăn của Hồ Li. Còn gã đã chết thì bị cô đá vào gầm giường.

Sau đó cô nhanh chóng lục ra một tấm khăn trải giường lau sạch vết máu trên mặt đất. Tiếp theo mở cửa sổ để gió thổi bay mùi máu tanh trong phòng đi.

Cô buông màn cho Hồ Li, đúng lúc đó Bách Lí Phụng đẩy cửa phòng ra, cười ha ha bước vào.

Bốn mắt nhìn nhau, Bách Lí Phụng cười như một đứa trẻ đang lấy lòng, rồi oang oang khai báo hành tung của gã mấy ngày nay.

Gã nói: “Tử Viết, nàng nhớ ta rồi phải không? Mấy hôm nay mí mắt ta cứ giật liên hồi, chắc là nàng đang nhớ ta! Mấy hôm trước phụ hoàng tuyên tú nữ, định cho ta hai người. Ta không muốn nên phụ hoàng nổi trận lôi đình, nhốt ta lại. Ta định đợi phụ hoàng nguôi giận rồi mới chạy tới thăm nàng, nhưng đợi mấy hôm rồi mà phụ hoàng vẫn chưa thả ta ra. Hi hi... may mà ta có khinh công, không thì chẳng biết đến ngày tháng năm nào mới được thấy nàng.”

Không Tử Viết cười lắc đầu, ý bảo Bách Lí Phụng và cô xuống lầu nói chuyện tiếp.

Ai ngờ Bách Lí Phụng đột nhiên duỗi tay ra vén màn lên, trông thấy Hồ Li áo quần xộc xệch, lập tức neho mắt lại, quát hỏi: “Mi là ai? Sao lại ở trong phòng của Tử Viết hả?!”

Hồ Li mở mồm, “Ta là... của Tử Viết...”

Không Tử Viết vội tiến một bước, quay lưng với Bách Lí Phụng, nháy mắt với Hồ Li, nói: “Hắn là gã sai vặt của ta.” Sau đó, xoay người lại quay lưng về phía Hồ Li, nháy mắt với Bách Lí Phụng, nói: “Hắn chính là gã cả người băng vại trắng. Bây giờ hắn bệnh nặng mới khỏi, nhưng đã quên mất mình là ai.”

Tuy Bách Lí Phụng nghi ngờ đầy bụng, nhưng lại lặng lẽ quan sát Hồ Li.

Hồ Li nâng đôi mắt sũng nước đập dềnh lên, như một con hồ li nhỏ bị người ta bỏ rơi, đáng thương kéo vạt áo Không Tử Viết, “Tử Viết, ta buồn ngủ quá.”

Không Tử Viết xoay người lại, kéo màn xuống, nhẹ nhàng bảo: “Ừ, buồn ngủ thì ngủ sớm đi.”

Bách Lí Phụng hỏi: “Tử Viết, trong phòng này có mùi máu tanh nồng quá, nàng có ngủ thấy không?”

Không Tử Viết giật mình, miễn cưỡng nói: “Đâu có? Sao ta không ngủ thấy nhỉ?”

Bách Lí Phụng như một gấu nhỏ ngửi ngửi hít hít mùi trong không khí, sau đó từ từ ngồi xuống.

Trong lòng Không Tử Viết rối bời, vội đá Bách Lí Phụng một đá, hỏi: “Này, ngươi định làm gì thế hả?”

Bách Lí Phụng tóm lấy bàn chân của Không Tử Viết, đầu ngón tay ấm áp lau sạch vết máu trên mu bàn chân của Không Tử Viết, nghi ngờ hỏi: “Máu ở đâu ra thế này?”

Không Tử Viết thầm kêu chết cha! Ban nãy vội lau vết máu trên đất, lại quên mất lau sạch cho mình rồi!

Không Tử Viết cái khó ló cái khôn, vội chỉ tay về Hồ Li đang nằm trên giường. Cách một tấm màn, Hồ Li hung dữ lườm Không Tử Viết một cái. Không Tử Viết lập tức thay đổi hướng của ngón tay, chỉ vào mũi mình, khẳng định nói: “Đó là máu của ta.”

Bách Lí Phụng vươn tay ra vuốt bàn chân của Không Tử Viết, sốt ruột hỏi: “Chảy máu chỗ nào? Mau để ta xem nào!”

Không Tử Viết rụt chân lại, lùi về sau một bước. Lúc này cô ước gì có thể cấn rách đầu ngón tay mình, tạo một vết thương cho Bách Lí Phụng xem. Nhưng thời gian cấp bách, cô không có thời gian để tạo dấu hiệu giả được. Không Tử Viết nhanh trí, nấp mồm nói: “Cái đó... cái đó của ta tới rồi!”

Bách Lí Phụng không hiểu, tiếp tục hỏi tới cùng: “Cái gì tới rồi?”

Không Tử Viết bực mình, chống nạnh gào lên: “Kính nguyệt của bà đây tới rồi! Ngươi hiểu chưa hả?! Hà?!”

Bách Lí Phụng bị Không Tử Viết quát, đang ngồi mà bất giác ngã ngửa ra sau, mông chạm đất. Về mặt ấy của gã trông 囧 đến cực điểm!

Gã há hốc mồm, má đỏ bừng, đôi mắt trắng lười liềm lan tràn ánh sáng như sóng nước đập dềnh, ngượng ngùng tránh né: “Hiểu hiểu rồi.”

Không Tử Viết chẳng ngờ Bách Lí Lam còn đáp lại, cô khóc không ra nước mắt vỗ vai Bách Lí Phụng, dối lòng khen: “Thông minh, thông minh lắm!”

Bách Lí Phụng trở mình bò dậy, chấp tay nói: “Đa tạ, đa tạ.”

Trong màn, gã bị mặt vẫn còn ba phần tỉnh táo cuối cùng đã bị cuộc đối thoại giữa Không Tử Viết và Bách Lí Phụng kích thích hòng cả thần kinh, lập tức chấn động mình mẩy, hai chân giãy dụa. Rất không cam lòng... chết ngắt đi.

Không Tử Viết hết dỗi lại lừa, cuối cùng cũng tổng cô được tên Bách Lí Phụng cực kì khó dây kia đi.

Cô trở lại phòng của Hồ Li, vén màn ra, nhẹ giọng hỏi Hồ Li: “Hắn sao rồi? Chết chưa?”

Hồ Li căng thẳng đáp: “Vẫn chưa chết. Nhưng mà trên bụng hắn có vết thương, máu chảy nhiều lắm. Hay là chúng ta tìm đại phu xem cho hắn đi?”

Không Tử Viết ngẫm nghĩ rồi lắc đầu nói: “Không được, nếu hắn là trọng phạm bị quan phủ phát lệnh truy nã, chúng ta mà tìm đại phu chữa cho hắn chắc chắn sẽ bị lên đời.”

Hồ Li nắm chặt ngón tay của Không Tử Viết: “Thế thì làm thế nào bây giờ? Nếu cứ kéo dài thế này thì hắn sẽ phải chết mất!”

Không Tử Viết khẽ than một tiếng, nói: “Xem ra, ta đành phải ra tay rồi.”

Hồ Li nghi ngờ hỏi: “Nàng biết y thuật ư?”

Không Tử Viết nhếch mép cười, “Thử xem đã nào.”

Hồ Li bám riết không tha hỏi: “Rốt cuộc nàng nắm chắc mấy phần thế?”

Không Tử Viết dời mắt về phương xa, lộ ra ánh mắt trầm tư chỉ thuộc về cao thủ. Trên thực tế cô đang đánh giá khả năng của mình, cân nhắc tỉ lệ thành công sau khi ra tay là bao nhiêu. Cô vừa định mở miệng nói chỉ có một phần chắc chắn thì gã bị mặt đột nhiên mở mắt ra ôm lấy bụng mà ho khan dữ dội. Miệng vết thương của hắn lại bung ra, máu tươi chảy ròng ròng. Hắn thở hổn hển, khàn khàn nói: “Làm ơn... khụ khụ... phiền hai vị cầm máu giúp ta...”

Không Tử Viết chợt bừng tỉnh, vội giải thích nói: “Ngại quá, ngại quá, con người ta quen thấy những chuyện lớn rồi, nên lúc xử lý chuyện nhỏ không để ý cho lắm.”

Gã bị mặt về mặt phức tạp nhìn Không Tử Viết một cái, “khắc” sâu hình dáng của cô trong lòng! Xin hãy tin rằng cả đời này hắn cũng không thể quên được cô! Không bao giờ quên được!

Không Tử Viết vốn cực kì bình tĩnh nhìn gã bị mặt, nhưng chợt bị đôi mắt sâu thẳm của hắn thu hút, trái tim cũng vì thế mà chậm nửa nhịp, sau đó lại đập thành thịch liên hồi!

Không Tử Viết ôm ngực, cảnh cáo mình không được mê trai! Nhất là không thể mê trai với một gã bị mặt chỉ hờ mỗi đôi mắt được!

Cô hít thật sâu, gào lên gọi Tiểu Hiệp tới, bảo Tiểu Hiệp chuẩn bị thuốc gây mê, rượu mạnh, thuốc trị thương, kim khâu, vải sạch và một chậu nước nóng.

Tiểu Hiệp là một người thật thà, thấy vẻ mặt thận trọng của Không Tử Viết liền không hỏi nhiều nữa, nhanh nhẹn chạy đi chuẩn bị.

Không Tử Viết giờ cái kéo sắc lên, cắt áo của gã bị mặt ra, trên ngực gã có một vết thương dài khoảng ba mươi centimet, tuy có vẻ dữ tợn nhưng may mà vết thương không sâu lắm.

Không Tử Viết thàn hít một hơi, lại tiếp tục cắt đai lưng của gã bị mặt.

Không ngờ gã bị mặt đột nhiên bắt lấy tay Không Tử Viết, thái độ kiên quyết, yếu ớt nói: “Đừng cắt nó.”

Không Tử Viết kinh ngạc cúi đầu xuống, quan sát tỉ mỉ cái đai trên thắt lưng của người này, chợt phát hiện cái đai thắt ấy hóa ra là... một bộ da rắn!

Bộ da rắn kia làm Không Tử Viết thấy rất quen, nhưng lại không nhớ ra đã thấy ở đâu rồi. Lòng cô lướt qua một cảm giác kì lạ, gật đầu với gã bị mặt, ý bảo hãy yên tâm, sau đó ra tay tháo cái đai lưng ấy ra, đặt nó bên gối.

Không Tử Viết cẩn thận cắt quần của gã bị mặt, để vết thương ở bụng có thể hiện ra rõ ràng. Vết thương đó chỉ dài khoảng một ngón tay nhưng khá sâu.

Không Tử Viết không biết vết thương này sâu như thế nào, có phải đã đâm vào nội tạng của hắn rồi hay không? Cô không dám sơ suất, vội nhìn gã bị mặt, nói: “Ta không biết vết thương này sâu như thế nào, có phải đã đâm vào nội tạng người rồi?”

Gã bị mặt yếu ớt đáp: “Không. Chỉ bị thương ngoài da.”

Không Tử Viết gật đầu, tìm trở về vị trí cũ.

Tiếp đó, với sự trợ giúp của Tiểu Hiệp và Hồ Li, Không Tử Viết bắt đầu chữa trị vết thương cho gã bị mặt.

Ở đây có điểm cần phải nhắc tới đó là, Không Tử Viết không phải thầy thuốc, cũng chưa từng có kinh nghiệm khâu vết thương. Nhưng mà cô đã có kinh nghiệm được khâu vết thương!

Tuy đó đã là chuyện của kiếp trước, nhưng cô chưa bao giờ quên.

Không Tử Viết là một cô gái dám thử nghiệm. Theo cô thấy, chỉ cần gã bị mặt không bị thương tới nội tạng thì cô có thể xử lý được vết thương của hắn.

Thú thật là tay nghề khâu vá của cô không tồi chút nào.

Cô run run ngón tay, ôm tâm lý phần khởi nhỏ nhỏ, với kí ức hơi tội nghiệp của mình, cô đã xử lí vết thương của gã bị mặt đầu vào đó.

Hồ Li đứng một bên lặng lẽ nhìn. Trong mắt gã thi thoảng hiện lên ánh sáng rực rỡ, có vẻ khá tán thưởng tay nghề của Không Tử Viêt.

Gà bịt mắt đã được gây mê., nhưng ý chí của hấn xưa nay rất mạnh mẽ, không chịu cứ thế mà ngất đi. Hấn căng mí mắt, nhìn Khổng Tử Viêt đang cuồng nhiệt múa may kim khâu vết thương trên người mình. Cách chữa trị này hấn chưa từng thấy bao giờ, cũng không biết là tốt hay xấu, chỉ bị động chờ đợi kết quả.

Hắn thừa nhận, trong quá trình khâu và này, hắn từng có ý định giết người hai lần! Lần thứ nhất là vì hắn nghe thấy Không Tử Viết lầm bầm nói: “Hừm, may mà đao chém lệch không thì mất toi cái núm vú rồi.” Lần thứ hai là vì Không Tử Viết lại lầm bầm: “Khâu da lộn chắc là không cần phải xích vào đầu nhì?”

Tâm trạng gã bị mặt rất phức tạp, thật sự rất phức tạp. Trong bụng hấn khê than một tiếng, bảo mình phải bình tĩnh, phải tin cô là một thần y cao tay có kinh nghiệm.

Không Tử Viết khâu tất cả vết thương trên người gã bị mặt xong, cô phủ một hơi, đặt mông lên mép giường, chọc cười: “Ban đầu ta định nói ta chỉ nắm chắc một phần. Ai ngờ ra tay làm rồi mới biết hóa ra ta nắm chắc những bốn phần cơ! Xem ra, ta là kiểu nhân tài rất khiêm tốn rồi. Hi hi... ”

Hồ Li và Tiểu Hiệp cùng nhìn nhau một cái. Không thốt ra được câu nào.

Không Tử Viết quay đầu nhìn gã bị mất, tầm mắt quét trên quét dưới trên vết thương của hắn, trong miệng còn tiếng tặc lưỡi tán thưởng.

Hồ Li tiến lên một bước, hỏi: “Nàng rất vừa lòng với tay nghề của mình sao?”

Không Tử Viết dâng hoàng đế: “Ta chỉ thấy vừa lòng với cơ thể của hủn thôi.”

Đôi mắt đang nhắm chặt của gã bịt mắt đột nhiên mở to, hai ánh mắt sắc như dao bắn vào Không Tử Viêt!

Không Tử Viết không hề yếu thế cũng lờm lại hấn, cầm cái kéo dí sát vào cổ họng hấn, đe thấp giọng dọa dẫm: “Ngươi đừng có dùng ánh mắt ấy nhìn ta, nếu ta mà không vui một cái thì sẽ cắt “chỗ dài” của ngươi, sau đó nhét vào “cái động” của ngươi cho mà xem! Không phải ta dọa ngươi đâu, bà đây cũng là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ đấy! Nhưng mà ngươi cứ yên tâm, nếu ta đã cứu ngươi rồi thì đương nhiên sẽ không dễ dàng hại tính mạng của ngươi đâu, càng không thể lấy thịt ngươi làm nhân gói bánh bao!

Nhưng người cũng phải nhớ có ơn lo đáp, đừng có lấy ánh mắt đó dọa người ta!

Người yên tâm, ta sẽ không nhìn mặt của người, cũng không muốn biết người đang làm gì. Người cũng đừng có nghĩ giết người diệt khẩu gì gì đó, bằng không...hà hà...bà đây...này, rốt cuộc người có nghe ta nói không đấy? Khốn! Sao lại ngất nữa rồi? Ban nãy làm phẫu thuật xong rõ ràng còn rất có tinh thần mà!”

Hồ Li cố gắng phớt lờ sự vụn vẹo trong tâm hồn, nhưng vẫn phải éo mình dùng ánh mắt sùng bái nhìn Khổng Tử Viết, hỏi: “Không ngờ Tử Viết nàng hóa ra cũng là một cao thủ có tiếng trong giang hồ. Danh hiệu của nàng là gì thế? Có thể nói cho ta biết không?”

Không Tử Viết cười mà tóm lấy tay Hồ Li, kéo gã ra xa giường mới nhỏ giọng bảo: “Lấy đâu ra danh hiệu gì, chẳng qua nói để dọa gã bịt mặt kia không cho hắn dám manh động mà thôi.”

Hồ Li chớp chớp đôi mắt hẹp dài, “Vây...nàng cũng không biết y thuật ư?”

Không Tử Viết cười hi hi nói: “Ừm...đầu ra người trời sinh đã biết y thuật chứ? Y thuật là sau này mới học được. Chẳng qua...ta thấy mình làm không tệ lắm, ít nhất thì vẫn biết khử trùng cho hần đây chứ. Hần mà vào trong tay thầy thuốc bình thường thì tiêu đòi, sớm muộn gì cũng bị nhiễm trùng mà chết thôi.”

Hồ Li chẳng hiểu gì, “Khử trùng? Tiêu đời?”

Không Từ Viết vở vai Hồ Li, “Những điều người không biết còn nhiều lắm, từ từ học nhé.” Bước ra ngoài phòng, làm bộ làm tịch xúc động nói: “Bề học vô bờ...”

Hồ Li dõi theo hình bóng của Không Tử Viết, vội chạy chậm tới lời cô lai, dùng ánh mắt hỏi cô, cái xác chết dưới gầm giường xử lý sao đây?

Không Tử Viết đuổi Tiểu Hiệp đi, sau đó giang hai tay với Hồ Li, làm tư thế đào bới, nói: “Tìm một chỗ không người rồi chôn đi, hiểu chưa?”

Hồ Li gật đầu ý đã hiểu, nhưng miêng còn ngập ngừng nói: “Thế...”

Không Tử Viết vội vẩy tay, nói: “Thế ta về phòng đi ngủ trước đây. Người cứ tìm bừa một chỗ mà chôn hẩn đi nhé.”

Cái mặt quyền rũ của Hồ Li trong nháy mắt trở nên xanh mét, lắp bắp nói: “Cùng... cùng... cùng làm đi. Đêm hôm khuya khoắt thế này bảo ta công người chết... ta... ta... hơi...”

Không Tử Viết cốc đầu gã, dạy dỗ: “Đồ vô dụng! Xem ta đây!” Nói xong, cô ngồi xuống, khom người chui vào gầm giường lôi hai chân của cái xác chết ra, kéo cái xác ra ngoài. Tiếp theo, cô mở cái trái giường đã dùng để lau máu kia gói cái xác vào trong, sau đó vác lên lưng mình, mở cửa phòng ra đi ra ngoài.

Hồ Li nhìn không chớp mắt, cho đến khi gió lạnh thổi tung cửa sổ, lay động vạt áo của gã, gã mới rùng mình một cái, nhanh chóng khoác thêm một cái áo choàng, đi giày đàng hoàng xong chạy đuổi theo Không Tử Viết đã khuất mình trong đêm đen.

Hôm sau, Không Tử Viết tìm đập thình thịch một mình chạy ra trước cửa nha môn, xem xem có mấy thứ đại loại như lệnh truy nã được dán hay không. Đương nhiên nếu có thể tiện thể thăm dò ngọn nguồn vụ đồ máu tối qua thì càng tốt.

Gã bịt mặt kia với cô mà nói không thua gì một quả bom nổ chậm. Với lại kinh khủng nhất là, thời gian hẹn nổ của quả bom kia đã mất tiêu rồi. Cô không biết phải đề phòng như thế nào nữa, đành phải phòng lo sợ cẩn thận ứng phó.

Nếu nghe ngóng được kết quả, chứng minh gã bịt mặt kia là một tên giết người máu lạnh không có tính người, cô nhất định sẽ dẫn bọn nha dịch về nhà trọ, tóm cổ gã bịt mặt đang đường thương kia về quy án!

Khà khà... nếu quan phủ có thể cấp tiền thưởng thì càng tốt. Cô ấy à, trước giờ vẫn luôn là một thị dân tiêu biểu tốt rất rất rất rất rất xuất sắc.

Không Tử Viết thò đầu nhìn xung quanh, muốn biết rốt cuộc hành động cứu người tối qua của cô là trợ giúp chính nghĩa, hay là đã tiếp tay cho tội ác.

Bọn nha dịch trông thấy Không Tử Viết cứ thập thò trước cửa nha môn không chịu đi, đều nổi lòng nghi ngờ, trợn mắt nhìn.

Không Tử Viết lập tức giả bộ như đang tìm đồ, chân vừa đá đá mấy hòn đá dưới đất, vừa lẩm bẩm: “Ô, khuyên tai của mình đâu rồi? Rõ ràng rơi ở chỗ này... ối...” Trùng hợp thay đụng đầu vào một người!

Không Tử Viết xoa trán, ngẩng đầu nhìn kẻ đang cản đường mình. Chợt phát hiện ra người đó không phải ai khác, mà chính là Bách Lí Lam luôn đối đầu với cô.

Bọn nha dịch thấy cảnh như thế, lập tức tiến lên quát: “Điều phụ từ đâu đến,, dám đụng làm Vương gia bị thương!”

Không Tử Viết vội giải thích nói: “Ta và Vương gia là người quen cũ, đùa tí thôi mà, người quát cái gì mà quát hả?” Nói xong, còn thân thiết kéo kéo tay áo của Bách Lí Lam mà lắc lắc như đang làm nũng.

Bọn nha dịch ai cũng là cao thủ phán đoán tình hình, thấy Bách Lí Lam để mặc Không Tử Viết kéo tay áo của y liền hiểu quan hệ hai người không đơn giản chút nào. Bọn nha dịch lại nín hơi một chốc, sau đó mới lui về nhà môn, để lại không gian riêng cho Không Tử Viết và Bách Lí Lam.

Không Tử Viết thấy nguy cơ đã qua, liền buông ngay vạt áo của Bách Lí Lam ra, chuẩn bị chuồn.

Bách Lí Lam thấy Không Tử Viết muốn chạy, vội hỏi: “Sao người lại xuất hiện ở cửa nha môn?”

Không Tử Viết nhếch mép cười, đáp bừa: “Không có chuyện gì cả, đi loanh quanh tự dưng đến trước nha môn mà thôi.”

Bách Lí Lam nghĩ, Không Tử Viết chỉ đi loanh quanh mà hai người cũng có thể đụng độ, thật đúng là có duyên.

Nghĩ đến đây, hai gò má của Bách Lí Lam bắt đầu phát sốt,, trong đôi mắt dịu dàng là sóng nước mênh mông. Y hơi ngưng ngưng nhìn Không Tử Viết, nói: “Hôm nay... trời hôm nay rất đẹp, chúng... chúng ta cùng đi dạo, có được không?”

Không Tử Viết không ngờ Bách Lí Lam lại mời mình cùng đi dạo, song ngẫm lại, có lẽ cô có thể thăm dò được chút tin tức nội bộ gì đó từ Bách Lí Lam không chừng. Nghĩ đến đây, cô cười tươi tắn với Bách Lí Lam, đồng ý đáp: “Được.”

Bách Lí Lam nhìn nụ cười đầy cuốn hút của Không Tử Viết, chỉ cảm thấy trái tim mình sắp bắt đầu không thể khống chế được mà đập loạn cả lên, cứ như sắp phá kén mà ra vậy. Dù cho y có thừa nhận hay không, nhưng đối với y mà nói Không Tử Viết đã không còn là sự tồn tại bình thường nữa rồi.

Hai người sóng vai đi đến trước cửa một túp lều.

Bách Lí Lam phá vỡ sự im lặng trước, mở miệng hỏi: “Nàng đã ăn trưa chưa?”

Không Tử Viết rất thật thà đáp: “Chưa ăn.”

Bách Lí Lam cười dịu dàng nói: “Chúng ta vào trong ngồi một lát nhé?”

Không Tử Viết cười tí mắt, sáng khoái đáp: “Được.” Dạo này cô chẳng có thu nhập gì, lúc nào cũng phải lập kế hoạch rồi lại tiêu tiền, không dám hưởng thụ cuộc sống thịnh cá, cảm giác cứ như lâu lắm rồi chưa được ăn một bữa thoải mái. Giờ Bách Lí Lam đã có ý mời thì cô còn khách sáo làm gì?

Hai người lần lượt vào túp lều, ngồi xuống xong Bách Lí Lam rất chu đáo gọi một bàn đầy thịt cá, Không Tử Viết vừa ngồi khen Bách Lí Lam biết chọn món, vừa không khách sáo mà đánh chén sạch sẽ.

Bách Lí Lam nhìn Không Tử Viết ăn uống mặt mày thỏa mãn, trong mắt không tự giác toát ra chút dịu dàng. Lúc này, y rất thương Không Tử Viết, thương cô thân làm một người con gái thật không dễ dàng gì, thương cô một mình bướng bỉnh đối mặt với hoàn cảnh khó khăn! Nếu như có thể, y hi vọng mình có thể chăm sóc Không Tử Viết, cho cô một cuộc sống đầy đủ. Chỉ cần nhìn thấy Không Tử Viết nở nụ cười mãn nguyện, lòng y cũng trở nên mềm nhũn.

Bách Lí Lam cúi đầu khẽ cười, cảm thấy cuộc sống đầy những thay đổi bất ngờ. Ai có thể ngờ được, y có thể thương tiếc Không Tử Viết đến mức này.

Y móc ra tờ ngân phiếu ba ngàn lượng từ trong vạt áo, khẽ đẩy đến trước mặt Không Tử Viết.

Không Tử Viết đang chiến đấu với cái đuôi gà thì sững sờ, ngẩng cái mặt bóng loáng mờ lên nhìn Bách Lí Lam, hỏi: “Ý gì thế?”

Bách Lí Lam nhìn cảm giác muốn giúp Không Tử Viết lau mặt đi. Cười như tắm gió xuân nói: “Không có ý gì cả. Chẳng qua là muốn tham gia làm ăn cùng nàng mà thôi.”

Không Tử Viết nắc một cái, không thể tin được nhìn Bách Lí Lam: “Ý ngươi là, muốn cùng ta mở sòng bạc ư?”

Bách Lí Lam gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ta không giỏi việc làm ăn của sòng bạc cho lắm, chỉ có thể góp chút lực mỏng, còn lại phải dựa vào nàng rồi.”

Không Tử Viết nghi ngờ hỏi: “Hả, ngươi đòi tính rồi à? Không dạy dỗ ta nữa à?”

Bách Lí Lam từ từ cong khóe môi, ánh mắt dịu dàng nhìn Không Tử Viết, nói: “Ta nói thì nàng cũng không nghe, chẳng thà không nói nữa. Nàng mở sòng bạc, phải cẩn thận một chút, nếu có chỗ không ổn thì có thể tới tìm ta bàn bạc.” Thật ra mấy tấm ngân phiếu này y vẫn luôn để trong người, chỉ sợ có ngày gặp Không Tử Viết, y sẽ thay đổi suy nghĩ. Sự thật đã chứng minh, y đã thay đổi suy nghĩ từ lâu rồi. Y chỉ đang đợi, đợi không hẹn mà gặp Không Tử Viết, sau đó cam tâm tình nguyện móc ngân phiếu ra giúp Không Tử Viết một tay.

Không Tử Viết cúi mặt xuống, lấy ngón tay hơi cứng ngắc tóm lấy tờ ngân phiếu, rầu rĩ nói: “Cảm ơn.” Sau đó ngửa đầu, tình nghịch nhe răng ra, “Nhất định phải kiếm được thật nhiều tiền! Sau đó chúng ta sẽ kiếm cho Tiểu Bảo một cô dâu xinh đẹp!”

Bách Lí Lam cúi đầu cười, thầm nói: Tử Viết, nàng đang bảo chúng ta kiếm cho Tiểu Bảo một cô dâu sao? Nàng nói ‘chúng ta’ sao?

Ăn cơm xong, Bách Lí Lam đề nghị đi dạo. Không Tử Viết gật đầu đồng ý. Hai người không mở miệng nói thêm câu nào nữa, cứ thế sóng vai mà đi. Men theo bờ liễu rủ, đi qua những gia đình sống trên sông, nghe tiếng ve kêu, nhìn những con thuyền đang xa dần.

Giờ phút này, lòng Không Tử Viết rất yên bình, rất nhẹ nhàng, rất thoải mái, rất dịu dàng. Giờ phút này, lòng cô chẳng còn lo lắng, tranh giành hay mưu kế gì nữa. Nếu như có thì đó là người đàn ông dễ xấu hổ đang đi cạnh cô mà thôi.

Không Tử Viết không biết rốt cuộc điểm cuối cùng của bọn họ ở đâu, có lẽ cứ đi tiếp như thế cũng là một lựa chọn không tệ lắm.

Không Tử Viết quay đầu nhìn Bách Lí Lam, càng lúc càng cảm thấy đây đúng là một người đàn ông tốt. Dù về ngoài của y không phải vô cùng xuất sắc, nhưng càng nhìn càng thấy thú vị. Bách Lí Lam như một bức tranh thủy mặc, nhân nhật, không màu mè rực rỡ, lại cho người ta một cảm giác rất thoải mái.

Đương nhiên, nếu y không vì mấy chuyện vặt mà cãi nhau không dứt với cô, thì y tuyệt đối là một người đàn ông tốt hiếm có.

Bách Lí Lam chung thủy với tình yêu, với con cái cũng rất dễ tâm. Cứ cho là Không Tử Viết không hiểu cuộc sống trong nội viện hoàng cung, nhưng xem nhiều phim cung đấu rồi cô cũng biết. Đối với hoàng tộc mà nói, cái thứ như tình cha con sao mà quá mong manh. Bách Lí Lam có thể dùng tình thương của cha giáo dục con cái, thật là vô cùng hiếm có.

Nếu có thể có được tình yêu chân thành mà không bị tổn thương, vậy thì có lẽ cô sẽ chọn Bách Lí Lam, chọn người đàn ông dịu dàng, hiền lành, có chấp, cứng cỏi này!

Không Tử Viết ngắm Bách Lí Lam, càng nhìn càng thấy y vừa mắt. Cô chợt phát hiện ra, Bách Lí Lam cứ giả vờ đang ngắm cảnh, nhưng bị cô nhìn chăm chú thì hai gò má y lại đỏ bừng. Ha ha... cả tai cũng đỏ ửng rồi, trông giống một thỏi vàng lóng lánh đáng yêu vô cùng.

Không Tử Viết nổi lòng nghịch ngợm, duỗi ngón trỏ móc móc vành tai của Bách Lí Lam.

Cả người Bách Lí Lam sững sờ, vô tình nhìn về phía Không Tử Viết. Bốn mắt nhìn nhau, sau đó y lập tức quay đầu đi, lại giả vờ như đang nhìn về phía xa. Kết quả, chẳng đến ba giây, y lại không nhịn được khẽ cúi mặt xuống, lén nhìn Không Tử Viết.

Không Tử Viết nhìn Bách Lí Lam đang luống cuống, chỉ cảm thấy nhìn cười cũng thật là khổ sở. Cô muốn xoay lưng lại cười trộm một lát. Kết quả, vừa quay đầu lại đụng trúng thân cây, cô đau quá hừ một tiếng.

Bách Lí Lam nhanh chóng chạy đến trước mặt Không Tử Viết, lo lắng hỏi: “Nàng có sao không?”

Không Tử Viết lộ chân tướng, dựa vào thân cây bật cười ha ha.

Bách Lí Lam bị Không Tử Viết cười không biết làm sao, chỉ muốn kiếm một chỗ mà chui vào. Y mặt đỏ tía tai nhìn Không Tử Viết, ôi một tiếng: “Từ

Viết...”

Không Tử Viết vốn có thể chịu được, nhưng nghe thấy giọng nói pha trộn giữa bất đắc dĩ, ngượng ngùng và chiều chuộng của Bách Lí Lam, cô lại không nhịn nổi nữa, dựa vào thân cây vừa đâm thân cây, vừa cười ha ha. Cô cười đến nỗi không thở nổi, cười đau cả bụng mới run run ngồi xuống, xoa bụng thờ dốc.

Bách Lí Lam chưa bao giờ thấy một người con gái cười to suông sã như Không Tử Viết, nhưng không thể phủ nhận rằng Không Tử Viết như vậy thật giống một mặt trời nho nhỏ, có khí chất phát ra ánh sáng khiến người ta bất tri bất giác muốn lại gần cô, chiều chuộng cô.

Bách Lí Lam mắt chứa tình cảm nhìn Không Tử Viết, vươn tay ra kéo cô dưới đất dậy.

Sự tiếp xúc mềm mại chỉ nữ giới mới có khiến Bách Lí Lam tim đập thành thịch, khiến y bắt đầu do dự rốt cuộc có cần phải buông tay Không Tử Viết ra không? Hay là... cứ nắm tay như vậy mà đi? Y không biết hành động này của y có phải đã mạo phạm đến Không Tử Viết hay không? Cũng không biết sau khi Liễu Nhi của y tạ thế, y còn có thể yêu một người con gái khác hay không?

Khi Bách Lí Lam còn đang đấu tranh tư tưởng, Không Tử Viết đã buông tay y, cười ha ha bắt đầu đi về phía trước.

Sự mềm mại trong tay Bách Lí Lam đột nhiên biến mất, khiến y cảm thấy hơi cô đơn và mất mát. Nếu ban nãy y quyết đoán hơn thì giờ phút này trong tay y chắc chắn vẫn còn nắm bàn tay ấm áp mềm mại của Không Tử Viết.

Y khẽ than thầm một tiếng, cất bước đi bên cạnh Không Tử Viết, nghe cô lấy y ra để trêu ghẹo.

Không Tử Viết tặc lưỡi nói: “Không ngờ, đúng là không ngờ, người đàn ông đã lấy vợ như ngươi vẫn còn dễ xấu hổ thế đấy. Hi hi... không dám tưởng tượng đêm động phòng hoa chúc của ngươi đã qua như thế nào đấy.”

Bách Lí Lam biết tính cách không kiêng kị gì của Không Tử Viết, nhưng vẫn hơi không thích ứng được. Mối y hơi động dẩy, cuối cùng không thốt ra được câu nào.

Không Tử Viết cảm thấy mình đã giẫm lên hố bom, vội cười hùa đánh trống lảng nói: “Ồ, đúng rồi, sao ngươi lại xuất hiện trước cửa nhà môn thế?”

Bách Lí Lam đáp: “Nghe nói có một số vụ án mạng, nên ta muốn tới xem sao.”

Không Tử Viết vội hỏi: “Án mạng gì thế?”

Bách Lí Lam vỗ về nói: “Không có gì đâu, nàng không cần phải lo lắng quá.”

Không Tử Viết vô lại nói: “Nói ta biết đi, nói ta biết đi. Ta tò mò lắm, nếu ngươi không cho ta biết thì tối nay ta không ngủ được mất.”

Bách Lí Lam thấy Không Tử Viết làm nũng với mình, trong mắt tràn ngập tình cảm dịu dàng như nước, nhẹ giọng bảo: “Tử Viết đã từng nghe nói trên đời này có ba bảo vật chưa?”

Không Tử Viết thuận miệng đáp: “Nhân sâm, da báo, sừng hươu?”

Bách Lí Lam run rẩy bờ vai, cười híp mắt, vui vẻ nói: “Câu này buột miệng, nhưng ba món đó không phải ba bảo vật đã thịnh truyền từ lâu. Ba bảo vật đó là ba món thần khí. Theo truyền thuyết, một trong ba món thần khí là một pháp khí khi Nữ Oa nương nung đã dùng khi vá trời, tục xưng là ‘Tinh Hạch Tử’. Nghe nói vật này có thể nặn máu thịt người, khiến xương trắng có thể sinh ra cơ thể mới.

Món thứ hai là ‘Giang Thiên Nhất Sắc Cầu’. Nghe nói kẻ có được viên châu này có thể nhìn thấy bản đồ bảo tàng ‘Long huyết bảo tàng’ qua viên châu.

Món thần khí thứ ba là một truyền thuyết. Nghe đồn kẻ thống trị Ma giới là Ân Tà Ma Quân đã đánh mất một khối hồn phách. Khối hồn phách này đã ở trong luân hồi nhiều kiếp, có lẽ đã biến thành người, cũng có thể đã biến thành vật, nhưng cuối cùng khối hồn phách đó biến thành như thế nào thì không ai biết cả, người đời chỉ biết rằng nếu có người lấy được khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân, Ân Tà Ma Quân sẽ giúp người đó thực hiện một điều ước.”

Không Tử Viết tròn tròn mắt, ôm ngực hỏi: “Theo như ngươi nói thì kẻ có thể lấy được ba món thần khí này há chẳng phải thiên hạ vô địch rồi ư?”

Bách Lí Lam gật đầu nói: “Đúng là như thế.”

Trong mắt Không Tử Viết lấp lánh ánh vàng, tình ngộ vô hạn: “Ta không tham lam, thật sự không tham lam, nếu cho ta chọn, ta chỉ muốn khối hồn phách của Ân Tà Ma Quân kia là được.”

Bách Lí lam chiều chuộng cười nói: “Nàng như thế còn không phải tham lam sao?”

Không Tử Viết đường hoàng nói: “Các món bảo vật quý giá vì có lòng tham của loài người làm nên. Nếu không có lòng tham của con người thì những bảo vật kia cũng mất đi giá trị. Thế nên lòng tham là để kết hợp với bảo vật muốn được con người quý trọng mà thôi.”

Trong mắt Bách Lí Lam tràn đầy ngạc nhiên nhìn Không Tử Viết, lần đầu tiên cảm thấy suy nghĩ của cô rất có ý nghĩa, không nhịn được khen: “Phượng đệ luôn nói nàng là một người tuyệt diệu, hôm nay ta mới phát hiện lời của đệ ấy nói cũng có lí.”

Không Tử Viết cười tươi tắn nói: “Ta cũng cảm thấy lời này của Bách Lí Phụng rất có lí.”

Bách Lí Lam bật cười, nụ cười ấy như sóng nước đập dềnh động lòng người hết sức.

Không Tử Viết không hề keo kiệt mà khen ngợi: “Chẹp...sao ngươi lại cười dụ dỗ người ta thế?”

Bách Lí Lam lại đỏ mặt, khẽ ho một tiếng, quay đầu đi.

Không Tử Viết cũng hơi lúng túng, cô kiểm đề tài nói: “À, nếu có cơ hội khiến ngươi có được ba món thần khí kia, ngươi có tham lam nuốt trọn không nhỉ?”

Bách Lí Lam khẽ rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Tử Viết, có điều nàng không biết rồi, ba món thần khí ấy không phải vật bình thường, cơ thể của người bình thường không thể chịu đựng được sức mạnh ngưng kết trong thần khí. Nếu có cơ duyên có được một món đã không dễ gì rồi. Nếu nàng dựa vào sức mình mà cầm hai món thần khí, nghe nói sẽ có bị thiên lôi đánh cho hồn phi phách tán. Và lại, người trần mắt thịt sao có thể tìm thấy khối hồn phách của Ân Tà Ma Quân trong hàng vạn chúng sinh? Nên có truyền thuyết nói, muốn tìm được khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân thì trước hết phải tìm được ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ và ‘Tinh Hạch Tử’ trước đã. Kết hợp hai món thần khí kia mới có thể tìm được khối hồn phách của Ân Tà Ma Quân...”

Không Tử Viết vội kéo vạt áo Bách Lí Lam, ngắt lời y đang thao thao bất tuyệt, hỏi: “Những điều người nói rốt cuộc có căn cứ hay không thế?”

Bách Lí Lam thẳng thắn nói: “Đều là lời đồn.”

Không Tử Viết vỗ trán, “Này, ngươi thích hợp kể chuyện cổ tích cho trẻ con thật đấy. Một truyền thuyết truyền miệng mà ngươi cũng có thể kể sinh động như thế. Bội phục, thật là bội phục!”

Bách Lí Lam hơi lúng túng, “Tuồng nàng muốn nghe nên mới kể.”

Không Tử Viết lập tức tỏ vẻ tôn sùng, “Đúng, ta rất thích nghe. Ồ, khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân liệu có một cái tên dễ nghe không nhỉ? Chẳng hạn như ‘Tinh Hạch Tử’ ấy.”

Bách Lí Lam khẽ ho một tiếng nói: “Điều này...ta không biết.”

Không Tử Viết xòe tay ra vỗ vai Bách Lí Lam, “Không cần phải ngại, một đời người ba chữ được nói nhiều nhất là ‘Ta không biết’ mà.”

Bách Lí Lam nhìn Không Tử Viết hiểu lòng người, trong trái tim khô cằn tình cảm của y như có dòng nước Cam Lộ ngọt ngào lặng lẽ chảy qua.

Không Tử Viết thấy không tự nhiên cho lắm, liền kéo kéo bím tóc của mình, tiện mồm hỏi: “Ngươi nói xem, trong ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ thật sự có bản đồ ‘Long Huyệt Bảo Tàng’ không?”

Bách Lí Lam vươn tay ra khẽ vuốt những sợi tóc trước má Không Tử Viết, “‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ cũng chỉ là một truyền thuyết mà thôi, chẳng ai có thể chắc chắn bí mật chứa đựng trong đó. Dù vẫn có người nói rằng, ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ là bảo vật trấn quốc của Hồng Quốc, là viên châu được khảm trên hoàng quan của Hồng Đế qua các triều đại, nhưng những lời đồn này không có căn cứ gì, thậm chí có thể nói là tin đồn vô căn cứ. Lúc này, viên châu trên hoàng quan kia chẳng qua cũng chỉ là vật thay thế mà thôi.

Ôi...ngươi đời đầu tin lời đồn, lũ lượt nhòem ngó bảo vật tuyệt thế này. Các quốc gia xung quanh đều biết Hồng Quốc giàu mạnh, cho dù họ có lòng muốn chiếm thành trì của ta cũng phải bận tâm đến của cải và binh lực của nước ta, không dám manh động. Nhưng tin đồn liên quan tới ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ quả thực ngày càng giống như thật, khiến người người nóng lòng muốn thử. Lúc đối diện với của cải cực lớn, ai có thể bình tĩnh mà phân tích thật giả đây?

Không nói hai nước Duệ Cừ vội, chỉ mấy nước nhỏ xung quanh Hồng Quốc, bọn họ đã phái thám tử lũ lượt trà trộn vào Hồng Quốc thăm dò tin tức. Thậm chí còn có kẻ trực tiếp trà trộn vào trong hoàng cung để trộm hoàng quan của phụ hoàng! Còn có một số kẻ, không biết đã nghe tin đồn như thế nào mà tìm tới tận phủ đệ của những cự thần ba triều, định tìm một số dấu vết của ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’.”

Không Tử Viết gạt đầu búi gối nói: “Có lúc, của cải lớn cũng chính là tai họa lớn đang đợi, chẳng bằng bình thường sống là được.”

Bách Lí Lam lúc này mới cảm nhận sâu sắc được thế nào là hồng nhan tri kỉ! Trong vấn đề bảo tàng, tất cả những người biết chuyện đều cho rằng suy nghĩ của y quá thanh cao, không xứng là đại hoàng tử của Hồng Quốc. Mà nay, Không Tử Viết chẳng những tán đồng quan điểm, mà còn hiểu những băn khoăn của y, điều này khiến y vui mừng vô cùng, cảm thấy cuối cùng thì mình cũng tìm thấy tri kỉ!

Không Tử Viết mắt lấp lánh nhìn Bách Lí Lam, cảm thấy hôm nay cô chắc chắn có thể moi ra không ít chuyện, không nhịn được mà cười nịnh nọt vuốt đuôi, “Ôi...ngươi đời ham của, nhưng cũng phải biết lí lẽ, sao có thể không từ thủ đoạn để có được của cải chứ? Vương gia phẩm cách cao quý như hồng mai ngày đông, trúc xanh ngày hạ.”

Bách Lí Lam thẹn đỏ mặt nói: “Lời khen này của nàng, Lam không dám nhận.” Sau đó khẽ than một tiếng, nhàn nhạt nói: “Có lẽ phụ hoàng biết ta không yêu tiền bạc nên mới giao việc tìm bảo tàng này cho ta.”

Mắt Không Tử Viết sáng ngời, hỏi: “Hôm nay ngươi đến nha môn là để điều tra chuyện bảo tàng sao?”

Bách Lí Lam gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Từ nha môn không thể điều tra được manh mối liên quan tới ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’. Chẳng qua đạo này có rất nhiều thích khách tới thăm nhà của các cự thần ba triều lúc nửa đêm, muốn tìm được tẩm tích của ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’. Nay hễ là các cự thần ba triều đều hết sức lo sợ, đứng ngồi không yên, chỉ sợ mình sẽ thành mục tiêu tiếp theo của bọn thích khách. Tối qua lại có một cự thần ba triều bị đánh lén. May mà chúng ta sớm đã đề phòng, làm tên thích khách bị trọng thương. Trong đám thích khách có một tên bị giết đã giao cho nha môn khám nghiệm tử thi. Hôm nay ta tới nha môn là để xem khám nghiệm tử thi có ra lai lịch của tên thích khách kia hay không.”

Không Tử Viết nghe xong hãi hùng khiếp sợ, nhưng mặt lại không để lộ gì, “Nghe người nói như thế, đúng là nguy hiểm thật. Sau này người phá án phải cẩn thận đấy, nói cho cùng thì đao kiếm không có mắt đâu.”

Trong lòng Bách Lí Lam cảm động, sóng mắt dịu dàng nhìn Không Tử Viết, nói: “Nàng yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận. Buổi tối tốt nhất là nàng đừng ra ngoài, dấu sao thì đạo này không yên bình cho lắm.”

Không Tử Viết mỉm cười đáp ‘được’, bụng lại sôi ruột bất an. Má ơi, rốt cuộc thì tối qua cô đã cứu ai vậy? Tuy một người tốt hay xấu không thể kết luận bởi nghề nghiệp của họ, nhưng người bình thường đều không cho rằng thích khách là người tốt?! Phải làm gì bây giờ? Phải làm gì bây giờ?! Tổ cáo già bịt mặt hay là tiếp tục cứu người cứu đến cùng đây?

Không Tử Viết nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định không chọc tới gã bịt mặt là tốt nhất, nói cho cùng người ta cũng là thích khách, tới vô ảnh đi vô tung. Bây giờ cô có thể dẫn người về bắt gã bịt mặt, nhưng ai dám đảm bảo gã ta không thể chạy thoát, không báo thù đây? Thôi được rồi, cứ cho là cô không sợ bị báo thù, nhưng cũng không nên tìm phiền phức cho mình chứ. Chuyện trên đời này cô đã hiểu hết rồi. Chẳng có gì là đúng hay sai, thị hay phi. Chỉ có thể nói là vị trí bản đứng quyết định lập trường khác nhau mà thôi.

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết bùi ngùi nói: “Nghĩ thoáng ra đi, Hồng Quốc sắp ‘tưng bừng’ một trận rồi.”

Bách Lí Lam than thở nói: “Ôi...trước mắt không chỉ những nước nhỏ muốn tìm được ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’, cả Cừ Quốc và Duệ Quốc lại phái sứ thần tới lần nữa, nói là tới hiến bảo vật cho Hồng Quốc, nhưng sau lưng thì muốn đoạt bảo vật.”

Không Tử Viết thót tim, vội hỏi: “Duệ Quốc bảo phái người tới rồi ư?”

Bách Lí Lam hỏi lại: “Sao Tử Viết lại căng thẳng thế?”

Không Tử Viết cười ha ha nói: “Đâu có gì. Chẳng qua ta nghe nói Vô Song Vương gia của Duệ Quốc mặt mũi khôi ngô, nghiêng nước nghiêng thành, nên rất tò mò muốn xem xem hán có đẹp như Lam Vương gia của Hồng Quốc chúng ta hay không ấy mà.”

Hai gò má Bách Lí Lam lại đỏ ửng, ngượng ngùng nói: “Nàng...nàng không cần phải so sánh đâu. Vô Song Vương gia kinh tài tuyệt đỉnh, đáng người phong lưu, tuyệt thế vô song, ta tự cảm thấy không bằng.”

Tuy Không Tử Viết không thể phủ nhận lời nhận xét của Bách Lí Lam dành cho Vệ Đông Li, nhưng cô lại thấy y nhận xét quá편 diện. Chẳng hạn, lúc đánh giá Vệ Đông Li, tốt nhất là phải thêm một số tính từ sau đây, như là nham hiểm độc ác, thần kinh bất thường, lòng dạ rắn rết. Đương nhiên mấy lời này của Không Tử Viết không thể nói với Bách Lí Lam được, càng không thể dẫn dụ y cẩn thận với con rắn độc Vệ Đông Li, đành phải nhắc nhở: “Vương gia nhận xét quá hoàn mỹ rồi. Ta nghe nói Vô Song Vương gia kia là một người đẹp rắn rết đấy.”

Bách Lí Lam cười nhàn nhạt, “Lời nhận xét của người xung quanh đều lệch lạc chủ quan, người ta như thế nào thì nàng phải tự mình biết.”

Không Tử Viết buột miệng nói: “Ta chỉ là một người dân bình thường, làm sao có cơ hội gặp Vô Song Vương gia chứ?”

Bách Lí Lam khẽ rũ mắt xuống, “Sao lại là người dân bình thường được? Ta vẫn còn nhớ nàng đã cùng ta từ hoàng cung cùng về Lam Vương phủ mà.”

Không Tử Viết ghen tở, ngẩng đầu nhìn vào mắt Bách Lí Lam. Lúc đầu khi cô rời khỏi phủ của y, y chưa từng chất vấn cô từ đâu tới, mục đích tới phủ y là gì? Nên cô cứ tưởng tính cách giác của y không cao, cơ bản không để tâm mình là ai. Xem ra kẻ có tính cách giác không cao chỉ có cô mà thôi.

Con người Bách Lí Lam này, trước nay chưa từng tranh chấp với đời, nhưng không có nghĩa là suy nghĩ của y không tinh tế. Trái lại, người sau khi bị phế thái tử còn có thể sống thoải mái như thế, sao có thể là kẻ không có tâm cơ và thủ đoạn cho được? Bằng không Hồng Đế cũng không giao việc tìm bảo tàng cho y làm. Xem ra Bách Lí Lam đúng là một người đàn ông giỏi giấu diếm.

Bách Lí Lam đón nhìn ánh mắt của Không Tử Viết, đồng thời cũng mỉm cười lại với cô, nói ra mấy lời khiến cô hết hồn, “Ta từng vào cung điều tra thân thế của nàng, phát hiện ra trong cung cơ bản không có người như nàng. Ta vốn tưởng nàng là thích khách, lại phát hiện nàng không biết võ công, cũng không giỏi hạ độc. Cũng từng phỏng đoán nàng là một gian tế đến vì ‘Long huyết bảo tàng’. Kết quả lúc ở trong Lam Vương phủ, trừ mỗi đêm đến nhà bếp ăn trộm rất nhiều thức ăn ra, nàng không hề có hành động quấy rối nào cả. Tử Viết, nàng có hay chẳng, cho đến lúc nàng ra khỏi Lam Vương phủ ta cũng không hiểu rốt cuộc nàng tới vì cái gì nữa.”

Không Tử Viết há mồm, muốn giải thích rõ một số chuyện cho mình, kết quả là cô phát hiện những chuyện xảy ra với mình thật quá kì dị, vốn không thể nào giải thích rõ được. Cô chế giễu ngậm miệng lại, chọn tiếp tục làm một người nghe.

Bách Lí Lam nói tiếp: “Nàng không phải lo lắng, cũng không cần sợ đâu. Ta sẽ không nói chuyện này ra ngoài, nàng có thể yên ổn sinh sống ở trong đô thành này. Chỉ cần nàng không làm những chuyện tổn hại tới Hồng Quốc thì nơi đây sẽ che chở nàng.” Nói cách khác là, nếu Không Tử Viết làm những chuyện tổn hại tới lợi ích của Hồng Quốc thì y sẽ không nhân nhượng nàng nữa!

Dù câu cuối cùng của Bách Lí Lam khiến Không Tử Viết rất khó chịu, nhưng cô rất nhanh liền bình thường lại, gật đầu đáp: “Ngươi yên tâm đi, ta chỉ ngẫu nhiên lạc vào hoàng cung, tình cờ gặp Tiểu Bảo. Nếu không phải nội viện hoàng cung không dễ gì chạy ra thì ta đã bỏ đi từ lâu rồi, không bao giờ hồi phủ cùng các ngươi đâu. Cho nên ngươi cứ yên tâm, ta không phải gian tế ngươi ta phải tới, cũng không phải sát thủ thích khách gì gì đó.” Ngẫm nghĩ rồi lại bổ sung thêm hai câu, “Còn nữa, ngươi cũng không cần phải nhọc lòng điều tra thân thế của ta đâu. Thú thật ta cũng không biết rốt cuộc mình là ai nữa là.”

Bách Lí Lam thấy trong mắt Không Tử Viết tràn ngập sự chua xót, chỉ cảm thấy nghẹn thở, một cảm giác thương tiếc và đau lòng khó có thể hình dung bắt đầu lan tràn trong cảm xúc của y.

Y cảm lòng không đầu vron tay ra muốn ôm Không Tử Viết vào lòng, muốn chống đỡ cả trời đất này vì cô.

Đúng lúc này, một gã đàn ông áo xanh cười một con ngựa béo màu đỏ thăm phi nước đại từ xa tới.

Vẫn còn cách một khoảng nhưng Không Tử Viết vẫn không nhịn nổi mà xuyết xoa, thậm chí nói: Đúng là một con ngựa tốt!

Từ chi con ngựa đó to khỏe, chạy đầy mạnh mẽ, bộ lông đẹp đẽ như một ngọn lửa đang cháy bập bùng, khiến tất cả mọi người phải chói mắt.

Con ngựa chưa chạy tới bên cạnh Không Tử Viết, gã đàn ông áo xanh trên lưng ngựa đã vẫy tay, vui vẻ gào to: “Tử Viết, cuối cùng thì ta cũng tìm được nàng rồi!”

Không Tử Viết không nhịn nổi mà nhếch môi cười, cũng học theo Bách Lí Phụng, vui mừng vẫy vẫy cánh tay.

Bách Lí Lam lặng lẽ rũ cánh tay xuống, từ bỏ niềm xúc động muốn ôm Không Tử Viết vào lòng.

Bách Lí Phụng thúc ngựa lao tới trước mặt Không Tử Viết, ghim chắc dây cương, nhảy xuống lưng ngựa, bế bổng Không Tử Viết lên, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất rồi lại ung dung nhảy lên lưng ngựa. Động tác của Bách Lí Phụng lưu loát nhanh nhẹn đến nỗi khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Không Tử Viết chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên vút lên, còn chưa kịp nói gì thì đã bị Bách Lí Phụng ôm vào trong lòng, vững vàng ngồi trên lưng ngựa.

Bách Lí Phụng ôm chặt Không Tử Viết, phấn khích nói: “Tử Viết, sáng sớm nay ta vào cung, trông thấy Duệ Quốc tiến cống vài con ngựa tốt bên tiện tay dắt một con ra thử xem sao. Nàng thấy đấy, con ngựa này tốt thật! Từ hoàng cung chạy đến chỗ nhà trọ, lại từ nhà trọ chạy theo dọc đường tìm nàng bốn phía chưa mất tới ba canh giờ đã tìm thấy nàng rồi. Ha ha. ....”

Bách Lí Phụng nói câu này khiến Không Tử Viết dờ khóc dờ cười!

Cái tên Bách Lí Phụng này, trước giờ chưa bao giờ nghe người ta nói gì, cũng không nhìn sắc mặt của người ta, chỉ cần gã muốn tốt với bạn thì bạn có chạy đằng trời! Nhưng mà bạn lại không thể tức giận với gã được, ai bảo người ta ngốc nghếch đến đáng yêu vậy chứ?! Phải biết là ba canh giờ cũng có nghĩa là sáu giờ đồng hồ. Trong sáu giờ đồng hồ này gã có thể chọn ngồi trong nhà trọ đợi cô, nhưng gã lại muốn cưỡi ngựa đi tìm cô khắp thế gian này. Cái tên ngốc này, chắc chắn là có được một con ngựa tốt nên sốt ruột muốn chia sẻ niềm vui với cô đây mà.

Không Tử Viết lắc đầu cười, một lời hai nghĩa khen: “Đúng là rất tốt.”

Bách Lí Phụng đắc ý, cười không thấy mất mũi đâu, thân thiết nói: “Ta đưa nàng đi dạo nhé!” Nói xong liền giơ roi thúc ngựa chạy về phía trước.

Không Tử Viết không kịp nói lời tạm biệt với Bách Lí Lam, đành xoay người vẫy cánh tay, gào lên: “Vương gia, ta đi trước đây. ....”

Bách Lí Phụng lúc này mới nhớ ra mình còn chưa chào hỏi Bách Lí Lam, vội cũng gào lên một câu, “Đại ca, đệ và Tử Viết về nhà trọ đây!”

Bách Lí Lam đứng tại chỗ, bị cát bụi do vó ngựa dấy lên che mất tầm mắt, Bách Lí Phụng hỏi Không Tử Viết: “Sao nàng lại ở cùng đại ca thế?”

Không Tử Viết lườm gã, “Ngươi còn biết ta ở cùng với đại ca ngươi sao?”

Bách Lí Phụng cười ngốc nghếch đáp: “Biết chứ.. Ta có mắt, có thể nhìn mà.”

Không Tử Viết đấm một quyền vào vai gã, “Vậy thì ngươi phải chào đại ca ngươi trước, sau đó mới nói những chuyện khác chứ?”

Bách Lí Phụng dùng trán gõ Không Tử Viết, thân thiết trêu: “Ồ, Tử Viết, nàng đang sợ huynh đệ ta bất hòa sao? Ha ha ha... biết ngay là nàng đang quan tâm ta mà! Nhưng mà nàng không cần lo lắng đâu, trước giờ ta vẫn luôn thế này, đại ca không trách đâu.”

Không Tử Viết thật muốn lấy ngón tay đập vào trán mình, hỏi xem vì sao lại đi quán chuyện gia đình của Bách Lí Phụng làm gì? Mà cô còn muốn lấy mũi khoan mở cái đầu của Bách Lí Phụng ra hơn, để xem trong đầu gã có phải chỉ có một sợi gân hay không!

Lúc đi qua từ lâu, Bách Lí Phụng cười mỉm chỉ hỏi: “Tử Viết, nàng đói chưa? Hôm nay ta có mang tiền theo, có thể mời nàng ba cái đầu heo đấy!”

Không Tử Viết đói thật, nhưng bị người ta chỉ thẳng một sự thật như thế thì vẫn hơi bực. Vì thế cô lắc đầu, nói với Bách Lí Phụng: “Được, ngươi vào mua ba cái đầu heo kho đi.”

Bách Lí Phụng dừng ngựa, gọi tiểu nhị dắt dây cương, sau đó mới yên tâm chạy vào quán mua đầu heo kho cho Không Tử Viết.

Khổng Tử Viết cười nhếch mép, kéo dây cương từ trong tay tên tiểu nhị ra, sau đó quát một tiếng, cưỡi con ngựa đỏ chạy mất.

Nhớ lúc trước... thôi được rồi, chúng ta đang nói chuyện kiếp trước. Kiếp trước cô từng làm việc trong trường đua ngựa. Lúc đó trách nhiệm chính của cô là chăm sóc lũ ngựa. Tuy công việc này rất khó, nhưng cuối cùng vẫn bị người đi cửa sau cướp mất. Điều đáng mừng duy nhất là, trong quá trình làm việc cô đã học được cách cưỡi ngựa. Dù kỹ thuật cũng bình thường thôi, nhưng cưỡi đi banh quanh thì không thành vấn đề.

Trong tửu lâu, Bách Lí Phụng vừa trả tiền xong thì nghe thấy tiếng quát ngựa của Khổng Tử Viết.

Lúc gã xách ba cái đầu heo kho chạy ra khỏi tửu lâu thì chỉ nhìn thấy bóng lưng mờ nhạt của Khổng Tử Viết cùng với một đám bụi mù bốc lên phía xa. Thế mà, Bách Lí Phụng của chúng ta không hề tức giận mà còn vui vẻ nữa kìa.

Gã lẩm bẩm: “Tư thế oai hùng hiên ngang thật!” Sau đó nhấc ba cái đầu heo được gói trong giấy dầu, vận khinh công chạy về phía Khổng Tử Viết, trong mồm còn kêu gào: “Tư Viết, Tư Viết, đầu heo kho của nàng này...”

Vì thế, trong đô thành liền xuất hiện một màn khiến người ta nhớ mãi không quên—Lục Vương gia Bách Lí Phụng tay xách ba cái đầu heo kho, vừa gào “Đầu heo kho này!”, vừa đuổi theo sau một cô gái khắp đường khắp chợ.

Ha ha... trong chốn lạt Khổng Tử Viết đã nổi danh trong đô thành phồn hoa.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gã bịt mắt tại sao lại là người

Khổng Tử Viết về đến nhà trọ trước Bách Lí Phụng một bước. Cô ngồi trên con ngựa đỏ, vịn vẹo cái móng đau, lắc cái cổ mỏi nhừ sau đó nhấc chân nhảy xuống ngựa.

Khổng Tử Viết vừa đứng vững thì bị một chậu nước nóng ập xuống, cả người giống như một con chuột lột ướt sũng đứng như trời trồng trước cửa nhà trọ. Cô ngẩng cái đầu ướt sũng nhìn lên lầu hai, muốn biết tên khốn kiếp chết tiệt nào đã đổ nước nóng vào mình!

Chỗ cửa sổ lầu hai, Hồ Li mặt đầy vẻ áy náy đang nhìn Khổng Tử Viết.

Bốn mắt nhìn nhau, va chạm thành ngọn lửa cháy bùng bùng!

Hồ Li chớp chớp mắt quẩn rừ, kéo đôi giày còn chưa kịp đi hét chạy nhanh như chớp xuống lầu, vịn cái eo rần nước lao vào Khổng Tử Viết, vừa lấy khăn tay lau trán Khổng Tử Viết, vừa gắt giọng: “Ta vừa rửa chân xong, tiện tay đổ nước đi, ai ngờ nàng đứng dưới lầu chứ?! Nàng nhìn nàng đi, đến đứng cũng không biết chọn chỗ mà đứng.” Nói xong kéo tay Khổng Tử Viết đi vào trong nhà trọ.

Khổng Tử Viết lườm Hồ Li một cái, thầm nói: Nhìn cái điệu bộ nhiệt tình, lảng lơ, quẩn rừ, câu hồn kia đi, thật là một kẻ trời sinh để làm nghề phục vụ tình dục mà! Nhìn cách lôi kéo tay người khác đi, người không biết chuyện chắc còn tưởng nhà trọ của mình đã biến thành nhà chứa cũng nên.

Tuy Khổng Tử Viết ghét cái thứ nước rửa chân này, nhưng đánh người không đánh kẻ đang cười, cô không thể làm một chủ nhân khó chiều đá nước rửa chân đi được. Dù không cam lòng nhưng cũng đành than thở tự nhận xui xẻo mà thôi.

Cô về phòng, thay quần áo sạch sẽ xong, liền nhét áo váy ướt đẫm vào lòng Hồ Li, “Này, phiền người giặt sạch đi nhé.”

Hồ Li chớp mắt, tủi thân hỏi: “Tư Viết, nàng muốn coi ta là gã sai vặt thật ư?”

Khổng Tử Viết run rẩy như điên, cũng học theo Hồ Li, nũng nịu nói: “Hồ Li, chẳng lẽ người không thương ta sao? Chẳng lẽ bảo người giúp ta giặt hai bộ quần áo cũng khó khăn như thế sao? Ta... ta còn tưởng rằng người hiểu ta vất vả bôn ba cả ngày trời, nên bằng lòng gánh vác công việc trong cái nhà của chúng ta cơ đấy.”

Hồ Li cũng run rẩy như điên, sau đó lấy hết sức lực gật đầu một cái!

Khổng Tử Viết cười nhếch mép, nháy mắt quẩn rừ.

Hồ Li ôm áo váy, hơi ngượng ngừng nói: “Tư Viết, nếu nàng có thời gian ra phố thì mua cho ta hai cái áo choàng được không?”

Khổng Tử Viết gật đầu, chu đáo hỏi: “Có yêu cầu gì không?”

Hồ Li ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta thích... màu đỏ tươi, ừ, là màu đỏ tươi, nàng có thích không?”

Không Tử Viết buột miệng nói: “Trừ màu trắng ra thì màu gì ta cũng thích cả.”

Hồ Li cứ nhìn Không Tử Viết dăm dăm, lại hỏi: “Nàng không thấy màu đỏ tươi rất... đặc biệt sao?”

Không Tử Viết nhếch môi cười: “Màu nào cũng rất đặc biệt mà.”

Hồ Li nhàn nhạt “ồ” một tiếng, sau đó cúi mắt xuống, không nói gì nữa.

Không Tử Viết hơi nghi hoặc nhìn Hồ Li một cái, cảm thấy hôm nay gã hơi bất thường. Nhưng cụ thể bất thường ở chỗ nào thì cô không nói rõ được. Màu đỏ tươi, màu đỏ tươi, sao gã cứ nhắc đến màu đỏ tươi mãi thế nhỉ? Xem ra, gã thật sự rất thích màu đỏ tươi. Ha ha...đôi mai đi dạo phố sẽ mua cho gã hai tấm áo choàng đỏ tươi cho gã mặc thoải mái!

Im lặng ba giây, Hồ Li lại ngẩng đầu lên, ngập ngừng nói: “Tử Viết, hôm nay ta nhìn thấy mẹ tú bà bên đối diện, bà ta nói ta ngốc nghếch rồi mới bằng lòng ở bên cạnh nàng.”

Không Tử Viết vỗ vai Hồ Li, chân thành nói: “Hồ Li, người không ngốc, chỉ mất trí nhớ mà thôi. Người xem đi, cho dù người đã mất trí nhớ nhưng vẫn nhớ ta là nương tử của người, vẫn muốn ở bên cạnh ta, dù thấy trong lòng người ta chiếm vị trí quan trọng như thế nào! Cho nên về sau ấy, đừng để ý đến mẹ tú bà làm gì nữa, cũng đừng để tin lời người lạ nữa. Ngoan nào, đi giặt quần áo đi. Trước khi mất trí nhớ, người rất thích giặt quần áo cho ta còn gì. Người nói đi, đây là sự tiếp xúc thân mật chỉ thuộc về ta và người đấy.” Không Tử Viết phát hiện ra cô càng ngày càng có phong thái của một gian thương!

Hồ Li yên lặng, khoe môi vắn vẹo hết sức kì dị, sau đó lặng lẽ ôm chặt mớ áo váy trong tay, thề thốt: “Tử Viết, nàng yên tâm đi, ta không thay đổi mà! Ta...vẫn...thích giặt quần áo cho nàng!” Nói xong, hai gò má đỏ ửng, sâu xa nhìn Không Tử Viết một cái, “Tử Viết có phải cũng chưa từng thay đổi phải không?”

Không Tử Viết há hốc, miến cưỡng gạt đầu.

Hồ Li nhanh như chớp cúi đầu xuống hôn lên bờ môi đang khẽ mở của Không Tử Viết!

Cả người Không Tử Viết cứng đờ, tròn tròn đôi mắt vàng đen nhìn mắt Hồ Li đang lấp lánh, nói năng lộn xộn lắp bắp: “Người...người...người làm cái gì thế hả?”

Hồ Li dịu dàng nhìn Không Tử Viết, liếc mắt đưa tình nói: “Tử Viết, nàng nhìn này, vết sẹo trên mặt ta đã khỏi rồi.”

Lúc này Không Tử Viết mới để ý thấy vảy trên khuôn mặt Hồ Li đã tróc ra, chỗ vốn là vết thương hẹp dài không hề để lại sẹo, mà ngay cả một vết từng bị thương cũng không có! gương mặt mịn màng kia giống như trứng gà vừa bóc vỏ, mềm mịn đến nỗi khiến người phải ganh tị!

Không Tử Viết bụng nghi ngờ, nghi vết thương trên mặt Hồ Li là giả! Nhưng cô từng để ý kiểm tra vết thương của Hồ Li thì không hề phát hiện ra dấu vết làm giả nào trên đó cả.

Xem ra ông trời là bố nuôi của gã.

Đương nhiên, những thứ trước mắt không phải trọng điểm, trọng điểm ở đây là dây thần kinh của Không Tử Viết đang xoắn xuýt lại, đánh ngốc nghếch hỏi: “Khỏi...khỏi rồi, khỏi rồi thì sao?”

Hồ Li nghiêng người về trước, khẽ chạm chóp mũi mình lên chóp mũi Không Tử Viết, gã chóp mắt dụ dỗ, hơi thở như hoa lan nói: “Vậy...lúc nào thì chúng ta viên phòng đây?” Chữ ‘đây’ ở sau Hồ Li nghiêng rất quyến rũ.

Linh hồn của Không Tử Viết đã phải chịu một cơn chấn động không từ ngữ nào có thể hình dung, cô run rẩy, hai chân mềm nhũn, ngồi thẳng xuống giường, hình như đang xuất hiện triệu chứng tụt máu não.

Hồ Li bước lên một bước, cả người như dán lên người Không Tử Viết, từ từ đè cô xuống giường.

Không Tử Viết giật mình, đẩy Hồ Li ra, bối rối nói: “Dừng lại, hôn nhân phải có cha mẹ đồng ý, mai mối đành hoàng, tuy ta và người tâm đầu ý hợp nhưng ta vẫn chưa nói với cha mẹ, chúng ta vẫn nên lịch sự với nhau đi.”

Hồ Li cũng không nhằng nhặng đeo bám, thoải mái đáp: “Được, nàng cứ viết một bức thư cho cha mẹ đi, rồi ta sẽ tìm người gửi đi.”

Chiến thuật kéo dài của Không Tử Viết thất bại thê thảm, cô đành cười cười: “Được, được, để ta nghĩ xem viết thế nào đã.” Xoay người lại mặt thay đổi luôn, vỗ đùi nói: “Chết cha, ta quên địa chỉ nhà mất rồi!”

Hồ Li ngồi ngay xuống cạnh Không Tử Viết, vuốt ve tay cô: “Không sao. Nhà thì nàng vẫn nhớ chứ nhỉ? Con rở xấu vẫn phải gặp nhạc phụ nhạc mẫu. Chúng ta...chúng ta về nhà ngay đi?”

Không Tử Viết á khẩu, nằm lên giường, lấy chăn che mình lại, rầu rĩ đáp: “Ta từng thề, không làm nên trò trống gì thì sẽ không mang trọng phụ của mình về nhà! Nên người đừng có hòng dùng lời ngon ngọt mê hoặc ta, lấy ánh mắt quyến rũ ta, lấy mồm mép dụ dỗ ta, lấy cơ thể hấp dẫn ta! Ta là người

có cái nhìn rất trung trinh đấy! Trước khi mai mối cưới hỏi đằng hoàng thì ta sẽ không lên giường với người đâu!”

Khổng Tử Viết trừng mắt hồi lâu, không thấy Hồ Li bám tiếp, cô bụng nghi hoặc, khẽ kéo mép chặn ra ngó trộm xu hướng mới của Hồ Li. Chỉ nhìn một cái mà đã toát mồ hôi lạnh cả người.

Nếu giờ phút này Hồ Li cởi nửa áo quần bò lên giường cô, muốn bá vương ngành thương cung thì cô cũng không kinh hồn bạt vía như thế, nếu giờ phút này Hồ Li nói thực ra gã là một cô gái, thì cô cũng có thể ôm ngực mà chấp nhận sự thật.

Nhưng ai có thể cho cô biết, cảnh tượng trước mắt là gì không? Vì sao gã bịt mặt đáng lẽ phải đang yếu ớt kia giờ đang đứng trong phòng cô, mà còn không biết mò đâu ra một con dao gọt hoa quả để lên cổ Hồ Li!

Khổng Tử Viết hoảng hốt, sau đó lại bình tĩnh trở lại. Cô bò ra khỏi chăn, thoải mái hỏi gã bịt mặt: “Đại hiệp, người đối ả?”

Gã bịt mặt không có phản ứng gì, chỉ dùng đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn cô.

Khổng Tử Viết thử hỏi một câu nữa: “Đại hiệp muốn đi nhà xí à?”

Gã bịt mặt hơi chau mày, nhưng vẫn không nói gì.

Khổng Tử Viết ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lại hỏi: “Có lẽ nào đại hiệp không vừa lòng với kỹ thuật khâu vá của ta tới qua ư? Thấy đường may trên người đại hiệp không gọn gàng sao? Tồn hại tới hình tượng sáng chói của đại hiệp? Hay là giường của nhà trọ chúng ta không thoải mái, ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ của đại hiệp ư?”

“Tôn chỉ phục vụ của chúng ta là khách hàng là thượng đế, đại hiệp còn hơn cả thượng đế!”

“Ta bảo tôn sùng đại hiệp mà đại hiệp còn không tin. Nhớ lúc đầu cũng là tới qua ấy, lần đầu tiên ta thấy cơ thể gợi cảm của đại hiệp còn có cảm giác muốn thờ cúng cơ. Khoảnh khắc đại hiệp mở đôi mắt nhìn ta, trái tim tro tàn của ta đã có...có...một...”

Gã bịt mặt khàn khàn giọng hỏi: “Một cái gì?”

Khổng Tử Viết sững sờ nhìn đôi mắt đen như cười như không của gã, nhất thời quên mất mình đang nói đến đâu.

Nói đến đây, dưới lầu truyền tới giọng của Bách Lí Phụng, “Từ Viết, Từ Viết, nàng đang ở đâu thế?”

Khổng Tử Viết lén thở phào. Bài diễn thuyết tràng giang đại hải của cô chẳng qua chỉ vì đang đợi Bách Lí Phụng đuổi tới mà thôi.

Gã bịt mặt như biết những tính toán của Khổng Tử Viết, thâm ý nhìn Khổng Tử Viết một cái, sau đó điểm huyết Hồ Li rồi ném lên giường, mình cũng nhanh nhẹn nằm lên giường. Động tác của gã kéo vết thương, hừ một tiếng gợi cảm trong họng.

Khổng Tử Viết nhếch mép lên cười, nói mát: “Ôi, đau à? Ta nói cho người hay, tới qua khâu vết thương cho người chỉ khâu không chắc lắm đâu, nếu bị bực thì người có thể nhìn thấy bộ lòng của mình rồi.”

Gã bịt mặt đè thấp giọng: “Người đuổi người kia đi, ta sẽ không làm tổn hại tính mạng của gã.”

Khổng Tử Viết biết “gã” trong mồm gã bịt mặt là chỉ Hồ Li đang nháy mắt ra hiệu với mình. Ánh mắt của Hồ Li rất dễ hiểu, đại loại là: Nương tử, nàng đừng mặc kệ tướng công yêu dấu của nàng nhé!

Khổng Tử Viết lắc đầu cười, khẳng định lần nữa sau này quyết không giữ kẻ phá cửa với kẻ phá trần mà vào nữa! Tai họa, tất cả đều là tai họa!

Khổng Tử Viết nhấc tay, nghèn nghẹn kéo tấm màn xuống.

Bách Lí Phụng đá cửa vào, tay xách đầu heo kho, ôm lấy Khổng Tử Viết, vui vẻ gào to: “Từ Viết, cuối cùng cũng bắt được nàng rồi!”

Khổng Tử Viết vỗ trán, sao người này lại cho rằng cô đang chơi trò đuổi bắt với gã chứ.

Bách Lí Phụng kéo Khổng Tử Viết ngồi xuống ghế, sau đó để ba cái đầu heo kho gói trong giấy lên bàn, như đang khoe của mà đẩy đến trước mặt Khổng Tử Viết, “Nàng thử đi, vẫn còn nóng đấy.”

Khổng Tử Viết âm áp, buột miệng nói: “Người cũng ăn đi.”

Bách Lí Phụng trước nay chưa biết từng khách sáo là gì, đặt mông ngồi cạnh Khổng Tử Viết, ôm lấy một cái đầu heo rồi bóc giấy dầu ra, một miếng cắn sạch cái mũi heo, áp ứng nói: “Ta ăn thì nàng còn đủ ăn không?”

Khổng Tử Viết lườm gã, “Không đủ! Không đủ thì sẽ gặm cái đầu heo người đấy!”

Bách Lí Phụng liếc nhìn Khổng Tử Viết một cái, đỏ mặt, thì thảo nói: “Ồ, nếu nàng muốn gặm, ta sẽ cho nàng gặm.”

Khổng Tử Viết lén liếc hai người trong màn, căn bản không hề nghe Bách Lí Phụng đang nói cái gì.

Bách Lí Phụng lại hiểu lầm Không Tử Viết đã mặc nhận quan hệ của hai người, liền cười như tắm gió xuân, càng nhìn Không Tử Viết càng thấy thích, chỉ ước ao giờ có thể ôm cô vào lòng, và cô vào cơ thể mình mà thôi!

Lúc này Bách Lí Phụng bị tình yêu làm mờ trí óc, trong đầu trong lòng đều là Không Tử Viết, cơ bản chẳng hề nhận ra còn có hai người đàn ông đang nằm trong màn!

Không Tử Viết cảm giác được ánh mắt rực lửa của Bách Lí Phụng, không khỏi hơi bối rối, vội ôm lấy cái đầu heo kho, xé rách giấy bọc, vốn định cắn tai heo nhưng phát hiện cái đầu này thiếu mất một cái tai, bèn nghi ngờ nói: “Ồ, sao lại thiếu một cái tai thế này?”

Bách Lí Phụng thân nhiên nói: “Cái từ lâu đó chỉ còn hai cái đầu heo kho, ta sợ không đủ cho nàng ăn bèn lấy một cái đầu heo từ bàn của người khác về.”

Không Tử Viết ngẩng lên nhìn Bách Lí Phụng, Bách Lí Phụng cười nhe răng, sang sàng nói: “Thiên hạ đại đồng mà.”

Không Tử Viết run rẩy bỏ vai gật đầu, “Đúng, đúng, thiên hạ đại đồng.” Sau đó nói, “Chúng ta xuống lầu ăn đi.”

Bách Lí Phụng quét mắt nhìn phòng Không Tử Viết, tuy căn phòng này giống y đúc những phòng khác trong nhà trọ, nhưng gã không muốn đi, chỉ muốn ngồi trong phòng cô, cùng cô ăn thịt. Vì thế gã lắc đầu nói: “Đi đi lại lại mất công lắm, chúng ta ăn ở đây luôn đi.”

Không Tử Viết không tiện nói quá nhiều, sợ gã nghi ngờ. Hơn nữa cô đang nổi lòng tà ác, muốn cho gã bị mất chưa ăn gì thêm thường mà chết, muốn xem hân khi run rẩy trước sự căm đồ của thức ăn và đói bụng còn có thể cầm dao dọa người ta hay không?!

Có lẽ cô có thể ngồi xuống, kéo dài thời gian với gã bị mất cho đến khi gã đói mà ngất đi thì thôi!

Không Tử Viết đã tính toán xong liền càng lúc càng niềm nở với Bách Lí Phụng, chẳng những kể chuyện cười cho gã, còn bảo Tiểu Hiệp mang rượu ngon lên, tự tay rót đầy bát cho Bách Lí Phụng!

Trong khi hai người chén qua chén lại, mặt trăng đã lặng lẽ lên cao treo trên ngọn cây, lén nhìn đôi dờ hơi này.

Không Tử Viết ánh chùng thời gian, đoán gã bị mất trong màn đã chết ngất rồi, nên bắt đầu giục Bách Lí Phụng đi.

Bách Lí Phụng vốn chẳng muốn đi, như con sâu róm bò trên mặt bàn, vô lại nói: “Tử Viết, sao nàng lại bảo ta đi? Ta không đi, không đi đâu!”

Không Tử Viết quát to, đập bàn quát tháo: “Cả ngày trời ngươi ở đây tính làm gì hả? Chẳng lẽ ngươi không có chuyện mình muốn làm sao?”

Bách Lí Phụng ngẫm nghĩ nói: “Có chứ, ta muốn dẫn ngươi ta thích cũng đi phiêu bạt giang hồ!”

Không Tử Viết vỗ tay, nói to: “Ý hay lắm! Có lên nhé! Ta ủng hộ ngươi!”

Mắt Bách Lí Phụng sáng rỡ, lấp lánh nhìn Không Tử Viết. Lúc này gã xúc động muốn ôm lấy Không Tử Viết, cười con bạch hổ, mang cô đi dạo chơi khắp thế gian này!

Ôi...nếu Không Tử Viết biết suy nghĩ bây giờ của Bách Lí Phụng, chỉ sợ sẽ đập cho gã một phát chết ngất luôn! Vừa ôm lại vừa cười, thật sự là quá hành hạ người ta rồi đấy!

May mà cho dù trong lòng Bách Lí Phụng có suy nghĩ này, nhưng gã không ngốc cho lắm, có thể nhận ra Không Tử Viết chưa chắc đã bằng lòng đi cùng gã. Cho nên gã rời ánh mắt sang phía “Phi Văn Các” bên đối diện, buồn bã nói: “Ta thích một cô gái...”

Không Tử Viết nhìn theo ánh mắt gã, hiểu lầm gã đã đem lòng thích một cô gái lang chơi trong “Phi Văn Các”, nên thẳng thắn góp ý với gã, “Trước hoa dưới trăng, chẳng bằng tiêu tiền trước đã.”

(Ở đây, tác giả chơi chữ đồng âm, nguyên văn là 花前月下, 花钱日下)

“Phi...” trong màn đột nhiên phát ra tiếng cười ngẩn. Tiếng cười đó như vừa phát ra từ cổ họng liền bị người ta bịt mồm lại.

Bách Lí Phụng ngẩn người, liếc nhìn cái màn, lại nhìn Không Tử Viết, hồi lâu mới ngốc nghếch hỏi: “Tử Viết, nàng nói gì thế?”

Không Tử Viết đỏ mặt, né tránh nói: “Đâu có gì đâu có gì đâu, tiện mồm nói ấy mà.”

Bách lí Phụng lại lắc đầu bảo: “Không đúng, không đúng, ta nhớ nàng nói là “trước hoa dưới trăng, chẳng bằng tiêu tiền trước.” Ha ha ha... Ha ha ha... Tử Viết, có phải nàng tưởng ta nhìn trúng một cô nương phía đối diện? Ha ha ha... ha ha ha...Tử Viết, nàng đúng là một cô gái thú vị!”

Không Tử Viết vỗ đầu mình, chán nản nói: “Uống nhiều, uống nhiều rồi.”

Bách Lí Phụng thu nụ cười lại, lại liếc mắt nhìn cái màn, hỏi: “Tử Viết, nàng có cảm thấy trong phòng còn có người khác không?”

Không Tử Viết nâng mặt Bách Lí Phụng, ép gã phải nhìn mình, nũng nịu nói: “Này, lúc uống rượu với ta thì không được nhìn đồng nhìn tây!”

Mặt Bách Lí Phụng được Không Tử Viết nâng trên tay, trái tim gã nhộn nhạo cảm giác hạnh phúc ngọt ngào, liền lấy tay mình ôm lấy tay Không Tử Viết, cười tít mắt trông ngốc hết sức.

Không Tử Viết cố rút tay về, lại đuỗi khéo lần nữa: “Đừng cười ngốc ngếch nữa, hồi phủ đi.”

Bách Lí Phụng bắt mạch: “Đêm dài đằng đẵng, không có nàng nói chuyện cùng, làm sao ta có thể ngủ nổi.”

Không Tử Viết liếc hần một cái, không nóng không lạnh nói: “cảm ơn, giọng nói của ta còn có hiệu quả ru ngủ nữa cơ đấy.”

Bách Lí Phụng nháy đôi mắt hình trăng non, giống tiểu bạch thỏ đáng yêu nhìn Không Tử Viết, nói một cách tha thiết: “Tử Viết, nói chuyện với ta đi. Ta thấy rằng quen nàng rất lâu rồi nhưng ta không có ý nghĩ gì cả, chỉ muốn nói chuyện cùng nàng nhiều hơn chút thôi mà.”

Không Tử Viết mềm lòng, vốn định gật đầu đồng ý, nhưng nghĩ lại hai người còn trong màn, cuối cùng quyết tâm nói: “Hôm nay thực sự đã quá trễ rồi, để hôm khác ta với ngươi nói chuyện đi. Nếu ban đêm ngươi bị mất ngủ, hay là tìm việc gì làm đi. Có việc để làm cũng không đến mức quá nhàm chán.”

Bách Lí Phụng nghiêng người về phía trước, ghé sát vào Không Tử Viết hỏi: “Tử Viết, nàng có ý gì hay không? Nếu không, ta tới giúp nàng coi nhà trọ nhé. Ban ngày có thể giúp nàng đuỗi lũ côn đồ lưu manh, ban đêm có thể dẹp sạch lũ gián chuột cho nàng!”

Không Tử Viết cười khan hai tiếng nói: “Ngươi hoạt bát như vậy, ta thấy có một việc rất phù hợp với ngươi đó.”

Bách Lí Phụng vội hỏi: “Là gì?”

Không Tử Viết cười xấu xa một tiếng, đột nhiên nói: “Hái hoa tặc.”

Bách Lí Phụng xấu hổ, khổ sở ha ha nói: “Tử Viết, nàng nghi ngờ nhân phẩm của ta.”

Không Tử Viết vừa lắc lắc ngón tay vừa nói: “không có, không có. Ta đây là vì ngươi mà đắn đo suy tính nghề nghiệp phù hợp! Ngươi nghĩ mà xem, ngươi có hứng thú với giang hồ, lại nhiệt huyết bùng bùng, ban ngày tâm hồn ngươi bay bổng, ban đêm tinh thần phấn chấn. Bình thường trong túi ngươi chẳng mấy khi có tiền, lại yêu thích vận động thân thể. Nên tổng hợp lại thì ngươi quả là cực phẩm hái hoa tặc.”

“Làm hái hoa tặc đi.”

“Ngươi đã không phải trả tiền, còn được rèn luyện thân thể. Và lại quan trọng nhất là, đầu năm nay làm đại hiệp đạo mạo cũng chẳng được cái cóc gì, chỉ bằng làm một hái hoa tặc trộm ngọc cướp hương. Ngươi yên tâm, chỉ dựa vào hình tượng của ngươi, đảm bảo có thể tạo thành một đẳng cấp mới.”

“Không chừng, cô nương xinh đẹp khắp thiên hạ này có thói quen trước khi đi ngủ, để mở một cánh cửa cho ngươi vào đó. Hi hi...”

Bách Lí Phụng nhìn vẻ mặt hào hứng của Không Tử Viết, hơi động lòng hỏi: “Nàng nói thật chứ?”

Không Tử Viết chỉ muốn mau chóng đuỗi Bách Lí Phụng đi, sợ gã che mặt trong màn sẽ làm hồ li ngạt thở, nên cô gật lấy gật để, thành thật nói: “Hoàn toàn thật! không tin? Nếu không tin ngươi hãy nhìn vào ánh mắt chân thành của ta này!”

Bách Lí Phụng ra vẻ đắm chiêu nhìn Không Tử Viết, đột nhiên nhếch miệng cười lộ ra hàm răng bóng loáng, sáng khoải đáp: “vậy được, ta về trước.”

Không Tử Viết vội đứng lên, khách sáo tiễn: “Rảnh lại tới nha.”

Bách Lí Phụng cười híp mắt, hứng thú đáp lại: “Ừ.”

Trong phút chốc, Không Tử Viết cảm thấy hơi lạnh. Vì sao Bách Lí Phụng cười có chút là lạ?

Vật và lăm mồi tiễn được Bách Lí Phụng đi, Không Tử Viết vội chạy lên lầu hai, kéo tấm màn màu xám ra.

Vừa nhìn một cái, suýt nữa thì cô phun máu mũi!

Nam tử che mặt thân thể trắng kiện đang ôm lấy bờ vai hờ hững của Hồ Ly.

Làn môi đỏ mọng của Hồ Ly khẽ nhếch, hai gò má ửng hồng, dịu dàng túm lấy vạt áo của nam tử che mặt, thật sự là muốn cự tuyệt mà lại chờ mong, muốn nói lại thôi.

Bộ quần áo đen của gã bị mặt đã bị Không Tử Viết cắt te tua từ lâu, cơ bản không thể che được cơ thể tam giác ngược khêu gợi của hắn. Da thịt màu đồng, y phục rách rưới, đôi lưng trắng thắm đẫm máu, đôi mắt đen lấp lánh như thạch, tất cả đều chứa đựng sức hấp dẫn không thể kháng cự cùng cảm dỗ thần bí không thể chống lại!

Hai người trao đổi hơi thở, tựa như đang truyền tới khiến người ta không khỏi mặt đỏ xấu hổ. Cơ thể hai người vận vẹo tạo ra đường cong ám muội, dường như vừa qua một hồi vận động say sưa vui vẻ, giờ phút này đang lười biếng tựa vào nhau.

Không Tử Viết trượt ánh mắt dọc theo cơ thể hai người một cách không trong sáng, cuối cùng chăm chú vào vị trí quan trọng. Thật là... càng nhìn càng

thấy, hủ nữ cuất hiện, đây tuyệt đối bị mỹ nam gọi mở mà! nhớ lúc đầu cô còn là một con hổ cái trong sáng biết bao... bây giờ, lại có thể nhìn chăm chăm đàn ông mà sinh ra hàng đống những suy nghĩ bỉ ổi. Yên tâm, cô là người có cốt khí, nhất định sẽ tự khinh bỉ mình một phen sau đó... lại tiếp tục bỉ ổi!

Gã che mặt thấy ánh mắt càng ngày càng quá đáng của Không Tử Viết, khẽ kêu một tiếng, hỏi: “Ngươi nhìn cái gì thế hà?”

Không Tử Viết đáp lại rõ ràng ngắn gọn: “Người.”

Gã che mặt sững người, Hồ Li cười.

Nghe tiếng cười của Hồ Li, Không Tử Viết lập tức hồi hồn, nói với gã che mặt: “Hôm nay ngươi đã ôm Hồ Li, ngươi phải chịu trách nhiệm với gã.”

Gã che mặt meo máo, lộ vẻ do dự hỏi: “Ta...ôm...gã?”

Không Tử Viết chỉ tay: “Đây không phải ôm thì là gì?”

Gã che mặt nhẹ giật mình, “chỉ vì cái này mà bắt ta chịu trách nhiệm?”

Không Tử Viết gật đầu, thần bí nói: “chẳng dám giấu gì, Hồ Li chính là hồng bài của “Phi Vân Các” bên kia đó. Bình thường chỉ sờ tay một cái cũng mất 2 ngàn 2 trăm lượng. Ngươi xem ngươi đó, ôm hân gần một đêm, ngươi định trả bao nhiêu đây?. Nhìn ngươi đường đường là đàn ông, chắc không định quýt nợ chứ?”

gã che mặt rối rắm một lát, cuối cùng ổn định lại tinh thần hỗn loạn. Gã cười như không nhìn Không Tử Viết, làm cô cảm thấy một luồng khí lạnh truyền đến lòng bàn chân. Nhưng không hiểu sao, cô cảm thấy người đàn ông che mặt này hơi quen quen. Mà trong sự quen thuộc này có còn một tình cảm nào đó khó hiểu.

Không Tử Viết không nhịn được tới gần, nhào người ra, muốn ngửi mùi hương trên người gã che mặt.

Không ngờ Hồ Li đột nhiên bật lên, đẩy Không Tử Viết một cái, rì rầm than gì đó.

Không Tử Viết bình ổn tâm tình, nói với gã che mặt: “làm phiền ngươi giải huyết đạo cho hân đi.”

Gã che mặt lại nở nụ cười với cô: “có chuyện muốn cô làm, một vạn hai hoàng kim.”

Con ngươi Không Tử Viết đảo một vòng, nhìn Hồ Li: “Hồ Li, thật xin lỗi, bây giờ ta mới biết, thứ đáng giá thì ra không phải là thân thể mà chính là thủ đoạn. àiz... Ngươi chịu uất ức chút đi, ta cũng bắt lực.”

Hồ Li tròn mắt với Không Tử Viết một cái bèn quay ra ú ớ với gã che mặt hai tiếng. Gã che mặt liền giải huyết đạo cho Hồ Li, hân lập tức ngồi bật dậy từ trên giường, lôi cổ áo Không Tử Viết một cái định hé miệng rống lên. Nhưng hân bỗng nghĩ tới tình cảnh của mình lúc này, chỉ có thể nuốt xuống cổ, không cam lòng đẩy Không Tử Viết một cái, sáng giọng: “Cái đồ oan gia này! Không cho phép nói lung tung nữa!”

Không Tử Viết nổi hết da gà, quay về phía Hồ Li nói: “Vâng, tỷ tỷ.”

Hồ Li lườm cô, miệng há ra rồi lại ngậm lại, vai run run, cuối cùng thở dài thườn thượt, cố ổn định cảm giác tức giận, cố tha thứ cho sự kích bác của Không Tử Viết. Sau đó sự thật đã chứng minh rằng tính cách gã không cho phép! Người đẹp Hồ Li của chúng ta lại tức giận! Gã nhảy xuống đất, lao thẳng vào người Không Tử Viết, kéo cổ áo cô lác như điên rồi gào thét: “Không Tử Viết, nằng gọi ta là tỷ tỷ nữa xem?! Xem ta có bóp chết đồ khôn kiếp độc mồm nằng không!”

Không Tử Viết nhin cười, sửa ngay: “Đại ca, đại ca, chú ý hình tượng. Ngươi vừa gào thì ta đã nhìn thấy miếng rau hẹ dặt trên răng ngươi kia kia.”

Hồ Li giật mình, lập tức buông tay, quay người lại về phía tường, rút ra một tấm gương nhỏ dặt trong thắt lưng, nhe răng tròn mắt soi lên soi xuống, khi xác định Không Tử Viết đùa mình, Hồ Li lại giật dừ lần nữa!

Nhưng ngực hân chỉ phập phồng hai cái rồi xoay người tới trước bàn. Hoi mắt tự nhiên ngồi xuống ghế, đảo mắt nhìn qua đồng xương Không Tử Viết ném trên bàn, cầm một miếng thịt tự bỏ vào mồm, nhai nhai rồi kêu “thơm” một tiếng!

Bụng gã che mặt cũng ọt một tiếng, gương mắt nhìn Không Tử Viết.

Dù Không Tử Viết biết gã che mặt sẽ không làm hại mình những vẫn dè dặt cẩn thận, chuẩn bị sẵn sàng. Cô không muốn thấy mặt gã che mặt nên sau khi đưa cho hân cái tai lợn, liền định bỏ mồm xuống, che tầm mắt lại.

Nhưng gã che muốn có ý muốn đùa giỡn Không Tử Viết. Đầu tiên là ngăn cản Không Tử Viết hành động, sau đó tự mình bỏ miếng vải đen che mặt xuống.

Không Tử Viết vội xòe tay, hoảng hốt nói: “Đừng đừng đừng, ngươi cứ giữ sự thần bí của mình tiếp đi.”

Gã bịt mắt cong môi cười, kéo tấm khăn che mặt xuống, chẳng hề cho Không Tử Viết lấy một cơ hội né tránh. Từ đầu chí cuối đôi mắt hân cứ đăm đăm nhìn Không Tử Viết, không muốn bỏ qua bất cứ vẻ mặt nào của cô.

Khi chân dung sau tấm khăn đen lộ ra, Không Tử Viết chỉ cảm thấy ghen tở.

Đó là một gương mặt chỉ thuộc về đàn ông—không quyến rũ, không đẹp đẽ, không dung tục, không mềm mại mà cứng cỏi, góc cạnh rõ ràng, ngũ quan sắc nét!

Nếu bạn chỉ nhìn mặt phải của hắn thì sẽ cảm thán một câu như sau: Ôi! Thiên thần!

Nếu bạn chỉ nhìn mặt bên trái của hắn, cũng sẽ cảm thán một câu: Ôi! Thần mồi!

Mặt phải của hắn thật sự rất đẹp, anh tuấn bất phàm như một tác phẩm được khắc họa dưới bàn tay của nhà nghệ thuật.

Mặt bên trái của hắn lại có một vết sẹo do bị bỏng rất rõ, có vẻ rất dữ dằn, thậm chí có thể nói là hơi kinh dị.

Không Tử Viết chẳng hề sững sờ, chỉ liếc mắt nhìn một cái rất bình thường, sau đó tiện mồm quăng ra ba chữ, “Ăn đi nhé.”

Gã bịt mắt dùng đôi mắt đen như mực nhìn Không Tử Viết có vẻ như chẳng hề sợ hãi gì, càng lúc càng cảm thấy cô gái này không bình thường. Nghĩ lại, bất cứ ai nhìn thấy bên mặt xấu xí như ma này của hắn đều vô thức lùi một bước, muốn tránh càng xa càng tốt. Thế mà Không Tử Viết lại là một ngoại lệ.

Thật ra, gã bịt mắt không hề hay biết khoảnh khắc gã kéo tấm khăn đen xuống, Không Tử Viết đã nhận ra hắn rồi!

Hắn...chính là tù nô!

Tuy chữ “nô” vốn bị ẩn trên mặt hắn đã bị những vết sẹo xấu xí kia che lên, tuy nước da vốn xin mờ của hắn đã được thay thế bởi làn da màu đồng xanh đẹp, tuy ánh mắt vốn trầm lạnh của hắn đã biến thành đôi mắt đen sâu thẳm, tuy giọng nói bị vỡ khó nghe của hắn đã biến thành giọng khàn khàn gọi cảm, tuy ngũ quan chẳng hề bắt mắt của hắn đã trở nên cứng cỏi, sắc nét, tuy hết thảy những gì thuộc về hắn đều đã thay đổi hoàn toàn, nhưng Không Tử Viết vẫn nhận ra hắn ta!

Không Tử Viết tin rằng, lúc này dù hắn đứng trước mặt Vệ Đông Li thì Vệ Đông Li cũng có thể nhận ra hắn một cách dễ dàng!

Không Tử Viết hơi đắc ý, vì cô đã nhận ra hắn, cô biết hắn chính là tù nô!

Không Tử Viết nào phải người bình thường, cô là chúa sơn lâm mà! Cho dù mũi cô không thính như mũi chó, nhưng dẫu gì cũng là thú vật, có cách riêng để nhận ra người ta.

Trên cơ thể mỗi người đều có một mùi đặc trưng. Nói thế này cho dễ hiểu vậy, pizza có mùi của pizza, bánh mì có mùi của bánh mì. Với cái mũi của Không Tử Viết thì ai cũng giống như một miếng thịt. Nếu để ý thì chỉ cần ngửi kĩ sẽ phân biệt được đại khái. Đương nhiên, nếu bạn không để tâm thì đừng hòng phân nổi cái gì.

Tuy đáng vẻ, khí chất và giọng nói của tù nô đã thay đổi rất nhiều, có thể nói là hai người khác nhau. Nhưng cảm giác mà hắn cho cô chẳng hề thay đổi. Mùi thơm ấy càng không thay đổi!

Thôi được rồi, cô thừa nhận là với chuyện ngửi mùi hương nhận ra đàn ông, cô chỉ là chuyên gia nửa mùa. Nếu không thì cô đã nhận ra gã bịt mắt là tù nô từ lâu rồi.

Thú thật là trước giờ đầu óc cô vẫn luôn lơ đãng, cơ bản là vô dụng trong việc phân biệt ai với ai.

Bây giờ cô biết gã bịt mắt chính là tù nô, vậy thì tù nô lại là ai đây?

Người đàn ông có đôi mắt đen như diệp thạch, tính cách cứng rắn, trên mặt có ẩn một chữ “nô”, cùng với bộ da rắn ở thắt lưng, hết thảy đều khiến Không Tử Viết cảm giác vô cùng quen thuộc, giống như đã bước một chân vào trong kí ức dần sáng tỏ vậy.

Khẽ cúi mắt xuống, quay ngược kí ức về ngày trước.

Dưới vách núi dựng đứng, trên cây tùng, một con rắn xanh, một cậu bé. Nơi vách núi dựng đứng, Vệ Đông Li giết con rắn xanh, còn cậu bé không biết đi đâu. Hóa ra, cậu bé vẫn luôn ở bên cạnh Vệ Đông Li, trên mặt còn bị ẩn một chữ “nô”. Hóa ra, cậu bé vẫn luôn che giấu, chưa từng để người khác biết khuôn mặt thật của mình.

Song xoay một vòng, ai mà ngờ được rằng cậu bé ban đầu đã thành tù nô của ngày hôm nay, mà con rắn xanh lúc đó đã biến thành Không Tử Viết của bây giờ?!

Khi Không Tử Viết vẫn còn là một con bạch hổ, cô đã có một cảm giác thân thiết không thể nói rõ được với tù nô. Chỉ là lúc ấy, đôi mắt của tù nô lúc nào cũng u tối mờ mịt, khiến cô không thể thấy được những bí mật hắn giấu kín sau vẻ ngoài xấu xí ấy. Hôm nay, cô vẫn không hiểu vì sao tù nô lại biến mình xấu đi, nhưng cô tin hắn, cảm thấy chắc chắn hắn có lí do riêng. Và lại, Không Tử Viết rất khâm phục hắn. Nghĩ mà xem, hắn đã tự làm mình xấu xí trong suốt mười năm trời, một sự kiên trì bền bỉ khó mà diễn tả được.

Tù nô mãi mãi không biết được, đôi mắt đen như diệp thạch và cái đai lưng da rắn của hắn đã khiến Không Tử Viết rung động biết bao nhiêu.

Vì lòng biết ơn tù nô, vì sự kiên nhẫn của tù nô, vì tù nô trọng tình trọng nghĩa, vì sự rung động tù nô đã mang đến cho Không Tử Viết, trái tim vô địch của cô đã bắt đầu mềm nhũn, bắt đầu biết tin một người đàn ông, tin có người đàn ông đáng để cô nắm tay, đáng để cô yêu thương thật lòng.

Không Tử Viết không kiềm chế nổi trái tim đang nhảy nhót của mình, cứ nhìn tù nô chăm chú. Nhưng cô biết phải cố khống chế về mặt của mình, không thể để nụ cười của mình dọa tù nô chạy mất được.

Tù nô đang nằm trên giường, bị Không Tử Viết cười cho đến nỗi cả người không thoải mái, không biết cô lại có suy nghĩ quái quỷ gì nữa đây. Nhưng không thể phủ nhận rằng nụ cười của Không Tử Viết thật sự rất cuốn hút, sự đau đớn trên người hắn cũng đã dịu đi nhiều.

Không Tử Viết cúi người, nở nụ cười dịu dàng, tự tay đắp chăn cho tù nô.

Tù nô thận trọng nhìn từng hành động của Không Tử Viết, không biết vì sao cô lại... lại dịu dàng như thế? Sự dịu dàng này quá kì lạ, hắn hơi hốt hoảng. Một giây tiếp theo, hắn lại thấy Không Tử Viết khẽ nhủ mồm, trông hơi bức bối. Tù nô khó hiểu, chẳng biết sao về mặt của Không Tử Viết lại phong phú như thế. Quá phong phú khiến hắn không đỡ nổi.

Thật ra, Không Tử Viết đang nhớ tới Vệ Đông Li qua tù nô.

Không Tử Viết không hề hay biết tù nô đã thoát khỏi bàn tay của Vệ Đông Li, nhưng cũng thoáng đoán được kết quả tất yếu này.

Cô biết tù nô đến vì “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, cũng biết rằng Vệ Đông Li chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội cướp đoạt báu vật.

Hai người này ngộ hẹp gặp nhau, chắc chắn phải người sống ta chết, nhưng ai chết thì còn chưa nói trước được!

Cô thấp thỏm bất an, sợ Vệ Đông Li sẽ nhận ra mình, sẽ nộ dịch cô, ngược đãi cô, hành hạ cô! Thú thật là Vệ Đông Li đã tạo thành bóng ma tâm lý cho Không Tử Viết. Thử nghĩ mà xem, nếu một người chết nhiều lần trong tay một người kia, muốn không sợ hãi cũng khó đấy!

Không Tử Viết bảo mình phải bình tĩnh! Nhưng vừa nghĩ tới Vệ Đông Li thì cô đã không thể bình tĩnh nổi nữa, chỉ còn biết đau trứng mà thôi!

Thôi vậy, nếu phải cô đã tự trải qua thì cô cũng không tin một cô gái có thể biến thành một con bạch hổ, rồi một con bạch hổ cũng có thể biến thành một cô gái.

Cho dù Vệ Đông Li tìm thấy cô thì làm sao nhận ra nỗi cô chính là con bạch hổ hắn đã bị bắt nạt chứ? Ha ha ha ha... nếu có một ngày gặp lại Vệ Đông Li, chắc chắn cô sẽ “cảm ơn” những “chăm sóc” hắn từng dành cho mình!

Mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng. Cô không tin với IQ của mình mà không đầu lại được với Vệ Đông Li!

Đương nhiên, nếu Vệ Đông Li không tới chọc cô, thì cô cũng có thể rộng lượng không so đo quá khứ mà tránh hắn càng xa càng tốt.

Không Tử Viết nghĩ đi nghĩ lại đột nhiên gập bụng cười. Rồi lại tắt ngấm, cúi đầu nhìn tù nô đang nằm trên giường, giải thích cẩn thận: “Ta không cười chàng. Chỉ là vừa nghĩ tới một chuyện cười thôi.”

Tù nô không nói nhiều, gật đầu ý đã hiểu.

Hồ Li lại nhảy qua, hỏi: “Chuyện cười gì thế?”

Không Tử Viết vắt óc nghĩ những chuyện cười mình từng thấy, nói: “Trước đây ấy, có một con mèo, vì cuộc sống mà phải bán thân vào kĩ viện. Một ngày nọ, con chuột tới kĩ viện, kêu muốn ngủ cùng con mèo. Con mèo thề chết chứ không chịu nghe theo. Con chuột giận quá: ‘Lúc đầu mày theo đuổi ông đây chết đi sống lại, bây giờ đáng tới tận cửa còn giả vờ đứng đắn cái con khi!’”

Tù nô run run bờ vai, bật cười, Hồ Li tròn tròn mắt tức giận!

Hồ Li hừ mũi, nói: “Chuyện cười này đáng cười lắm sao? Vớ vẩn!”

Không Tử Viết vừa nghe đã biết mình lại chọc vào vết sẹo của người ta rồi, vội cười ha ha nói: “Hồ Li, về phòng ngủ đi. Khuya lạnh rồi đấy.”

Hồ Li quay đầu nhìn tù nô đang nằm trên giường Không Tử Viết, hỏi: “Hắn thì sao?”

Không Tử Viết dùng ánh mắt “Người bị ngốc à” lườm Hồ Li một cái, “Đương nhiên hắn cũng ngủ rồi.”

Thất lạng Hồ Li tự dung mềm oặt, dựa cả người vào vai Không Tử Viết, mềm giọng nói: “Tử Viết, ta sợ không dám ngủ một mình đâu. Nhờ ban đêm hắn giờ trò với ta, ta...ta biết làm thế nào?”

Không Tử Viết dựng hết tóc gáy, nhin cười nói: “Người yên tâm đi, hắn không mù, vẫn còn biết phân biệt đực cái.”

Cả người Hồ Li cứng đờ, nghiêng dăng treo treo, lại cố nấn nỉ: “Nàng đã nói thế rồi thì ta càng không thể ngủ một mình được. Thật ra ta đang lo cho nàng, sợ hắn quấy rối nàng. Và lại, nhân phẩm của hắn không tốt tạo nào. Tối qua chúng ta đã cứu hắn, thế mà hôm nay hắn lại lén vào phòng nàng có ý làm loạn!”

Khổng Tử Viết nhìn tù nò đang nằm trên giường, ánh mắt người chạm nhau, Khổng Tử Viết nở nụ cười dịu dàng, “Được rồi, người cứ yên tâm đi, hấn sẽ không làm gì đó đâu.”

Tù nò khẽ rũ mắt xuống, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt màu đen vàng của Khổng Tử Viết, chủ động mở miệng bảo đảm: “Ta đường thương xong sẽ đi ngay.” Sau đó còn nhắc nhở thêm, “Ban đêm cô nương đi ngủ vẫn phải đề phòng. . .hái hoa tặc đấy.”

Khổng Tử Viết ngẩn người, sau đó liền hiểu hái hoa tặc tù nò muốn ám chỉ chính là Bách Lý Phượng. Nghĩ tới tù nò vẫn quan tâm tới mình, cô thấy ấm lòng vô cùng. Dù sự quan tâm này không hề trộn lẫn tình cảm mờ ám, song Khổng Tử Viết vẫn thấy ấm áp, cảm giác thân thiết tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Chẳng hiểu vì sao, cô có thiện cảm khó có thể diễn tả nổi với tù nò. Dù hấn thuộc loại đẹp trai bị hủy dung, nhưng cô vẫn cảm lòng không đâu muốn lại gần, muốn tiếp xúc với hấn. Cảm giác ấy rất kì diệu, trong phần khởi mớ hồ còn có kích động và bất an, hoài nghi và phỏng đoán.

Đương nhiên, nếu một ngày đẹp trời nào đó cô phát hiện ra vết sẹo trên mặt tù nò là giả, cô xin đảm bảo với thổ địa công công rằng, cô sẽ càng thích tù nò hơn!

Tù nò nhìn Khổng Tử Viết đang không ngừng cười ngây ngô, thấy hơi động lòng, thầm nói: Chẳng lẽ cô gái này thần kinh có vấn đề, sao cứ nhìn mặt ta mà cười như si mê thế.

Hồ Li khẽ ho một tiếng, cắt ngang ánh mắt “triền miên” của Khổng Tử Viết và tù nò.

Ba người mỗi người một suy nghĩ liếc nhìn nhau một cái, sau đó chia nhau tìm giường mà ngủ.

Đáng lẽ tù nò tính ở phòng khác, nhưng Khổng Tử Viết lại không muốn để hấn phải di chuyển, thế là đặc biệt phê chuẩn cho hấn ngủ ở khuê phòng mình, còn cô thì ở bên trái tù nò để tiện chăm sóc. Còn Hồ Li thì sao, gã ở ngay bên trái Khổng Tử Viết để tiện theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hỷ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Mật thất giấu điều quỷ dị

Dù Tù Nô không biết Khổng Tử Viết chính là con bạch hổ thích được mình mát xa, nhưng Khổng Tử Viết lại biết rất rõ gã là ai. Dù gã có biến thành cái dạng gì thì cô thích ở cùng gã là điều không đổi.

Dưới sự chăm sóc tận tình của Tử Viết, vết thương của Tù Nô lành rất nhanh, kết vảy, đến cả nước da cũng hiện lên màu sắc khoẻ mạnh mê người.

Khổng Tử Viết không nói chuyện mấy với Tù Nô, giống như lúc đầu, ba ngày hai lượt quay về mua thuốc bổ. Tới khi thân thể Tù Nô khá hơn thì vì tiền của cô cũng gây mớp rồi.

Vì không muốn mọi người phải nhịn đói cùng mình, Khổng Tử Viết chỉ còn cách bảo Bách Lý Phượng chuẩn bị ngân phiếu ba ngàn lượng, mở sòng bạc kiếm tiền.

Ban ngày cô chạy đi mua dụng cụ mở sòng, ban đêm lại “chong đèn suốt đêm”, mỗi ngày đều đầu tắt mặt tối.

Hồ Li luôn lớn vồn xung quanh cô, hầu như chẳng rời một tấc. Thi thoảng lại ghé vào bàn hỏi Khổng Tử Viết: “Sao nàng lại có nhiều ý tưởng mới mẻ vậy?”

Khổng Tử Viết vung một bút rồi trả lời ngắn gọn: “Ồ trong đầu mà ra.”

Hồ Li không đáp lại Khổng Tử Viết, chỉ gơ tay khều khều ngón nên lúc sáng lúc tối, yên lặng cùng cô làm việc. Gã cũng chẳng nghĩ gì mấy nhưng lại ngẩn người nhìn ngón nên, quên không rút tay về nên bị nên xém vào tay. Gã thấp giọng rên một tiếng, rút ngón tay về, tay áo theo động tác của hấn bay lên vô tình làm tắt ngọn nên đang cháy.

Khổng Tử Viết vọt vút bút xuống, trong nháy mắt khi ngón nên tắt liền nắm tay Hồ Li, đưa đến bên môi mình dùng sức thổi.

Hồ Li vì bị Khổng Tử Viết bất chợt lôi kéo làm mất thăng bằng, cả người đổ về phía trước, đưa cả ngón tay mình vào miệng cô.

Miệng Khổng Tử Viết vừa ẩm vừa mềm, vì bị ngón tay hấn đột nhiên cho vào khiến chiếc lưỡi tinh tế của cô khó chịu, theo phản xạ đẩy về phía trước.

Hồ Li không thờ nổi, từ ngón trở truyền đến một con tê dại, dọc theo dây thần kinh trong cơ thể truyền vào tim. Tim của gã đập thình thịch, đó là cảm giác từ trước tới nay chưa từng có. Gã không ngờ Khổng Tử Viết lại lo lắng cho mình như thế.

Trong bóng đêm, hơi thở của hai người toả ra hương vị mờ ám, dường như muốn triền miên dây dưa trong đêm.

Hồ Li nghĩ, lưỡi Không Tử Viết dường như có vô số miếng hút chân không, hút chặt lấy ngón tay gã, hút đi cả linh hồn gã.

Không Tử Viết coi ngón tay Hồ Li như cây kẹo mút, đầu ngón tay tựa như có hương thơm ngọt, rất hợp khẩu vị của cô.

Không khí yên tĩnh quý dị, phòng bên truyền tới tiếng giường cọt két cùng với rên rỉ mất hồn khiến người khác chìm vào miên man.

Không Tử Viết chợt tỉnh, nhanh chóng nhả ngón tay Hồ Li ra, quay đầu chạy sang phòng Tù Nô kế bên.

Hồ Li giật mình tỉnh lại, vội thu lại ngón tay bị Không Tử Viết ngậm qua, đứng dậy theo sát phía sau.

Một khắc này, Không Tử Viết cảm thấy căn phòng cách vách này quá xa, tựa như phải vượt qua nghìn năm, mà Hồ Li lại thấy căn phòng này quá gần, chỉ nháy mắt là tới.

Lúc Không Tử Viết đập cửa xông vào phòng Tù Nô, giường vẫn không có dấu hiệu ngừng, tiếng kêu mê hoặc lòng người càng thêm mất hồn.

Không Tử Viết nuốt nước bọt, nhìn Hồ Li bên cạnh hỏi: “Ngươi cảm thấy lúc này chúng ta có nên đi vào không?”

Hồ Li tròn trố mắt: “Nàng cũng đã đứng trước giường người ta rồi còn hỏi có nên hay không?”

Không Tử Viết nhếch miệng cười, nâng tay đốt nến trên bàn lên.

Trong khoảng khắc nến sáng, giường lại vang lên tiếng kêu kịch liệt giống như chạy nước rút khiến người ta không khỏi chìm vào cõi miên man. Ngay sau đó, trong màn vọng ra tiếng than nhẹ của hai người. Cuối cùng, rằm một cái, giường sập.

Không Tử Viết giờ ngọn đèn soi vào hai người đàn ông trong màn, không khỏi khâm phục nói: “Hai vị quả nhiên là hùng lực khí thế, nửa đêm còn có thể làm hỏng chiếc giường của ta.”

Bách Lí Phượng đỏ mặt, bước vội tới trước mặt Không Tử Viết chỉ vào Tù Nô hỏi: “Hắn là ai? Sao lại ngủ trong phòng nàng?”

Không đợi Không Tử Viết trả lời, Tù Nô lạnh lùng quét mắt về phía Bách Lí Phượng một cái, hỏi Không Tử Viết: “Vị đạo chích đêm hôm nhảy từ cửa sổ vào này là ai?”

Bách Lí Phượng mắt lóe sáng, ưỡn ngực đáp: “Ta đến tìm Không Tử Viết.”

Tù Nô mặt không chút tình cảm nói: “Lần sau xin mời đi cửa chính.”

Không Tử Viết nhìn về phía Bách Lí Phượng, Bách Lí Phượng ho nhẹ một cái giải thích: “Ta đến tìm nàng để bàn chuyện mở sông bạc. Nhảy...nhảy từ cửa sổ vào vì muốn rèn luyện ít kỹ năng trộm hương cướp ngọc.”

Không Tử Viết run rẩy cánh môi, thầm nghĩ: thằng nhãi này sợ không đơn giản là muốn rèn luyện kỹ năng trộm hương cướp ngọc? Ta thấy ngươi muốn thực hành rồi rút ra kinh nghiệm thì đúng hơn! Nếu không sao lại mò đến tận giường?! Hôm nay cô đã hiểu thế nào là tự cầm đá đập vào chân mình rồi!

Không Tử Viết còn chưa hết sợ hãi nhìn Bách Lí Phượng, nói một cách thật lòng: “Không được lấy ta ra luyện tập, ta mới được người bảo vệ rồi.”

Bách Lí Phượng chỉ Tù Nô: “Hắn?”

Không Tử Viết gật đầu, “Đúng, chính là hắn. Ban ngày làm thuê, buổi tối giúp ta trông coi bảo vệ nhà.”

Bách Lí Phượng nhíu mày hỏi: “Hắn ở phòng của nàng?”

Không Tử Viết gật đầu đồng ý với suy nghĩ của hắn: “Ta đổi phòng rồi!”

Bách Lí Phượng cười làm vầng trăng non loé sáng, kéo tay Không Tử Viết ra ngoài, “đi nào, đến phòng nàng đi, ta có chuyện muốn nói.”

Hồ Li xoay người một cái, quỵn rũ dựa vào không cửa. Chân vừa nhấc liền găm mạnh lên khung cửa còn lại, giường cảm hướng về phía Bách Lí Phượng nói: “Lần qua lần lại làm sập giường của Tử Viết, ngươi định cứ thế mà đi?”

Bách Lí Phượng vô tội hỏi lại: “Ý gì thế? Chưa thoả mãn, muốn ta chém nát một cái bàn nữa?”

Hồ Li cũng không bức, nói thẳng: “Chúng ta mở quán phải mất tiền. Nếu ngươi không thích cái bàn đó thì có thể chém. Nhưng mà tiền bồi thường chắc chắn phải bỏ ra.”

Bách Lí Phượng lập tức sờ vào túi mình, sau đó cười gượng nhìn Không Tử Viết: “Tử Viết, ta quên đem theo bạc rồi.” Dò hỏi tiếp: “Nếu không ta chạy sang “Phi Văn Các” bên kia lấy cho nàng một chiếc giường mới về nhé?”

Không Tử Viết nhếch miệng: “Bỏ đi. Máy chiếc giường bên đó đều được dùng với tần suất cao, thôi để họ giữ lại đi.”

Hồ Li liếc mắt cắt ngang lời Không Tử Viết, không chịu bỏ qua nói: “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, sao lại có thể bỏ qua như thế?”

Bách Lí Phụng không vui nói: “Này, cái tên sai vật này soi mói cái gì? Nhà trọ này là của ta và Tử Viết, phá một chiếc giường có đáng gì?”

Hồ Li tròn mắt hỏi: “Cái gì, đây là nhà trọ của người và Tử Viết? Vậy ta...”

Không Tử Viết thấy sự chằng lảnh liền nhảy vào giữa hai người, nhẹ lời khuyên bảo: “Đi hoà vi quý, dĩ hoà vi quý...”

Bách Lí Phụng và Hồ Li cùng hừ lạnh một tiếng, quay mặt về hai hướng ngược nhau, đỡ phải nhìn thấy bản mặt chán ghét của người kia.

Không Tử Viết bị kẹp giữa hai người có cảm giác luống cuống chẳng biết làm sao cho phải. Bất đắc dĩ đề nghị: “Hay là chúng ta chơi mạt chược đi?”

Không Tử Viết không thấy ai phản đối liền để ba người đàn ông theo mình xuống tầng, sau đó chỉ qua cách chơi và luật chơi mạt chược. Hành động này cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của ba người đàn ông, hình thành cục diện hoà bình tạm thời.

Nhưng sau khi ba người đàn ông hiểu cách chơi và quy luật chơi ba người lại bắt đầu không vừa mắt nhau, phải chen ép nhau trên bàn cờ bạc mới thấy vui.

Vì thế mà xuất hiện tình cảnh thế này.

Hồ Li nhìn Không Tử Viết, chớp đôi mắt hồ li quyến rũ nói: “Tử Viết, nàng cho ta mượn một nghìn lượng bạc được không?”

Bách Lí Phụng nắm cổ tay Không Tử Viết, nhiệt tình như lửa nói: “Tử Viết, đưa ta một nghìn lượng được không, ta nhất định sẽ thắng!”

Đôi mắt Từ Nô tối đen như mực thâm thúy nhìn về phía Không Tử Viết, ngắn gọn xúc tích: “Ta sẽ trả cho người.”

Mặt Không Tử Viết nhăn nhó như bị táo bón, do dự một hồi móc ra... một chồng thẻ cứng, sau đó trên mỗi tờ viết một con số với hai chữ số khác nhau làm thẻ đánh bài. Cho tới khi viết đủ bốn nghìn lượng mới đưa cho mỗi người một thẻ đánh bài một nghìn lượng.

Hồ Li cầm tấm giấy cứng hỏi: “Cái này.... cái này là gì đây?”

Không Tử Viết nghiêm mặt nói: “Có đưa cho người một ngàn lượng người cũng không có tiền lẻ, chỉ bằng dùng cái này đi. Nhưng các người yên tâm, cái này là sản phẩm của sông bạc ta, tất nhiên tương đương với ngân phiếu. Nên các các người mỗi người nợ ta ngân phiếu một ngàn lượng.”

Hồ Li sờ môi bắt đầu run rẩy của mình lại, Bách Lí Phụng tròn tròn đôi mắt hay cười, Từ Nô khề rừ mắt xuống, nhìn chằm chằm cái thẻ cứng trong tay! Cái tâm trạng này xoắn xýt khó có thể hình dung được!

Không Tử Viết khịt mũi, bắt đầu chia bài, mọi người mới tỉnh táo lại, nghiêng răng nghiêng lợi bắt đầu chơi.

Lúc mới bắt đầu, ba người đàn ông lần lượt thắng, chỉ có mỗi Không Tử Viết thua. Tiếp đó, Bách Lí Phụng bắt đầu thua, cuối cùng không thể không vay Không Tử Viết...thẻ cứng một ngàn lượng. Sau đó Từ Nô bắt đầu thua, lại vay Không Tử Viết...thẻ cứng một ngàn lượng. Sau cùng tới lượt Hồ Li thua, đành vay Không Tử Viết...thẻ cứng một ngàn lượng tiếp. Cuối cùng thì ba người đàn ông thua đỏ cả mắt, lần lượt vay Không Tử Viết thẻ cứng cho đến khi trời mờ sáng, Không Tử Viết vươn vai, nói với ba người đàn ông mắt đầy tơ máu: “Bây giờ Hồ Li nợ ta bảy ngàn sáu trăm lượng, Bách Lí Phụng nợ một vạn hai ngàn ba trăm lượng.” Gật đầu nhìn Từ Nô, “Người nợ ta một vạn bốn ngàn lượng.” Cười nhếch mép, “Ta tin rằng các người không phải loại có nợ mà không trả. Tuy dựa vào quan hệ của chúng ta thì kéo dài mười ngày nửa tháng cũng không thành vấn đề. Nhưng nếu kéo dài lâu quá, ta không tính lãi thì các người cũng phải biết ngại chứ. Ha ha...” Ngáp một cái, “Thôi được rồi, ta đi ngủ trước đây. Buồn ngủ quá...”

Thấy lần vẩy thêu hoa mẫu đơn đỏ thắm xinh đẹp của Không Tử Viết đang đưa lên đến lầu hai, ba người đàn ông mới ngơ ngác nhìn nhau, cảm thấy...ngày hôm nay...thật là đen đủi!

Thật ra nếu là bình thường, với tính cách của Không Tử Viết thì sẽ cho ba người kia hưởng chút ngọt ngào, sau đó hăm sâu vào ván bạc cho đến khi bán cả mình đi mới thôi.

Nhưng trong bất tri bất giác cô đã coi ba người đàn ông kia thành người của mình, cho nên mới cho họ chút lợi trước, sau đó không hề khách sáo một lười tóm gọn! Để bọn họ biết được sự lợi hại của cờ bạc, để bọn họ có những kiến thức cơ bản nhất với sông bạc!

Không Tử Viết chưa bao giờ nói, nên cơ bản không ai biết cô chính là một thiên tài đánh bạc từ nhỏ, có phong thái của nữ hoàng cờ bạc! Kiếp trước tuy ông trời cho cô một cái mặt xấu mà che quý hờn, nhưng đồng thời cũng cho cô một số khả năng cờ bạc huyền bí khó lường.

Lần này tuy cô đã thắng được mùa vụ lớn, nhưng chẳng hề có chút cảm giác vui vẻ gì, trái lại lòng cứ thấp thòm, một là lo tai họa bất ngờ ập đến, hai là lo...ba tên đàn ông kia cơ bản không có tiền trả!

Không Tử Viết nom nớp bỏ lên lầu hai, nhìn đồng hồ tây chuẩn về phòng. Chỉ sợ có tai bay vạ gió không nể nang gì mà đập xuống đầu cô. Chung quy thì kiếp trước cứ thắng được tiền là cô nhất định phải chịu một số hậu quả tương ứng.

Không Tử Viết cẩn thận dè dặt qua ba ngày, khẳng định mình không gặp phải tai họa gì mới nở nụ cười đã lâu không thấy, ưỡn ngực đắc ý. Xem ra vận

xui của cô đã tiêu hao hết từ kiếp trước rồi thì phải. Không Tử Viết vui vẻ thoải mái như nữ vương tuần tra chính nhà trọ của mình, muốn cải tạo nó thành sòng bạc, nghĩ tới cảnh vàng bạc lũ lượt chui vào túi mình. Vừa nghĩ thế thôi cô đã phấn khích vô cùng, ước gì được giàu ngao hai bài!

Cô đi loanh quanh, đến chỗ vườn sau, đến phòng của lão chủồng quây đã mất, đẩy cửa đi vào quan sát xung quanh, cô nghĩ có cần phải biến gian phòng thành một nhà gian hay không nhỉ?

Không Tử Viết nhảy nhót, nhìn thấy cái bàn, đá một cước, lăm bằm: “Tiêu rồi tiêu rồi, phải thay cái mới thôi!” Nhìn thấy cái tủ, cô lại đá một cước, “Hồng rồi hồng rồi, phải bỏ đi rồi...σ...”

Ai mà ngờ được cái tủ bị Không Tử Viết đá một phát rung rung mà còn kêu răng rắc, giống như chạm phải cơ quan nào đó. Tiếp sau đó từ đáy tủ rơi ra một cái hộp gỗ hình vuông!

Ồ...σ...ai mà ngờ được chứ, dưới cái tủ mục của lão chủồng quây đã mất lại giấu một cái hộp gỗ! Cái hộp này dài khoảng bốn lăm cm, rộng khoảng hai lăm cm, bên trong chứa đầy...vàng bạc châu báu giá trị liên thành!

Má ơi, chết mất thôi!

Không Tử Viết choáng váng, thờ người ra, đờ đẫn.

Cô nghi ngờ đầy bụng, không biết lão chủồng quây đã mất sao lại giấu đây những bất ngờ thế này? Lão có tiền như thế thì sao còn phải bán cái nhà trọ này đi? Cô còn nhớ lão chủồng quây vốn muốn bán cái nhà trọ này cho Bách Li Phụng, đã vậy vừa mở mồm là đòi năm vạn lượng! Lúc ấy cô cảm thấy lão chủồng quây không thực lòng muốn bán, mà cố tình nâng giá. Bây giờ cô lại thấy nảo của lão chủồng quây bị nhữn mất rồi! Cái nhà trọ này mà năm vạn lượng, có mà năm trăm vạn lượng cũng đáng!

Không Tử Viết dụi mắt, thấy đồng ngọc ngà châu báu vẫn còn, lại cười như dại.

Lãi rồi, cô lãi rồi!

Mẹ ơi, sau này chắc chắn cô sẽ làm việc thiện nhiều hơn nữa! Đúng là người tốt sẽ được hồi báo tốt!

Không Tử Viết chỉ sợ bị người khác biết bí mật này, vội vàng cài then cửa, sau đó nuốt nước bọt rồi vuốt ve đồng ngọc ngà châu báu kia.

Khôn! Từ nay về sau bà đây chính là người có tiền rồi! Ai không phục thì bà sẽ đổi một viên châu thành tiền đồng mà nện chết nó luôn!

Không Tử Viết phấn khởi, ước gì có thể ôm hết chỗ ngọc ngà châu báu này rồi cút luôn cho rồi!

Cô vẫn biết nguyên tắc không để lộ tiền bạc ra ngoài, lại nhảy nhót trong phòng hồi lâu, cuối cùng mệt lử. Cô đặt mông ngồi lên ván giường, ngửa người ra nằm, chân đạp mép giường. Kết quả, khiến người ta không ngờ tới là, cái ván giường này tự dưng xoay một vòng, trong nháy mắt ụp cô xuống dưới gầm giường!

Không Tử Viết còn chưa kịp la hét gì thì đã rơi vào trong bóng tối. Nhưng mà hình như cô rơi xuống trên chăn đệm, nên không bị thương gì cả.

Cô tròn tròn mắt, cẩn thận bò lên, quan sát kỹ xung quanh, chỉ sợ có một cái cơ quan cạm bẫy đột nhiên ở đâu đó bay ra lấy mất cái mạng nhỏ của mình.

Trước mặt cô là một cái cầu thang, nhìn qua cứ như dẫn thẳng xuống địa ngục. Bên tay phải cô có một bệ đá, trên bệ khảm một viên dạ minh châu to bằng mắt người, đang phát ra những tia sáng lấp lờ trong bóng tối, trên bệ đá có đặt một cái hỏa chiết tử và một ngọn đèn dầu.

Lòng tò mò thúc giục, Không Tử Viết lấy hỏa chiết tử châm đèn, sau đó giẫm từng bước lên bậc thang, nương theo ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn đầu mà đi xuống dưới.

Đoạn bậc thang này rất dài, dường như không có điểm cuối. Trong không khí còn lơ lửng mùi tanh hôi như mùi xác chết thối rữa vậy.

Trên đường Không Tử Viết đề cao cảnh giác cực điểm, cho đến lúc đi tới điểm cuối một chỗ bằng phẳng, cô mới buông lỏng cảnh giác, thở phào một hơi.

Kết quả, không biết cô giẫm phải thứ gì liền bị trượt chân, ngã nhào ra đất. Ngọn đèn trong tay cô chợt tắt ngấm, bốn phía xung quanh lại rơi vào bóng tối dày đặc.

Không Tử Viết nghiêng răng bò dậy, nhìn xuống chân mà thăm rủa, để xem thứ gì đã làm cô ngã. Kết quả, cô chợt phát hiện ra trên mặt đất dưới chân mình là một màu đen sì do rất nhiều viên đá ghép lại sát nhau.

Những viên đá đó có viên to viên nhỏ, đa số đều là màu đen, chỉ có vài viên tỏa ra sắc huỳnh quang nhàn nhạt.

Không Tử Viết không hiểu về đá, nhưng cô biết nếu như không phải do đèn dầu bị tắt, khiến mọi vật xung quanh chìm trong bóng tối, thì cô sẽ không thể nào phát hiện sự khác biệt của những viên đá đó.

Không Tử Viết quay đầu lại, nhìn bậc thềm trong bóng tối, không hề nhìn thấy bất cứ viên đá nào màu huỳnh quang cả. Những viên đá có thể phát ra ánh sáng này chỉ có ở phía dưới bậc thềm. Cúi xuống thì thấy cô ấy đang dẫm trên 1 viên đá như thế. Nếu cô đoán không sai, những viên đá phát ra ánh

sáng này chính là những ký hiệu dẫn đường. Nếu bây giờ cô liều mạng thấp đèn lên đi về phía trước, nhất định sẽ đụng phải ám khí bất ngờ, sau đó..... cô sẽ phải xuống âm phủ ghi danh mất.

Mọi người thường nói giang hồ hiểm ác, quả không sai chút nào!

Không Tử Viết run rẩy cúi thấp đầu xuống để nhìn cho rõ thứ đã khiến cô bị ngã. Thật không ngờ, đó chính là một khúc xương chân người đã thối rữa.

Không Tử Viết rung mình, cảm thấy nơi này không phải là đáng sợ bình thường. Nếu như không phải chính mình dẫm trượt phải khúc xương to tướng ấy, thì nhất định sẽ còn ngây ngô tiếp tục tiến lên phía trước, như vậy..... hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Không Tử Viết thở ra một hơi, vẫn còn hơi lo sợ.

Ôi, nếu như hôm nay cô phải chết ở đây, thì cô sẽ âm ức chết mất. Nếu là người khác mà vẫn phải cầm đèn đi vào cạm bẫy này thì cũng chỉ là bị ép buộc. Nhưng cô lại là một con hổ sóm đã quen với bóng tối, cuối cùng vẫn ngóc ngách cầm đèn chạy vào cạm bẫy này. Khinh bỉ, cô vô cùng khinh bỉ bản thân.

Không Tử Viết bực bội hừ một tiếng, rồi bắt đầu tỉ mỉ quan sát xung quanh.

Cách không xa chân trái của cô ấy vẫn còn hai cái xác chết đang nằm đó. Mặc dù không nhìn rõ tướng mạo của họ nhưng có thể khẳng định là khúc xương chân to tướng của một kẻ đã suýt chút nữa lấy đi cái mạng nhỏ của Không Tử Viết. Aiiii, xem người ta đi, chết rồi còn làm được việc tốt. Thật đúng là công đức vô lượng.

Nhìn cái chết của hai anh giai này đúng là không phải kiểu thê thảm bị trắng bình thường. Toàn thân trên dưới xỏ xiên lưới đao sắc nhọn, cơ thể còn bị cắt thành vài mảnh không đều nhau nữa chứ.

Đôi mắt đen vàng của Không Tử Viết chớp khê, sau đó cúi xuống cầm lấy khúc xương to tướng ấy, giẫm lên những viên đá huỳnh quang đến cạnh hai anh giai kia, đặt khúc xương trở về chỗ cũ, sau đó mới tiếp tục lên đường.

Mặc kệ mục đích của hai kẻ đó đến đây là vì trộm bảo vật hay bất kỳ lý do nào khác, nhưng đầu sao khúc xương ấy cũng đã cứu cái mạng bé nhỏ của cô, nên cô cũng nên làm chút việc tốt giúp kẻ đó được bảo toàn thì thế.

Trên thực tế thì Không Tử Viết cũng không biết toàn thân như vậy có thực sự quan trọng hay không. Nhưng cô vừa đầu thai đã là 1 kẻ tàn tật, chỉ nghĩ đến đó cô đã rất bực mình. Nếu không phải do tên Thanh Dục Đại Đế chết tiết kia thì cô cũng không thành đồ cụt tay được!

Không Tử Viết vừa đi vừa thở phì phì cho đến khi bị một tấm cửa đá chặn lại. Cô phát hiện ra, cánh cửa này do rất nhiều khối chữ vuông ghép thành. Xem ra, cách mở cánh cửa này hẳn là trên những chữ này đây.

Không Tử Viết quan sát một lúc sau đó nở nụ cười bí hiểm, thò tay ra lần lượt ấn bốn chữ “Vân Duyệt khách điểm”.

Quả nhiên sau đó cánh cửa dần chuyển động, một gian phòng bí mật xuất hiện.

Trong mật thất có một cái bàn và bốn cái ghế.

Không Tử Viết đi đến bên chiếc bàn, cầm ống dẫn lửa châm sáng ngọn đèn dầu chiếu sáng bộ đồ ăn bằng gỗ bày trên bàn. Trong bộ dụng cụ đó có đĩa gỗ, bát gỗ, thìa gỗ và đĩa gỗ bày đầy trên mặt bàn. Có lẽ do đã để lâu ngày nên trên bàn và bát đĩa gỗ đều phủ một lớp bụi.

Không Tử Viết bắt đầu nghi hoặc, không nên được bắt đầu suy đoán, rốt cuộc thì lão chương quầy đã mất là người như thế nào mà lại đào đường hầm bí mật chứa đầy cạm bẫy ngay trong chính nhà trọ của mình chứ?

Ban đầu cô còn tưởng lão ta trăm phương ngàn kế bố trí trong ngoài nhiều cạm bẫy như thế là để bảo vệ một bảo vật quý giá. Ai ngờ rằng trong mật thất này chỉ có một bộ bàn ghế và mấy thứ bát đĩa bằng gỗ đó.

Nếu như cô đoán không sai thì hai kẻ ngoài kia đến đây có lẽ vì muốn tìm bảo vật, nhưng chưa kịp vào căn phòng bí mật này đã phải xuống âm phủ gặp diêm vương rồi.

Nhưng cô thực sự không hiểu, rốt cục trong mật thất này giấu bảo vật gì chứ? Không lẽ, bảo vật được giấu ở đây đã được lão ta đem đi giấu ở nơi khác. Không thể như thế được. Châu báu đúng là rất đáng quý nhưng cũng không đáng để phải tạo ra nhiều ám khí như thế để bảo vệ chúng chứ.

Không Tử Viết mò trái đầy phải, đá trên đá dưới, cả gian mật thất chẳng nhúc nhích tí nào, căn bản chẳng có cái phòng bí mật nào nữa.

Không Tử Viết không tìm thấy thứ gì quý giá thì hơi không cam tâm, bèn đặt mông ngồi xuống ghế nhìn bộ đồ ăn bằng gỗ chằm chằm.

Đột nhiên mắt Không Tử Viết sáng rỡ, cô cúi đầu nhìn chăm chú bộ đồ bằng gỗ, rồi chợt phát hiện ra trong số những đồ dùng đã bị phủ đầy bụi kia có 1 chiếc thìa không hề dính bụi giống như vừa được ai đó lau vậy.

Chiếc thìa đó dài khoảng mười tám cm nhìn thoáng qua thì không có gì khác so với những chiếc khác nhưng lại khiến con người ta có cảm giác không giống. Không Tử Viết lòng tràn đầy hoài nghi, cầm chiếc thìa đó trong tay suy nghĩ chốc lát để xem có phải bên trong chiếc thìa này giấu bảo vật gì không.

Kết quả được thực tế chứng minh, đó chỉ là một chiếc thìa gỗ bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Không Tử Viết hơi thất vọng, nhưng trong đầu lại nghĩ đã đến rồi thì không thể tay không mà về được. Cô liền tháo tóc ra sau đó biến chiếc thìa thành chiếc trâm, rồi cài lên tóc. Sau đó cô men theo con đường cũ trở về phòng, đem tất cả mọi thứ quay trở lại vị trí ban đầu.

Đợi đến tối, Không Tử Viết lại mò vào mật đạo lần nữa, cho hai cái xác chết đã thối rữa vào bao, cống ra ngoài khôn.

Trong lúc đào đất, Không Tử Viết vẫn nghĩ nếu như không phải đã trải qua nhiều lần sinh tử như thế, cô cũng không đủ dũng cảm cống cái xác đó ra ngoài. Sau năm năm làm bạch hồ đến nay, những xác chết đối với cô mà nói, cũng không khác gì 1 đồng thịt. Nếu như có một ngày cô quá đói không có gì để ăn chắc cô sẽ nướng chân người lên ăn mất. Kiếp trước, có người nói, tính cô như cạp, cô vẫn không thừa nhận. Đến kiếp này nếu có người nói tính cô không dữ như cạp thì cô sẽ cắn chết nó luôn!

Muốn gào lên quá, giờ phút này chị đây thật dũng mãnh!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Lạc hồng Tử Viết

Về đến nhà trọ, Không Tử Viết ôm chần mần ra hậu viện chuyển đến phòng của lão chủồng quày, biến nó thành phòng của mình!

Một đêm mộng đẹp, sáng sớm tỉnh dậy, Không Tử Viết lại len lén vuốt ve đám ngọc ngà châu báu trước, sau đó mới bắt đầu đánh răng rửa mặt chải đầu, rồi nhếch miệng cười ngu ngơ.

Cô biến cái thìa gỗ kia thành trâm cài đầu. Chẳng hiểu sao lúc cô soi gương, càng lúc càng thấy cái thìa gỗ đó rất hợp với khí chất và gương mặt của mình.

Không Tử Viết cười tươi tắn như tắm gió xuân bước ra khỏi phòng đến lầu một nhà trọ.

Hồ Li đang dựa người vào cái trụ cửa đá, tắc lưỡi: “Sao thế này, nàng sợ người ta không biết nàng tự ăn cơm được nên mới biến thìa gỗ thành trâm cài hay sao?”

Không Tử Viết lườm Hồ Li một cái, nói: “Nếu người thấy thế này không ổn, thì đợi sòng bạc của chúng ta mở rồi, ta sẽ bắt tất cả phải đội mâm lên đầu làm mũ, người thấy sao hả?”

Hồ Li im bật, mọi người cũng im lặng theo.

Không Tử Viết ngồi xuống, húp hết một mạch bát cháo, thoải mái híp mắt lại, chép miệng: “Sau này cho nhiều thịt vào cháo hơn nữa nhé.”

Bách Lí Phụng chen mồm: “Không phải nàng muốn tiết kiệm chi tiêu ư?”

Không Tử Viết lườm Bách Lí Phụng, nhướn mày nói: “Sòng bạc mà mở rồi thì tiền bạc vào như nước! Chị đây không có cái gì, chỉ có tiền, phải hưởng thụ chứ!”

Bách Lí Phụng nghiêm túc gật gù, đập bàn hùng hổ nói: “Hay lắm! Thế thì hôm nay ta cũng phải ăn vi cá!”

Không Tử Viết đập đầu gãi, “Làm việc trước mới có cái ăn!”

Vì thế dưới sự chỉ huy năng nổ của Không Tử Viết, ba người đàn ông nợ nần phải nhẫn nhục chịu khó bắt đầu cuộc hành trình trả nợ mờ mịt tối tăm. Bọn họ làm việc không biết ngày đêm, cuối cùng cũng sửa được nhà trọ thành một cái sòng bạc ra dáng.

Tiệc là chưa đợi được đến ngày khai trương thì đã có người tới thu phí bảo kê.

Bách Lí Phụng đứng ở cửa. Một cước đá bay người ta ra ngoài!

Không Tử Viết búi gối nói: “Ôi...Xã hội hài hòa sao lại có thể dùng bạo lực để giải quyết vấn đề chứ?” Đưa tay ra vỗ vai Bách Lí Phụng, “Cơ mà động tác đá của người rất đẹp, ta rất thích!”

Bách Lí Phụng nhe răng cười làm Không Tử Viết chói cả mắt. Cô vội ngẩng đầu nhìn tám biển của nhà trọ, ra hiệu bảo Bách Lí Phụng gờ nó xuống sau đó lầm bầm: “Viết chữ gì bây giờ nhỉ?”

Đúng lúc này, sau lưng Không Tử Viết vang lên một giọng nói ấm áp: “Tử Viết đã nghĩ ra tên gì chưa?”

Không Tử Viết ngoảnh đầu lại nhìn, Bách Lí Lam vận trường bào nguyệt nha, lưng đeo ngọc bội cùng màu đang đứng đó. Mái tóc dài đen như mực phát phơ theo gió, lướt qua gương mặt dịu dàng, thật là ngọc thụ lâm phong, khôi ngô phóng khoáng!

Không Tử Viết chỉ cảm thấy trước mặt sáng ngời, bất giác quan sát Bách Lí Lam ăn mặc tỉ mỉ rõ ràng, không nhìn được trêu ghẹo: “Vương gia, hôm nay người mặc thế này thật là đẹp trai.”

Gương mặt như ngọc của Bách Lí Lam lại đỏ bừng bừng, hơi mắt tự nhiên nhắm chặt cái quạt trong tay, đánh trống lảng: “Tử Viết, nàng đã nghĩ xong tên chưa?”

Không Tử Viết nghiêng đầu ngẫm nghĩ, tự giễu: “Xem ra ta phải uống một thùng mực mới được. Bằng không thì đến một cái tên cũng không nghĩ ra được rồi.”

Bách Lí Lam tiến lên một bước, “Ta có một ý này.”

Không Tử Viết vội hỏi: “Ý gì thế?”

Bách Lí Lam thân nhiên cười nói: “Hay là đặt tên là ‘Sòng bạc Mộ Tử’”.

Không Tử Viết đang định nói được thì giọng nói kì quái của Hồ Li vang lên bên tai: “Người tưởng sòng bạc là chôn nào? Sòng bạc chính là sòng bạc, không phải quán trà! Theo ta thấy hay là đặt tên là ‘Sòng bạc Phi Y’ đi.”

Bách Lí Phượng phản bác: “Cái tên người đặt nghe cứ như kĩ viện ấy, chẳng giống sòng bạc gì cả? Ta thấy tên ‘Sòng bạc Vô Hối’ mới hay.”

Hồ Li khịt mũi: “Ta thấy người muốn biến sòng bạc thành vũ quán ấy?”

Không Tử Viết nhìn Tù Nô từ nãy đến giờ cứ cúi đầu lau bàn, Tù Nô như bắt được sóng của Không Tử Viết bèn ngẩng đầu lên, khàn khàn nói: “Sòng bạc Bàn Hồng.”

Không biết có phải do tâm lí bị rối loạn hay không, nhưng khi Tù Nô mở miệng nói cái tên này, Không Tử Viết vô thức muốn nói ‘Được’! Nhưng rất không may là, ý kiến của Tù Nô bị mọi người cùng phản đối, nguyên nhân thì không rõ, nhưng tất cả cùng đồng thanh nói: “Không được!”

Thế là mọi người tới tập gào cái tên do mình đặt, kiên quyết bầu cho mình một phiếu. Đặc biệt là Bách Lí Phượng và Hồ Li, trông hai gã như sắp lao vào bóp cổ nhau đến nơi vậy.

Không Tử Viết nhúc cả đầu, bèn vỗ tay quát to: “Đặt tên là ‘Sòng bạc Kim Xán Xán’!”

Hay quá, một lời đã định, không ý kiến khác.

Không Tử Viết quét sơn lên tấm biển đã có chữ của nhà trọ, sau đó nhắc bút dính đầy bột vàng, viết năm chữ rồng bay phượng múa----Sòng bạc Kim Xán Xán!

Bách Lí Phượng kêu một tiếng “Đẹp lắm”!

Không Tử Viết cười đắc ý.

Bách Lí Phượng treo tấm biển lên xong, mọi người cùng ngửa cổ lên nhìn, chỉ cảm thấy hoa cả mắt, như đang nhìn thấy một đồng vàng đang vẫy tay với mình.

Mưu mẹo của Không Tử Viết, sự khôn khéo của Hồ Li, sự được việc của Tù Nô, sự siêng năng cần cù của Tiểu Hiệp, quyền cước của Bách Lí Phượng, lại cộng thêm sự cẩn thận tỉ mỉ của Bách Lí Lam đều là những điều kiện cần thiết để suôn sẻ khai trương “Sòng Bạc Kim Xán Xán”. Cũng chính vì có sự cùng cố gắng của mọi người mới có thể cho “Sòng bạc Kim Xán Xán” có một chỗ đứng, trở thành một cây cào tiền đích thực trong cái đô thành phồn hoa này!

Trong sòng bạc này, có cách đánh bạc mọi người đã quen thuộc, cũng có những quân bài mới lạ mọi người mới thấy lần đầu tiên, khiến những con bạc không nhìn được con khất, chỉ muốn cắm trại ở trong sòng bạc, ao ước kiếm được một núi vàng lấp lánh.

Trước khi khai trương sòng bạc Không Tử Viết chẳng những đã huấn luyện đám người Hồ Li thành những trợ thủ giỏi, mà còn thuê thêm rất nhiều người giúp việc. Những kẻ đó đều do một tay Hồ Li chọn lựa, nên đều có dung mạo xinh đẹp. Bọn họ chỉ cần đứng một chỗ liền trở thành một bức tranh thướt tha câu mắt hồn phách của những con bạc.

Sau khi chính thức mở sòng bạc, Không Tử Viết mới hiểu thế nào là đủ các hạng người.

Chỉ trong cái sòng bạc này thôi, mỗi ngày đề đón tới tiền đi bọn côn đồ lưu manh ăn mày, còn có cả đám vương tôn quý tộc long tử long tôn nữa.

Coi bộ chốn có thể cho quân dân cùng vui, ngoài sòng bạc ra thì chẳng tìm được nơi thứ hai đâu!

Để thỏa mãn tâm lý tôn quý của đám vương tôn quý tộc, Không Tử Viết còn đặc biệt mở sáu nhà gian trên lầu hai để phục vụ đám người đó.

Từ lúc khai trương đến nay, “Sòng bạc Kim Xán Xán” có thể nói là tiền vào như nước.

Mỗi ngày, Bách Lí Lam có trách nhiệm nhớ số nợ, Bách Lí Phụng có trách nhiệm trông quán, Hồ Li phụ trách đón khách tới tiền khách đi, Tù Nô có trách nhiệm sửa chữa bàn ghế bị khách đập hỏng, Tiểu Hiệp có trách nhiệm bưng trà rót nước, còn Không Tử Viết thì ngồi trong quán biểu diễn cho khách xem, cho bọn họ ít lợi trước, sau đó mới moi tiền đến khi bọn họ chửi rủa mới thôi!

Ai cũng bận, nhưng lại cảm thấy rất thỏa mãn vui vẻ.

Trừ Bách Lí Lam không muốn lộ mặt, Bách Lí Phụng rất thích tóm lấy vị đại hiệp nào đó ra để luyện quyền cước, Hồ Li thì hay đếm tiền rồi cười khúc khích, Tù Nô thường đột nhiên biến mất giữa đêm khuya, Tiểu Hiệp lại hay nhìn những người giúp việc xinh đẹp trong sòng bạc mà ngẩn người, mọi người ở cùng nhau rất hài hòa.

Song mọi chuyện trên đời này trước nay đều là có hợp tất có tan, có tan tất có hợp.

Khi “Sòng bạc Kim Xán Xán” đã đi vào quỹ đạo, mọi người vốn dĩ đồng tâm hiệp lực lại bắt đầu đối chọi gay gắt, cứ như nhìn đã thấy ghét vậy.

Đặc biệt là mỗi khi Không Tử Viết thân thiết quá mức với ai đó thì những kẻ còn lại liền có tâm lý uể oải lười nhác không muốn làm việc, thậm chí còn có kẻ đình công, hờn dỗi muốn “bỏ đi”!

Vì thế Không Tử Viết đành phải tìm người khác làm thay công việc của bọn họ, dần dà mọi người đều nhàn rỗi cả với nhau.

Đêm đến, Không Tử Viết ăn uống xong xuôi, bèn sai Tiểu Hiệp mang một thùng nước nóng lên cho mình, sau đó đóng hết cửa nẻo rồi mới cởi áo váy, nhảy vào trong nước, thoải mái hừ hừ, làm dịu đi một ngày mệt nhọc.

Bất tri bất giác, cơn buồn ngủ kéo tới, mí mắt bắt đầu díp lại.

“Cốc cốc...” Có đũa dấm gõ cửa phòng cô.

Không Tử Viết mở choàng mắt, uể oải hỏi: “Ai đấy?”

Hồ Li đáp: “Ta.”

Không Tử Viết lại nhắm mắt, “Ta đang tắm. Ngươi đợi lát nữa hãy qua.”

Hồ Li ở ngoài cười nhếch mép, móc một con dao găm bên mình ra, dễ dàng nạy được then cửa của Không Tử Viết, sau đó đẩy cửa phòng lách eo chậm rãi đi vào.

Không Tử Viết chỉ cảm giác trên vai có thêm hai bàn tay! Cô hoảng hốt, vội mở mắt.

Mắt Hồ Li đưa đẩy quyền rũ, dịu dàng nói: "Để ta giúp nàng kì lưng."

Không Tử Viết cứng người, vội vàng chìm người xuống nước, vung tay quát Hồ Li: “Đi ra, đi ra! Không nghe ta nói đi tắm sao?”

Hồ Li chớp đôi mắt vô tội "Tử Viết! ta là phu quân của nàng mà, sao lại không thể kì lưng giúp nàng?" Không chờ Không Tử Viết trả lời, mắt gã ngấn nước, ra vẻ buồn thảm, nức nở nói: "Hay là...nàng ghét bỏ ta từ nơi đó đến, cơ thể bản thù?"

Không Tử Viết than nhẹ một tiếng nói: "Hồ Li, ta tưởng ngươi là người thông minh. Ta nghĩ ngươi có thể thấy rõ, ta với ngươi... ư...ư...ư...ư..."

Hồ Li chột cúi người, dùng bờ môi mềm mại của mình hôn Không Tử Viết, ngăn những lời chưa nói của cô.

Không Tử Viết chán động, trong khoảng khắc đầu óc trống rỗng đẩy mạnh Hồ Li ra.

Hồ Li vẫn không bỏ cuộc, cố chấp ôm gò má của Không Tử Viết, trong mắt chan chứa sóng nước dập dềnh, hơi thở chậm rãi mà ấm nóng, âm thanh cảm dỗ: "Tử Viết, nàng có biết cái gì là nam nữ hoan ái không?"

Không Tử Viết tim đập như trống, lắp bắp nói: "Biết.....biết...."

Hồ Li lắc đầu ngắt lời nói: "Nàng vốn không biết."

Không Tử Viết thẳng lưng nói: "Sao lại không biết? Không phải chỉ là hai người lột sạch đồ, sau đó ấy ấy à?"

Hồ Li cười rạng rỡ như pháo hoa. Hấn vỗ vào gáy Không Tử Viết cười mắng: "Đồ ngu xuẩn này!"

Không Tử Viết túm tay gã, nhủu mày nói: "Này, từ lúc ta biết đi đến nay, chưa ai dám mắng ta ngu xuẩn."

Hồ Li hỏi: "Thế mắng thế nào?"

Không Từ Viết phì cười "Mọi người mắng ta là xấu như ma."

Hồ Li đẩy về hồ nghi, dùng ngón tay vuốt nhẹ hai gò má Không Từ Viết, lẩm bẩm nói: "Thế này sao có thể là xấu như ma?"

Không Từ Viết chỉ cười không nói.

Hồ Li lại dựa vào gần hơn, hơi thở ấm nóng phả lên chóp mũi Không Từ viết, dự hoặc nói: "Từ Viết, để ta dạy nàng thế nào là nam nữ hoan ái được không?"

Không Từ Viết tim đập nhanh hơn! Cô giật mình, đẩy Hồ Li ra, mặt ửng hồng nói: "Ta nói ta biết, ta biết rồi!"

Hồ Li cũng không nổi giận, chỉ dựa vào gần hơn, đưa tay xuống mức nước ấm, đổ lên xương quai xanh của Không Từ Viết. Hắn nhẹ rử mí mắt, đáng vẻ như đang làm một việc gì đó vô cùng nhẫn nại. Nhưng, đáng vẻ này của Hồ Li lại đem đến cho người khác loại dự hoặc chết người, câu hồn người trong vô thức, làm người ta chỉ muốn say mê trong vòng tay của hắn! Tiếng nói của Hồ Li rất nhẹ, nhưng lại như chạm vào lòng người, hắn nói: "Từ Viết, nàng đang sợ cái gì?"

Không Từ viết không dám nhìn hắn nữa, quay đầu khịt mũi nói: "Ta có gì mà phải sợ? Người nghĩ nhiều chẳng?"

Hồ Li nâng mí mắt, dịu dàng nói với Không Từ Viết: "Từ Viết, nàng giống như một con mèo hoang, không có cảm giác an toàn, không có mục tiêu, chỉ vì tồn tại mà sống. Rõ ràng nàng đói đến phá hoang, muốn ăn cá vàng trong nước kia nhưng lại sợ bản thân chết đuối." Cúi đầu, hôn nhẹ lên môi Không Từ Viết một cái, "Nàng biết mà, thêm cá là bản tính trời sinh của mèo, sao phải kiềm chế? xem nàng đói mèo bụng thì nhin thế nào nữa? Từ Viết, đừng cố trói buộc bản thân, chẳng lẽ nàng không muốn ném thử mùi vị mất hồn? Từ Viết, đời người chưa tới một trăm năm, hãy thoả thích tận hưởng thế nào là vui vẻ hạnh phúc."

Không Từ Viết nhìn Hồ Li lại xích vào gần hơn, ngửi mùi thơm mê người của hắn, cảm nhận từng nụ hôn khi nhẹ khi sâu của hắn, đầu óc của cô bắt đầu thiếu oxy, cơ thể bắt đầu run rẩy, một loại khát vọng chưa từng có dần trở dậy ----- cô muốn hung hăng "dày vò" Hồ Li, từng chút một nuốt hắn vào bụng!

Nụ hôn của Hồ Li tiêu hồn người.

Lưỡi của Hồ Li câu dẫn người.

Mắt Hồ Li vô cùng quyến rũ.

Hơi thở của Hồ Li ấm nóng.

Nhiệt độ cơ thể của Hồ Li nóng hằm hập.

Trong lúc Hồ Li sử dụng chiếc lưỡi linh hoạt quán lấy chiếc lưỡi mềm mại của Không Từ Viết, cô không nhận được rên khẽ một tiếng, như đang sung sướng, như đang khổ sở, dù Không Từ Viết không muốn thừa nhận nhưng lúc Hồ Li một nhát chọc đúng điểm yếu cùng nỗi sợ hãi của cô, bói móc khát vọng và lo lắng được cất giấu sâu trong lòng, những cố gắng giữ bình tĩnh của cô đã dần tan vỡ.

Có cô gái nào không khao khát tình yêu? Có cô gái nào không mong được vỗ về ấm áp? có cô gái nào không muốn được nũng nịu trong vòng tay người yêu? nhưng... cô không dám! cô không dám đến quá gần tình yêu. Dù có khát khao đến mức đấu tranh tư tưởng, cô vẫn không dám!

Cô giữ chặt trái tim mình, kiềm chế tình cảm của bản thân, nếu cảm thấy rung động, cũng chỉ biết cười trừ cho qua chuyện.

Ai có thể tin, số mệnh kiếp này của cô chẳng qua chỉ vì trả nợ một phút đau khổ kia!

Nếu yêu một người, nhất định sẽ có cái kết chết vì sắc, loại tình cảm đó có gì đáng để kì vọng chứ?

Bờ môi tê dại dần dần hé mở. Tựa như thủy triều, trong khoảng khắc nuốt hết Không Từ Viết. Cô giống như con thú nhỏ chìm xuống nước, giữ chặt lấy áo của Hồ Li, chỉ muốn lấy đi hết đường khí của hắn để bản thân được tiếp tục hít thở!

Đúng, cô là người ích kỉ, vẫn luôn rất ích kỉ.

Hồ Li cảm thấy những thay đổi của Không Từ Viết, nụ hôn dần sâu hơn làm cô mê man .

Nhưng lúc Hồ Li chạm vào nụ hoa của Không Từ Viết, cô lại đột nhiên sợ hãi tỉnh lại, đẩy Hồ Li ra lần nữa, quay đầu đi, thở hổn hển. Cô không muốn "yêu đương" bừa bãi như thế, cô không muốn đem tình cảm mà mình khao khát biến thành một loại nhục dục thoả mãn tính hiếu kì, tò mò. Nếu đã định trước cô không thể yêu người khác, cô cũng không thể tùy tiện kéo ai đó xuống nước cùng. Cùng lắm....cùng lắm thì có nhu cầu, cô dùng tay mình giải quyết làm xong.

Trong không khí ngưng đọng, của số phòng Không Từ Viết đột nhiên bị người khác mở ra, ngay sau đó, Bách Lí Phụng cả thân xanh biếc nhảy vào trong phòng, cảnh đầu tiên mà gã thấy là Không Từ Viết đang ngồi trong bồn tắm và Hồ Li đang đứng bên cạnh bồn tắm.

Môi Không Tử Viết đỏ mọng ướt át. Quần Áo Hồ Li nhăn nhúm, tay áo ướt hơn một nửa.

Con người gã co rụt trong chốc lát. Ánh mắt sắc bén chưa từng có bắn thẳng về phía Hồ Li, tựa như muốn băm vằm hấn ra làm trăm mảnh!

Không Tử Viết bị Bách Lí Phụng dọa, không biết nên làm sao hỏi : "Người...người đến rồi?"

Ngay lúc đó, bên ngoài bỗng vang lên tiếng quát yêu kiều của một cô gái: "Bách Lí Phụng, người ra đây cho ta!"

Bách Lí Phụng bay lên trong nháy mắt rồi nhanh như chớp....nhảy vào..... bồn tắm của Không Tử Viết!

Không Tử Viết trong phút chốc quên mất phản ứng nên có.

Lúc cửa phòng cô bị một cô gái bạo lực dùng chân mở ra cô mới hồi hồn, lập tức kẹp chân lại, không cho Bách Lí Phụng nhìn thấy quá nhiều cảnh xuân.

Tô Phồn Tinh đuổi theo Bách Lí Phụng đến sông bạc nhưng lại không thấy người cô cần tìm, liền dùng hừ mũi một tiếng, quay người lục lọi phòng dưới. Tìm mãi mà không có kết quả, Tô Phồn Tinh mới quay lại phòng Không Tử Viết, dùng kiếm chỉ vào cô quát: "Ta nhớ người rồi, người chính là hồ ly tinh lần trước muốn vào vương phủ của Bách Lí Phụng! Nói, người giấu Bách Lí Phụng đâu rồi? Nếu không nói, ta sẽ huỷ chỗ này của người!"

Không Tử Viết nhìn biểu tình biến đổi liên tục trên mặt của Hồ Li, lại quay sang nhìn về mặt ngang tàng của Tô Phồn Tinh, sau đó dựa vào bồn tắm về vô lại, dùng cầm chỉ chỉ xuống bồn tắm, giọng điệu như gõ nhịp nói: "Người người muốn tìm à, đang ở trong bồn tắm này, cô đến là tìm đi."

Tô Phồn Tinh đỏ mặt dậm chân mắng: "Đồ tiện nhân!" giờ kiếm trong tay lên "Xem đây!"

Không Tử Viết bị dọa trốn ra sau, đồng thời hét lên: "Cứu tôi với!"

Một tấm đồng làm cho thanh kiếm trong tay Tô Phồn Tinh rơi xuống đất phát tiếng kêu lạch cạch.

Tô Phồn Tinh kinh ngạc quay đầu lại hô lên một tiếng kéo dài đầy tình ý, "Bách Lí Phụng".

Kết quả là người vừa ném tấm đồng đứng cả buổi ấy không phải Bách Lí Phụng, mà là...Tù Nô mặt mày đầy sẹo.

Tô Phồn Tinh bị dọa một trận, lùi lại một bước lắp bắp quát: "Người .... tên xấu xí nhà người, dám ra tay với ta hả".

Ánh mắt của tên tù nô dần chuyển sang Không Tử Viết, nhưng vừa nhìn cô đã thấy mặt mày như vẽ, môi hồng đầy đặn, hương thơm mê người khiến cho tim hấn đập nhanh hơn, mặt đỏ tía tai.

Cô Không Tử Viết này một bụng toàn trò xấu nên bỗng nghĩ ra ý nghĩ muốn trêu người. Cô ưỡn ngực ra tự làm lộ khe ngực của mình.

Mặt Tú Nô lúc này đã đỏ như quả táo toàn thân run rẩy rồi mắt khỏi Không Tử Viết lạnh lùng nói với Tô Phồn Tinh: "Mời cô ra ngoài."

Tô Phồn Tinh một tay đập vỡ cái bàn lớn giọng quát: “Nếu như hôm nay Bách Lí Phụng không ra đây gặp ta ta sẽ đập nát cái sông bạc này”.

Không Tử Viết bụng còn đang mắng người, tay kia đã véo Bách Lí Phụng một cái ý bảo gã ra ngoài tự giải quyết đi. Cho dù gã có võ công cao cường có thể nín thở kéo dài thời gian nhưng cũng không thể trốn tránh mãi được. Nếu như bị kìm nén đến một ngày cũng phải lộ ra thì đúng là lợi bất cập hại.

Khôn ngờ Bách Lí Phụng lại dờ dờ một tay nắm lấy tay cô tay kia vỗ vào chân cô mặt dày mày dạn tỏ ý là không chịu ra ngoài.

Không Tử Viết tức hộc máu mồm, coi như hôm nay bị lỗ vốn đi không những bị cắn hai phát còn bị Bách Lí Phụng nhìn thấy hết.

Cô cúi đầu trừng mắt vào làn nước. Nhưng lại phát hiện ra có điều kỳ quái. Sao trong làn nước cô lại có thể nhìn thấy vài tia máu đỏ có chứ?

Không Tử Viết vỗ ngực nói, "bà đi " không đến như này được. Vậy những tia máu đỏ lộ ra dễ dàng nhìn thấy được kia nhất định là .... máu mũi của Bách Lí Phụng.

Xem ra tên Bách Lí Phụng này khi còn đi học không được học rằng những hành vi thất lễ thì không được phép làm và không được phép nhìn rồi.

Không Tử Viết tức giận quay lưng lại, trong nước xuất hiện một hình dáng khêu gợi. Quả nhiên trong làn nước xuất hiện càng nhiều máu hơn. Không Tử Viết nói thầm: cho người nhìn, cho máu mũi người chảy thành dòng luôn.

Để không cho người khác nhìn thấy nước tắm đang biến màu cô vội lấy tay khuấy khuấy dòng nước rồi nhẹ giọng nói: phải đuổi cái "bà đi" này đi ngay mới được.

Lúc này ở cửa lại vang đến giọng nói của Bạch Lí Lam. Y khẽ cười nói: “Ai dám khiến cho Tử Viết không vui vậy?”

Trong đầu Không Tử Viết ong lên một tiếng không kịp phản ứng lại chỉ có thể mở to mắt nhìn Bạch Lí Lam cười cười đi vào phòng sau đó nhanh như chớp mà thay đổi sắc mặt.

Khổng Tử Viết thầm ca ngợi trong lòng: Đây mới chính là một quân tử này. Ngay lập tức cô phải bổ sung thêm một câu nữa: Trời đất nói như vậy chẳng khác nào bảo cô không có sức quyến rũ.

Trước tiên Bạch Lí Lam cố gắng nắm bắt được tình hình.

Quan sát xong y vuốt vuốt vạt áo lạnh lùng nói: “Các vị có gì cần nói thì hãy ra ngoài nói đi, đừng ở đây làm phiền Tử Viết tắm gội.”

Tô Phồn Tinh lên giọng nói: “Bảo Bạch Lí Phượng ra đây thì ta sẽ đi ngay.”

Nhìn vào dòng nước thấy không có gì khác thường không thêm để mắt đến Tử Viết mà nói: Bạch Lí Phượng để cho đôi mắt thói nhà người đi nhìn lung tung đi, cha ta hôm nay đã đi rồi để rồi xem đến lúc nào ta ép chết tên khốn nạn nhà người.

Hồ Li mặc dù trong lòng đang đầy tức giận nhưng trên mặt lại nở một nụ cười như gió xuân dùng ngữ khí nhẹ nhàng ám áp nói: “Ta đang giúp Tử Viết tắm gội không thể đi được.”

Tù Nô giương đôi mắt đen nhìn về phía Tô Phồn Tinh ý tứ rất rõ ràng cô không đi thì hẳn cũng không thể rời khỏi.

Bạch Lí Lam nhận thấy không ai thêm để ý tới lời y nói nên rất tức giận ngồi xuống ghé tiếp tục căng thẳng.

Tuy rằng Khổng Tử Viết cũng lo lắng Bạch Lí Phượng thay đổi chủ đề nhưng cũng đồng thời tức giận với gã vì thế cô dứt khoát nhắm mắt lại như đang nằm ngủ.

Yên lặng được một lúc thì Hồ Li đột nhiên ơ lên một tiếng ánh mắt của tất cả mọi người hầu đều đổ dồn lên người Khổng Tử Viết.

Hồ Li bơi như con rắn trong nước đến bên Khổng Tử Viết ngồi cảm nắm lấy túm tóc đang ướt sũng của cô xoa xoa.

Khổng Tử Viết nhanh như chớp giữ lấy tóc của mình khó chịu hỏi: “Người làm cái gì vậy?”

Hồ Li đưa tay có những sợi tóc đen của cô ra nghi hoặc hỏi: “Tóc của nàng bạc màu? Hay là ....”

Khổng Tử Viết thờ dãi nói với giọng đầy xúc động: “Lúc mới mở cái sông bạc này mọi chuyện vẫn ổn nhưng gần đây các người càng không để cho ta nghỉ ngơi chút nào cả. Aiiii tóc của ta đang màu đen giờ phiền muộn vì các người mà xuất hiện vài sợi bạc rồi đây.

Nếu như không phải vì sợ các người đau lòng ta cũng không lên nhuộm tóc như này.”

Trước không nói xem những câu nói này của Khổng Tử Viết để lại trong mọi người những cảm nhận gì chỉ biết cô vừa nói xong thì tất cả mọi người đều bắt đầu hắt hoi, cũng không biết do những lời cô nói đều là giả hay là nó thật đến mức lạnh người.

Hồ Li hẩy vào người Tú Nô rồi ra hiệu bằng ánh mắt. Tú Nô lập tức ra tay hô lớn vác Tô Phồn Tinh ra ngoài đem ra tận ngoài sân. Bạch Lí Lam tỏ ý muốn Hồ Li cùng gã ra ngoài nhưng Hồ Li lại mặt dày mày dạn đứng trước Khổng Tử Viết như nhìn không nhìn thấy Bạch Lí Lam. Tú Nô đi là không quay lại trực tiếp làm theo lệnh của Hồ Ly.

Trong lúc này Bạch Lí Phượng luôn trốn trong nước suốt đột nhiên xuất đầu lộ diện hít lấy một hơi khí thật dài.

Ba người đàn ông đứng chờ người ra phần nộ nhìn Bạch Lí Phượng hận không thể băm gã làm trăm mảnh.

Tuy rằng Bạch Lí Phượng cảm nhận được sát khí từ ba người nhưng gã vẫn nở một nụ cười tươi rói hai tay như một nắm chặt lấy tay Khổng Tử Viết nói rất rõ ràng: “Tử Viết ta nhìn thấy hết của nàng rồi ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Khổng Tử Viết cười ngọt ngào quan sát Bạch Lí Phượng. Sau một khoảng thời gian dài như gần thế kỷ cô mới nhẹ nhàng đáp: “Được thôi.”

Bạch Lí Phượng cười đến toét cả miệng cảm động đến mức không khống chế nổi bản thân nữa dang rộng hai tay như muốn ôm Khổng Tử Viết vào lòng.

Khổng Tử Viết một cước nhắm trúng vào "cậu em" của Bạch Lí Phượng mà đá.

Bạch Lí Phượng rên lên một tiếng ôm lấy "cậu em" của mình thều thào nói: “Đừng có đá vào chỗ đó ta vẫn chưa luyện được thiết đàn công đâu.”

Khổng Tử Viết không còn lời nào để nói.

Hồ Li kéo vạt áo của Bạch Lí Phượng: “Chưa từng thấy đứa nào không biết xấu hổ như người. Rõ ràng Tử Viết đang nói mắt người lại tưởng thật đấy à? Ra đây, ra đây, cắt ra đây cho ông!”

Bạch Lí Phượng đẩy Hồ Li ra: “Tử Viết đồng ý với ta rồi mọi người đều nghe thấy được cả!”

Hồ Li trừng mắt quát lớn: “Cái tên mặt dày nhà người! Tên háo sắc thích nghe trộm nhà người! Tên nhữn nã nhà người! Ông cho mày biết, ông chẳng nghe thấy gì sất, chẳng nghe thấy gì sất cả! Ai nghe thấy? Ai nghe thấy chứ? Người nhìn đi, người trong phòng có ai nghe thấy không?!” Đôi mắt sáng ngời nhìn Tú Nô, quát hỏi: “Người! Có nghe thấy gì không hả?”

Tù nô liếc nhìn Không Tử Viết một cái, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Hồ Ly lại chuyển sang Bạch Lí Lam hỏi: “Đại vương gia người có nghe thấy gì không.

Sắc mặt Bạch Lí Lam tái nhợt đi. Y lắc lắc đầu một lời cũng không nói rồi rời đi.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Hồ Li bén nhọn cay độc, khôn khéo, dũng mãnh. Và Bách Lí Phượng tự cho mình là đúng, phóng khoáng, lạc quan. Cùng với Không Tử Viết chuyên bắt nạt kẻ yếu, bừa hãn, hung hăng.

Hồ Li xoa thắt lưng đứng bên cạnh bồn tắm, Bách Lí Phượng trừng mắt ngồi bên trong, cũng giờ tay xoa bóp cổ vừa hết vừa cãi, cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, rất hăng máu.

Không Tử Viết đi lên từ làn nước đã lạnh để mặc hai kẻ kia ở lại càng cãi càng ác liệt.

Bạch Lí Phượng và Hồ Li không hện mà cùng trợn trừng mắt lên rồi cùng nhau rời khỏi phòng của Không Tử Viết.

Cửa dần dần bị đóng lại trong phòng chỉ còn lại có mình Không Tử Viết cô nhếch mép tự cười giễu cợt.

Xem ra dù là kiếp trước hay kiếp này những niềm vui đến bên cô không nhiều mà những việc xui xẻo thì cũng thật không ít.

Nếu như kiếp này đã định cô có lá gan bé như gan chuột không dám yêu một người đàn ông như vậy thì vui vẻ một mình không thể bằng việc cả tập thể cùng vui. Tất cả mọi người đều ở trong một mớ hỗn loạn trải qua những lần cãi nhau âm ỉ kẻ ra cũng không phải là một chuyện không thú vị.

Có lẽ đến một ngày nào đó sẽ xuất hiện một người đàn ông từ từ đi vào trái tim cô rồi chiếm một vị trí liên quan đến sinh tử.

Một người như thế rốt cục có thể là ai, bây giờ cô vẫn không thể đưa ra một kết luận võ đoán được

Chỉ có điều, từ sự việc ngày hôm nay, cô quyết định sẽ theo tình cảm mà chọn dựa vào một người đàn ông. Mà trong mười người đàn ông này, có thể là ai?

Nếu cô có thể chọn theo sở thích của mình, thì... cô thấy Từ Nô là một sự chọn lựa không tồi. Hần chín chắn, chừng mực, trọng tình trọng nghĩa, nhẫn nhục chịu khó, làm việc đáng tin cậy.

Tạm không nói đến vết sẹo trên mặt hắn thì đáng người kia tuyệt đối là hàng A chất lượng cao số lượng có hạn! Nghĩ mà xem, mặt đẹp cũng chẳng làm com ăn được, đáng người đẹp là một “tính phúc” đây ạ. Tất đền rồi thì mặt ai cũng như nhau cả thôi. Vừa nghĩ tới đáng người của Từ Nô thì mũi Không Tử Viết đã phun hai dòng máu cam!

Với lại cô rất thực tế. Ở giữa Bách Lí Phượng và Bách Lí Lam làm tổn thương hòa khí thì thôi, đã vậy chưa chắc đã có kết quả tốt. Tuy bây giờ có vẻ như cô ở cùng bọn họ rất vui vẻ, nhưng chung quy hình như vẫn thiếu gì đó.

Luận nội hàm, cô không biết ngâm thơ vẽ tranh, chẳng thể cùng Bách Lí Lam phong hoa tuyết nguyệt.

Luận sở trường, cô không biết võ công y thuật, không thể phiêu bạt giang hồ với Bách Lí Phượng.

Luận về sở thích, cô thích những người đàn ông cường thế, không thích đàn ông mềm yếu, vì thế Hồ Li không phù hợp lắm.

Cho nên kết hợp phân tích xong xuôi, cô càng lúc càng cảm thấy Từ Nô rất hợp với mình.

Thú thật, càng lúc cô càng vừa mắt Từ Nô.

Nhất là mỗi lần Từ Nô vung búa sửa bàn ghế, dáng vẻ chăm chú ấy luôn khiến trái tim cô xúc động, cảm thấy rất yên lòng.

Cho dù chưa bao giờ Từ Nô nói hẳn từ đâu đến, muốn đi đâu, nhưng cô không hề cảm thấy hai người có khoảng cách không thể vượt qua và những bí mật không thể biết được.

Nhưng cô không hiểu, sự yên lòng này có phải tình yêu hay không? Có thể yêu đương hay không? Có thể bắt chấp tất cả mà ở bên nhau ư? Có thể... lẫn lộn trên giường với nhau không?

Nghĩ tới lẫn lộn trên giường, Không Tử Viết đỏ bừng mặt, chợt dạ đứng lên, nhanh tay lau nước trên người, chạy đến cửa cài then xong, sau đó lại chạy đến chỗ bàn trang điểm, cầm một cái gương đồng lên, đồ ập xuống giường, lăn một vòng, mặt đỏ tía tai tách hai chân ra, đưa cái gương đồng nhỏ ấy đến giữa hai chân soi u cốc trước nay chưa từng nhìn qua của mình.

Không Tử Viết nghĩ tới mùi vị mất hồn mà Hồ Li từng nói, lòng như có một con mèo cứ cào không ngừng. Cô ôm năm phần tò mò, ba phần táo bạo, hai phần chờ mong, một phần thử xem, cô từ từ đưa ngón tay vào trong u cốc của mình, muốn biết nơi ấy rốt cuộc giấu mùi vị mất hồn như thế nào, có ngon có hấp dẫn hơn đầu heo kho tương hay không?

Cô không ngốc, có kiến thức phổ thông, cũng biết chọc vào có thể sẽ chọc rách màng trinh, nên cô rất cẩn thận, từng chút từng chút lần mò vào. Thú

thật là cô rất tò mò, rất muốn biết cô biến từ một con hổ thành một cô gái liệu có màng trinh không nhỉ? Có lẽ đã từ rất lâu rất lâu rồi cô đã là một con bạch hổ không trong sáng rồi?

Trời ơi, đừng mà! Tuy cô là một con bạch hổ nhưng cũng là một con bạch hổ có đức hạnh, có phẩm cách mà! Nếu để cô biết trước khi cô bám vào thân con bạch hổ này, nó đã không còn trinh nữa thì cô sẽ điên mất, cô sẽ điên thật đấy!

Cẩn thận thăm dò, vuốt ve từng tắc một, lúc ngón tay mảnh khảnh của cô chạm tới một lớp màng mỏng manh, cửa phòng cô đột nhiên bị gõ dồn dập!

Không Tử Viết hoảng hốt, thót tim, nghẹn thở, ngón tay run rẩy... một chuyện vô cùng bất hạnh đã xảy ra... cô, đâm thủng màng trinh của mình rồi!

“A....” Không Tử Viết kêu thảm thiết, lập tức rút ngón tay ra, ôm gấp bụng lại trên giường

Ngoài cửa, Bách Lí Phụng đang gõ cửa cũng cả kinh, chẳng để ý nhiều nữa liền phá cửa thẳng mà vào!

Hồ Li đang đợi người nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Không Tử Viết, hiểu lầm cô gặp điều bất trắc, liền chạy như bay từ bốn phương tám hướng tới, theo sau Bách Lí Phụng chạy vào phòng Không Tử Viết.

Song, lúc mọi người đứng trước giường của Không Tử Viết nhìn thấy lạc hồng giữa hai đùi cô, vẻ mặt ai cũng thay đổi như biết sét đánh trúng vậy, kỳ quặc vụn vụn đến cực điểm!

Tù Nô quét đôi mắt sâu thẳm nhìn Bách Lí Phụng chạy vào phòng đầu tiên, Hồ Li tóm lấy vạt áo Bách Lí Phụng, giận dữ gào: “Là người!”

Bách Lí Phụng lắc đầu quầy quậy, “Không phải ta, không phải ta!”

Cả người Hồ Li run lẩy bẩy vì tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đi rồi quay lại là để làm việc không bằng cảm thú này đấy hả!”

Bách Lí Phụng giải thích: “Ta sợ Tử Viết ngủ quên trong bồn tắm nên mới vội quay lại xem thế nào. Ai ngờ... con mẹ mày đừng có kéo ta nữa, mau đi xem Tử Viết thế nào đi đã!”

Bách Lí Lam run run tay, định đắp chăn lên tấm thân lỏa lồ cho Không Tử Viết. Nhưng ngón tay y còn chưa chạm vào góc chăn thì đã bị Tú Nô chặn lại kéo về, không cho y lại gần Không Tử Viết một tấc nào.

Sau đó, căn phòng như nổ tung!

Bách Lí Phụng gào thét đập vỡ then cửa sổ, muốn đuổi theo tên “cảm thú” đã “cường hiếp” Không Tử Viết!

Hồ Li sốt ruột, tưởng Bách Lí Phụng muốn bỏ trốn thoát tội bèn vung cái ghế lên nện vào đầu Bách Lí Phụng!

Bách Lí Lam bụng định bao Không Tử Viết lại, vươn tay ra với cái chăn bị đè dưới người Không Tử Viết hết lần này đến lần khác.

Tú Nô không muốn cho bất cứ ai đến gần Không Tử Viết, sợ Không Tử Viết nhớ lại những “hồi ức không tốt”.

Trong phòng đánh nhau gà bay chó sủa. Ai cũng phùng mang trợn mắt, ước gì có thể lột sống da của nhau!

Không Tử Viết cắn chặt môi dưới, ngón tay run rẩy kéo tấm chăn ở dưới người che mình từ đầu đến chân lại. Cô cuộn người lại, từ trong ổ chăn áp úng ba chữ, “Đừng đánh nữa.”

Trong phòng nháy mắt lặng ngắt như tờ, cả tiếng thở cũng không thấy đâu nữa.

Hồi lâu, Bách Lí Lam mặt mày xanh mét hỏi: “Tử Viết...nàng...nàng có nhìn thấy kẻ đã làm nàng bị thương không?”

Không Tử Viết muốn tự đâm chết mình cho xong! Khụ... là lấy dao đâm tim mình, đừng có nghĩ vụn vụn đấy, giờ cô đã biết ngón tay không chọc chết người được, nhưng có thể làm người ta xấu hổ mà chết!

Cô muốn cự tuyệt trả lời bất kì câu hỏi nào, rồi trốn trong chăn cả đời không ra ngoài biết bao. Nhưng bốn người đàn ông này hình như rất cố chấp muốn biết sự thật, muốn rửa thù báo hận cho cô!

Không Tử Viết không hề muốn làm âm ỉ chuyện đến nước không thể cứu vãn nổi, vì thế cô đành phải duỗi tay phải từ trong chăn ra, dựng thẳng ngón giữa lên nhuộm đầy lạc hồng lên trước mặt bốn người đàn ông.

Không Tử Viết ở trong chăn không hề biết về mặt của những người ngoài chăn, những người ngoài chăn cũng không thể biết được tâm trạng lúc này của Không Tử Viết.

Trong sự im lặng kì quái, Bách Lí Phụng bèn gào khản cả giọng: “Ta phải giết chết tên cảm thú khốn kiếp kia! Đã làm nhục Tử Viết còn làm tay nàng bị thương nữa!”

Không Tử Viết ở trong chăn chỉ muốn tung chăn ra, gào lên với Bách Lí Phụng: Con mẹ mày đồ ngu! Không phải hái hoa tặc, không phải cảm thú, là bà đây tự chọc rách màng trinh của mình được chưa! Con mẹ mày đừng có mà kéo cổ gào khắp nơi thế nữa, cẩn thận không bà giết cả nhà mày rồi

chưa!

Tuy con ác ma trong Không Tử Viết đang kêu gào, nhưng nó không thể xông ra khỏi bộ mặt dày của cô mà gào những câu đó được. Nó đành hành hạ linh hồn Không Tử Viết, khiến thần kinh của cô phải chịu tra tấn.

Bách Lí Phụng hình như còn muốn gào thêm gì đó, nhưng Hồ Li đã hiểu rõ mọi chuyện bịt mồm gã lại, thì thầm chân tướng sự thật cho Bách Lí Phụng nghe.

Giọng Hồ Li không to, nhưng đủ cho tất cả mọi người cùng nghe thấy.

Nhất thời, ai cũng ngậy ra, trầm mặc, kì quái, run rẩy, nào bốn người đàn ông trống rỗng, mắt lại vô tình nhìn chăm chăm ngón tay kia của Không Tử Viết, nhìn vết máu phía trên mà đau lòng. Vết máu đỏ tươi lóa mắt đó khiến mắt bọn họ đau đớn, trái tim run rẩy.

Lúc này, ai cũng không diễn tả nổi cảm giác trong lòng mình là gì, rốt cuộc là nên mừng thầm vì Không Tử Viết không thất thân cho người khác, hay nên ôm đầu khóc lóc vì...vì...hành động khiến người ta khó hiểu của cô đây?

Nói thật là nếu cô muốn thì bọn họ sẽ cho, sẽ cho thật đấy.

Nhưng cô...nhưng cô...cô lại...ôi...cô không cần phải như thế chứ?

Hu hu...thật là tổn thương tự tôn đàn ông quá đi mất!

Ông trời rốt cuộc đang hành hạ ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Vệ Đông Li tới đánh một ván đi

Từ lúc Không Tử Viết tự tay chọc rách màng trinh của mình tới nay đã qua hai tháng rồi. Hai tháng này mọi người không hề nhắc đến một chữ tới chuyện đó, coi như chưa từng xảy ra vậy.

Không Tử Viết cũng đã bớt xấu hổ, lại cười đùa quất mắng sống cùng bọn họ như thường. Cơ mà từ đó cô không thể nào chịu được người khác dám đụng ngón tay với mình, nhất là...ngón giữa.

Nhớ có một lần thế này, Hồ Li vô tình đụng ngón giữa với cô, cô liền nổi cơn tại trận như sói đói lao vào Hồ Li cắn ngón giữa của gã! Hồ Li phải kêu khóc xin tha cô mới nhả tay gã, làm như người không có việc gì mà bỏ đi mất.

Từ đó trở đi không ai dám đụng ngón giữa trước mặt Không Tử Viết nữa, chỉ sợ cô nổi thú tính cắn đứt ngón giữa của mình.

Cuộc sống thì vẫn phải tiếp tục, mạch chuyện thì không thể ngừng lại, Không Tử Viết của chúng ta không thể cứ để bụng một ngón tay được, cô vẫn phải tiến lên để đón...kì kinh nguyệt đầu tiên của mình.

Kinh nguyệt rất thú vị, nó giống như người yêu cũ ấy, tháng nào cũng tới báo cáo với bạn. Bình thường bạn chê nó phiền. Nếu tháng nào mà nó không tới thì bạn lại nhớ nhưng nó ngay.

Không Tử Viết uống nước đường đỏ gần nửa tháng trời, cuối cùng cũng đón được kì kinh đầu tiên của mình.

Không Tử Viết chống nạnh cười như điên, phiền muộn hai tháng nay coi như hết sạch, nhìn rác rưởi dưới đất cũng thấy vừa mắt.

Tuy lúc tới tháng làm cô đau đến nỗi không đứng thẳng được, nhưng cô vẫn ôm một trái tim thiếu nữ mà phấn khởi vội vàng chạy ra chợ, mua cho mình một đồng bóng với vải, chuẩn bị hưởng thụ băng vệ sinh đặc quyền chỉ có nữ giới mới có!

Lúc cô tay xách nách mang về tới sông bạc, liền được Tiểu Hiệp cho biết có một vị khách quý đã thắng liền một mạch ngân phiếu năm vạn lượng, nếu cứ thắng tiếp thì sông bạc của cô sắp phải đóng cửa mất.

Không Tử Viết nghiêm nghị hẳn lên, khoát tay một cái rất khí phách, hỏi: “Nói, vị khách đó giờ đang ở đâu?”

Tiểu Hiệp chỉ tay về nhà gian gần cầu thang, “Đó, đang ở trong kia.”

Không Tử Viết gật đầu, hùng hổ lên lầu. Lúc cô đẩy cửa phòng nhà gian ra, lúc nhìn thấy vị khách quý kia là ai, nụ cười trên mặt cô liền tắt ngấm, sau đó

cười thế nào trông cũng rất gương gao.

Hồ Li ở trong nhà gian trông thấy Không Tử Viết cứ như trông thấy cứu tinh, vội ưỡn ngực cười rạng rỡ, giới thiệu với người khách quý kia: “Vô Song Vương gia, đây chính là bà chủ sòng bạc của chúng ta, Không Tử Viết. Nếu Vương gia không chê thì có thể chơi cùng nàng vài ván.”

Vệ Đông Li ngồi trước cửa sổ, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu lên người hắn, khiến cả người hắn tắm trong ánh nắng, cảm giác như hơi trong suốt. Hắn như một bức tượng bằng băng hoàn hảo, dù có bị ánh nắng chiếu rọi vẫn chẳng thể nào thay đổi được sự lạnh lẽo đẹp đẽ của hắn.

Cái bàn trước mặt Vệ Đông Li bày các quân bài, nhưng trong tay hắn vẫn đang nghịch một con bài poker. Hắn có vẻ thờ ơ ngược mắt lên nhìn Không Tử Viết một cái, ngón trỏ gõ gõ mặt bàn, ra hiệu bảo Không Tử Viết ngồi xuống.

Không Tử Viết cố không chế tần suất hít thở của mình, chỉ sợ làm Vệ Đông Li nghi ngờ gì đó. Cho dù cô rất muốn chạy trốn khỏi nơi này, nhưng vẫn phải giả bộ như không có chuyện gì mà ngồi xuống.

Hồ Li đứng sau Không Tử Viết, khom lưng thì thầm bên tai: “Thằng khốn này đã lấy không ít tiền của chúng ta. Nàng mạnh tay vào, khoảng sạch đồ trên người hắn, tốt nhất là làm cho hắn trần truồng cút ra khỏi đây!”

Nghe câu này Không Tử Viết toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vội lấy tay đập cho Hồ Li một cái, ý bảo gã câm mồm lại.

Không Tử Viết biết Vệ Đông Li chẳng những khôn khéo mà võ công còn cực được nữa. Những lời Hồ Li nói ban nãy chẳng biết có thoát khỏi tai của Vệ Đông Li hay không. Nếu không thì đoán chừng Hồ Li sắp mất mạng rồi.

Không Tử Viết kinh hồn bạt vía ngẩng đầu lên, lên nhìn Vệ Đông Li một cái, thấy hắn vẫn bình thường cô mới thở phào nhẹ nhõm. Thế mà ngay lúc cô giả bộ thoải mái nhìn xung quanh một vòng lại phát hiện ra gã Tiêu Doãn đang trừng mắt nhìn Hồ Li!

Cái nhìn ấy chắc chắn khiến con người ta phải hồn vía lên mây!

Nếu Tiêu Doãn đã nghe thấy Hồ Li nói thì không lí nào Vệ Đông Li lại không nghe thấy, trừ phi...hắn đã bị điếc!

Không Tử Viết xiết chặt tay, bắt chặt tất cả đập nỗi niềm thuyền chơi bài cửu với Vệ Đông Li.

Không biết có phải do tác động tâm lí sợ hãi hay không mà Không Tử Viết thua liên tục, thua nát bét vô cùng thể thảm.

Hồ Li sốt ruột nhưng chẳng thể làm gì được.

Vệ Đông Li thắng mặt vẫn thờ ơ như không, như thể hắn thắng là chuyện đương nhiên. Hắn thắng ba ván liên tục liền cầm bài poker lên, ném tới trước mặt Không Tử Viết.

Không Tử Viết hiểu ngay, thằng nhãi Vệ Đông Li này đã khinh chẳng buồn chơi bài cửu với cô nữa, muốn đổi trò chơi mới để thắng tiếp tiền của cô! Dù cô biết Vệ Đông Li thông minh hơn người nhưng ai mà ngờ được bản lĩnh cờ bạc của hắn cũng cao siêu thế này.

Không Tử Viết nín thở nuốt nước bọt, nói qua loa cách chơi bài poker cho Vệ Đông Li nghe.

Bài poker không có ở cổ đại, các sòng bạc khác càng không có. Cách chơi của nó cũng từ “Sòng bạc Kim Xán Xán” mà ra cả.

Loại người kiểu như con bạc ấy mà, đối với những cách bài bạc mới thì cực kì hiếu học, chẳng ngại học hỏi kẻ dưới, nhưng để chơi giỏi thì chẳng có mấy người.

Hiển nhiên là Vệ Đông Li chẳng những chơi giỏi, mà còn...chơi cực kì giỏi!

Sau vài ván, Không Tử Viết đã thua sạch ngân phiếu, cô làm bộ như không biết làm thế nào thở dài một hơi, lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, cố giương khóe môi cứng đờ lên mà nhìn Vệ Đông Li từ đầu tới cuối chưa nói một câu nào, cô cẩn thận lấy lòng nói: “Bản lĩnh đánh bạc của Vô Song Vương gia thật quá tuyệt vời à!” Thấy Vệ Đông Li không buồn nhìn mình, trong lòng cô vui sướng, nói tiếp, “Vương gia ngài cũng thấy rồi đấy, trong tay ta chẳng còn ngân phiếu để mà thua nữa rồi, nhưng cho Vương gia được tận hưởng vui vẻ, dù thế nào thì Tử Viết cũng phải cùng Vương gia chơi lấy một ván cuối cùng!”

Vệ Đông Li từ từ ngược đôi mắt phượng xinh đẹp lên nhìn Không Tử Viết, ý bảo cô nói tiếp.

Không Tử Viết khẽ ho một tiếng, ngón tay dính đầy mồ hôi kéo kéo vạt áo của Hồ Li, vô cùng áy náy nói với Vệ Đông Li: “Trên người Tử Viết không còn ngân phiếu, đành đặt gã vậy. Nếu ta thắng thì cũng không cần ngân phiếu của Vương gia, chỉ cần lấy lại tất cả tiền đặt của ta lần này là được. Dẫu sao chúng ta cũng chỉ là kẻ thô tục, cũng có chỗ không chu đáo và lời lẽ mạo phạm. Số tiền đó coi như tiền nhận lỗi vậy. Nếu Vương gia thắng thì ta sẽ tặng gã cho Vương gia.”

Hồ Li chợt làm loạn, kéo cổ Không Tử Viết, hét lên: “Đồ chết tiệt nhà nàng, sao nàng dám đem ta ra làm tiền đặt cọc hả?! Nàng...”

Không Tử Viết bịt mồm gã lại, sau đó khẽ cắn môi dưới, nhỏ nhẹ nói một chữ, “Ngoan.”

Hồ Li như một con búp bê bơm phồng bị người ta đâm cho một kim, trong nháy mắt đau đớn vô cùng. Sau đó khuôn mặt lộ vẻ xinh đẹp vô ngần, khóe

mắt chan chứa tình cảm nhìn Không Tử Viết một cái, hồn dỗi hờ một tiếng, coi như ngầm đồng ý với hành động của Không Tử Viết.

Không Tử Viết thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Vệ Đông Li.

Ai ngờ, Vệ Đông Li đang chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt hai người giao nhau, Không Tử Viết theo bản năng né tránh ánh mắt của Vệ Đông Li, nhưng lại lập tức ép mình nhìn lại, làm bộ mê mẩn e thẹn nhìn Vệ Đông Li một cái.

Trong sự im lặng kì quái, Vệ Đông Li khẽ cúi mắt xuống. Coi như đồng ý với yêu cầu của Không Tử Viết.

Không Tử Viết xiết chặt ngón tay, lại chắc chắn thêm một chuyện... Vệ Đông Li đã có ý giết Hồ Li từ lâu! Bằng không thì hẳn cũng không thể đồng ý với một vấn đề có vẻ như cố ý gây sự này.

Cô thầm nhủ mình phải bình tĩnh, không thể nôn nóng được, không thể lỗ mồm, cũng không được để lộ sơ sót!

Cô hít một hơi thật sâu, khởi động trái phải bả vai, sau đó lại xoa bóp vặn vẹo ngón tay trước sau, cuối cùng giậm giậm chân để thả lỏng đầu ngón chân.

Lúc chia bài phân định thắng thua, Không Tử Viết mới nở nụ cười đắc ý lâu không thấy, cười tít mắt đứng dậy, làm dáng tay thứ không thể tiến xa được với Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li đứng dậy, ung dung đi tới cửa, bước chân dừng lại. Hắn quay đầu cười như không cười liếc mắt nhìn Không Tử Viết một cái, nói một câu nhẹ nhàng, “Tử Viết, nốt chu sa trên trán nàng rất đặc biệt đây.”

Không Tử Viết đang sung sướng thì vì một câu vô thưởng vô phạt như thế mà ngã xuống địa ngục.

Cô không tin chỉ qua nốt chu sa của cô mà Vệ Đông Li có thể liên tưởng tới con bạch hổ có đốm lông đỏ ở trán được! Nhưng mà Vệ Đông Li nói câu đó trước khi đi lại khiến cô lo lắng bất an vô cùng.

Thằng nhãi Vệ Đông Li này đáng sợ thật, dù là cơ mưu hay dục vọng chiếm hữu của hắn đều khiến cô như bước trên băng mỏng, chỉ sợ chạy còn không kịp.

Hồ Li thấy Không Tử Viết đực người ra, bèn áp sức nặng cơ thể sau lưng Không Tử Viết, dịu dàng nói: “Tử Viết, nàng ngốc quá. Nếu nàng đã nắm chắc thắng hẳn vì sao không dùng ta đổi lấy số bạc kia về? Tự dung lại lãi cho thằng khốn ấy!”

Không Tử Viết cười gượng nói: “Coi như của đi thay người.” Xoay người nhìn thẳng Hồ Li, nghiêm túc nói: “Hồ Li, về sau trông thấy Vệ Đông Li thì nhớ phải tránh đi, biết chưa hả?”

Hồ Li chớp chớp đôi mắt cáo quyền rũ, hỏi: “Sao thế, nàng sợ hắn gây bất lợi cho ta ư?”

Không Tử Viết không muốn nói nhiều, chỉ cảnh cáo: “Tên đó không dễ chơi đâu, tránh xa thì tốt hơn cả.”

Hồ Li cười ha ha, trêu đùa nói: “Biết Tử Viết quan tâm ta rồi nhé. Cơ mà nàng không cần lo lắng, đầu năm nay chẳng nói chắc được chuyện gì. Không chừng ông nội của ngày hôm nay chớp mắt cái đã biến thành thằng cháu cũng nên ấy chứ.” Không Tử Viết dờ khóc dờ cười, lắc đầu nói, “Này, rõ ràng là những người làm ông nội đều từ những thằng cháu mà ra mà, được chưa?”

Hồ Li cúi đầu, thổi hơi bên tai Không Tử Viết, mờ ám thì thầm nói: “Tử Viết, ta biết nàng tốt với ta mà.”

Không Tử Viết đang đắc ý thì tự dung Hồ Li lên con, cắn dái tai Không Tử Viết! Âm ờ quát: “Nhưng nàng còn tốt với mình hơn!”

Không Tử Viết đau quá, vội nhận sai nói: “Ta sai rồi, ta sai rồi, mau nhả ra, sắp đứt tai ta rồi!” Đúng vậy, cô còn tốt với bản thân mình hơn. Bằng không ban này cô đã đặt mình làm tiền đặt cọc rồi. Chẳng qua nếu cô lấy mình làm tiền đặt cọc thật thì vấn đề này thắng chưa chắc đã dễ dàng như thế.

Vệ Đông Li là ai chứ? Hắn là kẻ cả chúa sơn lâm cũng phải sợ đấy ạ!

Đúng là môi thần thì dễ tiến thần khó, từ ngày Vệ Đông Li đại giá quang lâm sông bạc của Không Tử Viết, cứ cách ba hôm hắn lại xuất hiện một lần để rèn luyện khả năng chịu đựng và một trái tim khỏe cho Không Tử Viết.

Ôi... đúng là người sợ nổi tiếng lợn sợ béo. “Sông bạc Kim Xán Xán” nổi danh rồi, tiếng tăm của cô cũng đi lên, bất tri bất giác đã dẫn một tên biến thái tới, thật là... rầu chết đi được!

Cô cũng từng nghi ngờ Vệ Đông Li tới vì Tù Nô. Nhưng khi cô quan sát tỉ mỉ lại phát hiện Vệ Đông Li không hề hay biết Tù Nô đang ở trong sông bạc này. Vì thế mỗi lần Vệ Đông Li xuất hiện trong sông bạc, Tù Nô thế nào cũng né tránh hết sức thành thạo.

Trong sông bạc, Tù Nô giống như một cái bóng, không tiếng động, không gây sự chú ý của người khác, nhưng hắn thực sự tồn tại.

Đương nhiên, bây giờ chẳng những Tù Nô né tránh Vệ Đông Li, cả Không Tử Viết cũng tránh không kịp nữa là.

Nếu là bình thường, mỗi ngày Không Tử Viết chắc chắn đang ngồi trên lầu hai, quan sát toàn cục. Nhưng từ lúc Vệ Đông Li tới, cô giống như chuột thấy mèo, chỉ ước gì tránh vào trong khuê phòng nơi hậu viện, mãi mãi không ra ngoài.

Cơ mà con người cô vốn rất yêu tiền, rất thực tế, cũng rất thông minh, không thể nào trợn mắt nhìn Vệ Đông Li moi tiền của cô mà không ngăn chặn, không thể cứ trốn trong ổ chăn ảo tưởng thiên hạ thái bình, không thể lộ ra vẻ mặt chuột thấy mèo trước mặt Vệ Đông Li. Cho nên khi Vệ Đông Li lại xuất hiện, ung dung thắng được một tệp ngân phiếu, Không Tử Viết không ngồi nổi nữa, cô như một con ốc chạy thẳng tới trước mặt Vệ Đông Li, mặt mày tái nhợt, cười gượng ha ha cầu xin: “Vương gia, ngài giờ cao đánh khẽ giùm, tôi sông bạc khác chơi đi ạ!”

Vệ Đông Li vút con xúc xắc xuống, lại thắng được không ít bạc, sau đó mới không nhanh không chậm nói: “Sông bạc của nàng chơi rất vui.”

Không Tử Viết bị hấn chọc tức cho học máu mồm, chỉ ước đập thẳng vào mặt hấn vài cái! Nhưng hấn lại là kẻ không thể đụng vào!

Không Tử Viết hết cách, đành bàn bạc nói: “Hay là ta chơi với ngài nhé?”

Vệ Đông Li đồng ý ngay, theo Không Tử Viết đi lên lầu hai.

Không Tử Viết hơi e dè, nhưng lần này đã có chuẩn bị! Không dạy cho Vệ Đông Li một bài học thì hấn còn tưởng cô là mỏ đào vàng!

Không Tử Viết khách sáo hỏi trước: “Vương gia, lần này ngài muốn chơi cái gì nào?”

Vệ Đông Li nhấp trà nói: “Bài tiến lên.” -_-

Không Tử Viết như con nô tỳ gặt đầu, lấy ra một bộ bài poker trong hộp ra, đưa cho Tiểu Hiệp mặt mũi ngây thơ, bảo Tiểu Hiệp tráo rồi chia bài.

Ván bài vừa mới bắt đầu đã nghe thấy Bách Lí Phượng và Hồ Li chạy tới cùng đẩy cửa mà vào, lần lượt ngồi trái phải bên cạnh Không Tử Viết, cổ vũ cho cô.

Bách Lí Phượng nói: “Tử Viết, cố lên! Tử Viết, cố lên!”

Hồ Li trợn mắt nói: “Bách Lí Phượng, cầm cái mồm thối của ngươi lại.”

Bách Lí Phượng vặc lại: “Có con hồ li lẳng lơ như ngươi ở đây Tử Viết có thể thắng sao? Mau cút ra ngoài!”

Hồ Li bám lấy cánh tay Không Tử Viết, “Ta không đi, không đi, không... á... Bách Lí Phượng, tên tiểu nhân chết bầm nhà ngươi dám đánh ta!”

Bách Lí Phượng cười hi hi, “Kẻ đáng ăn đòn là ngươi đấy.”

Vệ Đông Li nhìn thẳng Không Tử Viết, lạnh lùng nói: “Ồn quá.”

Không Tử Viết lập tức hô khẩu hiệu, “Giữ trật tự, giữ trật tự!”

Bách Lí Phượng và Hồ Li quay ngoắt đi, như khinh thường làm bạn với đối phương.

Không Tử Viết ra hiệu Tiểu Hiệp mở bài.

Trong cờ bạc, từng cử chỉ, nụ cười, lời nói của Không Tử Viết đều có khí thế, đó là sự tự tin, là bình tĩnh, là bày mưu tính kế, đó là sự quyết đoán chỉ thuộc về cô! Một Không Tử Viết như vậy, ngay cả đàn ông cũng không thể sánh bằng.

Mỗi người trong nhả gian đều vô tình bị cô thu hút. Cô như một viên dạ minh châu quý giá mỹ lệ trời sinh.

Cô bình tĩnh phân tích, không vội vàng hấp tấp, sau vài ván thì đã toàn thắng!

Vệ Đông Li thua sạch tiền mang theo trên người, nhưng hấn chẳng hề tức giận, mà nửa cười nửa không nhìn Không Tử Viết.

Không Tử Viết thót tim, vội ra vẻ là một mụ nông dân thô tục, hai tay chống nạnh, một chân giẫm lên ghế, đắc ý cười to nói: “Người đâu! Thuê một chiếc xe ngựa cho Vương gia, tiền để bà đây trả!”

Vệ Đông Li tay nghịch bài poker, thờ ơ nói: “Tử Viết, chúng ta chơi một ván nữa được không?”

Không Tử Viết cười hi hi nói: “Vương gia, tiền đặt cọc của ngài đã hết mất rồi, còn chơi gì nữa ạ?”

Vệ Đông Li cong môi cười, tà khí bắt đầu lan tràn, “Không phải nàng cũng từng lấy người làm vốn đánh bạc đó sao?”

Không Tử Viết thảm nghĩ chết cha, vội ôm ngực, thờ hỏn hển nói: “Vương gia, bệnh cũ của ta lại tái phát rồi, ta phải đi nghỉ một lát.”

Vệ Đông Li đứng dậy, giũ tà áo màu tím, “Nếu Tử Viết không khỏe thì bản vương cũng không ép nữa.”

Không Tử Viết mừng thầm, mặt lại tỏ vẻ đau đớn, đáp bừa: “Vương gia đi nhé, hoan nghênh lần sau lại tới.”

Vệ Đông Li liếc nhìn Khổng Tử Viết một cái, đáp một tiếng, “Ừ.”

Lần này Khổng Tử Viết đau tim thật, thầm nói: Ừ cái con khi!

Vệ Đông Li đi rồi, Khổng Tử Viết vội kéo Bách Lí Phụng lại hỏi: “Sao Vệ Đông Li lại tới đô thành hà?”

Bách Lí Phụng nhún vai, “Không biết.”

Khổng Tử Viết không bỏ qua, sai gã: “Đi, đi hỏi thăm cho ta, mục đích hẳn tới đô thành ấy.”

Bách Lí Phụng duỗi tay ra ôm eo Khổng Tử Viết, “Từ Viết, hôm nay ta ăn tối với nàng trước, mai đi hỏi thăm được không?”

Khổng Tử Viết đập tay gã, “Lớn thế này rồi còn làm nũng?”

Bách Lí Phụng đỏ mặt, khàn giọng gào, “Ta có làm nũng đâu.”

Hồ Li xía vào ngay, “Ừ, không phải làm nũng, là dê tiện!”

Bách Lí Phụng vặc lại: “Có dê tiện hơn cũng không so nổi mùi lẳng lơ trên người người đâu!”

Hồ Li tròn mắt, “Người nói cái gì hả?”

Bách Lí Phụng nghiêm túc nói: “Bảo người lẳng lơ đấy. Còn nói cái gì nữa. Cái mùi lẳng lơ trên người người có dâng lên miệng hồ, hồ cũng không thèm nhè.” Nói tới đây hình như gã nhớ ra cái gì, vội nói với Khổng Tử Viết, “Từ Viết, buổi tối tốt nhất nàng đừng ra ngoài nhé. Đạo này đô thành không an toàn đâu, nghe nói có một con hồ thường xuất hiện lúc nửa đêm, đã làm bị thương ba người liên tiếp rồi.”

Hồ Li lập tức nổi khùng nói: “Hề là hồ thì phải một gậy đánh chết!”

Khổng Tử Viết run run, lạnh lùng nhìn Hồ Li một cái, bực mình quát: “Con hồ gặm chân người hay sao? Người có thù oán với hồ hả?!”

Hồ Li sững người, lâu bầu: “Nàng quát cái gì mà quát? Ta bảo đánh hồ chứ có bảo đánh nàng đâu.”

Khổng Tử Viết lườm Hồ Li, quay qua nhìn Bách Lí Phụng, lại hỏi: “Người bảo trong đô thành có một con hồ xuất hiện?”

Bách Lí Phụng gật đầu đáp: “Ừ. Từ Viết từ rày ra ngoài phải cẩn thận đấy. Nhưng mà không cần phải sợ, ta sẽ bảo vệ nàng!” Mắt gã sáng rỡ, ưỡn ngực, tự hào nói, “Ta vốn cũng có một con hồ, cả người nó màu trắng, trên trán còn có một đốm lông đỏ, thân thể mập mạp, đẹp lắm. Sau đó nó đi lạc, đến giờ chưa về. Đợi sau này tìm được nó rồi, ta sẽ bảo nó chở nàng đi dạo khắp nơi nhé.”

Khổng Tử Viết nhìn cảm giác muốn quần áo với Bách Lí Phụng một trận, nghiêng răng thốt ra hai chữ, “Của người?”

Bách Lí Phụng rất nghiêm túc đáp: “Phải, của ta.”

Khổng Tử Viết bật dậy, đập lấy đập để vào vai gã, thầm nghĩ: cô vốn tưởng mình là loại không cần mặt mũi. Ai dè sau khi gặp được Bách Lí Phụng cô mới biết, hóa ra còn có người không biết mặt mũi thể diện là cái giống gì!

Hồ Li nghe Bách Lí Phụng nói, khinh thường khịt mũi, lắc hông đứng dậy nói: “A, không chừng con hồ của người làm người ta bị thương. Đến lúc ấy ai bắt được nó không lột da xẻ thịt mới lạ!”

Bách Lí Phụng nhú mày nói: “Vớ vẩn! Con bạch hồ của ta sẽ không làm người khác bị thương.”

Hồ Li không chịu bỏ qua chế giễu nói: “Con bạch hồ của người không làm người ta bị thương, cùng lắm chỉ ăn thịt người thôi nhì.”

Thấy hai người kia lại sắp cãi vã, Khổng Tử Viết vội chuồn sang phòng bếp, để lại bầu trời rộng lớn này cho hai thanh niên nhiệt huyết nhìn nhau không vừa mắt kia.

Đánh nhau đi, đánh nhau đi, chỉ cần không sập nhà thì cứ đánh nhau thỏa thích!

Thú thật, có lúc cô chỉ muốn đập cho Bách Lí Phụng một trận, quần áo với Hồ Li một hồi! Bọn họ đã không cần cô ra tay thì sao cô lại không biết ngại mà ngăn lại chứ? Ha ha ha...

Hôm sau, Bách Lí Phụng vào cung hỏi thăm mục đích Vệ Đông Li lại tới đô thành, lại bị Hồng Đế giam lại trong cung để tự kiểm điểm cho biết mùi.

Khổng Tử Viết sốt ruột, vốn định đi tìm Bách Lí Phụng hỏi xem sao, nhưng lại thấy thấy ra quân ồ ạt như thế không hay lắm. Nhờ đâu Vệ Đông Li biết cô đang hỏi thăm chuyện của hắn khắp nơi, thì chắc chắn hắn sẽ hoài nghi, trồng một mầm họa vô căn cứ. Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định ngoảnh mặt làm lành, chẳng làm chuyện gì sất.

Hai ngày sau, Vệ Đông Li lại tới.

Hai người đổi cách đánh bạc, đúng là hơi có cảm giác kỳ phùng địch thủ.

Ngân phiếu của Vệ Đông Li lại bị Không Tử Viết moi sạch lần nữa, hần phát tay áo, phóng khoáng như gió mà quay người bỏ đi, mặt cũng chẳng nhăn lấy một cái.

Cứ thế chơi được năm ngày, Không Tử Viết bắt đầu mong chờ hần tới. Cô khao khát đồng ngân phiếu của hần, ước gì có thể móc sạch túi hần lần nữa. Mỗi lần cô thắng tiền của hần, trong lòng đều dâng lên một cảm giác thỏa mãn chẳng gì sánh được. Cảm giác ấy như bài ca nông nô vùng lên khỏi nghĩa, nhân dân chúng ta phải đứng lên làm chủ đời mình vậy!

Hôm nay, Vệ Đông Li tới hơi muộn.

Không Tử Viết đứng ở cửa sông bạc như người vợ ngóng chồng về, cho đến lúc nhìn thấy bóng dáng của Vệ Đông Li, cô mới vui vẻ nhếch miệng cười. Cô thấy mỗi lần nhìn thấy Vệ Đông Li cứ như trông thấy một núi vàng lấp lánh đang vẫy tay với mình, thật là đáng yêu không chịu nổi.

Vệ Đông Li lần này lại không đánh bạc vội, mà nói với Không Tử Viết: “Chuẩn bị ít rượu thịt, bản vương đổi.”

Không Tử Viết nghĩ ngợi, thấy Vệ Đông Li đã thua không ít tiền ở chỗ mình, tặng hần một bàn rượu thịt miễn phí cũng không phải không được.

Lúc bàn rượu thịt được chuyển tới nhà gian lâu hai, Vệ Đông Li lại giờ chứng bắt bẻ: “Ồ đây bản quá.”

Không Tử Viết nhin tức, quái gở nói: “Nhà gian là phòng tốt nhất của sông bạc chúng ta, nếu Vương gia bắt bẻ thì chi bằng đến thắng từ lâu đi!”

Vệ Đông Li không nói gì, đôi mắt phiem màu xanh không tước nhìn Không Tử Viết.

Không Tử Viết hết hồn, vội làm bộ nịnh nọt, hỏi: “Hay là Vương gia tới phòng ta ăn nhé?” Vệ Đông Li chẳng ừ hử gì cả, đứng dậy đi theo Không Tử Viết ra hậu viện tới phòng của cô. Nhìn quanh một vòng, hần ung dung ngồi xuống ghế, ra hiệu bảo Không Tử Viết có thể dọn thức ăn lên.

Không Tử Viết tức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn phải cố tươi cười, vội vội vàng vàng sắp xếp. Vệ Đông Li người ta là thần tài, không thể đắc tội, không thể đắc tội được!

Thức ăn lại được dọn lên, Tiêu Doãn rút một chiếc kim bạc từ trong tay áo ra thử độc.

Không Tử Viết nhìn thấy bèn cười, nói: “Vương gia thận trọng quá. Cơ mà coi bộ quần áo của thị vệ ngài mà xem, đã bao lâu chưa giặt rồi ấy nhỉ? Ha, cái ống tay kia bóng nhẫy kia! Nếu sớm biết ngài thích kiểu này thì ta đã không thêm dầu vào thức ăn rồi. Chỉ cần cái kim kia quấy một cái là gia vị đầy đủ!”

Ngón tay cầm kim của Tiêu Doãn bắt đầu run rẩy, dừng lại trước đĩa thức ăn, không biết nên thử độc tiếp hay nên lấy kim đâm chết Không Tử Viết nữa!

Vệ Đông Li giờ tay bảo Tiêu Doãn lui xuống, thân nhiên nhìn Không Tử Viết một cái, sau đó gấp đũa bắt đầu ăn.

Trên bàn có bốn đĩa thức ăn, trừ cái đĩa đã bị Tiêu Doãn lấy kim thử độc thì Vệ Đông Li đều ném mỗi đĩa một ít. Coi bộ hần cũng hơi băn khoăn với cái kim bạc giấu trong tay áo của Tiêu Doãn.

Thấy Vệ Đông Li buông bát đũa, Không Tử Viết trong bụng không ngừng cười thầm: Ăn đi, ăn đi, tuy trong thức ăn không có độc, nhưng đã được thêm một thứ gia vị nữ trong giang hồ nhất định phải chuẩn bị---bã đậu!

Nếu Vệ Đông Li dám “vu khống” cô hạ độc, cô sẽ nói bụng dạ hần yếu, không quen ăn cơm canh đậm bạc. Tóm lại bốn chữ thôi—chết cũng không nhận!

Không Tử Viết đang tính toán thì Vệ Đông Li đã sai Tiêu Doãn dọn bát đũa đi, Không Tử Viết tỉnh táo lại mới phát hiện ra, trong phòng chỉ còn hai người cô và Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li tay chống đầu, nghiêng người dựa vào ghế, có vẻ hơi mệt mỏi.

Không Tử Viết đang định gọi Vệ Đông Li chơi bài, nhưng lại không dám làm phiền hần nghỉ ngơi. Cô vừa thâm khinh bi bản thân, vừa lén lút lườm Vệ Đông Li một cái, sau đó dựa vào ghế, tính toán sổ sách hôm nay.

Trong sự im lặng kì quái, hình như còn có một sự an tĩnh nhàn hạ lảng lảng trôi dòng. Khuê phòng của thiếu nữ, mùi son phấn trộn lẫn cùng mùi thức ăn khiến người ta thấy thoải mái. Cơm no rượu say, từng tế bào trong cơ thể cũng bình yên. Từ trong “Phi Văn Các” còn có tiếng hát du dương êm ái truyền qua như một khúc hát ru giục giã người ta say ngủ.

Con buồn ngủ ập tới, Không Tử Viết cũng thấy mình hơi bất thường. Đáng lẽ giờ Tuất này là lúc cô sôi nổi nhất. Từ lúc ngồi xuống cạnh Vệ Đông Li, mí mắt cô cứ đánh nhau hoài, chỉ muốn đi ngủ.

Không Tử Viết thấy thế này không ổn lắm, vội chớp chớp mắt, cảnh giác nhìn Vệ Đông Li, theo dõi từng cử chỉ của hần.

Thời gian qua đi, cô rất buồn rầu phát hiện ra rằng, từ này tới giờ Vệ Đông Li người ta vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, chẳng buồn nhìn cô lấy một cái.

Không Tử Viết xiết chặt tay, tự dặn mình, dù thế nào cũng không thể lơ là được, dù thế nào cũng không được buông lỏng cảnh giác với kẻ địch, dù thế nào cũng không được ngủ! Nhưng con sâu ngủ vẫn chạy vào trong não cô.

Bất tri bất giác, Không Tử Viết nhắm mắt lại, nghiêng đầu ngủ gật.

Khi nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô, Vệ Đông Li mới từ từ mở mắt ra, lẳng lặng ngắm nhìn dung nhan say ngủ của cô.

Vệ Đông Li rất tò mò về Không Tử Viết, rất muốn biết rốt cuộc cô là ai. Hắn từng phái người đi điều tra Không Tử Viết, nhưng thông tin có được chẳng đáng là bao. Hắn chỉ biết Không Tử Viết từng làm tiên sinh dạy cho Tiểu Bảo, nhưng cô đến từ đâu, là ai, thì vẫn là một câu đố.

Hiển nhiên, Bách Lí Lam đã can thiệp hắn điều tra, cố tình che giấu chân tướng cho Không Tử Viết.

Lời này là thật. Vì Bách Lí Lam biết Không Tử Viết không muốn cho người khác biết cô từng xuất hiện trong hoàng cung, nên y cố tình lẫn lộn vài chi tiết, khiến người ta không thể điều tra ra Không Tử Viết đã xuất hiện lần đầu tiên lúc nào và ở đâu.

Chẳng qua, điều Vệ Đông Li không biết là, cả Bách Lí Lam cũng không rõ rốt cuộc Không Tử Viết là thần thánh phương nào.

Bí ẩn này, trừ khi Không Tử Viết tự mình nói ra thì chẳng ai có thể đoán ra bí mật trong đó.

Vệ Đông Li mắt tràn đầy nghi hoặc nhìn Không Tử Viết, chẳng hiểu vì sao mình thi thoảng lại chạy tới đây “tặng tiền”. Chẳng lẽ vì nốt chu sa giữa trán nàng ta rất giống con bạch hổ của hắn ư? Hay là vì nàng rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi hắn muốn biết hết thấy bí mật của nàng, muốn biết rốt cuộc thì nàng là ai?! Đúng, nàng là ai đây? Vì sao lại biết những trò chơi chưa từng nghe thấy bao giờ này? Vì sao lại khiến hắn thấy muốn lại gần nàng? Muốn cướp lấy nàng, muốn có nàng, muốn... chiếm lấy nàng!

Nếu không phải hắn đã biết linh hồn bám trên thân con bạch hổ không thể nào bám lên thân người khác được nữa, thì hắn vẫn tưởng rằng Không Tử Viết chính là con bạch hổ, mà con bạch hổ chính là Không Tử Viết.

Vệ Đông Li duỗi ngón tay lạnh toát khẽ vuốt ve bờ môi đầy đặn của Không Tử Viết, trong lòng dập dềnh những rung động dịu dàng.

Không Tử Viết đang ngủ ngon. Trong mơ, cô thấy mình đang ăn kem, vì thế cô thè lưỡi vui vẻ liếm láp.

Vệ Đông Li nhenh thở, gò má hiện lên một ráng mây đỏ hiếm thấy.

Không Tử Viết bập bập môi, xoay đầu đi, nói mớ, “Chẳng có vị gì cả!”

Vệ Đông Li rút ngón tay lại, xiết chặt tay, nhếch miệng cười. Nếu...nếu con bạch hổ của hắn biết nói, thì chắc chắn cũng sẽ nói như Không Tử Viết nhỉ.

Vệ Đông Li từ từ nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi mất. Từ lúc con bạch hổ đi mất, hắn chưa ngủ ngon được giấc nào rồi. Hôm nay, thật là buồn ngủ.

Đang ngủ ngon, chợt nghe thấy tiếng tiêu bi thương ngoài cửa sổ truyền tới. Tiếng tiêu ấy như đang khóc lóc, nhưng đang nói lên vô số tâm sự trong lòng.

Mí mắt Không Tử Viết giật giật, mơ màng mở mắt ra, cả người nghiêng đổ ngã lăn ra đất.

Cô hùng hung hồ hồ bò dậy, bò nhào lên giường, rúc đầu vào trong chăn, chỉ lộ hai cái chân đung đưa chỗ mép giường.

Song tiếng tiêu ấy vẫn chưa biến mất, mà càng lúc càng dai dẳng hơn.

Không Tử Viết cảm phần đầm nệm giường bồm bộp, bật dậy, trợn đôi mắt đầy tơ máu, xông thẳng đến cửa sổ, đập mở cửa sổ ra, hét ra ngoài: “Đêm hôm khuya khoắt còn thổi cái con khi ấy! Không cho người ta ngủ à...ơ...Bách Lí Lam?” Cô dụi mắt, nhòai người ra cửa sổ.

Hà! Cái tên bóng dáng cô đơn dưới ánh trăng kia, hóa ra là Bách Lí Lam thật!

Đêm hôm không ngủ còn chạy đến chỗ cửa sổ thổi cái gì mà thổi hả? Biết hành hạ người ta thật!

Không Tử Viết nhìn tên Bách Lí Lam tay cầm trường tiêu, mặt mày ngẩn ngơ, đã hoàn toàn hóa đá, cô hơi lúng túng cười một cái, hỏi: “Người tìm ta có chuyện gì thế?”

Bách Lí Lam xiết chặt cây trường tiêu trong tay, cứng nhắc lắc đầu.

Thú thật, y bị tổn thương rồi, tổn thương thật rồi. Dây thần kinh tình cảm nhạy cảm của y đã bị tiếng hét của Không Tử Viết làm cho tan nát hết rồi, quên sạch mục đích và dự tính ban đầu khi y tới đây.

Khi Không Tử Viết đóng cửa ầm một tiếng, Bách Lí Lam chợt cảm thấy rất...bi thương. Y cứ nhìn cái cửa sổ của Không Tử Viết, trong lòng chờ mong cô có thể mở cửa sổ, nghe y thổi một khúc tiêu cho cô một lần nữa. Thế nhưng Không Tử Viết không xuất hiện nữa, mà câu ban nãy cô nói cứ quanh quẩn bên tai y---đêm hôm khuya khoắt thổi cái con khi ấy?

Bách Lí Lam cười chưa xót, bờ vai rũ xuống, lê hai chân loạng choạng đi mất.

Trong phòng, Không Tử Viết cúi đầu nhìn mặt mình, thầm nói: chẳng còn mặt mũi nào gặp Bách Lí Lam nữa rồi! Cô... cô lại có thể quát câu đó. Thật là... làm tổn thương người ta quá!

Cô giậm chân, lại đập cửa sổ, muốn nói vài câu để nghe chút để thả lỏng bầu không khí. Kết quả, Bách Lí Lam không biết đã đi đâu mất rồi.

Không Tử Viết hơi sốt ruột, tính đuổi theo Bách Lí Lam. Ai ngờ, trong lúc quay người liền nhìn thấy một cái bóng màu trắng nhạt!

Không Tử Viết tròn trĩnh đôi mắt màu đen vàng, sững sốt quát: “Vệ Đông Li?!”

Vệ Đông Li đã tỉnh từ lâu, nhưng hần vẫn không mở mắt. Lúc này nghe thấy Không Tử Viết gọi, hần mới mở đôi mắt phượng đẹp đẽ ra, ưỡn oai nói: “Đêm hôm khuya khoắt gọi cái gì mà gọi? Làm phiền người ta ngủ là không hay đâu.”

Không Tử Viết đực mặt ra, trời ơi khả năng học tập của thằng nhãi này thật là không nhỏ. Cô thở hồng hộc tròn mắt nhìn Vệ Đông Li, gằn cổ lên hỏi: “Sao người lại ở đây hả?”

Vệ Đông Li ung dung đứng dậy, thản nhiên nói: “Là nàng đưa ta tới đây mà. Chẳng lẽ nháy mắt nàng đã quên mất rồi?”

Không Tử Viết vỗ trán, hỏi tiếp: “Ta đang hỏi người sao giờ còn chưa đi hả?!”

Vệ Đông Li lạnh lùng liếc mắt nhìn Không Tử Viết một cái, thoát cái đôi giọng quát: “Người nói chuyện với bản vương như thế ư?!”

Không Tử Viết mềm nhũn chân, vội nịnh nọt tới gần Vệ Đông Li, thò đầu ra định dụi vào ngực hần. Kết quả, cổ mới thò ra được một nửa, cô chợt ý thức được một vấn đề, cô là người mà! Là người! Là người! Không phải con bạch hổ bên cạnh Vệ Đông Li!

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết đang khúm núm bỗng ưỡn thẳng người, cong cong ngón tay hoa lan, dần dần nói: “Ồ, coi ngài nói kia, ta không nói chuyện với ngài thì nói với ma sao?” nói xong còn học điệu bộ của mụ tú bà, che miệng cười ha ha.

Vệ Đông Li chẳng phát cáu, mà còn nhướn mày cười. Mày cười ấy quả là tuyệt đại phong hoa, nghiêng nước nghiêng thành, thật xứng với hai chữ “yêu nghiệt”.

Không Tử Viết nghĩ bụng chết cha, vừa thấy Vệ Đông Li thế này là biết hần tức giận rồi. Đừng thấy hần cười câu hồn đoạt phách, không chừng đang tính giết cô như thế nào đấy!

Không Tử Viết rùng mình, đưa tay ra móc móc vạt áo của Vệ Đông Li, thì thầm nói: “Này, ta còn chưa tỉnh ngủ, người đừng nghiêm túc với ta mà.”

Vệ Đông Li nheo mắt, nhìn Không Tử Viết chăm chăm, sau đó tay phải xoa đầu Không Tử Viết.

Không Tử Viết ngẩn người, một cảm giác quen thuộc chợt ập tới hỏi thăm từng sợi dây thần kinh của cô. Khoảnh khắc này, cô và Vệ Đông Li như quay lại ngày trước, lúc ấy, hể chọc giận Vệ Đông Li, cô lại cắn vạt tay áo của hần làm nũng. Mà Vệ Đông Li hết giận lại xoa tay ra xoa đầu cô.

Thế nhưng cho dù mọi thứ quen thuộc không thể quen hơn được nữa thì đối với Không Tử Viết mà nói, chẳng hề có hồi ức vui vẻ gì cả.

Không Tử Viết lạnh mặt, nhanh lẹ quay đầu đi, lạnh lùng nói: “Xin Vương gia tự trọng.”

Vệ Đông Li thu ngón tay vào trong tay áo, mặt mày vô cảm đứng dậy, đẩy cửa phòng đi mất.

Không Tử Viết nhìn theo bóng lưng của Vệ Đông Li, bụng bộp chộp bất an, càng lúc càng không hiểu vì sao hôm nay Vệ Đông Li lại tới đây.

Chẳng lẽ cô quá tuyệt vời nên Vệ Đông Li vừa gặp đã yêu cô, tam sinh tam thế không thay lòng?

Không thể nào chứ? Hoi... ào tưởng rồi đấy!

Không Tử Viết lôi gương ra soi, tạo năm sáu dáng rồi xúc động một tiếng rất kịch, “Ồi, quả nhiên là sắc đẹp có thể thay com mà...”

Nếu Vệ Đông Li có ý với cô thật, cô cũng có thể chơi đùa cùng hần. Đầu tiên phải khiến hần quyết một lòng yêu một mình cô đã, sau đó sẽ giẫm nát tôn nghiêm của hần dưới chân, giẫm nát bát, đá nát bát, khoái trá trả được thù!

Thử tưởng tượng lúc Vệ Đông Li quỳ dưới chân cô, khổ sở cầu xin cô, xin cô đừng rời xa hần, tưởng tượng lúc Vệ Đông Li roi lệ kẻ lẽ tình yêu với cô, lại bị cô một cước đá văng, tưởng tượng lúc Vệ Đông Li bò ra ôm chân cô, mà cô cầm bình rượu ném xuống đất! Tưởng tượng lúc Vệ Đông Li ôm cái đầu chảy máu ròng ròng, ngẩng khuôn mặt tuyệt mỹ trắng bệch lên, gào khản cả giọng: Có đánh chết ta vẫn yêu nàng!

Ha... một cuộc sống tươi đẹp biết bao!

Không Tử Viết vui vẻ, một mình soi gương cười ngu, lẩm bẩm, hoa tay múa chân sung sướng như một con thần kinh.

Tấm gương trong tay rơi xuống đất, choang một tiếng, cô mới lấy lại lí trí.

Nếu cô dám đi chọc Vệ Đông Li, thế thì...cô dám khẳng định rằng Vệ Đông Li chắc chắn sẽ lóc xương cô! Sau đó để bộ xương của cô bên mình làm đồ trang trí.

Vì sao ấy hả? Còn không phải vì cái câu bị người đời rập khuôn ấy!

Câu phiên bản của người đời là: Ta có làm ma cũng không tha cho người đâu!

Phiên bản của Vệ Đông Li lại thế này: Người có làm ma ta cũng không tha cho người đâu!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lộ mộng không được nhúc nhích

Khổng Tử Viết bụng vừa phỉ báng Vệ Đông Li, vừa kéo cửa chạy ra ngoài. Bách Lí Lam chắc đi chưa xa, hẳn là cô vẫn có thể đuổi kịp y. Tóm lại một câu thôi, lẽ đời bây giờ loạn hết cả rồi, nước nào cũng dòm ngó “Kinh Thiên Nhất Sắc Châu”, cô không yên tâm để một người điều tra chuyện này như Bách Lí Lam rời đi một mình.

Cô chạy ra trước cửa sông bạc, nghĩ thế nào lại vòng trở lại, leo lên lầu hai. Bây giờ thời cuộc không yên ổn, cô nên mang theo Tù Nô ra ngoài cho an toàn mới được.

Gõ cửa phòng Tù Nô, nhưng phát hiện ra trong phòng không có người trả lời.

Khổng Tử Viết lại chạy sang cửa phòng Hồ Li, đập cửa phòng gã. Kết quả cũng chẳng có ai đáp lại.

Khổng Tử Viết nhú mồm, sinh lòng nghi ngờ. Nếu Tù Nô vô duyên vô cớ biến mất thì cô có thể tạm hiểu được, nhưng Hồ Li tự dưng không rõ tung tích lại khiến người ta cảm thấy hơi bất thường.

Khổng Tử Viết thấy bất an, chạy lên chạy xuống cũng không tìm thấy Hồ Li. Hỏi Tiểu Hiệp đang mất mũi lèm nhèm thì câu trả lời cũng là không biết.

Cô sốt ruột, tính đá cửa phòng Hồ Li xem sao. Ai dè vừa nhấc chân lên thì nghe thấy có một tiếng kêu rên khàn khàn ở hành lang truyền tới.

Tiếng kêu ấy trầm thấp du dương mà đầy cuốn hút, như đang đè nén sự đau đớn. Vào tai thì lập tức khiến người ta muốn nhìn trộm, muốn biết chủ nhân của tiếng kêu ấy rốt cuộc đang ngấm ngấm chịu đựng cái gì.

Thú thật lòng là tiếng kêu ấy như có như không, rất khẽ, nếu không phải Khổng Tử Viết có một đôi tai hồ thì chẳng thể nghe rõ đến thế.

Mất sáng ngời, Khổng Tử Viết lập tức quay người đi về phía căn phòng phát ra tiếng kêu ấy. Từng bước một tới trước cửa phòng của Tù Nô.

Cô cẩn thận lại gần, áp tai vào cánh cửa tính nghe trộm. Kết quả, trong phòng Tù Nô tự dưng im phăng phắc, dường như tiếng kêu rên ban nãy chỉ là ảo giác của Khổng Tử Viết vậy.

Khổng Tử Viết chưa bỏ ý định, hỏi ngay: “Này, người làm sao thế?” Vừa hỏi xong cô liền bắt đầu dùng sức đẩy cánh cửa đóng chặt kia ra. Đẩy một cái không được, đẩy hai cái không được, ba cái...được rồi, còn đẩy làm cái gì, đập cửa vào là xong! Vừa đập một cái thì tấm cửa lìa xa khung cửa. Rơi một tiếng ầm trên đất.

Khổng Tử Viết cười nhếch mép, giẫm lên cánh cửa vào trong phòng Tù Nô, mò mẫm đến bên giường, thử hỏi: “Này, thế người làm sao vậy? Bị người ta chém à?”

Căn phòng tối om không hề có tiếng động nào. Khổng Tử Viết đợi mãi không thấy gì dần thấy kì lạ, cô vừa định lùi một bước thì bị Tù Nô tóm lại, cô không kịp kêu la liền bị Tù Nô kéo vào trong màn, nằm dưới cơ thể nóng hăm hập của hắn.

Trong bóng tối, đôi mắt Tù Nô sáng chói như sao, khiến người ta không dám nhìn thẳng hắn. Hơi thở của hắn nóng bỏng, dồn dập, nhưng một ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào, có thể nuốt trọn Khổng Tử Viết trong khoảnh khắc.

Thấy Tù Nô như thế, Khổng Tử Viết chợt hiểu chuyện gì đã xảy ra!

Có lẽ nào đây chính là...xuân dược tất cả nam chính đều phải trải qua ư?! Có lẽ nào đây chính là cao chiêu mà tất cả nữ chính đều sẽ sẵn lòng làm thuốc giải?!

Mẹ ơi hay quá!

Đầu óc Không Tử Viết rối tung, nuốt nước bọt, cẩn thận trao đổi: “Ngươi...ta...thôi được rồi, ta biết ngươi rất khó chịu, nhưng ngươi có thể rút “cậu em” đang chống trên người ta về không?”

Tù Nô lúc này như một có thú hoang nguy hiểm. Trong hơi thở của hắn như có mùi máu tanh mê hoặc con thú nhỏ đang chạy trốn kiếp nạn.

Hắn không nói gì, chỉ nhìn Không Tử Viết chăm chăm.

Hai người đang nhìn nhau không nói gì, hắn...tự dưng...bật cười.

Nụ cười ấy đẹp không tả nổi, như dòng nước tháng ba mới tan băng, lấp lánh ánh sáng rực rỡ; cho người ta một sức mạnh như viên kim cương cứng rắn nhất trên đời; như cây ngô đồng nở hoa dần phượng hoàng bay tới.

Không Tử Viết ngẩn ngơ, choáng váng.

Thôi được rồi, Không Tử Viết thừa nhận cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, tức là tim cô vẫn trong bụng, chưa bị sắc đẹp mê hoặc hoàn toàn. Thế thì cô không thể không bắt đầu suy nghĩ một vấn đề...lấy thân báo đáp cứu Tử Nô hoàn toàn có thể chấp nhận được! Cơ mà, tại sao thời gian Tử Nô trúng xuân dược thế nào lại đúng ngay lúc cô tới tháng vậy? Tại sao, tại sao vậy?!

Không Tử Viết buồn rầu.

Hôm nay của Không Tử Viết bị hơi nhiều, bị Tử Nô đè như thế rất khó chịu, vì thế cô xích sang bên, muốn tìm một chỗ thoải mái hơn không để máu tràn ra nệm giường. Tử Nô ghen tức, lập tức tóm lấy cổ tay Không Tử Viết, khàn giọng nói: “Giúp ta.”

Nếu người này không phải Tử Nô, không phải Tử Nô cô quen biết, không phải Tử Nô nói năng thận trọng kia, không phải Tử Nô chín chắn chừng chạc kia, không phải Tử Nô cô đã phải lòng thì Không Tử Viết chắc chắn sẽ cho hắn một cái tát để dạy cho hắn một bài học nhớ đời!

Dựa vào cái gì mà trúng xuân dược lại bắt cô phải giúp giải độc hả? Coi cô là cái thứ gì? Công cụ giải độc ư? Khốn! Làm người không nên khốn kiếp như thế có được không?!

Nhất là...nhất là trong lúc cô tới tháng, máu chảy ròng ròng thế này! Tử Nô nói như thế không phải càng khiến cô lo lắng hay sao? Khốn kiếp khốn kiếp!

Không Tử Viết khóc không ra nước mắt, suy nghĩ lung tung mớ mớ: “Ngươi trúng độc thì chạy về báo ta giải cho? Ngươi cũng coi trọng ta quá nhỉ! Giải thế nào? Có phải ngươi cố tình chuốc khổ vào thân không? Trong “Phi Văn Các” đối diện có vô số công cụ giải độc ngươi không dùng, lại chạy tới chỗ ta xin thuốc giải?!! Giời ơi, nói gì, rốt cuộc ngươi có ý gì? Có phải đã phải lòng bà đây rồi hay không? Bình thường giả vờ đứng đắn, vừa gặp chuyện này cái liền nằm giường rên hừ hừ rồi. Bà đây còn lâu mới chiều theo ngươi nhé!” Không Tử Viết càng mắng càng hăng, cuối cùng quyết tâm, lật người dậy, nghiêng rặng nghiêng lợi kéo quần hắn xuống, dừ tợn quát: “Cho ngươi hay, chớ có hi vọng ta đổ máu dâng mình cho ngươi! Đêm nay cùng lắm là dùng tay thôi!” Quát xong liền cầm lấy Tiểu Tử Nô, bàn tay ướt đầm mồ hôi đưa đẩy lên xuống. Động tác ấy không hề có kỹ thuật gì, thô lỗ vô cùng, tuyệt đối có thể gọi là bạo ngược người ta!

Tử Nô khàn cổ, như muốn nói gì đó với Không Tử Viết.

Không Tử Viết đỏ mặt, hừ mạnh một tiếng, phát cẩu bóp lấy Tiểu Tử Nô, nghĩ bụng: Lúc nào rồi mà ngươi còn muốn nói cái gì? Nói gì cũng xấu hổ, chi bằng đừng nói gì còn hơn!

Ngọn lửa trong người Tử Nô vì một cái bóp này của Không Tử Viết mà bùng lên, hắn rên rỉ một tiếng trong cổ họng đầy gọi cảm. Tiếng kêu ấy xồng thảng vào lòng Không Tử Viết, cắm rễ tại một chỗ mềm mại nhất.

Ngón tay Không Tử Viết run run, suýt nữa thì cầm không chắc. May mà Không Tử Viết của chúng ta là một nhà thử nghiệm dũng cảm thích làm những chuyện mới mẻ, một là không sợ lạ, hai là không sợ vất vả, vẫn cứ cắn chặt răng, cố gắng “cứu giúp” Tử Nô một phen!

Việc lớn đã thành, Không Tử Viết thở hổn hển, kéo quần áo trên người Tử Nô qua lau chỗ dịch trơn trắng đục trên tay mình, đỏ cả mặt, giả bộ hung dữ quát Tử Nô: “Đã được chưa nào?!”

Tử Nô lắc đầu yếu ớt.

Không Tử Viết tròn tròn mắt, “Hả? Chưa được á?” Sau đó chống nạnh nổi khùng nói, “Không được ta làm lại! Bà đây không tin cái thứ bé thể này mà ta cũng không làm được!”

Không Tử Viết sắp ra tay với Tiểu Tử Nô lần nữa, Tử Nô bắt cổ tay cô, nhọc nhằn lắc đầu, ý bảo cô không cần phải làm nữa.

Song Không Tử Viết phản động trời sinh! Cô nói không được thì có thể, nhưng người khác nói không được thì đừng hòng cô nghe lời!

Và lại cô cũng đã dâng hiến sự trong trắng hai đời của bàn tay phải mất rồi, sao có thể cho phép Tử Nô nói không? Nếu hôm nay cô không thể chữa khỏi cho Tử Nô thì sao cô chịu nổi? Chẳng lẽ phải cho Tử Nô vào “Phi Văn Các” để giải độc thật sao? Ồ, không bao giờ! Đã có ai nghe nói nam chính trúng xuân dược, nữ chính không làm được mà phải tìm một kỹ nữ giúp hay chưa? Thật là...quá sỉ nhục người ta!

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết quyết tâm chơi tới cùng! Cô mặc kệ nguyện vọng của Tù Nô, lại cúi đầu bận rộn làm việc.

Bị kịch là, trong lần thứ hai Tù Nô phóng ra, hấn đã thành công...chết ngất đi mất.

Không Tử Viết kết thúc công việc, cẩn thận khom lưng xuống hôn một cái trên bờ môi Tù Nô, cười híp mắt nói: “Tên chết tiệt, cho người hay, nếu có ngày người làm chuyện có lỗi với ta, ta sẽ lấy bàn tay phải này đập chết người!” Đưa tay đắp chăn cho Tù Nô, rồi mới lưu luyến mà rời đi thay băng vệ sinh.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời lên cao, Hồ Li lại lôi Không Tử Viết ra khỏi chăn, gọi cô dậy ăn sáng.

Không Tử Viết ngáp ngắn ngáp dài hỏi: “Tôi qua người chạy đi đâu thế hả?”

Khuôn mặt vàng vọt của gã lại gần, ánh mắt tui hờn nói: “Bị đau bụng.”

Không Tử Viết gật đầu, lại nhớ ra người đã được mình “giải độc” đêm qua, mặt mũi nóng bừng, không biết hôm nay biết đối mặt với Tù Nô thế nào đây.

Lê mê ăn xong bữa sáng, Không Tử Viết soi gương trang điểm, sau đó mới bụng bát cháo đến phòng Tù Nô. Vào phòng đặt bát cháo xuống, vén màn lên, phát hiện Tù Nô hình như vẫn ngủ say.

Không Tử Viết thử lay hấn, nhưng chẳng có phản ứng gì. Không Tử Viết nhú mày, lại lay Tù Nô, vẫn không thấy phản ứng nào cả.

Không Tử Viết nôn nóng, vội gọi Tiểu Hiệp mời đại phu tới bắt mạch cho Tù Nô.

Đại phu xem xét mọi thứ xong xuôi mới kết luận, “người này trúng phải mê hương, cần một bát nước lạnh mới tỉnh lại được.”

Không Tử Viết gật gù, nhưng vẫn chau mày hỏi: “Đại phu, hấn...chỉ trúng mê hương thôi ư?”

Đại phu nhìn Không Tử Viết một cái đầy thâm ý, sau đó khẽ ho một tiếng nói: “Thứ cho lão phu nói thẳng. Người này tối qua hấn là chỉ trúng mê hương, nhưng...bị người ta cưỡng ép...khụ...làm chuyện giường chiếu. Nếu không phải như thế, dựa vào một thân công phu tu luyện của người này thì đã tỉnh từ lâu rồi.”

Không Tử Viết như bị điện giật!

Mặt mũi tối tăm, cô nắm cổ áo đại phu, đỏ mắt gào thét: “Ông nói là, hấn chỉ trúng mê hương chỉ cần một bát nước lạnh có thể tỉnh lại, nhưng vì xuất tình nên giờ vẫn chưa tỉnh ư?!”

Đại phu tưởng Không Tử Viết đang đau lòng, vì thế gật đầu hùa theo nói: “Đúng là như thế, đúng là như thế.” Sau đó lại cảm khái, “Thối đời bây giờ ấy à, thật là lòng người vẫn thế, thối đời đi xuống rồi. Tiểu ca này mặt mũi “đặc biệt” thế cũng có nữ tử chuốc mê hương, ra tay nặng như thế! Hành vi này thật vô sỉ làm sao!” Đại phu ngửa mặt nhìn trời, lòng cực kì rối rắm. Ông ta đã hơn bốn mươi, mặt mũi tuy bình thường nhưng dù sao cũng coi như một gương mặt đại chúng. Bạn nói xem, những nữ tử kia tha không ra tay với một người tốt như ông ta, mà lại đi chuốc mê hương tiểu ca mặt có sẹo kia, thật là...đạo trời ở đâu vậy!

Không Tử Viết tiễn đại phu đi, sau đó không dội nước lạnh cho Tù Nô mà một mình ngồi đầu giường hấn, nhìn hấn mà than ngán thờ dài.

Cô không biết, còn tưởng hấn có bệnh nan y.

Mặt trời khuất núi, mí mắt Tù Nô run run. Không Tử Viết như con chim sợ cành cong bật dậy, chạy nhanh như chớp như một con điên ra sông bạc.

Cô...không còn mặt mũi nào mà gặp Tù Nô nữa!

Bây giờ cô có thể hiểu thế nào gọi là “hiểu lầm”. Hóa ra có những hiểu lầm thật sự xảy ra trong tình huống có ý thức. Cho dù một giây trước đó bạn tự cho là đúng bao nhiêu, thì một giây sau cũng không thể đối mặt với hiểu lầm của mình được. Dù cái hiểu lầm đó từng khiến bạn đắc ý dào dạt, thấy mình đặc biệt trâu bò thế nào! Bạn cũng không thể nào đối mặt được!

Ôi...

Cô...cô...sao cô lại có thể trong lúc Tù Nô chưa nói gì đã tụt quần người ta xuống, sau đó mát xa gốc rễ sinh mạng của người ta rồi?

Một lời khó có thể nói hết!

Đêm đen như mực, Không Tử Viết chẳng hề sợ hãi, mà rất thích cảm giác một mình lang thang khắp nơi trên phố. Trong người cô có rất nhiều gen thích mạo hiểm, lúc nào cũng muốn lên vào chôn rùng sâu núi thẳm giết vài con mồi làm món khoái khẩu.

Đi mãi cô lại đi về phía sông bạc, hai chân như có ý thức muốn về nhà.

Cô đang bước nhanh tới cửa sông bạc, đột nhiên trông thấy một bóng người chớp nhoáng ở chỗ không xa, nhìn thân hình thì hơi giống Hồ Li.

Không Tử Viết bụng nghi hoặc, không biết nửa đêm canh ba thế này Hồ Li còn muốn đi đâu. Chẳng hề do dự, cô nhón chân bám theo, nhưng sau khi

Hồ Li quẹo trái quẹo phải vài vòng, cô liền mất dấu gã.

Không Tử Viết bực mình, nhưng không nản lòng.

Cô lại chạy lên một lúc, loáng thoáng nhìn thấy chỗ rẽ trước mặt thấp thoáng bốn bóng người. Cho dù trời tối như mực, nhưng Không Tử Viết vẫn nhìn thấy rõ, bốn người đó trông có vẻ không giống bạn bè, mà giống ba tên đàn ông lực lưỡng say rượu cường ép kéo một người không có sức phản kháng vào một ngõ nhỏ tối tăm hơn.

Không Tử Viết thầm kêu chết cha, bắt đầu nghi ngờ kẻ bị kéo vào trong ngõ kia là Hồ Li. Cô chưa kịp nghĩ kĩ thì đã ba chân bốn cẳng chạy lên.

Lúc cô đứng trước mặt bốn tên đàn ông kia, ngửi thấy mùi rượu kém chất lượng tỏa ra từ người chúng, cô nhủ may khê đến nỗi khó nhận thấy. Song nhìn thấy một màn khiến người ta không thể tin được kia, lông mày và đôi mắt trợn tròn cùng nhướn cao, vẻ mặt đó đúng là hơi buồn cười thật.

Trong ngõ nhỏ ẩm ướt, ba tên đàn ông cùng móc tiểu đệ đệ của mình ra tè lên người gã đàn ông đang nằm trên đất.

Gã đàn ông nằm trên đất cũng say quắc cần câu, lúc này bị tè như lễ rửa tội, đã vậy còn nhắm mắt lè nhè nói: “Đừng chuốc nữa, lão tử...hắc...lão tử không uống nổi nữa!”

Không Tử Viết bịt mắt mình, tính lảng lạng chuẩn khỏi chỗ này.

Đúng lúc này ba tên đàn ông say bí ti kia tự dưng quay mặt qua nhìn Không Tử Viết, cười xấu xa.

Không Tử Viết lùi từng bước, vắt chân lên cổ mà chạy.

Ba tên kia tản ra, nhanh kinh người vây cô lại trong cái ngõ nhỏ.

Trong đó có một tên bị hôi nách kinh khủng, bàn tay còn vương mùi hôi sò soạng mặt Không Tử Viết, ăn nói lè nhè cười dâm đãng nói: “Cục cưng ơi, đêm khuya sao nàng...nàng lại đi một mình thế này? Có phải cô đơn quá không, để các ca ca thương nàng nhé!”

Không Tử Viết ghê tởm quay đầu đi, tránh cái chạm của gã.

Một tên khác móc một con dao găm ra, nuốt nước bọt tặc lưỡi nói: “Nhìn kia, nhìn kia, một cô nương đánh đá cơ đấy! Cô nương, nàng nên ngoan ngoan nghe lời, không thì...con dao này không có mắt đâu đấy!”

Tên thứ ba nhe hàm răng vàng ệch ra, sớt ruột quất: “Lảng nhảng làm gì nữa? Lão tử sắp không nhìn nổi nữa rồi! Đè nó xuống để lão tử sướng trước đã!”

Không Tử Viết bụng hoảng hốt, nhưng không hoảng loạn, ý nghĩ “Ra tay trước chiếm được ưu thế” lập tức nhảy ra trong đầu cô. Cho nên lúc “tên hôi nách” và “tên răng vàng” lao vào cô, cô đột nhiên nhấc chân đá thẳng vào chỗ yếu nhất của “tên dao găm”. Trong tiếng kêu như heo bị chọc tiết của “tên dao găm”, cô liền bị “tên răng vàng” tóm tóc.

Không Tử Viết bực mình hết sức, ước gì cắt phếng đi mái tóc trên đầu! Đương nhiên nếu giờ có dao trong tay, chắc chắn cô sẽ đâm ba tên kia đầu tiên!

Trong lúc giằng co, Không Tử Viết lợi hại vô cùng, nếu không phải một chọi ba thì cô đã không rơi vào thế hạ phong rồi. Lúc này, cô chỉ hận mình không thể biến thành bạch hổ, sau đó cắn đứt họng chúng, một chương đập nát đầu bọn này!

Không ai có thể lấy say rượu làm cớ để cường bức phụ nữ cả! Không ai có thể mặc một lớp da người, sau đó làm những chuyện không bằng cảm thú thế này cả!

Không Tử Viết càng nghĩ càng hận.

Đương lúc cô rơi vào trong tuyệt cảnh, cô chợt phát khùng, há mồm rống một tiếng gầm sư tử Hà Đông đình tai nhức óc, khiến người ta đau cả màng tai, sợ hãi không thôi.

Cùng lúc ấy, mặt ba tên kia cũng co quắp, lông mày lộ ra vẻ mặt hoảng sợ vô cùng, như trông thấy lệ quỷ đoạt mệnh vậy! Bọn chúng trợn trừng mắt, há hốc mồm, còn không không chế được đại tiểu tiện, những thứ ô uế tanh tưởi rơi tí tách xuống đất.

Không Tử Viết thấy vậy liền há mồm về phía cô “tên dao găm”. Song khi mùi hôi thối trên người “tên dao găm” lọt vào mũi cô, cô hơi ngập ngừng, không biết mình mà cắn tên này thì không biết phải ăn bao nhiêu bùn đất đấy?

Không Tử Viết buồn nôn ngẩng đầu lên, vung tay tát “tên dao găm” một bạt! Kết quả một cái tát ấy biến mặt gã nở hoa!

Không Tử Viết sững sờ, lắc lắc tay mình...ò, không đúng, là móng vuốt mới phải. Ai...ai có thể giải thích cho cô, bàn tay ngọc ngà của cô sao lại biến thành móng vuốt của bạch hổ thế này?

Từ khoảnh khắc Không Tử Viết biến thân, hai tên đàn ông còn lại đã đờ người ra. Lúc này thấy cô một tát đánh chết “tên dao găm” thì sợ tè ra quần, cùng thét một tiếng quay người chạy trốn chết.

“Tên hôi nách” hoảng hốt không nhìn đường, đâm đầu ngay vào tường chết luôn.

“Tên răng vàng” giẫm lên xác chết của “tên dao găm”, liền trượt chân, ngã nhào về phía trước, vừa hay đụng trúng con dao trong tay “tên dao găm”, chết lãng xẹt không chịu được!

Không Tử Viết đứng như trời trồng tại chỗ, từ đầu đến cuối cũng không dám tin mình lại biến thành bạch hổ!

Gió lạnh thoảng qua, đầu óc của Không Tử Viết dần hoạt động lại bình thường. Cho dù cô vẫn không hiểu sao mình lại biến thân như thế, nhưng cô biết nơi này không thể ở lâu, cô nên lánh người đi... không, phải nói là lánh hổ mới phải!

Cô buông vuốt trước xuống, tới chỗ ba tên kia, cào cào xác chúng, sau đó cẩn thận quan sát hai mắt. Xác định chúng đều chết cả rồi, cô thở dài một hơi.

Thú thật lòng, cô có một trái tim nhân ái, nhưng lòng nhân ái của cô cũng có hạn. Cái chết của ba tên này chẳng hề sạch sẽ gì. Nếu hôm nay ba tên này không gặp phải cô thì có lẽ đã không phải chết. Nhưng nếu chúng gặp nữ tử khác thì người phải chết chính là nữ tử kia!

Nên cô thấy hành động của mình có thể nói là trừ hại cho dân, rất đáng được tuyên dương!

Đối mặt với người chết Không Tử Viết tưởng mình sẽ hơi sợ hãi. Nhưng rõ ràng là xưa nay cô chưa từng sợ, thậm chí... còn hơi kích thích!

Xem ra tập tính và tâm lý bây giờ của cô càng ngày càng giống một con hổ thật rồi!

Không Tử Viết quay người đi, cúi đầu, lấy cái váy đã rách te tua gói tiền bạc và trang sức của mình lại, sau đó thắt nút, ngậm lấy cái bọc ấy, chạy bốn chân đi mất. Song Không Tử Viết đã quen đi bằng hai chân, giờ phải dùng cả tay lẫn chân để đi thì cô không quen cho lắm. Bất đắc dĩ cô đành đứng dậy, đứng vững trên hai chân sau, lắc cái mông bự, đi từng bước như người bình thường về nơi xa.

Trong ngõ nhỏ, trừ ba tên đã chết thì còn một tên xui xẻo vẫn đang say bất tỉnh nhân sự. Gã mơ mơ màng màng bò dậy, mò mẫm được một cái đầu người máu thịt lẫn lộn, ôm vào lòng gặm lấy gặm để.

Đã vậy còn lắm bả nói: “Con đàn bà này... hắc... ngon quá! Mồm rộng... cũng được đấy!

Đêm, Bách Lí Lam một mình uống rượu giải sầu, uống rồi vẫn còn rầu rĩ đi ra phường rượu, phi thân lên ngựa vung roi mà đi!

Lòng y nhớ Không Tử Viết, muốn đi thăm cô, nhưng lại sợ nhìn thấy cô; muốn thổ lộ với cô nhưng không tìm được lúc thích hợp. Đêm qua y khó khăn lắm mới có dũng cảm tới trước cửa sổ thổi một khúc tiêu cho cô nghe, ai ngờ... ôi... đừng nhắc đến nữa vậy, tổn thương lòng tự tôn quá.

Trên phố không một bóng người, Bách Lí Lam thúc ngựa chạy chạy hết cỡ. Vô tình y lại thúc ngựa chạy tới “Sòng bạc Kim Xán Xán”, cho dù chỉ để nhìn tám biển trước cửa nhà cô cũng được.

Đang chạy thì hình như y nhìn thấy một cái bóng trắng.

Trong bóng đêm, y không nhìn rõ hình dáng cụ thể của cái bóng trắng kia, chỉ cảm thấy thân hình của nó rất to lớn, không giống người bình thường. Bách Lí Lam nheo mắt lại, cẩn thận quan sát.

Khoảng cách giữa cả hai càng lúc càng gần, con ngựa của y tự dưng bứt dứt không yên, hình như không muốn lại gần cái bóng trắng kia thì phải.

Bách Lí Lam vung roi đập mông con ngựa.

Con ngựa đau quá hí một tiếng, chồm lên muốn hất Bách Lí Lam xuống đất.

Không Tử Viết đang cúi đầu suy nghĩ, không hiểu sao cô lại biến thành con bạch hổ. Vấn đề này, cô suy nghĩ lung quá, nên không nghe thấy tiếng vó ngựa sau lưng. Đang lúc cô nghe thấy tiếng ngựa hí, chỉ thấy có một vật bay qua đỉnh đầu mình, bay tới trước mặt cô vèo một tiếng, roi bẹp xuống đất.

Không Tử Viết tròn tròn đôi mắt hổ, ngẩn cổ ra xem, đúng lúc bốn mắt nhìn nhau với Bách Lí Lam đang cô bò dậy, y sợ quá hét lên, lại ngã lăn ra đất.

Cùng lúc ấy, Bách Lí Phụng vừa trốn ra khỏi hoàng cung đã chạy tới cửa “Sòng bạc Kim Xán Xán”, thì chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Bách Lí Lam. Gã xoay chân chạy như bay tới chỗ Bách Lí Lam.

Gã chạy qua cái ngõ nhỏ ngập mùi máu tanh, chợt nhìn thấy ba cái xác chết cứng đờ và một tên nát rượu đang ôm xác chết hôn thắm thiết.

Gã nheo mắt, không dừng lại, lập tức vận khinh công tuyệt đỉnh nhảy lên một cái cây.

Lúc gã nhìn thấy một cái bóng trắng to lớn, trong đầu liền nảy ra hai chữ--yêu tinh! Cho nên gã chẳng thèm nghĩ ngợi mót ngay một nắm kim châm nhỏ như lông trâu, dùng chiêu “Thiên nữ phi châm” phóng hết kim vào cái bóng trắng kia!

Không Tử Viết chỉ thấy mông lạnh lạnh, đầu óc nặng nề, cả người mềm nhũn, ngựa đầu đập vào người Bách Lí Lam vừa bò dậy, đè chặt y! Cả người cả hổ cùng chết ngất.

Bách Lí Phụng ở chỗ xa di chuyển trong nháy mắt, vốn muốn ra tay xử con yêu tinh lông trắng này, nhưng gã lại phát hiện ra con yêu quái màu trắng

lông lá bù xù này hóa ra chính là con bạch hổ yêu dấu gã tìm bấy lâu nay.

Bách Lí Phụng vui quá, ôm con bạch hổ dậy, vô cùng hưng phấn nói: “Cuối cùng cũng tìm thấy mày rồi!”

Khổng Tử Viết cố mở mắt ra, bụng bổ sung thêm một câu: Thăng nhĩ này! Cuối cùng ta cũng biết đứa nào bắn mông ta rồi!

Khi Khổng Tử Viết tỉnh lại, cô buồn rầu phát hiện ra móng vuốt của cô vẫn là móng vuốt, chẳng hề biến thành tay người sau khi ngủ dậy gì cả!

Coi bộ, chuyện xảy ra tối qua không phải một giấc mơ, mà là sự thật.

Hay lắm, hay lắm, thăng nhĩ Bách Lí Phụng kia dám phóng kim châm vào mông cô! Coi bộ gã chán sống thật rồi!

Khổng Tử Viết nghiêng răng nghiêng lợi, ngoảnh đầu nhìn mông mình. Ai ngờ trên mông chẳng thấy vết thương nào, chỉ trông thấy hai gương mặt rất quen thuộc.

Khổng Tử Viết lấy móng vuốt kéo chân theo bản năng định đập lên người mình. Nhưng vừa nhúc nhích thì cái mông lại đau. Suy nghĩ của cô cũng rõ ràng lại, trước mắt thì cô không phải con gái nữa, không phải đắp chăn, không phải giả vờ rụt rè nữa.

Bách Lí Phụng và Bách Lí Lam thấy con bạch hổ đã tỉnh lại thì đều rất vui mừng, nhưng sau đấy lại trở nên ngưng ngưng.

Bách Lí Phụng nhìn chằm chằm cái mông hổ của Khổng Tử Viết, đấu tranh tâm lý mãi mới nói, “Hổ Hổ, mông mày có kim châm. Cái kim này lấy ra dễ mà cũng không dễ. Nếu không lấy ra sau này mày chỉ có thể bò trên giường ngủ thôi. Nếu muốn lấy ra thì chỉ cách là hút ra.” Liếc mắt nhìn Khổng Tử Viết một cái, thấy cô hình như không hiểu, liền bổ sung thêm một câu, “Dùng miệng hút ra.”

Khổng Tử Viết vừa nghe Bách Lí Phụng gọi mình là Hổ Hổ, cô đã không nhịn nổi run cầm cập. Tên Bách Lí Phụng chết tiệt kia, đúng là giết người không đền mạng! Cơ mà vừa nghĩ tới Bách Lí Phụng phải dùng miệng hút kim trên mông cho mình, cô liền cảm thấy thoải mái cả người! Song ngẫm lại cô lại thấy không ổn lắm. Người ta bảo không sờ được mông hổ, chẳng lẽ có thể hút sao? Nếu có ngày cô lại biến thành người, mà Bách Lí Phụng biết được bí mật của cô, hậu quả... không dám tưởng tượng.

Bách Lí Phụng xoa đầu Khổng Tử Viết, thân thiết nói: “Hổ Hổ yên tâm đi, ta sẽ cứu mày.” Quay qua nói với Bách Lí Lam, “Đại ca, huynh thấy thế nào?”

Bách Lí Lam dịu dàng nhìn Khổng Tử Viết, nhẹ nhàng bảo: “Chừa cho nó trước đi vậy, đừng để nó phải chịu khổ nữa.”

Bách Lí Phụng xắn tay áo lên, hùng hồn nói: “Được lắm, vậy ta sẽ biết thông báo tìm một người dùng cảm để hút kim trên mông cho bạch hổ!”

Khổng Tử Viết nghe vậy bèn trợn trừng đôi mắt khinh bỉ nhìn Bách Lí Phụng một cái. Cô còn tưởng gã sẽ đích thân làm cơ đấy!

Cơ mà có cho Bách Lí Phụng không tự mình làm, cô cũng không thể cho gã dán bùa cáo thị được. Nếu cô đoán không lầm thì chỉ cần dán cáo thị một cái, nhất định sẽ dẫn thăng nhĩ Vệ Đông Li kia tới! Đến lúc ấy thì cô không sống nổi mất!

Khổng Tử Viết cô cũng là người không sợ trời chẳng sợ đất, cả địa phủ cũng từng ra vào tự nhiên, thế mà lại sợ thăng nhĩ Vệ Đông Li kia! Lẽ trời ở đâu, lẽ trời ở đâu hả!

Nghĩ tới đây, Khổng Tử Viết gặm gừ với Bách Lí Phụng, thể hiện cảm xúc bất mãn của mình.

Bách Lí Lam vội đưa cái bút lông đã chấm mực tới bên miệng Khổng Tử Viết, rồi bày một tờ giấy trắng trước mặt cô, quan tâm nói: “Nếu muốn nói gì cứ viết là được.”

Chữ “đá nam châm”.

Bách Lí Phụng mò lại gần, vừa nhìn một cái liền kinh ngạc vô cùng, lập tức nói: “Hổ Hổ, mày thông minh thật đấy! Cơ mà kim này không phải kim sắt, mà là kim thép.”

Khổng Tử Viết tức nghiêng răng nghiêng lợi, lại hí hoáy viết bảy chữ: Người nào làm người ấy phải chịu!

Mặt Bách Lí Phụng tái mét, mắt vô tình liếc nhìn cái mông hổ của Khổng Tử Viết, thấy hơi khó thờ.

Khổng Tử Viết nhếch miệng cười, ngoe ngáy đuôi ý bảo gã nhanh lên.

“Phi...” Bách Lí Lam không nhịn được cười.

Bách Lí Phụng ra vẻ như sắp chết tới nơi, nói: “Được! Hút thì hút! Nhưng các người phải giữ bí mật, không được nói cho ai biết đấy!”

Bách Lí Lam cười gật đầu, nhưng chẳng hề đi ra khỏi phòng, mà tính ở lại xem Bách Lí Phụng làm sao hút mông hổ.

Bách Lí Phụng nào chịu để Bách Lí Lam xem kịch?! Gã tóm cánh tay của Bách Lí Lam rồi đẩy y ra ngoài. Sau đó đóng cửa phòng, hít một hơi thật sâu, từng bước nặng nề tới chỗ Khổng Tử Viết.

Thú thật là tâm trạng gã bây giờ rất mâu thuẫn, cực kì mâu thuẫn.

Dù con bạch hổ cực kì thông minh, nhưng... nhưng dẫu sao nó cũng là một con hổ đấy ạ! Nếu để Không Tử Viết biết gã từng hút mông một con bạch hổ, không biết cô có ghê tởm miệng gã, không cho gã hôn cô hay không? Nhưng nếu gã không chịu trách nhiệm hút kim thép trên mông hổ ra, con bạch hổ này từ nay về sau nhất định sẽ không muốn thấy gã nữa!

Rối rắm, rối rắm thật!

Gã muốn cười con bạch hổ, dẫn theo Không Tử Viết cùng đi phiêu bạt giang hồ!

Tương tượng thế thôi cũng thấy vui sướng rồi!

Được rồi, liêu thôi!

Bách Lí Phụng quyết tâm, cố nhịn con buồn nôn, mân mê đôi môi hay cười, dán lên cái mông hổ của Không Tử Viết!

Bách Lí Phụng đỏ mặt, vận nội công tới miệng hút cái mông hổ của Không Tử Viết, nhưng vẫn không hút cái kim thép ra được, mặt mũi mồ hôi nhễ nhại, cười ha ha giọng gào nói: “Này, này đừng có căng thẳng thế, ta không hút ra được đâu!”

Không Tử Viết đang nhin đánh rắm, đương nhiên phải thít chặt phần mông để đề phòng đánh rắm, giờ nghe Bách Lí Phụng không cho cô căng cứng, cô liền thả lỏng thân thể.

Bùm một tiếng, bụng Không Tử Viết thoải mái hẳn, mặt Bách Lí Phụng tái xanh, giống y màu áo xanh gã thích mặc, y chang, y chang, y chang!

Mùi tan đi hết, Bách Lí Phụng mới nổi cáu, ra sức hút cái mông hổ của Không Tử Viết.

Lúc này, Tô Phồn Tinh lại lên vào Phụng Vương phủ lần nữa, tìm tới cửa sổ phòng Bách Lí Phụng, nghe thấy tiếng mút mát trong phòng, liền một chureng đập cửa sổ ra, nhìn thấy một màn cực kì nóng bỏng như trên!

Tô Phồn Tinh tròn tròn mắt, thanh trường kiếm trong tay rơi xuống đất. Cho dù thế nào nàng ta cũng không dám tin rằng người đàn ông cứ tránh mình như rắn rết kia lại... lại có thể thích hôn hít mông một con bạch hổ?!

Bách Lí Phụng cảnh giác ngẩng đầu lên, cùng Tô Phồn Tinh ngoài cửa sổ bốn mắt nhìn nhau.

Lần này dù Bách Lí Phụng có lòng giải thích, nhưng Tô Phồn Tinh đã xoay người chạy mất từ lâu, còn chẳng buồn chào hỏi nữa! Tốc độ bỏ đi của Tô Phồn Tinh, khinh công ấy tuyệt đối trên cơ Bách Lí Phụng!

Sự thật đã chứng minh rằng, thời thế tạo anh hùng!

Bách Lí Phụng nhìn cái cửa sổ mờ toang, thấy đám gia đình đang há hốc mồm, gã nhúc nhích môi như có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ hóa thành một chữ: “Cút!”

Không Tử Viết run rẩy, nghĩ bụng: Không ngờ không ngờ mà, Bách Lí Phụng cũng có lúc phát khùng như thế. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyện hôm nay mà xảy ra với ai thì người đó cũng sẽ phát điên thôi, cô có thể thông cảm được.

Bách Lí Phụng không biết suy nghĩ của Không Tử Viết, chỉ thấy não mình đang sung huyết. Tính ương ngạnh của gã bùng lên, nắm sấp trên mông Không Tử Viết hết găm lại hút, cuối cùng cũng hút ra được hai mươi lăm cái kim thép nhỏ như lông trâu! Lòng gã nào tức giận, nào hối hận, nào buồn nôn này! Sao lúc ấy gã mạnh tay phóng hết năm mươi cái kim trong người vào con bạch hổ làm gì?! Nếu... nếu lúc đó gã có một tí ý thức tiết kiệm thì bây giờ cũng không phải khổ sở thế này!

Ngẫm lại hành động lúc ấy của gã cũng chỉ để cứu Bách Lí Lam! Nếu không phải để vì cứu Bách Lí Lam thì sao gã lại rơi vào tình cảnh khốn cùng thế này?! Nếu bị người ta biết gã đường đường là Bách Lí Phụng lại dùng miệng hút hít mông một con hổ, thì từ nay về sau gã không cần phải đi lại trên giang hồ nữa rồi!

Bách Lí Phụng càng nghĩ càng rầu rĩ, cuối cùng nhảy ra ngoài cửa sổ, túm lấy vạt áo Bách Lí Lam, kéo y tới bên giường Không Tử Viết, chỉ vào cái mông của cô nói: “Ta vì cứu huynh mới bắn nó bị thương, nên huynh phải hút hai mươi lăm cái còn lại mới công bằng!”

Bách Lí Lam đen cả mặt, vội lắc đầu nói: “Phụng... Phụng đệ cứ làm đi.”

Bách Lí Phụng nói thẳng: “Huynh không hút cũng được. Con bạch hổ này từ nay chính là của ta, huynh đừng hòng ý vào từng tấm chung với nó trong ‘Địch Tiên Trì’ mà muốn chiếm nó làm của riêng đấy!”

Bách Lí Lam nhìn cái mông hổ của Không Tử Viết, tâm trạng xoắn xýt hết cả lên! Y đường đường là đại hoàng tử của Hồng Quốc mà phải hút mông một con bạch hổ, nếu... truyền ra ngoài thì sao y chịu được chứ?! Nhưng nếu không hút, con bạch hổ này sẽ bị Bách Lí Phụng chiếm mất. Y thực sự rất thích con bạch hổ này, lòng vô cùng không nỡ.

Không Tử Viết thấy hai người họ cãi qua cãi lại, cũng thấy nhứ đầu vô cùng. Dù gì cô cũng là một con hổ trong sáng, sao lại đến nông nỗi cái mông

cũng không được yên thế này chứ? Cô đã chọc phải ai vậy?!

Không Tử Viết thê lương vô cùng, bèn rúc đầu vào trong chăn, chẳng nhìn ai nữa.

Bách Lí Lam nghĩ ra con bạch hổ không giống bình thường, lòng mềm nhũn, khẽ than một tiếng, tự khuyên nhủ mình: Nếu để cứu nó, người đã từng vào “Địch Tiên Tri” cùng nó. Nay cống hiến cái miệng này lại cứu nó một mạng vậy!

Bách Lí Lam thả lỏng bàn tay xiết chặt; xiết chặt rồi lại thả lỏng. Hết lần này tới lần khác, cuối cùng vén tay áo, ngồi xuống đầu giường, đối diện với cái miệng hồ của Không Tử Viết rồi hút!

Bách Lí Lam hút không mạnh lắm, so sánh với lực hút của Bách Lí Phượng thì giống như đang hôn hít vậy.

Không Tử Viết ngo ngoáy cái đầu lông lá nhìn Bách Lí Lam ở sau, chỉ thấy y đang hôn cái miệng của mình mà không phải hút kim thép ra cho cô. Tim cô đập thình thịch, ngược mắt nhìn Bách Lí Phượng, chỉ thấy gã đang đứng cạnh Bách Lí Lam, khoa tay múa chân dạy Bách Lí Lam làm sao để không tổn sức, “Huynh đừng dùng lưỡi liếm, phải dùng miệng mà hút ấy! Đứng, huynh cứ hút đi, mạnh hơn nữa mới được!” câu này không được trong sáng lắm thì phải! gương mặt Không Tử Viết giấu trong đám lông trắng bù xù kia đỏ bừng. Nhưng cô chỉ hơi xấu hổ, nếu so sánh với bất cứ ai rơi vào hoàn cảnh này thì cô còn thản nhiên chán nhì?

Hả? Bạn nói bạn có thể?

Đùa!

Nếu có hai người đàn ông đẹp trai cùng nghiên cứu làm sao để hút miệng bạn, xem bạn còn có thể bình thản không làm gì không?

Không Tử Viết vừa bùi ngùi, vừa phức tạp nhìn cánh cửa sổ mở toang hoác, trợn mắt chột phát hiện dưới cửa sổ có rất nhiều đầu người lúc nhúc! Ha! Một đám nhìn trộm!

Không Tử Viết vội lấy móng vuốt ôm đầu lại, cũng xấu hổ không dám gặp người ta.

Còn Bách Lí Lam đang nằm sấp trên miệng cô, bận rộn mãi cũng chưa hút ra được cái kim nào, lại bị tên Bách Lí Phượng tính tình nóng vội giật mất chiến trường một lần nữa!

Hai mốt, hai mươi hai, hai mươi ba... hai mươi lăm! Mẹ ơi... xong rồi!

Khi cây kim cuối cùng được Bách Lí Phượng hút ra, Không Tử Viết không cảm được xúc động: May quá may quá! May mà Bách Lí Phượng bắn kim vào mặt sau, mà không phải mặt trước của cô. Không thì chỗ gã hút hít bây giờ... khụ... *Tư nói, không thể nói. Phạt nói, càng không thể nói!

*Tư nói: ở đây là Không Tử

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đau đầu suy nghĩ bảo vệ da hổ

Lúc hai huynh đệ xử lý xong miệng hồ của Không Tử Viết cũng đã qua buổi trưa.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong phòng, Bách Lí Lam vừa vuốt đầu hổ của Không Tử Viết, vừa dùng ngữ điệu nhẹ nhàng tâm sự sau khi chia ly: "Tôi qua tự nhiên thấy người, đúng là dọa ta một vố. Người xem người đi, sao mà nhếch nhác thế chứ? Sau lưng sao lại bị nhuộm một mảng đen? Có phải bị con người ức hiếp không? Từ lúc chia tay trong "Địch Tiên Tri", người chạy đã đi đâu vậy? Làm ta đi tìm. Tiểu Bảo rất nhớ người, có phải người cũng nhớ nó không?"

Tối qua Bách Lí Phượng tìm thấy túi đồ trên người của Không Tử Viết, y vô cùng tò mò bèn mở ra xem, phát hiện trong túi không chỉ có ba chiếc vòng vàng sáng lấp lánh mà còn có mấy tờ ngân phiếu giá trị không hề nhỏ cùng với mấy khối bạc vụn.

Ba chiếc vòng vàng khiến Bách Lí Phượng cảm thấy rất quen mắt, nhìn kĩ chợt phát hiện ra đó chính là vòng tay của Không Tử Viết!

Bách Lí Phượng nghĩ đến thăm cảnh tối qua, tìm bỗng nhiên thất lại, vội nhào đến bên giường Không Tử Viết, giờ vòng vàng lên, hoảng loạn hỏi: "Cái này... cái này người... người lấy đâu ra?"

Không Tử Viết cảm thấy hơi đau đầu, không biết nên trả lời ra sao.

Bách Lí Lam liền đứng bật dậy, đoạt lại chiếc vòng trong tay của Bách Lí Phụng, giọng run run nói: "Đây...đây là vòng của Tử Viết?"

Bách Lí Phụng gật đầu, bắn ánh mắt ngưng trọng về phía Không Tử Viết.

Không Tử Viết thấy hai huynh đệ nôn nóng lo lắng, phần mềm yếu trong tim lại tiếp tục bị khuấy động. Cô nghĩ cô và bọn họ chỉ là bè nước gặp nhau nhưng bọn họ lại tình thâm ý trọng với cô. Không Tử Viết rất muốn đem toàn bộ bí mật của mình nói với họ, rằng cô là bạch hồ cũng là Không Tử Viết. Tuy nhiên, có những chuyện một khi nói ra liền phá hỏng hết, đối với ai cũng là chuyện không tốt. Hơn nữa sau khi hai huynh đệ họ luân phiên hút móng hồ, có những chuyện, càng không nên nói. Và lại, cô cũng không biết mình còn có thể biến thành người được không, không có chút chắc chắn nào về tương lai hết. Cô hiểu bọn họ rất tốt với cô, chỉ tiếc là hiện giờ cô không trả được.

Không Tử Viết nhẹ rên một tiếng, ngậm bút, viết hai nhữ lên một tờ giấy trắng "nhặt được".

Bách Lí Phụng cứng người, cảm thấy cả người lạnh toát, nhớ lại tối qua nhìn thấy ba cỗ tử thi cùng với cái hũ chìm, bất an trong lòng hẳn càng tăng. Hẳn vội ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, đến cả sở trường khinh công cũng quên khoogn sử dụng.

Bách Lí Lam dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Bách Lí Phụng hoảng hốt, tim hẳn cũng nặng nề, vội chạy theo sau.

Nhìn hai huynh đệ họ lần lượt chạy ra khỏi phòng, Không Tử Viết gằm gừ hai tiếng, tính gọi hai người lại, kết quả là, sự thực chứng minh, bất đồng ngôn ngữ cũng là chứng ngại!

Lúc trong phòng chỉ còn lại con hồ Không Tử Viết, cô thò đầu ra nhìn xung quanh, sau đó vỗ vỗ cái móng to, nhảy cuống giường, đi đến trước gương, soi mặt hồ của mình.

Cô thật sự không hiểu, vì sao lúc bị tấn công lại đột nhiên biến thành hồ. Nếu như lần trước cô từ hồ thành người là do không cẩn thận nuốt phải ghét chân của "Kim Túy đại tiên", vậy lần này từ người thành hồ, chắc do trên người cô thiếu tiên khí ?

Ôi...ngàn lần không muốn!

Bình tĩnh, bình tĩnh, xem xét trước rồi nói, không thể lỗ mãng được!

Không Tử Viết hít sâu một hơi, lại quay ra soi soi gương, thấy sau gáy của cô, có một mảng đen tuyền, Nhìn kĩ mới thấy, thì ra mảng đen đó chính là thuốc nhuộm đen tóc cô dùng! A-men, may mà tối qua cô không tô son trát phấn, không thì....cực kì kinh khủng!

Không Tử Viết cười có chút bất lực, tâm trạng chán nản. Cô muốn đi ra phòng tắm, nhưng lại khổ não vì không có quần áo thích hợp. Nghĩ lại thì cô cần gì phải mặc đồ! Ai dám cười hở ra đường không mặc quần áo, cô nhất định cắn chết cái loại thần kinh đó!

Nghĩ đến đó, cô y nguyên chạy ra, nghênh ngang đi dạo trong Phụng Vương phủ, dọa người khác sợ kêu cha gọi mẹ, tứ phía chạy toán loạn.

Đến nửa đêm, Bách Lí Phụng và Bách Lí Lam mới trở về.

Không Tử Viết thấy thần sắc hai người hoảng hốt, mặt trắng bệch liền hiểu rằng bọn họ hiểu nhầm cô bị sát hại.

Cô không muốn làm họ buồn nhưng lại không có cách nào nói ra chân tướng. Thứ nhất cô sợ Vệ Đông Li sẽ biết sự thật. Suy cho cùng thì không có bí mật nào mãi mãi là bí mật. Thứ hai, cô không muốn để bọn họ biết quá nhiều về cô, biết càng nhiều liên lụy càng sâu, đến lúc muốn vẫy tay tạm biệt cũng không dễ dàng nữa. Cô luôn ghi nhớ, số mệnh kiếp này của cô phải đổi mặt!

Ngẩng đầu ngăm trắng, không biết Hồ Li và Tù Nô có phải cũng đang đi tìm cô khắp nơi? Nếu sớm biết mình có thể biến thành hồ, tối qua cô sẽ để lại một bức thư, bảo mình đi du ngoạn tránh cho mọi người lo lắng.

Nghĩ đến đây, tâm tình Không Tử Viết có phần rối loạn.

Bách Lí Phụng đang hồn bay phách lạc mắt chợt sáng lên, nói với Không Tử Viết: "Hồ à, người có phải muốn nói với ta, lấy được ba thước cũng phải tìm Không Tử Viết phải không?!" lập tức vỗ vỗ đầu Không Tử Viết, ý chỉ dăng trào nói: "Ta không tin Tử Viết bị sát hại!Đi, chúng ta đến sông bạc tìm nàng ấy! Không biết chừng, cô ấy về từ lâu rồi!" nói xong, kéo phần da sau gáy của Không Tử Viết, đi thẳng đến "Sông bạc Kim Xán Xán".

Bách Lí Lam cũng dắt bạch mã tới, lại chạy đến "sông bạc vàng lấp lánh".

Không Tử Viết thân là bạch hồ cúi đầu, nhận mệnh đi tìm bản thân mình cùng hai huynh đệ hẳn. Con mẹ nó, chuyện này đúng là rồi không chịu được!

Từ lúc Không Tử Viết cả đêm không về, Tù Nô và Hồ Li lập tức đóng tiệm, bắt đầu đi tìm khắp nơi.

Cả cái trấn dờ hoi này, chỗ nào có thể tìm bọn họ đều tìm hết rồi, mà Không Tử Viết cả một người sống to lù lù lại như biến thành gió, hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Lúc trăng treo trên ngọn cây, Tù Nô và Hồ Li vội vàng trở về quán "Sông bạc Kim Xán Xán", muốn nhìn xem Không Tử Viết đã về chưa.

Bọn họ chân trước vừa về sông bạc thì Bách Lí Lam và Bách Lí Phụng chân sau cũng đến.

Lúc nhìn thấy thân hồ phi nhiều của Không Tử Viết, Hồ Li bị dọa đến tái mặt, hét toáng rồi nhảy lên, nhanh như chớp nhảy ra sau lưng Tù Nô.

Tù Nô lại được nhìn thấy bạch hồ yêu thích, vốn muốn giờ tay ra xoa đầu bạch hồ, lại nghĩ đến bộ dạng bản thân thay đổi, không biết bạch hồ còn nhớ hẳn?

Còn Không Tử Viết lại không dám nhìn Tù Nô. Vì sao ư? Vì cô có tật giật mình!

Trong không khí trầm mặc quý dị, mặt ai ai cũng không tốt.

Không Tử Viết có tật giật mình, không tự chủ được mà bước lên phía trước một bước, muốn chuẩn bị một lời nói dối hoàn hảo, dẫn dò mọi người.

Kết quả, cô vừa động lại lần nữa dọa Hồ Li. Nhưng thấy sắc mặt Hồ Li vừa biến, ngón tay run rất chi Không Tử Viết, âm thanh gào thét bén nhọn: "Mau mang nó đi! Mau đi!"

Không Tử Viết giờ móng cuốt, muốn vỗ vỗ vào thất lưng Hồ Li, trấn an cảm xúc kích động bất thường của hắn. Tuy nhiên, Hồ Li lại tru tréo lên, âm thanh gào thét run rẩy, tựa như bị người khác lột da vậy!

Không Tử Viết không có cách nào đành thu móng vuốt về, lùi lại một bước đến sát bên chân Bách Lí Lam ngồi xuống.

Bách Lí Lam giờ tay vuốt đầu hồ của cô, nói với Hồ Li: "Người đừng sợ, Bạch Hồ không cắn người."

Hồ Li thò đầu ra từ sang lưng Tù Nô, gần cổ run rẩy quát: "Sợ? ai sợ cơ?! Tiểu gia ta ghét hồ, thấy nó là thấy buồn nôn! Mau đưa cái đồ hôi hám kia ra cho ta! Nếu không... nếu không đừng trách ta không khách khí!"

Dù Không Tử Viết biết có rất nhiều người sợ hồ, nhưng nghe Hồ Li nói như vậy trong lòng Không Tử Viết vẫn cảm thấy khó chịu. Sự chán ghét trong mắt Hồ Li rõ ràng đến thế làm Không Tử Viết cảm thấy có phần tổn thương. Không Tử Viết đứng lên lặng lẽ bước ra cửa, cố gắng cách thật xa Hồ Li.

Hồ Li thấy Không Tử Viết ra cửa mới dám thở hỏn hển, trái tim sắp nhảy lên cổ họng mới được trở về chỗ cũ. Trong lòng gã thầm chuẩn bị làm thế nào để “xử” con hồ trắng khiến gã vô cùng ghê tởm!

Không Tử Viết mờ mịt nhìn con đường không một bóng người, rồi lại ngẩng đầu nhìn tấm biển trên cửa, cảm nhận bi thương có nhà mà không thể về. Người với hồ sao lại cách biệt lớn vậy chứ!

Đám người bên trong bắt đầu cãi nhau, ồn ào chỉ trích người kia không trông nom tốt Không Tử Viết. Nếu cô xảy ra chuyện gì sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy!

Không Tử Viết ngoài cửa gượng cười đáp: Người mà các người đang tìm không phải đang ngồi chễm chệ ở cửa đây sao.

Bên trong cửa la hét hình như đang vào giai đoạn gay cấn, bọn họ chỉ muốn la hét cho voi đi những khó xử và lo lắng trong lòng!

Không Tử Viết ngoài này bắt đầu nhúc nhúc, cố gắng lắc đầu vài cái. Kết quả là thấy Vệ Đông Li đang cười ngửa đi về phía song bạc này!

Không Tử Viết trong chớp mắt lập tức nhảy vào trong song bạc, trong tiếng hét thất thanh của Hồ Li cô dùng tốc độ nhanh nhất phi thẳng lên lầu hai, lấy tư thế tiêu sái nhất nhảy qua cửa sổ, chạy trôi chết.

Toàn bộ đám người trong phòng đều đàn người ra nhìn, không hiểu vì sao con bạch hồ lại nhảy ra ngoài cửa sổ. Nhìn có vẻ như nó đang chạy trốn tai họa ghê gớm gì đó.

Lúc Vệ Đông Li xuất hiện tại song bạc, mọi người mới giật mình tỉnh lại, thầm nghĩ: thì ra là Vệ Đông Li đến. Nhưng họ vẫn không hiểu vì sao hồ trắng lại chạy. Theo lý thuyết thì con bạch hồ và Vệ Đông Li phải rất thân thiết mới phải chứ.

Dù còn nghi ngờ trong lòng nhưng họ không mở miệng nói câu nào, coi như chưa từng thấy con bạch hồ. Tù Nô còn trực tiếp đánh ngất Hồ Li đang hét chói tai, vác trên vai đi lên lầu.

Dưới lầu chỉ còn ba vị vương gia ngơ ngác nhìn nhau.

Sau một lúc, ba người trao đổi vài câu rồi phân nhau công việc, vận dụng thế lực của mình để tìm Không Tử Viết.

Trong ngoài thành đều dán cáo thị, vào hỏi thăm kỹ càng từng nhà một, huy động tất cả sức người sức của nhưng từ đầu đến cuối đều không thấy Không Tử Viết.

Trong khoảng thời gian tìm Không Tử Viết, cả thành đều lâm vào tình trạng khủng hoảng chưa từng có.

Bắt đầu từ ngày Không Tử Viết biến mất, đêm hôm đó liền xuất hiện ba người chết. Một trong số đó mặt mũi hoàn toàn biến dạng, vừa nhìn là biết chết dưới vuốt của hồ. Để điều tra vụ án này, quan viên thẩm vấn gã say rượu duy nhất may mắn sống sót. Gã say rượu lại nói không nhớ gì, đến cả một chút ít đầu mối cũng không được cung cấp.

Ngay sau đó, trong thành lại chết năm người liên tiếp. Nhìn có vẻ như bị hồ giết.

Có người nói, lúc đêm tối đã từng thấy một con bạch hổ đi một mình, có người nói, gà mái nhà mình bị một con bạch hổ tha đi mất, còn có người bảo con bạch hổ đó rất hung ác, ăn thịt bao nhiêu trẻ con rồi!

Nhất thời lòng người hoang mang. Ai ai cũng chỉ muốn đóng kín cửa không ra ngoài, sợ gặp phải con hổ ăn thịt người.

Ngày hôm đó, Trương viên ngoại đến cửa nhà môn đánh trống kêu oan, nói rằng con trai hắn bị bạch hổ tha đi mất, xin thanh thiên đại lão gia làm chủ cho hắn, nhất định phải đánh chết lột da con bạch hổ đó!

Chuyện này không lớn mà cũng chẳng nhỏ nhưng lại vô cùng hóc búa khó xử lý.

Người trong thành đều biết vô song vương gia Vệ Đông Li của Vệ Quốc từng nuôi một con bạch hổ. Con hổ đó không những có quan hệ tương đối "thân mật" với đại vương gia Bách Li Lam, còn được lục vương gia Bách Li Phụng ưa thích.

Theo lý thuyết, quan lại bao che cho nhau, người trong nhà môn nên trấn an Trương viên ngoại không để hắn đem chuyện làm âm mưu. Nhưng Trương viên ngoại cũng không thương, không thể mấy câu mà đuổi được người có máu mặt! Nên mới nói chuyện này trở nên vô cùng nan giải.

Sau khi chuyện hổ ăn thịt người bùng phát, dường có có bàn tay tạo nên một chiếc hộp đen, đem hương mũi nhọn đến Vệ Đông Li, nói rằng hắn nuôi chiều con hổ ăn thịt người, không coi trọng bách tính nhân dân Hồng Quốc! Nói hắn đến Hồng Quốc không chịu đi chắc chắn chẳng có ý gì tốt đẹp! Nói hắn một ngày chưa rời đi thì nhân dân Hồng Quốc như sống trên chảo lửa!

Lúc Tiêu Doãn đem những lời đồn đại thuật lại cho Vệ Đông Li nghe, Vệ Đông Li chỉ chậm rãi cong khóe miệng, thờ ơ đùa nghịch bông hao lan trong tay, lười biếng đáp: "Nếu bạch hổ thích ăn thịt người, bốn vương có thể để nó ăn không no sao?" ánh mắt trở nên lạnh lẽo, bàn tay trắng nõn bóp nan bông hoa lan "Đáng tiếc, nó lại không quen ăn chỉ muốn chạy trốn bốn vương thôi!"

Tiêu Doãn cẩn thận quan sát nét mặt của Vệ Đông Li, muốn nhìn được chút chân tướng rõ ràng trên mặt của hắn để hiểu được nhiệm vụ của mình rốt cục là mặc xác con bạch hổ bị người ta làm hại hay là đi tìm nó bảo vệ cẩn thận? Nhưng trong chớp mắt Vệ Đông Li lại khôi phục bộ dạng thường có, căn bản không để người ta nắm bắt được suy nghĩ của hắn.

Tiêu Doãn nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: "Thuộc hạ sẽ đi tìm hiểu, Trương gia đó không phải thường. Ba đời trước, tổ tiên Trương gia từng có công cứu giá. Tuy nói thế nhưng công lao lại thuộc về người khác, Trương gia rời khỏi triều đình làm ăn buôn bán. Vì được mấy đời vua Hồng Quốc chiếu cố nên làm ăn càng thêm thuận lợi, tích lũy được vô số tiền tài."

"Lần này cháu đích tôn ba đời của Trương gia bị bạch hổ tha mất, e rằng không chịu để yên."

"Thuộc hạ tra được, Trương gia truyền ra nếu ai tìm lột da bạch hổ sẽ hai tay dâng lên một vạn lượng, còn mở cửa kho báu Trương gia cho người đó tùy ý chọn một báu vật."

Vệ Đông Li ngồi trên xích đu, dong đưa thân thể thon dài, nhẹ nhàng nhắm mắt, phun ra ba chữ: "Không đơn giản."

Tiêu Doãn hiểu "Không đơn giản" của Vệ Đông Li là gì, bạch hổ ăn thịt người đúng là không đơn giản, nhưng vẫn chưa rõ ý của Vệ Đông Li rốt cục có muốn cứu con bạch hổ hay không? Hắn đồ mồ hôi lạnh, xin chỉ thị lần nữa: "'Trước mắt có rất nhiều cao thủ lớn vờn trog thành tìm bạch hổ lột da để đi đổi lấy phần thưởng và chọn báu vật. Thuộc hạ ngu muội, không biết ý vương gia là..."

Vệ Đông Li híp mắt phượng hẹp dài, như có như không quét qua Tiêu Doãn một cái nói: "Thứ của bốn vương, kẻ nào dám sờ vào?"

Tiêu Doãn lập tức ôm quyền lĩnh mệnh: "Thuộc hạ biết phải làm gì, nhất định sẽ tìm ra bạch hổ, bảo vệ nó chu toàn."

Vệ Đông Li nâng chén trà đưa đến bên miệng nhưng không uống, nghiêng tay chén trà rơi xuống đất vỡ tan tành, giọng căm hận nói: "Để nó nằm mùi khở sờ rồi đưa về đây cho bốn vương!"

Tiêu Doãn bị dọa đến mềm nhũn hai chân, vội lui xuống đi xung quanh tìm bạch hổ. Xem ra con bạch hổ này đã chọc giận vương gia rồi.

Sau khi Tiêu Doãn rời đi, một con đại bàng đen xì từ mái ngói bay đi, bay vào cửa sổ, lượn một vòng quanh Vệ Đông Li rồi ra về nhu thuận nhẹ nhàng đậu xuống vai hắn.

Vệ Đông Li rút bức mật hàm được buộc dưới chân nó ra đọc, xem xong liền thiêu hủy.

Ngon lửa trong chớp mắt cán nuốt bức mật hàm, tàn tro vương vãi dưới đất đem tất cả bí mật thiêu thành tro.

Vệ Đông Li lại nhắm mắt lần, chậm rãi nở nụ cười khát máu, dường như ní non phun ra một câu: "Hoàng huynh, người vẫn còn không yên tâm về thần đế sao."

Sau khi Không Tử Viết biến thân thành bạch hổ, không thể mở miệng nói tiếng người, nhưng vẫn có thể nghe hiểu tiếng người. Nên đương nhiên cô biết có rất nhiều người đang tìm mình để lột sống tẩm da hổ!

Khốn! Một năm bốn mùa cô có đúng một cái áo da này, sao có thể cho người ta lột đi mất?!

Không Tử Viết bèn rúc mình vào trong đồng than, đám lông trắng lập tức thành màu đen, coi như cái trang vậy.

Thấy những người tìm cô càng ngày càng nhiều, Không Tử Viết chỉ có thể cẩn thận làm việc, trốn đông trốn tây. Ban ngày cô không dám ra ngoài kiếm ăn. Ban đêm thì không dám ngủ, chỉ sợ ngáy khò khò sẽ dẫn những kẻ thèm muốn bộ da của cô tới.

Nghĩ đi nghĩ lại, lúc làm hổ sao có thể chịu uất ức thế được? Chẳng lẽ vì lúc cô còn làm người quá trâu bò, nên làm hổ chỉ có thể bị áp bức ư?

Khôn! Tức chết đi được!

Nếu cô đã ăn thịt con út của gia đình Trương viên ngoại, thì bị người ta đuổi giết cũng coi như hợp tình hợp lý. Nhưng cô nào có làm đâu! Sao có thể tự dưng xử oan cho cô chứ?

Dù cô từng đập nát mặt một tên say rượu khiến gã chết toi, nhưng tên đó chết đáng tội mà! Và lại, cô cũng chưa từng nghĩ tới mình có thể một tát đập chết người ta!

Còn hai tên ma men kia đều chết ngoài ý muốn, có liên quan gì tới cô chứ?

Thôi được rồi, cô thừa nhận mấy con gà mái người ta nuôi đều là cô trộm, nhưng cô thật sự không làm người ta bị thương mà!

Không Tử Viết rất nghi ngờ, trong đô thành có phải còn có một con bạch hổ khác hay không? Con bạch hổ đó đang làm xằng làm bậy, lại còn liên lụy cô gặp họa!

Không Tử Viết thở dài lần thứ một trăm lẻ một, rồi giữ giữ đám lông bản thiêu trên người, cố nhìn con đoi còn cào, đi ra khỏi chỗ giấu mình trong bóng đêm, tính kiếm ít thức ăn khoái khẩu.

Có lẽ vì chuyện bạch hổ làm người bị thương rất tồi tệ, nên ai cũng cảm thấy bất an, nhà nào cũng đóng cửa cài then, Không Tử Viết chẳng thể nào kiếm ăn được, đành chịu đói chịu khát.

Cô ngửa mặt nhìn trời than thở, nghĩ bụng: Chẳng lẽ, bọn họ muốn ép cô lục bãi rác kiếm ăn hay sao? Đã vậy, họ còn muốn ép cô đại phát thủ tính, lao vào người ta gặm chân họ ư?

Không Tử Viết bực mình nhìn ánh trăng lạnh lẽo, càng lúc càng nhớ mùi vị của đầu heo kho tương.

Cô tính đi tìm Bách Lí Phụng và Bách Lí Lam, nhưng biết hành động này không ổn lắm. Vương phủ của hai người bọn họ chắc chắn đã bị người ta theo dõi từ lâu, chỉ đợi cô xuất hiện, sau đó giăng sẵn dây thừng lột da rồi tặng cho Trương viên ngoại.

Nghĩ đi nghĩ lại, Không Tử Viết quyết định quay lại sông bạc, mặc kệ cái mặt xanh mét đáng thương của Hồ Li, đi tìm Tù Nô là được.

Nhớ tới Tù Nô, Không Tử Viết chỉ thấy lòng ấm áp, bất giác nhếch môi lên.

Khi cô cùng đường bí lối, có lẽ chỉ ở bên Tù Nô mới an toàn nhỉ? Cô biết Tù Nô dù ít nói, nhưng võ công rất cao cường. Với lại quan trọng nhất là, Tù Nô là một người biết niệm tình cũ. Bằng không hẳn cũng sẽ không lấy bộ da rắn làm thất lưng đeo bên hông bao nhiêu năm như thế.

Trong bóng đêm, Không Tử Viết lặng lẽ tới cửa “Sông bạc Kim Xán Xán”, tìm một chỗ cạy cửa sổ ra, tung người nhảy vào rồi len lén bò lên cầu thang tới phòng của Tù Nô.

Cửa phòng khép hờ, từ khe cửa có thể nhìn thấy ánh nến ấm áp, khiến Không Tử Viết sinh ra một cảm giác kì lạ, giống như chỉ cần đẩy cánh cửa kia ra là có thể về tới nhà, về với vòng tay ấm áp của người yêu vậy.

Cô nâng vuốt muốn đập cửa phòng, nhưng lại sợ đánh thức Hồ Li phòng kẻ bên. Hạ vuốt xuất, lấy đầu đẩy cửa phòng, sau đó im lặng đi vào.

Bên ngọn nến, Tù Nô đang cúi đầu viết gì đó. Khi Không Tử Viết đi vào phòng, hắn rất ung dung đặt bút xuống, quay đầu nhìn Không Tử Viết. Nhìn hắn như có vẻ vẫn luôn đợi cô tới vậy.

Không Tử Viết thử cười với hắn, nhưng có cười thế nào cũng cảm thấy vẻ mặt mình rất gượng gạo.

Tù Nô xoa đầu Không Tử Viết, thấp giọng hỏi: “Người biết ta là ai, phải không?”

Không Tử Viết dụi đầu vào lòng Tù Nô, làm nũng cọ cọ, gật đầu lia lịa.

Tù Nô khẽ than một tiếng, vỗ đầu Không Tử Viết, nói: “Sao người lúc nào cũng làm mình nhếch nhác thế này? Rõ ràng là một chúa sơn lâm, vậy mà lại bị bắt nạt đủ đường.”

Không Tử Viết ngẩng đầu lên, giao lưu bằng ánh mắt: Anh em, có những chuyện một lời khó nói hết! Không nói thì hơn! Chúng ta phải giải quyết chuyện gấp hơn đã!

Cô vỗ vỗ bụng mình, bảo Tù Nô cô đói rồi.

Tù Nô nhếch khóe môi, bảo cô ngậm miệng lại chờ đấy, sau đó đẩy cửa phòng đi tới nhà bếp.

Trước cửa nhà bếp, Tú Nô đụng ngay mặt Hồ Li đang đi ra.

Hồ Li kiều căng hất cằm, như chẳng thèm nói chuyện với Tú Nô. Gã đi thẳng lên lầu hai, về phòng mình, đóng cửa, cài then, làm việc hết sức nhanh gọn.

Tú Nô chẳng buồn để ý thái độ của Hồ Li, mà thần nhiên đi vào nhà bếp, lôi hai con gà nướng ra, xách lên phòng cho Không Tử Viết ăn.

Không Tử Viết ngấu nghiến gà nướng, cảm động suýt nữa thì rớt nước mắt. Nghĩ bụng: Qủa nhiên ta đã chọn được một người đàn ông tốt! Nhưng mà không biết khi hân biết mình chính là Không Tử Viết, hân có còn can đảm lên giường với mình không đây?

Không Tử Viết xử xong hai con gà nướng, Tú Nô rút một thanh đại đao ra, nặng nề nói với Không Tử Viết: “Ăn no ta tiễn ngươi lên đường. Bộ da hổ của ngươi, ta nhất định phải có!”

Không Tử Viết sững sờ, cúi đầu nhìn bộ lông đen sì của mình, lại ngẩng đầu nhìn Tú Nô đang cực kì nghiêm túc, không biết hân muốn có bộ da hổ của mình làm gì, chẳng lẽ hân muốn làm cho bản thân một bộ quần áo sĩ diện? Nhưng thế thì cũng không cần phải lột bộ da hổ của cô chứ? Thú thật lòng mặc nó mà cô nóng muốn chết.

Tú Nô thấy cô không hiểu, bèn giải thích: “Ta cần một thứ của Trương viên ngoại, nhất định phải có bộ da của ngươi mang đi đổi.”

Không Tử Viết chớp mắt, nhe răng với Tú Nô, cô vẫn tưởng hân đang đùa giỡn với mình. Song Tú Nô nghiêm túc chẳng hề giả vờ. Không Tử Viết cuối cùng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Cô không dám tin nhìn Tú Nô, thật sự không thể nào tin được vì muốn có một thứ của Trương viên ngoại mà con người này lại muốn giết cô!

Đôi mắt đen như diệu thạch của Tú Nô có vẻ rất bình thản, nhưng khi nhìn Không Tử Viết thì hơi áy náy.

Không Tử Viết đau lòng, từ từ đứng dậy, chạy ngay ra khỏi phòng.

Nếu bây giờ cô có thể mở mồm nói chuyện, chắc chắn cô sẽ hỏi Tú Nô, rốt cuộc thì vật kia quan trọng hay tính mạng của cô quan trọng?!

Chúng ta không nói xa xôi làm gì, chỉ tính những chuyện xảy ra gần đây. Từ lúc hân phá trần nhà mà vào, cô đã cứu mạng hân hai lần, còn làm phẫu thuật miễn phí cho hân.

Con bà hân chứ! Hai người cũng có quan hệ mờ ám, vậy mà hân vẫn muốn lột cái áo choàng của cô để đổi lấy thứ chó má của Trương viên ngoại!

Chẳng lẽ hân không nhận ra, tâm lòng của cô với hân không bình thường hay sao?!

Được lắm được lắm, cứ cho là Tú Nô không biết con bạch hổ trước mặt chính là Không Tử Viết, nhưng ít nhất họ cũng từng sống chung trong rừng, từng cùng nhau trải qua khó khăn hoạn nạn. Không phải cô nhỏ mọn đâu, nhưng Tú Nô thật sự đã giam không ít thịt bò của cô mà!

Con người này, sao bảo trở mặt là trở mặt được ngay vậy?

Không Tử Viết tức run, hung dữ trừng mắt lườm Tú Nô.

Tú Nô vung đao xuống, tuyệt đối không lơ mơ chém vào đầu Không Tử Viết, ép cô phải ra tay đánh lại.

Không Tử Viết kinh hãi, vội tránh sang một bên, gờ móng vuốt lên theo bản năng muốn đánh lại. Thế nhưng cho dù cô có giận dữ thế nào thì móng vuốt vẫn không thể đập trên người Tú Nô.

Tú Nô nhắm trúng cơ hội, lại vung đao chém cổ họng Không Tử Viết.

Hân từng cho con bạch hổ một cơ hội để nó và hân cùng tranh cao thấp. Nhưng nó không hề biết nắm chắc cơ hội có lợi ấy! Đây vốn là xã hội cá lớn nuốt cá bé, chẳng ai có thể tránh được cả. Nếu hôm nay hân không giết nó thì ngày mai nó cũng sẽ bị người khác săn giết mà thôi. Sớm muộn gì cũng phải chết, chi bằng chết dưới đao của hân. Ít nhất hân sẽ cho nó chết nhanh chóng!

Đội hân có được thứ hân muốn trong tay Trương viên ngoại rồi, hân nhất định sẽ báo thù cho nó, giết chết Trương viên ngoại, không để cô phải oan uổng!

Tự bạch trong lòng Tú Nô, Không Tử Viết nào có thể nghe thấy, mà có nghe thấy thì cô cũng không thể tỏ ra thông cảm được. Đứng trước tính mạng, thông cảm là một thứ chó má không đáng nhắc tới!

Nếu đã thú ăn thịt người là phạm phải vương pháp, thế con người săn bắn dã thú thì sao hả? Có phải cũng nên chịu trừng trị tương ứng hay không?

Chẳng lẽ làm dã thú thì cô nhất định phải để mặc người ta xâu xé?

Không Tử Viết muốn nói cho con người biết, dã thú và con người giống nhau, chúng cũng có tình cảm của mình! Chúng đối mặt với người yêu cũng sẽ dụi dằm, chúng đối mặt với cái chết, sẽ cảm thấy sợ hãi; khi chúng đói khát cũng sẽ thử tìm cách thoát khỏi nghịch cảnh!

Lúc này Không Tử Viết cảm ơn cơ duyên, đã cho cô biến thành một con bạch hồ. Nếu giờ cô là một con chó xồm thì trừ để mặc cho người ta giết hại, còn có thể thế nào nữa đây?

Hồ ăn thịt người là yêu tinh, là tai họa, phải giết, phải lột da nó!

Người ăn thịt hồ là hủnng thụ, là có lộc ăn uống, là biết cách sống, phải hằm trong nôi cho như để nhắm cùng rượu!

Thú thật, có lúc cô cũng ghét con người bản thiêu làm sao!

Con người thích uống rượu ngâm hồ tiên*. Cô có uống cũng không thêm uống rượu ngâm tiêu kê kê của con người!

*cái đó đó của hồ -_-

Không Tử Viết càng nghĩ càng tức, cùng lúc tránh một đòn chí mạng của Tù Nô, cô há mồm muốn cắn bắp chân của hắn.

Tù nô nhảy vọt lên trời, một chưởng đập vào lưng Không Tử Viết.

Không Tử Viết đau quá, lùi liền hai bước. Cô thấy hơi khó thở, hình như bị Tù Nô đập vỡ nội tạng rồi thì phải. Cô ngước đôi mắt tổn thương, không dám tin nhìn Tù Nô.

Cô vừa làm bộ cắn bắp chân hắn, chẳng qua chỉ muốn ép hắn tránh ra. Nếu cô thật sự muốn lấy mạng hắn thì đã cắn đứt cổ hắn lâu rồi!

Hiển nhiên là trong trận chiến này, cô chỉ muốn thoát thân, nhưng Tù Nô thì muốn lấy mạng cô thật!

Đôi mắt tràn ngập chua xót, Không Tử Viết gào lên, như muốn gào hết những đau đớn trong lòng.

Màng tai Tù Nô bị tổn thương, bắt đầu đi phải lùi một bước.

Không Tử Viết thấy thế bèn giương móng vuốt lên, tính đánh rơi thanh đại đao trên tay Tù Nô. Không ngờ rằng bụng cô co rúm lại, như bị quấy trộn lên! Không Tử Viết cố há mồm hít thở, nhưng lại học ra một ngụm máu đen!

Tù Nô từng người, nhũn mảy nhìn Không Tử Viết.

Cơ thể của Không Tử Viết bắt đầu co rút, suy nghĩ lại rõ ràng hơn bao giờ hết. Lòng cô biết chắc chắn mình đã bị người ta hạ độc, mà thuốc độc chắc chắn được tẩm trong gà quay!

Không Tử Viết không biết hồ có nước mắt hay không, nhưng lúc này đây cô thật sự cảm thấy mắt mình rất khó chịu, như có hơi nước mù mịt. Cô ngừng đầu nhìn Tù Nô, không hiểu tại sao hắn lại độc ác với cô như thế!

Tù Nô như biết được ý nghĩ của Không Tử Viết, lắc đầu nói: “Độc, không phải ta hạ.”

Không Tử Viết tin Tù Nô, trong mắt lấp lánh ánh sáng hi vọng.

Ai ngờ, Tù Nô lại thể hiện lập trường của hắn lần nữa, nói: “Nhưng bộ da của ngươi, ta nhất định phải có.”

Không Tử Viết chỉ thấy lòng đau như dao cắt, đau đến nỗi cả hít thở cũng trở nên xa xỉ vô cùng. Dòng máu đen chảy từ khóe miệng xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống đất. Giống như những giọt nước mắt cô không thể chảy nổi, máu tanh như thế, nóng hổi như thế! Tầm nhìn của cô đã mờ hồ không rõ ràng, thật đấy, không thể nhìn rõ nữa, song Không Tử Viết không cam lòng, thật sự không cam lòng cứ thế mà chết!

Sao ai cũng muốn lột da cô, rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì? Sao ai cũng muốn dồn cô vào chỗ chết? Cuối cùng thì Tù Nô muốn thứ gì của Trương viên ngoại mà nhất định phải giết cô?!

Không Tử Viết nghiêng rằng, tấn công phô trương thanh thế. Lúc Tù Nô xoay người tránh né, cô tung thân nhảy qua, tính phá cửa sổ mà ra. Song Tù Nô lại biết những tính toán của Không Tử Viết, chặn thanh đại đao ở chỗ cửa sổ. Không Tử Viết thấy đường lui đã bị chặn, liền quay đầu chạy ra hành lang. Tù Nô đuổi sát theo sau, dồn cô vào góc chết. Không Tử Viết hết cách, đành đâm đầu vào cửa phòng Hồ Li, nhảy vào phòng của gã.

Không Tử Viết nghĩ, cô đánh cược một phen, thật sự phải đánh cược một phen! Cô mong rằng trong thời gian ngắn ngủi như thế, cô có thể lấy móng vuốt dính máu tươi viết được vài chữ. Cô muốn cho Tù Nô biết cô chính là Không Tử Viết, đừng giết cô, đừng giết cô!

Tù Nô từng bước áp sát, để tranh thủ chút ít thời gian này, cô phải ngâm lấy cổ Hồ Li, coi gã làm con tin để tranh thủ thời gian! Đúng, như thế đi, chắc chắn là được!

Hồ Li trông thấy Không Tử Viết xông vào phòng mình, gã sợ quá nhảy vọt lên ghế, gào lên với Tù Nô như một tên tâm thần: “Giết nó đi! Mau lên, giết nó đi!”

Không Tử Viết rùng mình, lao tới trước mặt Hồ Li, vốn định ngâm lấy cổ gã làm dướng chút, nhưng lại sợ hàm răng sắc nhọn của mình sẽ cắn đứt huyết quản của Hồ Li, nên cô nghiêng đầu, chỉ ngâm lấy một cánh tay của Hồ Li để uy hiếp.

Cô hi vọng Tù Nô có thể ngừng lại gần, cô hi vọng Hồ Li sẽ sợ quá mà quên giãy dụa, cô hi vọng có thời gian để viết vài chữ trên đất, thế nhưng...điều cô không ngờ tới là, Tù Nô chẳng hề dừng bước, Hồ Li cũng không sợ hãi quên cả giãy dụa, mà một cánh tay còn lại của gã cầm lấy trăm cái tóc đâm thẳng vào cô cô!

Khi chiếc trăm cái rút ra, dòng máu đen cũng tung tóe bắn ra.

Không Tử Viết gầm nhẹ một tiếng, nhả cánh tay Hồ Li ra. Cô lùi bước, lùi bước, mắt ngấn đau khổ nhìn Hồ Li. Hóa ra sự khác biệt giữa “thêm dầu vào lửa” và “giúp người gặp nạn” lớn như vậy ư.

Không Tử Viết cười thê thảm, với thuốc độc và những vết thương trong ngoài cùng hành hạ, cuối cùng tứ chi mềm nhũn, cô ngã không dậy được nữa.

Tù Nô cầm đao bước tới, nhắm chuẩn rồi chém xuống đầu của Không Tử Viết!

Không Tử Viết rất muốn cam chịu số phận nhắm mắt lại, nhưng...cô không cam lòng!

Cô liều một hơi thở cuối cùng, đứng dậy, gầm một tiếng đỉnh tai nhức óc, khiến Tù Nô và Hồ Li nghẹn thở, trong nháy mắt mất đi thính giác!

Mượn cơ hội này, Không Tử Viết liền nhảy qua cửa sổ! Cửa sổ vỡ tan tành, cô nhảy ra khỏi phòng Hồ Li.

Lầu hai với một con hồ mà nói thì không cao lắm. Nhưng độ cao này khiến Không Tử Viết nhảy xuống đau cả người, nát cả trái tim cô!

Trong màn đêm đen như mực, chỗ cửa sổ bị vỡ lầu hai truyền tới tiếng chửi rủa của Hồ Li, “Con bạch hồ đó đã trúng độc, ngươi còn không chém chết nó được, đúng là đồ vô dụng!”

Hóa ra, độc của cô là do Hồ Li hạ.

Không Tử Viết ngửa đầu nhìn lầu hai, đối diện với cái nhìn của Tù Nô.

Cái nhìn này, đau như dao cắt!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Yêu ma quỷ quái cũng sợ biến thái.

Vì tiếng hô gầm của Không Tử Viết, nên đã dẫn không ít người đã tới. Bọn họ và Tù Nô giống nhau, đều muốn lột da Không Tử Viết để đổi lấy tiền bạc và bảo bối của Trương viên ngoại.

Nhất thời, con phố vốn tối tăm bỗng đèn đuốc sáng trưng, những kẻ hám tiền nhao nhao sục sạo hướng Không Tử Viết đã chạy trốn.

Không Tử Viết bị thương nặng, chẳng thể trốn khỏi cuộc truy bắt, cuối cùng bị một tên chặn trong ngõ cụt. Cô muốn trốn nhưng một mình không địch lại được nhiều người, cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết cục thê thảm, bị người ta lấy gậy đánh nát.

Những người này muốn chẳng qua chỉ là một tấm da hồ, còn sự sống chết của con bạch hồ không trong suy nghĩ của bọn họ. Trước mắt bọn họ chưa ra tay lột da con hồ ngay, chẳng qua vì sợ kéo dài thời gian để những người khác tìm được tới đây, cướp con bạch hồ đi mất.

Tên này trói Không Tử Viết bằng một sợi dây thừng thô, sau đó buộc sợi dây trên yên ngựa, thét một tiếng, kéo theo Không Tử Viết đi về phía nam, chạy thẳng tới phủ của Trương viên ngoại.

Những viên đá sắc cắt rách bộ da của Không Tử Viết, khiến máu lại chảy ra ngoằn ngoèo những dấu vết thu hút như một con rồng màu đỏ đậm trên mặt đất.

Thấy phủ của Trương viên ngoại đã ở trước mặt, một đám người khác đột nhiên nhảy ra từ bóng tối, lũ lượt rút đao kiếm sáng ngời ra để cướp con bạch hồ chẳng rõ sống chết đi.

Nhất thời, tiếng kêu thét thê thảm của con người và tiếng binh khí chạm nhau tạo thành một khúc ca trong đêm.

Máu tươi chảy ròng ròng, những cái chân tay đứt đang co giật, những cơ thể lạnh như băng, tất cả đã đắp nên một bãi tha ma hết sức kinh tởm xung quanh Không Tử Viết.

Không Tử Viết bị một cái tay cụt nện tỉnh, nhọc nhằn mở mắt ra, cúi đầu nhìn cái tay cụt kia, nhin nôn, lấy móng vuốt đẩy nó ra. Bần thật.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn những vũng máu bắn ra từ cơ thể con người, mùi tanh hôi lơ lửng trong không khí, tự dung cô ngẩn ngơ, như mình đang mơ một giấc mơ không chân thực.

Cô chợt nhớ tới kiếp trước. Lúc ấy cô rất xấu xí, nhưng cha rất thương cô; kiếp trước, cô hay lên giờ trò, nhưng cô rất yêu bản thân; kiếp trước, hồ là động vật được quốc gia bảo vệ hàng đầu, con mẹ nó ai dám trổng trổng muốn lột da hồ chứ?!

Không Tử Viết mệt mỏi cười, gãi cái đầu xù lông lên móng vuốt, nghĩ lại mọi thứ của kiếp trước, nghĩ tới sự vui vẻ trước đây, nghĩ tới những chuyện mình đặc ý nhất, cô nghĩ rất nhiều, nhưng chỉ chưa nghĩ ra tiếp theo mình nên làm gì.

Tiếng đánh nhau xung quanh càng lúc càng kịch liệt, Không Tử Viết mất điếc tai ngơ, hoàn toàn không đếm xỉa tới. Lúc này mí mắt cô đang đánh nhau, như muốn nghỉ một lát. Cô biết, mình mà ngủ có lẽ sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa. Nhưng cô còn biết làm sao nữa? Từ Nô đánh tôn thương nội tạng của cô, Hồ Li hạ độc cô, cô có thể chống đỡ đến tận giờ đã là một kì tích rồi.

Cô biết, để có được bảo bối gì đó của Trương viên ngoại, Từ Nô mới muốn lột da cô. Thế Hồ Li thì sao? Gã vì cái gì đây? Chẳng lẽ gã cũng muốn có được thứ gì đó trong tay Trương viên ngoại? Coi bộ cô vừa bước vào “Sòng bạc Kim Xán Xán” thì đã bị Hồ Li phát hiện ra rồi, hay là Hồ Li vẫn luôn đợi cô tự lọt lưới.

Ha ha... buồn cười quá, buồn cười thật.

Ai mà ngờ được, người làm mình bị thương nặng nhất hóa ra chính là người gần gũi nhất với mình!

Không Tử Viết mệt mỏi nhắm mắt lại, chờ đợi kết cục cuối cùng. Thế mà, sự thật là tư duy của cô càng lúc càng rõ ràng, như... chưa từng rơi vào trong hỗn loạn.

Không Tử Viết rầu rĩ vô cùng, sao cô bị thương nặng như thế mà vẫn chưa chết nhỉ? Có lẽ nào bây giờ cô chẳng những có thể chất kháng ngược, mà còn có thể chất “nhảy vực không chết, dao đâm không chết, uống thuốc độc không chết, sét đánh không chết, tức cũng không tức chết được” ư?!

Không Tử Viết đang suy nghĩ miên man, lại có một cao thủ võ lâm gia nhập vào trong nhóm cướp hồ. Một trận chém giết, Từ Nô đứng trước mặt cô. Xem ra trong cuộc đua này, hần mới là kẻ thắng cuộc cuối cùng.

Bốn mắt nhìn nhau, Không Tử Viết nhìn thấy sự không nở trong mắt hần, nhưng sự kiên quyết không thể lung lay còn nhiều hơn! Cô vốn định cười thân nhiên, nhưng càng lúc càng đau lòng. Cái cảm giác gần kề cái chết này khiến cô bắt đầu nghi ngờ, ban nãy cô có tinh thần như thế có phải chỉ là hồi quang phản chiếu trước khi chết hay không?

Đúng lúc này, Trương viên ngoại vẫn trốn ở chỗ xa lạnh nhạt bàng quan, thấy cuộc chém giết đã kết thúc, bèn dẫn theo đám gia đình ra khỏi phủ tới nơi địa ngục Tu La.

Đám gia đình cảm được chiếu cả con phố sáng như ban ngày, dưới những ngọn đuốc ấy những gương mặt hiện lên như ma quỷ, lòng tham của con người cũng chẳng thể lẫn trốn được nữa.

Trương viên ngoại gầy gò, cao cao, nhìn qua thì rất giống một cây gậy gỗ. Lão mặc áo khoác lụa đen, chân mang đôi giày vải đen đế dày, đầu đội một cái mũ quả dưa cũng màu đen. Lão giống một con quạ đen, trông rất u ám, không cho người ta nảy sinh cảm giác muốn lại gần.

Theo lí mà nói thì nhà Trương viên ngoại giàu có như một nước, dát vàng đeo bạc là điều đương nhiên. Nhưng toàn thân trên dưới lão chỉ mang hai món trang sức. Một là cái nhẫn ngọc lão đeo ở ngón cái. Cái nhẫn ngọc đó độ tinh khiết không tồi, nhưng vẫn chưa tới mức thượng phẩm. Trong mắt kẻ có tiền thì chẳng đáng là cái thứ gì. Hai là hạt châu đính trên cái mũ quả dưa của lão. Hạt châu đó là một viên ngọc phi thủy xanh biếc, nhìn chất và màu cũng chỉ tạm tạm, cơ bản chẳng đáng mấy tiền.

Từ đó có thể thấy Trương viên ngoại là một người rất khiêm tốn, mà còn khiêm tốn tới mức keo kiệt!

Mặt lão ta tiêu tụy, không sức sống, giọng nói chẳng âm chẳng dương, người nghe rất khó chịu. Lão quét mắt nhìn xung quanh, chép miệng, làm bộ trách trời thương dân, lên mặt nói: “Ôi... bản viên ngoại xưa nay thiện tâm, thật lòng không nở nghe thấy những tiếng cứt cổ này.” Ánh mắt lạnh lùng hung tợn nhìn Không Tử Viết, cất cao giọng hỏi: “Đây chính là con bạch hồ đó ư?”

Từ Nô trầm giọng đáp: “Đúng thế.”

Trương viên ngoại vốn định bước qua xem xem, nhưng lại sợ Không Tử Viết tự dung lên con thì lão tránh không kịp, cuối cùng chỉ ghé cổ cảm hận nói: “Được, được lắm! Bay đầu, treo con bạch hồ này lên cho bản viên ngoại, rồi lột sống da nó để báo thù rửa hận cho con ta!” Móc một tấm ngân phiếu trong ngực ra đưa cho Từ Nô, hừ hừ nói: “Bản viên ngoại nói là giữ lời, ở đây có một vạn lượng bạc, ngươi cứ cầm tạm đi.” Thật ra Trương viên ngoại rất muốn ăn quýt, không muốn đưa ngân phiếu cho Từ Nô, nhưng lão thấy Từ Nô võ công cao cường, sợ mình gặp phải lỗi thời, nên mới không cam lòng móc ngân phiếu ra đưa cho Từ Nô.

Từ Nô không nhận ngân phiếu, mà bước lên một bước, nói: “Trương viên ngoại chớ quên, vẫn còn một chuyện có thể vào Tàng Bảo Các tùy ý chọn một món.”

Trương viên ngoại cười ha hả, không nói được cũng chẳng nói không được, chỉ nói lấy lệ: “Dễ thôi, dễ thôi...”

Bên này, đám gia đình đã treo Không Tử Viết lên cây để lột da cô.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong nháy mắt một bóng người màu xanh biếc bay tới như một cơn gió lốc quét qua trước mặt Không Tử Viết, chộp lấy con dao trong tay tên gia đình, sau đó cắt đứt sợi dây thừng treo Không Tử Viết, cẩn thận đặt cô xuống đất.

Không Tử Viết ngẩng đầu lên nhìn Bách Lí Phụng, khóe mắt dần ướt đẫm.

Bách Lí Phụng ôm đầu Không Tử Viết, gào thét cả hơi: “Hồ Hồ, sao mày lại bản thể này?!”

Không Tử Viết bị gã đè xuống thì tắt thở, nhưng lòng lại âm áp vô cùng. Cô khịt khịt mũi, thè cái lưỡi mềm mại ra liếm má Bách Lí Phụng.

Cái lưỡi của Không Tử Viết to quá, nên rất khéo liếm tới miệng Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng đẩy đầu Không Tử Viết ra, trừng mắt quát mắng: “Ra ra ra! Đừng có liếm miệng ta! Miệng của ta còn phải để hôn Tử Viết.”

Không Tử Viết yếu ớt cười gượng, nghĩ bụng: Tên tiểu tử nguoi còn có suy nghĩ này cơ đấy.

Lời của tác giả: Biến thái vừa xuất hiện thì ai địch nổi! Chết rồi, đem lòng yêu Vệ Đông Li mất rồi... huhu... có thể không đem Vệ Đông Li cho Tử Viết mà giữ lại cho mình được không?

Bách Lí Phụng nuốt nước bọt, duỗi hai tay công Không Tử Viết trên lưng mình, sau đó xoay người bỏ đi.

Trương viên ngoại nghiêng hàm, cổ cười giả tạo, bước nhanh tới trước mặt Bách Lí Phụng, cung kính nói: “Không biết Lục Vương gia giá lâm, tiểu nhân không tiếp đón từ xa, mong Vương gia thứ tội.” Bách Lí Phụng chau mày nói: “Cút đi! Cho nguoi hay, nguoi làm Hồ Hồ của ta bị thương, chúng ta không để yên đâu!”

Trương viên ngoại run rẩy, lập tức kể khổ: “Lục Vương gia, oan cho tiểu nhân quá! Ngài có điều không biết, con bạch hổ này rất nguy hiểm, chẳng những đã ăn thịt con trai độc nhất của tiểu nhân mà còn cắn chết bao nhiêu người! Lục Vương gia anh minh, xin hãy làm chủ cho tiểu nhân ạ!”

Bách Lí Phụng lưng công Không Tử Viết to lớn công kênh, mặt mũi bình thản tìm không loạn đáp: “Hồ Hồ nhà ta không ăn thịt người, chắc chắn là người tuổi già hoa mắt, đầu óc lẫn lộn nên nhớ nhầm kẻ thù rồi.”

Trương viên ngoại nghiêm mặt nói: “Lục Vương gia, nếu trong đô thành vẫn còn một con bạch hổ khác, đương nhiên tiểu nhân sẽ phân biệt kỹ càng. Nhưng bạch hổ vốn rất hiếm, trong đô thành sao có thể xuất hiện hai con bạch hổ giống nhau như đúc được? Ngày đó con bạch hổ ngậm tiểu nhi đi mất chắc chắn là con này!”

Tuy Bách Lí Phụng biết điều Trương viên ngoại nói rất có lý, nhưng có đánh chết gã cũng không nhận. Ngoài võ công ra thì bao che khuyết điểm là nghề của gã! Bách Lí Phụng hất cằm, quả quyết nói: “Chắc chắn nguoi bị mù màu rồi, không phân được màu vàng với màu trắng. Ta bảo rồi, Hồ Hồ nhà ta rất hiền lành, không ăn thịt người đâu. Lão già chết tiệt nhà nguoi, nếu còn lằng nhằng tiếp thì chớ có trách ta đánh nguoi thành tàn phế!”

Trương viên ngoại tức quá, xiết chặt ngón tay trầm giọng nói: “Lục Vương gia! Tiểu nhân chỉ là một viên ngoại, nhưng trước nay vẫn luôn nhận ân sủng của thánh thượng. Nhà họ Trương ta ba đời độc đinh, nay lại bị con bạch hổ này chặt đứt đời sau, ngài thực sự không cho tiểu nhân một lời giải thích hay sao?! Nếu thật là như thế, tiểu nhân đành liều cái mạng già này đi cầu xin thánh thượng, để thánh thượng phân xử cho tiểu nhân!”

Bách Lí Phụng đặt Không Tử Viết xuống, xắn tay áo lên định cho Trương viên ngoại không biết điều này một bài học! Dù sao đi nữa thì hôm nay gã nhất định phải mang con bạch hổ đi, dù có phải dùng bạo lực giải quyết vấn đề thì gã cũng không ngại đâu! Đáng lẽ gã tính giúp con bạch hổ chữa thương xong mới lên vào phủ Trương viên ngoại để trả thù. Bây giờ thì hay rồi, Trương viên ngoại tự gọi đòn thì gã cũng không khách sáo nữa, lên đi!

Cho hay nhé, bao nhiêu năm nay, võ công của gã cũng không phải khoác lác đâu! Đánh đánh giết giết với gã mà nói tuyệt đối dễ như trở bàn tay!

Nếu phụ hoàng trách tội, cùng lắm thì gã sẽ bỏ nhà ra đi ngay! Ôm Tử Viết của gã, cưỡi con bạch hổ của gã, cùng đi tới nơi chân trời góc bể. Hi hi... “thiên hạ đại đồng” mà, chắc chắn không chết đói được!

Thấy Bách Lí Phụng muốn đánh, Trương viên ngoại lập tức đưa mắt nhìn Tù Nô, dùng khẩu hình nói, “Giết con bạch hổ, bảo bồi cho nguoi tùy chọn!”

Tù Nô gật đầu, rút đao chém thẳng vào Không Tử Viết!

Đừng tưởng Bách Lí Phụng không nhìn Tù Nô, nhưng nhất cử nhất động của hắn đều không qua nổi mắt Bách Lí Phụng. Khi Tù Nô rút đao chém Không Tử Viết, Bách Lí Phụng chợt xuất hiện chắn trước mặt Không Tử Viết. Đồng thời vung con dao găm trong tay lên đâm thẳng vào bụng Tù Nô!

Tù Nô lùi về sau, tránh được một chiêu kia, lại lao vào Không Tử Viết.

Bách Lí Phụng và Tù Nô đấu đá, Không Tử Viết mê man nằm trên đất thờ đốc, Trương viên ngoại lên đưa mắt ra hiệu cho gia đình, bảo hắn lại gài một dao kết liễu Không Tử Viết.

Thấy tên gia đình cầm đại đao trong tay lại gài, Không Tử Viết chẳng còn sức phản kháng nữa. Cô rất muốn vùng vẫy đứng dậy, rất muốn cắn đứt cổ chúng, nhưng máu chảy quá nhiều, hoa mắt chóng mặt, không còn sức lực nữa.

Nỗi sợ hãi cái chết đang từng bước tới gần, Không Tử Viết nhắm chặt mắt lại. Thú thật lòng cô sợ chết. Dù đã chết đi chết lại nhiều lần, cô vẫn sợ chết.

Song, cái dự đoán thân đầu mỗi thứ một nơi lại không hề xảy ra.

Bên tai cô vang lên tiếng xương gãy vụn và tiếng người la hét thảm thiết.

Chẳng mấy chốc, một giọng nói vừa trong trẻo vừa tà mị vang lên, ngả ngón nói: “Đạo đài khách của Hồng Quốc đặc biệt thật, muốn giết con bạch hổ của bản vương để nhắm rượu cơ đấy. Cảm giác này, ai muốn ném thử đấy?”

Không Tử Viết mở choàng mắt, nhìn về phía phát ra âm thanh, ánh mắt rơi thẳng trên người Vệ Đông Li, tự dung tim đập khác thường.

Trong bóng đêm, Vệ Đông Li vận một tấm trường bào màu nguyệt nhạ, sạch sẽ không nhiễm bụi trần, hần lẳng lẳng đứng đó như tiên tử trên cung trăng, khê ngửi mùi máu tanh nồng trong không khí. Vạt áo hần khê bay phong vận tao nhã khó diễn tả được, đối lập hoàn toàn với cảnh máu me dưới chân. Thế nhưng khi hần đứng nơi đó, khi hần khê cười, bạn lại cảm thấy hình như hần đang hút những giọt máu tanh sền sệt đó, biến chúng thành chất dinh dưỡng nuôi sống hần.

Đúng, trong mắt hần bạn không nhìn thấy sự cảm thông, cũng không thấy sự khát máu, càng không thể thấy sự tham lam của con người. Trong đôi mắt phượng phiếm màu xanh không tước của hần chỉ có dừng dừng, và... sự bạo ngược không rõ ràng!

Bạn thừa biết hần là một yêu nghiệt, thừa biết hần không để tâm tới sống chết của người ta, thừa biết nên tránh xa hần, nhưng lại không thể gãy dạ được, thậm chí có thể nói rằng bạn... không thể phản kháng mà tự nguyện đắm chìm!

Ai cũng bảo con gái làm từ nước, đàn ông làm từ bùn, thế còn tên yêu nghiệt Vệ Đông Li này thì sao, hần làm từ cái gì đây? Trời đất này có thứ gì có thể bồi dưỡng ra một tên yêu nghiệt thế này hả?

Không Tử Viết không biết tâm trạng lúc này là gì nữa, nhưng vẫn ý thức rõ được một điều, nếu Vệ Đông Li muốn cứu cô, thế thì hôm nay cô chắc chắn không thể chết được! Xin hãy nghe cho rõ, cô bảo là ngày hôm nay, còn ngày mai, ngày kia thì chưa nói chắc được. Ai mà biết lúc nào Vệ Đông Li sẽ phát điên muốn găm đuôi của cô chứ?

Sự thật là, Không Tử Viết cực kì hiểu Vệ Đông Li.

Trương viên ngoại lần đầu tiên trông thấy Vệ Đông Li, tưởng như trông thấy người trời, lúc ý thức được mình đang ngẩn ngơ trước mặt Vô Song Vương gia hi nộ vô thường, lão mới giật mình bừng tỉnh, cuống quýt hành lễ, xu nịnh: “Đã ngưỡng mộ phong thái của Vô Song Vương gia từ lâu, nay mới được gặp quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Vệ Đông Li mỉm cười, nhướn mày nói: “Bản vương chỉ biết, người đời đồn đại rằng tính cách bản vương quái đản ngang ngược, lạm sát vô tội, hi nộ vô thường. Chẳng hay “phong thái” mà Trương viên ngoại nói là chỉ cái nào?”

Trương viên ngoại thót tim, vội lắc đầu phủ nhận: “Vô Song Vương gia nói đùa, Vô Song Vương gia nói đùa, tiểu nhân không dám, không dám...”

Vệ Đông Li thu tay vào trong áo, nháy mắt ngừng cười, hừ lạnh nói: “Không dám?! Ngươi to gan dám bắt nạt tọa kỵ của bản vương mà còn dám nói “không dám” ư?! Bản vương tới du ngoạn Hồng Quốc các người, tiện dân như ngươi lại dám lên giết con bạch hổ của bản vương! Xem ra trong mắt Trương viên ngoại, bản vương chỉ là một kẻ có thể tha hồ bắt nạt!” Mặt mày Vệ Đông Li như quan ngọc, cử chỉ tao nhã, nhưng từng lời nói từng hành động của hần lại ngang ngược không cho người ta coi thường.

Trương viên ngoại sợ toát mồ hôi, thờ cũng không dám thờ mạnh, chỉ có thể dè dặt run rẩy đáp: “Vô Song Vương gia mình giám cho! Tiểu nhân không hề muốn gây khó dễ cho con bạch hổ kia, nhưng con bạch hổ kia đã ngậm con trai độc nhất của tiểu nhân đi mất!”

Vệ Đông Li neho mắt, lạnh lùng nói: “Trương viên ngoại, vu khống cũng có giới hạn thôi! Ngươi nên biết con bạch hổ này của bản vương rất kén ăn, trước nay không bao giờ ăn thịt sống.”

Trương viên ngoại gân cổ lên: “Hổ nào mà không ăn thịt sống chứ?”

Vệ Đông Li đưa mắt nhìn Tiêu Doãn, Tiêu Doãn xách một cái tay cụt tới bên miệng Không Tử Viết.

Không Tử Viết ngoảnh mặt đi, chẳng thèm nhìn lấy một cái.

Tiêu Doãn lại móc ra một cái đuôi gà thơm lừng đặt trước mặt Không Tử Viết. Dù bây giờ cô buồn nôn muốn ói, nhưng vẫn há mồm ra nuốt cái đuôi gà vào bụng.

Vệ Đông Li liếc mắt nhìn Trương viên ngoại đang há hốc mồm, trầm giọng nói: “Trương viên ngoại, rốt cuộc thì ngươi muốn gì? Tại sao lại ra tay với con bạch hổ của bản vương?! Hôm nay nếu không nói cho rõ ràng thì bản vương quyết không dễ dàng bỏ qua đâu! Ngươi nên biết hành vi hôm nay của ngươi hoàn toàn đang xúi bẩy quan hệ hai nước Duệ Hồng! Ai cho ngươi cái gan chó ấy để ngươi láo xược thế này?!”

Trương viên ngoại choáng váng mặt mày, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống đất phịch một tiếng, vừa dập đầu vừa gào khóc: “Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng! Tiểu nhân nào có nghĩ nhiều như thế, cứ cho tiểu nhân có chín trăm cái đầu cũng không dám xúi giục quan hệ hai nước a!

Con trai độc nhất của tiểu nhân quả thực đã bị một con bạch hổ ngậm đi mất, không tin ngài có thể hỏi quản gia của tiểu nhân—Lí Phú Quý.” Quay đầu

gào lên, “Lí Phú Quý, người qua đây!” Lí Phú Quý đáp dạ ngã xuống đất, nhưng không bò dậy nữa.

Tên gia đình đứng cạnh quỳ xuống, lay lay Lí Phú Quý, thấy hắn ta vẫn không có phản ứng gì vội lật hắn qua xem. Vừa nhìn một cái, tên gia đình sợ quá, chân mềm nhũn mông ngồi phịch xuống đất.

Lí Phú Quý đã thất khiếu chảy máu, chết cực kì kinh dị.

Tiêu Doãn chạy qua kiểm tra, sau đó bẩm báo với Vệ Đông Li: “Chủ tử, Lí Phú Quý trúng phải ‘Thất Không Hắc’, đã mất mạng.”

Vệ Đông Li đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn Trương viên ngoại đang choáng váng, cười lạnh nói: “Một chiêu giết người diệt khẩu này giỏi lắm!”

Trương viên ngoại bừng tỉnh, vội dập đầu, gào lên: “Vương gia minh giám, tiểu nhân bị oan!”

Vệ Đông Li khẽ than một tiếng, nói: “Trương viên ngoại không cần phải sợ. Có phải bị oan hay không, đương nhiên sẽ có quan phủ điều tra. Bản vương hiểu tâm trạng muốn báo thù rửa hận cho con trai của người, nhưng cũng không thể không biết phân biệt trắng đen mà kiếm bừa một con bạch hổ, rồi coi nó là hung thủ được.”

Trương viên ngoại lau mồ hôi trên trán, khấu đầu nói: “Vương gia độ lượng, tiểu nhân cảm kích khôn xiết.”

Vệ Đông Li mặt mày thiếu tôn trọng, xoay người tới thẳng chỗ Không Tử Viết, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đá cho cô một cước.

Không Tử Viết xây xẩm mặt mày, chết ngất luôn.

Vệ Đông Li vốn muốn ngồi xuống xem xét thương thế của Không Tử Viết ra sao, nhưng tay mới đưa ra một nửa đã rút lại. Hắn hừ lạnh một tiếng, dặn dò Tiêu Doãn: “Ném nó lên xe ngựa cho bản vương.”

Tiêu Doãn vâng lệnh, định túm lông của Không Tử Viết kéo đi.

Bách Lí Phụng thấy thế, không so chiêu với Tù Nô nữa, mà nhảy vọt tới chỗ Không Tử Viết, đưa tay ngăn cản Tiêu Doãn.

Vệ Đông Li tiến lên một bước, nói: “Lục Vương gia không ở cùng Tử Viết cô nương mà tới đây làm gì?”

Bách Lí Phụng mắt như sao, vội hỏi: “Người nhìn thấy Tử Viết à?”

Vệ Đông Li chỉ tay về phương xa, “Ban này đi đường, hình như nhìn thấy...”

Chẳng đợi Vệ Đông Li nói hết câu, Bách Lí Phụng đã vận khinh công chạy như bay về phía Vệ Đông Li chỉ.

Vệ Đông Li khẽ rũ mắt xuống, nghĩ bụng: Hắn bảo là “hình như”, nhưng không hề khẳng định. Suy nghĩ của Bách Lí Phụng đơn giản, liên tưởng lại phong phú, cũng không thể trách người khác được!

Vệ Đông Li cười gằn một tiếng, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn túm lấy gáy Không Tử Viết, tiện tay quăng cô lên xe ngựa.

Tiêu Doãn lại gần Vệ Đông Li, hạ giọng bẩm báo: “Chủ tử, cao thủ vừa so chiêu với Lục Vương gia bây giờ đã lên vào phủ của Trương viên ngoại, xem chừng có âm mưu gì đó.”

Vệ Đông Li đứng cạnh xe ngựa, lẩm bẩm cảm khái nói: “Thế gian này chẳng được yên ổn.” Sau đó hắn ngược mắt nhìn Trương viên ngoại vẫn đang quỳ trên đất, sâu xa cười nói: “Xem ra trong nhà Trương viên ngoại chắc chắn có giấu bảo vật, không thì sao lại dẫn kẻ gian tới nhỉ.”

Trương viên ngoại thảm kêu “chết cha”, vội ngoảnh đầu nhìn phủ đệ của mình.

Vệ Đông Li không buồn dây dưa nữa, nhắc chân bước lên xe ngựa, ngồi lên đệm, lặng lẽ rời đi như lúc hắn tới vậy.

Trương viên ngoại vội bò dậy, đập tay đập chân thở phì phò chạy về phủ đệ của mình.

Cùng lúc này, ám vệ mà Vệ Đông Li phái đi cũng lặng lẽ theo sau Trương viên ngoại, lên vào phủ của lão ta, theo dõi mọi tình hình bên trong.

Xe ngựa của Vệ Đông Li vừa rời đi, Bách Lí Phụng liền vội vàng đuổi tới. Gã nhìn đồng xác chết la liệt xung quanh, tự dung nồn ọc không ngừng. Được thị vệ diu về Phụng Vương phủ, sức khỏe gã hết chống đỡ nổi liền bất tỉnh luôn.

Trong phủ của Trương viên ngoại, Tù Nô đã tìm được cửa vào Tàng Bảo Các, song hắn vừa bước vào liền đụng phải cơ quan, ám khí ụp ụp kéo tới ép hắn phải lùi ra ngoài. Thế nhưng Tù Nô vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn bắt đầu thử những cách khác để vào được Tàng Bảo Các.

Tuy phủ đệ của Trương viên ngoại có vẻ chẳng khác gì so với phủ đệ của những gia đình quyền quý bình thường, nhưng chỉ có Tàng Bảo Các này là nơi cao nhân tới thiết kế cho. Trừ Trương viên ngoại ra thì không ai có thể dễ dàng vào Tàng Bảo Các được.

Tù Nô đang thử lần cuối thì Trương viên ngoại dẫn theo đám gia đình xộc tới, bao vây Tù Nô, ắt muốn bắt được tên trộm to gan dám rình mò bảo vật của nhà họ Trương!

Trong bóng kiếm, Tù Nô tấn công ra những đòn lạnh thấu xương, sau hai hứ chiêu liền ra tay về phía Trương viên ngoại.

Đúng lúc này, một nữ tử bật mặt đột nhiên xuất hiện, khẽ kêu một tiếng, vung roi trong tay lên muốn cuốn lấy Trương viên ngoại trước Tù Nô.

Thế nhưng, chuyện bất ngờ xảy ra, nữ tử bật mặt kia một lòng muốn tóm được Trương viên ngoại, nhưng quên không chú ý tới những cao thủ giang hồ được Trương viên ngoại thuê tới kia.

Khi Tù Nô tóm được cổ Trương viên ngoại, nữ tử bật mặt kia cũng rơi vào trong tay của đám cao thủ giang hồ.

Đáng lẽ Tù Nô tính ép Trương viên ngoại dẫn hần vào Tàng Bảo Các, nhưng vì nữ tử bật mặt kia chọc gậy bánh xe, không thể không thay đổi kế hoạch tức thì, lấy Trương viên ngoại ra để đổi lấy nữ tử bật mặt về.

Tù Nô dẫn theo nữ tử bật mặt chạy ra khỏi phủ đệ của Trương viên ngoại, tránh được ám vệ Vệ Đông Li phải đi, trốn vào rừng cây, nữ tử bật mặt kia tự xưng nổi khùng, quát Tù Nô: “Đồ ngu này! Mang bản công chúa chạy làm cái gì? Chúng ta phải tiếp tục ép Trương viên ngoại giao ra ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ mới phải!”

Tù Nô mặt mày vô cảm cúi đầu xuống, đứng mực đáp: “Nếu không phải công chúa tự xưng làm loạn, ti chức đã có tính toán này rồi.”

Nữ tử bật mặt kia kéo khăn che mặt xuống, lộ ra một gương mặt đẹp như hoa sen. Nàng ta chẳng phải ai khác, mà chính là Hồ Nguyệt Công chúa của Cừ Quốc—Kha Lục Dao.

Kha Lục Dao hung dữ lườm Tù Nô, lạnh lùng nói: “Cái tên ‘xấu như ma’ nhà ngươi cũng dám nói như thế với bản công chúa ư? Nếu không phải ngươi mãi không lấy được ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ thì bản công chúa còn phải đích thân chạy tới sao? Hôm nay nếu không phải bản công chúa tính táo, kịp thời giết Li Phú Quý thì Vệ Đông Li đã tìm được manh mối, đồ hết mọi nghi ngờ chuyện con bạch hổ lên đầu Cừ Quốc chúng ta rồi. Tới lúc đó, chẳng những không thể khiến Vệ Đông Li cam chịu tội danh dung túng bạch hổ giết người trong đô thành Hồng Quốc, mà còn có thể bị hần tính kế, mất cả chì lẫn chài!”

Nếu không phải con bạch hổ đực của bản công chúa đã đi mất, bản công chúa nhất định sẽ lột da nó tặng cho Trương viên ngoại để đổi lấy bảo vật. Nhưng hôm nay lại chẳng được cái gì!

Nếu Vệ Đông Li kiên quyết lột da con hổ, lừa Trương viên ngoại vào Tàng Bảo Các, nhất định hần sẽ lấy được ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ trước!

Nếu hôm nay ngươi ra tay nhanh hơn, con bạch hổ của Vệ Đông Li đã thành vong hồn dưới đao ngươi từ lâu rồi, sao có thể tự xưng mạc ra bao nhiêu phiền phức như thế?

Chỗ phụ hoàng, ngươi đừng hòng bản công chúa sẽ nói giúp ngươi, cũng đừng có tưởng vì ngươi từng cứu mạng bản công chúa, bản công chúa sẽ không biết phân biệt riêng tư! Nếu lần này không lấy được ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’, chỗ phụ hoàng, ngươi cứ lấy cái chết để tạ tội đi!”

Tù Nô cụp mắt không nói gì, biết Kha Lục Dao hừ lạnh một tiếng bỏ đi rồi, hần mới ngược đôi mắt sâu thẳm lên, ánh mắt khinh miệt nhìn một cái rồi xoay người lẫn vào đêm đen.

Nếu không phải muốn lấy lại tất cả mọi thứ thuộc về mình, báo thù cho cha mẹ đã mất, sao hần phải nuốt cục tức này cam chịu làm người hầu chứ?

Bao nhiêu năm nay, chữ duy nhất hần học được chính là chữ “nhẫn”.

Lúc đầu, Vệ Đông Li ấn một chữ “Nô” trên mặt hần, hần đã nhẫn.

Bây giờ, Kha Lục Dao ngang ngược muốn mở mồm si nhục hần, sao hần không nhẫn tiếp được chứ?

Trước mắt việc hần phải làm chính là lấy được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, có được sự tín nhiệm của Cừ Đế.

Đề tiếp cận Cừ Đế, hần đã trốn khỏi bàn tay của Vệ Đông Li, lúc khôi phục dung mạo ban đầu, hần lấy vết sẹo giả đắp lên chữ nô trên mặt. Hần lên đi theo Kha Lục Dao, lúc nàng ta gặp nguy hiểm liền cứu nàng ta thoát khỏi hiểm cảnh. Cũng vì thế hần mới có cơ hội gặp mặt Cừ Đế. Thế nhưng Cừ Đế không tín nhiệm hần, muốn thử thách hần. Hần vui vẻ chấp nhận, chuẩn bị ra tay vật lộn! Không thành công cũng thành nhân!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Vệ Đông Li tuyệt ngoan tuyệt sắc

Trong xe ngựa, Vệ Đông Li dựa người mệt mỏi trên tấm nệm, nhưng mặt mày căng cứng rất đáng sợ.

Đôi mắt hần như tên nhon chạm vào là bắn ra ngay, hận không thể xuyên qua cơ thể dính đầy bụi than cùng máu me của Không Tử Viết, đâm thẳng vào trái tim đen tối của cô!

Vệ Đông Li nhìn bộ dạng thảm thương của Không Tử Viết, lòng dâng lên một ngọn lửa không tên, hần ngồi xuống, tóm lấy gáy Không Tử Viết, kéo cái đầu lông lá của cô lên, sau đó vung tay phải định tát cho cô hai cái!

Thế nhưng đối mặt với Không Tử Viết vẫn đang hôn mê, Vệ Đông Li cuối cùng không ra tay, chỉ cắn hận nói: “Ngươi giỏi lắm, bị người ta ức hiếp thành như thế này!” Sau đó hừ lạnh một tiếng, móc một cái bình sứ trắng trong ngực ra, bật nắp, dốc hết những viên thuốc màu xanh thơm thoang thoang trong bình vào mồm Không Tử Viết, ép cô nuốt, sau đó mới quay lại nệm, vừa lấy khăn lau tay, vừa sai Tiêu Doãn: “Mời đại phu qua phủ.” Dừng lại một chốc rồi bổ sung thêm, “Phải nhanh vào.”

Xe ngựa của Vệ Đông Li và lão đại phu cùng tới “Nam Sơn Cư” gần như cùng một lúc.

“Nam Sơn Cư” là nơi ở tạm của Vệ Đông Li ở Hồng Quốc. Phong cảnh nơi này rất đẹp, thanh nhã như một bức tranh thủy mặc, ai ngắm nhìn cũng sẽ cảm thấy tâm hồn thoải mái. Dù lúc này đã là đêm khuya, nhưng trong “Nam Sơn Cư” đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng toàn bộ đình đài lầu các, phủ lên từng gốc cây ngọn cỏ một vàng sáng êm dịu, khiến người nhìn vui vẻ thoải mái vô cùng.

Trong phòng ngủ, Vệ Đông Li ngồi trên ghế, chờ kết quả chẩn trị của lão đại phu.

Thời gian như cát chảy, lão đại phu kiểm tra xong xuôi, liền tắc lưỡi lấy làm kì lạ nói: “Khỏi bẩm Vương gia, con bạch hổ này chẳng những bị thương nặng, còn trúng phải kịch độc. Nếu thảo dân chẩn đoán không nhầm thì nó hẳn đã được uống “bách độ sinh hoa hoàn” ngàn vàng khó mua, nên những vết thương trên người nó mới có thể phục hồi nhanh khó tưởng tượng được.

Điều làm thảo dân không hiểu được là, đáng lẽ kịch độc trong cơ thể con bạch hổ này là thấy máu liền nhiễm, nhưng trong cơ thể nó hình như có có một sức mạnh khác đang chống lại loại độc này, đợi thảo dân dùng kim châm dẫn máu độc ra ngoài, thì con bạch hổ này chắc chắn sẽ không sao nữa.”

Nói xong, lão đại phu lại kê cho Không Tử Viết vài đơn thuốc bồi bổ, sau đó run run bàn tay cầm cái kim rồng ruột to nhất lên, chuẩn bị dẫn máu độc ra cho Không Tử Viết. Ai ngờ, Không Tử Viết đột nhiên mở choàng mắt, lão đại phu sợ quá la hét thất thanh, ngã lăn ra đất, mắt trợn trắng ngất xỉu luôn.

Thật ra lúc Vệ Đông Li để Không Tử Viết lên giường, cô đã tỉnh lại rồi, cũng tiện thể nghe thấy hết lời lão đại phu nói.

Tuy không thể xác định rốt cuộc ai đã cho cô ăn “bách độ sinh hoa hoàn”, nhưng cô vẫn cảm kích vô cùng.

A di đà phật, cái mạng nhỏ của cô cũng nhặt về được rồi! Bảo không vui mừng thì là nói dối.

Cô cũng muốn giả vờ hôn mê tiếp, đợi đám người Vệ Đông Li bỏ đi rồi mới tính toán tiếp. Thế nhưng khi nghe thấy lão đại phu định trích máu độc ra cho cô, cô không nhịn nổi nữa rồi, mở mắt ra theo bản năng để xem cái kim châm kia nhỏ thế nào.

Sự thật là cái kim bạc để trích máu độc cũng không to lắm, cô chẳng sợ gì cả. Nhưng ánh mắt của thằng nhãi Vệ Đông Li kia sao còn đáng sợ hơn cả kim châm chứ? Thôi, cứ nhắm mắt giả vờ hôn mê tiếp vậy.

Khỏe môi Vệ Đông Li cười gằn, ra hiệu cho Tiêu Doãn gọi lão đại phu dậy, sau đó nói với lão đại phu: “Con bạch hổ này da dày thịt béo, cái kim này của đại phu hình như hơi nhỏ thì phải, không thể trích máu độc ra cho nó được. Bản vương thấy, chỉ bằng lấy đũa bạc thay kim bạc cũng được.”

Lão đại phu sợ Không Tử Viết bất tỉnh linh tính lại, vội gật đầu đáp: “Được được, tất cả nghe theo Vương gia ạ.”

Không Tử Viết thầm nghĩ rằng, vừa chửi rủa Vệ Đông Li không được chết từ tể, vừa cầu nguyện Vệ Đông Li chẳng qua chỉ nói suông thế thôi.

Thế nhưng sự thật là, tên Vệ Đông Li này trước nay đã nói là làm.

Chốc lát sau, Tiêu Doãn cầm đũa bạc tới, còn khoét rỗng đũa, biến nó thành vật trích máu thật.

Không Tử Viết tự nhủ đừng sợ đừng sợ. Tiếc là... vô dụng! Lúc này trái tim cô tràn ngập sợ hãi.

Cái đũa bạc to như ngón út để trên cổ cô, từ từ tăng lực cắm vào trong da, Không Tử Viết chỉ thấy cả người phát rét, tim đập thành thịch! Cô thấy lão đại phu này hình như không phải trích máu độc ra cho cô, mà là muốn lấy mạng cô thì có!

Cảm giác cái chết cận kề khiến Không Tử Viết mở to mắt trong nháy mắt, vung móng vuốt định đập đầu lão đại phu!

Kết quả khiến cô không ngờ được là, người cầm đũa bạc đứng trước mặt cô không phải lão đại phu, mà chính là thằng nhãi Vệ Đông Li!

Lão đại phu chữa bệnh cho cô đã không rõ tầm tích, có lẽ đã được thị vệ tiễn đi rồi.

Lúc này trong phòng chỉ còn hai người là Vệ Đông Li và Không Tử Viết. Thôi được rồi, nói chính xác thì là trong phòng còn lại một người và một con hổ.

Không Tử Viết cứng đờ người, từ từ buông móng xuống.

Vệ Đông Li khẽ cười, nói một câu rất nhẹ nhàng, “Tĩnh rồi à?” Tay vuốt ve đầu Không Tử Viết, tự khen ngợi mình nói, “Coi chừng bản vương cũng có tố chất làm đại phu đấy chứ. Cách châm cứu chữa cho bạch hổ này có hiệu quả thật.”

Không Tử Viết mắc ói, ước gì có thể đập cho cái mặt nghiêng nước nghiêng thành của Vệ Đông Li nở hoa luôn!

Vệ Đông Li tóm lấy gáy Không Tử Viết, cười mím hỏi: “Người có gì muốn nói với bản vương không?”

Không Tử Viết rùng mình, không biết rốt cuộc thì Vệ Đông Li muốn sao nữa.

Vệ Đông Li cười ha ha, buông gáy Không Tử Viết ra, sau đó ngón tay thon dài trắng nõn của hắn nghịch nghịch dấm lông đỏ trên trán Không Tử Viết, thân mật nói bằng quơ: “Ồ, suýt nữa thì bản vương quên mất, người không biết nói nhưng biết viết. Cái thìa này, người còn nhớ lời bản vương từng nói không? Bản vương từ ng nói, không cho người chạy trốn, không cho người giấu diếm, chỉ cần người ngoan ngoãn ở bên cạnh bản vương, bản vương sẽ ‘thú đãi’ người. Tiếc là người đã phụ lòng tin của bản vương mất rồi.

Người có biết, nô tài không trung thành, chủ nhân của nó phải trừng phạt thế nào đây?

Bản vương không biết những người khác sẽ dùng thủ đoạn gì, nhưng bản vương khá thích lấy đi thứ quan trọng nhất của kẻ phản bội để làm hình phạt.” Ngón tay hắn lướt qua miệng Không Tử Viết, “Chỗ này, không thể nói, nhưng có thể ngâm bút để viết. Người nói xem, bản vương có nên cắt chỗ này ra, sau đó giấu trong bình làm bảo bối không nhỉ?”

Không Tử Viết hoảng hốt, nhìn con đầu nhúc nhích mình mẩy, nhào vào lòng Vệ Đông Li, dùng hành động để chứng minh “nỗi nhớ nhung” của mình.

Vệ Đông Li lạnh lùng nhìn hành động ton hót của Không Tử Viết, đều đều nói một câu, “Muốn bản vương tha thứ cho người ư?”

Không Tử Viết gạt đầu ngay tắp lự, rồi lại lắc đầu quảy quảy, sau cùng nhảy xuống giường, ngâm cái bút lông trên bàn, chấm mực, cúi đầu viết lên đất: “Bị cướp trong hồ, chạy trốn suýt chết. Nhớ nhưng Vương gia, cuối cùng cũng được gặp.”

Không Tử Viết viết rất ngắn gọn. Nhưng ý thì rất rõ ràng, cô nói: cô bị người ta cướp đi trong “Địch Tiên Trì”, vất vả lắm mới trốn đi được. Cô rất nhớ Vệ Đông Li, hôm nay cuối cùng cũng được gặp lại. Thật là vui mừng quá đi!

Vệ Đông Li nhìn chữ của Không Tử Viết, không bảo tin, cũng chẳng tỏ ra hoài nghi, khiến Không Tử Viết càng lúc càng hồi hộp vô cùng, chẳng biết có thể qua ải này không.

Thời gian cứ trôi đi, Không Tử Viết càng lúc càng căng thẳng.

Không Tử Viết lén liếc nhìn cửa, tính toán xác suất chạy trốn thành công của mình, thì cuối cùng Vệ Đông Li cũng mở miệng, nói, “Chữ viết cũng được.”

Không Tử Viết thở phào một hơi, nghĩ bụng: May mà bà đây biết vài kiểu chữ, không thì còn không phải bị Vệ Đông Li bắt hiện nguyên hình sao!

Nguy cơ qua đi, Không Tử Viết chớp chớp mắt với Vệ Đông Li, giả bộ là một con bạch hổ đáng yêu động lòng người. Cô tiến lên hai bước, dụi cái đầu bần thiêu vào ngực Vệ Đông Li, thân mật cọ cọ.

Vệ Đông Li vuốt ve cái đầu hổ của Không Tử Viết, trong bầu không khí hòa hợp, hắn khẽ nói: “Nếu đã về thì ngoan ngoãn ở bên cạnh bản vương, đừng đi đâu nữa.” Không Tử Viết nhếch mép, gạt lấy gạt để. Tuy cô không hiểu sao lần này Vệ Đông Li lại dễ tính thế, nhưng chỉ cần hắn không đối phó với cô bằng những thủ đoạn biến thái, cô cũng chẳng buồn nghĩ nhiều thế làm gì. Bây giờ cô đã chẳng còn chỗ nào để đi, thế thì chỉ bằng cứ ở cạnh Vệ Đông Li cũng được. Ít nhất thì cô cũng không cần nom nớp lo sợ bị người ta lột da. Chờ mọi chuyện qua đi, cô lại nghĩ cách rời đi.

Vệ Đông Li vỗ sống lưng Không Tử Viết, nói như đang thì thảo: “Từ lúc người đi mất, không có đêm nào bản vương ngủ ngon được, chỉ sợ người bị người ta bắt nạt. Ai ngờ quả nhiên là như thế. Ôi... bản vương phải làm thế nào mới có thể giữ người bên cạnh, không cho người khác bắt nạt đây?” Không Tử Viết nghe xong chẳng những không cảm động gì, mà còn thấy hết sức kinh dị. Cô ngước mắt lên nhìn Vệ Đông Li chằm chằm, định tìm lấy tí teo ý nói đùa trong vẻ mặt của hắn.

Trong mắt Vệ Đông Li lướt qua dấu vết tàn bạo, nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Hắn vuốt râu Không Tử Viết, khẽ cười nói: “Đáng lẽ bốn vương tính tìm được người rồi, sẽ chặt đứt bốn chân của người, đem ngâm trong bình rượu. Có như thế, người mới không thể rời khỏi bản vương được nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh bản vương.”

Không Tử Viết neho mắt, thân mình bất giác lùi về sau một bước, chuẩn bị chạy trốn và tấn công.

Vệ Đông Li như không phát giác ra ý đồ của Không Tử Viết, mà đứng dậy, rào bước tới cửa, đưa tấm lưng không hề phòng bị ra cho Không Tử Viết.

Không Tử Viết biết, nếu giờ cô tấn công, cứ cho võ công của Vệ Đông Li cao cường, thì cũng không thể toàn thân trở ra được. Chỉ cần trước tiên cô có thể hạ gục Vệ Đông Li thì hẳn đừng có mơ hão có thể sống mà đứng dậy! Chỉ cần Vệ Đông Li chết rồi, cô có thể bỏ đi nỗi lo lắng này, không cần sống trong sự uy hiếp và đàn áp của hắn nữa.

Không Tử Viết xòe móng ra, chuẩn bị tấn công. Lúc này chỉ cần cô lùi sau để nhào về phía trước, là có thể lao vào Vệ Đông Li trong nháy mắt, cho hắn

một đòn chí mạng!

Nhưng ngay khoảnh khắc cô chuẩn bị tấn công, cô lại do dự.

Không Tử Viết không tin rằng Vệ Đông Li có thể buông lỏng cảnh giác như thế, càng không tin Vệ Đông Li có thể dễ dàng tin cô.

Cô thấy mình suýt nữa đã trúng gian kế của Vệ Đông Li, suýt nữa thì cho hắn một lý do để tha hồ xử lý mình!

Cô phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết thu móng về, ngoe nguẩy đuôi, gầm gừ một tiếng, ý bảo Vệ Đông Li đợi cô. Sau đó nhin đau, lắc mông chạy tới chỗ Vệ Đông Li, tận chức tận trách làm một con hồ thú cưng.

Vệ Đông Li khẽ cười, phóng cái đũa bạc mân mê trong tay từ nãy đến giờ lên mặt bàn, sau đó cúi đầu nhìn Không Tử Viết một cái, duỗi tay gõ đầu cô, nói: “Bản vương thích người cứ bám theo bản vương như thế này. Nếu người không đi theo nữa, thì bốn cái chân này còn giữ lại làm chi?”

Không Tử Viết nào rùng mình, nào cắn hận, nào buồn nôn!

Ý của Vệ Đông Li là, nếu ban nãy cô không chủ động tới bên hắn, hắn nhất định sẽ chặt đứt bốn chân của cô rồi ngâm trong bình rượu!

Tên biến thái! Đại biến thái! Tên biến thái chết bầm! Tên biến thái chết tiệt sớm muộn gì rồi cũng bị báo ứng!

Nếu có một ngày, có người viết bảng xếp hạng biến thái, chắc chắn cô sẽ bình chọn hạng nhất cho Vệ Đông Li!

Ai không phục, cô cắn chết nó luôn!

Trong hơi nước lượn lờ, Vệ Đông Li đã tắm xong.

Hắn ung dung đứng dậy, để mặc những giọt nước chảy xuống.

Da thịt hắn như được chạm khắc từ thủy tinh, lạnh lạnh trong hơi nước. Hồng hẹp, mông cong, tay chân thon dài có vẻ mảnh khảnh, kì thật ẩn chứa sức mạnh không thể xâm phạm.

Hắn chân trần bước ra bể tắm, lấy bừa một tấm áo choàng trắng rộng thùng thình khoác lên người, sau đó giữ một tay, uể oải nằm trên tấm thảm lông dài. Hắn ngoắc ngoắc ngón trỏ, bảo Không Tử Viết ngâm mình trong thùng thuốc từ nãy tới giờ qua đây.

Không Tử Viết hít máu mũi suýt nữa chảy ra, lắc lắc cái đầu suy nghĩ mơ hồ, nghiêng răng bò ra thùng thuốc, giữ nước thuốc trên người, rồi tới chỗ Vệ Đông Li.

Tuy cô rất ghét người đàn ông này, nhưng không thể phủ nhận rằng hắn có vốn để người đời phải điên cuồng.

Tắm xong, tầng tầng hơi nước vẫn vút xung quanh hắn như tiên mắc đọa trên trời, thanh nhã, trong sạch, cấm dục, hoàn hảo. Đôi mắt phượng phiếm màu xanh không tước của hắn khẽ híp lại, như một hồ nước lăn tăn sóng trong đêm tối, khiến người ta không cách nào không đắm chìm trong đôi mắt ấy, cứ dập dềnh theo con sóng ấy. Bờ môi màu quất nhạt của hắn khẽ nhếch lên, như hai cánh hoa cúc non còn ngát hương. Ngón tay hắn mảnh dẻ trắng nõn, móng tay màu hồng khỏe mạnh như cái kẹ ngon lành, khiến người ta ước gì có thể ngâm vào miệng rồi từ từ nhắm nháp.

Mái tóc dài đen như mực còn chưa khô xoa sau lưng hắn, có vài sợi dính trên gò má, cản cổ hắn tạo thành một sự đối lập trắng đen rõ ràng.

Không Tử Viết xưa nay luôn thích hoa hồng liễu xanh, chưa bao giờ biết rằng hai màu đơn sắc như đen và trắng cũng có thể vẽ một bức tranh quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành như thế!

Theo lương tâm mà nói thì, đối mặt với tên Vệ Đông Li hơi một tí là biến thái này, Không Tử Viết đúng là hơi mê mẩn hắn. Như đang trông thấy một bức tranh tuyệt đẹp hiếm có trên đời, cô không cảm lòng được bị người đàn ông trong tranh cuốn hút, bắt giác nín thở, cẩn thận lại gần, khẽ nằm cạnh hắn, chỉ sợ mình lỡ mắ làm hỏng khoảnh khắc yên tĩnh này.

Vệ Đông Li liếc mắt nhìn Không Tử Viết đang ngẩn ngơ, hắn không cảm được cười một cái, chống người dậy, cầm một tấm vải bông để lên đầu Không Tử Viết, rồi lau bộ lông ướt sũng cho cô.

Sự dịu dàng của Vệ Đông Li như thủ đoạn điểm huyết lợi hại nhất, khiến cả người Không Tử Viết cứng đờ trong nháy mắt, không dám nhúc nhích nhìn Vệ Đông Li đang lau người cho mình.

Vệ Đông Li như rất thích thú với công việc này, chẳng những lau lưng cho Không Tử Viết, còn lau cả móng vuốt và vùng bụng cho cô nữa.

Chết cha! Mấy cái núm vú của cô lại bị Vệ Đông Li sờ soạng rồi!

Không Tử Viết dờ khóc dờ cười, vịn vẹo mình, đầu húc vào Vệ Đông Li bảo hắn một vừa hai phải thôi.

Hiển nhiên là Vệ Đông Li không hiểu Không Tử Viết đang xấu hổ, vẫn cứ cầm tấm vải men theo bụng Không Tử Viết lau xuống.

Khổng Tử Viết găm giữ, khép chặt hai chân, nhìn Vệ Đông Li với ánh mắt có thể hiểu như sau: Đại ca, “chỗ ấy” của ta không cần huynh lau đâu!

Vệ Đông Li ung dung vứt tấm vải đi, ngoảnh đầu đi, bật nắp lọ thuốc, lại bắt đầu thoa thuốc mỡ cho cô.

Khổng Tử Viết nhắm mắt, nghiêng đầu, nằm trên đùi Vệ Đông Li, bụng phì báng: Thằng nhãi không biết ngượng này!

Khổng Tử Viết nhắm mắt, nên cô không nhìn thấy mặt Vệ Đông Li... dần dần... đỏ ửng.

Thuốc mỡ lành lạnh thấm vào da hổ dầy khiến Khổng Tử Viết thấy rất dễ chịu. Cô thoải mái hừ hừ hai tiếng, nghĩ bụng: Thật ra có lúc làm thú cưng cũng được đấy chứ. Bên trai có rượu ngon món ngon, bên phải có nữ nam hầu hạ. Chỉ cần cô ngoan ngoãn thì đúng là cuộc sống này không phải tuyệt bình thường!

Nghĩ thế, cô lại thầm mắng mình không có khí phách gì cả, thế mà đã bị sắc đẹp của Vệ Đông Li mê hoặc, quên mất danh dự làm người của mình!

Cơ mà, nói đi cũng phải nói lại, cô cũng không phải là một con người hoàn toàn nhĩ?

Thôi được rồi, cô thừa nhận, cô hơi sợ mấy cây gậy ngoài kia, sợ mình sẽ bị người ta lột da, bắt đầu mê mải sự che chở của Vệ Đông Li. Thú thật lòng, thằng nhãi Vệ Đông Li này rất lợi hại, không ai dám ức hiếp hấn cả. Cứ cho vứt hấn vào trong bầy sư tử, thì bầy sư tử đó cũng phải bị hấn cắn lấy hai phát!

Ừ, Vệ Đông Li rất nguy hiểm, cô phải đề cao cảnh giác, không thể bị sự dịu dàng của Vệ Đông Li mê hoặc được, bằng không cô sẽ chết không toàn thân mất!

Nghĩ tới đây, lòng Khổng Tử Viết hơi lạ thường. Từ trước tới nay, cô luôn nghĩ cách trốn khỏi Vệ Đông Li, nhưng cuối cùng luôn phải ở cùng nhau vì cơ duyên tình cơ nào đó. Chẳng lẽ đây chính là ý trời sao? Chẳng lẽ Vệ Đông Li chính là Thanh Dục Đại Đế?

Cô ngẩng đầu nhìn Vệ Đông Li, bắt đầu ước chừng tính khả thi mình có thể yêu người đàn ông này, bụng nghĩ những tình tiết giả tưởng cô vì hấn mà chết.

Cuối cùng, Khổng Tử Viết kết luận, bảo cô yêu Vệ Đông Li tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không thể nào! Nhưng cô có thể thử thích hấn, sau đó gân cổ lên thổ lộ tình yêu với hấn! Tới lúc đó, lời thoại của cô chính là yêu thiếp rồi đâm chết thiếp đi!

Coi đi, cảm động biết bao nhĩ! Tới lúc đó, Vương mẫu nương nương ơ, Thượng tiên ơ, còn có những thần tiên thích xem kịch nữa, chắc chắn sẽ cảm động vì lời tỏ tình tha thiết của cô!

Còn rốt cuộc cô có yêu hấn hay không, thì đó là chuyện của cô. Chỉ cần cô không nói ra thì ai biết cô yêu ai chứ?

Điều cô cần, chẳng qua là một tương lai có luân hồi, không quan tâm tình yêu thế nào.

Còn Vệ Đông Li, cô tin chắc là nếu có một ngày, hấn yêu cô, nhưng chỉ cần cô hơi phản bội thôi, hấn sẽ vung kiếm lên không do dự đâm chết cô ngay tức khắc!

Ha ha ha... phân tích thế, khả năng Vệ Đông Li là Thanh Dục Đại Đế đúng là không phải lớn bình thường!

Khổng Tử Viết rất hài lòng với khả năng phân tích của mình, càng nhìn Vệ Đông Li càng vừa mắt. Tạm không nhắc tới tính biến thái của hấn, ngẫm đi ngẫm lại cũng chỉ có người đàn ông thế này mới xứng cười trên người cô mà thôi!

Khụ... cô là một con bạch hổ trong sáng, đừng có mà nghĩ bậy bạ đấy. Chú ý: cười này không phải “cười” kia đâu!

Trong lúc Khổng Tử Viết nghĩ lung tung, ngoài cửa truyền tới tiếng của một ám vệ: “Chủ tử, thuộc hạ đã trở về.”

Vệ Đông Li đứng dậy, rào bước tới sau bình phong, thay một tấm áo choàng màu tím, đi giày màu bạc, rồi chải đầu xong xuôi mới gọi tên ám vệ kia vào bẩm báo.

Tuy Khổng Tử Viết có lòng muốn nghe trộm nội dung cuộc nói chuyện của Vệ Đông Li và tên ám vệ kia, nhưng cô còn biết nguyên tắc giữ mình, không muốn biết quá nhiều bí mật. Vì thế, lúc tên ám vệ kia bước vào, Khổng Tử Viết tự giác đi ra ngoài.

Vệ Đông Li nhìn theo bóng lưng của Khổng Tử Viết, trong mắt chứa ý cười dịu dàng.

Tên ám vệ kia thấy dung nhan tươi cười của Vệ Đông Li thì ngẩn ngơ, cho đến khi ánh mắt của Vệ Đông Li chợt lạnh lùng, gã mới bừng tỉnh, vội cúi đầu, bẩm báo hết những chuyện thăm dò được ở chỗ Trương viên ngoại cho Vệ Đông Li nghe.

Khổng Tử Viết đi đi lại lại trong vườn, mỗi bước lại cảm thấy tim thất lại, đau âm ỉ. Cô ngửa đầu nhìn mặt trời mới mọc, không tìm được lòng nhớ tới một chương Tử Nô đánh lên người cô. Xem ra cô đã bị hấn đánh nội thương thật rồi. Hôn nữa vết thương này hình như đã ở nơi tim, biến thành một căn bệnh không thể nào xóa khỏi.

Khổng Tử Viết cười khổ một tiếng, càng lúc càng không biết mình có còn can đảm để yêu người khác hay không.

Có lẽ cô nên thông cảm cho Tù Nô. Dẫu sao lúc ấy cô cũng chỉ là một con bạch hổ, mà không phải cô gái Khổng Tử Viết. Nhưng cô thật sự không thể nào tưởng tượng được Tù Nô có lại vùng đao chém mình. Rồi cuộc hấn muốn lấy bộ da hổ để đổi lấy thứ gì của Trương viên ngoại? Là “Tĩnh Hạch Tử” của Nữ Oa nương nương dùng để vá trời? Hay là “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” ẩn chứa bí mật của “Long huyết bảo tàng” đây? Hay...là khối hồn phách của Ân Tà Ma Quân?

Nếu Tù Nô muốn lấy bộ da hổ của cô để đổi lấy một trong ba món thần khí, cô...hình như cũng có thể quên đi những vết thương Tù Nô đã gây cho cho mình. Suy cho cùng thì trong khi bị cầm đồ, cô cũng sẽ bị lay động, cũng nổi lòng tham lam mà thôi.

Ha...cô cũng thấu hiểu lòng người đấy chứ nhỉ.

Đáng tiếc, lòng người luôn thay đổi.

Khổng Tử Viết nhớ tới sự quyết đoán của Tù nô khi hấn vùng đao, cô không thể thở nổi nữa. Thế nhưng, một giây sau đó, cô chợt lộ ra một vẻ mặt rất kì quái.

Khổng Tử Viết đã nhớ ra, hình như từ lúc cô nhìn thấy Tù Nô thì đã sinh ra một cảm giác không bình thường với hấn. Song, hấn lại vùng đao muốn dồn cô vào chỗ chết!

Chẳng lẽ...Tù Nô chính là Thanh Dực Đại Đế ư?

Ha! Kịch quá đi mất!

Nhưng, không trùng hợp không thành sách. Trong một câu chuyện treo ngoe phức tạp thường càng những thứ bình thường, càng có thể thành chân tướng của sự thật!

Nhưng, vừa nghĩ tới Tù Nô cười trên người mình, để mình chờ hấn tới khắp nơi, Khổng Tử Viết chợt cảm thấy tay chân mềm nhũn, cả người không thoải mái.

Thôi thôi thôi, không nghĩ nữa!

Đầu óc Khổng Tử Viết đã rối tinh rối mù, nhưng vẫn chưa phân tích ra lấy một nguyên do. May mà trước nay cô chưa bao giờ chăm chỉ, cười tự giễu rồi vút ngay phiền não đi.

Một đêm lộn xộn đã qua đi, hôm nay lại là một ngày mới! Được lắm!

Khổng Tử Viết ngáp dài, chuẩn bị kiểm một chỗ để nghỉ ngơi, bổ sung một giấc ngủ chất lượng cho mình.

Đương lúc chuẩn vào chỗ sâu trong vườn, lại loáng thoáng nghe thấy tiếng va đập kì lạ. Âm thanh ấy không có tiết tấu, nhưng cứ liên tiếp nhau, chưa từng dừng lại.

Khổng Tử Viết sinh lòng nghi ngờ, cẩn thận phân biệt nơi phát ra âm thanh ấy, rồi vòng qua hồ, xuyên qua bụi rậm tới chỗ góc vườn không mấy ai để ý.

Lúc Khổng Tử Viết nhìn thấy thứ phát ra tiếng va đập, cô...sợ ngây cả người!

Cô chưa từng nghĩ tới, trong vườn của Vệ Đông Li còn giấu một con hổ đực nữa!

Con bạch hổ đực này bị dây xích khóa trên tường để hạn chế phạm vi hoạt động của nó. Mồm nó còn bị úp một cái rọ sắt, để phòng nó cắn người và chặn tiếng kêu của nó. Vì bị vây cầm ở đây nên nó tỏ ra vô cùng cáu kỉnh, lấy cơ thể đập vào mặt tường để thể hiện sự phản nộ của mình!

Nó nhìn thấy Khổng Tử Viết, trong khoảnh khắc liền đỏ mắt, lao đầu qua!

Khổng Tử Viết quên mất mình cũng là một con bạch hổ, sợ tới mức lùi sau một bước.

Con bạch hổ đực kia bị dây xích khống chế, không thể nhào tới trước mặt Khổng Tử Viết, mà không ngừng giãy dụa phát ra tiếng gầm gừ không tiếng!

Khổng Tử Viết càng lúc càng thấy con bạch hổ đực này rất quen, hình như...nó từng dụ dỗ sự trong sạch của cô để cô sinh một con bạch hổ con cho nó, nhưng lại bị tính kế cho rơi vào trong bẫy. Ai ngờ gặp lại lần này lại trong tình huống này chứ.

“Người xem, con bạch hổ đó có giống người không? Đáng tiếc trên trán nó không có một đốm lông đỏ, đường vân trên người cũng không đẹp bằng người.” Một bàn tay vuốt ve đầu Khổng Tử Viết, còn thân thiết vo vo.

Khổng Tử Viết chỉ cảm thấy ghen tở, người lạnh toát!

Hóa ra con trai của Trương viên ngoại thực sự đã bị bạch hổ ăn thịt, nhưng con bạch hổ đó không phải cô, mà là con bạch hổ đực trước mặt cô!

Nếu con bạch hổ này ăn thịt người để no bụng, thì con bạch hổ đực này với Vệ Đông Li đã có liên quan với nhau, vụ bạch hổ ăn thịt người càng không đơn giản như bề ngoài đã tỏ ra.

Rốt cuộc thì Vệ Đông Li muốn làm gì? Muốn mượn chuyện bạch hổ ăn thịt người để ép cô ra, hay muốn âm mưu lấy được báu vật của Trương viên ngoại? Song cho dù là nguyên nhân nào thì đều khiến người ta không rét mà run.

Tên Vệ Đông Li thật quá đáng sợ! Trái tim của hắn rốt cuộc được đúc bằng gì vậy? Có phải hắn đã nuốt trọn ba ngàn ác linh chốn địa ngục nên mới tàn nhẫn như thế này, chẳng màng tới sống chết của người khác hay không?

Vệ Đông Li thấy sự căm ghét trong mắt Không Tử Viết, nụ cười trên mặt hắn trong nháy mắt đóng băng, lạnh lùng sai bảo: “Lột da bóc xương con bạch hổ đực này rồi mang tới chỗ Trương viên ngoại!”

Con bạch hổ đực không hiểu lời của Vệ Đông Li, nhưng nó có thể ngửi thấy mùi chết chóc. Trục giác trời sinh của động vật cho nó biết, nếu không liều mạng thì hôm nay chắc chắn phải chết ở đây!

Con bạch hổ đực giương móng vuốt, định xé xác Tiêu Doãn đang cầm dao mổ đi về phía nó!

Thế nhưng, nó bị dây xích sắt trói buộc, chỉ có thể phòng thủ, không thể tấn công được.

Tiêu Doãn từng bước lại gần, con bạch hổ càng sợ hãi, cổ họng nó phát ra tiếng ư ừ nghẹn ngào. Nó nhìn Không Tử Viết, hi vọng đồng loại của nó có thể cứu nó ra.

Không Tử Viết bị con bạch hổ đực khờ sờ van nài, nên xúc động bất giác gầm một tiếng để ngăn Tiêu Doãn lại.

Vệ Đông Li thấy thế, trào phúng nói: “Tiểu Cái thìa, hóa ra ngươi cũng không biết phân đúng sai. Ngươi phải biết là con bạch hổ đực này đã ăn thịt con trai của Trương viên ngoại. Chẳng lẽ trong lòng ngươi con trai của Trương viên ngoại chết là đáng đời ư?” Không Tử Viết gầm gừ với Vệ Đông Li: “Đồ khốn nạn! Nếu không phải ngươi động tay động chân, con bạch hổ đực này có thể vào đô thành rồi ăn thịt con trai của Trương viên ngoại hay sao?! Con bạch hổ đực này tuy đáng trách, nhưng trong mắt nó, con trai của Trương viên ngoại chẳng qua cũng chỉ là thức ăn còn sống mà thôi. Còn ngươi thì sao, để lấy được món bảo vật nào đó của Trương viên ngoại mà ngươi không tiếc hại chết con trai nhà ngươi ta! Ngươi là đồ ác ma, ác ma!” Vệ Đông Li không hiểu tiếng hổ gầm của Không Tử Viết, nhưng hắn có thể hiểu đại khái ý muốn biểu đạt của cô lúc này. Vì thế, hắn vừa mân mê ngọc bội trong tay, vừa nói: “Bản vương sơ sơ có thể đoán ra ngươi vừa gầm cái gì. Bản vương có thể cho ngươi hay, bản vương giữ con bạch hổ này lại chính là để dụ ngươi ra ngoài. Nay ngươi đã về bên cạnh bản vương thì đồ thay thế này cũng chẳng còn giá trị gì nữa, giữ lại cũng chỉ lãng phí lương thực mà thôi.” Hắn ngả người về trước, cười mỉm chỉ nhìn vào mắt Không Tử Viết, “Ngươi nên biết, xưa nay bản vương chưa bao giờ nuôi người và súc sinh vô dụng. Nhưng ngươi là một ngoại lệ. Nhưng nếu Tiểu cái thìa thích con bạch hổ đực kia thì bản vương sẽ giữ nó lại, để nó hầu hạ ngươi rồi sinh ra vài con tiểu cái thìa cùng nhau chơi.”

Không Tử Viết tự nhủ đừng tức giận, đừng nổi cáu, dù thế nào cũng đừng chấp nhặt với một tên biến thái như Vệ Đông Li! Nhưng càng lúc cô càng không thể không chế nổi sự phẫn nộ của mình!

Cô ước gì có thể xé xác Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết nghiêng răng, liền biết cô có ý muốn giết người. Mặt hắn nặng như trĩ, neho mắt, lạnh lùng quát một tiếng, “Chém!”

Tiêu Doãn vâng lệnh, vung đại đao chém xuống cổ con bạch hổ đực!

Vù một tiếng, Không Tử Viết chỉ cảm thấy máu tươi nóng hôi bắn tới rơi trên mình cô, trong nháy mắt nhuộm đỏ lông cô. Dòng máu có độ ấm và độ dính giống như axit sulfuric ăn mòn thể xác và tinh thần của Không Tử Viết. Rất đau!

Đầu của con bạch hổ đực rơi xuống đất, lăn lông lốc tới chân Không Tử Viết.

Không Tử Viết choáng váng, dờ ra nhìn Vệ Đông Li, không dám ngoảnh đầu nhìn cái xác của con bạch hổ đực.

Vệ Đông Li vẫy tay với Không Tử Viết, miệng còn quở trách: “Vừa ngâm thuốc xong, lại bị dính máu bẩn rồi, ngươi chẳng biết yêu quý bộ lông của mình gì cả.” Không Tử Viết thần thờ nhìn Vệ Đông Li, chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, hình như không nghe thấy hắn nói gì.

Vệ Đông Li neho đôi mắt phượng, không vui nói: “Sao còn chưa qua đây? Chẳng lẽ ngươi còn muốn bản vương qua bế ngươi ư?”

Không Tử Viết rùng mình, vô ý thức bước lên một bước, đứng cạnh Vệ Đông Li, nhìn hắn ung dung quay người đi, sau đó đi theo hắn.

Trên đường, Không Tử Viết như con rối đã mất đi linh hồn, chỉ biết bám theo Vệ Đông Li. Thi thoảng đụng phải bồn hoa, cô cũng không thấy đau chút nào.

Đương Không Tử Viết lại đâm đầu vào thân cây, Vệ Đông Li chột cái tiết, một chương đập nát cái cây, quát: “Rốt cuộc ngươi là người hay là hổ?!”

Không Tử Viết ngược đôi mắt mờ dẫn nhìn Vệ Đông Li, hoàn toàn không hiểu sao hắn lại hỏi thế.

Vệ Đông Li xiết tay, vung tay áo, bước nhanh đi mất, chỉ sợ mình sẽ bị Không Tử Viết chọc tức mà đánh mất lí trí, rồi bóp cô chết tươi!

Vệ Đông Li sắp ra khỏi hậu viện, tự dung hắn dừng bước, nghiêng răng nói, “Con bạch hổ đực đó là bản vương tìm được ba ngày trước, không phải bản vương mang nó vào đô thành!” Nói xong, hắn chẳng buồn quay đầu mà bỏ đi thẳng.

Khổng Tử Viết cảm thấy mình càng lúc càng không hiểu Vệ Đông Li, không hiểu sao hắn lại tức giận, sao lại giải thích với cô làm gì.

Chẳng lẽ là cô đã trách nhầm hắn? Hắn không hề sai sử con bạch hổ đực kia đi ăn thịt con trai của Trương viên ngoại ư? Hết thảy mọi thứ chỉ là hiểu lầm? Hay chủ nhân của nó là một người khác?

Dù Khổng Tử Viết rất rất căm ghét Vệ Đông Li, nhưng cô vẫn chọn lựa tin hắn, tin hắn hoàn toàn trong sạch trong vụ bạch hổ ăn thịt người. Còn vì sao lại chọn lựa tin, sợ rằng cả cô cũng không sao nghĩ ra được.

Còn vì sao Vệ Đông Li lại giải thích với cô, có lẽ cô có thể hiểu là hôm nay đẹp trời, lương tâm trốn trong xó xinh tim hắn tự đứng trời dậy.

Có thể hiểu như thế không? Có lẽ là được nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đêm điên cuồng cướp bảo vật

Vệ Đông Li hơi bức dọc, nhưng hắn lại không nghiêng ngả sự thay đổi tâm trạng của mình.

Hắn ngồi trên xe ngựa, sai Tiêu Doãn mang tấm da hổ máu chảy đầm đìa lên, cùng hắn tới phủ đệ của Trương viên ngoại.

Xe ngựa vừa ra khỏi “Nam Sơn Cư” liền bị Bách Lí Huyền chặn lại. Bách Lí Huyền mượn cớ làm chủ nhà để mời Vệ Đông Li cùng đi uống rượu ngắm hoa. Vệ Đông Li không tiện từ chối, đành gật đầu đồng ý.

Hai người cùng đi, du ngoạn cả một ngày trời, cuối cùng tới “Bách Mi Các”.

Chén qua chén lại, ngón tay Bách Lí Huyền luôn như có như không lướt qua mu bàn tay của Vệ Đông Li, rồi lại mượn cớ say rượu ngã vào người Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li không chống cự, cũng không hùa theo, chỉ cười thờ ơ, hỏi: “Từ Huyền, huynh muốn coi Đông Li là tiểu quan ư?”

Tuy có vẻ như Vệ Đông Li không giống như đang tức giận lắm, nhưng Bách Lí Huyền lại cảm giác được sự lạnh lẽo từ gan bàn chân xông thẳng lên não, phá tan sắc dục của hắn.

Song Bách Lí Huyền cũng chẳng phải người thường, vẫn giả say dính lên người Vệ Đông Li, ậm ờ nói: “Đông Li, Đông Li, sao ngươi lại không biết lòng ta chứ?”

Vệ Đông Li nhắc ngón tay trắng nõn lên chỉ vào ngực Bách Lí Huyền, cảm thán như đang nghiêm túc nói: “Từ Huyền nói năng tùy tiện thế, Đông Li có thể thấy thật lòng ở nơi đâu?” Bách Lí Huyền ngừng thờ, nắm chặt lấy tay Vệ Đông Li, son sắt nói: “Đông Li, ngươi hãy tin ta!”

Vệ Đông Li mỉm cười không nói gì, đẩy Bách Lí Huyền ra, đứng dậy định ra ngoài.

Bách Lí Huyền cứ nắm lấy tay Vệ Đông Li không buông, khổ sở van nài: “Đông Li Đông Li, là ta uống quá, ngươi đừng để bụng. Nào nào, ngồi xuống đi, chúng ta uống thêm vài chén nữa. Đêm nay không say không về!”

Vệ Đông Li không muốn dây dưa lãng nhãng thêm với Bách Lí Huyền nữa, bèn bưng chén rượu lên uống cạn. Sau đó nhắc bình rượu rót cho Bách Lí Huyền một chén.

Cả bình rượu đã cạn, Bách Lí Huyền cứ giả say cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, nằm bò trên bàn, rên rĩ hừ hừ “Đông Li”.

Vệ Đông Li đứng dậy, nói: “Đông Li còn có việc phải làm, xin cáo từ.”

Bách Lí Huyền cố chống thân thể nghiêng ngả, vừa kéo Vệ Đông Li, vừa rót rượu lăm bắm: “Đông Li...đừng đi...”

Vệ Đông Li dừng lại, xoay người, híp đôi mắt phượng hẹp dài, cong môi cười sau đó bỏ đi.

Bách Lí Huyền hoa mắt vì nụ cười của Vệ Đông Li, đợi hắn tỉnh táo lại thì Vệ Đông Li đã ra khỏi cửa. Bách Lí Huyền lập tức la lớn: “Đông Li! Ngươi đừng đi, đừng đi...ta...hắc...ta biết, lần này ngươi tới Hồng Quốc cũng...vì...vì. ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’. Ngươi...ngươi đừng đi, hãy ở lại cùng ta, ta...ta sẽ cho ngươi biết bí mật của nó! Ha ha...bí mật này, chỉ có.....chỉ có ta...” Bách Lí Huyền còn chưa nói xong thì đã lăn quay ra bàn, say ngất đi mất.

Vệ Đông Li nhúm mày nhìn Bách Lí Huyền, sự tàn nhẫn trong mắt lướt qua, chẳng ai nhìn ra sự căm ghét của hắn với Bách Lí Huyền.

Vệ Đông Li lắc đầu cười, trở lại bên Bách Lí Huyền, cời tấm áo gió của mình ra đắp lên người Bách Lí Huyền, thấp giọng nói: “Từ Huyền cứ ngủ một lát đi, đợi Đông Li xử lý xong mọi chuyện rồi sẽ tới cùng say với huynh.” Bách Lí Huyền đã say không biết trời đất là gì, hiển nhiên không thể nghe thấy Vệ Đông Li nói gì. Nhưng ám vệ của Bách Lí Huyền lại nghe thấy không sót một lời. Vệ Đông Li tin rằng chỉ cần Bách Lí Huyền tỉnh lại, tên ám vệ ở sát vách bên cạnh kia chắc chắn sẽ truyền lại lời này cho Bách Lí Huyền nghe. Đến lúc đó, Bách Lí Huyền chẳng những sẽ không trách tội hắn tự ý bỏ đi, mà còn ở chỗ này đợi hắn trở về.

Nếu Bách Lí Huyền đã nói bí mật của “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, vậy thì hắn sẽ hỏi cho rõ để lợi dụng triệt để Bách Lí Huyền.

Trong xe ngựa, Vệ Đông Li cười gằn, vừa lấy khăn tay lau ngón tay, vừa sai bảo Tiểu Doãn: “Bảo ‘Thanh Nhiêu’ tới chỗ Bách Lí Huyền. Phải làm gì thì nằng ta tự hiểu.”

Tiểu Doãn vâng mệnh, nghĩ bụng: Bách Lí Huyền to gan dám dòm ngó sắc đẹp của chủ tử, ắt sẽ phải trả giá nghiêm trọng. Chủ tử trước nay luôn thích lấy đi thứ yêu thích nhất của người ta làm hình phạt. Bách Lí Huyền tham sắc dục như thế, thế nào cũng không chịu nổi sự căm dỗ của ‘Thanh Nhiêu’. Chỉ cần hắn đánh phải người phụ nữ ‘Thanh Nhiêu’ này rồi, sau này muốn làm đàn ông sợ là cũng khó!

Tiểu Doãn nhìn sắc trời, cung kính hỏi: “Chủ tử, trời đã tối thế này, còn phải tới phủ đệ của Trương viên ngoại không ạ?” Vệ Đông Li vứt khăn xuống đất, nói ngắn gọn: “Đi.” Hôm nay hắn chẳng những muốn lấy được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, mà còn muốn moi ra được bí mật của nó trong miệng của Bách Lí Huyền nữa.

Vệ Đông Li luôn phái người âm thầm thu thập tư liệu về “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, vì thế hắn biết nó thật ra chính là viên châu trên hoàng quan của Hồng Đế các triều đại. Viên châu đó tương truyền qua các triều đại hoàng đế, nhưng lại mất trước khi thái thượng hoàng lên ngôi. Nếu truy tìm nguồn gốc mà nói thì viên châu đó đã mất trong tay thái hoàng gia. Thái hoàng gia cũng chính là phụ hoàng của thái thượng hoàng.

Tổ tiên của Trương gia từng có công cứu giá, “giá” này chính là Thái hoàng gia.

Thái hoàng gia ra ngoài gặp phải thích khách, tuy được tổ tiên của Trương gia cứu, nhưng lại làm mất viên châu trên hoàng quan. Thái hoàng gia thấy hổ thẹn với tổ tiên, lại không thể không giấu diếm chuyện này. Ông ta tìm một viên châu tương tự, khảm trên hoàng quan để thay thế viên châu đã mất. Cho dù như thế, sau khi hồi cung, Thái hoàng gia vẫn luôn buồn bực không vui, chẳng bao lâu sau thì cười hặc về trời.

Khi Thái thượng hoàng đăng cơ, cái hoàng quan của ông ta đã không còn là cái ban đầu nữa rồi.

Vệ Đông Li nghi ngờ viên châu đó đã rơi vào trong tay tổ tiên của Trương viên ngoại. Tổ tiên của Trương viên ngoại biết rõ viên châu đó có thể mang lại của cải vô tận, cũng có thể mang tới tai họa ngập đầu. Nên thế nào cũng sẽ nguy trang cho nó thành vật không khiến người ta chú ý.

Trong xe ngựa, Vệ Đông Li chìm vào trầm tư, trong phủ, Không Tử Viết luôn cảm thấy thấp thỏm bất an, hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Sắc trời dần tối mà Vệ Đông Li vẫn chưa quay về. Không Tử Viết cứ nhìn quanh liên tục, càng lúc càng thấy tâm thần không yên. Cô muốn tới phủ của Trương viên ngoại thăm dò, nhưng lại bị thị vệ ngăn lại, không cho cô tùy tiện ra ngoài.

Không Tử Viết quyết định, xoay người chạy vào nhà bếp, ngậm một cây gậy đang cháy lên phóng hỏa tứ phía.

Mất thấy “Nam Sơn Cư” bốc cháy, bọn thị vệ ầm ĩ xách nước cứu hỏa, Không Tử Viết nhân cơ hội này chuồn ra khỏi “Nam Sơn Cư”, chạy thẳng tới phủ đệ của Trương viên ngoại.

Mà lúc này, Vệ Đông Li đang ngồi trên ghế khách quý trong nhà Trương viên ngoại. Chẳng nói rõ mục đích tới, cũng chẳng vờ vịt khách sáo, hắn cứ ung dung ngồi đó như đang chờ cơm tối vậy.

Trương viên ngoại khóc lóc vì đã báo được thù lớn, sau đó lại bồn chồn lo lắng vì thái độ của Vệ Đông Li. Bụng lão biết rõ, Vệ Đông Li đích thân mang tám da hổ tới tuyệt đối không phải vì muốn phần thưởng của lão, mà vì muốn vào trong Tàng Bảo Các để lấy một món bảo vật. Thế nhưng điều khiến lão không hiểu là, sao gần đây lại có nhiều người muốn vào Tàng Bảo Các của nhà lão đến thế?

Lúc đầu, trước khi cha của Trương viên ngoại qua đời, đã từng dặn đi dặn lại bảo lão nhất định phải trông coi Tàng Bảo Các của Trương gia cho tốt, dù thế nào cũng không được để người ngoài bước vào!

Trương viên ngoại cũng từng tự phỏng đoán. Trong Tàng bảo các của nhà lão có giấu một bảo vật kinh thiên động địa, nhưng đương lúc lão đã quan sát hết đám ngọc ngà châu báu đó không biết bao nhiêu lần thì lão lại đâm thất vọng.

Có lẽ chính vì trong Tàng Bảo Các của Trương viên ngoại chẳng hề có báu vật kinh thiên động địa gì, nên dưới sự giật dây của Trương Phú Quý, lão mới ưng thuận hề ai báo được thù cho con trai lão, chẳng những có được ngân phiếu một vạn lượng, còn có thể bước vào Tàng Bảo Các tùy ý chọn một món báu vật.

Hôm nay Vệ Đông Li mang tám da hổ tới, Trương viên ngoại liền đoán ra, Vệ Đông Li cũng nhắm vào Tàng Bảo Các của nhà lão đây!

Cho dù Trương viên ngoại đã chuẩn bị sẵn một ngàn lí do và một vạn cây đao để ung dung tổng cổ những kẻ dám dòm ngó Tàng Bảo Các nhà lão đi, nhưng...đôi mắt với Vệ Đông Li, lão lúc nào cũng như thiếu sức lực, sinh lòng sợ hãi vậy.

Ôi...ngẫm lại Trương viên ngoại lão cũng là một nhân vật có máu mặt số một số hai trong giới làm ăn ở Hồng Quốc! Trước nay chưa bao giờ sợ một người như thế, một người có vẻ như thờ ơ chẳng để ý đến chuyện gì!

Trương viên ngoại thấy Vệ Đông Li tuy không nói gì, nhưng lòng hẳn đã có dự tính, lão liền biết hôm nay không tránh được rồi. Lão bắt cháp, nghiêng rặng, cung kính nói: “Vô Song Vương gia, mời đến Tầng Bảo Các một chuyến.”

Vệ Đông Li đứng dậy, nâng tay ra hiệu bảo Trương viên ngoại đi trước dẫn đường.

Hai người tới cửa Tầng Bảo Các, Trương viên ngoại bảo Vệ Đông Li chờ một lát, lão một mình vào trong cửa Tầng Bảo Các bố trí đầy cơ quan ám khí trước, rồi lần trái mò phải. Đương trong Tầng Bảo Các truyền ra tiếng vang kè kệt của bánh răng nghiêng vào nhau, Trương viên ngoại mới châm bó đuốc trong tay lên, cung nghênh Vệ Đông Li vào Tầng Bảo Các.

Hai người đi qua cửa vào hẹp dài, đẩy cánh cửa đá dày nặng ra tới một căn phòng để ngọc ngà châu báu.

Vệ Đông Li liếc mắt một cái liền biết nơi này không phải Tầng Bảo Các thật.

Trương viên ngoại tự biết không qua nổi con mắt của Vệ Đông Li, liền dịch chuyển cái giá dùng để trưng bày ngọc ngà châu báu, mở ra một thông đạo cực kì bí mật.

Men theo cầu thang, hai người đi xuống một tầng hầm rộng khoảng hơn một trăm mét vuông.

Trương viên ngoại thấp từng ngọn đuốc trong tầng hầm lên, những chiếc rương vàng bạc châu báu ánh lên vàng sáng chói lòa, phô ra vẻ đẹp khiến người đời phải mê mẩn.

Vệ Đông Li neho mắt, nhìn quanh một vòng, sau đó rào bước tới trước cái khung bày châu báu quý giá, nhắc bừa một cái một gỗ mun cũ kĩ lên.

Cái hộp gỗ mun này chạm trổ đơn giản, nắp hộp chỉ khảm một viên ngọc phi thủy, nhưng trong hộp lại có một viên ngọc trai vàng to như quả trứng gà. Trên viên ngọc trai ấy vẫn vít vàng sáng màu trắng vàng, có vẻ không phải vật tầm thường.

Vệ Đông Li đẩy nắp lại, lại bắt đầu quan sát những món khác.

Trương viên ngoại đi bên cạnh hắn, nhỏ giọng dò hỏi: “Vô Song Vương gia, có món nào lọt vào mắt xanh của ngài không ạ?”

Vệ Đông Li mỉm cười, “Bảo vật của nhà Trương viên ngoại còn nhiều hơn bảo vật trong quốc khố của Duệ Quốc ấy chứ.”

Trương viên ngoại lập tức sờ cái mũ quả dưa trên đầu, hoảng hốt nói: “Vô Song Vương gia cứ đùa, cứ nói đùa...”

Vệ Đông Li chẳng ừ hử gì, lại thông thả ngẫm nghĩ những món bảo vật khác tiếp.

Sau khoảng một chén trà nhỏ, Trương viên ngoại thấy ngọn đuốc sắp tắt mới lên tiếng làm phiền: “Vô Song Vương gia, ngọn đuốc này sắp tắt rồi, đến lúc đó cơ quan ám khí trong Tầng Thất Các sẽ khởi động lại. Tới lúc ấy cứ cho là tiểu nhân cũng sẽ bị vây khốn trong Tầng Bảo Các này, không thể thoát thân được ạ.” Vệ Đông Li khẽ nhủ mày, cầm bừa cái hộp gỗ mun lên, đỡ trên tay, nói: “Đi thôi. Ta lấy nó.”

Trương viên ngoại nhìn cái hộp gỗ mun, lòng đau như cắt! Viên ngọc trai trong cái hộp đó là bảo vật gia truyền nhiều đời của Trương gia lão! Giá trị của nó tuyệt đối không thể nào ước lượng được!

Nếu...nếu lão biết hôm nay Vệ Đông Li tới, lão nhất định sẽ giấu viên ngọc trai ấy đi! Đáng tiếc trên đời này không có thuốc hối hận để uống. Ôi...đành vậy!

Trương viên ngoại nghiêng rặng nghiêng lợi, tự nhủ: Cứ coi như cửa đi thay người vậy. Chỉ cần đuổi được tên ôn thần Vệ Đông Li này đi, lão cũng coi như công đức viên mãn rồi.

Nghĩ đến đây, Trương viên ngoại không lảng nhãng nữa, bèn dẫn Vệ Đông Li quay lại mặt đất.

Hai người vừa ra khỏi Tầng Bảo Các, liền trông thấy một sợi xà tiên đen sì đánh tới, cướp mất cái hộp gỗ mun trong tay Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li tránh sang phải, nhẹ nhàng nghiêng mình tránh được.

Tiêu Doãn thấy có kẻ đánh lén, vội cầm đao tiến lên đánh nhau với Kha Lục Dao bịt mặt sử dụng xà tiên. Cùng lúc ấy, một gã thị vệ áo xám khác liền rút đao bảo vệ trước mặt Vệ Đông Li.

Trong nhất thời, hai bên cùng xung đột trong phủ đệ của Trương viên ngoại. Cho dù Kha Lục Dao có chuẩn bị mà tới, song vẫn không chiếm được thế thượng phong trong tay Vệ Đông Li.

Đương Kha Lục Dao lại vung roi về phía Vệ Đông Li, tên thị vệ áo xám luôn bảo hộ trước Vệ Đông Li tự dung làm loạn, ra tay ra định chop lấy cái hộp gỗ mun trong tay Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li sững sờ, vội né về phía sau.

Ai ngờ, Bách Lí Phượng tự đứng xuất hiện đúng lúc này, nhảy ra sau Vệ Đông Li bằng kinh công tuyệt đỉnh của gã, rồi vươn tay ra định đập vào bả vai Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li tưởng mình bị vây đánh trước sau, liền so chiêu với tên thị vệ áo xám, đồng thời đập một cước về sau.

Bách Lí Phượng nghiêng mình né tránh cú đá của Vệ Đông Li, liền quát Vệ Đông Li: “Đá cái gì mà đá? Chẳng qua ta chỉ muốn hỏi rốt cuộc ngươi đã thấy Từ Viết ở đâu, sao ta không tìm thấy nàng thôi mà?”

Vệ Đông Li biết Bách Lí Phượng không hề có ác ý, bắt đầu dốc lòng đối phó với tên thị vệ áo xám.

Võ công của Vệ Đông Li và tên thị vệ áo xám ngang tài ngang sức, hai người đánh nhau khó phân thắng bại.

Có chút thời gian hờ ra, Vệ Đông Li khẽ cười nói: “Các hạ giả mạo mặt mũi thị vệ của bản vương, làm những việc như bọn trộm cắp, có phải không có mặt mũi nào gặp người khác hay không?”

Tên thị vệ áo xám là do Từ Nô dịch dung mà ra. Hắn để ngoài tai những lời của Vệ Đông Li, chỉ một lòng muốn cướp cái hộp gỗ mun đi.

Bách Lí Phượng thấy hai người đánh nhau, tự đứng cong mắt cười.

Thân hình gã chớp qua, dùng một chiêu “Ngự bộ lục thức” đã thất truyền từ lâu lướt qua người Vệ Đông Li, rồi dùng một chiêu “Đằng Phong thủ” xuất thân nhập hóa cướp mất cái hộp trong tay Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li cả kinh, nghĩ bụng: Không ngờ võ công của Bách Lí Phượng đã đạt tới mức xuất thân nhập hóa thế này rồi. Ngắm ra trong thiên hạ này, người có thể chẳng tốn mấy may sức lực cướp được đồ trong tay hắn, tuyệt đối không quá năm người!

Từ Nô mang mặt nạ da người cũng bị Bách Lí Phượng làm rối loạn trận pháp. Nếu dựa vào võ công của hắn, hắn có năm mươi phần trăm thành công cướp được cái hộp trong tay của Vệ Đông Li. Vậy thì, khi chiếc hộp gỗ mun kia rơi vào trong tay Bách Lí Phượng, tỉ lệ thành công của hắn chỉ còn hai mươi phần trăm mà thôi. Hai mươi phần trăm, đối với một cao thủ mà nói chẳng khác nào bằng không. Trừ phi...hắn có thể đánh bất ngờ, dùng thứ gì đó để thu hút sự chú ý của Bách Lí Phượng, sau đó nhân cơ hội gã không đề phòng liền ra tay cướp chiếc hộp đi.

Bách Lí Phượng nhảy lên mái hiên, tiện tay mở chiếc hộp gỗ mun ra, lấy viên ngọc trai tự nhiên ra, vừa nghịch nghịch viên ngọc trai, vừa giễu cợt mọi người đang ngửa cổ lên nhìn gã, nói: “Nhìn các ngươi chẳng có tí tiền đồ gì cả, đánh nhau ngươi chết ta sống vì một viên ngọc vớ. Để các ngươi đừng có tìm cái chết vô nghĩa, viên ngọc này để ta giữ cho!”

Bách Lí Phượng vừa định dứt viên ngọc vào trong ngực, thì động tác ngưng lại, gã nhíu mày nhìn về phía đình nghi mát. Trong đình nghi mát đó có treo một thứ trắng lóa.

Bách Lí Phượng neho mắt, nhảy xuống đình đình nghi mát, sau đó ngã lộn nhào xuống đất, đứng trước thứ trắng lóa kia. Khi gã nhìn rõ thứ ấy là gì, gã như nghe thấy âm âm tiếng sét đánh bên tai, đầu như bị sét bổ trúng vậy!

Gã không dám tin, thứ treo trong đình chính là một tấm da bạch hổ!

Da của ai? Da của ai? Rốt cuộc là da của ai?

Bách Lí Phượng chỉ cảm thấy máu xông thẳng lên não, khiến gã không xem xét kĩ càng đường vân trên tấm da, liền lỗ mãng kết luận tấm da bạch hổ này chính là đã bị lột ra từ người Hồ Hồ nhà gã!

Bách Lí Phượng giận không thể át liền xoay người, căm hận nhìn từng người đang có mặt ở đó.

Gã lao tới trước mặt Vệ Đông Li, tóm lấy cổ áo hắn, khàn giọng lớn tiếng chất vấn: “Có phải ngươi hay không? Là ngươi lấy da hổ để đổi lấy viên châu vỡ này phải không?”

Chẳng cho Vệ Đông Li trả lời, gã đẩy Vệ Đông Li ra, xoay người kéo Trương viên ngoại đang run như cây sậy, căm hận quát: “Ta đã nói Hồ Hồ của ta không ăn thịt người, ngươi lại muốn sai người lột da nó! Được, được, được lắm! Lần này ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị bị phanh thây mổ bụng!” Nói xong, gã liền nhét viên ngọc trai vào trong miệng của Trương viên ngoại!

Mọi người đứng bằng quan nhìn Trương viên ngoại sợ hãi, chẳng ai dám tiến lên ngăn cản hành động của Bách Lí Phượng. Trong bụng họ đều đang tính toán, thầm nghĩ: Chẳng lẽ viên ngọc trai ấy chính là “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”? Hà hà, không thể cướp viên châu ấy từ trong tay Bách Lí Phượng, thì chỉ có thể đợi Trương viên ngoại bị ép nuốt viên châu ấy vào, rồi lấy dao lấy nó ra thôi.

Lúc này, mỗi người có mặt đều xiết chặt đao kiếm trong tay, thầm đánh giá nên ra tay từ đâu, nên cắt họng hay moi ruột Trương viên ngoại ra luôn đây? Ôi...không biết thực quản của Trương viên ngoại có nhỏ quá, viên ngọc trai kia có bị mắc ở trong thực quản không trôi xuống được không nhỉ?

Trương viên ngoại chưa từng gặp chuyện kinh khủng như thế này bao giờ, lão sợ run cả chân tay, không khống chế được cả đại tiểu tiện, nhưng vẫn sống chết nghiêng răng không chịu nuốt viên ngọc trai. Bụng lão biết rõ, nếu lão nuốt viên ngọc trai ấy, thì số phận đang chờ đợi lão chỉ có thể là bị phanh thây mổ bụng, chết không toàn thây!

Trương viên ngoại hận quá! Lão cứ tưởng rằng Vệ Đông Li chính là một con rắn độc, hễ bị hắn cắn một nhát đều sẽ chết cực kì khó coi. Nhưng không ngờ rằng thằng nhãi Bách Lí Phụng này cũng là một kẻ lòng dạ độc ác! Gã lại nghĩ ra một cách thâm độc đến thế để đối phó với lão! Ông trời ơi, rốt cuộc thì lão đã đắc tội với ai vậy?

Trong buổi tối cực kì hỗn loạn này, con bạch hổ Không Tử Viết đã lùi vào phủ đệ của Trương viên ngoại từ cổng sau mở toang, trốn trong góc tối, tận mắt thấy mọi chuyện xảy ra.

Cô nhìn Bách Lí Phụng mắt đỏ ngầu vì cô, lòng đầy cảm động. Hóa ra trên đời này còn có một người đàn ông như thế, dù là đối xử với một con hổ, gã cũng sẽ yêu thương thật lòng.

Không Tử Viết hít mũi, rồi xoay đầu nhìn tên thị vệ áo xám mang mặt nạ da người. Bóng dáng quen thuộc, mùi quen thuộc, ngoài Từ Nô ra thì còn có thể là ai đây?

Không Tử Viết mong lúc Từ Nô nhìn thấy tấm da bạch hổ treo trong đình sẽ căm phẫn, nóng nảy, tràn ngập hận ý biết bao! Dù là... dù là một chút xíu không nổi, lòng cô cũng sẽ dễ chịu hơn. Thế nhưng, không có, cái gì cũng không có.

Kiếp trước, cô tin rằng, về ngoài của con người rất quan trọng, nhưng tuyệt đối không phải điều quan trọng nhất. Kiếp này, cô vẫn không để ý về ngoài, thậm chí theo bản năng còn muốn chọn một người đàn ông mặt mũi bình thường, để cảm nhận hạnh phúc lúc nào cũng có nhau. Thế nên cô thích ở gần Từ Nô, thích sự im lặng của hắn, thích sự kiên trì của hắn, thích hắn mát xa thoải mái cho cô. Không Tử Viết biết mình chẳng thể yêu ai, nhưng cô thực sự rất thích Từ Nô. Kiểu thích này không nồng nhiệt, nhưng lại có cảm giác có thể nắm tay nhau đi đến cùng.

Thế nhưng, mọi thứ xảy ra gần đây lại khiến cô càng lúc càng nghi ngờ con mắt của mình.

Đúng, cho tới nay, cô vẫn không hiểu Từ Nô. Không hiểu hắn có để tâm tới cô hay không? Nếu Từ Nô vung đao với con bạch hổ là cô đây, cô có thể thông cảm được, vậy thì lúc Bách Lí Phụng tìm kiếm Không Tử Viết khắp nơi, Từ Nô đang làm gì? Hiển nhiên, hắn vẫn đang tìm viên châu kia, “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” trong truyền thuyết!

Không Tử Viết dời ánh mắt thất vọng khỏi Từ Nô, quay sang nhìn Bách Lí Phụng.

Lòng lại vương vấn cảm động.

Nếu Không Tử Viết vẫn luôn coi Bách Lí Phụng là bạn khác giới của mình, thì trong sự cảm động hết lần này tới lần khác, người bạn khác giới này đã cảm một cái rẽ trong tim cô. Thậm chí có thể nói, Bách Lí Phụng đối với Không Tử Viết mà nói, gã đã không còn là sự tồn tại đơn giản, không còn là người bạn khác giới đơn giản nữa.

Tình bạn của nữ nhân và nam nhân trước nay luôn có sự mờ ám không sao nói rõ được. Ai mà biết tình cảm này sẽ phát triển thành chuyện gì chứ?

Không Tử Viết đã để tâm tới Bách Lí Phụng, để tâm thật rồi.

Cho nên lúc Bách Lí Phụng vung tay vỗ ót Trương viên ngoại, ép lão ta há mồm nuốt viên châu, Kha Lục Dao lén lút cầm một cây châm độc chuẩn bị đánh lên Bách Lí Phụng, ai cũng nín thở, Không Tử Viết bất thành linh nhảy ra ngoài, gầm lên từng hồi với Bách Lí Phụng để nhắc gã phải cẩn thận với châm độc của Kha Lục Dao.

Trong nháy mắt, tay Bách Lí Phụng đập vào ót Trương viên ngoại, chẳng những ép lão há mồm ra, mà còn đánh văng viên ngọc phi thủy đỉnh trên cái mũ quả dưa của Trương viên ngoại. Đúng lúc này, Bách Lí Phụng ném viên ngọc trai kia vào trong mồm Trương viên ngoại, ép lão phải nuốt nó xuống bụng.

Không tình cờ không thành sách, viên ngọc phi thủy trên cái mũ quả dưa kia văng trên không một vòng parabol màu đỏ rồi chui thẳng vào họng Không Tử Viết.

Đám người như hổ như sói nhìn chằm chằm Trương viên ngoại, lũ lượt cầm đao định chém vào người lão, muốn nhanh tay tìm được viên châu có thể chính là “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” kia.

Trương viên ngoại sợ trắng mắt, rầm một tiếng lặn ra đất, chết ngất ngay tại trận.

Cảnh tiếp theo vừa đầm máu, lại rất tình cảm.

Cảnh đầm máu là: Trương viên ngoại gặp phải tai bay vạ gió, bị đám người nọ phân thân thành vô số mảnh.

Đáng lẽ Trương viên ngoại cùng lắm cũng chỉ bị hai nước Duệ Cừ chia làm hai. Thế nhưng khiến người ta phải rùng mình là, những cao thủ hộ viện được Trương viên ngoại mời tới với số tiền lớn thấy có lợi có thể chiếm đoạt, liền nổi lòng tham. Bọn chúng nghi ngờ viên ngọc trai mọi người đang tranh nhau cướp đoạt chính là “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, nên đều vung đao chém Trương viên ngoại, muốn tìm thấy viên châu, mưu lợi cho mình.

Vì thế tình hình cực kì hỗn loạn.

Kha Lục Dao thay mặt Cừ Quốc, tha mất nửa trên của Trương viên ngoại. Vệ Đông Li là đại diện của Duệ Quốc liền chém mất nửa dưới của Trương viên ngoại. Còn đám cao thủ hộ viện được Trương viên ngoại mời tới liền cướp mất “phần dư thừa” của lão, à, cái chúng ta muốn nói ở đây là—tay chân.

Một tên cao thủ áo đen trong đó cực kì hung phấn nói với một tay khác: “Đại ca, huynh nhìn này, ta cướp được chân phải của Trương viên ngoại rồi!”

Tên được kêu là đại ca trừng mắt nhìn gã áo đen kia một cái, mắng: “Cha mày, đồ ngu! Đồ ăn có thể nuốt xuống cổ chân hay sao?!”

Tên áo đen tủi thân lâu bầu: “Thế huynh còn cướp lấy một tay của Trương viên ngoại làm gì?”

Tên được kêu là đại ca lập tức lộ ra vẻ hámsiền, ôm lấy cái tay cụt của Trương viên ngoại, để gần miệng hôn hít, tặc lưỡi nói: “Nhìn đi, nhìn đi, ngón tay của Trương viên ngoại có một cái nhẫn to thế này cơ mà!”

Tên áo đen mắt lấp lánh ánh vàng, nói: “Đại ca, huynh thật lợi hại. Nhưng mà huynh đừng hôn ngón tay của Trương viên ngoại nữa. Hôm nay ta trông thấy Trương viên ngoại vào nhà xí đi nặng, kết quả, trong nhà xí không còn giấy, lão liền dùng tay...móc...lau...lau.cọ...”

Tên được kêu là đại ca lập tức nước mắt như mưa.

Cảnh tình cảm là: Không Tử Viết bị ép nuốt phải viên ngọc phi thủy, cứ cúi đầu nôn khan. Bách Lí Phụng vừa trông thấy Không Tử Viết liền mừng như điên, ôm đầu cô lắc qua lắc lại. Gã thấy Không Tử Viết cứ nôn khan không ngừng, bèn hỏi một câu rất đáng để suy ngẫm, “Hồ Hồ, nguời có thai rồi à?”

Không Tử Viết nghiêng răng nghiêng lợi, định cắn chết Bách Lí Phụng, một người một hồ kéo qua kéo lại, chỉ nghe thấy tiếng vải bị rách, tiếp sau đó, một viên ngọc trai tròn lông lốc lẩn ra khỏi tay áo của Bách Lí Phụng. Viên ngọc trai đó tỏa ra ánh sáng dịu dàng trong màn đêm tanh mùi máu, lập tức khiến đám nguời Vệ Đông Li chú ý.

Không Tử Viết nheo mắt lại, không dám tin nhìn Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng nhanh nhẹn nhét viên châu vào tay áo, vỗ đầu Không Tử Viết, nói: “Đừng trách ta, để lộ của mất rồi!” Gã còn chưa dứt lời, Kha Lục Dao đã vung roi tới. Gã né tránh nhẹ nhàng như một con chim yến bay lên mái hiên.

Không Tử Viết tưởng Bách Lí Phụng định bỏ chạy, ai ngờ gã lại vòng trở lại bên cô, thì thầm bên tai: “Ta đợi nguời ở “Sòng bạc Kim Xán Xán” nhé.” Nhếch mép cười, rồi ba chân bốn cẳng chạy mất, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cô thấy mình khó chịu chắc chắn là vì đã nuốt viên ngọc phi thủy kia, nên cô phải kiếm một chỗ để cho nó ra.

Không Tử Viết đến chân tường, ngồi xồm mẫm, tê cả chân nhưng chẳng có cảm giác muốn đi nặng gì cả. Tiếp sau đó cô lại bắt đầu thử nôn nữa để nôn viên ngọc phi thủy kia ra. Kết quả, cố mãi vẫn không được.

Không Tử Viết nhin đau, bắt đầu kiếm quán rượu khắp nơi. Thử nghĩ mà xem, nếu cô uống nhiều nhất định sẽ nôn nữa không ngừng. Đến lúc ấy đừng nói là một viên ngọc phi thủy bé con con, cho dù là một quả trứng đà điểu có khi cũng bị nôn ra ấy chứ.

Nửa đêm canh ba, các quán rượu đều đã đóng cửa, chỉ còn “Bách Mi Các” ở đằng kia vẫn còn mở cửa sau để tiếp đến đưa đi đám đàn ông đã say ngất ngưởng.

Không Tử Viết thận trọng tới gần cửa sau của “Bách Mi Các”, tìm cơ hội lén vào. Mượn bóng đêm, cô đã thành công tìm được vị trí của hầm rượu, kiếm được một vại rượu cỡ lớn, sau đó lấy móng hồ cạy miệng vại, ngửi hơi rượu mát lạnh như một con ma men tham lam, rồi tận hưởng uống một trận thả cửa!

Cứ uống như thế, Không Tử Viết chỉ cảm thấy khô nóng cả nguời, nhưng trước sau chẳng có dấu hiệu muốn nôn gì cả.

Không Tử Viết hơi buồn, lại vục đầu vào trong vại rượu, uống ừng ực gần hết vại.

Rượu trong vại cứ ít dần đi, đầu óc Không Tử Viết cũng càng lúc càng không tỉnh táo, cả nguời cũng chui vào trong vại rượu. Cô muốn nôn, cô muốn uống say, cô muốn đuổi con khô nóng trong nguời đi. Thế nhưng ai cũng không ngờ được, lúc này thân hồ của Không Tử Viết đột nhiên tỏa ra một luồng ánh sáng lóa mắt. Sau đó chỉ nghe thấy tồm một tiếng, một cơ thể nữ tính rơi thẳng vào trong vại.

Đám nguời Kha Lục Dao đuổi theo Bách Lí Phụng, nhưng khinh công không bằng nguời ta, đuổi theo chưa được bao lâu liền bị gã bỏ rơi. Lúc Kha Lục Dao nhón nhác quay lại chỗ cũ, mới nhớ ra Trương viên ngoại giàu có vô cùng, bảo vật trong Tàng Bảo Các chắc chắn còn rất nhiều. Nàng ta một mực đuổi theo Bách Lí Phụng, mà quên mất những bảo vật trong phủ họ Trương, thật là quá sợ ý rồi!

Nghĩ thế, Kha Lục Dao lại quay lại phủ Trương viên ngoại, tới trước Tàng Bảo Các. Kết quả, nàng ta phát hiện cửa lớn của Tàng Bảo Các đã mở lớn, tất cả bảo vật trong Tàng Bảo Các cũng đã không cánh mà bay.

Kha Lục Dao tức hộc máu, không biết kẻ nào đã cướp những bảo vật kia trước nàng ta một bước! Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cuối cùng chỉ có thể tay trắng trở về.

Còn những bảo vật trong Tàng Bảo Các rốt cuộc đã rơi vào trong tay ai, từ đó đã trở thành một câu đố.

Trên thực tế thì sao, lúc mọi nguời cùng đuổi theo Bách Lí Phụng, Vệ Đông Li biết rõ, luận về khinh công, chẳng ai có thể đuổi kịp Bách Lí Phụng. Vì thế, hần đành giả bộ đuổi theo Bách Lí Phụng, sau đó quay trở lại phủ Trương viên ngoại, mở Tàng Bảo Các ra, sai nguời mang tất cả bảo vật đi mất.

Còn vì sao Vệ Đông Li có thể mở cửa Tầng Bảo Các, tránh được các cơ quan của Tầng Bảo Các, nguyên nhân là khi Trương viên ngoại dồn hết tâm trí né tránh ánh mắt của Vệ Đông Li để mở Tầng Bảo Các, Vệ Đông Li có vẻ quay đi để tránh nghi ngờ, nhưng lúc quay lưng, hần lại lấy ra một tấm gương đồng hai mặt rất rõ nét, tìm một góc độ đẹp nhìn thấy hết mọi hành động của Trương viên ngoại.

Từ đó có thể thấy rằng, tâm kế của Vệ Đông Li người thường khó có thể sánh bằng.

Hần thu hết bảo vật của nhà Trương viên ngoại vào túi xong, lại chạy tới “Bách Mi Các” chuẩn bị gặp Bách Lí Huyền vừa mới tỉnh rượu.

Trong “Bách Mi Các” tiếng nói cười rộn ràng, tung bừng vô cùng, hoàn toàn đối lập với sự yên tĩnh ngoài phố.

Bách Lí Huyền tựa vào lan can lầu hai, vừa nghe mỹ nhân ca hát, vừa đợi Vệ Đông Li tới.

Lòng Bách Lí Huyền biết rõ đêm nay Vệ Đông Li chắc chắn sẽ tới, vì hần muốn moi được bí mật của “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” từ chỗ mình. Bách Lí Huyền nhếch mép cười, hần rất vui khi dự Vệ Đông Li bằng bí mật này, để hai người có thể gần gũi với nhau thỏa thích.

Lúc này trăng đã treo cao, bóng trúc nghiêng ngả, âm nhạc khe khẽ, mỹ nhân xung quanh, thiên thời địa lợi nhân hòa đều thuộc về Bách Lí Huyền rồi, chẳng lẽ còn có thể để cho Vệ Đông Li chạy mất ư?

Bách Lí Huyền cười ha hả, thấy Vệ Đông Li đang chậm rãi bước tới, hần vội đứng dậy đi đón.

Một bàn rượu thịt lại được bày lên, uống rượu qua lại, thái độ của Bách Lí Huyền với Vệ Đông Li càng lúc càng thân mật, cứ quán lấy Vệ Đông Li nói chuyện trên trời dưới đất, ngâm thơ tác đối, nhưng nín thinh không hề nhắc tới bí mật liên quan tới “Giang Thiên Nhất Sắc Châu.”

Vệ Đông Li lòng dạ thâm sâu, đương nhiên sẽ không mở miệng nhắc tới chủ đề “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” trước.

Chẳng bao lâu sau, Vệ Đông Li chuẩn bị đứng dậy cáo từ, Bách Lí Huyền mới tỏ ra sốt sắng, muốn Vệ Đông Li uống cùng hai chén nữa, bóng gió nói: “Đông Li đừng đi, chúng ta không say không về! Con người ta một khi rượu vào là lời ra, lúc nào cũng thích có người nói chuyện tâm sự. Đông Li đi rồi thì ai sẽ nghe tâm sự của ta đây?”

Vệ Đông Li nở một nụ cười khó hiểu, hỏi lại: “Từ Huyền phải uống bao nhiêu thì mới say đây?”

Tìm Bách Lí Huyền đáp nhanh hơn, vội cười ha ha, gọi mụ tú bà lên, sai bảo: “Nhắc vại ‘rượu ngon’ lên cho bản vương!”

Mụ tú bà nháy mắt “ngài cứ yên tâm, nô gia hiểu ạ”, sau đó lặc mông xuống lầu, gọi hai gã người hầu tới cùng mụ xuống hầm rượu.

Hễ là người chôn ăn chơi đều biết, rượu chôn ăn chơi đều có pha chút xuân dược. Nhưng đó không phải là “rượu ngon” thật.

“Rượu ngon” thật đều được làm từ lương thực và dược liệu được chọn lựa kỹ càng, chẳng những không có chút mùi thuốc, mà còn bổ dưỡng vô cùng. Không phải xuân dược, mà còn hơn cả xuân dược!

Thứ “rượu ngon” này, nếu không phải Bách Lí Huyền yêu cầu thì mụ tú bà cũng không nở mang lên đâu!

Mụ tú bà đắc ý giục hai gã người hầu đi nhanh, ước gì có thể nhắc ngay vại “rượu ngon” này tới trước mặt Bách Lí Huyền để nịnh hót vị vương gia kia!

Cùng lúc ấy, Đinh lão đầu phụ trách trông coi hầm rượu ư ừ hát đi vào hầm, hình như ngửi thấy mùi rượu thay đổi, lão nghĩ bụng không ổn, vội co chân chạy tới trước cái vại rượu cỡ lớn kia.

Đinh lão đầu thấy nắp miệng vại bị người ta cạy ra, không khỏi cả kinh, buột mồm chửi thề! Lão tưởng có con khốn nạn nào đã chạy vào hầm rượu, lên lấy một ít “rượu ngon” ra để lấy lòng vị ân khách nào đó.

Đinh lão đầu sợ mụ tú bà biết mình chèn mắng công việc, không dám dây dưa nữa, vội ra tay dán lại miệng vại.

Đinh lão đầu xử lý ổn thỏa mọi thứ, thì đúng lúc mụ tú bà đi vào hầm rượu, chỉ huy hai gã người hầu nhắc cái vại rượu cỡ lớn đó lên, lặc lặc lư lư trở về phòng Bách Lí Huyền, tự tay mở miệng vại, vừa lấy thìa gỗ múc “rượu ngon” rót vào trong bình, vừa cười nịnh nọt với Bách Lí Huyền và Vệ Đông Li. Đáng vẻ ấy thật là lằng lơ vô cùng.

Chúng ta tạm không nói tư sắc của mụ tú bà này nữa, “rượu ngon” này thật sự có thể nói là rượu ngon!

Hương rượu thanh như lá trúc, lại thoang thoảng như hương hoa. Vừa uống một ngụm liền cảm thấy dễ chịu cả người. Uống hai ngụm liền thấy rượu ngon hóa thành sự dầy dụa quyến luyến không dứt, tâm tình phơi phới.

Vệ Đông Li khen một tiếng “rượu ngon”, Bách Lí Huyền hơn hớn, trọng thưởng cho mụ tú bà, rồi ra hiệu cho tất cả mọi người lui đi.

Chén qua chén lại, gò má Vệ Đông Li dần ửng một màu hồng mê người. Đáng vẻ ấy như một miếng ngọc bội trong suốt lóng lánh kết thành, lần đầu nếm mùi vị tình ái mà đồ bùng mặt vì người yêu, rất quyến rũ hấp dẫn.

Vệ Đông Li thấy cả người khô nóng, hít thở cũng thấy khó khăn. Hần hé mồm môi màu quất nhạt thở hắt hắt, như để tạm làm giảm đi sự khó chịu này.

Bách Lí Huyền cứ nhìn chăm chăm Vệ Đông Li, không muốn bỏ lỡ chút xíu sắc đẹp nào.

Vệ Đông Li nheo mắt phượng, hỏi: “Nhìn gì?”

Bách Lí Huyền mê mẩn đáp: “Nhìn người.”

Vệ Đông Li tự rót một chén, ngửa đầu uống cạn, thần nhiên nói: “Đông Li không phải minh châu, có gì đáng nhìn chứ.”

Bách Lí Huyền lập tức nắm lấy tay Vệ Đông Li, nồn nóng thổ lộ: “Trong lòng ta, chẳng viên minh châu nào trên thế gian này có thể so được với Đông Li cả.”

Vệ Đông Li nhưn mày hỏi: “‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ cũng không thể sánh bằng ư?”

Bách Lí Huyền cười lắc đầu nói: “Không thể sánh bằng.”

Vệ Đông Li rút ngón tay về, cười nói: “Hôm nay Đông Li tới phủ đệ của Trương viên ngoại, may mắn được Trương viên ngoại tặng cho một viên ngọc trai. Viên ngọc trai đó hình như chứa linh khí của đất trời, rất hiếm thấy. Đông Li nhìn có chút yêu thích, nhưng ai ngờ lại bị Lục Vương gia cướp đi mất. Xem ra viên châu đó đã định trước là không có duyên với Đông Li rồi.”

Mắt Bách Lí Huyền sáng rỡ, lập tức truy hỏi: “Có phải viên ngọc trai ấy tỏa vàng sáng màu đen đúng không?”

Vệ Đông Li nghi hoặc hỏi: “Ngọc trai màu trắng ngà, làm sao có thể tỏa ra vàng sáng màu đen được? Tử Huyền, huynh say rồi.”

Bách Lí Huyền hơi lưỡng lự nhìn Vệ Đông Li một cái, nhưng thấy đôi mắt phượng có một không hai của Vệ Đông Li đang nhìn mình, Bách Lí Huyền chỉ thấy đầu óc nóng bừng, liền khai hết những lời giấu diếm trong lòng ra, quên bồng mất điều phải giấu. Hắn nói: “Đông Li có điều không hay, ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ quả thực có huyền cơ. Người đời vọng về, cho dù có đặt bảo vật trước mặt thì cũng chưa chắc có người phân biệt nổi thật giả, nhận ra chân thân của nó.

Thật ra, cách để phân biệt ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ hơi còn nhỏ ta cũng từng nghe Thái thượng hoàng vô tình nhắc qua. Vốn dĩ ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ không có màu sắc, nhưng nếu người miêu tả nó bằng màu đỏ, nó sẽ biến thành một viên châu màu đỏ, nếu người dùng màu xanh, nó lại biến thành màu xanh. ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ có thể hấp thụ những màu sắc đó, nên dùng cách gột rửa thông thường cơ bản không thể mất màu được. Cho nên muốn dùng cách gột rửa viên châu để phân biệt thật giả là không thể dùng được.”

Vệ Đông Li khẽ chau mày, hỏi: “Nếu nói như thế thì ai có thể phân biệt thật giả ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ đây?”

Bách Lí Huyền đắc ý cười một cái, nói: “Đông Li, người lại có điều không biết rồi. ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ chứa đựng sự huyền diệu của đất trời, chứng minh nguyên tắc vật tất cực phản, cũng tức là nếu người nhuộm nó thành màu đỏ thì ánh sáng nó tỏa ra sẽ là màu xanh. Nếu người nhuộm nó thành màu trắng thì chắc chắn nó sẽ tỏa ra ánh sáng màu đen! Cho nên, Đông Li chớ không vui vì viên ngọc trai ấy, nếu người thích, trong phủ ta còn viên ngọc trai có thể lọt vào mắt người, ngày mai ta sai người tặng người, có được không?”

Vệ Đông Li cụp mắt không nói gì, ngón tay mảnh dẻ trắng nõn mân mê chén rượu, như đang nhớ lại gì đó. Sau chốc lát, Vệ Đông Li nói như thì thào: “Muốn tìm được ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ thật không dễ, muốn biết được bí mật của nó lại càng không dễ. Ai cũng bảo trong ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ có giấu bản đồ của ‘Long huyết bảo tàng’, không biết là thật hay giả đây.”

Bách Lí Huyền choáng váng cười, nói: “Ai mà biết là thật hay giả chứ!”

Đêm nay Bách Lí Huyền đã uống không ít “rượu ngon”, lúc này huyết khí dâng trào, chỉ cảm thấy Vệ Đông Li đẹp như tiên giáng trần, nếu không bắt lấy thì hẳn sẽ bay lên trời ngay. Bách Lí Huyền nổi sắc tâm, dang tay lao vào Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li thần nhiên xoay đầu lại, cười quyến rũ đồng thời phun ra một làn khói mê.

Bách Lí Huyền chỉ thấy trước mắt tối sầm, liền loạng choạng ngã lăn ra

chân Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li cười gằn một tiếng, bung chén rượu lên hất vào mặt Bách Lí Huyền, rồi đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Ai ngờ cửa đã bị khóa.

Vệ Đông Li bực mình nheo mắt, nhấc tay định đập nát cánh cửa. Thế nhưng một luồng tà hỏa chợt dâng lên, men theo khắp tĩnh mạch của hắn chạy loạn khắp nơi, cuối cùng đều chảy về vị trí tư mật nhất của hắn!

Dục vọng mạnh mẽ ấy tới nhanh tới nỗi Vệ Đông Li trở tay không kịp.

Hắn cố hít sâu, xoay người ngồi lên đệm, thử vận công ép lui luồng tà hỏa trong người đi.

Dưới lầu, Tiêu Doãn không thấy Vệ Đông Li, dần phát giác ra điều bất thường, hắn lặng lẽ chạy lên lầu thì nhìn thấy phòng của Vệ Đông Li bị khóa. Tiêu

Doãn thâm nghĩ không ổn, lập tức ra tay đánh ngất ám vệ của Bách Lí Huyền, sau đó áp sát cửa, thủ gọi: “Chủ tử?”

Vệ Đông Li nhắm mắt, đáp bằng giọng khàn đục: “Không sao.”

Tiêu Doãn ngần ra, bụng lập tức hiểu qua loa, vì thế xiết chặt tay, đề thấp giọng nói: “Chủ tử, rượu ở chốn sảnh điểm này đều có thêm nguyên liệu.” Nói xong hắn liền xoay người rời đi, chạy về phía sương phòng của đám thanh quan.

Vệ Đông Li tất nhiên hiểu ý nghĩa của “rượu ngon”, chỉ không ngờ rằng “rượu ngon” này lại bá đạo như thế! Lúc này, cơ thể hắn khẽ run, mồ hôi ướt đầm áo quần, thật chỉ muốn phát tiết một lần cho thỏa thích! Nhưng hắn xưa nay không thích kẻ khác đụng chạm vào thân thể mình, lúc này chỉ muốn nhịn cho xong.

Đến nay hắn vẫn nhớ rõ căn bệnh ghét thân cận với người khác của mình đã bắt đầu từ lúc nào.

Năm năm trước, Như nữ nhân bị quỷ hồn bám thân đã lột quần áo của hắn xuống trước mặt bao nhiêu người. Hắn trần truồng lồ lộ đứng trong viện, hận không thể tự tay lăng trì Như nữ nhân! Hắn ra lệnh cho Như nữ nhân lấy thân thể cho bạch hổ ăn, bạch hổ xé xác Như nữ nhân máu me tàn bạo. Máu của Như nữ nhân bắn lên người hắn biến thành một đóa hồng mai chói mắt. Từ đó về sau, hắn liền ghét sự đụng chạm của bất cứ ai, cho dù là tắm rửa hắn cũng chưa bao giờ dùng tỷ nữ hầu hạ.

Món nợ này, hắn phải tính lên người tên quỷ hồn kia!

Mà nay, quỷ hồn lòng lang dạ sói kia đã bám vào trong thân thể con bạch hổ. Đáng lẽ hắn phải căm hận lột da con hổ, để nàng sống không bằng chết mới phải! Nhưng hắn lại cứ dễ dàng tha thứ cho nàng, che chở nàng, thậm chí còn... thương tiếc nàng! Mà nàng lại chỉ muốn chạy trốn hắn!

Vệ Đông Li khẽ than một tiếng, không biết có phải mình đã hối hận rồi hay không. Nếu ban đầu hắn không lệnh cho Như nữ nhân lấy thân thể cho hổ ăn thì giờ phút này, nàng có phải cũng có một cơ thể nữ nhân, có thể cho hắn ôm nàng vào lòng rồi mặc sức cung chiêu hay không?

Không, cơ thể của Như nữ nhân không xứng mang hồn phách của nàng! Nàng...hắn là rất đặc biệt.

Không biết trước khi nàng biến thành quỷ hồn có dáng vẻ như thế nào? Liệu tính cách có chua ngoa, phản nghịch hay không? Liệu có phải chỗ mi tâm cũng có một nốt chu sa hay không?

Trong bất tri bất giác, trong đầu Vệ Đông Li tự dung hiện lên khuôn mặt của Không Tử Viết.

Nhớ tới Không Tử Viết, trong khoảnh khắc luồng tà hỏa trong cơ thể Vệ Đông Li bốc cháy rừng rực, như muốn khiến hắn cháy thành tro bụi!

Đúng lúc này, Tiêu Doãn đã quay lại. Hắn nghiêng một thiếu nữ trẻ trung trên vai, đứng ngoài cửa phòng Vệ Đông Li, nói: “Chủ tử, thuộc hạ đã tìm một thanh quan tư sắc thượng thừa cho chủ tử đây...”

Vệ Đông Li xiết chặt tay, đột nhiên mở choàng mắt, trong nháy mắt cơ thể đã phản bội tình cảm.

Tiêu Doãn thấy Vệ Đông Li không phản đối, liền hiểu Vệ Đông Li đã ngầm đồng ý. Thế là, hắn lấy dao chặt khóa cửa ra, ôm nàng thanh quan đã bị hắn điểm huyết ngũ tỳ trước mặt Vệ Đông Li.

Tuy nàng thanh quan đó nhắm mắt, nhưng sự quyến rũ chỉ có ở thiếu nữ càng lúc càng dụ dỗ người ta.

Vệ Đông Li vươn tay ra định chạm vào ngực của nàng thanh quan ấy, nhưng không hiểu sao tự dung hắn rút tay vào tay áo.

Tiêu Doãn thủ gọi một tiếng, “Chủ tử?”

Vệ Đông Li đột nhiên phát câu quát: “Ra ngoài!”

Vệ Đông Li nhắm mắt lại, rồi phân phó: “Mang nữ tử này ra ngoài. Nàng ta thuộc về ngoại.”

Mặt Tiêu Doãn vừa lo âu vừa mừng rỡ, nói một tiếng tạ ơn, vội bế nàng thanh quan lên biến mất khỏi cửa.

Vệ Đông Li hít sâu một hơi, tiếp tục đề nén luồng tà hỏa trong cơ thể.

Ngay lúc Vệ Đông Li đang dần ổn định thì cái vại rượu to dùng trước mặt hắn tự dung nhúc nhích!

Vệ Đông Li mở choàng mắt, ánh mắt sắc bén quan sát vại rượu kia.

Vại rượu kia cứ lắc lư trước sau như được truyền sinh khí. Lắc lư khoảng mười lần, cái vại đột nhiên yên lặng không động đậy nữa, khoảng mười năm phút sau, trong vại truyền ra tiếng gõ cốc cốc.

Chẳng bao lâu sau, ào một tiếng, một bàn tay đẹp đẽ vươn ra từ miệng vại, rồi sờ trái mò phải như đang kiểm thử gì đó để dựa vào.

Bàn tay ấy chạm vào mép vại, thì một bàn tay khác cũng thò ra từ trong vại, cùng bám chặt lấy mép vại, cố chui ra.

Ngay sau đó, từ miệng vại thò ra một cái ót và một mái tóc xoăn trắng bạc ướt sũng.

Rất chậm rãi như đang khiêu khích, hành hạ lòng người ta vậy. Thân thể của người con gái ấy mềm mại không xương, nghiêng trái nghiêng phải, có vẻ vừa giống như đã say, lại vừa giống như đang nhảy múa.

Hai tay nàng bám lấy mép vại, thử nhảy ra khỏi vại rượu, nhưng không ngờ hai cánh tay mềm nhũn, rầm một tiếng lại ngã vào trong vại rượu, rượu liền bắn tung tóe, khắp phòng đều ngập tràn mùi rượu.

Người con gái ấy nghi chốc lát trong vại rượu, sau đó lại bám lấy mép vại, lắc lắc cơ thể trắng nõn như tuyết mềm mại như một con rắn không xương, choáng váng bỏ ra ngoài.

Vệ Đông Li cứ nhìn mặt nghiêng của nàng, nhìn bàn tay của nàng sốt ruột túm lấy mớ tóc màu trắng bạc dính trên mặt, để lộ ra một nốt chu sa ở mi tâm!

Vệ Đông Li neho mắt lại, đôi mắt phượng phiếm màu xanh khổng tước của hắn trở nên u tối mà nguy hiểm. Lúc này hắn như một con Lang vương huyết thống cao quý nhìn chằm chằm con mồi của mình, con mồi ấy có thể giải khát, giải đói, giải độc cho hắn!

Hắn bình tĩnh đứng dậy, im lặng tới cạnh Không Tử Viết đang say như chết, nhìn cô lại ngã vào trong vại rượu lần nữa.

Vệ Đông Li cúi đầu, vươn tay ra cho Không Tử Viết.

Không Tử Viết ngẩng đầu, chớp chớp mắt, cười khúc khích với Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li ghen thờ, bèn vớt Không Tử Viết ra khỏi vại rượu, sau đó bế cô lên, đi thẳng ra sau tấm bình phong.

Đương lúc Vệ Đông Li đặt Không Tử Viết lên giường, thì cô đã ngủ thiếp đi rồi.

Nệm giường rải gấm, trên gấm thêu lá sen màu xanh lục, trên lá sen màu xanh lục là ngọc thể của Không Tử Viết đang nằm đó. Đó là một bức tranh sống động đến mức nào? Văn chương chẳng thể nào miêu tả nổi.

Cơ thể của Không Tử Viết dẻo dai ngực nở hông cong.

Ánh mắt của Vệ Đông Li di chuyển dọc theo cơ thể Không Tử Viết, cứ di chuyển một tấc, màu mắt hắn lại sẫm thêm một phần.

Cô uống say trông như một quả đào tiên mon mon, cảm dỗ người ta miệng khô lưỡi rát đến cùng cực.

Gò má cô ửng hồng, bờ môi mềm mại hé mở, trong hơi thở còn có hơi rượu. Mái tóc rối bời, trong đó có một sợi lướt qua xương quai xanh quyến rũ, còn mọc trên bờ ngực đầy đặn. Da thịt cô trắng hồng, cứ như chỉ cần véo một cái là có thể nặn ra rượu mát rượi ngọt ngào.

Vệ Đông Li vuốt ve nốt chu sa của Không Tử Viết, khoe môi bất giác nhếch lên. Tuy hắn không thấy mình đặc biệt thích màu đỏ, nhưng quả thật hắn rất thích nốt chu sa này của Không Tử Viết và dùm lông đỏ của con bạch hổ.

Vệ Đông Li từ từ phủ phục người xuống, hôn làn môi Không Tử Viết, khẽ mút mát, cảm nhận sự mềm mại của cô.

Không Tử Viết thấy môi hơi ngứa ngáy, rên hừ hừ hai tiếng không dễ chịu, sau đó đập tay muốn đuổi con muỗi đáng ghét kia đi!

Vệ Đông Li tóm lấy bàn tay của Không Tử Viết, nắm vào trong tay mình, đề lên đỉnh đầu cô rồi véo một cái!

Không Tử Viết bị đau, mơ màng mở hai mắt, bữu môi bất mãn nhìn Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li nhìn thẳng vào mắt Không Tử Viết, hỏi: “Biết ta là ai không?”

Không Tử Viết nhếch mép cười, dáng vẻ ấy vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, thế nhưng một giây sau đó, cô lại vung tay lên tát vào mặt Vệ Đông Li một cái! Trong miệng còn ậm ừ quát: “Xem bà thu phục con yêu tinh nhà ngươi đây!”

Vệ Đông Li lại tóm lấy tay Không Tử Viết, đề nó trên đỉnh đầu cô, lạnh lùng hỏi: “Không Tử Viết, rốt cuộc nàng là ai?”

Không Tử Viết cười như điên, gào lên: “Ta là mẹ ngươi!”

Vệ Đông Li đột nhiên neho mắt lại, nhiệt độ trong phòng giảm xuống còn không độ!

Vệ Đông Li buộc phải thừa nhận rằng, hắn thật sự thật sự thật sự chưa tức giận như thế này đã rất lâu rất lâu rất lâu rất lâu rồi! Hắn muốn giết nàng, hắn muốn hành hạ nàng, hắn muốn... có nàng!

Hắn muốn nàng, câu chữ rất dễ hiểu, là muốn chứ không là cho!

Vệ Đông Li tách hai chân Không Tử Viết ra, sau đó kéo quần dài của mình xuống, tấn công thẳng không hề thương xót!

Khoảnh khắc ấy, vừa là điểm kết thúc, cũng vừa là điểm khởi đầu.

Con đau đớn khiến Không Tử Viết tỉnh táo lại trong nháy mắt, cô nhắm mắt gào lên: “Đừng chọc ta! Đừng chọc ta! Ta là mẹ người còn không được hay sao?”

Vệ Đông Li muốn cười, nhưng không cười nổi.

Hắn ở trong cơ thể của Không Tử Viết, chẳng gặp phải bất cứ chướng ngại vật nào, cũng không thấy lạc hồng thể hiện cho sự trong trắng của người con gái đầu!

Không Tử Viết không hoàn bích---điều này khiến trái tim Vệ Đông Li đau đớn âm ỉ!

Nàng đã giao mình cho ai, cho ai?

Vệ Đông Li từ từ nhắm mắt lại, thử làm dịu lại cảm xúc phẫn nộ và ghen tị trong lòng! Thế nhưng cơn giận và nỗi ghen tị kia như một con sói đói, nó gặm nhấm linh hồn hắn, nó xé xác hắn ra thành nhiều mảnh!

Nàng đã khiến hắn đau đớn, sao hắn có thể tha cho nàng được? Nếu đau, vậy thì cùng đau đi!

Vệ Đông Li thô bạo với Không Tử Viết, phát tiết cảm xúc phẫn nộ của mình trong cơ thể cô.

Mà hình như Không Tử Viết rất hưởng thụ sự thô bạo này, còn chủ động bám lấy Vệ Đông Li, dựa theo bản năng để tìm kiếm khoái cảm.

Vệ Đông Li căm hận, nhưng chẳng hề rời khỏi cơ thể Không Tử Viết.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sự hiểu lầm chết tiệt

Khi tia nắng đầu tiên chiếu vào căn phòng tràn ngập hơi thở đậm đặc, Không Tử Viết đau nhức cả mình mẩy cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Cô cố mở mắt ra, đôi mắt khô khốc quan sát xung quanh, sau đó cắn răng chống cơ thể như đã bị người ta đánh đập đầy.

Không Tử Viết lơ mơ, nhưng cũng không phải không biết. Những vết bầm xanh tím trên người cô cùng với cơn đau ở chỗ kín đã chứng minh một điều, cô đã không còn là hoàng hoa khuê nữ nữa rồi. Đêm qua, từ thiếu nữ cô đã biến thành phụ nữ!

Sự bất ngờ này cô có thể chấp nhận, nhưng điều khiến cô căm tức là, đến giờ cô vẫn chưa biết người đàn ông đã biến cô thành phụ nữ rốt cuộc là ai?! Con bà nó chứ, tên đàn ông đó rốt cuộc là ai?!

Không Tử Viết vừa không nhớ quá trình mình biến thân, cũng chẳng nhớ sao mình lại xuất hiện trong căn phòng này, càng không nhớ sự việc đêm qua, cô chỉ nhớ mình uống say, sau đó...sau đó cái gì cũng chẳng nhớ ra nữa.

Không Tử Viết cúi đầu nhìn những dấu hôn trên người mình, cảm thấy màu sắc này thật là ngứa mắt. Cô vỗ vỗ cái đầu nhức như búa bổ, ước gì có thể đập cho mình ngất luôn! Cô run rẩy đứng dậy, kéo tấm màn trên giường ra rồi bọc cơ thể trần trụi của mình lại, sau đó chân trần đi ra ngoài tắm bình phong.

Đúng lúc này, Bách Lí Huyền lắc lắc đầu, bò trên bàn dậy. Hắn thấy Vệ Đông Li không ở trong phòng, liền hiểu mình đã bỏ lỡ mất cơ hội tốt để gần gũi với Vệ Đông Li rồi. Không cam lòng than thở một tiếng, bóp cái đầu nhức như búa bổ, tụt cái áo choàng nhún xuống, vạch cái áo lót màu xanh trắng ra, ngoác mồm tính kêu người vào phòng hầu hạ hắn tắm rửa.

Ai ngờ, hắn quần áo xộc xệch đúng lúc bị Không Tử Viết nhìn thấy. Không Tử Viết chỉ cảm thấy đầu văng ầm một tiếng, sau đó theo bản năng vớ lấy cái lò hương nện vào ót Bách Lí Huyền! Bách Lí Huyền còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì thì hai mắt tối sầm, ngã lăn ra đất chết ngất luôn.

Không Tử Viết hận quá! Cô thật sự thật sự thật sự không thể nào chấp nhận được người đàn ông cùng trải qua một đêm phong lưu với mình lại là Bách Lí Huyền!

Không Tử Viết đỏ hoe mắt, ôm ngực, cố làm dịu cơn tức giận của mình. Thế nhưng, Bách Lí Huyền áo quần xộc xệch hình như đã biến thành một cái kim! Cái kim ấy đâm vào tim Không Tử Viết! Nếu không nhổ nó ra, Không Tử Viết sẽ đau không muốn sống nữa, đau không còn là chính mình nữa!

Đúng, cô say rượu, cô tự có trách nhiệm, nhưng...cô say rượu nhưng không hề đồng ý cho đứa nào đụng vào cô mà!

Khổng Tử Viết nhảy tới trước Bách Lí Huyền, giơ chân giẫm lấy giẫm để vào ngực Bách Lí Huyền! Giẫm được vài cái nhưng vẫn chưa thấy hả giận, cô lại kiếm một sợi dây thừng đồ to như ngón tay trời gô Bách Lí Huyền lại, rồi treo lên xà nhà!

Khổng Tử Viết lấy kéo cắt quần lót của Bách Lí Huyền ra, sau đó khoa tay múa chân với chỗ kín của Bách Lí Huyền, nghiên cứu xem nên cắt chỗ nào.

Đương lúc Bách Lí Huyền dần tỉnh lại liền nhìn thấy một nữ quỷ đầu tóc trắng rũ rượi, đang lấy kéo chìa thẳng vào chỗ kín của hắn!

Bách Lí Huyền sợ quá, run run định gào lên kêu cứu. Đáng tiếc miệng đã bị nhét quần lót của chính hắn, chỉ có thể phát ra tiếng ư ư đáng thương.

Khổng Tử Viết ngửa mặt lên, lườm Bách Lí Huyền. Trong lúc Bách Lí Huyền gầy dựa, cô nở một nụ cười tàn nhẫn, giương cây kéo trong tay lên vạch ba chữ máu me trên ngực Bách Lí Huyền---dâm đăng nhất!

Khổng Tử Viết ra tay rất độc ác, nhưng muốn khắc ba chữ ấy vào trong xương Bách Lí Huyền!

Bách Lí Huyền bị Khổng Tử Viết dọa, hắn thù người ra, nào nước mắt, nước mũi, nào máu me, nào nước tiểu cùng chảy ào ào. Bách Lí Huyền không hiểu sao mình lại bị ngược đãi phi nhân tính như thế này? Ma nữ tóc trắng này là ai? Âm vệ của hắn chết đi đâu cả rồi? Ai có thể cứu hắn với?

Khổng Tử Viết cười âm trầm, lại vung kéo lên nhắm thẳng vào chỗ kín của Bách Lí Huyền!

Trong khoảnh khắc ấy Bách Lí Huyền tròn trừng mắt, sau đó nhắm mắt lại, ngoẹo cổ, sợ quá ngất xỉu luôn.

Khổng Tử Viết khinh thường hừ một tiếng, thu kéo lại, mắng một câu, “Đồ bất lực!”

Cô định xoay người bỏ đi, không ngờ bị đánh lén, hai mắt tối sầm, cả người rơi vào trong bóng tối, thậm chí còn không nhìn rõ rốt cuộc ai đã đánh lén cô.

Vệ Đông Li tắm rửa trở về, vươn tay ra tiếp được cơ thể mềm mại của Khổng Tử Viết, liền ôm cô vào lòng, khoe môi tự nhiên nhoẻn cười. Nụ cười ấy không có tính toán, không có sự thâm độc, chỉ có sự nghiền ngẫm thân nhiên, và sự cung chiêu ngay cả hắn cũng chưa hề phát giác ra.

Khổng Tử Viết rất đặc biệt, Vệ Đông Li biết. Cô hiểu lắm rằng Bách Lí Huyền đã làm dơ bản sự trong trắng của mình thì chẳng tìm đến cái chết, cùng không hề bám lấy Bách Lí Huyền. Phóng mắt nhìn khắp thế gian này chắc cũng chỉ mình cô dám múa may kéo dạy cho Nhị Vương gia của Hồng Quốc một bài học thôi.

Vệ Đông Li mỉm cười, lần đầu tiên cảm thấy có lúc sự hiểu lầm này thật là thú vị.

Nếu...nàng biết, người đêm qua đã muốn nàng là hắn, mà không phải Bách Lí Huyền, nàng sẽ có cảm tưởng gì đây? Ha ha...vừa nghĩ tới vẻ mặt của Khổng Tử Viết sau khi biết sự thật, hắn lại không nhịn được bắt đầu mong chờ.

Vệ Đông Li lấy áo choàng của mình bọc Khổng Tử Viết lại, sau đó đi từng bước ra cửa. Lúc hắn bước một chân ra khỏi bậc cửa, dường như nhớ ra cái gì, bước chân khựng lại, hắn quay người nhìn ba chữ Khổng Tử Viết để lại trên ngực Bách Lí Huyền.

Ba chữ ấy viết rất lộn xộn, hình như là cuồng thảo, nhưng lại tự thành nhất phái.

Kiểu chữ này, Vệ Đông Li đã từng nhìn thấy.

Kiểu chữ này hoàn toàn không giống với kiểu chữ Khổng Tử Viết hay viết.

Kiểu chữ này từng xuất hiện dưới ngòi bút của một con bạch hổ.

Tuy kiểu chữ do Khổng Tử Viết viết bằng tay và kiểu chữ con bạch hổ ngâm bút viết không hoàn toàn giống nhau, nhưng nếu quan sát kĩ càng thì không khó phát hiện ra, kiểu chữ viết của một người một hồ có chỗ giống nhau như đúc.

Vệ Đông Li cúi đầu nhìn dung nhan của Khổng Tử Viết.

Nó là nàng sao? Nàng chính là nó sao?

Hắn vẫn còn nhớ trên cổ con bạch hổ có vết thương, nhưng trên cổ Khổng Tử Viết ngoài dấu hôn ra thì chẳng còn gì. Vệ Đông Li lòng đầy nghi hoặc, nhưng lại không thể giải được câu đố này. Vì hắn không biết, chỉ cần Khổng Tử Viết biến thân thành công thì những vết thương trên người cô sẽ tự động biến mất.

Nếu con bạch hổ là Khổng Tử Viết, Khổng Tử Viết chính là con bạch hổ.

Nàng đã lừa hắn, hắn hẳn là phải tức giận, hắn là muốn trừng phạt nàng. Thế nhưng sao lòng hắn lại mừng rỡ và kích động thế này? Lại rồi rắm và bực dọc thế này?

Đúng, vừa nghĩ tới Khổng Tử Viết có thể chính là con bạch hổ chết tiệt kia, hắn liền cảm thấy cả người khó chịu vô cùng. Nhất là...nhất là vừa nghĩ tới đêm qua hắn và nàng (nó) điên loạn đảo phương, tâm trạng này của hắn thực sự rất khó diễn tả!

Chuyện này không thể nghĩ nhiều, nơi này cũng không tiện ở lâu, Vệ Đông Li bế Không Tử Viết ra khỏi “Bách Mi Các”. Vừa ngồi vào xe ngựa liền nghe thấy có người gào lên: “Chạy nhanh lên, có bạch hổ!”

Vệ Đông Li neho mắt, lập tức nhảy xuống xe, chạy về phía phát ra tiếng kêu kia.

Vệ Đông Li vừa bỏ đi, Bách Lí Phượng liền im lặng tới. Gã cực kì nhanh nhẹn điểm huyết Tiêu Doãn, sau đó vén màn xe, bế Không Tử Viết lên, trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đội Vệ Đông Li quay lại thì chỉ nhìn thấy cái xe ngựa trống không và Tiêu Doãn đã bị điểm huyết.

Vệ Đông Li liền hiểu, trong đô thành này, kẻ có thể đánh lén Tiêu Doãn trong một chiêu chỉ có thể là Bách Lí Phượng mà thôi. Xem ra, Bách Lí Phượng đang lấy gậy ông đập lưng ông, chẳng những lập mưu dẫn hắn rời đi, còn ra hù chiêu sau đó ôm Không Tử Viết đi mất!

Sự thật thì, Vệ Đông Li đoán chẳng sai chút nào.

Sáng hôm nay, Bách Lí Phượng đi ra từ “Sòng bạc Kim Xán Xán”, bèn tính tới phủ đệ của Trương viên ngoại để kiểm con bạch hổ đã sai hẹn kia.

Trên đường đi qua “Bách Mi Các” vừa hay nhìn Vệ Đông Li ôm ấp một người trong lòng đi từ trong “Bách Mi Các” ra.

Bách Lí Phượng tò mò, vì thế liền dùng một chiêu diệu hồ li son để cướp mất người được bọc trong tấm áo choàng đi.

Đương lúc gã vén một góc áo choàng ra, nhìn thấy gương mặt hoa sen kia, gã chỉ cảm thấy khó thở, kinh ngạc, mừng rỡ, giận dữ, căm hận, đủ tâm trạng cùng công kích trái tim gã!

Kinh ngạc vì Không Tử Viết một đầu tóc bạc.

Mừng rỡ vì cuối cùng gã cũng tìm thấy Không Tử Viết.

Giận dữ vì trên da thịt Không Tử Viết đầy dấu hôn!

Căm hận là vì Vệ Đông Li!

Đứng nhìn trước mặt Không Tử Viết Bách Lí Phượng luôn tỏ ra một gã khờ, nhưng con người này cũng không phải không có tính toán trong lòng. Gã biết hai người Không Tử Viết và Vệ Đông Li chẳng thể vô duyên vô cớ cùng xuất hiện trong “Bách Mi Các” được. Còn về nguyên nhân thì chỉ có thể đợi sau khi Không Tử Viết tỉnh lại, mới có thể hỏi cho rõ được. Trước mắt, sắp xếp ổn thỏa cho Không Tử Viết trước mới là chính sự.

Lòng Bách Lí Phượng hiểu rõ, vì gã đã cảm viên ngọc trai kia đi, nên thế nào cũng sẽ bị người khác truy đuổi. Trong thời gian sắp tới, gã không thể về Vương phủ của mình được. Kế sách bây giờ chỉ có thể mang Không Tử Viết trở về “Sòng bạc Kim Xán Xán” mà thôi.

Quyết định xong, Bách Lí Phượng như một con mèo biết bay, lẹ lẹ trở về “Sòng bạc Kim Xán Xán”, lén chui vào hậu viện, bế Không Tử Viết vào khuê phòng của cô, rồi đặt cô lên giường.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ rơi trên người Không Tử Viết, mạ lên cô một tầng ánh sáng lóa mắt, bờ môi đầy đặn hồng hào, gò má nhẵn mịn, cả con người từ trong xương cốt toát ra một vẻ quyến rũ chỉ thuộc về người phụ nữ.

Sự thay đổi trong đêm qua của Không Tử Viết vừa khiến Bách Lí Phượng kinh diễm, vừa khiến trái tim gã đau đớn. Gã kinh diễm vì vẻ phong tình quyến rũ của Không Tử Viết, đau đớn vì nguyên nhân sự thay đổi của cô không phải là gã.

Bách Lí Phượng nín thở, cẩn thận vươn tay ra mê muội vuốt ve mái tóc xoắn trắng của Không Tử Viết. Cảm xúc trong tay mềm mượt như tơ, như những sợi tình men theo ngón tay gã, quấn lấy trái tim gã. Ngón tay liền tìm mà mọi người thường nói, có lẽ chính là đây chăng?

Bách Lí Phượng cúi đầu hôn lên nốt chu sa của Không Tử Viết, khàn giọng nói: “Tử Viết, dù cho nàng đã trải qua những gì, ta đều sẽ cùng nàng gánh vác.” Bờ môi di xuống hôn lên chóp mũi Không Tử Viết, “Tử Viết, phải thế nào nàng mới biết được ta nghiêm túc đây?” Bờ môi gã lại dời xuống, cuối cùng cẩn thận phủ lên bờ môi của Không Tử Viết, khẽ chạm vào, thậm chí quên cả hít thở. Cho đến khi buộc lòng phải lấy hơi, Bách Lí Phượng mới lưu luyến không rời tách khỏi đôi môi của Không Tử Viết, gã đỏ mặt, nói, “Tử Viết, ta sẽ lấy nàng.” Nói xong, gã khoác áo lên cho Không Tử Viết, xoay người đi tìm đại phu.

Tuy trên đường quay về, gã đã bắt mạch cho Không Tử Viết, chắc chắn cơ thể cô không sao, nhưng dấu sao gã không phải chuyên nghiệp, vẫn phải mời đại phu tới xem sao thì gã mới yên tâm.

Bách Lí Phượng vừa đi, Bách Lí Lam liền tới “Sòng bạc Kim Xán Xán”.

Gần đây Bách Lí Lam bận tới thăm mặt mũi, vất vả lắm mới thoát ra được, tới sòng bạc loanh quan, hi vọng có thể thăm dò được tin tức của Không Tử Viết.

Trong sòng bạc vẫn ồn ào như thường, tiếng gào thét vang lên, nhưng chẳng hề đóng cửa vì sự mất tích của Không Tử Viết. Tất cả đều nhờ công của Hồ Li.

Tuy Hồ Li cũng hay mất tích, nhưng hầu hết thời gian của gã đều ngồi trong sông bạc để giữ gia nghiệp này cho Không Tử Viết, đợi Không Tử Viết trở về. Có thể thấy rằng Hồ Li đã coi gã là một nửa chủ nhân của cái sông bạc này từ lâu. Cho nên đương gã nhìn thấy Bách Lí Lam bước vào sông bạc, gã cũng chỉ liếc mắt nhìn một cái liền ngoảnh đầu đi, rồi quan tâm chuyện trong sông bạc.

Bách Lí Lam chẳng để bụng Hồ Li thất lễ, cũng có thể nói rằng, cơ bản y không hi vọng thấy Hồ Li.

Bách Lí Lam xuyên thẳng qua sông bạc tới khuê phòng của Không Tử Viết nơi. hậu viện. Đây cửa ra, điều khiển y tròn tròn mắt chính là...Không Tử Viết đang nằm trên giường!

Bách Lí Lam không dám tin vào mắt mình, y chớp chớp mắt, vội bước tới bên giường, cầm lấy tay Không Tử Viết, sốt sắng muốn chắc chắn sự tồn tại của cô, mà không phải do y hoang tưởng.

Cảm giác mềm mại, cơ thể ấm áp khiến Bách Lí Lam vui sướng khi đã mất đi mà có lại được.

Y quan sát tỉ mỉ dung nhan của Không Tử Viết, kinh ngạc khi nhìn thấy mái đầu trắng của cô, kinh diễm vì dung nhan tuyệt sắc của cô. Bách Lí Lam cảm thấy, những ngày mất tích Không Tử Viết hình như càng ngày càng xinh đẹp thì phải. Cô giống như một yêu cơ nở rộ trong đêm, mỗi cái nhăn mặt nháu mày cũng câu hồn đoạt phách, hút hồn người ta như thể.

Bách Lí Lam biết, người con gái này lúc tình đa phần đều bướng bỉnh bất tuân, nhưng không ngờ lúc cô ngủ lại yêu mị đến thế. Bách Lí Lam biết trong bất tri bất giác y đã đem lòng thích người con gái khác thường này rồi, nhưng lại không biết trong lòng cô có mình hay không? Hoặc là, trong lòng cô, y và Bách Lí Phụng rốt cuộc ai nặng ai nhẹ đây?

Bách Lí Lam khẽ than một tiếng, tay vuốt ve gò má Không Tử Viết, nhẹ nhàng gọi tên cô, “Tử Viết...”

Không Tử Viết từ từ mở mắt ra, lúc nhìn thấy rõ mặt Bách Lí Lam, cô hơi sững lại, không biết mình đang ở nơi nào. Cô vươn tay ra thử vuốt má Bách Lí Lam để xác định xem rốt cuộc mình đang ở trong mơ hay đã trở về hiện thực?

Bách Lí Lam tim đập như điên vì sự đụng chạm của cô, kim lòng không đợi liền ôm cô vào lòng, hồi lâu không thể nói gì. Có trời mới biết, từ khi Không Tử Viết tự dung biến mất, trong lòng y bất an cỡ nào, nôn nóng cỡ nào!

Không Tử Viết nhớ lại mọi việc đã xảy ra mấy ngày này thì ảm ức vô cùng. Từ Nô đánh cô bị thương, Hồ Li hạ độc cô, Trương viên ngoại muốn lột da cô, Bách Lí Huyền làm nhục cô! Hết thấy dường như một con ác mộng. Nếu mọi thứ chỉ là giả thì tốt biết bao. Đáng tiếc, sự thật vẫn luôn không như mong muốn.

Không Tử Viết càng nghĩ càng buồn, càng nghĩ càng đau lòng, cuối cùng úp mặt vào lòng Bách Lí Lam khóc hu hu.

Bách Lí Lam đau lòng vuốt ve mái tóc xoắn trắng bạc của Không Tử Viết, biết chắc chắn cô đã phải chịu ảm ức, không thì...người con gái mạnh mẽ này quyết không thể khóc lóc như thế được.

Y muốn hỏi Không Tử Viết những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua, muốn hỏi cô sao lại trở nên tóc bạc trắng thế này, muốn biết chiếc áo choàng khoác trên người cô là của người đàn ông nào, y có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Không Tử Viết nhưng lại sợ làm cô đau lòng.

Hai người ôm nhau chặt chẽ, nước mắt của Không Tử Viết như nước sôi làm bỏng người ta, từng giọt từng giọt thấm ướt áo Bách Lí Lam, làm bỏng da thịt y, làm trái tim y đau đớn, ấn lên dấu vết chi thuộc về Không Tử Viết.

Không Tử Viết ngửi mùi hương trúc nhàn nhạt trên người Bách Lí Lam, tâm trạng dần ổn định lại. Cô thút thít như một con mèo con đáng thương, sau đó lấy mu bàn tay quạt nước mắt trên mặt, mắt tự nhiên dịch dịch về sau, rồi mới ngược đôi mắt ướt đầm lên nhìn Bách Lí Lam.

Bách Lí Lam chưa bao giờ nhìn thấy một Không Tử Viết như thế này, bất giác mềm lòng, cảm lòng không đợi cúi đầu xuống muốn hôn lên môi cô.

Ánh mặt trời rơi xuống người Bách Lí Lam tạo nên một vầng sáng ấm áp. Hàng mi y run run thể hiện sự hồi hộp lúc này; bờ môi y hơi mím lại thay cho khát vọng giờ phút này; gò má đỏ ửng; cánh tay căng cứng cho thấy sự kiên quyết của y!

Không Tử Viết nhìn Bách Lí Lam đang nhắm mắt, nhất thời chẳng hiểu gì cả.

Đương lúc cô ý thức được Bách Lí Lam muốn hôn mình, nụ hôn của y đã rơi trên...chóp mũi cô!

Nụ hôn này có thể nói là rất rất rất rất trong sáng.

Nụ hôn này có thể nói là rất rất rất rất đặc biệt.

Bốn mắt nhìn nhau, Bách Lí Lam lúng túng, còn Không Tử Viết thì bật cười.

Không Tử Viết khịt khịt, hơi nhớ nhưng thì thào: “Lúc còn bé, ta mà khóc thì cha ta sẽ hôn chóp mũi ta.”

Bách Lí Lam cup mắt, ậm ừ đáp: “Ta...ta cũng dễ dàng Tiểu Bảo như thế.”

Không Tử Viết nhớ tới ông Không, lại ngẩng đầu lên, chỉ vào chóp mũi mình nói: “Này, hôn nữa đi.”

Bách Lí Lam chẳng biết làm sao. Y há hốc mồm, nhưng không thể nào hôn nổi! Hôn thì chỉ sợ Khổng Tử Viết coi y thành vật thay thế cho cha của cô, không hôn thì lại thấy có lỗi với ánh mắt chờ mong của Khổng Tử Viết.

Mắt thấy Khổng Tử Viết hơi thất vọng, người tốt Bách Lí Lam liền chịu không nổi, bặm môi định hôn chớp mũi cô!

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận xô xao. Tiếp sau đó cửa phòng của Khổng Tử Viết bị người ta đập ra. Lí phó tướng thuộc hạ của Bách Lí Huyền mang theo một đám quan binh phá cửa mà vào, nhanh chóng bao vây cái giường để bắt lấy Khổng Tử Viết.

Hồ Li theo sau chúng, vừa đẩy tên quan binh chắn trước mặt mình, vừa la hét âm ỉ: “Ta đã bảo rồi, Khổng Tử Viết chưa về, các người...ơ...Khổng Tử! Viết!”

Khổng Tử Viết nhìn sự việc bất ngờ xảy ra thì sợ hãi, theo bản năng co vào lòng Bách Lí Lam.

Hồ Li nổi khùng, nhảy tới bên giường, đẩy Bách Lí Lam ra, sau đó túm lấy hai tay Khổng Tử Viết, quát: “Nàng đã chết ở đâu thế hả? Chết ở đâu thế hả? Nàng trốn cái gì? Trốn ta làm gì? Ta...ta bóp chết nàng đồ khôn kiếp bạc tình phụ nghĩa!”

Khổng Tử Viết bị Hồ Li lắc qua lắc lại chóng cả mặt, vừa định đẩy Hồ Li ra thì gã đã ôm cô vào lòng, cắn tai cô, giọng khàn đục mắng: “Đồ khôn! Đồ khôn! Ta nhớ nàng chết mất!”

Trái tim cô ấm áp, ôm lại Hồ Li. Thế nhưng đột nhiên trong đầu cô hiện lên một bức tranh khiến người ta đau lòng. Trong bức tranh ấy, cô vẫn còn là một con bạch hổ, một con bạch hổ vì đã ăn gà nướng tẩm độc mà học máu đen!

Sự căm ghét của Hồ Li dành cho con bạch hổ, cùng với hành động của gã đều khiến Khổng Tử Viết nguyền rủa. Lòng nguyền rủa này không phải thất vọng, chỉ cảm thấy rất tổn thương, không biết nên ôm ấp cơ thể đối phương như thế nào mà thôi.

Ngón tay Khổng Tử Viết nhúc nhích, cuối cùng không ôm Hồ Li nữa.

Hồ Li nhú mày, hơi trẻ con tóm lấy tay Khổng Tử Viết rồi để nó ở thất lưng mình, ép Khổng Tử Viết ôm lại gã.

Khổng Tử Viết bị hành động của Hồ Li chọc cười, tâm trạng cũng vì thế mà khá hơn. Cô vừa ôm Hồ Li, vừa tự nhủ, những chuyện đã qua thì cho qua luôn đi. Hồ Li hạ độc cô, tuy đã làm tổn thương tình cảm giữa hai người họ. Nhưng trong chuyện này, cô cũng có trách nhiệm. Cô chưa từng nói cho Hồ Li biết, cô chính là con bạch hổ đó.

Lí phó tướng liếc mắt nhìn hai người đang ôm nhau trên giường, rồi chấp tay với Bách Lí Lam: “Vương gia.”

Bách Lí Lam định kéo Hồ Li ra, nhưng lại không làm nổi hành động không biết ngượng của Hồ Li, nên chỉ đành chau mày, quay qua Lí phó tướng, hỏi: “Lí phó tướng, hôm nay người dẫn binh lính tới đây, chẳng biết có chuyện gì?”

Lí phó tướng chỉ Khổng Tử Viết, nói: “Khỏi bẩm Vương gia. Nữ tử này âm mưu hành thích Nhị Vương gia, mặt tướng vâng lệnh tới bắt ạ.”

Bách Lí Lam sững sờ, sốt ruột hỏi: “Sao có thể được? Liệu có phải Lí phó tướng nhận nhầm người rồi không?”

Lí phó tướng đáp: “Mặt tướng không hề nhận nhầm. Nhị Vương gia đã tận mắt trong thấy, nói nữ tử hành thích ngài ấy trên trán có một nốt chu sa, mà còn có một mái tóc trắng. Mặt tướng đã thăm dò liên biết trong đô thành, chỉ có bà chủ của ‘Sòng bạc Kim Xán Xán’ có một nốt chu sa ở giữa trán. Nay coi bộ, yêu nghiệt này chẳng khác gì miêu tả của Nhị Vương gia, nhất định chính là nữ tử đã đâm Nhị Vương gia bị thương!” Nói xong, vẫy tay ra hiệu bảo người của hắn ra tay bắt Khổng Tử Viết lại.

Bách Lí Lam hơi chau mày, quát, “Khoan đã!” Y quay qua nhìn Khổng Tử Viết, hi vọng cô có thể giải thích. Dù y không tin Khổng Tử Viết có thể đi ám sát Bách Lí Huyền, nhưng con người Khổng Tử Viết quá thực quá bí ẩn, khiến người ta không thể nào tra được thân thể của cô. Cho nên có những chuyện, y phải giữ thái độ nghi ngờ. Nếu quả thật Khổng Tử Viết đã hành thích Bách Lí Huyền, vậy thì cho dù y có lòng muốn bảo vệ cô, nhưng cũng có lòng mà không có sức.

Khổng Tử Viết từ từ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. Khi cô mở mắt ra lần nữa, sự yếu đuối trong mắt đang biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại sự quả cảm và cứng cỏi làm người ta chói mắt.

Khổng Tử Viết hất cằm, nhìn thẳng Lí phó tướng, nói rõ ràng: “Người luôn mồm nói ta âm mưu hành thích Nhị Vương gia, vậy xin hỏi, ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, sao lại phải mạo hiểm bị chặt đầu mà đi hành thích Nhị Vương gia chứ? Còn nữa, sao ta đâm Nhị Vương gia bị thương rồi còn quay về sòng bạc của mình, nằm trên giường đợi người tới bắt!”

Lí phó tướng nghẹn họng, chẳng ngờ Khổng Tử Viết lại có thể bình tĩnh như thế, không hề kêu oan, cũng chẳng tìm cơ hội đào tẩu, mà còn mồm miệng lanh lợi chất vấn lại hắn.

Khổng Tử Viết thấy Lí phó tướng không đáp, bèn nói tiếp: “Vương tử phạm pháp tội như thứ dân, nếu chuyện do ta làm, chắc chắn ta sẽ vui lòng nhận tội. Nếu sai không phải ở ta thì vương pháp của Hồng Quốc sẽ xử lý như thế nào đây?”

Lí phó tướng lơ ngơ nhìn Khổng Tử Viết, thử hỏi: “Theo...ý cô nương, chuyện này...”

Mắt Không Tử Viết ngân ngấn nước mắt, lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó ngoảnh đầu sang một bên không thèm nhìn Lí phó tướng nữa.

Lí phó tướng thay đổi suy nghĩ, lập tức hiểu ra chắc chắn là Nhị Vương gia nhìn trúng sắc đẹp của Không Tử Viết, muốn cưỡng ép người ta, Không Tử Viết không theo nên mới đâm Nhị Vương gia bị thương.

Vậy...phải làm thế nào bây giờ?

Nếu một cô gái bình thường đâm Nhị Vương gia bị thương, tất nhiên hắn sẽ bắt ả lại, giao cho Bách Lí Huyền để cho Bách Lí Huyền xử lí. Ai mà chẳng biết Hồng Quốc này là thiên hạ của Bách Lí gia, vương pháp cũng chính là vương pháp của Bách Lí gia!

Nhưng mà...hôm nay hắn lại hơi chán chường.

Hắn nhìn ra tình cảm của Đại Vương gia Bách Lí Lam dành cho Không Tử Viết chẳng phải bình thường. Ban nãy hắn dẫn người xông vào, hai người đó còn đang ôm nhau cơ mà.

Đại Vương gia và Nhị Vương gia đều là Vương gia, mà hắn chỉ là một phó tướng nhỏ nhoi, ai cũng không thể đắc tội được!

Lúc này, Bách Lí Lam và Hồ Li đều đang nhìn Không Tử Viết chăm chăm. Lúc hai người gặp lại Không Tử Viết đều vui mừng quá đỗi, nên chẳng ai nhận ra sự bất thường của cô. Giờ nghe cô nói vậy, hai người chỉ cảm thấy hoảng sợ, vừa cầu mong chuyện này không như họ tưởng, vừa cẩn thận nhìn thân thể của cô. Lúc hai người nhìn thấy dấu hôn trên cổ cô, cùng với dấu vết hoan ái trên cánh tay cô, hai người chỉ cảm thấy khó thở, đầu như bị ai đó nện mạnh!

Hồ Li tóm lấy cánh tay Không Tử Viết, run run hỏi: “Là...là ai?”

Không Tử Viết cắn môi, cắn hận lườm Lí phó tướng.

Bách Lí Lam tái mét mặt mày, xiết chặt tay, đập đệm giường, chửi mắng: “Súc sinh!”

Lí phó tướng khom lưng run cầm cập, cẩn thận hỏi: “Vương gia, ngài thấy đấy, mặt tướng chỉ là một nô tài, Nhị Vương gia sai mặt tướng bắt người này về...”

Bách Lí Lam lạnh lùng, giận dữ quát: “Cút về đi! Ngươi cho Bách Lí Huyền hay, chuyện ngày hôm nay còn chưa xong đâu!”

Lí phó tướng vội gật đầu, dẫn theo người của mình ỉu xiu đi ra khỏi “Sòng bạc Kim Xán Xán”, về bẩm báo lại với Bách Lí Huyền đang nằm rên trên giường.

Nhất thời, trong phòng lặng như tờ.

Bách Lí Lam và Hồ Li rất muốn hỏi Không Tử Viết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng không biết phải nói thế nào mới không làm Không Tử Viết tổn thương.

Không Tử Viết ngửa người nằm trên giường, khăn giọng: “Các người cũng đi đi, ta muốn ngủ một lát.”

Bách Lí Lam và Hồ Li đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng ra khỏi khuê phòng của Không Tử Viết, rồi đi làm chuyện mình cho là nên làm!

Hai người vừa rời khỏi “Sòng bạc Kim Xán Xán” thì Bách Lí Phượng đã kéo lão đại phu vội vàng vàng chạy về.

Không Tử Viết nhìn trần nhà như một con rôi gỗ, để mặc cho lão đại phu chặn trị cho mình.

Xong xuôi lão đại phu mới nhỏ giọng thì thầm to nhỏ với Bách Lí Phượng, sau đó cũng thùng thuốc rời đi.

Phòng đoán của Bách Lí Phượng được chứng thực, đôi mắt trắng lười liềm hay cười của gã lập tức tràn đầy ý muốn giết người! Nỗi căm hận như ngọn lửa bùng cháy gặm nhấm linh hồn gã, thiêu đốt lí trí gã! Gã chẻ nát cái bàn, quay người muốn đi tìm Vệ Đông Li!

Không Tử Viết bừng tỉnh sau tiếng vỡ vụn của cái bàn, khăn giọng nói: “Bách Lí Phượng, đừng đi.”

Bách Lí Phượng chạy tới bên giường Không Tử Viết như một con cuồng phong, nghiêng răng nói: “Đừng đi ư? Sao nàng lại bảo vệ hắn? Sao không cho ta đi?! Ta phải giết hắn! Giết! Hắn!”

Không Tử Viết tóm lấy tay Bách Lí Phượng, lạnh lùng nói: “Giết hắn? Thế thì quá đơn giản. Thù này, ta phải tự mình báo! Bách Lí Huyền, ta phải cắn đứt tay chân hắn, không cho hắn sống vui vẻ!”

Bách Lí Phượng sững người, “Hử? Bách Lí Huyền?”

Không Tử Viết quay qua nhìn Bách Lí Phượng, chua ngoa nói: “Sao thế, nhị ca của ngươi làm ta bị thương, còn không cho ta được báo thù sao?”

Bách Lí Phượng lập tức bày tỏ thái độ: “Tử Viết, bất kể kẻ làm nàng bị thương là ai, ta cũng sẽ tha cho hắn đâu!”

Khổng Tử Viết nhắm mắt lại, mệt mỏi nói: “Được rồi, ta không cần người phải khó xử, chuyện của ta thì ta sẽ tự giải quyết. Giúp ta lấy ít nước đi, ta muốn tắm rửa.”

Bách Lí Phụng gật đầu, nghĩ bụng: Hóa ra kẻ làm Tử Viết bị thương là Bách Lí Huyền mà không phải Vệ Đông Li! Cho dù kẻ làm nàng bị thương là ai, cho dù là nhị ca thì hắn cũng tha cho bỏ qua cho đâu!

Nước được mang tới, Khổng Tử Viết chân trần bước xuống giường, đi tới sau tấm bình phong, cởi tấm áo choàng ra vứt xuống đất.

Lúc này hình như cô đã phát hiện ra điểm bất thường.

Cô khom lưng, nhặt tấm áo choàng lên, để sát mặt nhìn kĩ, phát hiện mặt trái tấm áo có thêu một chữ rất đẹp---Li!

Khổng Tử Viết mờ mịt khó hiểu, hỏi Bách Lí Phụng đang trông ở ngoài cửa, “Người có biết ta về sông bạc như thế nào không?”

Bách Lí Phụng đáp ngay: “Đương nhiên là ta bế nàng về rồi!”

Khổng Tử Viết xiết chặt tấm áo choàng, lại hỏi: “Người bế ta về từ chỗ nào?”

Bách Lí Phụng hồn nhiên đáp: “Trong xe ngựa.”

Khổng Tử Viết nghi hoặc: “Xe ngựa?”

Bách Lí Phụng gật đầu, nói: “Ta trông thấy Vệ Đông Li bế một người đi từ trong ‘Bách Mi Các’ ra, sau đó ngồi trong xe ngựa. Ta dùng kế dụ hắn đi, rồi bế nàng được bọc trong áo choàng đi mất.”

Khổng Tử Viết sững người, giọng nói run rẩy khó kiềm chế nổi, “Người... người nói là Vệ Đông Li bế ta ra khỏi ‘Bách Mi Các’ ư?”

Bách Lí Phụng không phát hiện ra sự bất thường của Khổng Tử Viết, lập tức hỏi: “Tử Viết, nàng sao thế?”

Khổng Tử Viết không muốn cho Bách Lí Phụng lo lắng, đáp theo bản năng: “Không sao, không sao cả...” giọng nói càng lúc càng nhỏ, làn môi trở nên run rẩy.

Khổng Tử Viết hất màn lên, bọc mình lại, sau đó coi tấm áo choàng thành chứng cứ phạm tội khoác lên người mình. Cô đẩy cửa ra, chạy về nhà bếp, tiện tay cầm hai con dao thái rau chạy ra khỏi sông bạc, chân trần, mắt đỏ ngầu, mái tóc trắng rối tung như một con bò rừng chạy như điên về phía “Nam Sơn Cư” của Vệ Đông Li!

Bách Lí Phụng tưởng Khổng Tử Viết định đi tìm Bách Lí Huyền để báo thù, vì thế cũng bám theo cô, chuẩn bị đá cho Bách Lí Huyền hai cái bất cứ lúc nào!

Ai ngờ, giữa đường nhảy ra bốn tên Trình Giáo Kim chặn đường Bách Lí Phụng.

Bốn tên này chẳng phải ai khác mà chính là bốn ca ca của Tô Phồn Tĩnh! Huynh đệ Tô gia võ nghệ cao cường, mà còn có sở trường hợp tác bao vây. Bốn họ thấy tiểu muội nhà mình cả ngày buồn bực không vui, nghĩ bụng chắc chắn là vì Bách Lí Phụng, vì thế họ liền chuẩn bị nhất định phải mang được Bách Lí Phụng về, để gã và tiểu muội thành hôn.

Bách Lí Phụng một mình không địch lại bốn, cuối cùng bị người ta điểm huyết đạo, mắt trừng trừng nhìn Khổng Tử Viết biến mất chỗ rẽ góc phố.

Khổng Tử Viết chỉ một lòng một dạ muốn chém chết Vệ Đông Li, nào hay Bách Lí Phụng đã bị người ta bắt đi, lúc nào cô ước gì đập Phong Hỏa Luân, lập tức xông đến trước mặt Vệ Đông Li!

Trước cổng “Nam Sơn Cư”, Vệ Đông Li sắp ra ngoài làm việc liền nhìn thấy một vật thể không xác định đang xông về phía mình với một tốc độ cực nhanh! Khoảng cách gần lại, Vệ Đông Li liền nhìn thấy vật thể không xác định đó chân đất, mắt đỏ ngầu, nghiêng răng nghiêng lợi, tóc tai bù xù, tay cầm hai con dao thái rau, mặt mày hầm hầm chỉ muốn giết người.

Vệ Đông Li nhoen miệng cười. Xem ra, hồ cái sắp phát uy rồi.

Hắn ra hiệu bảo Tiêu Doãn không cần lo lắng, mình thì xoay người bước vào “Nam Sơn Cư”.

Khổng Tử Viết định gào “Người chó có chạy!”, nhưng vừa nghĩ tới lời này chẳng khác gì đánh rắm, người ta chẳng thể nào ngoan ngoãn đứng im đợi bị chém được. Nên cô bặm môi, cầm dao thái rau đuổi theo sau Vệ Đông Li, liều mạng chém hắn!

Bước chân Vệ Đông Li có vẻ không nhanh không chậm, nhưng vẫn luôn duy trì khoảng cách hai bước với Khổng Tử Viết, hai người đuổi nhau đến viện nơi Vệ Đông Li ở, hắn mới dừng bước, bất thành linh quay người lại, lạnh lùng nhìn Khổng Tử Viết cứ như... cứ như Khổng Tử Viết là kẻ thù không đội trời chung với hắn vậy!

Vệ Đông Li tự dưng quay lại dọa Khổng Tử Viết giật cả mình, bất giác cô nhảy về sau. Sau đó cô lại tức mình nhát gan, chẳng có tiến bộ gì cả! Cô muốn chửi như tát nước vào mặt tên Vệ Đông Li đề tiện vô si này, nhưng vì chạy như điên đến đây nên cổ họng khô rang, dù cô có muốn dùng chiêu sư tử Hà Đông thì cũng lực bất tòng tâm.

Khổng Tử Viết vừa thờ hồng học, vừa trừng mắt lờm Vệ Đông Li, ước gì có thể đập hấn xuống mười tám tầng địa ngục cho rồi!

Đáng lẽ theo phỏng đoán của Khổng Tử Viết, cho dù Vệ Đông Li có mặt dày mày dạn chối không nhận những gì hấn đã làm, thì ít nhất khi đối diện với ánh mắt thù hận của cô, ít nhất hấn cũng phải tỏ ra chột dạ chút đỉnh chứ nhỉ? Nhưng...nhưng...nhưng...con bà nó chứ, hấn có ánh mắt gì thế này? Sao lại căm hận nhìn cô như thế? Cô...có giết cả nhà hấn đâu cơ chứ? Cha nó chứ! Có phải hấn muốn đầu “ánh mắt thù hận” với bà đây không?! “Thù hận” của bà đây có thể so với vực sâu vạn trượng! Có thể so với Hoàng Hà ngập lụt đấy!

Thôi được rồi, chúng ta không quan tâm ánh mắt ai “thù hận” hơn nữa, chém chết người rồi tính sau!

Nghĩ đến đây, Khổng Tử Viết lại cầm con dao thái rau lên chém Vệ Đông Li!

Ai ngờ, thẳng nhãi Vệ Đông Li này lại đánh đòn phủ đầu, một chưởng đập nát cái bàn đá, âm u phẫn nộ quát: “Khổng Tử Viết, bản vương đang định đi tìm người, người lại tự nạp mình tới cửa! Được, được lắm!”

Khổng Tử Viết buộc phải thừa nhận rằng, hình tượng tàn bạo của Vệ Đông Li trong lòng cô chẳng ai có thể sánh bằng cả. Cho nên sau tiếng quát của hấn, tự dung Khổng Tử Viết rơi vào thế hạ phong, thành người bị kiểm chế.

Cho dù như thế, Khổng Tử Viết cây ngay không sợ chết đứng, thế nào cũng phải đòi công bằng về cho mình! Cô cầm con dao thái rau bên tay phải lên định chém cổ Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li đập vào cánh tay Khổng Tử Viết một cái, con dao trong tay cô liền văng ra, vèo một tiếng cắm vào tường.

Khổng Tử Viết hận nghiêng răng nghiêng lợi, há mồm định cắn cổ Vệ Đông Li! Hấn có thể đánh bay con dao trong tay cô, chẳng lẽ còn có thể đánh bay răng hàm của cô sao?

Ai ngờ, Vệ Đông Li bóp lấy cổ Khổng Tử Viết, không để cô lại gần cổ hấn.

Khổng Tử Viết hận quá, nhưng lại không dám làm bừa nữa. Cô đảo mắt, nghĩ tới Bách Lí Phượng, nhưng mãi chẳng thấy gã tới cứu giá. Tên khò này, rốt cuộc chạy đi đâu rồi?

Vệ Đông Li neoh mắt lại một con rắn nhìn chằm chằm Khổng Tử Viết, phán Khổng Tử Viết tội tử hình bằng hai câu sau. Hấn nói: “Khổng Tử Viết, người thật to gan! Đêm qua đã cưỡng ép làm nhục bản vương, hôm nay còn muốn giết người diệt khẩu!”

Khổng Tử Viết ngán người, nhìn Vệ Đông Li như nhìn thấy ma. Sao cô không hiểu ý của Vệ Đông Li chứ? Vì sao, vì sao chứ?

Vệ Đông Li thấy Khổng Tử Viết đại ra, liền buông lỏng bàn tay trên cổ cô, xoay người ngồi trên ghế mây, hình như rất mệt mỏi nhắm mắt lại.

Khổng Tử Viết thấy cơ hội như thế, bèn nắm chặt con dao trong tay trái, cắn môi như sắp rướm máu, cẩn thận lại gần Vệ Đông Li, định chém chết tên tai họa này đi! Cô không tin lời Vệ Đông Li, một tí cũng không tin! Kiên quyết không tin!

Thế nhưng, đương lúc cô nhìn thấy ngón tay mảnh dẻ trắng nõn của hấn khẽ day đôi mày cau chặt; lúc cô thấy vạt áo hấn rơi xuống, lộ ra cổ tay đầy vết bị trói; lúc cô nhìn thấy dưới cổ áo Vệ Đông Li đầy dấu hôn như ấn như hiện, cô liền sầm mụ, chỉ cảm thấy con dao thái rau trong tay rất nặng rất nặng!

Khổng Tử Viết nhớ đêm qua đúng là cô đã say rượu, rất nhiều kí ức đều biến thành mảnh vụn rời rạc, tóm lại là rất mơ hồ không rõ ràng. Nếu không phải vì không nhớ rõ, hôm nay cô cũng không đến nổi khai đao với Bách Lí Huyền, đã vậy còn để lại trên cơ thể người ta ba chữ đầy máu và nước mắt. Nếu cô đã có thể hiểu lầm Bách Lí Huyền thì cũng có thể hiểu lầm Vệ Đông Li phải không?

Lúc này, Khổng Tử Viết cực kì mâu thuẫn, không dám tin vào phán đoán của mình nữa. Khổng Tử Viết tròn tròn mắt, bưng tỉnh ngộ: “Phải nhỉ, ngày trước sao ta không nghĩ ra, loại người như người chắc chắn phải là đồng tính. Hi hi... hóa ra người là đoạn tụ!”

Vệ Đông Li mở choàng mắt, xiết chặt ngón tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta...không! Phải! Đoạn! Tụ!”

Khổng Tử Viết lập tức tận dụng cơ hội, nói: “Nếu người không phải đoạn tụ thì người thích phụ nữ. Cho nên đêm qua chắc chắn người đã chiếm được lợi của ta, bây giờ đã được lợi lại còn khoe mẽ!”

Vệ Đông Li liếc mắt nhìn Khổng Tử Viết ra vẻ ta đây một cái, sau đó chẳng buồn để ý đến cô nữa như khinh thường phí lời với cô vậy.

Khổng Tử Viết hơi bất an, cô thà rằng Vệ Đông Li và cô cãi nhau ỏm tỏi cũng không muốn thấy Vệ Đông Li chẳng buồn nói gì thế này. Nếu là ngày trước, cô có thể hiểu là Vệ Đông Li đang chột dạ, bây giờ lại khiến cô thấy Vệ Đông Li chẳng những không thêm nói chuyện với cô, mà còn ghét cô hơn.

Nghĩ cũng phải, Vệ Đông Li thân phận tôn quý vô cùng, mà còn đẹp đến nỗi người với thân cùng đổ kị, hấn mà muốn có một người phụ nữ chẳng dễ như trở bàn tay sao? Từ sắc mặt thế này, hấn là hấn chẳng buồn để trong mắt. Nếu không phải vì Bách Lí Huyền hạ thuốc hấn, khiến hấn không thể phản kháng, chắc chắn hấn sẽ một cước đạp mình tới Nam Thiên Môn rồi ấy chứ.

Khổng Tử Viết càng nghĩ càng kinh hãi, qua thái độ của Vệ Đông Li gần như cô đã kết luận đêm qua cô say rượu loạn tính, rồi cưỡng ép làm nhục Vệ Đông Li!

Còn dấu răng trên ngực trái của cô, chắc chắn là vì Vệ Đông Li thà chết cũng không chịu nên mới cắn cô!

Hu hu... sự thật quả thực khiến người ta khó có thể chấp nhận được!

Không Tử Viết gục đầu xuống, vừa thảm máng chửi hành vi say rượu của mình, vừa bực mình vì cái não ngắn của cô, còn chưa phân tích kỹ chênh lệch giữa mình và Vệ Đông Li đã chạy tới hỏi tội hân, thật là xấu hổ chết mất!

Lúc này cô muốn biến thành con bạch hổ biết bao để che đi vẻ mặt xấu hổ bằng lớp lông dày.

Vừa nghĩ như thế, Không Tử Viết lập tức phát hiện ra điều bất thường, sống lưng cô tự dưng hơi ngứa. Không Tử Viết thò tay ra tóm, thì... tóm được một cái đuôi!

Không Tử Viết chỉ sợ Vệ Đông Li biết được bí mật này, vội thảm cầu nguyện: “Đuôi ơi co lại đi, co lại đi! Đừng biến nhé, thế nào cũng đừng biến thành bạch hổ đấy!”

Vệ Đông Li phát hiện ra Không Tử Viết hơi kì lạ, hỏi: “Nàng đang cầm gì thế?”

Không Tử Viết giật mình, chột dạ gào lên: “Mông ta ngứa, ta gãi mông, được chưa hả?!”

Vệ Đông Li rất “quân tử” đáp lại một câu: “Nàng cứ gãi đi.”

Không Tử Viết không còn gì để nói, mím môi, không nói gì nữa. Lúc cô cảm giác được cái đuôi trong tay đã co vào trong người, cô mới yên tâm, thở phào một hơi, nghĩ bụng: Chẳng lẽ biến thân có thể được không chế bằng ý nghĩ? Coi bộ cô phải mau rời khỏi đây, rồi kiếm một chỗ để thử mới được.

Không Tử Viết lại ngẩng đầu lên, định chào tạm biệt Vệ Đông Li. Nhưng thấy Vệ Đông Li lại nhắm mắt, có vẻ như rất mệt mỏi, cô tự dưng lại nghĩ, coi bộ mình cũng rất dùng mảnh đấy chứ, chẳng những đè Vệ Đông Li dưới thân hầu hạ, còn hành hạ hân tới nồng nức này, hi hi... cô đúng là không phải dùng mảnh bình thường! Chắc cô cũng là một bông hoa lạ trên đời này nhỉ!

Nghĩ đến đây, tâm trạng ủ rũ của Không Tử Viết liền tan thành hư không, tâm trạng tự dưng ba phần tự mãn, hai phần kiêu ngạo, còn lại là năm phần đắc ý.

Không Tử Viết kiểm hãm vẻ mặt, không để Vệ Đông Li biết được mình đang vui, cố ra vẻ mặt của kẻ bị hại, quay người đi từng bước ra khỏi sân.

Không Tử Viết thắng lợi như mong muốn, Vệ Đông Li bất ngờ mở mắt ra, lạnh lùng hỏi: “Ngươi muốn trốn đi đâu hả?”

Không Tử Viết run rẩy, con dao thái rau trong tay trái rơi xuống sát ngón chân cô, cắm trên đất.

Vệ Đông Li đứng dậy, rào bước tới trước mặt Không Tử Viết, nhìn thẳng vào mắt cô, lạnh lùng nói: “Không Tử Viết, đêm qua ngươi cưỡng hiếp bản vương, chẳng những đã làm nhục bản vương, còn trói tay cản bản vương bị thương, đây chính là tội chết! Hôm nay, ngươi mang dao vào ‘Nam Sơn Cư’, âm mưu hành thích bản vương, đây là tội tru di cửu tộc! Phải bị lăng trì! Ngươi còn muốn trốn đi đâu? Ngươi còn có thể trốn đi đâu hả?! Ngươi đi đâu...!”

Không Tử Viết quyết đoán thật nhanh, lao vào người Vệ Đông Li, meo máo cầu xin: “Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng! Ta không cố ý, thật sự không cố ý mà! Vương gia đại nhân độ lượng, coi như... coi như phiêu kỹ miễn phí đi vậy.” Vừa thốt ra câu này, Không Tử Viết chỉ muốn đâm đầu vào tường chết quách đi cho rảnh! Cô... chẳng có khí phách gì cả!

Thế nhưng Vệ Đông Li không nhượng bộ. Hân đẩy Không Tử Viết ra, rất nghiêm túc nói: “Bản vương không thích phiêu kỹ.”

Không Tử Viết lập tức sấp lại gần, cười lấy lòng nói: “Thế... vương gia thích gì ạ?” Cái mặt luồn cúi này, cô cũng phải khinh bỉ chính mình!

Vệ Đông Li trầm ngâm một lát, rồi bảo: “Trước mắt, bản vương đang thiếu một tỳ nữ bên cạnh.”

Không Tử Viết lập tức ưỡn ngực, hùng hồn nói: “Vương gia yên tâm đi, ta nhất định... nhất định sẽ tìm một tỳ nữ thích hợp nhất cho ngài ạ.” Nguy hiểm quá, suýt nữa thì bán mình đi rồi.

Vệ Đông Li cười với Không Tử Viết, nụ cười ấy khiến da đầu Không Tử Viết run hết cả lên, cuối cùng chỉ có thể cắn răng, giậm chân nói: “Nếu Vương gia không chê, ta... ta sẽ làm tỳ nữ cho ngài vậy!”

Vệ Đông Li neoh mắt, tay chỉ chỉ vào ngực Không Tử Viết, “Bản vương cần một kẻ biết trung thành và nghe lời tuyệt đối cơ.”

Không Tử Viết mắt tự nhiên tránh ra sau, bụng thảm chửi rủa: Dám chọc ngực bà à, tay ngươi sẽ bị thối rữa!

Vệ Đông Li lạnh lùng nhìn Không Tử Viết, hỏi: “Sao thế, đừng chạm một chút cũng không được sao?”

Không Tử Viết lập tức bước lên, nghiêm mặt, ưỡn ngực, trầm giọng quát: “Sờ thỏa thích.”

Lần này, Vệ Đông Li lại không ra tay nổi nữa.

Không Tử Viết lên thở phào một hơi, lúc Vệ Đông Li quay người đi về phía cái ghế mây, cô rất dừng cảm dụng ngón tay giữa của mình lên.

Ai ngờ, Vệ Đông Li tự dung quay lại hỏi: “Động tác ấy của ngươi nghĩa là gì?”

Không Tử Viết im lặng, đành phải nói qua quýt: “Nghĩa là... là ‘ngài đi nhé’.”

Vệ Đông Li gật đầu, khom lưng rút con dao thái rau trên đất lên, ngón tay búng vào mặt dao, thản nhiên nói: “Hóa ra là như vậy. Bản vương còn tưởng đêm qua ngươi dựng ngón giữa như thế, mồm còn phun ra một chữ ‘làm’.”

Không Tử Viết ngửa mặt nhìn trời thờ dài, suýt nữa thì lệ rơi thành sông. Thật là mắt mặt, mắt mặt tới mức này cũng coi như là trước nay chưa từng có.

Vệ Đông Li xoay người ngồi lên ghế, nói: “Tối nay tới phòng của bản vương để hầu hạ đi.”

Không Tử Viết há hốc mồm, chỉ muốn hỏi Vệ Đông Li, rốt cuộc “hầu hạ” của hần có ý gì vậy? Chỉ mong Vệ Đông Li không bị cô “nhất gian chung tình”. Thôi được rồi, cứ cho không “nhất gian chung tình” thì Vệ Đông Li ngày đêm nhìn dáng người này, gương mặt quyến rũ này, tính cách cá tính này của cô mà muốn lâu ngày không sinh tình sợ là cũng khó đấy ạ!

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết không khỏi bắt đầu tính toán. Cô giả bộ vâng lệnh, nói: “Vương gia, xin cho ta về sông bạc thu dọn đồ ít đồ.”

Vệ Đông Li không mặn không nhạt nói: “Ồ trong ‘Nam Sơn Cư’ này, hần là không thiếu đồ cho ngươi dùng đâu.”

Không Tử Viết kiên quyết nói: “Xin Vương gia cho phép để ta trở về nói rõ, cái sông bạc đó là ta đã bỏ tâm huyết ra, không muốn cứ thế mà buông tay mặc kệ. Làm người phải đến nơi đến chốn.”

Vệ Đông Li đắm chiêu nói: “‘Làm người phải đến nơi đến chốn’, câu này hay lắm. Bản vương cho phép ngươi về nói rõ, cái gì nên dứt thì chém đi. Từ nay về sau, ngươi chính là người của bản vương. Phải nhớ ai mới là chủ tử của ngươi, ai mới là... người đàn ông của ngươi!”

Không Tử Viết nhũn chân, suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

Hả, hần nói cái gì? Không Tử Viết thấy chắc mình nghe nhầm. Không phải chỉ là một đêm đôi bên “nói liên sâu sắc” thôi sao, không đến mức gì mà đàn ông gì gì chứ? Chuyện bé xé ra to, chuyện bé xé ra rồi, Không Tử Viết gục đầu như một con gà trội bại trận, dần dần đi ra khỏi “Nam Sơn Cư”.

Cô ngửa đầu nhìn trời, không khỏi thờ dài. Rõ ràng trời xanh mây trắng, vì sao trong mắt cô lại biến thành mây đen đầy trời thế này? Cô cúi đầu nhìn đường, càng không biết đâu mới là con đường dẫn đến hạnh phúc đây?

Kiếp này, rốt cuộc cô sống vì cái gì đây?

Không Tử Viết khẽ than một tiếng, vừa định bước đi liền bị Tiêu Doãn chặn lại.

Cô nhíu mày, rất bất thiện hỏi: “Làm gì đây?”

Tiêu Doãn khom mình, hai tay dâng lên một đôi giày bó trắng như tuyết, đáp lại tỉ mỉ: “Chủ tử sai thuộc hạ đưa đôi giày này cho Không cô nương.”

Không Tử Viết ngần ngại, không dám tin Vệ Đông Li cũng có một ngày biết quan tâm người khác như thế. Tuy cô rất muốn có khí phách quát một tiếng ‘không cần’, nhưng gan bàn chân đã bắt đầu lên tiếng, gào lên ‘nhận đi, nhận đi, lòng bàn chân đau quá’.

Ôi... cô đành nhận lấy ý tốt này của Vệ Đông Li vậy. Để lúc hần đi đầu thai cũng có thể tự hào nói một câu---kiếp này hần cũng đã từng quan tâm người khác, đã làm việc tốt tặng giày.

Không Tử Viết cầm lấy đôi giày bó trắng như tuyết ấy, lồng chân vào. Đi được hai bước liền phát hiện ra tuy giày hơi to, nhưng đi rất thoải mái.

Không Tử Viết đen mặt, hỏi: “Hần kiếm được giày ở đâu thế, sao to thế này hả?”

Tiêu Doãn cụp mắt xuống đáp: “Hồi Không cô nương, đôi giày này là do chủ tử cởi từ chân mình ra cho cô nương ạ.”

Không Tử Viết buồn nôn, nhắc chân lên định vứt đôi giày ra. Ai mà biết Vệ Đông Li có bị hôi chân hay không, dám lấy giày mình đã đi để cho cô!

Tiêu Doãn nhanh tay ngăn lại: “Không cô nương đợi một chút. Chủ nhân đã nói, nếu cô muốn chân trần mà về để luyện sức chịu đựng cho lòng bàn chân, thì chủ tử sẽ lệnh cho thuộc hạ rải mảnh thủy tinh vỡ dọc đường đi ạ.”

Đáng lẽ Không Tử Viết còn có chút xiu cảm động dành cho Vệ Đông Li, giờ chỉ còn sót lại lửa giận không thể nào trút được. Cô giậm chân trút giận, hung dữ nói: “Về nói cho Vệ Đông Li biết, giày rất đẹp, mỗi tội quá thoải mái!”

Tiêu Doãn ngẩng đầu nhìn Không Tử Viết một cái, ý của ánh mắt ấy có thể hiểu như sau---ngươi thật biết phụ lòng tốt của người khác!

Không Tử Viết không để ý tới Tiêu Doãn nữa, hất cảm tức giận mà đi luôn.

Trong “Nam Sơn Cư”, Vệ Đông Li để chân trần thích ý nằm trên ghế như một con mèo Ba Tư được ăn no uống say.

Hắn nghĩ tới khuôn mặt đờ đàng sát khí của Không Tử Viết, nghĩ tới vẻ mặt ảo não sau khi kinh ngạc của cô, nghĩ tới sự nhiệt tình đêm qua của cô, nghĩ tới mọi thứ về cô, hắn không nhận được nhoeo miện cười, nheo mắt lại, ngửa đầu nhìn trời cao, hắn chợt cảm thấy bầu trời thật xanh, và hôm nay thật đẹp trời.

Tuy hắn không hiểu tình yêu, nhưng lại rất giỏi đoán lòng người. Hắn biết, nếu hắn nói thật mọi thứ sẽ chỉ khiến cho cô gái ngốc nghếch kia hận hắn. Nếu hắn đã muốn nàng thì không cho phép nàng hận hắn!

Sau khi gặp Không Tử Viết, hình như hắn đã trở nên tham lam. Chẳng những muốn có được con người nàng, còn muốn cả... trái tim nàng! Vì thế, lừa nàng, hắn lấy làm rất vui.

Lừa gạt, lừa gạt, lừa gạt có lúc cũng rất tốt.

Không Tử Viết nàng chưa bao giờ lừa hắn sao?

Thực ra, hắn chỉ cần dùng ít thủ đoạn là có thể khiến nàng hiện nguyên hình! Nhưng... hắn sợ, hắn sợ những câu chuyện liên quan tới yêu ma quỷ quái kia là sự thật, hắn sợ sau khi yêu tinh bị con người lật tẩy thân phận sẽ dứt khoát bỏ đi. Cho nên, hắn dùng lòng hiếu kỳ của mình xuống, không hỏi, không thăm dò gì cả.

Từ nói, không thể nói.

Từ Viết, còn có gì không thể nói đây?

Từ Viết, Từ Viết.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lừa dối giết người không đền mạng

Không Tử Viết biết Tiêu Doãn vẫn luôn bám theo mình như hình với bóng. Cô rất bức mình, nhưng lại phải giả vờ như không hay biết, ngoan ngoãn về sông bạc, sau đó cố tình gây rối, thừa cơ hội mò ra hậu viện chạy vào khuê phòng của mình rồi trốn trong mật thất.

Trong mật thất, cô thử biến thân bằng suy nghĩ, kết quả... chẳng có tác dụng gì cả. Cô nản lòng nằm vật ra đất, mơ màng ngủ thiếp đi.

Vừa tỉnh lại, Không Tử Viết chỉ thấy đói cồn cào ruột gan.

Cô nuốt nước miếng, cẩn thận đi ra khỏi mật thất, ôm theo hộp châu báu của lão chường quỳ để lại, vớ bữa lấy hai món rồi gói ghém kỹ càng trong mũ của áo choàng. Còn lại thì để vào chỗ cũ để chứa một đường lui cho mình.

Cô vấn tóc lên, cố định mái tóc bằng cái thìa gỗ lấy ra từ trong mật thất, sau đó đội mũ lên che khuất mặt đi.

Lúc này trời đã xẩm tối, cô không lảng nhảng nữa, bèn lén mò ra sông bạc, thuê lấy một chiếc xe ngựa chạy ra ngoài thành.

Cô không tính ở lại đây nữa.

Chỉ trong một ngày một đêm, chẳng những cô đã “gi” Vệ Đông Li, còn đâm Bách Lí Huyền bị thương nữa. Chỉ trong một ngày cô đã liên tiếp làm hai Vương gia bị thương, đồng thời đắc tội với cả hai nước Hồng, Duệ. Nói như thế, cô đứng không phải loại trâu bò bình thường!

Trước mắt, cô không muốn làm tỷ nữ cho Vệ Đông Li, cũng không muốn ngồi nhà lao, lối ra tốt nhất chính là bỏ trốn, trốn càng xa càng tốt.

Còn bọn Hồ Li, đợi cô yên ổn rồi sẽ tìm cơ hội báo tin cho bọn họ vậy. Bây giờ chạy thoát thân mới là quan trọng nhất.

Không Tử Viết giục mã phu, bảo ông ta đi nhanh hơn.

Ai dè giữa đường thì bị người ta bắt cóc.

Không Tử Viết cuống quýt nhảy xuống xe, còn chưa kịp chống cự thì đã bị người ta đập cho ngất xỉu luôn rồi.

Không Tử Viết bị tạt nước tỉnh lại.

Bởi vậy, từ giây phút cô tỉnh lại, cô liền nhận thức được một sự thật vô cùng tàn khốc---cô rất xui xẻo đã rơi vào trong tay của Bách Lí Huyền rồi.

Đúng như dự đoán, Không Tử Viết vừa mở mắt ra đã thấy cái mặt dữ tợn đang nghiêng răng nghiêng lợi của Bách Lí Huyền.

Bộ não của Không Tử Viết hoạt động nhanh để tìm cách thoát thân. Đầu tiên, cô phải thừa nhận rằng mình không thể chịu được cực hình, thứ hai, cô cũng phải thừa nhận rằng cô hơi áy náy chút đỉnh với Bách Lí Huyền, cuối cùng, cô buộc phải thừa nhận rằng, có lẽ làm một tỳ nữ trong phủ của Vệ Đông Li mới là sự lựa chọn hoàn hảo nhất. Tuy Vệ Đông Li ở Hồng Quốc, nhưng tên biến thái ấy là kẻ không phải ai cũng dám chọc vào. Con người ấy nham hiểm quá sức mà!

Ôi...hối hận cũng đã muộn rồi. Giờ cô phải bảo vệ mình thế nào đây?

Nếu Bách Lí Huyền thăm vấn cô sao lại đâm hấn bị thương, cô phải trả lời thế nào bây giờ? Chẳng lẽ thú thật rằng ta tưởng người làm ô uế sự trong sạch của ta, nên mới để lại ba chữ cực kì có ý nghĩa trên người người ư? Còn vì sao lại muốn ra tay cắt phăng đi chỗ kín của người, chẳng qua cũng chỉ vì thương nhớ Vương gia, nên muốn cắt gì đó để làm đồ lưu niệm sao?

Hừm, nếu cô mà dám nói thế, chắc chắn Bách Lí Huyền sẽ băm sống cô!

Cho nên mới nói, sự thật mất lòng, nói dối vẫn hay hơn.

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết nhìn Bách Lí Huyền bằng ánh mắt tự cho là thâm tình, dịu dàng gọi một tiếng: “Huyền, cuối cùng chàng cũng tìm thấy ta rồi.”

Bách Lí Huyền rung mình, cái bàn ủi trong tay suýt nữa thì rơi xuống đất. Hắn đề phòng nhìn mặt điên Không Tử Viết, không biết cô lại sắp giờ trò gì ra đây.

Thú thật, từ bé tới lớn Bách Lí Huyền chưa từng sợ hãi quá mức, sáng sớm hôm nay bị Không Tử Viết hành hạ như thế, dọa hấn suýt nữa thì đi gặp ông bà tổ tông rồi. Đương nhiên, chính vì như thế nên Bách Lí Huyền hơi sợ Không Tử Viết. Nhất là vừa thấy Không Tử Viết nhìn mình bằng đôi mắt đen vàng ấy, hắn liền cảm thấy vết thương lại đau buốt.

Không Tử Viết ngân ngấn nước mắt nhìn Bách Lí Huyền, khẽ than một tiếng, buồn bã nói: “Huyền, chàng có điều không biết. Ta đã đợi chàng ngàn năm nay rồi.”

Khóe miệng Bách Lí Huyền bắt đầu giật giật, chân cẳng bắt đầu bị chuột rút, run run hỏi: “Người...người có ý gì hả?”

Không Tử Viết thấy kẻ địch sập bẫy, bụng mừng thầm, liền nghiêm túc diễn kịch tiếp: “Huyền, chàng có thấy mái tóc bạc này của ta? Có thật là không cảm thấy gì không?”

Bách Lí Huyền chẳng hiểu gì cả, theo bản năng lùi về sau một bước, đề phòng hỏi: “Rốt cuộc người có ý gì hả?”

Không Tử Viết nhìn vào mắt hắn, chân thành nói: “Huyền, chàng nghe ta nói. Một ngàn năm trước ta vẫn còn là con thỏ ngọc của Hằng Nga, vì lên xuống phạm giới nên bị trời phạt. Lúc ấy, chàng là minh quân một nước được vạn dân ca tụng. Chàng thấy ta đáng yêu liền ôm ta vào lòng, mới khiến ta tránh được một kiếp.”

Từ đó ta biến thành hình người, ân ái triền miên cùng chàng.

Không ngờ, có một con hồ li đực có ý với chàng, lên dụ dỗ chàng. Ta giận quá bỏ đi, chớp mắt đã ngàn năm rồi.

Kiếp này ta đã nghĩ thông suốt rồi, cho dù chàng có bao nhiêu người đàn bà thì ta vẫn muốn là người chàng yêu nhất! Kiếp này, ta đã tu thành chính quả, liền hạ phạm bảo on, ta muốn giúp chàng nhất thống thiên hạ, cũng muốn gắn bó suốt đời cùng chàng. Mà chàng...đã không còn nhớ ta nữa rồi.” Nói đến đây, Không Tử Viết rom rom nước mắt thật là đáng thương.

Bách Lí Huyền hơi dao động, nghi ngờ nhìn Không Tử Viết hỏi: “Nếu những điều người nói là thật, thế thì tại sao người lại khắc ba chữ kia trên ngực bản vương hầu?”

Không Tử Viết khẽ than một tiếng, nói: “Huyền, chàng không biết rồi. Nếu ta không khắc ba chữ đó trên ngực chàng, thì chàng đã...đã xuống suối vàng từ lâu rồi.”

Bách Lí Huyền kinh hãi, “Hả?”

Không Tử Viết đáp: “Ta đã bói một quẻ cho chàng, biết được chàng mê mẩn sắc đẹp của Vô Song Vương gia, hạ thuốc rồi muốn chót nhà hắn. Nhưng chàng lại không biết, một ngàn năm trước tên Vô Song Vương gia ấy từng là...là một đóa hoa bi ngạn. Hắn tu luyện nhờ hút hồn phách của các quý hồn, nên thân oán khí rất nặng. Những oán khí đó theo hắn đầu thai chuyển thế, bám lên thân hắn, người xung quanh không thể nào nhìn thấy được.

Chàng có ý đồ quấy rối hắn, những oán khí đó tự nhiên sẽ quấn lấy chàng, chẳng qua chàng không nhìn thấy mà thôi. May mà ta đã tu luyện đắc đạo. Liều một thân tu vi này khắc chú ngữ trên ngực chàng mới đuổi được những oán khí ấy đi. Cũng vì thế giờ ta chẳng khác gì người phạm, sợ là phải tình dưỡng ba bốn tháng nữa mới có thể phục hồi pháp lực. Nếu Huyền không tin thì có thể hỏi thăm xem, Không Tử Viết ta ngày trước có phải là tóc đen hay không? Chỉ vì muốn cứu Huyền nên mới bạc trắng đầu trong một đêm thế này, nhưng ta...không hối hận!” Không Tử Viết thâm tình nhìn Bách Lí Huyền, cơ thể không cầm được run rẩy.

Trong mắt Bách Lí Huyền, Không Tử Viết run rẩy là vì quá kích động. Kì thực thì Không Tử Viết thấy buồn nôn với chính mình, rất muốn ói.

Bách Lí Huyền bị câu chuyện của Không Tử Viết mê hoặc, không cảm được bắt đầu hoang tưởng mình sẽ nhất thống thiên hạ, có được hậu cung ba ngàn giai lệ, nhìn từ trên cao xuống được vạn dân kính ngưỡng như thế nào. Tuyệt vời, tâm trạng này thật là tuyệt vời!

Hắn vô thức tiến lên một bước, định ôm Không Tử Viết, ôm lấy cơ thể quyến rũ của cô, ôm lấy giấc mộng nhất thống thiên hạ của hắn! Dù hắn còn chưa đăng cơ lên làm Hồng Đế, nhưng con người ta không thể hạn chế tầm mắt trước mắt được, không phải sao?

Bách Lí Huyền nôn nóng, khiến vết thương của hắn lại đau nhức, hồi phục lại chút tỉnh táo, hắn hơi sinh lòng hoài nghi.

Bảo không tin lời Không Tử Viết thì lại cảm thấy cô nói rất chân thực. Nhất là ánh mắt cô nhìn hắn, cái đó gọi là chân tình lộ lộ đấy! Bảo tin lời của Không Tử Viết thì lại thấy mọi thứ không thể tưởng tượng được, quả thật... khiến người ta không dám tin.

Dẫu sao Bách Lí Huyền cũng không phải kẻ đầu óc đơn giản, hắn ngẫm nghĩ chuyện này hồi lâu, sau đó nói: “Người khác chú ngữ ở ngực bản vương, bản vương có thể chuyện cũ bỏ qua. Nhưng nếu người yêu bản vương, thì... tại sao lại lấy kéo định cắt chỗ kín của bản vương hả?! Người còn gì để giải thích?!”

Không Tử Viết đỏ bừng mặt, xấu hổ nói: “Người ta làm thế bao giờ? Chẳng qua người ta nhớ ‘nó’, muốn gần gũi nó thôi mà. Trùng hợp tay đang cầm kéo mà thôi. Huyền, người ta đã cô đơn một ngàn năm rồi đấy.” Nói xong còn ưỡn bộ ngực cỡ D lên, bắt chước y chang một mỹ nữ đang tư xuân!

Không Tử Viết thấy Bách Lí Huyền nuốt nước bọt ừng ực, liền nghiêm túc nói tiếp: “Huyền, chàng nhìn ta có phải thấy rất quen không? Chàng nhìn vào mắt, lông mày, bờ môi này của ta, chàng... nhìn ngực ta, có phải có cảm giác tim đập nhanh hơn không?” Không Tử Viết liếm môi, rồi uốn éo cơ thể thành đường cong chữ S khiến đàn ông phải huyết mạch dâng trào.

Sinh lí của Bách Lí Huyền đập chết tâm lí của hắn, càng nhìn càng thấy Không Tử Viết rất quen, nhất là đôi mắt đen vàng kia, hình như đã từng nhìn thấy từ rất lâu rồi, trên thực tế, đúng là hắn đã từng nhìn thấy, chẳng qua lúc ấy Không Tử Viết vẫn là một con bạch hổ, mà không phải phụ nữ mà thôi.

Không Tử Viết thấy mưu kế sắp thành, lập tức nũng nịu: “Huyền, mau cởi trói cho người ta đi, người ta đói quá đi mất.”

Đúng lúc này, thị vệ ngoài nhà lao nói với Bách Lí Huyền: “Vương gia, hôm nay là sinh nhật của Hoàng hậu nương nương, đã tới giờ thiết yến trong cung rồi ạ.”

Bách Lí Huyền giật mình bừng tỉnh, mải mê nhìn cơ thể Không Tử Viết, sau đó trầm giọng sai tên thị vệ: “Cởi trói cho nàng ta, trông coi cho kĩ, bằng không sẽ hỏi tội người đấy!”

Tên thị vệ nhận lệnh, cởi trói cho Không Tử Viết khỏi cái cọc gỗ.

Bách Lí Huyền ôm ngực, nghiêng răng ra khỏi nhà lao.

Không Tử Viết xoa cổ tay vừa đặt lên ghế hùm, phản kích không thôi vì chiến tích đầu của mình, càng lúc càng cảm thấy mình có tài năng lừa gạt giết người không đền mạng. Vừa nghĩ thế, cô lại cảm thấy mình thật quá giỏi. Lần sau cô phải luyện tập với tên Vệ Đông Li, để xem có thể lừa hắn quay như chong chóng không mới được. Nếu thành công thì cô chính là thiên hạ vô địch rồi. Vừa nghĩ thế, vết trầy trên tay Không Tử Viết liền khá hơn hẳn.

Cô vươn tay mò mò cái mũ áo choàng, thấy bọc châu báu chưa bị người ta tìm được, không khỏi vui mừng chạy như điên ra đến cửa, nói với tên thị vệ canh gác: “Vị đại ca này, nếu ta cho huynh rất nhiều châu báu, huynh có thể châm chước thả ta ra được không?”

Tên thị vệ lạnh lùng nhìn Không Tử Viết, nói ngắn gọn: “Không thể.”

Không Tử Viết chưa từ bỏ lại hỏi tiếp: “Sao lại không thể? Huynh có tiền rồi thì có thể cao chạy xa bay mà.”

Tên thị vệ hừ một tiếng khinh thường, nói: “Có tiền cũng chẳng còn mạng mà tiêu!”

Không Tử Viết bực mình, nhưng vẫn nở nụ cười rạn rở, “Ha ha...ta nói chơi thôi. Phiền vị đại ca này chuẩn bị cho ta ít thức ăn, ta hơi đói rồi.”

Tên thị vệ không thèm để ý đến cô, cảm thấy người này đúng là đầu óc có vấn đề. Đã vào hình phòng của Huyền Vương phủ mà còn muốn ăn ngon? Đúng là nằm mơ!

Không Tử Viết cũng không nổi cáu, chỉ nhún mày, thông thả nói với tên thị vệ: “Lúc Vương gia đi có bảo người chăm sóc ta cho ‘kĩ’. Người, tốt nhất là đối xử với ta tốt chút, không thì đợi có ngày ta lên làm Vương phi rồi, nhất định sẽ cho người biết mùi!”

Tên thị vệ nghe thế, chỉ cảm thấy da đầu run lên. Ban nãy cuộc đối thoại của người phụ nữ này và Vương gia, hắn nghe thấy rõ ràng. Dù biết rõ người phụ nữ này đang lừa gạt Vương gia, nhưng người trong cuộc thường u mê, hắn cũng không tiện nói nhiều. Với lại, càng lúc hắn càng cảm thấy người phụ nữ này rất không đơn giản, nói trắng ra là thần côn đồ hạng nhất! Xử lí không khéo, có ngày có thể cô ta sẽ bò lên vị trí Vương phi không chừng.

Nghĩ đến đây, tên thị vệ lập tức cười cười, rất biết điều mà đi chuẩn bị thức ăn cho Không Tử Viết.

Ăn được lưng dạ, Không Tử Viết lại muốn đi vệ sinh. Cô sai tên thị vệ xách xô lên cho mình, tên thị vệ ghét cô phiền phức bèn giả vờ như không nghe

thấy gì. Không Tử Viết không biết làm thế nào, đành chạy tới góc chết hình phòng, đặt cái bát com trống không xuống làm bộ, xé một miếng vải màn trên người làm giấy để dùng.

Xong xuôi cô liền thở phò một hơi nhẹ nhõm, lại ngồi lên ghế hùm, quan sát tỉ mỉ xung quanh, hi vọng tìm thấy một lối thoát.

Cô biết rõ Bách Lí Huyền không ngu, chẳng qua bị cô lừa nên đầu óc choáng váng chút đỉnh mà thôi. Đợi hần nhận ra thì mình chỉ còn nước chết. Bây giờ mà không chạy thì còn đợi đến lúc nào? Sau đó, khóc trong nhà lao tối om om, ngoài trời buồn nôn ra, cả cái cửa sổ cũng không có đâu!

Không Tử Viết cụp vai xuống, than thở, tự dưng ánh mắt bị một luồng sáng nhiều màu thu hút. Cô nheo mắt lại, cẩn thận lại gần, liền nhìn thấy một viên châu trong suốt lóng lánh trong đồng bài tiết của mình!

Cha mẹ ơi, nghe nói sau khi yêu quái tu luyện thành tinh, trong bụng đều có một viên nội đan. Viên nội đan của cô không phải đã bị cô ị ra ngoài rồi đấy chứ?

Tên thị vệ thấy Không Tử Viết mãi không có động tĩnh gì, sinh lòng nghi ngờ, thò đầu vào gào lên: “Này, người ngồi đó nhìn gì thế hả?”

Không Tử Viết không buồn ngoảnh đầu lại đáp: “Ta đang nhìn mấy con giun đũa ta vừa ị ra, người đoán xem có mấy con?”

Bụng tên thị vệ cuộn cuộn, hần vội quay đầu đi nôn thốc nôn tháo, quyết định không nói thêm một câu nào với Không Tử Viết nữa! Người phụ nữ này thật dữ dội mãnh quá!

Không Tử Viết nhìn viên châu trong suốt kia, càng nhìn càng thấy thích. Cô đứng dậy, kiểm tra một cái kim sắt, nhưng sợ ý kẹp ngón tay chảy máu. Cô cũng không quan tâm lắm, vẩy vẩy ngón tay chảy máu kia, sau đó nín thở gấp viên châu trong suốt kia từ trong đồng phân và nước tiểu ra.

Viên châu trong suốt kia phát ra một luồng ánh sáng nhiều màu trong hình phòng âm u, Không Tử Viết nhìn mà mắt sững miệng đơ.

Cô quay lưng lại với cửa, ngồi xuống ghế hùm, rồi lại xé một miếng vải màn trên người ra, nhin buồn nôn lau chùi viên châu ấy sạch sẽ, sau đó mân mê nó trong tay.

Thế nhưng, chuyện khiến cô không ngờ tới đã xảy ra!

Viên châu trong suốt ấy dính phải máu của cô, sau đó cứ bám lấy hút máu của cô như một con đĩa, viên châu này cũng biến thành màu đỏ máu!

Không Tử Viết thử lấy áo choàng cọ vệt máu trên viên châu, nhưng chùi thế nào cũng không hết! Lúc này nó giống như một viên mã não đỏ tươi chất lượng tạm được, nhìn có vẻ chẳng quý giá lắm, nhưng cũng đáng mấy tiền. Hóa ra báu vật có giá trị đích thực đều rất khiêm tốn. Khiêm tốn quả nhiên là đỉnh cao của khoe khoang.

Không Tử Viết bụng đầy nghi hoặc nhìn viên châu đã biến thành mã não đỏ kia, nghĩ kĩ lại chuyện đã xảy ra mấy ngày hôm nay, trong đầu lóe một tia sáng, cuối cùng cũng nghĩ ra lai lịch của nó!

Nếu cô đoán không nhầm thì viên châu này từng thuộc về Trương viên ngoại. Lão ta khảm nó trên cái mũ quả dưa, nhưng lại bị Bách Lí Phụng đánh văng ra chui vào mồm cô. Viên châu này hẳn phải trong suốt, nhưng lại biến thành ngọc phi thủy trong tay Trương viên ngoại, sau đó qua quá trình tinh lọc trong hệ tiêu hóa của cô, nó lại trở về vẻ ban đầu. Cuối cùng, nhiễm phải máu của cô, nó lại biến thành một viên ngọc mã não đỏ.

Không Tử Viết nắm chặt viên châu trong tay, từ từ nhếch mép cười. Có lẽ có một ngày cô già rồi, cô sẽ ngồi trên xích đu, nói với đám con cháu của mình rằng: Nhớ hồi trẻ, ai cũng tranh nhau cướp đoạt “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, chẳng qua nó chính là thứ bà đây đã ị ra được!

Đợi đã đợi đã, ai tranh ai cơ?!

Không Tử Viết nào sung sướng, nào vui vẻ, ước gì có thể cầm “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” lên hôn vài cái! Đương nhiên, nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn không có can đảm này.

Cô biết “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” rất quý giá, vì thế liền dùng chiêu “vàng thau lẫn lộn” giấu “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” vào trong mũ lẫn lộn với những món châu báu khác.

Đương lúc cô vừa làm xong mọi thứ thì cửa hình phòng đột nhiên được mở ra, hai gã thị vệ chẳng nói chẳng rằng túm tay cô lên, xách cô ra khỏi hình phòng nhét thẳng vào một cỗ xe ngựa.

Không Tử Viết chẳng hiểu gì, không biết những kẻ này muốn mang mình đi đâu, cô muốn vén rèm lên xem tình hình bên ngoài thì bị một nha đầu lờm cho, chỉ cần cô khẽ nhúc nhích thì ngón tay nha đầu đó cũng sẽ nhúc nhích theo cô, có vẻ như muốn dùng bạo lực để giải quyết vấn đề vậy.

Không Tử Viết thầm cười gằn một tiếng, bèn nhắm mắt dưỡng thần, đợi số phận kì lạ sắp tới. Những người này để cô ngồi xe ngựa thì có thể hiểu tạm thời sẽ không giết cô. Cho nên cô cũng mặc kệ, tạm xem tình thế ra sao rồi tính sau.

Xe ngựa chạy nhanh, khoảng nửa canh giờ sau thì dừng lại.

Khiến cô không thể tưởng được chính là, mình đã ngược xuôi ngang dọc cuối cùng lại tới hoàng cung Hồng Quốc!

Nhìn thấy Không Tử Viết mặc quần áo kì dị, Trương công công quân sự nhũn mảy, nhần nhỏ, cái mặt trắng toát y chang một đóa cúc già.

Lão đã được Bách Lí Lam dặn dò đứng đợi ở đây, để sửa sang cho Không Tử Viết, dạy cô ít lễ nghi cung đình, không để cô sai lầm gì trước mặt thánh thượng. Nhưng một Không Tử Viết thế này thật là làm cho lão chẳng biết đường nào mà lần.

Trương công công nghiêng rằng, vừa định mang Không Tử Viết đi rửa mặt chải đầu, thì nhìn thấy Lí công công bên cạnh Hồng Đế chạy tới thúc giục: “Mau lên, thánh thượng đã chờ bực cả mình rồi!”

Trương công công đáp một tiếng, biết không thể kéo dài thêm nữa, đành dẫn Không Tử Viết tới “Ngọc Trường Viên”.

Lúc này Không Tử Viết rất căng thẳng, càng lúc càng hồi hận vì mình đã quá xúc động khắc ba chữ kia lên ngực Bách Lí Huyền. Ôi... nếu lúc ấy không phải Vệ Đông Li đánh ngất cô thì Nhị Vương gia bây giờ sẽ biến thành “Vô Nhị Vương gia” rồi.

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết cười nhếch mép, thấy mình rất có phong thái của một đại tướng quân. Nhất là lúc đối mặt với sống chết, cô vẫn còn có thể vui vẻ thế này, thật đúng là trâu bò mà!

Còn vì sao Không Tử Viết tự dung thay đổi tâm trạng, lúc cô bước vào “Ngọc Trường Viên” thì mọi người nhìn thấy một cảnh tượng cực kì kì dị thế này, một cô gái quần tằm màn rách te túa làm áo váy, cổ cài một tấm áo choàng siêu dài màu xanh đậm, chân còn đi một đôi giày bó trắng của nam, mái tóc trắng bạc cài một... thìa gỗ? Hừm? Đúng là một cái thìa gỗ!

Mọi người thấy cô gái đó nhìn bên nọ ngó bên kia, môi mỉm cười, giữa mày có một nốt chu sa, vẻ mặt vừa kì lạ vừa nghi hoặc.

Nàng có một khí chất tự nhiên. Mỗi cái nhần mảy mỗi nụ cười của nàng đều cho người ta một cảm giác phóng khoáng như gió. Nàng không quyến rũ, cũng không xinh đẹp, mà vui vẻ tự đắc.

Vì sao nàng lại cười sung sướng như thế? Chẳng lẽ nàng không biết kết cục nàng sắp phải đối mặt hay sao?

Điều rất kì lạ là, sau khi Đại Vương gia Bách Lí Lam liên tục đề ra ba phương pháp hiệu quả để tăng cường thu nhập quốc dân, liền nói y và một cô gái yêu nhau đã lâu, xin thánh thượng tứ hôn.

Thánh thượng còn chưa hỏi Đại Vương gia Bách Lí Lam đã chấm được cô nương nhà ai, thì Nhị Vương gia liền ôm ngực xuất hiện. Hoàng hậu nương nương biết được có người đâm Bách Lí Huyền bị thương, liền giận dữ sai người đi bắt tội phạm về chịu án!

Bà ta phải hỏi cho rõ rốt cuộc thì tên khốn to gan lớn mật nào dám phái người đâm con trai bảo bối của bà ta bị thương! Đương nhiên, nếu có thể chữa mũi nhọn về phía Bách Lí Lam thì càng tốt. Mọi người nhìn thái độ của Hoàng hậu nương nương thì đều thầm suy đoán, cô nương mà Đại Vương gia Bách Lí Lam muốn lấy về làm vợ có phải chính là người đã đâm Nhị Vương gia Bách Lí Huyền bị thương hay không?

Mọi người đều lăm lét chờ đợi, cùng đổ mồ hôi lạnh vì bầu không khí kì lạ này. Phải biết rằng có những lúc những thay đổi nghiêng trời lệch đất trong triều đình chẳng qua cũng bắt đầu từ những chuyện nhỏ chẳng đáng nhắc đến. Ô... nhầm, nhầm rồi, Nhị Vương gia Bách Lí Huyền bị hành thích tuyệt đối là chuyện lớn trong những chuyện lớn, chuyện lớn quan trọng hàng đầu ấy chứ! Không tin hả? Bạn cứ thử ngẩng đầu lên nhìn mặt Hoàng hậu nương nương thì biết!

Không Tử Viết bước vào “Ngọc Trường Viên” liền cảm thấy dựng cả tóc gáy. Cô đưa mắt nhìn về phía ánh mắt khiến mình phát lạnh liền nhìn thấy ánh mắt của Hoàng hậu nương nương đang ước gì có thể băm xác cô thành trăm mảnh.

Không Tử Viết hơi chột dạ, bèn lấy lòng nhếch mép cười một cái với Hoàng hậu nương nương. Đã vậy còn gật gật đầu coi như tiếng chào hỏi.

Hoàng hậu nương nương nhất thời đực mặt ra, không khỏi hoài nghi mình có quen cô gái này không nhỉ? Sao cô ta lại cười với mình? Còn tự dung gật gật đầu làm gì? Cô ta muốn ám chỉ điều gì đây? Chẳng lẽ mọi việc xảy ra trong ngày hôm nay đều là một cái bẫy ư? Xem ra bà ta phải đề phòng cẩn thận!

Dùng nguyên tắc đánh đòn phủ đầu, Hoàng hậu nương nương gây khó dễ trước, quát to: “Người đâu, đánh gãy chân tiện nhân này trước, sao ả thấy thánh thượng mà to gan không quỳ xuống hả!”

Không Tử Viết nheo mắt lại, vừa thăm chửi rửa Hoàng hậu nương nương, vừa chậm chạp quỳ xuống đất, thật thà nói: “Hoàng hậu nương nương hiểu lầm rồi ạ. Chẳng qua Tử Viết không ngờ Hoàng hậu nương nương quốc sắc thiên hương như thế này, nhất thời mới ngẩn ngơ, nên mới quên phải quỳ lạy, tuyệt đối không phải bất kính với thánh thượng và Hoàng hậu nương nương đâu ạ.”

Nữ giới đều thích được người khác khen mình đẹp, Hoàng hậu nương nương cũng không phải ngoại lệ. Bà ta không nhịn được nhếch khóe môi, càng nhìn càng thấy Không Tử Viết không hề giống một tên thích khách.

Đám thị vệ rầu rĩ, thế cuối cùng là đánh hay là không đánh đây? Nếu đánh thì cô nương nhà người ta đã quỳ xuống, còn làm cho Hoàng hậu nương nương vui vẻ thế. Không đánh thì Hoàng hậu nương nương đã hạ khẩu dụ rồi. Trong sự im lặng kì lạ, Hồng Đế khề ho một tiếng, lạnh lùng hỏi: “Kẻ nào đang quỳ phía dưới? Sao người lại đâm Huyền Nhị bị thương hả?!”

Hoàng hậu nương nương vội đề thêm một câu, “Người nói đi, là ai đã sai khiến người đâm Huyền Nhị bị thương hả?!”

Không Tử Viết ngẩng đầu lên nhìn Bách Lí Lam đang lo lắng một cái, sau đó “thâm tình” nhìn Bách Lí Huyền, tỏ vẻ khó có thể nói thành lời. Thú thật là

cô hơi nhát không dám dùng cái bẫy đã lừa Bách Lí Huyền để lừa tiếp Hồng Đế và Hoàng hậu nương nữa.

Cô than nhẹ một tiếng, cúi đầu xuống ra về hối hận. Ai ngờ lại cảm thấy rung mình, cảm giác ấy như bị một con rắn độc nhìn chăm chăm vậy. Cô bất giác ngẩng đầu lên liền đón được ánh mắt của Vệ Đông Li. Không Tử Viết cứng người, dù thế nào cũng chẳng ngờ được lại nhìn thấy Vệ Đông Li ở đây!

Vệ Đông Li nhìn Không Tử Viết, vẻ mặt cười như không cười khiến Không Tử Viết toàn thân đỏ mồ hôi lạnh.

Không Tử Viết thử nhếch mép cười với Vệ Đông Li. Đáng tiếc, Vệ Đông Li không chịu nhìn, còn làm như không quen biết Không Tử Viết, quay đầu đi uống rượu tiếp.

Không Tử Viết cắn môi dưới, thầm chửi Vệ Đông Li khôn kiếp.

Thôi được rồi, cô thừa nhận, cô cố tình cười với Vệ Đông Li để thể hiện mối quan hệ bất thường giữa hai người đấy. Có thể mọi người sẽ hiểu lầm Vệ Đông Li chính là “kẻ sai khiến” kia. Thù thật, cô chẳng buồn để ý Vệ Đông Li chia sẻ hậu quả bị trừng phạt với mình đâu. Hay có thể nói là, cô còn hi vọng kéo Vệ Đông Li xuống nước, sau đó để hắn nghĩ cách kéo cô lên bờ. Chỉ tiếc là thằng nhãi Vệ Đông Li này rất không phối hợp. Mà cô lại không thể không tính đến hậu quả khi ngu ngốc vu hại Vệ Đông Li được.

Không Tử Viết thầm than thở, từ từ thu ánh mắt lại. Đúng lấy ấy, cô chợt nhìn thấy một bóng dáng khiến mình bức mình! Kẻ ấy đang đứng sau lưng Kha Lục Dao, như một chiến thần bảo vệ công chúa của mình vậy.

Bốn mắt nhìn nhau, Không Tử Viết chỉ thấy khó thở, sau đó hung dữ lườm Tù Nô một cái cho đỡ bức mình.

Tù Nô không hiểu sao Không Tử Viết lại lườm mình, chẳng lẽ trách hắn giấu diếm thân phận của mình sao? Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là nàng vẫn còn sống.

Tù Nô vừa nghĩ tới Không Tử Viết từng đề mình xuống, khăng khăng tưởng hắn trúng xuân dược, muốn lấy tay để giải độc cho hắn thì khóe môi hắn không khỏi nhếch lên, cảm thấy Không Tử Viết thật là vừa đáng yêu lại vừa thô lỗ.

Một người con gái tính tình ngay thẳng thế này, sao hắn có thể không động lòng đây?

Bây giờ điều quan trọng nhất là bảo vệ Không Tử Viết, cho dù nàng đã làm gì thì cũng phải bảo vệ được nàng!

Nghĩ đến đây, Tù Nô bèn mỉm cười động viên với Không Tử Viết.

Không Tử Viết hiểu hàm ý trong nụ cười của Tù Nô, trái tim cũng vì thế mà ấm áp, cơn bức mình này cũng giảm phân nửa.

Hồng Đế và Hoàng hậu nương nương thấy Không Tử Viết với mấy người đàn ông cứ mất đưa mây lại, vẫn chưa chỉ ra ai mới là kẻ sai khiến cô đi hành thích Bách Lí Huyền. Hai người này dần mất kiên nhẫn, định quát vài tiếng để thể hiện sự uy nghiêm của hoàng gia.

Đúng lúc này, Tiểu Bảo được một nô tì dẫn đi tiểu đã quay lại “Ngọc Tường Viên”, vừa nhìn thấy Không Tử Viết đang quỳ trên đất, lập tức dang hai tay, vừa gào “Tử Viết”, vừa lao vào người cô.

Không Tử Viết vừa thấy Tiểu Bảo, lòng sung sướng vô hạn, nhưng ngẫm lại lại thấy lúc này không thích hợp để nhận nhau. Cô không thể làm Bách Lí Lam liên lụy, để người ta tưởng y chính là “kẻ sai khiến” được.

Thế nhưng chẳng ai có thể chống cự được sự nhiệt tình của Tiểu Bảo. Cho dù Không Tử Viết đẩy ra thế nào thì tay chân Tiểu Bảo cứ quấn lấy người cô.

Không Tử Viết vừa không biết làm sao lại cảm thấy vui mừng mà bật cười, ôm lấy Tiểu Bảo, véo cái mặt của nó.

Tiểu Bảo ngẩng mặt lên, hỏi: “Tử Viết, rốt cuộc ngươi đã chạy đi đâu thế? Hại Tiểu Bảo tìm mãi. Có phải ngươi không nhớ Tiểu Bảo không? Sao không quay về thăm ta?”

Một chuỗi câu hỏi liền kéo Không Tử Viết và Bách Lí Lam lại với nhau. Hôm nay nếu Không Tử Viết nhận tội, thì cho dù giải thích thế nào, Bách Lí Lam cũng nhất định không thoát khỏi liên can.

Không Tử Viết áy náy nhìn Bách Lí Lam một cái, Bách Lí Lam mỉm cười dịu dàng với cô, như đang bảo: Không sao, đã có ta đây.

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết và Bách Lí Lam mất đi mây lại với nhau, hắn giận sôi gan, liền bóp bẹp chén rượu bạc trong tay.

Bách Lí Lam đứng dậy, tới bên Không Tử Viết, nói với Hồng Đế: “Phụ hoàng, hôm nay cô nương mà nhi thần xin chỉ muốn cưới làm vợ chính là Không Tử Viết đang quỳ phía dưới đây.”

Y vừa nói xong thì tất cả mọi người cùng xôn xao.

Đừng nói là tất cả mọi người, ngay cả Không Tử Viết cũng kinh ngạc chẳng thốt lên lời. Nhưng Không Tử Viết cực kì thông minh, liền hiểu Bách Lí Lam muốn cứu cô nên cô vội cup mắt xuống để giấu vẻ kinh ngạc của mình đi.

Dáng vẻ này của cô, trong mắt người khác liền thành vẻ xấu hổ, chẳng khác gì đã ngầm thừa nhận lời của Bách Lí Lam.

Vệ Đông Li cười gần một tiếng, neho mắt nhìn...đỉnh đầu của Không Tử Viết.

Tù Nô xiết chặt tay, cũng nhìn...đỉnh đầu của Không Tử Viết.

Không Tử Viết gục đầu xuống, cảm thấy dựng tóc gáy, đồng thời cũng ảm lòng vô cùng. Tên Bách Lí Lam ngốc nghếch này, không biết phải tránh nghi ngờ sao. Y nói muốn lấy cô làm vợ đúng vào lúc này. Thật là...đáng khen!

Trong bầu không khí kì dị này, khiến mọi người không ngờ là, Tiểu Bảo tự dưng làm loạn, vừa ôm cổ Không Tử Viết, vừa hét lên: “Không đúng, không đúng...”

Mọi người lập tức dựng lỗ tai lên để nghe tin tức nội bộ mà Tiểu Bảo sắp tuôn ra.

Tiểu Bảo ngay thơ nói với Bách Lí Lam: “Cha, Tử Viết đã hôn Tiểu Bảo. Tiểu Bảo đã nói đợi Tiểu Bảo lớn rồi sẽ lấy Tử Viết. Cho nên cha không thể lấy Tử Viết được. Tử Viết là của Tiểu Bảo!”

Tiểu Bảo vừa nói xong liền khiến yển hội vốn căng thẳng ảm ỉ tiếng cười.

Bách Lí Lam xòe tay xoa đầu Tiểu Bảo, ý bảo nó không được quấy rối.

Tiểu Bảo ảm ức dẫu môi, cái mặt cọ lên cổ Không Tử Viết, thì thảo: “Tử Viết, làm thế nào bây giờ, sao Tiểu Bảo còn chưa lớn? Tử Viết, ngươi phải thương Tiểu Bảo đấy.”

Không Tử Viết mềm lòng, cúi đầu thom mặt Tiểu Bảo, dịu dàng bảo: “Tử Viết sẽ thương Tiểu Bảo.”

Tiểu Bảo lập tức tươi như hoa, xoay đầu nói với Hồng Đế: “Hoàng gia gia, ngài xem, Tử Viết lại hôn Tiểu Bảo rồi này! Đợi Tiểu Bảo lớn lên nhất định sẽ lấy Tử Viết làm vợ!”

Không Tử Viết phì cười, vỗ mông Tiểu Bảo, cười mắng: “Đồ quỷ sứ nhà ngươi!”

Tiểu Bảo lập tức ngoảnh đầu lại, nói với Không Tử Viết: “Tử Viết, Tiểu Bảo không phải đồ quỷ sứ, Tiểu Bảo có tên đảng hoàng mà. Ngươi có thể gọi ta là Tiểu Bảo, mà gọi là Thanh Dực cũng được.”

Đoàng một tiếng, Không Tử Viết như bị sét đánh vỗ đầu!

Không Tử Viết không dám tin nhìn Tiểu Bảo, hồi lâu mới run rẩy hỏi: “Ngươi bảo...tên người là gì cơ?”

Tiểu Bảo ưỡn ngực, ngay thơ đáp: “Ta tên là Tiểu Bảo, tên khác là Bách Lí Thanh Dực. Cha nói lúc mẫu phi sinh Tiểu Bảo, có một con chim cánh màu xanh đậu trên mái nhà ta. Nên cha mới đặt tên cho Tiểu Bảo là Bách Lí Thanh Dực. Có phải rất hay không?”

Mặt Không Tử Viết tái mét, người lão đảo như sắp ngã. Cô ngửa đầu nhìn trời, nước mắt như mưa, sau đó cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, rồi lăn ra đất ngất xỉu luôn.

Mọi người thấy Không Tử Viết phản ứng kì quái, lòng đều rầu rĩ, rốt cuộc cô ta làm sao thế? Chẳng lẽ tự dưng phát điên rồi sao?

Thấy Không Tử Viết ngã xuống, Vệ Đông Li và Tù Nô cùng động dậy như muốn lao qua ôm cô vào lòng. Song Bách Lí Lam ở gần Không Tử Viết nhất đã nhanh hơn những người khác một bước.

Hồng Đế, Hoàng hậu nương nương, còn có Bách Lí Huyền đều sắp phát khùng. Bọn họ bị hành động của Không Tử Viết hành hạ suýt nữa thì phát điên.

Hoàng hậu nương nương hít sâu một hơi, rồi vặn hỏi Bách Lí Lam: “Lam Nhi, có phải ngươi nên cho ai gia một lời giải thích hay không? Sao kẻ mà ngươi muốn lấy làm vợ lại âm mưu hành thích Huyền Nhi hả?”

Bách Lí Lam biết rằng, nếu nói thật thì chắc chắn sẽ khiến Không Tử Viết mãi mãi không thể ngẩng đầu làm người được. Nhưng nếu không nói thật thì cửa ải này, sợ là chẳng ai có thể qua được. Cho nên, y nghiêng rắng, nhìn thẳng Hoàng hậu nương nương, đáp: “Hồi bẩm mẫu hậu, Tử Viết và nhi thần tâm đầu ý hợp. Nhi thần vốn tính sẽ bẩm báo rõ với phụ hoàng trong hai ngày này, xin phụ hoàng tứ hôn. Ai ngờ, Tử Viết tự dưng biến mất. Khi nhi thần tìm được nằng thì nằng...nằng đã bị Bách Lí Huyền làm nhục mất rồi!”

Nghe Bách Lí Lam nói xong, tất cả lại thì thầm rĩ tai nhau.

Hoàng hậu nương nương thấy Bách Lí Lam không giống như đang nói dối, cũng biết đức hạnh con trai của mình như thế nào, vừa nhìn thấy nữ nhân liền tìm cách để cướp về tay, chơi được hai ngày liền có mối nói cũ. Ai ngờ lần này nó nhìn trúng người của Bách Lí Lam, thế này thì không dễ xử lí rồi.

Nghĩ đến đây, Hoàng hậu nương nương nói: “Nếu đã như thế, vậy...Huyền Nhi sẽ nhận ả vào phủ, cũng coi như đã công bằng với ả rồi. Chỉ là, ả dám dâm Huyền Nhi bị thương, không thể cho qua chuyện này dễ như thế được!”

Bách Lí Lam tức giận, nghiêm giọng quát: “Hoàng hậu nương nương!” Cả từ “mẫu hậu” cũng không thềm gọi nữa.

Bách Lí Huyền như sắp phát điên đến nơi, nhìn Vệ Đông Li đang mặt mày vô cảm, sau đó vội vàng giải thích: “Mẫu hậu, nhi thần chưa từng động vào ả này. Ắ chẳng những đã lấy kéo đâm nhi thần bị thương, còn lừa gạt nhi thần, bảo ả và nhi thần có duyên phận ngàn năm nữa.”

Hoàng hậu nương nương xung thiên, quát to: “Tiện nhân không biết liêm sỉ gì! Lắm, lắm...”

Đúng lúc này, một giọng nói kì quặc vang lên. Hần nói: “Ha, hôm nay tung bừng thật đấy.”

Giọng nói ấy vừa dứt thì một gã đàn ông đeo mặt nạ màu bạc, vận áo choàng màu trắng bước vào “Ngọc Tường Viên”.

Hần hành lễ với Hồng Đế, sau đó làm bộ như rất kinh ngạc nhìn Bách Lí Lam, tặc lưỡi nói: “Đại Vương gia, thứ người đang ôm trong lòng có phải quả sinh nhật tặng Hoàng hậu không?”

Bách Lí Lam khẽ than một tiếng, nói: “Quốc sư, đây là Không Tử Viết, không phải quả, là người ta muốn lấy làm vợ.”

Quốc sư sững người, bước thoăn thoắt tới trước mặt Bách Lí Lam, duỗi tay ra véo mặt Không Tử Viết, mồm nói: “Nào, để bản quốc sư xem ngày sinh tháng đẻ của các người có hợp nhau hay không?”

Bách Lí Lam không ngờ, quốc sư tự dung ra tay bắt thành linh cầu mặt Không Tử Viết một cái.

Không Tử Viết giật mình tỉnh lại, theo bản năng tưởng rằng có người đang thi hành cực hình với mình. Nên cô chẳng do dự vung quyền đâm thẳng vào cái mặt nạ bạc của quốc sư, trên mặt nạ của quốc sư liền xuất hiện một cái lỗ!

Giây tiếp theo, mọi người nhìn mà lời mất, Không Tử Viết tự dung nhảy ra khỏi lòng Bách Lí Lam, tới gần quốc sư, ghé cổ ra hít hít ngửi ngửi mùi của quốc sư như chó săn.

Quốc sư giật cả mình, lập tức tránh ra sau, ai dè vô tình đâm phải vạt áo của mình, cả người ngã ngửa ra sau!

Không Tử Viết định lên đỡ, ai ngờ quốc sư tránh cô như tránh rắn rết, hần lồm cồm bò dậy lùi ra sau hai bước.

Hồng Đế thấy nhứ cả đầu, khẽ than một tiếng, nhìn Không Tử Viết rồi nói: “Nếu người đã tỉnh rồi thì tự mình nói rõ chuyện đi. Nếu người quả thật vô tội thì quả nhân sẽ không trị tội người.”

Không Tử Viết không biết lúc cô hôn mê thì mọi người đã nói những gì. Vì thế cô lén lút nhìn Bách Lí Lam. Bách Lí Lam gật đầu với cô, dùng ánh mắt nói với cô bảo cô đừng sợ.

Không Tử Viết hoang mang, lơ mơ đoán được Bách Lí Lam đã nói những gì. Ôi trời là trời, hiểu lắm to rồi!

Đáng lẽ cô còn tính nói thật, nhưng mà bây giờ nếu cô nói thật thì chắc chắn sẽ ăn com tù ở nhà lao ngay, đã vậy còn liên lụy đến người vô tội nữa. Nghĩ vậy, Không Tử Viết liền quyết định nói dối!

Cô hít sâu một hơi, nhìn Hồng Đế bằng ánh mắt chân thành nhất, cất cao giọng nói: “Hồi bẩm thánh thượng, tiểu nữ tên là Không Tử Viết, đã từng làm tiên sinh dạy sách trong Lam Vương phủ, chuyên môn phụ trách dạy chữ cho Tiểu Bảo. Sau đó rời khỏi Vương phủ rồi tự mở “Sòng bạc Kim Xán Xán” làm bà chủ.

Từ trước tới nay, cuộc sống của Tử Viết cũng có thể miêu tả bằng từ “bình yên”. Thế nhưng có một ngày, Tử Viết tự nhiên mơ thấy một giấc mộng lạ, mà còn liên tiếp ba tháng liên đều mơ giống nhau.

Giấc mộng này tựa như đã xảy ra một ngàn năm về trước. Trong mộng, Tử Viết là thỏ ngọc trong lòng Hằng Nga, vì lén hạ phàm nên bị trời phạt. Lúc này có một người đàn ông đã xuất hiện ôm Tử Viết vào lòng, cứu Tử Viết một mạng.

Đáng ra Tử Viết không tin những giấc mộng này là sự thật, nhưng khi Tử Viết vô tình gặp được Nhị Vương gia, kí ức một ngàn năm trước như thủy triều dâng lên. Những kí ức ấy sống động như thể đang hiện ngay trước mắt. Phạt nói, mọi thứ đều có nhân quả. Hóa ra người đã cứu mạng Tử Viết một ngàn năm trước, sau khi đầu thai chuyển thế đã biến thành Nhị Vương gia.”

Hồng Đế nghe mà mê mẩn, vội hỏi: “Sau đó thì sao?”

Không Tử Viết rào bước tới một cái bàn, rót một chén trà xanh cho thanh giọng, sau đó lại nói tiếp: “Tiếp đó, Tử Viết liền có năng lực nhìn được thiên cơ. Tử Viết bói toán liền biết Nhị Vương gia sắp gặp tai ương ngập đầu, liền lặng lẽ theo sau Nhị Vương gia để độ kiếp cho chàng.

Tử Viết dùng hết tu vi để giúp Nhị Vương gia, khắc chú ngữ trên ngực chàng. Cũng vì thế mái tóc đen của Tử Viết mới biến thành tóc trắng trong một đêm. Thế nhưng vì Nhị Vương gia, Tử Viết không hề hối hận. Chỉ không ngờ chuyện này lại kinh động tới thánh thượng, Tử Viết thật có lỗi. Đương nhiên đây đều là những lời phiến diện của Tử Viết, tin hay không tin đều do thánh thượng và hoàng hậu nương nương quyết định ạ.”

Hoàng hậu nương nương nhíu mày hỏi: “Mái tóc của người chỉ trong một đêm đã bạc trắng thật ư?”

Không Tử Viết nói khoác không biết ngượng: “Hoàng hậu nương nương minh giám, những người quen biết Tử Viết nhất định có thể cho người một câu trả lời thuyết phục.” Nói xong liền nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo hiểu ý, lập tức vỗ ngực đảm bảo: “Tiểu Bảo làm chứng cho Tử Viết, Tử Viết trước kia tóc đen, tóc đen nhánh ấy!”

Không Tử Viết mỉm cười, định xoa đầu Tiểu Bảo khen nó có “nghĩa khí”! Nhưng vừa gio tay ra giữa chừng thì dừng lại. Cô thật sự rất rối rắm, nghĩ thế nào cũng không hiểu sao Thanh Dục Đại Đế lại có thể là Tiểu Bảo?

Lúc đầu, rõ ràng Thanh Dục Đại Đế đã nhảy xuống “Châu Thai Trì” sớm hơn mình mà, chẳng có lí nào lại đầu thai muộn hơn cả. Chẳng lẽ vì cô đã đi cửa sau, đi đường tắt nên...mới tới thế giới này trước Thanh Dục Đại Đế một bước ư? Ôi Hoàng hậu đa mưu túc trí lại đưa ra một nan đề, hỏi Không Tử Viết: “Nếu người đã có thể biết trước thiên cơ, vậy ai gia hỏi người, người có biết kết cục của mình là gì hay không?”

Không Tử Viết chớp mắt, rất nghiêm túc đáp: “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, chắc người biết rằng người biết xem bói chưa bao giờ có thể gieo quẻ cho chính bản thân mình. Và lại, vì cứu Nhị Vương gia, Tử Viết đã tán hết tu vi từ lâu, không biết lúc nào mới có thể có lại năng lực nhìn được thiên cơ. Chẳng qua, lúc trước Tử Viết đã từng gieo một quẻ, trong quẻ nói thánh thượng và Hoàng hậu nương nương có tấm lòng bỏ tất, nhất định sẽ ân trạch con cháu, tạo phúc cho muôn dân, trở thành giai thoại truyền thế. Nếu thánh thượng và Hoàng hậu nương nương tiếp tục lòng thiện tâm thì sau này thế nào cũng phi thân thành tiên ạ.”

Không Tử Viết nói những lời này cực kì thần kì, chẳng những khiến Hồng Đế và Hoàng hậu nương nương mừng rỡ không thôi, còn tranh thủ được sự xử lí khoan dung, còn khiến đám người Vệ Đông Li nhìn với ánh mắt khác, không ngờ được...cô lại có thể lừa gạt như thế! Thật đúng là thần vô lại hạng nhất!

Hoàng hậu nương nương mỉm cười dịu dàng, hỏi Bách Lí Huyền: “Huyền Nhi, rốt cuộc Tử Viết cô nương đã khắc mật ngữ gì trên người con vậy, có thật là không phải cố tình đâm con bị thương không?”

Chẳng cho Bách Lí Huyền đáp, Không Tử Viết cướp lời: “Hoàng hậu nương nương, người thử nghĩ đi ạ, Tử Viết chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm, cho dù gan to tay trời cũng không dám đâm Nhị Vương gia bị thương. Và lại, nếu Tử Viết có thời gian khắc chữ trên ngực Nhị Vương gia, vậy thì đương nhiên có thời gian vung kéo lên để hành thích thực sự. Nếu Hoàng hậu nương nương lo lắng thì có thể bảo Nhị Vương gia cởi áo để cho người xem ạ.” Không Tử Viết dám cả là Bách Lí Huyền không dám!

Quả nhiên, Bách Lí Huyền vừa nghe Không Tử Viết nói thế, liền vội ôm ngực, nói với Hoàng hậu nương nương: “Mẫu hậu, trên người nhi thần đúng có mấy chữ như chú ngữ, không phải...không phải bị đâm!” Nói đến cuối, Bách Lí Huyền hận nghiêng răng nghiêng lời rồi. Hắn vẫn cần mặt mũi, còn cần thể diện, còn muốn làm Hoàng đế, sao có thể để người ta biết trên có hán có ba chữ hạ lưu---dâm đẳng nhất!

Hoàng hậu nương nương thấy Bách Lí Huyền nói vậy, liền tin ngay lời Không Tử Viết nói là sự thật.

Lúc này tự dưng Hồng Đế lại hỏi: “Tử Viết, thế...tại sao Lam Nhi lại nói người đã bị Huyền Nhi làm nhục?”

Không Tử Viết đỏ mặt, xấu hổ đáp: “Từ Lam hiểu lầm rồi. Tưởng những vết đỏ trên tay ta là...là dấu vết hoan hảo. Thực ra...không phải như thế. Những vết đỏ ấy chẳng qua là Tử Viết không cẩn thận va chạm ra mà thôi.”

Bách Lí Lam tóm lấy cổ tay Không Tử Viết, nhìn vào mắt cô để xác định thật giả trong lời của cô. Mọi thứ xảy ra hôm nay đều rõ mồn một trước mặt, những dấu vết hoan ái trên cánh tay Không Tử Viết vẫn còn rõ như vậy, Bách Lí Lam biết chắc chắn đã có chuyện xảy ra với Không Tử Viết. Thế nhưng, lúc này y vừa không muốn Không Tử Viết phải chịu áp lực, vừa hi vọng những điều Không Tử Viết nói đều là sự thật.

Không Tử Viết cười với Bách Lí Lam, dùng ánh mắt nói cho y rằng Bách Lí Huyền không có làm ô uế sự trong sạch của cô.

Bách Lí Lam kích động đến nỗi khó có thể kiềm chế, y dang hai tay ôm chặt Không Tử Viết vào lòng.

Hồng Đế khề ho hai tiếng, ý bảo hai người một vừa hai phải thôi.

Gò má Bách Lí Lam đỏ bừng, y buông Không Tử Viết ra, nắm lấy tay cô, nhìn thẳng vào mắt Hồng Đế, dịu dàng mà kiên quyết nói: “Phụ hoàng, xin hãy ban hôn Tử Viết cho nhi thần.”

Hồng Đế còn chưa mở mồm, Bách Lí Huyền liền vội nói: “Tử Viết tới vì nhi thần thì đương nhiên phải gả cho nhi thần rồi. Xin phụ hoàng tác thành.” Tạm không nhắc tới Không Tử Viết có phải thờ ngọc tình, có thể giúp hắn đăng cơ, nhất thống giang sơn hay không, chỉ riêng việc nàng ta cơ trí hơn người, lại giỏi hùng biện, những điều này đã đủ giúp hắn thành đại nghiệp rồi! Và lại, Không Tử Viết còn là một đại mỹ nhân thân hình bốc lửa, có thể lấy nàng ta về thì chỉ có trăm lợi chứ không có hại.

Hồng Đế thấy hai thằng con trai cùng tranh nhau Không Tử Viết, không khỏi hơi khó xử.

Suy nghĩ của Hoàng hậu nương nương lại thế này, hễ là thứ con trai mình thích, bà ta đều sẽ nghĩ cách để lấy về tay, sau đó tặng cho con trai---cho dù là phụ nữ hay là Hoàng vị.

Hoàng hậu nương nương nghiêng người về phía Hồng Đế, nhẹ nhàng bảo: “Tử Viết cô nương tới để báo ân, thì đương nhiên phải gả cho Huyền Nhi làm trắc phi, để bên cạnh Huyền Nhi mãi mãi, há không tốt sao?”

Hồng Đế gật gù, lại Bách Lí Lam đưa con trai lớn của mình. Hiếm khi Lam Nhi có ý vuron lên, hôm nay còn liên tiếp đưa ra ba đề nghị để tăng thu nhập quốc dân, đủ thấy nó quả thực muốn lấy Không Tử Viết làm vợ, nên mới thể hiện trước mặt mình để được mình đồng ý chuyện hôn sự của nó.

Nhưng lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, ông ta thật khó xử.

Ngay lúc Hồng Đế đang ngần ngại, quốc sư lại đứng ra nói với Hồng Đế: “Thánh thượng, vì thần quan sát thiên tượng, tính ra đêm nay trong cung nhất định sẽ xuất hiện một cô gái có số may mắn vô cùng. Nàng ta chẳng những có thể mang của cải vô tận tới cho Hồng Quốc, còn có thể trấn áp được bọn yêu ma quỷ quái.”

Hồng Đế mừng rỡ, vội hỏi: “Cô gái mà quốc sư nói tới rốt cuộc là ai?”

Quốc sư cố tình tỏ ra thần bí nhìn xung quanh một lượt, ngón tay chỉ lên trời rồi cất cao giọng: “Thánh thượng hãy nhìn đi, ngôi sao sáng nhất trên trời kia,” cánh tay trượt xuống chỉ thẳng vào Không Tử Viết, “có phải đang chiếu vào vị cô nương Không Tử Viết này hay không?”

Mọi người nhìn theo tay của quốc sư chỉ vào Không Tử Viết, đều lữ lượt gật gù, càng lúc càng thấy ngôi sao sáng nhất kia đang chiếu vào Không Tử Viết.

Đương nhiên, sau khi chuyện này qua đi, có một số nhân sĩ rành rẽ quá cũng từng nhắc lại chuyện này. Bọn họ chợt phát hiện ra một vấn đề, hình như lúc bọn họ ngẩng đầu lên, ngôi sao sáng nhất mà mỗi người trông thấy phần lớn đều không phải là một. Vội lại, cho dù tay quốc sư chỉ vào bất cứ ai có mặt ở đó, bọn họ cũng sẽ nghĩ rằng ngôi sao sáng nhất kia đúng là đang chiếu vào người mà quốc sư đã chỉ thôi.

Đây là chuyện sau này, chúng ta tạm thời không nhắc tới nữa. Lại nói trước mắt, mọi người bị quốc sư lừa gạt như thế, lập tức cảm thấy Không Tử Viết chính là người có thể mang của cải vô tận tới!

Hồng Đế càng nhìn càng vừa mắt Không Tử Viết, hài lòng gật gù.

Bách Lí Lam và Bách Lí Huyền lại rơi vào cuộc chiến tranh giành vợ như điên. Bách Lí Huyền không biết lựa lời mà nói: “Đại ca, người đã cùng một con bạch hổ vào ‘Địch Tiên Tri’, theo lí mà nói con bạch hổ đó mới là Vương phi của người. Giờ người lại muốn tranh Tử Viết với bản vương, chẳng lẽ muốn để Tử Viết hầu chung chồng với một con bạch hổ sao?”

Bách Lí Lam tức đỏ cả mặt, nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Không Tử Viết lập tức đứng dậy, mắt tràn ngập sùng bái nhìn Bách Lí Lam: “Nghe nói người đã lấy một con bạch hổ làm Vương phi để cứu nó. Thật là nhân nghĩa, thiện lương, có trách nhiệm làm sao! Ta rất kính trọng người!”

Bách Lí Lam được Không Tử Viết khen, y thấy hơi ngại ngùng, cả tai cũng đỏ bừng. Ánh mắt y nhìn Không Tử Viết giống như dòng suối nước nóng ngày đông, ấm áp biết bao, dịu dàng biết bao.

Không Tử Viết bị Bách Lí Lam phóng điện thì tim cũng đập thình thịch liên hồi.

Tù Nô và Vệ Đông Li thấy hai người cứ mắt đi mày lại như thế, hận đến ngứa cả răng!

Tiểu Bảo thì rất biết lựa thế, vui mừng vỗ tay, vui vẻ gào: “Xấu hổ, xấu hổ...”

Hoàng hậu nương nương khẽ nhíu mày, không vui nói: “Tử Viết cô nương, người đã tới để báo đáp Huyền Nhi thì không nên dây dưa lằng nhằng với những người khác.”

Không Tử Viết khẽ than một tiếng, nói: “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương. Tử Viết đã nhìn thiên cơ, biết được kiếp này Tử Viết không có duyên phận, không thể làm vợ chồng với Nhị Vương gia. Nếu nghịch thiên thì sẽ gây bất lợi với Nhị Vương gia ạ!” Nếu hôm nay nhất định phải gả mình đi, cô thà gả cho Bách Lí Lam!

Quốc sư mím môi, mở mồm nói: “Thánh thượng, Hoàng hậu nương nương, theo thần tính ra được biết, những điều Tử Viết cô nương nói đều là sự thật.

Tuy trên người nàng có may mắn cực lớn, nhưng lại không thể gả cho bất cứ người nào trong hai vị Vương gia.”

Hồng Đế chau mày, hỏi: “Vi sao?”

Quốc sư phát tay áo, nói: “Khỏi bẩm thánh thượng, người con gái này còn bổ dưỡng hơn một củ nhân sâm ngàn năm. Con người ăn thức ăn chỉ cần vừa đủ, không thể tâm bổ nhiều, bằng không... hại thân, còn có thể gây loạn tâm tính. Tử Viết cô nương đáng về yêu nhiều, dung nhan xinh đẹp, thậm chí có thể nói là quốc sắc thiên hương. Thử ngẫm mà xem, nếu Vương gia lấy nàng về phủ, ngày đêm bên nhau thì sao có thể không động lòng, sao có thể không hành động đây? Vì thế, vì thần xin thánh thượng hãy suy xét lại, thế nào cũng đừng gả người con gái này cho hai vị Vương gia.”

Hồng Đế thấy quốc sư nói có lí, không khỏi lắc đầu cảm thán, một người con gái may mắn như thế lại không thể làm con dâu của mình, thật là quá đáng tiếc!

Ngay lúc quốc sư định tự đề cử mình, nói xưa nay mình thanh tâm quả dục, có thể nghênh đón Không Tử Viết về làm vợ, thì tự dưng Hồng Đế mắt sáng như sao, đôi mắt nhìn xa trông rộng nhìn Tiểu Bảo, “Tiểu Bảo à, có phải con rất thích Tử Viết cô nương hay không?”

Tiểu Bảo lập tức ngẩng đầu, đồng dạng nói: “Vâng, vâng. Tiểu Bảo thích Tử Viết lắm. Tử Viết ôm Tiểu Bảo đi ngủ, ấm lắm.”

Hồng Đế gật gù, cười như một con hồ li: “Thế... Tiểu Bảo có muốn Tử Viết cô nương lúc nào cũng ở cạnh con không?”

Tiểu Bảo gật lấy gật để, “Có! Có!” Sau đó rất nịnh nọt nói, “Tiểu Bảo cũng thích hoàng gia gia, thích cha, thích Từ Viết, ai cũng thích cả.”

Hồng Đế cười không thấy mặt mũi không, nói một câu sâu xa, “Quả nhân thấy Từ Viết cô nương đúng là bất phàm. Nếu Tiểu Bảo muốn lấy Từ Viết cô nương, Từ Viết cô nương sẽ trở thành cháu dâu của quả nhân, đây cũng là một chuyện tốt!”

Tất cả lặng ngắt như tờ.

Không Từ Viết xiết chặt tay, ngẩng đầu nhìn Hồng Đế. Cha mẹ ơi, ông già này lại đang tính toán đây mà! Nếu bảo Tiểu Bảo lấy cô, cô cũng chính là người của Bách Lí gia bọn họ rồi. Và lại bây giờ Tiểu Bảo còn nhỏ, cơ bản sẽ không thể viên phòng với cô. Như thế sẽ không thể xảy ra cái gọi là “bỏ quá hại thân” được!

Nếu mà như thế, Hồng Đế liền vừa kiếm được một bảo mẫu có số may mắn cho Tiểu Bảo, lại vừa giữ chặt cô ở trong dòng họ Bách Lí. Thật là... lợi hại!

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, nếu Thanh Dục Đại Đế chính là Tiểu Bảo, vậy thì... cô có thể sống những ngày tự do như gió rồi. Nghĩ mà coi, bây giờ Tiểu Bảo vẫn còn nhỏ, cô có thể vừa ở bên chờ nó lớn, vừa dụ dỗ người khác, rồi treo tường làm thể dục thể thao hàng ngày. Đợi khi Tiểu Bảo lớn lên thì cô cũng đã từng yêu đương, sống thế đủ rồi.

Đương lúc Tiểu Bảo cầm kiếm tới bắt kẻ thông dâm trên giường, cô có thể hai mắt sáng ngời, dùng cảm lao tới mũi kiếm của Tiểu Bảo, gào lên “Tỷ không sợ chết!” để đánh một dấu chấm hết cho kiếp này.

Hi hi, còn phải nói, vừa nghĩ thế thôi cô đã thấy cuộc sống này tươi đẹp vô cùng!

Tiểu Bảo thấy Không Từ Viết không để ý tới mình, liền giật ngón tay cô, nghiêng đầu, đáng yêu hỏi: “Từ Viết, hoàng gia gia gả người cho Tiểu Bảo rồi, người nói có được hay không? Nếu người nói không được thì Tiểu Bảo sẽ khóc đấy.”

Không Từ Viết chợt bừng tỉnh, chỉ nghe thấy Tiểu Bảo nói cái gì mà “được hay không”, không được thì nó sẽ khóc, nên cô chẳng buồn nghĩ đã nói “được” rồi.

Một tiếng “được” này chẳng khác gì một gáo nước lạnh đổ thẳng vào cái chảo đang nóng rẫy.

Hồng Đế xảo quyết lập tức khen ngợi nói: “Từ Viết à, người đúng là một đứa trẻ biết đại cuộc!”

Tiểu Bảo càng vui mừng lao vào người cô, miệng cứ âm ỉ, “Bé bé, Từ Viết bé bé...”

Bách Lí Lam không dám tin nhìn Không Từ Viết, cả người lung lay như một cây cỏ lau.

Không Từ Viết hối hận quá! Tuy cô từng muốn ở cạnh Tiểu Bảo, nhưng tuyệt đối không muốn gả cho nó---một đứa trẻ miệng còn hôi sữa!

Nhưng mà cô cũng hiểu, chuyện ngày hôm nay nếu cô không đồng ý thì Hồng Đế cũng sẽ ép cô phải đồng ý. Bây giờ cô chỉ có thể ra sức vật lộn, tranh thủ để Hồng Đế trả tự do cho cô. Cởi dây càn người thất dây, chuyện này phải bắt tay từ Tiểu Bảo. Nghĩ đến đây, cô nhếch miệng cười với Tiểu Bảo, giọng ha ha hỏi: “Tiểu Bảo, nếu... nếu ta nói “được cái con khỉ” thì người có thể chấp nhận không?”

Tiểu Bảo lập tức dẩu môi, mắt đầy hơi nước, đáng thương hỏi: “Từ Viết, người bảo “được cái con khỉ” tức là không cần Tiểu Bảo ư?”

Không Từ Viết còn chưa đáp lời, Hồng Đế đã nổi giận, một chương đập bàn, quát: “Người nói ‘được cái con khỉ’ là chỉ lời vàng ý ngọc của quả nhân sao?”

Không Từ Viết mặt buồn như đưa đám, lắc đầu nói: “Không dám”

Hồng Đế hít một hơi, giải quyết dứt khoát: “Nếu đã không dám thì quay về thu dọn đồ đạc, chuẩn bị gả vào Lam Vương phủ đi.” Nghĩ một lát, Hồng Đế lại nhìn sang Bách Lí Lam, rất thâm ý nói một câu, “Lam Nhi, người cũng đi chuẩn bị đi, đợi quả nhân chọn được ngày lành tháng tốt, người sẽ nghênh đón Từ Viết vào cửa cho Tiểu Bảo. Nhớ cho kỹ, sau này Từ Viết chính là con dâu của người đấy!”

Bách Lí Lam cứng đờ người, như một miếng băng mỏng chỉ cần đâm một cái liền vỡ thành hàng ngàn hàng vạn mảnh.

Không Từ Viết đầu đầy hắc tuyến, rất muốn nói cho Hồng Đế hay, không lâu trước đây ông ta còn dùng ngầm đồng ý cho cô thành Lam Vương phi. Chẳng qua lúc ấy cô là một con bạch hồ mà thôi.

Sao vừa chớp mắt một cái, lão Hồng Đế lại gả cô cho Tiểu Bảo rồi?

Nói thật sao? Kiên quyết không thể nói thật được!

Ôi...chuyện này thật là rắc rối.

Có lẽ đây chính là số mệnh. Nếu Tiểu Bảo là Thanh Dục Đại Đế thật, vậy thì cô làm sao có thể trốn tránh số mệnh này đây?

Lúc này quốc sư có miệng có nói. Chỉ thấy hành động này của mình hoàn toàn có thể miêu tả bằng một câu---bê đá đập vào chân mình!

Khổng Tử Viết cảm nhận được mọi ánh mắt xung quanh đang nhìn mình chằm chằm, không khỏi rụt cò, bùi ngùi nói, “Ôi...ta chỉ hận không thể cắn lưỡi tự vẫn!”

Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, ngây thơ hỏi: “Tư Viết, sao ngươi lại phải cắn lưỡi tự vẫn? Chơi vui lắm phải không? Hay là Tiểu Bảo giúp ngươi nhé? Tiểu Bảo có răng nanh đây này.”

Khổng Tử Viết chợt muốn khóc. Cô khịt mũi, khom lưng bế Tiểu Bảo lên, nửa đùa nửa thật nói: “Cắn lưỡi không chết người được. Nếu có một ngày Tiểu Bảo giận Tư Viết thì có thể lấy kiếm đâm xuyên tim Tư Viết. Nhớ cho kĩ, phải ra tay mạnh vào, đừng có đâm ta thành ổ tò vò xong mà ta còn có thể sống thoi thóp thêm hai ba ngày đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Sự phản bội tàn khốc

Một buổi tiệc mừng thọ, trong buổi tối quý dị bắt đầu cuối cùng cũng kết thúc.

mọi người nói cười nhau trở về, từng nhóm từng nhóm rời hoàng cung.

Tiểu Bảo được Khổng Tử Viết ôm ấp cũng đã ngủ, nhanh chóng cùng Bách Lí Lam rời khỏi, trốn ánh mắt của Vệ Đông Li, tìm kiếm sự bảo vệ tạm thời. Dù sao họ cũng sắp trở thành người một nhà. Aizz.....những lời này nói ra sao mà xót xa đến vậy?

Nhìn thấy sắp lên xe, đằng sau Khổng Tử Viết đột nhiên có tiếng Vệ Đông Li, nhẹ nhàng hỏi: "Tư Viết, khi nào thì ngươi mới trở thành người giữ chữ tín đây nhỉ?"

Khổng Tử Viết rụt cổ, coi như không nghe thấy tiếng Vệ Đông Li, sai bước tiếp tục đi lên xe ngựa. Nhưng áo choàng của cô bị Vệ Đông Li giữ chặt, cơ bản không cho cô cơ hội quay đầu chạy trốn.

Bách Lí Lam nhú mày, giọng nói khàn khàn: "Vô Song Vương gia, mời buông tay."

Vệ Đông Li cau mày một cái, giọng cay nghiệt nói: "Tư Lam, chuyện vừa mới xảy ra được một lúc mà ngươi đã xót "con dâu" rồi à?"

Sắc mặt Bách Lí Lam nháy mắt trắng bệch, ánh mắt trong suốt càng tràn ngập đau khổ.

Tuy thân kinh Khổng Tử Viết hơi thô nhưng cô cũng hiểu tâm ý của Bách Lí Lam, càng không muốn thấy Vệ Đông Li bắt nạt những người quan tâm cô. Vì thế cô lạnh lùng nói: "Không cần phiền Vô Song Vương gia phiền lòng. Dù sao đây cũng là chuyện của nhà chúng ta."

Vệ Đông Li neho mắt lại, chớp cái liền nở nụ cười, dí đôi môi ấm áp đến sát bên tai Khổng Tử Viết, dùng âm thanh treu ghẹo dưới không độ đáp: "Tư Viết còn mặc áo choàng của bản vương, đi giày của bản vương, trên người còn có mùi của bản vương, nhanh vậy đã trở mặt không quen biết rồi sao?"

Tâm trạng Khổng Tử Viết hôm nay không tốt, lại bị Vệ Đông Li chọc giận, chỉ thấy đầu nóng lên, kéo áo choàng trên người hung hăng ném về phía Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li vừa thu tay một nhát thu lại áo choàng.

Khổng Tử Viết nhớ ra "Giang Thiên Nhất Sắc Châu" còn giấu trong mũ áo choàng bèn gơ tay giật lại.

Vệ Đông Li cảm áo không buông, Khổng Tử Viết tức giận há miệng định cắn vào cổ Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li né sang một bên, treu tức nói: "Sao, lại muốn cắn ta à?"

Khổng Tử Viết không chú ý đến chữ "lại" trong lời nói của Vệ Đông Li, vô thức trả lời lại: "Trả áo choàng cho ta, không ta cắn chết ngươi!"

Vệ Đông Li vẫn cảm không buông, Khổng Tử Viết kéo áo choàng trở về.

Lúc tiếng áo choàng rách vang lên, từng viên từng viên ngọc như tinh nghịch tỏa ra ánh sáng lấp lánh rơi xuống, lăn đi bốn phương tám hướng. Trong đó có một chiếc mã não đỏ lóe ra ánh sáng xanh trong bóng tối, xoay tròn rồi lăn đến bên chân quốc sư, chạm vào giày của hắn.

Khổng Tử Viết ôm Tiểu Bảo, cúi thấp đầu kiểm tra viên ngọc "Giang Thiên Nhất Sắc Châu" nguy trang thành mã não đỏ. Cùng lúc đó, Vệ Đông Li,

Bách Lí Lam và Bách Lí Huyền cùng lúc đưa tay ra kiểm tra viên mã não đỏ.

Tù Nô đứng phía xa, luôn thờ ơ quan sát hết thảy mọi sự việc diễn ra. Mặc dù hẳn không rõ giá trị của mã não đỏ, nhưng trực giác mách bảo cho hẳn biết viên mã não đỏ đó nhất định không đơn giản! Chẳng lẽ....viên mã não đỏ ánh sắc xanh đỏ mới thực sự là "Giang Thiên Nhất Sắc Châu"?

Dù ai cũng muốn có được viên mã não đỏ nhưng vị trí của bọn họ rõ ràng không tiện nên chỉ đành trơ mắt nhìn quốc sư nhặt lên cầm trong tay ngắm nghía.

Không Tử Viết bước nhanh mấy bước đến trước mặt quốc sư, lấy viên mã não đỏ về trong tay mình.

Quốc sư giơ tay theo bản năng muốn cướp lại viên mã não đỏ.

Không Tử Viết nhú mày, ánh mắt không thân thiện hỏi: "Làm cái gì vậy? Định cướp bảo bối của ta sao?"

Quốc sư rút tay lại, khẽ quét mắt qua đám người như hổ rình mồi xung quanh, trách cứ: "Một viên ngọc vỡ còn đòi làm bảo bối!"

Không Tử Viết nhe răng cười, cũng làm bộ oán trách nói: "Ta muốn lấy viên ngọc này làm đồ cưới, có sao không?"

Quốc sư câm nín.

Bách Lí Huyền tiến lên phía trước một bước, nở nụ cười tự hân cho là phong tình phóng khoáng, đưa ánh mắt gọi tình về phía Không Tử Viết thâm tình nói: "Từ Viết, theo ta hồi phủ đi, ta sẽ đối tốt với nàng."

Không Tử Viết rung mình một cái, vội lấy tay xoa xoa da gà trên cánh tay nói: "Trời đã muện thế này rồi, Từ Viết nào dám đến quấy rầy."

Bách Lí Huyền vẫn chưa từ bỏ khuyên: "Từ Viết, trong biển người mệnh mỏng ta và nàng lại có thể gặp lại nhau sang hàng ngàn năm, sao nàng lại nhẫn tâm coi thường duyên phận này?"

Không Tử Viết lại rung mình một cái, run run nói: "Nhị Vương gia, sau này nếu người ra giang hồ, rất có thể dùng một danh hiệu."

Bách Lí Phụng nghi hoặc hỏi: "Là gì?"

Không Tử Viết cười hi hi nói: "Giết người bằng ôn nhu."

Nụ cười trên mặt Bách Lí Huyền nháy mắt cứng lại.

Bách Lí Lam bước đến bên Không Tử Viết, cởi áo khoác của mình khoác lên người Không Tử Viết, giọng nói khàn khàn mà ôn nhu: "Từ Viết, cùng ta về thôi."

Không Tử Viết định đi cùng Bách Lí Lam liền nghe thấy quốc sư trào phúng nói: "A, còn chưa xuất giá sao đã muốn hồi phủ trước rồi?. Đại vương gia, chuyện này ngài xử lý đường đột quá, chẳng giống phong cách của ngài. Nay sao lại thế này được? chắc không phải nhầm được "đồ cưới" của cô nương Từ Viết nhỉ?"

Bách Lí Lam hơi hạ mí mắt, không thèm đáp lại lời Quốc sư mà nói với Không Tử Viết: "Tiểu Bảo lạnh rồi."

Không Tử Viết dùng áo choàng bọc tiểu bảo và mình lại, quay người lên ngựa hồi phủ cùng Bách Lí Lam.

Chính lúc này, Tù Nô lặng lẽ quay xuất hiện bên cạnh Không Tử Viết, giọng nói từ tính vang lên: "Từ Viết, nàng về rồi."

Không Tử Viết quay đầu lại, chạm phải ánh mắt của Tù Nô, tim bỗng đập mạnh hơn, cả hô hấp cũng khó khăn.

Thực ra bản thân cô cũng rất buồn bực, vì sao trong số tất cả các nữ nam, cô lại chỉ có tình cảm với Tù Nô? Lẽ nào Tù Nô lại hạ cổ với cô?

Trước đây, cô từng nghi ngờ Tù Nô chính là Thanh Dục Đại Đế. Nhưng bây giờ Thanh Dục Đại Đế thực sự đang nằm trong lòng. Nói như vậy thì nếu cô có yêu Tù Nô hẳn cũng sẽ không làm tổn thương cô?

Nghĩ như vậy, ánh mắt Không Tử Viết nhìn Tù Nô bắt đầu nóng lên, trong nháy mắt trở nên vô cùng nóng bỏng, tựa như làm sáng bóng điện mấy nghìn vôn, hận không thể bốc lên xèo xèo!

Tù Nô bị ánh mắt như lang sói của Không Tử Viết nhìn là toàn thân ngứa ngáy, nhưng hẳn cũng không lui lại mà giờ ngón tay thô ráp khỏe mạnh lau nước miếng ở khoe miệng cho Không Tử Viết.

Không Tử Viết đỏ mặt, nhét Tiểu Bảo còn ngủ say vào lòng Bách Lí Lam, dứt khoát nói: "Ta về sông bạc trước."

Tù Nô huýt sáo một cái, một con ngựa đen béo tốt khỏe mạnh phi ra. Hắn thu tay về, ôm eo Không Tử Viết, bay lên lưng ngựa, đặt nàng ngồi trong lòng mình.

Tù Nô quát lớn một tiếng: "Đi", định phóng ngựa đi lại nghe Không Tử Viết hét lên: "Chờ một chút!"

Khổng Tử Viết quay người xuống ngựa, chạy đến trước mặt nhóm người Vệ Đông Li, sau đó.....ngồi xổm xuống, nhặt hết những viên ngọc rơi xuống đất lên ôm vào ngực. Quay người chạy về lên ngựa, ngồi đằng trước Tù Nô.

Tù Nô giục ngựa phi như bay, mau chóng biến mất trong màn đêm.

Quốc sư nhìn về phía Khổng Tử Viết đi, sau khi mắng mỏ một câu quay người vào xe ngựa của mình.

Bách Lí Huyền nhìn Bách Lí Lam, lại nhìn nhìn Tiểu Bảo trong lòng hần, hừ lạnh một tiếng rồi cũng xoay người đi mất.

Kha Lục Dao vẫn đứng từ xa thờ ơ nhìn mọi chuyện diễn ra, hơi hạ mi mắt, bước vào màn đêm.

Bách Lí Lam cúi đầu thở dài một hơi, ôm Tiểu Bảo lên xe ngựa, trong khi còn phiền não lo lắng thì đã về tới Lam Vương phủ.

Dù Bách Lí Lam không biết sao Khổng Tử Viết lại có được "Giang Thiên Nhất Sắc Châu", nhưng rất rõ ràng, Khổng Tử Viết đã rơi vào vòng nguy hiểm. Sợ là sắp diễn ra một hồi gió tanh mưa máu.

Vừa rồi mọi người không vì "Giang Thiên Nhất Sắc Châu" mà mạnh mẽ ra tay, chắc chắn muốn ngầm xuống tay với Khổng Tử Viết không muốn ra mặt đối đầu với những người khác.

Từ Viết ơi là Từ Viết, người có biết "Giang Thiên Nhất Sắc Châu" trong tay mình có giá trị như thế nào không? Người có biết một thứ quý giá như thế sẽ đem tai họa thế nào đến cho người không?

Vệ Đông Li đứng một mình trong gió lạnh, tất cả những người khác đi hết rồi, y mới nhấc gậy lên, cúi lưng nhặt chiếc nhẫn bị hần giấu dưới chân cho vào tay áo. Xoay người giấu lên chiếc áo choàng rách nát, mặt vô cảm lên xe ngựa.

Trong xe ngựa, y đem chiếc nhẫn ra ngắm nghía.

Chiếc nhẫn đó được làm từ những sợi tơ vàng, kiểu dáng đơn giản nhưng lại vô cùng tinh xảo, nhìn qua cũng có vẻ cổ.

Chiếc nhẫn không quá xuất chúng lại đại diện cho dân tộc thần bí ----- "tộc Khương Chức"

"Tộc Khương Chức" thờ nữ Oa, thờ "Tinh hạch tử", tin vào luân hồi, tin rằng dân tộc mình là con cháu của thần, chỉ cho phép cưới vợ của tộc mình không cho phép kết hôn với dân tộc khác.

Năm trăm năm trước, ái phi của Duệ đế mắc bệnh qua đời, Duệ đế sai người đi tìm "tộc Khương Chức", bắt bọn họ giao nộp "Tinh hạch tử" có thể làm người chết trắng xương sống lại. "tộc Khương Chức" không giao nộp, Duệ đế giận dữ phái quân chinh phạt. Thời gian đó, máu chảy thành sông.

Cuối cùng, Duệ đế không có được "Tinh hạch tử" cứu sống ái phi của mình. "tộc Khương Chức" và "Tinh hạch tử" cùng biến mất trong dòng chảy của lịch sử.

Không ngờ rằng trong khoảng khắc áo choàng rách làm rơi ngọc xuống đất, y lại may mắn được nhìn thấy chiếc nhẫn biểu tượng của tộc trưởng tộc "Khương Chức".

Trong đêm tối tàn tạ, trăng sáng trên cao, Khổng Tử Viết và Tù Nô cùng ngồi trên mái nhà "Sòng bạc Kim Xán Xán", nghe những tiếng ca uyển chuyển trong "Phi Văn Các", cảm nhận tình tự mềm như nước trong lòng mình.

Chẳng biết bao lâu sau, giọng Tù Nô vang lên khe khẽ như đàn violin có thể mê hoặc lòng người. Hần hỏi: "Từ Viết, nàng có điều gì muốn hỏi ta không?"

Khổng Tử Viết cười ghẹo, nói: "Nghĩ vấn của ta thì rất nhiều, nhưng chính sách cũng rất khoan dung. Người nên khai báo thành thật hai vấn đề chính, chớ để ta phải nghiêm hình bức cung."

Tù Nô cười cười, nói: "Ta là thuộc hạ của Hồ Nguyệt công chúa Kha Lục Dao bên Cừ Quốc."

Khổng Tử Viết chớp mắt, "Này, thế đã xong rồi à? Ít nhất thì cũng phải cho ta biết gì đi chứ, tên của người thì sao?"

Tù Nô nhìn vào mắt Khổng Tử Viết, khàn khàn nói: "Tên ta đã cùng chôn vùi theo quá khứ của ta rồi. Đợi ta có tư cách dùng cái tên ấy, nhất định sẽ nói cho nàng hay."

Khổng Tử Viết không vui, nhưng cũng không định làm khó người ta. Ai cũng có bí mật riêng, cô không phải cũng không hoàn toàn thẳng thắn sao? Cô không trách Tù Nô giấu diếm, chỉ là hi vọng bí mật của hần đừng quá u ám, đừng nuốt trọn niềm vui của hần, đừng ảnh hưởng tới phát triển tình cảm của hai người.

Nhắc tới nhân tố làm ảnh hưởng tới hai người phát triển tình cảm, thực ra cô cũng có một điều. Hình như...cô vừa bị Hồng Đế gả cho Tiểu Bảo mất rồi.

Khổng Tử Viết liếc trộm Tù Nô, thấy hần và mình giống nhau, không so đo với thế tục chó má này. Bằng không, hần cũng không ngồi đây, cùng mình hóng gió ngắm trăng lãng mạn thế này.

Thôi được rồi, cô thừa nhận, cô cũng từng nghi ngờ Tú Nô tiếp cận mình để có được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”. Nhưng cô vẫn chọn tin vào mị lực của mình, tin vào..nhân phẩm của Tú Nô.

Ngày lành thế này, cô không nên nghĩ tới mấy thứ lung tung mới phải, nên quan tâm đến người đàn ông bên cạnh mình thì hơn.

Tuy lão già Hồng Đế kia gả mình cho Tiểu Bảo, nhưng không hề ban chỉ không cho phép cô trèo tường ngoại tình mà.

Cho dù có ban chỉ thì cô cũng sẽ trèo tường! Phép tắc là cái gì, có ăn được không? Thế này mới là sự phát triển mang tính đột phá!

Hi hi...nếu phải có phát triển mang tính đột phá thì đương nhiên phải hạ gục đối tượng phát triển mới được.

Không Tử Viết nuốt nước miếng, mắt sáng như đèn pha nhìn Tú Nô chăm chăm.

Tú Nô khẽ cười, dịu dàng hỏi: “Nàng nhìn gì thế?”

Không Tử Viết đáp ngay một chữ, “Ngươi.”

Tú Nô ồ một tiếng rất gọi cảm, hỏi: “Nàng không thấy ta rất xấu sao?”

Không Tử Viết lập tức ra vẻ bảo đảm với tổ chức, cực kì nghiêm túc nói: “Không! Ngược lại, ta thích những người đàn ông không đẹp trai lắm.” Cười bí ối, “Ha ha...có thể vẻ đẹp động lòng người của ta mới hiện ra được.”

Nụ cười của Tú Nô từng chút nở rộng, cả đôi mắt đen như diệu thạch kia cũng lấp lánh ánh sao như dải ngân hà, khiến người ta bất tri bất giác đắm chìm trong ấy.

Không Tử Viết đưa tay ra vuốt ve mặt Tú Nô, thì thào: “Ta thích mắt của ngươi, màu đen đơn thuần như thế này làm cho ta cảm thấy rất có sức mạnh.”

Tú Nô chớp mắt, làn mi dài quét qua hồ khẩu của Không Tử Viết, dấy lên những làn sóng lăn tăn trong cơ thể cô.

Gió đêm thoảng qua, thổi bay hai sợi tóc bạc của Không Tử Viết, khẽ lướt qua cổ Tú Nô còn vương mùi thơm của nữ nhĩ.

Không Tử Viết bắt đầu sôi máu, muốn đè Tú Nô xuống. Tim cô đập thình thịch, cô dẫu môi, cẩn thận dán vào môi Tú Nô.

Tú Nô không ngờ Không Tử Viết lại có thể chủ động như thế, nhất thời hơi lúng túng, lúc Không Tử Viết chạm vào môi hắn, hắn mới rùng mình, tay ôm eo Không Tử Viết, rồi hôn cô say đắm, đoạt lại quyền chủ động của mình.

Nụ hôn của Tú Nô có chấp mà ngang ngược, hoàn toàn đối lập với sự bình tĩnh thường ngày của hắn.

Không Tử Viết trợn mắt, rung động vì khoảnh khắc dữ dội, triền miên này.

Tú Nô nhìn thấy má trái của hắn đầy vết sẹo xấu xí trong mắt Không Tử Viết. Hắn khẽ chau mày, không muốn để Không Tử Viết ghi nhớ hắn như thế này. Vì thế hắn khàn giọng, ngang ngược nói: “Nhắm mắt lại.”

Không Tử Viết ngoan ngoãn nhắm mắt lại, đợi nụ hôn của hắn. Ai ngờ một cái đầu tự dưng thò ra từ mép nóc nhà, lớn tiếng phẫn nộ quát: “Không Tử Viết, nàng dám vụng trộm với người khác sau lưng ta!”

Sống lưng Không Tử Viết cứng đờ, nghiêng răng nghiêng lợi quay người lại trừng mắt nhìn Hồ Li đang lura giận ngút trời. Dám phá hoại chuyện tốt của cô, giết không tha!

Hồ Li trèo thang, run rẩy bò lên nóc nhà, cẩn thận tới trước mặt Không Tử Viết, hung dữ tóm lấy cổ tay cô, chém giết nhau bằng ánh mắt với Không Tử Viết. Đối diện với ánh mắt bất gian tại giường của Hồ Li, Không Tử Viết tự dưng cảm thấy hơi chột dạ chút đỉnh. Nhưng ngẫm lại, giữa cô và Hồ Li cơ bản chẳng có quan hệ thiết thực nào cả. Lúc đầu bảo mình là nương tử của gã, chẳng qua cũng vì tình thế bất buộc. Nghĩ thế, Không Tử Viết lại cảm thấy bình thường.

Cô muốn kéo tay mình lại, Hồ Li lại giữ chặt không buông.

Lôi qua kéo lại, Hồ Li tự dưng bỏ nhào về trước, cắn môi Không Tử Viết bằng một tư thế cực kì kịch liệt, dùng hành động để tuyên bố quyền sở hữu của mình!

Trong nháy mắt Tú Nô ra tay đánh văng Hồ Li.

Hồ Li rên một tiếng, bay trên không một đường parabol rơi xuống như một con điều đứt dây.

Không Tử Viết kinh hãi kêu một tiếng, lập tức nhào tới mép mái hiên kéo lấy một góc áo của Hồ Li.

Hồ Li sợ xanh cả mặt, run rẩy không thành lời nói: “Nàng...nàng nắm chắc đấy...”

Khổng Tử Viết nhẹ răng nghiêng lợi nói: “Bình thường người ăn nhiều, nặng quá.”

Hồ Li lườm Khổng Tử Viết một cái, bắt mỡ gà lên: “Ta ăn com một tháng chẳng bằng nàng ăn com một ngày mà...” Hồ Li còn chưa nói dứt, vạt áo gã đột nhiên rách ra, cả người liền rơi xuống lầu.

Khổng Tử Viết sợ quá, vội bám thang leo xuống đất, chạy nhanh tới chỗ Hồ Li, run rẩy gọi tên Hồ Li. Thế nhưng Hồ Li vẫn hôn mê, không hề đáp lại Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết hoảng quá, bừa gọi Tù Nô bảo hắn đi mời đại phu, vừa bế Hồ Li chạy vào sông bạc, leo lên lầu hai, khê khàng đặt gã lên giường.

Đại phu tới, nói Hồ Li ngã bị thương nội tạng, cần phải nghỉ ngơi đàng hoàng, không thì sẽ để lại di chứng.

Khổng Tử Viết nặng nề than một tiếng, bảo Tiểu Hiệp theo đại phu đi bốc thuốc, mình thì ở cạnh Hồ Li để dễ bề chăm sóc.

Chẳng bao lâu sau thì Hồ Li yếu ớt tỉnh lại, giọng vo ve như muỗi hỏi: “Từ Viết, có phải ta sắp chết rồi hay không?”

Khổng Tử Viết chớp mắt, lắc lắc đầu, dịu dàng cười bảo: “Ai cũng bảo tai họa sống ngàn năm, người không chết dễ như thế đâu.”

Hồ Li cười cay đắng, nói: “Nếu ta chết đi, có phải nàng và hắn sẽ ở bên nhau không? Ta biết ta cái gì cũng tồi, không biết võ công, cũng không biết kiếm tiền nuôi gia đình, chỉ có thể trông coi cái sông bạc vì nàng, mong ngóng có một ngày nàng sẽ ý lại vào ta.

Từ Viết, có lẽ nàng không tin, lúc nào ta cũng cảm thấy kiếp này ta vẫn luôn tìm kiếm một người. Ta thấy mình như một cánh hoa bỏ công anh bay theo gió, muốn dừng chân nhưng lại không thể làm chủ chính mình.”

Khổng Tử Viết nắm lấy ngón tay Hồ Li, nghiêm túc nói: “Hồ Li, ta hiểu cảm giác của người. Có lẽ người cảm thấy ta đang nói cho có lệ, nhưng ta thật sự hiểu, mà còn cảm động lắm. Ta...”

Đúng lúc này, Tiểu Hiệp bưng bát thuốc đẩy cửa vào, cắt ngang lời Khổng Tử Viết còn chưa nói xong.

Khổng Tử Viết tiếp lấy bát thuốc, sau đó ra hiệu bảo Tiểu Hiệp đi nghỉ ngơi. Cô đưa bát thuốc đến miệng thử độ ấm, thấy không còn nóng nữa mới đưa bát thuốc cho Hồ Li, nói: “Nào, uống thuốc đi.”

Hồ Li từ từ nhắm mắt lại, một giọt nước mắt chảy trong suốt ra từ khóe mắt, không uống thuốc cũng không nói gì thêm nữa.

Khổng Tử Viết buồn lòng, lại khê thở dài, hỏi: “Rốt cuộc người muốn thế nào mới chịu uống thuốc.”

Hồ Li ngoảnh đầu đi, thì thào: “Nàng bảo nàng là nương tử của ta, nhưng chưa bao giờ chịu dẫn ta đi gặp nhạc phụ nhạc mẫu, thậm chí một món tín vật đính ước cũng không chịu cho ta. Trong mắt nàng, ta tội tệ đến thế sao?”

Khổng Tử Viết khê rừ mắt, từ từ nở nụ cười, thò tay vào trong áo choàng móc ra viên “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” đã ngụy trang thành một viên mã não đỏ đưa cho Hồ Li.

Hồ Li ngoảnh đầu lại liếc nhìn viên mã não đỏ đang lấp lánh sắc xanh tối tăm một cái, ngón tay bắt giác động đập, nhưng không cầm lấy viên mã não đỏ mà cứ nhìn mặt Khổng Tử Viết.

Dù lúc này Khổng Tử Viết mỉm cười chống đỡ, nhưng gã vẫn có thể lờ mờ nhận thấy Khổng Tử Viết hơi bất thường.

Khổng Tử Viết cười nhạo một tiếng, tung viên mã não đỏ lên không, trêu tức nói: “Có muốn hay không hả?”

Hồ Li đưa tay ra đoạt lấy viên mã não đỏ, giận dữ như một đứa trẻ: “Có! Sao lại không chứ! Đây là tín vật đính ước nàng tặng ta, sao ta lại không muốn?!”

Khổng Tử Viết đùa: “Tín vật đính ước cơ đấy, ta chỉ coi như phí chia tay thôi.”

Hồ Li sững sờ, cẩn thận quan sát sắc mặt của Khổng Tử Viết, thấy cô có vẻ không có gì lạ thường mới thở phào nhẹ nhõm.

Khổng Tử Viết bưng bát thuốc đưa tới tận miệng Hồ Li, nhìn gã ngoan ngoãn uống thuốc. Cô đứng dậy, đắp chăn cho Hồ Li xong mới đi ra khỏi phòng.

Hồ Li nhìn theo bóng Khổng Tử Viết, đột nhiên thấy hoảng hốt, vội gọi: “Từ Viết!”

Khổng Tử Viết quay đầu lại, “Hửm?”

Hồ Li xiết chặt viên mã não trong tay, như đang đấu tranh có nên trả nó lại cho Khổng Tử Viết hay không. Trong im lặng, cuối cùng gã thân nhiên cười, nói, “Không có gì, ta chỉ muốn gọi tên nàng mà thôi.”

Khổng Tử Viết nhếch miệng cười, đi ra cửa.

Hồ Li nhìn cánh cửa đã đóng lại, cảm thấy dường như có thứ gì đó đã thay đổi mất rồi.

Không Tử Viết đi ra khỏi phòng Hồ Li, tới trước cửa phòng Tiểu Hiệp, gõ cửa, được sự cho phép rồi đẩy cửa vào.

Không Tử Viết không vòng vo, mà móc ra một bọc châu báu đặt vào tay Tiểu Hiệp, thấp giọng nói: “Bây giờ, lập tức, bỏ đi.”

Tiểu Hiệp ngẩng người nhìn Không Tử Viết, không hiểu gì, “Vì... vì sao?”

Không Tử Viết đáp ngắn gọn: “Không có vì sao vì trăng gì nữa. Người chỉ cần nhớ, nhanh chóng rời khỏi đô thành là được.”

Tiểu Hiệp thấy Không Tử Viết không giống như đang đùa với mình, vì thế túm chặt lấy bọc châu báu, quỳ xuống đất, dập đầu ba cái thật kêu với Không Tử Viết.

Không Tử Viết trước khi tiễn Tiểu Hiệp đi, đột nhiên hỏi: “Tiểu Hiệp, người có biết nơi này của lão chương quỳ đã mất có điều gì bất thường không?”

Tiểu Hiệp ngẫm nghĩ rồi đáp: “Không biết lão chương quỳ đã lấy vợ chưa có tính là điều bất thường không? À, đúng rồi, lão chương quỳ lúc nào cũng thích ở trong phòng, nhưng đang trông giữ báu vật gì đó, chẳng chịu ra ngoài bao giờ.”

Không Tử Viết gật đầu, sau đó ra hiệu bảo Tiểu Hiệp mau chóng đi đi.

Tiểu Hiệp đi rồi, Không Tử Viết không trở lại khuê phòng của mình, mà tới ở trong lầu hai sòng bạc, chiếm lấy căn phòng ở giữa phòng của Tù Nô và Hồ Li.

Không Tử Viết buông màn, ôm chân ngồi trên giường, không thắp đèn, để mặc bóng đêm nuốt trọn mình.

Nửa đêm nổi gió, một bàn tay đẹp đẽ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Không Tử Viết ra, rón ra rón rén tới bên giường cô, đưa tay ra vén màn ra, liếc nhìn thấy một đôi mắt lấp lờ ánh sáng xanh kì dị!

Đôi mắt ấy y chang mắt hổ, gã sợ quá rùng cả mình, suýt nữa thì ngã lặn ra đất.

Không Tử Viết chớp mắt, giấu đi hơi thở chỉ thuộc về loài mãnh thú khát máu.

Hồ Li vừa điều chỉnh hơi thở của mình, vừa quan sát Không Tử Viết lần nữa, cô đang ngồi trên giường như một lão tăng ngồi thiền, đã không áo quần rộng rãi mà còn đang nhìn mình chăm chăm.

Hồ Li hơi chột dạ, khó khăn nhếch môi lên, nhẹ nhàng hỏi: “Sao giờ nàng còn chưa ngủ?”

Không Tử Viết mặt mày vô cảm nhìn Hồ Li, hồi lâu mới chớp mắt, ngáp một cái, hỏi lại: “Người không đường thương còn chạy tới phòng ta làm gì?”

Hồ Li nắm tay Không Tử Viết, nói: “Lòng ta nôn nao lo lắng, lúc nào cũng cảm thấy có chuyện đó sắp xảy ra. Chi bằng chúng ta bỏ đi ngay đêm nay, nàng xem có được không?”

Không Tử Viết rất nghiêm túc hỏi: “Vì sao?”

Hồ Li nhất thời nghẹn họng, ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp: “Cảm giác của ta luôn rất đúng. Nàng đi cùng ta đi, đừng hỏi tại sao nữa.” Chẳng đợi Không Tử Viết trả lời, gã đã bắt đầu kéo cô xuống giường.

Đúng lúc này, cửa sổ bị đập ra. Tiếp sau đó, sáu gã áo đen tay cầm đại đao sáng loáng nối đuôi nhau xông vào.

Không Tử Viết giật cả mình, nhảy xuống giường, ba chân bốn cẳng định chạy ra ngoài, nhưng lại bị hai gã áo đen chặn đường.

Không Tử Viết tròn tròn mắt, vác cái ghế cạnh mình lên định nện vào đầu một gã áo đen!

Gã áo đen đó vung thanh đại đao sáng loáng lên chém ngay chính diện, chém cái ghế kia làm đôi, rầm một tiếng rơi xuống đất.

Không Tử Viết lùi sau một bước, vô tình dẫm phải chân Hồ Li, gã đau quá rên rỉ một tiếng.

Mất thấy nguy hiểm đang cận kề, Không Tử Viết không còn cách nào tránh né. Đúng lúc này, Tù Nô phá cửa vào, ra tay giết thẳng hai gã áo đen chặn ở cửa.

Trong cuộc chém chém giết giết, chỗ cửa sổ tự dung lòi ra một gã áo đen khác, gã ác đấu với những tên áo đen đến trước một trận.

Trong căn phòng chật chội, Tù Nô tóm lấy tay Không Tử Viết chạy ra ngoài. Ai ngờ, một đám người áo đen khác đang xông lên từ cầu thang, ép Tù Nô và Không Tử Viết phải lùi vào trong phòng.

Tiếp sau đó, lại một toán người áo đen xông lên!

Nhất thời, trong căn phòng nhỏ chật kín người. Có thể nói là người dấn người, người đập người, người chen người, người đẩy người, người đè người! Chưa hết, vẫn còn một toán người áo đen nhảy vào từ cửa sổ, chẳng những đã tách rời bàn tay đang nắm chặt của Không Tử Viết và Tù Nô, còn cướp

lấy không khí trong lồng ngực của mỗi người để chứng minh tính co dãn của cơ thể con người.

Đêm đen, quần áo màu đen, mặt người màu đen, lòng dạ màu đen đều là màu đen tuyệt đối.

Mỗi người trong phòng đều thấy mình như rơi vào trong đầm lầy, không thể cử động, không thể hít thở. Bọn họ biết rõ mục đích hành động lần này, nhưng không thể phát huy quyền cước thoải mái, chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Trong sự im lặng kì quặc, đột nhiên có một kẻ đánh rắm vừa kêu vừa thối!

Không Tử Viết không thể nhịn được nữa, phẫn nộ quát: “Đứa nào không có đạo đức công cộng như thế hả?! Không biết phải tôn trọng mũi của người khác hay sao?”

Lặng ngắt như tờ, lại có một mùi rắm nổi tiếp nhau bốc lên.

Không Tử Viết giận quá, gào lên: “Bọn mi có phải đàn ông không hả? Đánh rắm mà cũng phải rủ nhau sao! Chết hết đi!”

“Lão tử phải giết ngươi!” Một tiếng hét, một thanh đao, một gã áo đen dũng cảm lao vào Không Tử Viết!

Không Tử Viết lẩn như trạch giữa đám người áo đen, hai bước chạy tới cửa sổ định nhảy lầu thoát thân.

Tình hình người chen người bị quấy đảo, giữa đám người áo đen lại đánh nhau trời chết.

Một gã áo đen dí con dao găm vào cổ Không Tử Viết, uy hiếp những tên áo đen khác: “Lùi về sau hai bước không thì ta giết ả!” Sau đó nói với Không Tử Viết, “Mau lấy thứ kia ra đây, không thì ta sẽ lấy mạng của ngươi!”

Không Tử Viết thấy những tên áo đen khác lùi sau hai bước, chen chúc nhau suýt chết thì cũng hơi khâm phục tặc lưỡi, sau đó ngược mắt nhìn tìm tới chỗ Hồ Li đang đứng. Ánh mắt hai người giao nhau, cô cười gượng, nói với tên áo đen đang uy hiếp tính mạng của mình: “Nếu ta bảo ta không có thì ngươi có tin hay không?”

Tên áo đen dí con dao vào một phân, rạch cổ Không Tử Viết chảy máu, “Mau giao ra đây, không thì đừng trách ta hạ thủ vô tình!”

Hồ Li đẩy tên áo đen đang chắn trước mặt mình ra, tiến lên một bước, đưa viên mã não đỏ trong tay ra, nói: “Thả Tử Viết ra, viên châu này sẽ là của ngươi.”

Mắt Không Tử Viết trong nháy mắt nở rộ pháo hoa rực rỡ, đó là niềm vui không thể nào che giấu được. Cô thấy mình đã lấy lại được một thứ rất quý giá. Còn thứ ấy rốt cuộc là tình bạn không trong sáng, hay quan hệ nam nữ trong sạch thì đã không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là tình cảm của cô và Hồ Li quan trọng hơn “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”.

Thế nhưng, Không Tử Viết còn chưa kịp tận hưởng niềm vui và kích động thì tên áo đen tự dưng lại cửa cổ cô lần nữa, bực mình quát Hồ Li: “Ngươi dám lấy đồ giả để lừa ta à?! Tương ta là đứa trẻ lên ba chắc?!”

Không Tử Viết đau không dám hít thở, chỉ sợ mình mà thở mạnh một cái sẽ bị con dao kia cửa đứt họng. Có lẽ đứt họng rồi thì sẽ không đau nữa phải không? Ít nhất cô cũng sẽ không đau lòng nữa.

Viên mã não đỏ trong tay cô quả thực rất giống viên cô đã đưa cho gã. Nhưng viên mã não đỏ trong tay Hồ Li không hề tỏa ra vàng sáng màu xanh tối. Hiển nhiên đó không phải “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” thật, mà chỉ là đồ giả mà thôi!

Không Tử Viết không trách cứ Hồ Li lấy viên “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” giả ra để lừa tên áo đen, cô đau lòng vì Hồ Li đã dối lừa. Cô có thể tha thứ gã giả điên giả dại, có thể không để bụng gã giấu diếm thân phận, nhưng cô không thể không để ý hắn đã có âm mưu sẵn từ lâu!

Viên châu giả trong tay Hồ Li khiến cô kinh hãi. Nếu không phải đã có âm mưu từ trước thì sao gã có thể cầm ngay một viên mã não giả ra để đánh trao cơ chứ?

Trên thế gian này có thể tin ai, không thể tin ai bây giờ? Chỉ sợ ngay cả ông trời cũng chưa chắc đã biết. Đáy biển dù sâu nhưng có thể đo được. Duy chỉ có lòng người mới không thể đoán được nhất.

Không Tử Viết nhìn Hồ Li, từ từ nở một nụ cười.

Mặt Hồ Li tái mét. Gã động đậy môi như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại lựa chọn giữ im lặng.

Không Tử Viết đau lòng, nhưng nụ cười càng rạng rỡ, rồi chợt bật cười ha hả không thể kiềm chế nổi. Máu tươi chảy ròng ròng trên cổ theo tiếng cười ấy, khiến cô trông như một đóa hoa bi ngán, đẹp đẽ, mê hoặc, tràn ngập hơi thở chết chóc.

Tên áo đen sững sờ, sợ con dao găm trong tay sẽ lấy mạng Không Tử Viết thật, bèn xịch con dao ra vài phân.

Đúng lúc này, Tù Nô đột nhiên ra tay, một đao chặt đứt tay phải cầm dao của tên áo đen. Trong tiếng la hét thảm thiết của tên áo đen, hắn tóm lấy eo Không Tử Viết, ôm cô bay ra ngoài cửa sổ, thi triển khinh công nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Cửa sổ lầu hai có một tên áo đen lớn tiếng uy hiếp: “Không Tử Viết, nếu ngươi không giao bảo vật kia ra thì chờ nhặt xác của vị tiểu ca này đi!”

Không Tử Viết nhắm mắt, làm như không nghe thấy gì cả. Con người ta chỉ có thể tự cứu lấy mình, đừng bao giờ trông mong vào người khác, bằng không sẽ chỉ có kết cục thê thảm mà thôi.

Cô không muốn nghĩ gì nữa, cũng chẳng muốn nghe gì thêm, hãy để cô ở trong lòng Tù Nô để hắn đưa cô đi tới bất cứ phương nào. Tù Nô, Tù Nô, may mà cô vẫn còn có Tù Nô. Tù Nô đã phụ bạch hồ, nhưng chắc chắn sẽ không phụ lòng cô! Không ư? Không! Chắc chắn là không!

Không Tử Viết nắm chặt vạt áo Tù Nô, tự nhủ nhất định phải tin hắn! Vì chỉ có tin hắn cô mới có dũng cảm đối diện với tình cảm của mình, mà không phải một mực lựa chọn trốn tránh.

Một đêm đầy rẫy dục vọng xấu xa và những sự thật bị lật tẩy. Con người đã hăm sâu vào trong sự cuồng loạn điên rồ chỉ để có được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”.

Tiếng chém giết trong sông bạc không dứt bên tai, từng tiếng một đập vào lòng Không Tử Viết. Cô rất muốn cứng rắn lên, học xử lý mọi chuyện theo cách mặc kệ chuyện sống chết của kẻ khác của Hồ Li. Nhưng trái tim cô không phải vật cách điện, mà chỉ là chất bán dẫn mà thôi.

Không Tử Viết bịt vết thương trên cổ, nói với Tù Nô: “Thả ta xuống đi. Ta sẽ dụ sự chú ý của bọn áo đen, ngươi đi cứu Hồ Li ra đi.”

Tù Nô kéo Không Tử Viết, trầm giọng nói: “Không được, bây giờ thả nàng xuống quá nguy hiểm.”

Không Tử Viết âm lòng, ngẩng đầu lên muốn hôn cầm Tù Nô, nhưng vô tình kéo căng vết thương, cô đau quá rùng cả mình. Chờ có thể nhịn đau, cô nói nhỏ: “Ta đã tặng viên mã não đỏ tỏa vàng sáng xanh tối kia cho Hồ Li. Gã mang theo bên mình, chắc chắn không an toàn.”

Tù Nô khựng lại, trong nháy mắt dừng chạy. Hắn cúi đầu nhìn vào mắt Không Tử Viết, thấy ánh mắt cô nghiêm túc, thẳng thắn, chẳng hề có chút xiu đùa giỡn nào, hắn liền biết lời cô nói là thật.

Tù Nô trầm ngâm chốc lát, sau đó đặt Không Tử Viết xuống đất, nói thầm: “Vậy được, ta đi cứu Hồ Li trước. Nàng ở đây phải cẩn thận, kiểm một chỗ khuất mà tránh, đợi ta quay lại.” Trong lúc nói thì người đã chạy xa ba trượng rồi.

Không Tử Viết định gật đầu, nhưng lại thấy cổ cứng đờ, cơ bản không gật đầu nổi! Cô thấy mũi chua xót, mắt cay cay, tưởng mình sẽ khóc, nhưng tiếc là nước mắt không chịu rơi xuống! Hừm?

Nước mắt của cô hả? Có phải đã bị màn đêm che khuất rồi hay không?

Không Tử Viết ngơ ngàng nhìn theo hướng Tù Nô biến mất, hi vọng có thể nhìn rõ bóng lưng của hắn, nhưng chỉ nhìn thấy vạt áo tên xông về phía mình.

Lúc này cô thấy rất mệt, cơ bản không muốn trốn tránh nữa.

Cô cứ bảo mình không ngốc, nhưng lúc nào cũng có người coi cô thành con ngốc.

Mọi việc xảy ra đêm nay cô thấy rất rõ ràng. Lúc viên mã não đỏ tỏa vàng sáng xanh tối kia và những viên châu khác lăn lông lốc trên sàn giống y như một chiếc chìa cắm vào ổ khóa đã khởi động dục vọng tham lam của con người.

Dục vọng tham lam đã sai khiến chúng dụ dỗ cô, lừa gạt cô, cưỡng ép cô, bọn chúng thử dùng mọi thủ đoạn để đoạt được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” trong tay cô.

Thế tấn công mạnh mẽ như thế, sao cô có thể không thua cho được?

Nhưng cô chưa từng ngờ được viên “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” cuối cùng lại rơi vào tay Hồ Li. Trên thực tế, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, đầu sao Hồ Li cũng không phải người bình thường, gã là quốc sư tiếng tăm lừng lẫy kia mà!

Vốn dĩ cô tưởng thân phận của Hồ Li rất đơn giản, chẳng qua chỉ là một gã tiểu quan trong “Phi Văn Các” đối diện. Tuy cô từng hoài nghi gã có tình tiếp xúc với cô, nhưng sau vài lần tiếp xúc lại không hề phát hiện ra gã có ý xấu gì cả. Nên cô cũng không quan tâm rốt cuộc có phải gã đang giả điên giả dại hay không, cũng không để ý gã mất kí ức là thật hay giả. Không Tử Viết thấy có lúc những lời nói dối có ý tốt cũng là một quy tắc ngầm để sinh tồn.

Nên khi ở trong hoàng cung Hồng Quốc, người thấy mùi quen thuộc trên người quốc sư, cô liền biết một thân phận khác của Hồ Li, sau đó cô cũng chỉ cảm thấy cuộc đời lúc nào cũng tràn ngập những điều ngạc nhiên, nhưng cô lại chẳng lấy đó làm phiền.

Thậm chí cô còn tò mò rốt cuộc Hồ Li có thể nói chuyện bằng mấy giọng?

Thế nhưng những chuyện xảy ra sau đó lại khiến cô hoàn toàn nguội lạnh với Hồ Li rồi!

Ha ha, thực ra người khiến cô nguội lạnh đâu chỉ có một mình Hồ Li?

Cái bảo vật “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” này là một gút mắc, Hồ Li muốn có nó, Tù Nô muốn có nó, Vệ Đông Li muốn có nó, Bách Lí Huyền muốn có nó, Bách Lí Lam cũng muốn có nó. Bọn họ miệng lưỡi dẻo như kẹo, dịu dàng để đối phó cô, bọn họ không tiếc dùng bạo lực, bọn họ không hề màng

đến sống chết của cô! Bọn họ muốn “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” trong tay cô, nhưng...chẳng ai cần cô cả!

Có lẽ Tú Nô cũng thích cô chẳng? Chỉ tiếc rằng trong lòng hấn cô mãi mãi chẳng thể quan trọng bằng “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” được.

Xem ra, cho dù cô làm hồ hay làm người đều rất thất bại.

Khi làm hồ, để lấy được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” từ tay Trương viên ngoại, Tú Nô đã không tiếc ra tay muốn giết cô. Khi làm người, cũng chỉ vì cùng một viên châu mà hấn không tiếc vứt cô vào nơi nguy hiểm, mặc kệ sự sống chết của cô!

Cô tưởng rằng lúc Tú Nô quay người bỏ đi, cô sẽ đau lòng muốn chết. Nhưng sự thật là dù đau lòng, nhưng cô vẫn còn muốn sống!

Đúng, có lẽ cô chẳng hề yêu Tú Nô như vậy. Bằng không cô cũng sẽ không thử hấn, cô tình nói cho hấn biết cô đã đưa “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” cho Hồ Li.

Này, cô không phải là một người lương thiện đâu. Cô độc ác, cho dù là với bản thân hay với người khác!

Trong lúc cô cần Tú Nô bảo vệ nhất thì cô lại thử hấn bằng một cách thức hấp dẫn. Chỉ thử một chút thôi, ai ngờ kết quả lại khiến cô vô cùng đau đớn.

Cô hi vọng mình chưa từng luân hồi nhiều lần như thế, chưa từng chết dưới “danh nghĩa tình yêu” hết lần này tới lần khác biết bao. Cô hi vọng mình có thể chẳng biết gì cả, ngây thơ, lạc quan, tích cực tin vào tình yêu, tin mình chính là nữ chính, tin người đàn ông nào cũng yêu cô thật lòng đến chết cũng không đổi biết bao!

Ha, đến chết cũng không đổi thật nực cười làm sao!

Khổng Tử Viết mở to đôi mắt, cất tiếng cười to. Đôi mắt màu đen vàng của cô dần biến thành màu vàng thuần lóa mắt, tỏa ra ánh sáng yêu dị trong đêm đen. Cho đến khi cô bị một tên áo đen điểm huyết thì đôi mắt yêu dị kia mới dần trở lại bình thường, sau đó cơ thể nhũn ra, rơi vào trong hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chẳng lẽ mắt hồn không triền miên

Lúc Khổng Tử Viết tỉnh lại đã là một ngày mới rồi.

Ánh mặt trời vàng nhạt chiếu vào phòng phủ lên một tầng sáng long lanh. Gió khẽ thổi tung những cánh hoa bay qua cửa sổ mở toang, lướt qua bàn cờ, khẽ rơi vào một chén trà sứ trắng, đậu trên mặt nước trà xanh nhạt, thêm một sự quyến rũ trong mát lạnh của nước trà.

Gian phòng này được bày biện rất đơn giản, thanh nhã, dễ chịu, vừa nhìn đã biết chủ nhân của nó có khiếu thẩm mỹ không tầm thường.

Khổng Tử Viết chống người dậy muốn xuống đất xem thế nào. Nhưng cô vừa thò chân ra liền phát hiện ra cái chân mình đã thò ra không phải chân người, mà là một cái chân hồ lông lá bù xù!

Tuy cô đã quen chuyện biến thân của mình, nhưng vẫn hơi khó có thể thích ứng ngay được.

Khổng Tử Viết chau mày, nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra đêm qua. Cô không biết là ai đã cướp cô, cũng không biết có phải những tên áo đen kia đã biết bí mật của cô rồi hay không. Thế nhưng những điều ấy đã không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là...ha...cô đã không biết còn có thứ gì với mình là quan trọng nữa rồi.

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, mềm nhũn nằm trong chăn, từ chối nghĩ thêm bất cứ chuyện gì.

Lúc cô sắp ngủ thì một bóng người lặng lẽ đi tới bên giường cô, khom lưng, hơi thở ấm áp dán bên tai cô, ngả ngón nói: “Tiểu cái thia, mặt trời đã chiếu tới mộng rồi mà ngươi vẫn chưa ngủ đủ ư?”

Khổng Tử Viết bị Vệ Đông Li dọa giật cả mình, lập tức mở choàng đôi mắt hồ.

Vệ Đông Li mỉm cười, hất áo bào nhảy lên giường, lướt qua Khổng Tử Viết nằm thẳng vào giường trong.

Khổng Tử Viết run rẩy, bắt giác xích sang một bên. Ai ngờ mộng liền ngã chập đất bịch một cái! Nhưng...cũng không đau lắm.

Khổng Tử Viết nghi hoặc cúi đầu xuống nhìn cái mộng của mình.

Lúc cô nhìn thấy thứ đang quấn trên hông mình, tâm trạng cô rất phức tạp, rất rối rắm, rất muốn giết người!

Đôi mắt màu đen vàng nheo lại, cơ thể lỏng trắng bắt đầu run run. Cô tức giận nhìn Vệ Đông Li đang một tay chống tay mà nhe nanh.

Vệ Đông Li uể oải ngáp một cái, mỉm cười nói: “Bản vương biết ngươi rất sĩ diện, nên cố tình lấy vải trắng bọc chỗ kín của ngươi lại để ngươi có quần áo che thân. Ha ha...ngươi thấy tay nghề của bản vương sao hả?”

Không Tử Viết hận nghiền răng nghiền lợi, nhưng không dám cắt đứt cổ Vệ Đông Li, chỉ đành vật lộn với mảnh vải đang quấn thành hình tam giác ở chỗ mình, thế nào cũng phải xé nó ra, xé nát! Đây là nhục nhã, là sỉ nhục! Là sự sỉ nhục vô nhân đạo!

Con bà mày chứ Vệ Đông Li! Có loại người như ngươi sao? Dám mặc quần lót cho hở?! Thôi được rồi, cứ cho hán có lòng muốn làm chuyện tốt, chú ý đến sĩ diện của cô, nhưng ngươi cũng không thể quấn vải trắng thành kiểu tình dục như thế này chứ! Thôi được rồi, cho dù nhất định phải mặc quần lót cho cô thì cũng xin đừng thắt một cái nơ bướm to đùng ở hông cô như thế này, có được không hả?!!!

Vệ Đông Li nhìn Không Tử Viết cứ lần qua lần lại, không nhịn được xúc động nói: “Ngươi nhìn ngươi đi, sao mỗi lần rời khỏi bản vương đều trở nên nhếch nhếch như thế? Đã bị người ta cứa rách cổ, mà phía dưới cũng không ngừng chảy máu. May mà bản vương tốt bụng, giúp ngươi băng bó lại đây.”

Không Tử Viết sững sờ, hoang mang nhìn Vệ Đông Li. Ý...ý hán là gì? Cái gì mà “phía dưới không ngừng chảy máu” chứ? Sao...sao cô lại thấy đau bụng thế này? Sao cô lại cảm thấy có một thứ âm ẩm đang chảy ra khỏi người mình? Sao cô lại thấy hình như mình tới tháng rồi? Sao cô bắt đầu hồi hận đã xé mất cái tấm vải trắng chết tiệt đi rồi? Bây giờ hồi hận còn kịp không? Hiển nhiên là...không kịp nữa rồi! cái nơ bướm đã bị kéo ra, tấm vải trắng dính máu đỏ cũng rơi theo xuống sàn nhà đá cẩm thạch, tạo nên một bức tranh đập vào mắt người ta.

Không Tử Viết thù người ra, sau đó lại đặt hông lên tấm vải trắng để che máu kinh lại.

Cô gục đầu xuống, không dám nhìn Vệ Đông Li. Chỉ sợ sẽ nhìn thấy bộ dạng khốn khổ của mình bây giờ trong mắt hán.

Có lẽ cô đã trách nhầm Vệ Đông Li rồi? Dẫu gì...dẫu gì người ta cũng coi như có lòng tốt giúp mình mà? Coi như lòng tốt vậy?

Có thể xem như lòng tốt sao? Đáp án chỉ có ba chữ thôi---Không thể nào!

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết cúi đầu xuống, trông khờ khạo rất đáng yêu, trái tim hán tự nhiên dâng lên những làn sóng lăn tăn khe khẽ, hán mở miệng an ủi: “Vết thương phía dưới của ngươi, bản vương đã giúp ngươi khâu lại rồi, hán là...”

Vệ Đông Li còn gì sau nữa, Không Tử Viết đã không còn nghe rõ nữa. Lúc này đầu óc cô chỉ lộn vờn bốn chữ “đã khâu lại rồi”!

Thời gian từ từ trôi qua, trái tim Không Tử Viết cũng trở nên lạnh giá.

Cô không nhúc nhích ngồi trên tấm vải trắng, vừa muốn cúi đầu nhìn “vết thương” của mình, nhưng lại sợ nhìn thấy cảnh mình không thể chấp nhận được, bị hiện thực tàn khốc kích động thành nội thương.

Không Tử Viết run rẩy, ngẩng đầu lên nhìn Vệ Đông Li, không hiểu sao hán lại có thể ung dung thong thả như thế?

Hán đã khâu kín con đường duy nhất có thể tạo “tính phúc” của cô mất rồi, vì sao còn có thể cười vui vẻ như thế?

Không Tử Viết căm phẫn, gào gừ nhảy lên giường lao vào Vệ Đông Li! Cô giẫm lên cánh tay của hán bằng móng vuốt để chặn hán phản kháng.

Vệ Đông Li dùng đôi mắt phượng hẹp dài kia nhìn Không Tử Viết, hỏi: “Ngươi muốn làm gì hả?”

Không Tử Viết nhe nanh, gào gừ phẫn nộ, ý của tiếng gào gừ ấy có thể hiểu là: Ta muốn cắn chết ngươi!

Vệ Đông Li tung cánh tay hất văng cái vuốt hổ của Không Tử Viết, sau đó bàn tay trắng nõn ấy giương lên đập vào đầu Không Tử Viết một chường, lạnh giọng nói: “Cút xuống.”

Không Tử Viết mắt lóe lên định giẫm nát mặt Vệ Đông Li, nhưng bỗng lại ngồi trên người hán.

Vệ Đông Li khựng lại, trong nháy mắt tự dưng nổi cáu, quát: “Cút xuống!”

Tuy Không Tử Viết bị bộ dạng của Vệ Đông Li dọa, nhưng không thém nghe lời hán mà cứ cứng đầu ngồi trên người hán, đối nghịch với hán đến cùng! Cô nhìn sắc mặt của Vệ Đông Li càng lúc càng không tốt, tâm trạng cô lại càng lúc càng tốt, thậm chí vừa đong đưa hông vừa thâm cười khẩy: Này thì khâu động của ta lại! Này thì hành vi quái đản! Này thì có bệnh sạch sẽ! Cho ngươi bị hổ cười này! Cho ngươi tức chết này!

Vệ Đông Li nhìn Không Tử Viết dương dương tự đắc, chỉ còn chưa thì ngân nga hát mà thôi. Hán hít một hơi thật sâu, cố làm dịu đi cảm xúc bị Không Tử Viết khơi mào lên, giọng điệu trên tức nói: “Bình thường ngươi cũng dụ dỗ đàn ông như thế này à?”

Trong nháy mắt Không Tử Viết cứng đờ, lập tức đứng dậy rời khỏi Vệ Đông Li. Cô hận quá, ước gì có thể một tát đập nát mặt Vệ Đông Li, xé rách mồm hán, cào hán nát như thi thối!

Thằng nhãi Vệ Đông Li này quả nhiên là đồ biến thái, dám nói những lời như thế với một con bạch hổ! Không Tử Viết rầu rĩ, nhắm mắt lại nằm bò trên

giường, móng vuốt bịt tai lại, không thèm để ý tới Vệ Đông Li nữa!

Vệ Đông Li chống người dậy, bước qua Không Tử Viết mà xuống giường, vớ bừa lấy một tấm áo choàng vắt trên tay, vừa để che vết máu Không Tử Viết để lại trên áo, vừa che đi cơ thể đã có phản ứng sinh lí rõ ràng của hắn.

Hắn trầm mặt, bước nhanh vào hồ tắm, vứt cái áo choàng đi rồi lao đầu vào trong làn nước lạnh.

Thực ra, có lúc không chỉ có Không Tử Viết muốn cắn chết Vệ Đông Li, mà Vệ Đông Li còn muốn tự tay bóp chết Không Tử Viết hơn!

Không Tử Viết tỉnh tỉnh nóng nảy, có thể phát cáu ngay với hắn. Nhưng đương lúc hắn đã có cái dục vọng chết tiết này thì sao có thể nổi giận với Không Tử Viết được?

Người phụ nữ đầu tiên của hắn là Không Tử Viết. Cho đến nay vẫn chỉ có Không Tử Viết! Hắn có bệnh sạch sẽ, không thể tiếp xúc với những người phụ nữ khác, nhưng dù thế nào cũng không ngờ được người phụ nữ đầu tiên của mình lại là một con bạch hổ!

Đêm qua lúc bọn thuộc hạ nâng Không Tử Viết vào phòng hắn, lúc hắn cất áo nạng ra rồi tự tay rửa sạch bằng bó vết thương cho nàng, lúc nàng đau đớn mà né tránh theo bản năng, lúc cả người nàng phát ra một vàng sáng trắng bạc, hắn đã tận mắt nhìn thấy một cảnh mãi mãi không thể nào giải thích được---một người con gái xinh đẹp đã biến thành một con bạch hổ trong nháy mắt!

Hắn ngậy ngậy cả người!

Cho tới nay hắn vẫn không hiểu được rốt cuộc Không Tử Viết đã trải qua những gì mới có thể từ một con bạch hổ biến thành một cô gái?

Hết thấy có lẽ không quan trọng. Điều quan trọng là hắn đã đem lòng thích nàng, mê mải cơ thể của nàng mất rồi.

Có dục vọng chết tiết với nàng, mà nàng lại biến thành bạch hổ, hoàn toàn không đếm xỉa tới hắn đang phải chịu dày vò và đấu tranh!

Vệ Đông Li cắn phần xiết chặt tay đập vào nước! Hắn bình tĩnh trở lại mới đi ra hồ tắm, thay quần áo sạch sẽ.

Lúc hắn quay lại phòng mình thì đúng lúc nhìn thấy Không Tử Viết đang cào xé chăn nệm của hắn. Vệ Đông Li cười gằn một tiếng, hỏi: “Người đang làm gì thế? Có phải không còn mặt mũi nào nữa nên muốn xé dây thừng để treo cổ phải không? Xà nhà của “Nam Sơn Cư” rất chắc chắn, nhưng chưa chắc đã chịu nổi cái thân ục ịch của người đâu.”

Không Tử Viết thật sự thật sự thật sự rất muốn bình tĩnh, rất muốn không chú ý tới Vệ Đông Li! Thế nhưng hình như có những kẻ rất thích bới móc người khác thì phải! Bạn nói xem, liệu có kẻ độc mồm độc miệng bằng Vệ Đông Li không? Bà đây có đánh rắm cũng còn thơm hơn mồm hắn!

Không Tử Viết lườm Vệ Đông Li một cái, dịch dịch cơ thể, quay mông lại với Vệ Đông Li, dùng hành động để thể hiện rằng mình không muốn nhìn thấy hắn.

Vệ Đông Li thấy trên đệm lại xuất hiện vết máu, liền chau mày nói: “Sao lại chảy máu nữa rồi?”

Không Tử Viết lập tức khép đùi lại, nhắm mắt, làm như mình đã chết rồi.

Vệ Đông Li sai Tiêu Doãn đang đứng ngoài cửa: “Đi lấy kim chi.”

Không Tử Viết sợ hãi mở choàng mắt ra, xoay người nhìn Vệ Đông Li, lắc đầu như điên để bày tỏ suy nghĩ của mình. Đừng, đừng mà, dù thế nào cũng đừng khâu “vết thương” lại cho cô nữa, cô thật sự không chịu nổi tra tấn nữa đâu! Xin ngài hãy thương xót, cầm kéo cắt chỉ đã khâu ra đi!

Vệ Đông Li không hiểu sao Không Tử Viết lại hoảng sợ như thế, hắn tưởng cô không tin có thể khâu vết thương bằng kim chi, nên vừa đưa tay ra kiểm tra vết thương của Không Tử Viết, vừa giải thích: “Người yên tâm, cách khâu vết thương bằng kim chi chỉ mới phát lên gần đây thôi, nhưng hiệu quả rất tốt, người không cần phải sợ.”

Không Tử Viết kinh hãi, nghĩ bụng: Chẳng lẽ kĩ thuật này đã được phổ biến từ chỗ cô mà ra? Thật là tự gây nghiệt không thể sống mà! Nhớ lại lúc cô khâu vết thương cho Tù Nô, lúc ấy thật phần khởi làm sao! Ngẫm bây giờ Vệ Đông Li muốn khâu vết thương cho cô cũng hào hứng như thế. Hu hu... nhưng mà vết thương ấy không phải “vết thương” này, được chưa?

Không Tử Viết kẹp chặt hai chân, thà chết cũng không chịu nghe theo! Cô tự nhủ phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, thế nào cũng phải bảo vệ “con đường tính phúc” của mình!

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết rất không hợp tác, bèn dùng nội lực đè Không Tử Viết trên giường, cưỡng ép tách hai cái chân hổ của cô ra!

Không Tử Viết thật sự rất muốn gào một tiếng: Cứu tôi với, có người muốn cưỡng hiếp hổ! Đáng tiếc cô không gào được, mà có gào thì cũng chẳng ai hiểu. Cho dù có người hiểu thì cô cũng chẳng có mặt mũi nào mà gào như thế cả.

Ai cũng bảo phụ nữ rất mâu thuẫn, một người phụ nữ biến từ bạch hổ thành phụ nữ còn là mâu thuẫn trong mâu thuẫn.

Không Tử Viết không thể phản kháng lại, chỉ đành dùng kế khác, cô đáng thương nhìn Vệ Đông Li như muốn nói: Người muốn làm chuyện không chuyện bằng cảm thú sao?

Vệ Đông Li làm như không thấy cái mặt như mướp đắng của Không Tử Viết, mà còn rất nghiêm túc nhìn hạ thể của cô, nhẹ nhàng “ơ” một tiếng, sau đó thì không còn gì nữa.

Tiêu Doãn mang kim chỉ tới thì Vệ Đông Li đã buông màn xuống, che khuất tầm nhìn của Tiêu Doãn.

Tiêu Doãn đặt kim chỉ lên bàn, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài.

Trong màn, Vệ Đông Li nhắm hờ mắt, mắt tự nhiên nói: “Nói một câu, vết thương không bị bực chi.”

Không Tử Viết vận mình nhìn hạ thể của mình, thâm khốc lóc: Đại ca, người thật sự không biết cái nào là vết thương, cái nào là “động khẩu” hả? Người không thể cắt chỉ ra cho ta để ta đi tiểu sao? Ờ? Kia là cái gì thế? Vì sao cạnh “động khẩu” của cô lại có một vết thương đã được khâu bằng hoàng nhĩ?

Ừc...hiều nhầm to rồi!

Ừc...là đũa nào đâm một dao vào mông bà hả?

Ừc...sự thật là kĩ thuật khâu vá của Vệ Đông Li rất tốt, vết thương của cô không hề chảy máu.

Ừc...bị kịch là cô thật sự tới tháng rồi, mà còn...để Vệ Đông Li nhìn thấy nữa!

Hu hu...mắt mặt hồ quá!

Không Tử Viết kẹp hai chân lại, hơi chột dạ nhìn Vệ Đông Li một cái. Ai ngờ Vệ Đông Li cũng đang trợn mắt nhìn Không Tử Viết. Không Tử Viết lập tức xoay đầu đi nghiêng cứu hoa văn trên đệm. Vệ Đông Li đứng dậy, vén màn đi ra ngoài.

Chẳng bao lâu sau hân cảm một miếng vải trắng mới tỉnh quay lại, mặt lạnh tới bên giường, vén màn ra, chẳng ư hử gì tách chân Không Tử Viết ra rồi quần miếng vải trên mông cô, làm thành một cái quần lót tam giác chắc chắn! Đã vậy...còn thắt một cái nơ bướm to đùng ở hông Không Tử Viết!

Không Tử Viết ngẩn người nhìn Vệ Đông Li, hân...hân...hân đang làm bằng vệ sinh cho cô sao? Hân...hân có thể dùng vừa lạnh mặt vừa đồ mặt được không?

Nói thật một câu, Vệ Đông Li như thế này thật là...quyền rũ.

Đây là khoảnh khắc đáng để người ta vẽ vào tranh, mặt Vệ Đông Li đỏ ửng như hai cánh hoa phát phơ theo gió vào đáy mắt Không Tử Viết. Khe khẽ dịu dàng mà không ngời bút nào có thể miêu tả được, lúc mắt bạn chỉ toàn thấy khuyết điểm của đối phương, tình cờ phát hiện ra một ưu điểm của họ cũng sẽ cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa thú vị, sau đó sẽ nảy sinh ham muốn biết thêm về người ấy. Nhưng ham muốn này chỉ là một suy nghĩ nhất thời mà thôi, chớp mắt liền biến mất không thấy đâu nữa.

Còn vì sao lại biến mất thì chỉ vì Không Tử Viết đột nhiên nhận ra sao Vệ Đông Li lại bằng miếng vải trắng chết tiệt này cho cô?! Trời ơi, cô muốn đi tiểu!

Không Tử Viết “ừ ừ” một tiếng, Vệ Đông Li run run ngón tay. Trong bầu không khí kì quặc này, một người một hồ mỗi bên chiếm nửa cái giường, thẳng lưng không chịu rời khỏi nơi khiến người ta thấy lúng túng này.

Lúc này, bọn họ giống...giống hai người xa lạ tới quán bar tìm say, uống say khướt rồi lại loạng choạng đi cùng nhau, ôm đối phương để có một đêm tỉnh. Tỉnh rượu rồi mới phát hiện hóa ra đối phương chính là chồng cũ (vợ cũ) của mình, thật là vừa lúng túng vừa rối rắm. Có lẽ...còn có chút đỉnh ảm áp nữa.

Từ sau chuyện tắm vải trắng làm người ta mặt đỏ tim đập kia, quan hệ của Không Tử Viết và Vệ Đông Li thay đổi rất kì lạ. Vệ Đông Li chẳng hề ép hỏi bất cứ chuyện gì của Không Tử Viết, mà còn hết lòng chăm sóc cho cô. Không Tử Viết thì yên tâm ngang ngược chiếm giường của Vệ Đông Li, coi như là kim ốc tàng kiều.

Đám thị vệ của Vệ Đông Li đều được mở rộng tầm mắt. Bọn họ tưởng chủ tử nhất định sẽ nghiêm hình ép hỏi Không Tử Viết giấu “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” ở đâu? Thế mà chẳng ngờ chủ tử cho Không Tử Viết ăn uống no đủ, còn ngày đêm bên nhau, quần quýt trên giường. Thôi được rồi, dầu sao mọi người cùng là đàn ông, ngày đêm nhìn một người đẹp như thế, ai không động lòng mới là lạ.

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, người đẹp này đúng là ăn được uống được!

Ngày nào cũng thế, từng chậu com và thức ăn được đưa vào phòng, rồi từng sọt xương xẩu lại được đưa ra ngoài.

Bọn họ rất tò mò, người phụ nữ có thể ăn uống như thế không biết sẽ béo như thế nào đây? Chỉ đáng tiếc, chủ tử che chở người đẹp này quá kĩ, cơ bản không cho bọn họ nhìn thấy!

May mà bọn họ không có cơ hội nhìn thấy Không Tử Viết lúc này, bằng không nhất định sẽ sợ lăn ra mất, sau đó sẽ nhìn Vệ Đông Li bằng ánh mắt “người có bệnh luyến thứ”.

Thế thì ngày chết của bọn họ cũng chẳng xa nữa rồi.

Trong không khí vừa hài hòa vừa mờ ám này, vết thương trên người Không Tử Viết đã lành gần hết, mỗi ngày thoải mái không để đâu cho hết.

Cô biết vây cánh của Vệ Đông Li rất nhiều, có thể bảo vệ cô an toàn, nhưng lại không biết vây cánh của hắn vừa nhiều, mà còn là tường đồng vách sắt hết sức kín kẽ. “Nam Sơn Cư” yên ổn thế nào thì ngoài kia máu tanh ngập trời trái ngược thế ấy, chẳng khác gì thiên đường và địa ngục.

Không Tử Viết rảnh rồi chẳng có việc gì, bèn bắt đầu nghiên cứu sự biến hóa của mình. Cô không hiểu sao lúc mình biến thành người thì tất cả những vết thương trên người đều tự động biến mất; vì sao lúc biến thành hồ lại phải chịu tiếp những vết thương ấy? Chẳng lẽ từ hồ biến thành người là một tiến hóa cấp cao, còn từ người biến thành hồ thì thuộc loại thoái hóa cấp thấp ư?

Có lẽ sự biến thân và tâm trạng cùng cơ thể của cô có liên quan với nhau.

Thú thật, bây giờ cô chỉ muốn làm một con bạch hồ, cơ bản chẳng muốn biến thân thành người nữa.

Trải qua chuyện đoạt bảo vật, càng lúc Không Tử Viết càng thấy con người thật nhạt nhẽo, tình cảm rất giả tạo, cô chẳng buồn đối phó với họ nữa, thả làm một con bạch hồ tham ăn lâm biếng tiếp, bị Vệ Đông Li nuôi nết, có ăn có uống, còn có nữ nam ở cạnh, vui vẻ vô cùng!

Chờ cô sống đủ rồi sẽ đi tìm Tiểu Bảo để thổ lộ tình cảm, sau đó anh đừng chịu chết! Chẹp chẹp...sảng khoái biết bao!

Từ nay về sau, trái tim này quyết sẽ không dễ dàng bỏ ra nữa! Yêu người khác thì thà yêu bản thân còn thực tế hơn!

Ngửa đầu nhìn ánh trăng mông lung ngoài cửa sổ, nghiêng tai nghe tiếng dế kêu, mắt trông ngóng Vệ Đông Li tắm trở về, sau đó đánh chén một bữa ngon lành! Chỉ nghĩ thế mà cô đã thấy nước bọt đã lan tràn, cuộc sống tươi đẹp vô cùng.

Có người nói ăn uống có thể chữa lành vết thương tâm hồn. Câu này coi bộ chẳng sai tí nào. Lúc đầu cô chỉ nghĩ tối nay sắp được ăn gì, tâm trạng tự dưng rất vui vẻ mà còn ngập tràn trông mong.

Cô cào cào chân bàn, thẳng nhai Vệ Đông Li sao giờ còn chưa về nhỉ? Cô đói lắm rồi!

Lúc mùi thơm của com canh chui vào mũi Không Tử Viết, cô liền lập tức vịn mông, ngồi ngay ngắn trên ghế, mắt nhìn chăm chăm cái cửa, đợi Vệ Đông Li xách hai cái lồng thức ăn vào. Cô giờ vuốt vẩy chào, mép còn nhếch lên cười rất ton hót. Không Tử Viết lúc này y chang một con chiêu tài miêu.

Vệ Đông Li mở hai lồng thức ăn to ra, tự mình bày thức ăn ra bàn cho Không Tử Viết, sau đó ngồi trên ghế nhìn cô ăn.

Không Tử Viết được ăn thì rất vừa lòng thỏa dạ, nhân tiện cảm thấy tên Vệ Đông Li này cũng không khiến người ta ghét lắm.

Rau xanh trên bàn cô không thích ăn, bèn gạt ra mép đĩa, sau đó đẩy đĩa tới trước mặt Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li gấp đũa ăn được hai miếng rau xanh, sau đó mở bình rượu ngon lành lạnh ra rót vào bát to, cũng học theo điệu bộ của Không Tử Viết, đẩy nó tới trước mặt cô.

Không Tử Viết vừa nhìn thấy rượu là cả người không thoải mái, kí ức liền hiện ra rõ mồn một. Cô liếc mắt nhìn Vệ Đông Li, thầm nghĩ: Ý gì đây nhỉ? Có phải muốn cho mình rượu say loạn tính rồi lại đè hấn hay không?

Hi hi, không ngờ thẳng nhai này cũng có sở thích này đây!

Vệ Đông Li thấy đôi mắt nheo nheo bí ối của Không Tử Viết, tự dưng đưa tay ra cốc mạnh vào đầu cô, nói: “Đây là rượu thuốc.”

Không Tử Viết nhếch mép, rượu thuốc thì rượu thuốc, cốc đầu cô làm gì? Đã thế thẳng nhai này còn dùng nội lực, thật không phải là người mà!

Không Tử Viết lườm Vệ Đông Li, sau đó liếm hết cả bình rượu. Cô thầm nghĩ, giá mà cô say rượu loạn tính thật, sau đó lại đi lên Vệ Đông Li lần nữa, thế thì...hi hi...chuyện này mà truyền ra ngoài thì cái phong hiệu Vô Song Vương gia của Vệ Đông Li sẽ thật sự thành có một không hai luôn! Từ đó về sau sẽ có lời đồn đại, tất cả những kẻ muốn lấy lòng Vệ Đông Li sẽ không tặng nữ cơ luyến đồng gì nữa, mọi người sẽ vào trong rừng rậm bắt mấy con dã thú đẹp xinh đẹp về, sau đó đưa hết tới Vương phủ của Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li nhìn cái mặt hồ cứ co giật của Không Tử Viết, liền biết cô chẳng nghĩ gì tốt lành cả, vì thế hấn lấy ngón trỏ gõ gõ bàn, nói: “Ăn com.”

Không Tử Viết vâng lệnh, lập tức cúi đầu xuống hùng hục ăn. Cô vẫn còn nhớ hôm nọ cô và Vệ Đông Li cãi nhau, Vệ Đông Li bảo cô ăn com, cô không ăn, kết quả...liền bị bỏ đói cả ngày trời! Cảm giác ấy chẳng dễ chịu chút nào!

Mấy ngày này Vệ Đông Li luôn tự mình dốc lòng chăm sóc Không Tử Viết, hấn đã mệt rồi rồi lâu rồi. Hắn từ từ đứng dậy, rào bước tới bên giường, tháo giày, nghiêng người nằm trên giường, gối lên một cánh tay của mình, uể oải nhìn Không Tử Viết ăn com, lòng hấn dâng lên một cảm giác rất thỏa mãn.

Ánh trăng phủ lên người Vệ Đông Li một vầng sáng nhàn nhạt, khe đậu trên đôi mắt đan phượng phiếm màu xanh không tước của hắn, vuốt ve làn môi hơi hé, môn trón bờ ngực trắng ngà hơi rộng mở kia, lướt qua đôi chân thon dài thẳng tắp và những ngón chân trắng nõn như ngọc của hắn. Không Tử Viết ăn no uống đủ vừa ngoảnh đầu liền nhìn thấy một bức “Nguyệt quang mặc nữ đồ” tuyệt sắc thế này, trái tim tự dưng đập thình thịch, đồng thời không khỏi than thở: Ông trời đối xử tốt với thẳng nhai Vệ Đông Li này thật!

Không Tử Viết bập môi, nhảy xuống ghế, lắc mông đi quanh phòng hai vòng, sau đó tới giường, chân đẩy Vệ Đông Li, sau đó nhảy lên giường nằm úp xuống, chuẩn bị đi ngủ.

Cái xác hỏ của Không Tử Viết che mất ánh trăng, bao trùm Vệ Đông Li trong bóng tối cô tạo ra.

Không biết có phải vì cô có đôi mắt nhìn được trong đêm hay không, tự dưng cảm thấy Vệ Đông Li đang ẩn mình trong bóng tối càng lúc càng rõ nét hơn. Đôi mắt hần sáng ngời, làn môi đỏ thắm ẩm ướt, hần như một bông hoa bi ngạn chốn địa ngục, giẫm lên xương cốt của con người, hấp thụ hồn phách của họ rồi bung nở những cánh hoa đỏ thắm yêu dị nhất.

Không Tử Viết như bị đòn chí mạng, mà xui quýt khiến thế nào mà cô lại gần Vệ Đông Li, muốn liếm láp làn môi hần, nếm thử mùi vị của hần. Thế nhưng lí trí nhanh chóng trở lại não cô, khiến cô rất thất vọng vì hành động ngu xuẩn của mình.

Không Tử Viết quyết định giả say rượu, choáng váng đầu óc, sau đó nhắm mắt giả vờ ngủ.

Cô biết rõ tuy cô và Vệ Đông Li chưa từng rạch ròi nói ra, nhưng hai bên đều biết rằng Không Tử Viết chính là bạch hỏ, bạch hỏ chính là Không Tử Viết.

Không lâu trước đó cô còn “gi gi” Vệ Đông Li bằng thân phận của Không Tử Viết, nên bây giờ nếu cô dám “gi gi” hần bằng thân phận của con bạch hỏ tiếp, vậy thì cô xin đảm bảo với Vương mẫu nương nương rằng Vệ Đông Li nhất định sẽ băm xác cô thành vụn mảnh!

Không Tử Viết ơi là Không Tử Viết, sao mày có thể vừa uống rượu cái là loạn tính ngay được hả? Mày phải khép chân lại làm một con hỏ có đức hạnh chứ! Ngủ đi ngủ đi, đừng để bị sắc đẹp mê hoặc rồi phạm tội không thể tha thứ được.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, thằng nhãi Vệ Đông Li này đúng là tà môn thật, cứ như bản thân hần vốn có năng lực hút hồn phách người ta vậy. Đã thế lúc nào cũng có thể khiến cô liên tưởng tới bốn chữ “hồng nhan họa thủy”. Ai cũng bảo hồng nhan bạc mệnh, không biết tên Vệ Đông Li có thể sống tới lúc nào đây.

Thôi chết, cô đang nghĩ linh tinh gì thế này? Rốt cuộc Vệ Đông Li ra sao thì có liên quan khi gì với cô chứ? Ngủ thôi ngủ thôi, mau đi ngủ thôi!

Không Tử Viết ôm đầu, chốc lát sau dần thiếp đi.

Trong bóng tối, Vệ Đông Li chưa từng nhắm mắt, mỗi vế mặt của Không Tử Viết hần đều nhìn thấy.

Tâm trạng của Vệ Đông Li rất phức tạp. Lần đầu tiên trong đời hần cảm thấy hoang mang thế này, không biết nên đối mặt với con bạch hỏ Không Tử Viết thế nào nữa. Hần tức Không Tử Viết nhất như thờ, có liếm môi hần mà cũng không dám! Hần ghét sao mình lại bao dung Không Tử Viết, thậm chí không tiếc cùng chung chăn gối với một con bạch hỏ!

Thế nhưng, Vệ Đông Li lại rất mâu thuẫn. Hần không biết mình có thể hôn lại con bạch hỏ Không Tử Viết hay không, càng không biết mình có thể cho phép nó suồng sã với mình hay không nữa! Suy cho cùng hần chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đem lòng thích... một con bạch hỏ... thôi lòi nhếch nhác, phàm ăn tục uống, đi ngủ nghiêng răng, cật mạnh hiệp yếu, tính cách nóng nảy, lật mặt không nhận người này.

Đêm nay, Vệ Đông Li mãi không ngủ được, lần đầu tiên vì vấn đề tình cảm mà hần đã mất ngủ.

Hần nhìn tướng ngủ của Không Tử Viết, nghe cô ngáy khò khò, chỉ thấy giận sôi gan! Hần đường đường là một Vương gia, thế mà lại mất ngủ vì một con bạch hỏ, mà con bạch hỏ này còn vô tâm vô phé lần quay ra ngủ ngon lành!

Vệ Đông Li gờ tay lên định cốc thật mạnh vào đầu Không Tử Viết. Thế nhưng tay hần dừng lại giữa chừng, sau đó gỡ một hạt gạo trong suốt dính trên râu hỏ của Không Tử Viết, chần chừ trong tay nhìn chốc lát, sau đó đưa hạt gạo vào miệng mình.

Lúc Vệ Đông Li ý thức được hần đang làm gì, hần chau mày, tức giận xoay lưng lại với Không Tử Viết, sau đó từ từ... nhắm nháp hạt gạo kia, lẩm bầm nói: “Vị cũng tạm tạm”

Sau nửa đêm, Vệ Đông Li sắp ngủ thì bị một vầng sáng trắng chói lòa đánh thức, hần thấy Không Tử Viết từ một con bạch hỏ ục ịch đã biến thành một cô gái trần truồng xinh đẹp!

Dưới ánh trăng mờ, tay chân Không Tử Viết thoải mái nằm bò trên giường, mái tóc xoắn trắng bạc cũng xoa tung sau lưng, như có như không che mất cơ thể nữ miều.

Có lẽ là vì đã biến thành người nên dáng ngủ này khiến cô không thoải mái lắm. Cô âm ừ vài tiếng, xoay người, chẳng có tí ý thức nào kéo chăn găm qua kẹp giữa đôi chân trắng nõn, để chịu cọ cọ vài cái.

Làn mi cong vút dày rậm, bờ môi đầy đặn, bộ ngực cao nhấp nhô theo hô hấp. Lúc này cô giống như một con yêu tinh chuyên đi dụ dỗ người ta sa đọa, mỗi hơi thở đều khiêu khích sự tự chủ của người nhìn.

Vệ Đông Li thở mạnh, mắt hần tối dần. Chưa bao giờ hần tự nhận là một quân tử, cũng coi thường làm một quân tử. Đối diện với Không Tử Viết lòng lang dạ sói này, hần thà làm một tên cường đạo muốn làm gì thì làm, cướp đoạt đi thân thể của nàng, nhiệt tình của nàng, linh hồn của nàng!

Người phụ nữ này đã bị hấn nhìn trúng thì cả đời này đừng hòng chạy được!

Vệ Đông Li nhớ tới lần đầu tiên với Không Tử Viết, lòng không khỏi mềm nhũn, đưa tay ra mon trớn gò má Không Tử Viết, càng lúc càng không nỡ buông tay. Thế nhưng chuyện Không Tử Viết không hoàn bích như một bụi gai quấn lấy tim hấn, từng chút từng chút quấn chặt làm hấn đau đớn suýt phát điên!

Đúng, hấn ghen tị, hấn không cam lòng, hấn căm phẫn, hấn cần phát tiết!

Vệ Đông Li phát cáu, ôm Không Tử Viết vào lòng, cúi đầu gặm môi cô.

Không Tử Viết bị Vệ Đông Li ghim đau quá, nghẹn ngào một tiếng mơ hồ không rõ, sau đó giờ tay tát cho Vệ Đông Li một cái. Tiếng chạm giữa tay và mặt vừa trong vừa vang.

Từ nhỏ tới lớn Vệ Đông Li chưa bao giờ bị đánh, cái tát này chẳng khác gì kíp nổ bị kích bùng một tiếng! Hấn cong khóe môi tàn nhẫn, giờ tay định véo ngực Không Tử Viết!

Nhưng Không Tử Viết đã nhanh hơn Vệ Đông Li, cô dụi đầu vào lòng hấn, sau đó bập môi cọ xát ngực hấn rồi cuộn tròn người lại ngủ tiếp như một con mèo con ham ngủ.

Hơi thở thô bạo của Vệ Đông Li nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa, lòng dạ trước nay luôn lạnh lùng hà khắc của hấn cũng trở nên mềm mại hơn vì động tác thân mật của Không Tử Viết. Lúc này hấn thấy hình như tim mình có một dòng nước ấm đang chảy qua làm tan lớp băng lạnh giá trong lòng hấn.

Hấn nhìn theo hơi ẩm ấy thì thấy một bàn tay đang dán trên ngực hấn. Vệ Đông Li không khỏi lắc đầu cười khổ, bàn tay kia của Không Tử Viết thật là...quá bẩn!

Vệ Đông Li vốn mắc bệnh sạch sẽ, không muốn thấy những thứ không sạch sẽ. Mấy ngày hôm nay không cho Không Tử Viết tắm rửa là vì hấn nghĩ tới cô không tiện. Hôm nay kì kinh của cô đã gần hết, nhất định phải cho cô tắm rửa sạch sẽ mới được.

Nghĩ đến đây, Vệ Đông Li liền tính gọi Không Tử Viết dậy, nhưng thấy cô ngủ ngon quá, hấn không nỡ lòng đánh thức. Vì thế Vô Song Vương gia Vệ Đông Li của chúng ta liền lặng lẽ xuống giường, nhỏ tiếng sai Tiêu Doãn mang nước ấm tới, sau đó tự tay nhúng ướt một miếng vải bông lau sạch tay cho Không Tử Viết, sau đó nâng bàn chân cô lên lau tiếp.

Không Tử Viết thấy lòng bàn chân ngứa ngứa, vì thế rất không vui giờ chân lên đạp thẳng vào mặt Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li đang đắm chìm trong cảm giác ngọt ngào, cơ bản chẳng thể ngờ được Không Tử Viết tự dưng đạp hấn! Càng không ngờ một cước của cô lại chuẩn xác như thế, đã đạp trúng sống mũi hấn thì thôi, đã vậy còn đạp chảy cả hai hàng máu mũi nóng bùng!

Vệ Đông Li vốn chẳng phải kẻ dễ tính, lập tức giận tím mặt, một tay túm lấy mái tóc xoắn trắng bạc của Không Tử Viết nhắc người cô lên, u ám rít lên: “Người mở mắt ra ngay cho bản vương! Không được giả vờ ngủ!”

Không Tử Viết bị đau, trong nháy mắt mở choàng đôi mắt, sau đó co ngón tay định cào vào mặt Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li sớm đã có đề phòng, một tay tóm lấy tay Không Tử Viết, nặng nề hỏi: “Người còn muốn cào bản vương ư?!”

Không Tử Viết chớp mắt, tỏ ra mù mờ, hỏi: “Ta...sao ta lại biến thành người thế này?” rồi duỗi tay còn lại ra kéo chân đắp lên cơ thể trần như nhộng của mình.

Vệ Đông Li neho mắt, máu mũi chảy ròng ròng, tay hấn kéo cái chăn trên người Không Tử Viết ra để lau máu mũi.

Kiếp trước Không Tử Viết từng làm người mẫu cơ thể, đối với chuyện hoàn toàn lồ tả cũng không ngại lắm. Kiếp này cô đã bị Vệ Đông Li nhìn thấy hết một lần, nên đối với chuyện lập lại này cũng không quá khó để chấp nhận.

Cô lên quan sát vẻ mặt của Vệ Đông Li, kiến nghị: “Vương gia, có lẽ người nên trả chăn cho ta đi.”

Vệ Đông Li nhướn mày, không ư hừ gì.

Không Tử Viết tỏ vẻ tốt bụng nói: “Này, người chỉ nhìn mỗi đằng trước của ta mà đã chảy nhiều máu thế rồi, nếu ta mà xoay người để lộ đằng sau thì người còn không phải mất hết máu sao? Không phải ta nói người đâu, nhưng người nên rèn luyện tính tự kiềm chế chút đi, thế này thì coi sao được? Ôi..ta đang nghĩ cho người đấy, người nên trả chăn cho ta để ta bọc mình lại đi.” Lúc nói, mặt Không Tử Viết rất chân thành. Trên thực tế lòng cô đã vui quá trời rồi. Núi cao còn có núi cao hơn, “hai ngọn núi cao” trước ngực cô, mỗi ngọn đều có thể đè chết thẳng nhai Vệ Đông Li này. Muốn đấu với cô há? Hi hi...cứ từ từ nhé!

Thật ra cô đã tỉnh ngay từ lúc Vệ Đông Li ôm chặt cô rồi. Nhưng vì biết mình lại biến thành người mà không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chuyện xảy ra sau đó thì không cần phải nói gì thêm nữa. Cho dù là cái tát hay đạp chân đều là do cô cố tình làm. Tuy thẳng nhai Vệ Đông Li này đối xử không tệ với cô nhưng những thù riêng lâu ngày tích tụ thì không thể nói rõ trong vài câu được. Phải báo thù, cứ thẳng tay mà làm thôi.

Bây giờ Không Tử Viết chuẩn bị giả điên giả dại tiếp, đánh chết cũng không nhận, phi bạo lực không hợp tác! Cô mở choàng đôi mắt trong suốt rất vô

tội nhìn Vệ Đông Li, xem hán có thể làm gì cô nào! Thú thật là chỉ cần thấy cái mặt đẹp trai của hán phải đau đớn thì cô đã thấy thoải mái cả người rồi!

Sự thật là Vệ Đông Li rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Bản thân Vệ Đông Li trời sinh sáng suốt, thông minh lạ thường, đầu óc xảo quyết, lòng dạ rắn rết. Cho dù hán không hiểu được suy nghĩ có thù tất báo của phụ nữ, thì cũng có thể biết tổng toàn bộ âm mưu của Không Tử Viết.

Vệ Đông Li cười rồi vứt cái chăn dính máu mũi xuống đất, sau đó ra tay cực nhanh điểm huyệt Không Tử Viết, rồi ôm cô xuống đất để cô dẫm lên chân, đứng bên giường. Vệ Đông Li ngẫm nghĩ chốc lát rồi lại tạo dáng cho Không Tử Viết thành kiểu “ta rất mạnh”, khiến cô trông có vẻ giống một bức tượng điêu khắc cơ thể trần đầy hơi hướm nghệ thuật. Rồi hán nói, “Tử Viết, người nói phải lắm, bản vương phải rèn luyện ý chí của mình mới được. Nên từ hôm nay trở đi, mỗi tối người phải khóa thân như thế này, đứng cạnh giường của bản vương để giúp bản vương nâng cao khả năng tự chủ đi.”

Không Tử Viết lựa chọn im lặng, cũng chỉ có thể im lặng. Vì đã bị điểm huyệt nên cô phải giữ sự im lặng chết bầm này!

Không Tử Viết làm tượng suốt một đêm, nước mũi chảy ròng ròng, nghi là do gió lạnh vào người.

Vệ Đông Li có vẻ như ngủ rất ngon, nhưng thực tế thì một đêm không ngủ.

Ban ngày, Vệ Đông Li ngồi trên ghế quý phi, thỉnh thoảng đọc sách rồi nghe tiếng Không Tử Viết ngáy khò khò; ban đêm Vệ Đông Li nằm nghiêng trên giường, nhìn Không Tử Viết đứng cạnh giường hít nước mũi trọn nấc mà nhìn hán.

Đồng hồ sinh học của hai người hoàn toàn bị đảo ngược, nhưng lúc nào cũng như hình với bóng.

Bọn thị vệ thì vừa tò mò vừa ngưỡng mộ Không Tử Viết. Thử nghĩ mà xem, người ở trong tay Vô Song Vương gia Vệ Đông Li có thể sống trên một tháng đứng là đã ít còn ít hơn.

Ngày đầu tiên Không Tử Viết làm tượng là lừa thế hoàn toàn, ngày thứ hai được mặc nội y đứng cạnh giường, ngày thứ ba mặc váy màn đứng cạnh giường, ngày thứ tư mặc váy màn nằm trên giường. Ngày thứ năm là mặc nội y nằm trên giường. Ngày thứ sáu, Không Tử Viết nghiêng răng nghiêng lợi nói với Vệ Đông Li: “Người mà còn dám điểm huyệt, ép ta nằm trên giường ngủ cùng người nữa, thì ta...ta không dám đảm bảo mình sẽ không đại tiện tiện bừa bãi đâu!”

Cho nên đêm nay, chẳng những Vệ Đông Li điểm huyệt Không Tử Viết, lột sạch quần áo của cô, còn không biết kiểm được hai cái nút gỗ ở chỗ nào nữa, vừa nghịch trong tay, vừa cười như không cười nhỏ nhẹ hỏi: “Người thấy mình đại tiện mất không chề, hay là tiểu tiện mất không chề hả?”

Trái tim của Không Tử Viết thật là lạnh. Thằng nhãi Vệ Đông Li này quả nhiên là một tên đại biến thái siêu cấp, lại còn chuẩn bị chặn “đường ra mắt không chề” của cô! Thật độc ác, quả là độc ác!

Không Tử Viết bị thủ đoạn biến thái của Vệ Đông Li tra tấn suốt nửa thì phát điên, chỉ đành rầu rĩ nói: “Vệ Đông Li, rốt cuộc thì người muốn thế nào đây? Ta nghe lời, ta phối hợp còn không được hay sao?” Cho dù Vệ Đông Li nói toạc móng heo tất cả bí mật của cô ra, cô cũng nhất định biết mà không nói!

Vệ Đông Li chớp chớp đôi mắt đàn phượng vô tội, cười hi hi nói: “Bản vương đã nói chỉ muốn rèn luyện khả năng tự chủ của mình thôi mà. Tử Viết, người nghĩ nhiều quá rồi.”

Không Tử Viết dựng tóc gáy, nụ cười a dua nịnh hót bắt đầu vụn vỡ, giọng nói có tiếng nức nở: “Rốt cuộc thì người muốn thế nào chứ? Đừng hành hạ người khác thế này chứ! Nếu người không muốn thấy ta thì để ta cúi đầu cho khuất mắt đi, đừng hành hạ ta thế này nữa, được không?” Mẹ nó chứ, không phải cô tự khen đâu, nếu mà những người phụ nữ khác bị thằng nhãi Vệ Đông Li tra tấn biến thái như thế này, không chừng đã điên rồi ấy chứ. Cũng may mà cô còn có thể run rẩy chống đỡ, không đến nỗi đâm đầu tự tử để tự giải thoát.

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết tội nghiệp xin tha thì lòng hán có điều không nỡ, nhưng mặt lại lạnh lùng hừ một tiếng, châm chọc: “Chẳng phải người rất có khí phách sao? Chẳng phải người không nói với bản vương một câu nào năm ngày liền rồi sao? Sao không cố tiếp đi? Hử?”

Tiếng “hử” của Vệ Đông Li thật là êm tai dễ nghe, vương vấn mãi không rời bên tai. Chẳng qua trong tai Không Tử Viết thì hình như đã biến vị thành chói tai vô cùng.

Không Tử Viết hít mũi, thì thảo đáp: “Ta đang thể hiện sự áy náy của mình bằng im lặng, trừng phạt sự vô si của mình bằng im lặng. Hôm nay đột nhiên tỉnh ngộ, suy cho cùng thì hai ta vẫn chưa đạt tới trình độ thần giao cách cảm, nên ta vẫn phải kiểm điểm bản thân sâu sắc một lần bằng ngôn ngữ mới được.”

Vệ Đông Li mỉm cười, dựa sát mặt Không Tử Viết nhìn vào đáy mắt cô, từng từ từng chữ rõ ràng hỏi: “Nói như thế là bản vương không hiểu lòng người hử? Mà người quả thực rất dễ ý tứ bản vương, một lòng muốn đối xử với bản vương ư?”

Không Tử Viết gật lia lia, “Đúng, đúng, chuyện là như thế đấy!”

Vệ Đông Li nhìn chằm chằm Không Tử Viết hồi lâu, sau đó tự dưng đưa tay che mắt cô lại, rồi cúi đầu nói bên môi cô: “Muốn lừa người ta thì tốt nhất phải lừa mình trước đi đã.”

Không Tử Viết cứng người, chỉ cảm thấy lúc Vệ Đông Li nói câu này, hình như môi hán khế cọ sát môi cô, thế nhưng...hình như lại không chân thực

như thế.

Không Tử Viết vẫn luôn tưởng Vệ Đông Li không thích phụ nữ, đương nhiên hẳn càng không thích đàn ông. Người như Vệ Đông Li hẳn là phải thuộc loại vô dục vô cầu với cuộc sống lưỡng tính, nhưng lại rất thích nắm giữ quyền thế trong tay. Bằng không hẳn ôm một đại mỹ nhân xinh đẹp như cô cả ngày như thế mà chẳng có chuyện gì xảy ra, đúng là không thể nào hiểu nổi.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Không Tử Viết càng ngày càng không hiểu Vệ Đông Li.

Nghe ý trong lời nói của hẳn thì hình như hẳn rất để tâm tới cái nhìn của cô với hẳn, rất hi vọng cô sẽ đem lòng thích hẳn. Tốt nhất là không có hẳn thì không xong, yêu hẳn đến chết đi sống lại.

Nhưng nhìn điệu bộ này của Vệ Đông Li lại không giống đang yêu đương với cô lắm, trái lại còn giống đang thuần hóa một con dã thú, để nó ngoan ngoãn, khẳng khẳng một mực, một lòng một dạ nghe lời hẳn, ở cạnh hẳn một bước không rời.

Thằng nhãi Vệ Đông Li này đúng là đồ ích kỉ!

Cơ mà, nếu hẳn muốn chơi thì cô có thể chơi đến cùng! Dẫu sao thì nói một tiếng ta thích người cũng chẳng có gì to tát cả.

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết lén hít một hơi, rồi thể hiện tình cảm dạt dào, tình ý thâm thiết nhất nói với Vệ Đông Li: “Thật ra...ta rất thích chàng...” Không Tử Viết cảm nhận được bàn tay đang bịt mắt mình của Vệ Đông Li khe run.

Cô nuốt nước bọt định nói tiếp. Song Vệ Đông Li lại cắt ngang lời cô, khiến Không Tử Viết cũng không biết nên tiếp tục như thế nào nữa. Vì hẳn nói thế này: “Không nhìn mắt người, có thể tin câu này năm sáu phần. Đáng tiếc người đã lừa bản vương quá nhiều lần, độ đáng tin tự nhiên giảm xuống còn ba phần mà thôi.”

Không Tử Viết xiết chặt tay, thầm gào lên: Thượng tiên ơi, ông hãy dùng vũ khí trong thiên đình lấy sấm sét đánh chết tôi đi! Tôi sắp bị Vệ Đông Li tra tấn phát điên rồi! Vệ Đông Li tuyệt đối không đơn giản, hẳn tuyệt đối là tên ác ma chuyển thế không biết tên nào đó, chuyên môn chạy tới tra tấn tôi!

Có người nói: Ta không đánh người, không mắng người, chỉ tra tấn người bằng tình cảm thôi!

Giờ ngẫm lại, người nói câu này đúng là trâu bò trong đám biến thái!

Bây giờ thằng nhãi Vệ Đông Li kia đang tra tấn cô bằng tình cảm, độc ác, tàn nhẫn, ác ý, vô nhân đạo mà tra tấn cô!

Không Tử Viết khóc không ra nước mắt, bèn mím môi, không nói gì thêm nữa.

Vệ Đông Li buông bàn tay bịt mắt Không Tử Viết ra, trêu tức: “Nếu người đã chính miệng nói thích bản vương, vậy thì bản vương cũng tạm tin người thêm hai phần.” lập tức lạnh lùng nói, “Người...dù thế nào cũng đừng để bản vương biết được người chỉ đang lừa gạt bản vương, bằng không...hừ!”

Không Tử Viết đại ra, lại bắt đầu không theo kịp suy nghĩ của Vệ Đông Li. Rốt cuộc...hắn có ý gì vậy? Sao ánh mắt hẳn lại dễ sợ thế kia chứ?

Không Tử Viết đưa tay ra chọc chọc eo Vệ Đông Li, cẩn thận hỏi: “Người có thể cười một cái không?”

Vệ Đông Li rất nghiêm túc đáp: “Được.” sau đó khẽ cười một tiếng, rồi xoay người nằm trên giường, có vẻ tính đi ngủ.

Không Tử Viết vỗ ngực, cảm thấy hơi lúng túng. Một Vệ Đông Li thế này thật là...quá hấp dẫn!

Cô liếc mắt lén quan sát Vệ Đông Li, chợt nghĩ tới hai vấn đề vớ vẩn. Thứ nhất: Vệ Đông Li đã giải huyệt cho cô. Thứ hai: hôm nay cô chưa tắm.

Thoải được rồi, được rồi, cô thừa nhận, thần kinh của cô hơi không bình thường. Thú thật lòng càng ngày cô càng không hiểu Vệ Đông Li. Có vẻ như không thiếu người thích hẳn mà. Sao hẳn cứ phải đổ oan cho cô, nói cô thích hẳn chứ?

Vệ Đông Li nhắm mắt, có vẻ đã ngủ rồi, nhưng bất thình lình mở miệng hỏi: “Người nhìn gì?”

Không Tử Viết giật cả mình, vội đáp: “Không có gì, không có gì, chỉ ngắm người thấy người rất đẹp trai mà thôi.”

Vệ Đông Li không mở mắt, nhưng khóe môi nhếch lên như vàng trắng lưỡi liềm trên trời, đẹp đến nỗi khiến người ta phải động lòng. Thế nhưng lời hẳn thốt ra lại làm người ta không khỏi sợ hãi, “Đã lâu lắm rồi chưa ai nói với bản vương như thế. Trong trí nhớ của bản vương, ngoài những người thân nhất thật lòng khen ra thì những kẻ nói bản vương đẹp đều đã xuống địa ngục ngắm hoa bị ngán hết rồi.” Hẳn từ từ mở đôi mắt đan phượng, khẽ nhưồn đuôi mắt nhìn Không Tử Viết, “Tiểu cái thừa, người thật lòng khen bản vương đấy chứ?”

Đáng lẽ Không Tử Viết chỉ tiện mồm nói thế để cho Vệ Đông Li vui vẻ, giờ bị hẳn hỏi thế, cô hơi chột dạ. Đối diện với Vệ Đông Li khôn khéo, cô không dám dám qua quýt với hẳn, mà nghiêm túc nhìn vào mắt Vệ Đông Li, sau đó gờ hai ngón tay đảm bảo như trẻ con: “Ừ, ta thật lòng khen người đấy!”

Vệ Đông Li nhìn Không Tử Viết rồi bật cười. Nụ cười ấy chẳng thờ ơ như trong quá khứ, cũng không âm trầm lệ khí, chỉ rất đơn thuần, rất thoải mái, rất tự nhiên.

Không Tử Viết nhìn Vệ Đông Li như thế, tự dung cảm thấy hơi hốt hoảng.

Sao một người kiêu hãnh được ưu ái đứng nơi đầu sóng ngọn gió, một người đàn ông coi mạng người như cỏ rác, một người đàn ông có thể miêu tả bằng lạnh lùng vô tình, lòng dạ độc ác, tàn nhẫn quái đản lại có thể cười trong sáng như thế?! Đúng, là trong sáng. Ngay cả tấm thủy tinh trong nhất cũng không trong sáng bằng nụ cười này của Vệ Đông Li.

Nhìn một Vệ Đông Li như thế, Không Tử Viết chợt có cảm giác rất không chân thực. Ma sai quỷ khiến thế nào cô lại đưa tay ra chọc khoe môi của Vệ Đông Li, muốn xem có phải hấn mang mặt nạ da người hay không?

Vệ Đông Li khựng lại, neho mắt, trong khoảnh khắc Không Tử Viết định rút tay về, hấn liền tóm lấy tay cô, xoay người đè lên Không Tử Viết, nhìn chăm chăm vào mắt cô như một con quỷ hút máu.

Một loạt động tác của Vệ Đông Li đã làm Không Tử Viết rùng mình, cô vô thức hé miệng muốn hít thở.

Vệ Đông Li canh đứng thời cơ, liền bỏ nhào như một con chim ung đói khát về phía con mồi của mình, dùng răng cắn môi Không Tử Viết, không cho cô cơ hội chạy trốn.

Không Tử Viết bị đau, vừa lấy tay đẩy ngực Vệ Đông Li ra, vừa lẩm bẩm lên án: “Đau, đau, đau!”

Vệ Đông Li buông môi Không Tử Viết ra, ngẩng đầu lên, trong mắt hấn phủ đầy hơi nước cùng ham muốn mãnh liệt. Thái độ của hấn rõ ràng có sự ngang ngược không cho phép chối từ, “Là người dụ dỗ bản vương trước, nên người đừng hòng trốn được!”

Chẳng đợi Không Tử Viết bày tỏ thái độ, Vệ Đông Li lại cúi đầu xuống hôn Không Tử Viết, chặn lại “đừng” của cô, cuồng dại cướp đi hơi thở của cô, cảm nhận sự ngọt ngào của cô, hấn không thể nuốt sống cô vào bụng!

Không Tử Viết hiểu ở chỗ Vệ Đông Li, cô mãi mãi chỉ là bên không thể phản kháng. Ôi...chuyện tới nước này, cô cũng chỉ có thể trách cái tay của mình đã chọc khoe miệng người ta! Giờ thì hay rồi, đến lượt Vệ Đông Li người ta dùng đạn thật súng thật để “chọc” cô rồi! Con mẹ nó chứ lỗ vốn mất rồi!

Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, có những chuyện nếu đã có lần đầu tiên, thì lần thứ hai cũng không khó để chấp nhận lắm.

Tuy giữa cô và Vệ Đông Li chẳng có tình cảm chân thành quái gì, nhưng được cái bọn họ còn có “gian tình” với nhau. Cho nên không thể nói hai người bọn họ chỉ có tình dục đầu đuôi! Khụ...cô là một con hồ có đức hạnh mà!

Thôi được rồi, nếu đã không chống lại được Vệ Đông Li thì cứ nằm hưởng thụ vậy.

Ừ...răng của hấn sao sắc thế này. Hi hi...da dẻ cũng được đấy chứ, sờ soạng rất mát hồn. Này, sao có cỡi quần áo mà cũng lè mè thế hả? Có biết xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng hay không? Nào nào, bà đây cỡi giúp người nhé!

Không Tử Viết nhảy lên, thành thạo lột quần áo của Vệ Đông Li, hai mắt như bắn ra lửa rồi đẩy hấn ngã xuống giường, kẹp chân đè lên người hấn. Há mồm phấn khích “ừ ừ” một tiếng, sau đó hôn hít môi hấn!

Vệ Đông Li rên rỉ một tiếng, tiếng rên ấy như một quả bom nguyên tử bắn vào người Không Tử Viết, thổi bay lí trí của cô, châm ngòi cho nhiệt tình của cô.

Không Tử Viết điên cuồng quần quýt với Vệ Đông Li như một con ngựa hoang thoát dây cương, một con sói đói, ước gì có thể hành hạ Vệ Đông Li thẳng thien thành phật luôn.

Vệ Đông Li không thể không thừa nhận rằng hấn đã hơi sợ vì sự nhiệt tình của Không Tử Viết, không khỏi thầm cảm khái như sau: Con súc sinh này, quả nhiên dũng mãnh thật.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Yêu tinh ác đấu cùng yêu nghiệt

Sáng sớm hôm sau, điều ngạc nhiên là Vệ Đông Li còn chưa dậy, mà Không Tử Viết chưa bao giờ ra ngoài hôm nay lại thoải mái đẩy cửa phòng, bĩu môi nói với Tiêu Doãn trông ở ngoài cửa: “Bảo người vào thu dọn phòng trước, sau đó tìm đại phu tới xem cho chủ tử nhà các người đi.”

Đêm qua Tiêu Doãn trực cả một đêm ở ngoài cửa phòng Vệ Đông Li, đương nhiên biết trong phòng có chuyện phong lưu gì, chỉ không ngờ rằng một đêm quần quýt, Không Tử Viết có thể làm cho chủ tử của hấn không thể xuống giường được!

Tiêu Doãn dờ dẩn, thật thà nói: “Không Tử Viết, thân thể của chủ tử nhà ta...”

“Cút!” trong phòng truyền ra một tiếng quát giận dữ. Hiển nhiên là danh dự đàn ông của Vệ Đông Li đã bị nghi ngờ, làm cho hắn phát cáu.

Tiêu Doãn cúi thấp đầu, nghĩ bụng: Xem ra tự tôn của chủ tử bị tổn thương rồi. Nhưng mà nói thật, nếu hắn gặp phải Không Tử Viết như hổ như sói thì phỏng chừng tự tôn cũng bị tổn thương rồi. Nghĩ mà xem, làm một người đàn ông, tự tin lớn nhất không phải nghe thấy tiếng kêu khóc “xin chàng, đừng mà, nô gia không chịu nổi nữa rồi” của người phụ nữ của mình khi trên giường sao? Kết quả, chủ tử hoàn hạnh Không cô nương, lại bị nàng ta làm cho không xuống giường nổi. Chuyện này hắn gặp phải cũng chẳng còn mặt mũi gặp ai nữa. Huống chi là chủ tử tâm cao khí ngạo chứ?

Tâm trạng của Tiêu Doãn rất phức tạp, ánh mắt dò hỏi Không Tử Viết rốt cuộc có cần mời đại phu tới cho chủ tử hay không? Hắn sợ mời đại phu tới rồi, chẳng những đại phu bị xử phạt, mà ngay cả hắn cũng bị “vạ lây”!

Không Tử Viết không tính làm khó Tiêu Doãn, nhưng lại muốn si nhục Vệ Đông Li một phen. Vì thế cô nhướn mày cười, nói: “Nếu chủ tử nhà ngươi không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng hắn lúc này, thế thì... người đi mua thuốc cao đi!”

Tiêu Doãn vuốt mồ hôi, nhỏ giọng hỏi: “Vậy, Không cô nương, theo cô thấy thuộc hạ phải mua thuốc cao như thế nào ạ?”

Không Tử Viết dựa vào cửa, vừa nghịch đuôi tóc mình, vừa uể oải nói: “Một là có thể lưu thông mạch máu được, hai là có thể giảm sưng phù, ba là có thể khiến da bị rách không để lại sẹo, bốn là tốt nhất có tác dụng bôi trơn, có thể...”

Không Tử Viết còn nói dứt, thì giọng Vệ Đông Li lại truyền từ trong phòng ra, gió lạnh âm bốn mươi độ, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Theo bản vương thấy, tốt nhất là thêm một vị có thể độc cảm người ta!”

Không Tử Viết thâm hừ lạnh một tiếng, mặt lại cười cười trên choker: “Ồ, Vương gia này, sức khỏe ngài không tốt, đừng nói mấy lời tức giận này. Nếu ngài muốn tự độc cảm mình thì coi sao được? Nô gia rất thích mấy lời ân ái du dương và lời thề thốt sến súa của ngài mà.”

Vệ Đông Li ngồi dậy, mặt mày vô cảm hỏi: “Không Tử Viết, ngươi muốn chết phải không?”

Không Tử Viết ngoảnh đầu lại, cười hùa: “Nô gia thích Vương gia như thế, lúc nào cũng nghĩ cho Vương gia, vinh dự vì Vương gia, sao có thể muốn chết dưới tay Vương gia được? Vương gia, xin hãy nhìn vào đôi mắt chân thành của nô gia đi. Nô gia thâm tình với ngài như thế, chẳng lẽ ngài không cảm nhận được hay sao? Chẳng lẽ đối xử tốt với Vương gia cũng là một cái tội ư?” ngửa đầu nhìn trời, bùi ngùi nói, “Nếu như thế cũng là một cái tội, vậy thì ta đúng là... tội nhân thiên cổ!”

Loảng xoảng một tiếng, Tiêu Doãn dầm phải chậu hoa, ngã ra đất.

Vệ Đông Li cũng chết sặc vì Không Tử Viết, nhưng khoe môi hắn lại cong cong ý cười, ngoắc ngoắc tay với Không Tử Viết, phối hợp nói: “Rất tốt. Bản vương quyết định sẽ cho ngươi một cơ hội để thể hiện, tới hầu hạ bản vương tắm rửa thay áo đi.”

Không Tử Viết đang định nói “ngươi không có tay à”, thì nghĩ lại, bây giờ cô đang diễn vai fan trung thành của Vệ Đông Li, tất phải lúc nào cũng dính lấy hắn, không thể bỏ lỡ cơ hội nịnh hót hắn được.

Nghĩ đến đây, một lần nữa Không Tử Viết lại anh dũng hi sinh vì đại nghĩa!

Tắm rửa xong, Vệ Đông Li bảo Không Tử Viết kiểm bộ quần áo sạch để thay cho hắn.

Không Tử Viết mở tủ quần áo của Vệ Đông Li, chọn một tấm trường bào màu đỏ, sau đó lại lôi một cái đai ngọc màu xanh cò, còn phối thêm một đôi ủng màu vàng lấp lánh cho hắn.

Vệ Đông Li chẳng có ý kiến gì với khiếu thẩm mỹ của Không Tử Viết, mà để mặc cô mặc chỉnh tề cho hắn. Sau đó, trong nháy mắt liền phái người tới tiếm quần áo lấy một bộ áo váy nữ cho Không Tử Viết, tự tay thay quần áo cho cô.

Không Tử Viết chỉ vào cái váy đỏ, đai xanh, giày vàng trên người mình, hỏi: “Quần áo tình nhân?”

Vệ Đông Li mắt sáng như sao, cúi đầu hôn Không Tử Viết, trên ghẹo: “Quần áo tình nhân, cái tên này cũng tạm, bản vương thích.”

Bụng Không Tử Viết rất không hợp thời réo lên. Cô nuốt nước bọt, nói: “Ta đói, ăn cơm trước được không?”

Vệ Đông Li tặc lưỡi nói: “Gia đình bình thường không nuôi nổi ngươi.”

Không Tử Viết tròn mắt, “Ý gì thế hả? Giấu ta ham ăn à?”

Vệ Đông Li chỉ cười không nói, kéo tay cô, ấn cô ngồi xuống ghế, sau đó lấy một hộp thuốc cao nhuộm tóc tới nhuộm đen mái tóc trắng bạc cho Không Tử Viết.

Nhuộm tóc xong, Vệ Đông Li lại mở một hộp son, lấy một ít son màu da ra ấn lên mặt Không Tử Viết, cẩn thận xoa xoa.

Cuối cùng, hắn lấy một bộ váy may ra, trang điểm cho cô xong mới hài lòng gật đầu, đẩy Không Tử Viết đang gà gật tới trước một tấm gương đồng khá nét.

Trong gương đồng hiện ra dung nhan của một người, Không Tử Viết kinh ngạc há hốc mồm! Ai có thể cho cô biết người trong gương là ai không?

Nàng ta còn trẻ, chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Nàng ta rất dịu dàng đáng yêu khiến người ta không cảm lòng được muốn thương tiếc, muốn bảo vệ nàng ta.

Nếu Không Tử Viết là ánh mặt trời chói chang, thì người trong gương như dòng suối trong mát, nếu Không Tử Viết là con thú hoang lang thang trong rừng, thì người trong gương là một đóa mộc lan nở trong chốn hoang vu tĩnh lặng.

Không Tử Viết có thể khẳng định rằng, nếu cô là đàn ông, cô nhất định sẽ động lòng với người trong gương, suy cho cùng thì có những người vừa xuất hiện đã được định sẵn phải trở thành đối tượng được mọi người theo đuổi rồi. Ví dụ như người trong gương, ví dụ như Vệ Đông Li bên cạnh.

Không Tử Viết chưa bao giờ đứng cùng Vệ Đông Li trước gương nhìn nhau kĩ càng, nay cùng đứng soi gương, cô lại mang thêm một gương mặt khác của mình. Cảm giác này rất kì quái, không nói được là tốt hay xấu. Thậm chí lúc cô nhìn kĩ mình trong gương, cô còn có cảm giác quen thuộc mơ hồ. Thật kì lạ!

Trong gương đồng, Vệ Đông Li mặc ý chang cột đèn giao thông, nhưng vẫn quý khí bức người. Hẳn như một bức tranh đậm màu, đẹp đến nỗi người khác quên cả hít thở.

Trong gương đồng, cô mặc áo đỏ, chân đi giày vàng, thắt lưng màu xanh, mang gương mặt giả này đứng cùng Vệ Đông Li, tự dung có cảm giác vợ chồng cùng báai thiên địa.

Không Tử Viết đưa tay ra sờ cái mặt giả của mình, tặc lưỡi cảm thán: “Không ngờ người còn có tay nghề dịch dung tốt thế này. Nếu có ngày người không làm Vương gia nữa, thì làm nghề nặn tượng chắc cũng không chết đói được đâu.”

Vệ Đông Li áp cằm mình lên bả vai Không Tử Viết, nhướn mày hỏi: “Nếu có ngày bản vương thật sự suy bại chỉ còn là một kẻ nặn tượng, người có còn ở bên bản vương chăng?”

Lúc này, tuy Vệ Đông Li tỏ vẻ rất ngả ngớn, nhưng Không Tử Viết lại cảm thấy hấn hỏi rất nghiêm túc, dường như cô rất quan trọng với hấn vậy. Quan trọng đến mức phải cẩn thận, phải thận trọng, không được phép sơ suất dù chỉ là phút chốc.

Không thể không thừa nhận rằng lời ni non dịu dàng của Vệ Đông Li rất say người. Cũng phải thừa nhận rằng, thích một người đẹp như Vệ Đông Li quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lúc này, Không Tử Viết tự dung cảm thấy hình như cô hơi hiểu được suy nghĩ của Vệ Đông Li rồi. Hiểu vì sao hấn lại muốn cô nói thích hấn, sao lại muốn ép cô thừa nhận hấn tốt, vì sao lại chỉ cho phép hấn hành hạ cô mà không cho ai được bắt nạt cô.

Nếu không phải Vệ Đông Li đã đem lòng thích cô thì loại người không để ý tới sống chết của người khác như hấn sao cứ phải chấp nhất mọi thứ về cô như thế?

Ha ha, ai cũng bảo trong tình yêu ai bỏ ra nhiều hơn thì sẽ bị tổn thương nặng hơn. Nói như vậy thì không phải cô đang chiếm lợi thế sao? Cô có thể thế nguyên với Vệ Đông Li, sau đó đập hấn dưới hấn rồi bỏ hấn đi như vứt giày rách! Để hấn ném thứ nỗi đau đớn mất hết hồn phách, đau khổ vì tình!

Tiếp theo thì sao?

Hiển nhiên đáp án là phủ định.

Điều mình không muốn thì cũng đừng cho người khác, Không Tử Viết cô khinh thường coi tình yêu như lợi thế để trả thù Vệ Đông Li.

Tuy Vệ Đông Li đã làm những chuyện tàn nhẫn với cô, nhưng khi cô thương tích đầy mình, hấn lại đang rộng đôi cánh vì cô, bảo vệ cô an toàn, chữa trị cho cô.

Bao nhiêu năm nay, giữa hai người lúc nào cũng dây dưa không dứt, không thể nói rõ ai là vết thương của ai, ai là nỗi đau của ai rồi.

Không Tử Viết nhìn Vệ Đông Li trong gương, cảm thấy lúc mình nhìn thấu hấn thì hình như lại không hiểu bản thân mình. Vệ Đông Li không đợi được đáp án mà hấn muốn có thì khẽ rũ mắt xuống, buông lỏng eo Không Tử Viết ra, xoay người đi ra ngoài.

Không Tử Viết đưa tay ra sờ vai mình, trên đó hình như vẫn còn vương lại mùi hương của Vệ Đông Li.

Trong gương chỉ còn lại mình cô, cô nhìn gương mặt xa lạ kia, trong lòng thấy hơi kì lạ. Người mà Vệ Đông Li muốn cùng thiên trường địa cửu kia rốt cuộc là Không Tử Viết cô, hay là người con gái trong gương đây?

Không Tử Viết chau mày, túm lấy mái tóc đen nhánh lại rồi cố định bằng cây trâm ngọc Vệ Đông Li để lại.

Lúc này cô nhớ tới cái thìa gỗ không nhiễm chút bụi trần nào kia. Trong đêm mọi người tranh đoạt “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, cô đã coi cái thìa gỗ đó thành trâm cài tóc thật sự. Bây giờ nghĩ ra nó thì lại không nhớ đã đánh rơi ở chỗ nào rồi. Thú thật là lúc nào cô cũng nghĩ cái thìa gỗ đó không phải vật bình thường. Mất rồi, không khỏi hơi đau lòng.

Thôi vậy, không nghĩ nhiều nữa. Là của bạn thì cuối cùng rồi sẽ trở về bên bạn. Không phải của bạn thì có tranh cướp cũng vô ích. Hôm nay đẹp trời,

tâm trạng cũng không tệ lắm. Nghĩ mấy chuyện nhừ đầu kia thì thả đánh chén một bữa ngon lành rồi ngủ một giấc còn hay hơn.

Vệ Đông Li đi rồi quay lại, liếc mắt nhìn Không Tử Viết một cái, ý bảo cô mau lên bước đi cùng hắn.

Không Tử Viết lon ton chạy tới cạnh Vệ Đông Li, cùng hắn đi dạo trong “Nam Sơn Cư”.

Trên đường gặp Tiêu Doãn, hình như hắn thấy gương mặt sau khi dịch dung của Không Tử Viết thì hơi run sợ, khóe miệng cũng run rẩy theo.

Vệ Đông Li đưa mắt nhìn, Tiêu Doãn vội cúi đầu, che giấu sự kinh hãi trong lòng.

Không Tử Viết sờ mặt, tâm trạng hơi phức tạp.

Trời vừa tối thì bóng đen lặng lẽ lên vào trong “Nam Sơn Cư”, lấp ló tìm kiếm gì đó.

Lúc bóng đen đó nhìn thấy bóng lưng của một cô gái ở chỗ cửa sổ một căn phòng, mắt gã sáng rỡ, tung người nhẹ nhàng nhảy vào cửa căn phòng kia, một chương đánh ngất tên thị vệ trông cửa, sau đó đập cửa ra như một cơn gió lốc, lao vào trong phòng ôm lấy eo cô gái kia, dính chặt lấy lưng nàng ta ở ngực mình, thâm tình gọi một tiếng, “Tử Viết...”

Không Tử Viết đang định đi tắm thì bị người khác ôm sau lưng, cô sợ đến nỗi suýt nữa thì la hét thất thanh. Sau đó giọng nói và mùi hương quen thuộc kia đã trấn an nỗi hoảng sợ của cô. Không Tử Viết thậm chí không cần quay đầu lại cũng biết người đang ôm mình không ai khác ngoài Bách Lý Phượng!

Không Tử Viết mừng rỡ, vừa định quay đầu lại nói chuyện với Bách Lý Phượng thì trông thấy ánh mắt lạnh lùng của Vệ Đông Li, hắn ném cái chén bạch ngọc đang cầm trong tay về phía Bách Lý Phượng, tiếng chén ngọc vỡ bát đã kinh động tới bọn thị vệ, bọn chúng nhận ra sự bất thường bèn lập tức ào ào xông vào, bao vây kín Bách Lý Phượng.

Vệ Đông Li đứng dậy từ trên cái ghế mây, lạnh lùng quát: “Bắt tên hái hoa tặc này lại!”

Bách Lý Phượng lập tức tháo cái khăn đen che mặt xông, cười hi hi nói: “Vô Song Vương gia cũng thấy ta có phong thái của hái hoa tặc sao?” gã buông tay ra, cúi đầu nói với Không Tử Viết, “Tử Viết, lúc nào thì ta mới có thể hái nàng đây?”

Không Tử Viết hơi nhừ đầu, thẫn thẫn: Tên ngốc Bách Lý Phượng! Gã vẫn còn có lòng dạ đòi co với mình mấy thứ vô dụng này! Chẳng lẽ gã không nhận ra Vệ Đông Li đang muốn giết gã hay sao?

Vệ Đông Li liếc mắt nhìn cánh tay đang vòng quanh eo Không Tử Viết của Bách Lý Phượng, trong đôi mắt hắn xẹt qua sự tàn nhẫn khát máu, hắn xiết chặt ngón tay, nói với Bách Lý Phượng bằng giọng điệu đã cố bình tĩnh: “Lục Vương gia, người nhìn cho kỹ, người người đang ôm trong lòng là ái thiếp của bản vương gia, không phải người mà người có thể tùy tiện ngắt hái!” Câu này của Vệ Đông Li rất khéo, không hề nói người Bách Lý Phượng đang ôm không phải Không Tử Viết, lại khiến Bách Lý Phượng tin rằng người gã đang ôm lại ái thiếp của Vệ Đông Li.

Quả nhiên, Bách Lý Phượng nhủ vậy, xoay người Không Tử Viết lại liền nhìn thấy một gương mặt hoàn toàn lạ lẫm.

Vệ Đông Li thấy Bách Lý Phượng sững sờ, lập tức đưa tay ra kéo Không Tử Viết vào lòng hắn, rồi nói với Bách Lý Phượng: “Không tiền.”

Bách Lý Phượng gãi đầu, bĩu môi, nhìn kỹ Không Tử Viết một cái một mới thì thào: “Lưng này, tóc này, thật là giống quá.” Xoay người lặng lẽ biến mất trong đêm đen.

Không Tử Viết rất muốn nói cho Bách Lý Phượng biết cô chính là Không Tử Viết, nhưng nghĩ lại lại thấy hoàn cảnh mình giờ rất nguy hiểm, không nên kéo Bách Lý Phượng xuống nước theo. Suy cho cùng thì rất nhiều người đều tưởng “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” vẫn đang ở trong tay cô. Nếu cô lộ mặt thì nhất định sẽ dẫn tới một cuộc chém giết đẫm máu mới.

Không Tử Viết nhìn theo hướng Bách Lý Phượng biến mất, khẽ than một tiếng.

Vệ Đông Li xiết chặt vòng tay, có vẻ như rất thân mật thì thầm bên tai Không Tử Viết: “Sao hả, gặp lại người tình cũ liền muốn đi cùng gã ư? Tiểu cái thia, người có tin chỉ cần bản vương ra lệnh một tiếng thì cho dù Bách Lý Phượng có võ công cao cường hơn cũng đừng hòng thoát ra khỏi Nam Sơn Cư hay không?”

Không Tử Viết cắn môi, không đáp lời.

Vệ Đông Li lạnh mặt, trước khi Không Tử Viết ra khỏi phòng, hắn dặn Tiêu Doãn vài câu, sau đó ra hiệu bảo Không Tử Viết chờ kịch hay.

Không Tử Viết chỉ cảm thấy trước mặt choáng váng rồi nhìn thấy vô số mũi tên nhỏ bay chiu chít tới từ bốn phương tám hướng như một cái lưới khổng lồ. Con mưa tên qua đi, con chim bồ câu kia đã biến thành con nhím. Tiếp sau đó trên mình con chim bồ câu kia tỏa ra vài luồng khói trắng. Chờ khói trắng tan đi hết thì trên mặt đất chỉ còn lại một vũng máu, từ từ thấm vào đất, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Mặt Không Tử Viết trắng bệch, cúi đầu không nói. Cô thầm vui mừng, may mà cô không xúc động gọi Bách Lý Phượng lại, không thì... người biến mất trước mặt cô lúc này chắc chắn là Bách Lý Phượng!

Vệ Đông Li liếc nhìn Không Tử Viết, kéo cô trở lại phòng, sau đó một chương đóng sập cửa phòng, một mình ngồi trên ghế mây, nhắm mắt lại như lão phật gia, lạnh giọng hỏi: “Người có gì muốn nói với bản vương không?”

Khổng Tử Viết gục đầu, kiên quyết lắc đầu.

Mắt Vệ Đông Li chỉ còn tàn nhẫn, một chưởng đập nát cái bàn, “Người nói chuyện cho bản vương!”

Khổng Tử Viết mềm nhũn chân, hừ hừ hỏi: “Tay có đau không?”

Vệ Đông Li ngẩn người, sau đó mặt cười mà lòng không cười nói: “Tay không đau, bàn đau.”

Khổng Tử Viết ậm ừ lẩm bẩm: “Vậy người cứ đập bàn trút giận tiếp đi.”

Vệ Đông Li tức quá! Hắn đứng dậy nhảy tới trước mặt Khổng Tử Viết, ép cô phải lùi sau một bước, Vệ Đông Li tiếp tục tới gần, Khổng Tử Viết tiếp tục lùi sau cho tới khi hắn đè cô vào ván cửa mới dừng lại hành động từng bước ép sát này.

Đúng lúc này, Tiêu Doãn ngoài cửa bấm báo: “Chủ tử, Lục Vương gia Bách Lí Phượng đã quay lại.”

Vệ Đông Li nhìn Khổng Tử Viết chăm chăm, ngữ khí tràn đầy mùi nguy hiểm, hỏi: “Tử Viết, người nói xem, bản vương có nên để gã nếm thử sự lợi hại của hỏa ảnh tiền không?”

Khổng Tử Viết túm lấy cổ áo Vệ Đông Li, tròn tròn mắt, nghiêng răng nói: “Người dám?!”

Vệ Đông Li cười nhạo một tiếng, “Bản vương có gì mà không dám chứ? Nếu người không tin thì cá một ván với bản vương thế nào?”

Khổng Tử Viết hoàn toàn tin rằng cho dù đối phương là một thảo dân hay là một Vương gia, thì chỉ cần Vệ Đông Li muốn, hắn nhất định sẽ khiến người kia phải chết!

Bách Lí Phượng nửa đêm tới, cho dù hắn chết trong “Nam Sơn Cù” thì cũng chưa chắc có người biết. Và lại, trên những mũi tên kia có tẩm độc, trong nháy mắt có thể biến một người hóa thành một vũng máu ngấm vào đất rồi biến mất. Tới lúc ấy cho dù có người muốn điều tra cái chết của Bách Lí Phượng cũng chỉ có thể có lòng mà không có sức mà thôi.

Khổng Tử Viết biết Vệ Đông Li không hề đùa với mình, càng biết hắn quả thực muốn giết người, nên cô trở nên vừa căng thẳng vừa nôn nóng, lại túm lấy cổ áo hắn, ước gì có thể ghim chết tên khốn kiếp này!

Vệ Đông Li neho mắt, cười gằn nói: “Xem ra đối với người thì Bách Lí Phượng quan trọng hơn bản vương nhiều lắm.” tiếp đó hắn đẩy Khổng Tử Viết ra, phân phó Tiêu Doãn đang ở ngoài cửa: “Giết....r....”

Khổng Tử Viết tự nhận đầu óc mình khá nhanh nhẹn, dù không bằng Vệ Đông Li, nhưng cũng quá ngu ngốc. Vệ Đông Li đã nói rõ thế rồi mà cô vẫn khẳng khái bảo vệ Bách Lí Phượng, vậy thì tới nay Bách Lí Phượng sẽ khó thoát kiếp nạn này!

Nói lý lẽ với người thông minh thì chỉ bằng đừng nói còn hơn!

Hôn hắn, cắn hắn, cưỡng hôn hắn bằng cách ngang ngược nhất, chặn câu “giết chết không tha” trong họng hắn!

Vệ Đông Li quá thông minh, đương nhiên hiểu suy nghĩ của Khổng Tử Viết, nhưng...không đầy được Khổng Tử Viết nhiệt tình như lửa ra, không từ chối nổi sự cảm dỗ của cô.

Tiêu Doãn ở ngoài cửa thì sốt cả ruột, rốt cuộc chủ tử có ý gì? Ít nhất cũng phải nói một câu chứ! Tuy trong phòng thì thoảng truyền ra vài tiếng hừ hừ, nhưng hắn lại không đủ thông minh, không thể hiểu được ý của chủ tử qua vài tiếng hừ hừ kia. Mà Bách Lí Phượng, rốt cuộc giết hay là không giết đây? Ôi...hay là quan sát thêm chút nữa để xem chủ tử có mệnh lệnh mới gì không vậy.

Khi Bách Lí Phượng đập cửa phòng Vệ Đông Li ra liền nhìn thấy một màn hôn hít nóng bỏng. Gã hoài nghi thân phận thật sự của cô gái kia, nên mới quay lại để xem cô gái kia rốt cuộc có phải Khổng Tử Viết đã dịch dung hay không.

Sự thật là nàng ta nhất định không phải Khổng Tử Viết. Khổng Tử Viết không thể hôn hít Vệ Đông Li một cách phóng túng như thế được!

Chẹp chẹp...nhìn điệu bộ của cô gái kia thật là kiểu phóng túng điển hình! Con gái đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được! Gã thật sự không ngờ một cô gái tuyệt sắc mặt mày dịu dàng uyển chuyển như thế lại có thể dũng mãnh đến vậy!

Hi hi...có lẽ chính vì cô gái đó nhiệt tình như lửa nên mới có thể châm lửa cây gậy băng như Vệ Đông Li chẳng?

Vệ Đông Li có ý để Bách Lí Phượng xem cảnh này, nhưng không muốn gã đã ghiền. Vì thế hắn bọc Khổng Tử Viết vào màn, cúi người đè xuống.

Bách Lí Phượng thấy không còn kịch để xem nữa, bèn có “tâm lý nhỏ xanh chua không ăn được” nói: “Có gì đáng che chứ? Người mời ta nhìn, ta còn không thèm ấy! Đáng người Tử Viết nhà ta còn đẹp hơn người đang ôm đấy!” Nói xong, gã vỗ mông bỏ đi, nhưng lại vút Khổng Tử Viết vào trong nước sôi lửa bỏng.

Trong màn, Vệ Đông Li đưa tay ra sờ cổ Khổng Tử Viết, mon trón mạch máu của cô bằng đầu ngón tay lạnh ngắt, có vẻ rất dừng dưng nói: “Tiểu cái thìa, bản vương nhớ là người không phải hoàn bích.” Vệ Đông Li vừa nghĩ tới câu Bách Lí Phượng vừa nói kia, hắn liền cảm thấy tim như bị dao cắt!

Hắn ghen tị, ghen tị điên cuồng! Hắn muốn biết lần đầu tiên của Không Tử Viết đã cho ai, chẳng lẽ đã cho tên khờ Bách Lí Phụng kia ư? Cho dù tên đàn ông đó là ai, hắn cũng sẽ không tha cho nó, hắn phải băm xác nó thành vụn mảnh, lăng trì xử tử!

Không Tử Viết đã biết Vệ Đông Li muốn hỏi gì, nhưng cô ương ngạnh, không muốn để ý tới tên biến thái này! Vì thế cô cười khẩy một tiếng, thờ ơ nói: “Ồ, vậy à?”

Vệ Đông Li xiết quanh cổ Không Tử Viết khiến cô không thể hít thở nổi. Thế nhưng Không Tử Viết lại mỉm cười nhìn Vệ Đông Li, không giãy dụa cũng không phản kháng. Con mẹ nó chứ, chơi thì chơi, ai sợ chứ?! Vệ Đông Li hẳn thích độc ác, ngược đãi cô! Không Tử Viết cô cũng độc ác, không ngược nổi Vệ Đông Li thì chẳng lẽ không thể tự ngược mình sao?!

Vệ Đông Li bị thái độ khinh miệt của Không Tử Viết chọc giận hoàn toàn! Hắn túm cổ Không Tử Viết quăng cô ra khỏi giường, đung trùng chân bàn.

Không Tử Viết không phải người chửi không cãi lại, đánh không đánh trả. Cô không phải loại hiền lành, không chịu nổi bị người ta ức hiếp! Cô trợn trừng mắt, lập tức nhảy lên lao vào Vệ Đông Li như một con hổ rừng mãnh!

Vệ Đông Li dù thế nào cũng không tưởng nổi Không Tử Viết lại có thể ra tay với mình! Lúc hắn ý thức được Không Tử Viết muốn liều mạng với hắn, thì hắn đã bị cô đè lên giường, đầu đã cọc vào cột giường!

Vệ Đông Li phát cáu, vung tay lên tát vào mặt Không Tử Viết!

Đồng thời Không Tử Viết cũng vung tay lên cào vào mặt Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li tặng cho cô một cái tát, cô cũng tặng lại hắn một cái “cào nờ hoa”!

Tuy cái tát của Vệ Đông Li rất chuẩn xác đập vào mặt Không Tử Viết, mà Không Tử Viết lại bị chệch rơi trên cổ Vệ Đông Li, nhưng Không Tử Viết vẫn thấy được hả giận! Phải biết là Vệ Đông Li đã bị chảy máu! Còn máu tươi trong miệng cô, cô đã nuốt hết xuống, tuyệt đối không cho Vệ Đông Li nhìn thấy “thành quả” hắn tát cô được!

Động tác nuốt của Không Tử Viết chẳng qua được mắt Vệ Đông Li. Hắn tự biết lực ra tay của mình, cũng đoán được Không Tử Viết đang nuốt cái gì. Người phụ nữ bướng bỉnh không chịu thua này rốt cuộc đến bao giờ mới biết nhận lỗi đây?

Vệ Đông Li hơi bực mình đưa tay ra định tách miệng Không Tử Viết ra để xem trong miệng cô chảy máu có nặng không.

Không Tử Viết tưởng hắn còn muốn đánh, lập tức há mồm định cắn cầm hắn!

Nếu Không Tử Viết cắn thành công thì từ nay về sau Vệ Đông Li chẳng còn cầm nữa.

Vệ Đông Li neho mắt lạnh lùng, trở người đè cô xuống giường, đè chặt cơ thể không ngừng vùng vẫy của cô, quát lên: “Người làm loạn đã đủ chưa hả?”

Không Tử Viết nghe răng, cắn huyệt hai nhát như để thị uy, cũng gào lên: “Chưa đủ! Chưa đủ!”

Vệ Đông Li bị Không Tử Viết chọc tức suýt chết, nhưng lại cảm thấy đáng về hung dữ này của cô có vài phần... đáng yêu. Tâm trạng của hắn rất phức tạp, cuối cùng không biết làm thế nào nói: “Bản vương chỉ nói ngươi không hoàn bích, ngươi phát điên cái gì?!”

Không Tử Viết hung dữ trừng mắt nhìn Vệ Đông Li, gào lên như điên: “Ngươi dựa vào cái gì mà nói ta không hoàn bích? Dựa vào cái gì mà bóp cổ ta? Dựa vào cái gì mà ngươi tự cho là đúng? Dựa vào cái gì mà ngươi muốn ai chết thì người đó phải chết? Ngươi tưởng ngươi là cái thá gì hả?!”

Ngươi có tư cách gì mà yêu cầu ta?! Trước khi ngươi bò lên giường của bà đây, không biết ngươi là thứ nước bẩn đã qua tay bao nhiêu người rồi!

Con mẹ nó còn tự xưng là ‘Bản vương’ nữa chứ! Ngươi thích chữ ‘vương’ ấy như thế thì sao không đi làm ‘Vương Bát’ đi? Cho ngươi hay, Vệ Đông Li, bà đây không muốn nhìn thấy ngươi! Bà đây tự chọc rách lớp màng kia, chính là vì không muốn cho ngươi đấy!” nghe rằng nghiêng lợi rồi dục ngón giữa lên lắc lắc trước mặt Vệ Đông Li, chọc tức người ta không đền mạng mà gào lên, “Thấy chưa hả? Ngươi nhìn thấy chưa?!”

Vệ Đông Li trước nay tự phụ, tự nhận khả năng lí giải của mình rất mạnh. Thế nhưng những lời Không Tử Viết vừa nói lại khiến hắn phải ngẫm lại đến hai lần, sau đó...đáy mắt hắn từ từ dâng lên ý cười, nhẹ giọng nói một câu, “Thấy rồi.” “Ồ?” Không Tử Viết chớp mắt, không biết nên nói câu tiếp theo thế nào đây.

Vệ Đông Li khẽ hôn môi Không Tử Viết, sau đó móc từ trong vạt áo một lọ sứ màu xanh ra, bật nắp rồi chấm chút thuốc mỡ lạnh lạnh thoa lên gương mặt sưng đỏ của Không Tử Viết.

Động tác của Vệ Đông Li rất nhẹ nhàng, ánh mắt rất nghiêm túc, trong mắt Không Tử Viết thì...rất chăm chú.

Không Tử Viết cứng đờ người, mắt tự nhiên lờm Vệ Đông Li một cái, sau đó mím chặt môi không nói gì nữa.

Vệ Đông Li thoa thuốc cho Không Tử Viết xong liền nhét cái lọ sứ màu xanh kia vào tay cô, sau đó vừa nhìn cô chăm chăm, vừa chống người dậy, từ từ cởi nút áo trên y bào của hắn.

Không Tử Viết căng thẳng, ngắc ngứ hỏi: “Ngươi...ngươi muốn làm gì?”

Vệ Đông Li kéo vạt áo ra, khẽ nghiêng đầu để lộ ra vết cào trên cổ cho Không Tử Viết nhìn, nhẹ giọng nói: “Hoi đau đây này.”

Không Tử Viết run như điên! Mẹ...mẹ ơi...hình như Vệ Đông Li đang làm nũng với cô?! Xong rồi, trời long đất lở!

Không Tử Viết bắt đầu nghịch ngón tay, không nhìn tên tai họa Vệ Đông Li nữa.

Vệ Đông Li túm lấy tay Không Tử Viết, sờ sờ ngón giữa của cô, hỏi: “Nghịch có vui không?”

Không Tử Viết đang định mắng Vệ Đông Li là đồ thần kinh, kết quả...vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ý treu tức trong mắt hắn mới biết hắn hỏi câu đó có ý gì!

Không Tử Viết đỏ mặt, bực mình chấm ít thuốc mỡ ra dán lên cổ Vệ Đông Li, quát: “Khỏe hơn ‘cái của người’!”

Vệ Đông Li rùng mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đợi chút nữa sẽ cho nàng biết rốt cuộc ‘cái của ai’ mạnh hơn!”

Không Tử Viết nhỏ nước bọt, lại chấm thuốc mỡ, bực mình giơ tay lên, nhưng không làm mạnh tay, mà hơi khó chịu một tiếng, sau đó mím môi, nghiêm túc thoa thuốc cho Vệ Đông Li.

Hừ! Không phải cô đau lòng gì đâu, chẳng qua là nghĩ tới một cái cổ đẹp thế này, nếu để lại sẹo chỉ vì cô thì cô không gán nỗi tội này đâu!

Không Tử Viết hoàn thành nhiệm vụ Vệ Đông Li giao cho, Vệ Đông Li hôn một cái vào môi cô, còn nói: “Khen thưởng chút.”

Không Tử Viết bĩu môi để bày tỏ thái độ khinh thường.

Vệ Đông Li ôm Không Tử Viết vào lòng, hít hà mùi hương thoang thoảng trên người cô, nhắm mắt lại mãn nguyện.

Có lẽ là làm khổ một rồi, mí mắt Không Tử Viết bắt đầu đánh nhau, con buồn ngủ kéo tới.

Chẳng biết bao lâu sau, hình như Không Tử Viết nghe thấy Vệ Đông Li nói: “Tiểu cải thìa, ta rất vui.” Cô cố mở mắt ra, ậm ừ đáp một tiếng cho biết cô nghe thấy rồi.

Hồi lâu, khi Không Tử Viết sắp rơi vào trong mộng, cô lại nghe thấy Vệ Đông Li nói: “Bản vương là nước sạch, không phải nước bẩn đã qua tay nhiều người.”

Không Tử Viết như đã ngủ say, không hề đáp lời Vệ Đông Li. Nhưng đêm nay chắc chắn cô sẽ có một giấc mộng đẹp, vì bất tri bất giác khóe môi của cô đã bắt đầu nhếch lên, cười như vàng trắng non, rất đẹp, rất dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hỷ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Xé mặt đoạn tình mãi mãi không gặp

Quan hệ giữa Không Tử Viết và Vệ Đông Li trải qua nhiều chiến dịch lớn nhỏ đã tình tế hơn một bậc.

Bảo bọn họ là những người yêu nhau thì, hai người thường xuyên tranh chấp, động một cái là độc mồm độc miệng với nhau; bảo bọn họ là kẻ thù thì hai người họ lại như hình với bóng, cho dù là ăn cơm hay đi tắm lúc nào cũng ở bên nhau.

Ban ngày, Không Tử Viết làm nha đầu của Vệ Đông Li, bưng trà rót nước, bóp chân đấm lưng cho hắn. Vệ Đông Li thì dạy Không Tử Viết ít âm luật, thi thoảng cũng chỉ điểm kĩ nghệ cho cô, mở rộng tay nghề nấu ăn cho cô.

Buổi tối, Không Tử Viết là thị thiếp của Vệ Đông Li. Vệ Đông Li thì lại hóa thân thành một tướng công chu đáo có trách nhiệm, chẳng những phải đắp chăn cho Không Tử Viết, còn phải đứng dậy rót nước cho cô lúc cô kêu khát.

Bọn thị vệ biết Vệ Đông Li rất sủng ái Không Tử Viết, không bao giờ xưng là “bản vương” trước mặt cô nữa, bọn thị vệ cũng biết Vệ Đông Li không thích bất cứ ai nhìn Không Tử Viết chăm chăm, cho nên lúc bọn họ đi đứng, lúc nào cũng cúi đầu nhìn ngón chân của mình; bọn họ còn biết để bảo vệ Không Tử Viết, Vệ Đông Li đã không tiếc bỏ tranh đoạt “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”!

Vệ Đông Li đối xử tốt với Không Tử Viết, bọn họ đều nhìn thấy rồi thâm bàn tán.

Thời gian như mây gió lướt qua, dưới sự dạy bảo của Vệ Đông Li trong hơn một tuần, Không Tử Viết cũng có thể gảy đàn ra dáng, đàn ra âm thanh

không kích thích màng tai của người ta lắm! Thật là đáng chúc mừng, đáng chúc mừng!

Vệ Đông Li rảnh rồi sẽ bảo Không Tử Viết gây một đoạn.

Mỗi lần Không Tử Viết chơi xong, Vệ Đông Li đều có vẻ mặt có thể nói là vừa lòng thỏa ý.

Không Tử Viết không hiểu, hỏi: “Ta chơi đàn hay đến như vậy sao?”

Vệ Đông Li đáp: “Bình thường nghe những âm luật tuyệt vời quen rồi, chẳng có cảm giác gì. Thỉnh thoảng nghe nàng chơi đàn xong, sau đó hồi tưởng lại những âm luật đã từng nghe, lúc ấy mới thấy hay vô cùng.”

Không Tử Viết, “Vệ Đông Li, ta bảo ngươi đi chết quách đi, ngươi có chết không?”

Vệ Đông Li, “Có. Nhưng ta sẽ giết nàng trước.”

Không Tử Viết cảm thấy cô và biến thái không thể nào hiểu nhau được.

Sự mạnh mẽ của biến thái đa phần bắt nguồn từ bộ não không bình thường của họ.

Điều khiến Không Tử Viết không hiểu được là, sao tên biến thái Vệ Đông Li này lại có thể biết hết mọi suy nghĩ của cô, mà cô lại hoàn toàn không nắm bắt được ý đồ của hắn chứ?

Ví dụ như, cô vẫn luôn không hiểu sao Vệ Đông Li chưa bao giờ hỏi cô những vấn đề liên quan tới bí mật thân thể của cô, cùng với “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”.

Lúc mới đầu, Không Tử Viết còn tưởng Vệ Đông Li đang đợi cô tự thú. Kết quả, lúc Không Tử Viết cố tình dẫn dắt chủ đề tới hai vấn đề kia, Vệ Đông Li lúc nào cũng chuyển chủ đề!

Một lần như thế, hai lần ba lần vẫn như thế.

Không Tử Viết nghi hoặc, không biết Vệ Đông Li làm sao nữa? Chẳng lẽ đổi tính rồi?

Trên thực tế, điều Không Tử Viết không biết là, Vệ Đông Li không phải đổi tính, mà là mê tín rồi.

Hắn biết Không Tử Viết có thể lừa chết người khác, nên hắn thà nhìn tò mò, không nghe không hỏi, cũng không muốn nghe thấy mấy câu từ miệng cô đại loại như “duyên phận đã tận, trần duyên đã hết, yêu tình không thể cùng con người yêu nhau được”!

Ai cũng bảo giữa đàn ông và đàn bà lúc nào cũng đang có một cuộc chiến tranh không khói lửa. Hai người Không Tử Viết và Vệ Đông Li chắc chắn đã thắng hoa chiến tranh giữa đàn ông và đàn bà lên cấp bậc cao nhất.

Nếu là người xung quanh nhìn vào, nhất định sẽ lắc đầu cảm khái, không hiểu hai người suốt ngày chằm chọc nhau sao lại cứ ở bên nhau? Kì thực, điều người ngoài không biết là, hai người đó làm không biết chán, mà còn càng đánh càng hăng.

Hai người cứ đấu trí đấu dũng như thế, thời gian cũng trôi đi như bay. Chớp mắt đã qua nửa tháng.

Vệ Đông Li phân phó đám thị vệ gói ghém hành lý, chuẩn bị khởi hành về Duệ Quốc.

Không Tử Viết thoải mái ngồi dưới bóng cây râm mát, nhìn bọn thị vệ chuyển tới chuyển lui, cô lại có cảm giác không biết mình đang ở chỗ nào. Nhất là vừa nghĩ tới mình phải về Duệ Quốc cùng Vệ Đông Li, trái tim cô liền lo lắng không yên.

Trước đây cô từng coi “Sòng bạc Kim Xán Xán” là nhà của mình, mà nay với cô mà nói thì sòng bạc ấy chẳng qua chỉ là bốn bức tường. Mà còn... là bốn bức tường đó nát không chịu được.

Hiển nhiên là sòng bạc đã không còn đáng để cô lưu luyến. Nhưng cô vẫn không cam lòng cứ vậy mà đi!

Không Tử Viết khẽ than một tiếng, tiện tay bút hoa cò bên cạnh mình, rất rầu rĩ vắn vò trong tay.

Vệ Đông Li thông thả rảo bước tới cạnh Không Tử Viết, khẽ cười một tiếng, hỏi: “Than cái gì? Có chuyện gì lo lắng ư?”

Không Tử Viết cúi gục đầu, uể oải nói: “Hỏi ta có thể lo lắng bao nhiêu chẳng khác gì một đám thái giám đi lâu xanh!”

Vệ Đông Li sững người, sau đó cười nghiêng ngả. Tiếng cười của hắn du dương như nhạc giao hưởng, ai nghe cũng thấy vui vẻ thoải mái.

Không Tử Viết bực mình lườm Vệ Đông Li một cái, nói: “Cười gì mà cười? Nhặt được vàng hay sao?”

Nhắc tới vàng, Không Tử Viết lại liên tưởng tới “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”. Chẳng lẽ... thắng nhãi này đã đoạt được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” rồi hay sao? Không Tử Viết tràn ngập nghi hoặc, lại không muốn mở mồm hỏi thẳng Vệ Đông Li. Cô sợ những sự thật và việc từng trải qua có liên quan tới “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” sẽ khiến cô không thể chấp nhận nổi.

Vệ Đông Li tóm lấy tay Không Tử Viết, kéo cô ngồi dậy, “Không nhặt được vàng, mà được một con bò cái búống bình thôi.”

Không Tử Viết đùa nói: “Chết rồi, Vệ Đông Li, cả hổ và bò mà nguoi cũng không phân biệt được rồi.”

Vệ Đông Li bế Không Tử Viết lên xe ngựa, sau đó liếc mắt nhìn bộ ngực hoành tráng của Không Tử Viết một cái, trêu ghẹo: “Là hổ sao? Theo ta thấy còn giống bò sữa hơn.”

Không Tử Viết không chịu thua, nhìn xuống phía dưới của Vệ Đông Li bằng ánh mắt ngả ngón nhất, nói: “Cứ tưởng chỗ ấy là ngà voi, ai dè nhìn rồi mới biết, hóa ra là tằm xia răng.”

Vệ Đông Li tà mị cười, “Tằm xia răng?”

Không Tử Viết run rẩy, “Nguoi có thể đừng cười như thế... được không ....ư....”

Xe ngựa đi tới cổng thành đô thành thì bị người ta chặn lại.

Bách Lí Lam và Bách Lí Huyền mặc triều phục, cùng thay mặt Hồng Đế tới tiễn. Sắc mặt Bách Lí Lam không tốt lắm, có vẻ hơi mệt mỏi. Bách Lí Huyền thì đội mũ sa, không thể ai nhìn thấy mặt hẳn.

Vệ Đông Li mũ áo chỉnh tề đi xuống xe ngựa, khoe miệng mang ý cười nham nhảm, khách sáo cùng hai người kia.

Lúc nói lời tạm biệt, hẳn cũng hỏi sao Bách Lí Huyền lại đội mũ sa. Bách Lí Huyền lại giấu giấu điểm điểm, rồi đánh trống lảng.

Không Tử Viết ngồi trong xe ngựa, vừa nghịch quần lót của Vệ Đông Li vừa cười bí ối.

Cách đó không xa, xe ngựa của Cừ Quốc cũng đang chạy tới cổng thành. Chẳng bao lâu sau liền tạo thành quang cảnh ba nước cùng ở một chỗ tại cổng thành.

Sau một trận huyền náo, Hồ Nguyệt công chúa Kha Lục Dao của Cừ Quốc nói với Vệ Đông Li: “Không biết lần này Vô Song Vương gia về Duệ Quốc đi đường thủy hay đường bộ?”

Vệ Đông Li thờ ơ nói: “Đường thủy.”

Kha Lục Dao cười hết sức đáng yêu, “Thế thì hay quá! Lần này về Cừ Quốc, Lục Dao cũng đang tính đi đường thủy. Tới bến sông còn có một đoạn đường có thể đi chung này.” Kha Lục Dao thấy Vệ Đông Li không đáp lời mình, liền vội bổ sung, “Dù Hồng Quốc luôn thái bình, nhưng nếu có kẻ muốn gây rối, định phá hoại tình hữu nghị giữa ba nước, còn có thể tấn công bọn ta trên đường đi. Lục Dao thân là nữ tử, có những chuyện một mình khó có thể đảm đương. Xin Vô Song Vương gia hãy chiếu cố cho.” Vệ Đông Li cười như súc vật vô hại, phong độ ngời ngời nói: “Hân hạnh.”

Kha Lục Dao mắt mày đưa tình, xấu hổ nói: “Làm phiền Vương gia.”

Không Tử Viết lén vén một góc màn lên, hít ngửi mùi âm mưu trong không khí, thầm chửi: “Cầu nam nữ!”

Đoàn người của Cừ Quốc và Duệ Quốc đang định khởi hành thì một gã đàn ông y bào màu đỏ, mặt đeo mặt nạ màu bạc lừng thững đi từ cổng thành tới, chặn trước xe ngựa của hai nước Cừ Duệ, cứ khẳng khẳng muốn tiễn sứ thần hai nước một đoạn đường tới bến thuyền.

Bách Lí Lam cảm thấy chuyện này hơi bất thường, liền kiên trì muốn tiễn Vệ Đông Li và Kha Lục Dao một đoạn.

Tuy Bách Lí Huyền không muốn đội mũ sa mà đi tiễn, nhưng lại ngại một mình đi về, chỉ có thể cố đi theo.

Vì thế một cuộc đưa tiễn đơn giản lại biến thành hoành tráng như thế, rất là tung bừng náo nhiệt.

Trên đường đi, mỗi người một suy nghĩ, cẩn thận đề phòng, ai cũng mang ý xấu thăm dò lẫn nhau.

Lúc tới bến thuyền thì trời đã tối.

Không Tử Viết cúi đầu, đi xuống xe ngựa, bám sát theo sau Vệ Đông Li, cố làm mình ít bị chú ý nhất. Nhưng từ lúc cô bước xuống xe ngựa đã trở thành tiêu điểm của đám người.

Thử nghĩ mà xem, Vệ Đông Li có thân phận gì? Người con gái có tư cách ngồi cùng xe với hẳn ngoài Vương phi của hẳn, thì chính là Hoàn thiếp.

Thế nhưng điều khiến người ta nghi hoặc là, Vô Song Vương gia lạnh lùng trước nay không thích thân cận cùng người khác, sao lại có thể cho người đẹp đi cùng chứ?

Rốt cuộc thì người con gái này là ai?

Đám người quan sát mọi hành động cử chỉ của Không Tử Viết, chỉ cảm thấy bóng lưng của cô có vẻ rất quen.

Khổng Tử Viết cảm nhận được ánh nhìn của mọi người, cảm thấy không thoải mái, nhưng vẫn giả bộ như không hề phát giác.

Bách Lí Huyền trông thấy người đẹp thì nổi sắc tâm, liền trêu đùa với Vệ Đông Li: “Giỏi lắm, Vệ Đông Li, hóa ra người giấu một thiếu nữ đẹp thế này trong xe ngựa, thật là diễm phúc vô hạn! Nào nói đi, người kiếm được quốc sắc thiên hương này ở đâu thế? Sao ta chưa bao giờ thấy nhỉ?”

Vệ Đông Li rất tự nhiên đáp: “Nàng là vũ cơ Đông Li yêu thích, thi thoảng mang theo bên mình để giải sầu. Trong phủ Tử Huyền mỹ sắc nhiều vô số, vậy mà cũng ao ước diễm phúc của Đông Li, thật là làm người ta hổ thẹn không dám nhận.”

Bách Lí Huyền mờ ám nói: “Đông Li, sao người lại biết người ta ao ước là người, mà không phải... vũ cơ bên cạnh?”

Vệ Đông Li neho mắt lại, lạnh lùng nói: “Chẳng ngờ Tử Huyền lại hâm mộ một người làm vũ cơ. Chỉ đáng tiếc, Vương gia có thân phận của Vương gia, không làm nổi một vũ cơ được, ha ha...”

Bách Lí Huyền bị Vệ Đông Li sỉ nhục một phen, bề ngoài thì không nói lại được, vì thế tự làm một cái cầu thang để mình leo xuống, nói: “Đông Li thật thích nói đùa.”

Vệ Đông Li giữ áo choàng trên người, đều đều đáp lại một câu: “Đông Li không giỏi kể chuyện cười.”

Bách Lí Huyền tức quá, nhưng lại không thể phát cáu với Vệ Đông Li, chỉ có thể khai đao với Khổng Tử Viết, hấn tức giận quát: “Một vũ cơ nhỏ nhoi như người, thấy bản vương cũng không hành lễ!”

Khổng Tử Viết khẽ liếc Bách Lí Huyền một cái, sau đó tiếp tục cúi đầu nghiên cứu mũi giày của mình.

Bách Lí Huyền thấy Khổng Tử Viết không đếm xỉa tới hấn, lửa giận bốc lên, đưa tay ra định bóp cằm Khổng Tử Viết để tỏ rõ uy phong của Vương gia.

Bách Lí Lam thấy thế liền biết Bách Lí Huyền nhất định sẽ xảy ra xung đột với Vệ Đông Li, thế nên y vội đưa tay ngăn Bách Lí Huyền lại. Bách Lí Huyền vung tay đẩy Bách Lí Lam ra. Bách Lí Lam tóm bừa kéo cái mạng che mặt của Bách Lí Huyền xuống.

Tiếng hít thở vang lên, tất cả mọi người đều nhìn Bách Lí Huyền không chớp mắt.

Mặt Bách Lí Huyền tái xanh, cả mặt đầy vết sẹo cũ mới. Mí mắt hấn sưng phù, môi trắng bệch, khoe môi bên trái còn có một vết rách rất rõ ràng, trông thật là đáng sợ. Trên cổ hấn còn có hai miếng da đã thối rữa, trông vô cùng ghê tởm.

Bách Lí Huyền xiết chặt tay, hoảng hốt giật lại cái mũ sa trong tay Bách Lí Lam, rồi nhanh chóng đội lên đầu, che đi khuôn mặt người chẳng ra người, ngọc chẳng ra ngọc của hấn, lắp bắp nói: “Bị... bị cảm phong hàn, bị cảm phong hàn...”

Bách Lí Huyền cảm hận, nhưng nổi hận của hấn không thể trút ra ngoài được! Từ lúc mù khờ kiếp Khổng Tử Viết kia khắc ba chữ “đâm đảng nhất” lên ngực hấn, lúc nào hấn cũng đen đủi, mà còn đen đủi liên tiếp!

Trên triều đình, Bách Lí Lam đã hạch tội hấn hai mươi ba tội trạng, chuyện nào cũng có chứng cứ! Đáng lẽ hấn còn trông cậy vào quốc sư nói tốt cho hấn vài câu trước mặt phụ hoàng, ai ngờ quốc sư lại nói với phụ hoàng trên trán hấn là xương cốt phản bội, nếu không tu tâm dưỡng tính thì nhất định sẽ giết cha đoạt ngôi! Nếu không phải có mẫu hậu giúp hấn chống đỡ thì có lẽ giờ này hấn đã ở trong lao ngục từ lâu rồi.

Đi ra ngoài chơi thì bị một kẻ bịt mặt hạ độc. Thế nhưng chuyện phá hủy tinh thần và thể xác hấn nhất là... tên bịt mặt kia hạ độc hấn xong, còn kiếm vài tên bịt mặt lực lưỡng tới để... cưỡng hiếp hấn!

Hấn ở nhà dưỡng nửa tháng, vết và lấm mới có can đảm ra ngoài cửa. Trên đường tình cờ gặp được một cô gái tuyệt sắc, hấn liền nổi sắc tâm, cưỡng ép cô gái kia chiếm lấy cơ thể của nàng ta. Kết quả, lại bị mắc bệnh! Chẳng những da thịt bắt đầu thối rữa, mà muốn làm đàn ông cũng lực bất tòng tâm!

Những ngày này hấn đúng là sống không bằng chết!

Hấn như con chuột bị hoảng sợ, chỉ cần một cơn gió thổi lay ngọn cỏ cũng làm hấn sợ suýt thần kinh.

Hấn ngày phòng đêm phòng, không dám ra ngoài bữa bãi, chỉ sợ sẽ gặp phải tai bay vạ gió.

Kết quả, lần trước Bách Lí Lam mời hấn tới phủ để bàn một số chuyện. Hấn biết trước đây hấn coi thường Bách Lí Lam, giờ lại không thể đắc tội với y được, vì thế chỉ đành đồng ý tới.

Kết quả thì sao, hấn vừa bước chân vào Lam Vương phủ thì Bách Lí Phượng liền tới. Bách Lí Phượng vừa trông thấy hấn, mắt tròn trũng lên, sau đó... không hề chân chừ xông lên đập cho hấn một trận tơi tả!

Đội hấn chỉ còn sót lại một hơi thở, Bách Lí Lam mới xuất hiện, ngăn Bách Lí Phượng lại.

Bách Lí Phượng chỉ trích hấn làm ô uế sự trong sạch của Khổng Tử Viết, hấn xin thề với trời, hấn chưa bao giờ động vào một ngón tay của Khổng Tử Viết!

Bách Lí Phượng cười gượng bảo gã đã đánh nhầm, sau đó cứ thế vỗ mông bỏ chạy không thấy đâu nữa!

Hắn hận quá! Thật là nỗi hận này cứ kéo dài mãi không dứt! Hắn muốn bảo Bách Lí Lam làm chứng cho hắn, để hắn đi cáo trạng với phụ hoàng tội của Bách Lí Phụng!

Bách Lí Lam lại nói: “Huynh đệ nhà chúng ta tỉ thí võ công mà thôi, đừng làm ầm toí chỗ phụ hoàng. Nếu đệ muốn làm ầm toí chỗ phụ hoàng thì ta chỉ có thể ăn ngay nói thật rằng đệ xin Lục đệ dạy võ công cho thôi.”

Bách Lí Huyền vừa nghĩ tới những chuyện đen đui xảy ra với hắn gần đây, trong lòng lại chưa xót, ước gì có thể trút giận một lần!

Ôi... hôm nay hắn có thể tới đây đưa tiễn, là vì mẫu hậu đã nói tốt cho hắn rất nhiều trước mặt phụ hoàng, không muốn để cho người của hai nước Cừ Duệ phát hiện ra hắn thất thế để chuẩn bị thua keo này bày keo khác.

Ai ngờ, Bách Lí Lam tự dung kéo mũ sa của hắn xuống, khiến diện mạo xấu xí của hắn lộ trước mặt bàn dân thiên hạ.

Bách Lí Huyền căm hận không biết trút vào đâu, chỉ muốn mau mau tìm được con tiện nhân Không Tử Viết, sau đó tra tấn nó sống không bằng chết!

Bách Lí Huyền không biết rằng Không Tử Viết đang đứng trước mặt hắn, tò mò những gì hắn đã gặp phải.

Trong sự im lặng kì quái, Bách Lí Lam tiến lên một bước, nói với đám người Vệ Đông Li một câu, “Thuận buồm xuôi gió.”

Không Tử Viết ngẩng đầu đưa mắt nhìn Bách Lí Lam một cái, chỉ thấy y mặt mũi hốc hác, cơ thể gầy gò, cô không khỏi đau lòng, thầm thở dài một tiếng.

Bách Lí Lam tốt với cô, cô biết. Nhưng Bách Lí Lí trước sau không chịu tin cô, cô cũng biết. Nói như thế có lẽ rất mâu thuẫn, nhưng đó là sự thực, nếu Bách Lí Lam tin cô không phải gian tế, tin cô không có âm mưu, tin cô chẳng qua chỉ tình cờ có được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” thì y sẽ không thả cô và Tù Nô đi trong đêm tranh cướp viên châu, mà sẽ khẳng khái đưa cô về Lam Vương phủ, bảo vệ cô chu toàn!

Nay ngoài Hồ Li và Tù Nô ra, tất cả đều tưởng “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” đang ở trong tay cô, cho dù cô có ra sự thật thì ai sẽ tin cô đã tặng viên châu có chứa bí mật “Long huyết bảo tàng” cho người khác?

Cô chỉ có thể phải ngậm bồ hòn làm ngọt!

Không Tử Viết cup mắt xuống để giấu đi sự chua xót trong mắt.

Kha Lục Dao thấy Vệ Đông Li che chở cho Không Tử Viết, lòng đã không vui từ lâu, vì thế ả chớp chớp đôi mắt hạnh ngây thơ, nói với Vệ Đông Li: “Vô Song Vương gia, vũ cơ kia của người có phải bị cầm hay không? Sao chẳng thấy nàng ta nói gì thế?”

Vệ Đông Li không đáp mà hỏi lại: “Hồ Nguyệt công chúa, người muốn nghe nàng nói gì đây?”

Kha Lục Dao ghen hờn, mím môi không nói gì nữa.

Vệ Đông Li không xả giao với đám người kia nữa, ôm eo Không Tử Viết, xoay người đi lên thuyền.

Đúng lúc này một gã đàn ông mặc y bào màu bạc hà, lưng thắt đai chạy từ xa tới. Gã nhanh nhẹn nhảy lên nóc xe ngựa của Vệ Đông Li, làm đám người kia sợ suýt nữa thì gào “thích khách”! Gã phớt phơ nhìn xuống, rất đặc ý cười nói: “Hi hi... làm các người sợ hả?”

Bách Lí Lam khẽ nhú mày, nói: “Lục đệ, đệ đừng làm loạn, mau nhảy xuống nóc xe của Vô Song Vương gia!”

Bách Lí Phụng cũng nghe lời, gã roi xuống nhảy tới trước mặt Bách Lí Lam, mắt nhìn quanh một vòng, nói: “Ta tới tìm Không Tử Viết.”

Trong mắt Bách Lí Lam xẹt qua nỗi hối hận, than thở nói: “Tử Viết không ở đây. Nếu đệ tìm được nàng, hãy thay ta...”

Bách Lí Phụng phát tay, cắt ngang lời Bách Lí Lam, “Nếu ta tìm thấy nàng, ta sẽ mang nàng cao chạy xa bay, sẽ không thay ai chăm sóc nàng cả, nàng là của ta.”

Bách Lí Lam hơi lúng túng, nhưng lại không thể cãi lại Bách Lí Phụng. Suy cho cùng trong lúc Không Tử Viết cần y nhất, y đã không bảo vệ cô đầu tiên.

Bách Lí Phụng không nói nhiều với Bách Lí Lam nữa, mà bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Không Tử Viết khắp nơi.

Bách Lí Lam biết Bách Lí Phụng làm thế không hợp với lễ nghi cho lắm, nhưng y không muốn ngăn Bách Lí Phụng hành động, y hi vọng có thể mượn tay Bách Lí Phụng để tìm ra Không Tử Viết.

Bách Lí Lam thân là kẻ đặt bẫy cho Hồng Quốc, những thứ phải bận tâm tới quá nhiều. Thế nhưng, Bách Lí Phụng thì không. Gã như một con gió tự do phóng khoáng, không gì trói buộc không gì giữ chân được gã khiến người ta phải ao ước. Đường như ngoài Không Tử Viết ra, chẳng ai có thể khiến gã dừng chân.

Không Tử Viết nhìn theo bóng Bách Lí Phụng nhảy lên nhảy xuống, chỉ cảm thấy hốc mắt uồn ướt. Tên khờ Bách Lí Phụng này lúc nào cũng có thể chạm vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim cô, chạm vào tuyến lệ mà cô không phát triển lắm. Dù rằng cô và Bách Lí Phụng lúc nào cũng bỏ lỡ mất cơ

hội, nhưng cô tin rằng chắc chắn bọn họ sẽ gặp lại nhau ở một nơi thích hợp!

Kha Lục Dao thấy Bách Lí Phụng đang quan sát hai tỷ nữ của ả, mặt ả liền nặng như chì, nói với Bách Lí Lam: “Đại vương gia, đạo tiền khách của Hồng Quốc các người thật là nhiệt tình đặc biệt quá!”

Bách Lí Lam thân nhiên đáp: “Xin Hồ Nguyệt công chúa thông cảm. Lục đệ nó trước nay luôn tùy hứng làm liều, cả phụ hoàng cũng chẳng làm gì được nó.”

Kha Lục Dao tròn trĩnh mắt hạnh, “Chẳng lẽ các người để mặc gã làm làm xằng làm bậy sao?”

Bách Lí Lam cup mắt xuống, nói: “Lục đệ tính tình gàn bướng, nhưng không đến nỗi làm những chuyện xằng bậy, hơn nữa võ công lục đệ cao cường, ai có thể làm gì đệ ấy?”

Kha Lục Dao có ngu dốt hơn cũng thấy được ý thiên vị rõ ràng của Bách Lí Lam. Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. ả tức hồng hộc hừ một tiếng, sau đó không mở mồm nói gì nữa.

Bách Lí Phụng không tìm được Không Tử Viết, lòng rất thất vọng, vì thế gã chạy tới trước mặt Kha Lục Dao, hỏi: “Này, cái tên thị vệ mặt sẹo của người ấy, hắn đi đâu rồi hả?”

Kha Lục Dao quay đầu đi, từ chối trả lời câu hỏi của Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng lại gần một bước, như rất quan tâm hỏi: “Này, sao người không nói gì, câm rồi à?”

Kha Lục Dao tròn mắt, gào lên: “Không biết!”

Bách Lí Phụng cười nhếch mép, nói: “Ha ha... người thật là kì quái, mình có bị câm hay không mà cũng không biết.” Thật ra Bách Lí Phụng biết Kha Lục Dao nói “không biết” là nói ả không biết tên thị vệ kia đã đi đâu. Nhưng gã muốn chọc tức ả, ai bảo ả từng thúc đẩy cuộc quyết đấu sinh tử giữa hai con báo gấm và con bạch hổ chứ? Dù chuyện này đã qua lâu lắm rồi, nhưng gã vẫn chưa quên. Ôi... nếu Kha Lục Dao muốn trách thì hãy trách trí nhớ của gã quá tốt vậy.

Kha Lục Dao bị Bách Lí Phụng chọc tức, nhưng bụng tự nhủ phải bình tĩnh! Tên thị vệ mà Bách Lí Phụng nói hắn là “tên xấu xí”. ả biết “tên xấu xí” đã dịch dung rồi trà trộn vào trong đội ngũ Hồng Quốc. Nhưng ả không biết rốt cuộc “tên xấu xí” đã dịch dung thành ai.

Gần đây “tên xấu xí” rất bí ẩn, khiến ả không ngừng hoài nghi có phải hắn đã có được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” rồi hay không? Thế nhưng cho dù ả có ép hỏi, thăm dò thế nào, “tên xấu xí” vẫn luôn né tránh không nói gì, chỉ nói sau khi trở về Cừ Quốc thì hắn sẽ nói rõ mọi việc.

Đã thế, “tên xấu xí” còn nói với ả, bảo ả thế nào cũng phải bám theo Vệ Đông Li cho tới khi hai nước Cừ Duệ đi tới bến thuyền, ả cứ tưởng hành động này của “tên xấu xí” là đang dùng kế sách nào đó. Nay xem ra, mục đích lớn nhất hành động lần này của “tên xấu xí” hẳn là cũng muốn mượn cơ hội tìm được tầm tích của Không Tử Viết mà thôi.

Không Tử Viết Không Tử Viết, bao nhiêu tên đàn ông đều đang tìm Không Tử Viết! Nếu để ả tìm thấy Không Tử Viết trước, ả nhất định sẽ cho ả đàn bà Không Tử Viết kia biến mất mãi mãi trên đời này!

Bách Lí Phụng không biết những suy nghĩ độc ác của Kha Lục Dao, nhưng gã biết nhất định Không Tử Viết đã bị người ta giấu đi. Gã không tìm được cô, hơi rầu rĩ gục vai xuống, thì thào: “Chết rồi, mình không tìm được vợ rồi.” Sau đó gào lên với đám người kia, “Ta Bách Lí Phụng lấy tính mạng thế rằng, nếu ai dám động tới một cọng lông tơ của Không Tử Viết, từ thiên đình tới địa ngục, ta sẽ giết cả nhà nó!”

Không Tử Viết xiết chặt ngón tay, thầm nói: “Bách Lí Phụng, đồ ngốc này phải giữ chữ tín đấy.”

Vệ Đông Li coi thường cười giễu một tiếng, thì thào bên tai Không Tử Viết: “Ta đã động tới rất nhiều sợi lông tơ của nàng rồi, không biết Bách Lí Phụng gã sẽ giết cả nhà ta thế nào đây?”

Không Tử Viết lườm Vệ Đông Li một cái, không đáp lời.

Bách Lí Lam thấy Bách Lí Phụng muốn đi, liền hỏi: “Lục đệ, đệ định đi đâu?”

Bách Lí Phụng đáp: “Ta muốn uống rượu, say chết thì thôi!” còn chưa nói dứt, người đã nhảy xa ngoài ba trượng, chạy thẳng tới một thuyền quán rượu thả neo trên biển.

Không Tử Viết nhìn theo bóng lưng Bách Lí Phụng cho tới khi không nhìn thấy nữa mới thôi. Lúc cô thu ánh mắt về, ánh mắt giao nhau với tên phu xe của Kha Lục Dao.

Không Tử Viết biết, tên phu xe ấy chính là Tù Nô dịch dung mà ra.

Tù Nô cũng biết Không Tử Viết đã dịch dung thành cô gái trước mặt.

Có những người đã được định sẵn là sẽ dây dưa không rõ với nhau. Nên cho dù bọn họ có cách xa muôn núi ngàn sông, hay dịch dung cải trang, bọn họ luôn có thể nhận ra nhau ngay từ ánh nhìn đầu tiên trong biển người mênh mông.

Không Tử Viết biết nhìn thấy Tù Nô lần nữa, cô nhất định sẽ không bình tĩnh được. Nhưng cô không ngờ rằng trái tim mình lại đau đến thế! Nỗi đau này dường như có thể lấy mạng người ta!

Cô không muốn tiếp tục ở lại đây, cô phải rời đi ngay lập tức, cô cần bình tĩnh, cần quên lãng, cần chữa trị.

Không Tử Viết cứng ngắc quay mặt đi, nắm chặt lấy ngón tay Vệ Đông Li, dường như chỉ có như thế cô mới có thể tìm được sức mạnh để mình không ngã xuống.

Vệ Đông Li mặt mày vô cảm nhìn Tù Nô một cái, sau đó kéo tay Không Tử Viết cùng lên thuyền.

Đúng lúc này, quốc sư gào một tiếng, “Không Tử Viết!”

Không Tử Viết khựng lại, nhưng không dừng chân, mà thẳng lưng đi tiếp.

Quốc sư ba chân bốn cẳng chạy theo Không Tử Viết, tóm lấy tay cô, ép cô phải quay người lại nhìn gã.

Không Tử Viết bình thản nhìn quốc sư như đang nhìn một kẻ xa lạ cổ tình gây sự.

Về mặt quốc sư rất kích động, cả ngón tay cũng đang run run. Gã khàn giọng, khó khăn phun ra hai chữ, “Là ta.”

Không Tử Viết hất tay quốc sư ra, lạnh giọng nói: “Không quen.”

Quốc sư lại bắt lấy tay Không Tử Viết, gào lên khỏ sở: “Là ta!”

Không Tử Viết lại đáp một câu, “Không quen.”

Quốc sư đang tay muốn ôm Không Tử Viết để cứu vãn tất cả tình cảm gã đã từng có.

Vệ Đông Li cười gằn một tiếng, một chương ép quốc sư phải lùi sau, nói: “Quốc sư hoa mắt lạng tai rồi chăng? Sùng thiếp của bản vương đã nói không quen quốc sư là không quen. Cho dù là trước đây hay sau này đều không có chút dính dáng gì với quốc sư cả. Quốc sư, người có hiểu ý này không?”

Quốc sư ôm ngực, tiến lên một bước, lại bắt lấy tay Không Tử Viết, “Tử Viết, ta sai rồi, hãy tha thứ cho ta...”

Không Tử Viết tránh ra sau một bước, thậm chí còn không muốn nhìn gã nữa.

Sự lạnh nhạt và coi thường của Không Tử Viết giống như lấy dao cắt da thịt quốc sư, gã đau đớn đến nỗi mặt trắng bệch, tay chân run rẩy.

Đúng lúc này, Tù Nô đã dịch dung cũng tới trước mặt Không Tử Viết, bàn tay thô ráp tóm chặt lấy cổ tay Không Tử Viết.

Không Tử Viết nghiêng quai hàm, hất cằm cao ngạo nói: “Buông tay ra!” Thái độ cô kiên quyết, chẳng có chút đường sống có thể quay về.

Tù Nô hổ thẹn, biết mình đã làm tổn thương trái tim Không Tử Viết, cho dù hắn có muốn giải thích cũng không biết nói từ đâu. Suy cho cùng thì hắn đã phụ lòng Không Tử Viết.

Hắn nhìn ánh mắt lạnh nhạt xa lánh của Không Tử Viết, nghe những lời nói không chút độ ấm của cô, tim hắn đau không ngừng.

Hắn dần hiểu ra mình sắp mất đi một thứ rất quan trọng.

Lúc Bách Lí Lam nghe thấy giọng nói của Không Tử Viết từ trong miệng một cô gái xa lạ, y mới chợt hiểu hóa ra Không Tử Viết đã dịch dung!

Y lao tới trước mặt Không Tử Viết, ẩn vai cô, kích động hỏi: “Tử Viết, thật là nàng ư?”

Không Tử Viết chẳng gật đầu, cũng chẳng lắc đầu, vẫn cứ lạnh như sương gia đứng ở đó như chẳng hề quen biết bất cứ người nào.

Nỗi kích động trong mắt Bách Lí Lam dần tan đi, y chưa xốt nói: “Tử Viết, nàng muốn đi cùng Vô Song Vương gia, phải không?”

Không Tử Viết run run, nhưng vẫn không đáp lời.

Trong mắt Bách Lí Lam tràn ngập đau khổ, lắm bả nói: “Nàng lấy được thứ mình muốn có liền vẫy tay áo bỏ đi, nàng đã bao giờ quan tâm tới cảm nhận của ta chưa? Tử Viết, nàng thật độc ác!”

Không Tử Viết nhìn Bách Lí Lam, trong mắt loáng thoáng nước mắt, không biết là vì ảm ức, hay vì đã làm tổn thương Bách Lí Lam.

Đối diện với ba người đàn ông này, Không Tử Viết đã không còn muốn tính toán rốt cuộc ai nợ ai nữa. Cô chỉ cảm thấy rất mệt, rất mệt, mệt không muốn hít thở, mệt không muốn nói chuyện, mệt không muốn lộ ra bất cứ thái độ nhỏ nhen nào nữa.

Cô từ từ nhắm mắt lại, giấu đi nước mắt, che giấu nỗi buồn của mình bằng thái độ vô cảm.

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết như thế, hần trước nay hi nộ không thể hiện ra bỗng nhiên nổi cáu! Hần kéo Không Tử Viết vào lòng, sau đó cúi đầu cắn cổ cô!

Không Tử Viết bị đau kêu một tiếng, cả người run rẩy.

Vệ Đông Li nhả cổ Không Tử Viết ra, liếm vết máu ở trên môi, rất bộc trực nói: “Ta muốn xé một miếng thịt của nàng ra!”

Không Tử Viết ngửa cổ, ý bảo Vệ Đông Li cứ thoải mái.

Vệ Đông Li lại xiết chặt tay, thì thầm bên tai cô: “Hôm nay nàng chưa tắm rửa, ta sợ ăn sẽ bị đau bụng.”

Không Tử Viết thấy mình nên tỏ ra căm phẫn, nhưng cô lại bị Vệ Đông Li chọc cười.

Vệ Đông Li búng chớp mũi cô, nói: “Cơ thể bị thương, vết thương sẽ có ngày lành lại. Nếu ai chỉ yêu cơ thể của nàng, nhưng lại làm trái tim nàng tổn thương, vậy thì kẻ đó không đáng để nàng buồn đâu.”

Không Tử Viết ngửi mùi hương lạnh lạnh thoang thoảng chỉ có trên người Vệ Đông Li, nghe những lời thì thầm có thể nói là dịu dàng ấy, tự dung cô thấy trái tim mình hình như cũng không đau tới mức ấy. Không Tử Viết biết người đàn ông Vệ Đông Li này không phải thuốc lạnh, mà chính là kịch độc.

Nhưng kịch độc thường có thể lấy độc trị độc, cứu kẻ cận kề cái chết một mạng. Có lúc cô không thể không thừa nhận rằng, tên biến thái Vệ Đông Li này đúng là thuốc độc cứu mạng cô.

Vệ Đông Li hất cằm, nói với ba người đàn ông kia: “Các người cứ làm kẻ tiểu nhân trong ngoài bất nhất tiếp đi. Người này, bản vương sẽ dẫn nàng đi.” Nói xong, trong ánh mắt phức tạp của ba người kia, hần bẻ Không Tử Viết lên, vận khinh công nhảy lên thuyền, sau đó nhìn ba người kia với ánh mắt coi thường, khiêu khích, rồi mỉm cười như một kẻ thắng cuộc.

Lúc này hơn trăm con thuyền hoa rực rỡ trôi trên mặt nước bàng bạc. Chúng khẽ lắc lư trong màn đêm như những viên minh châu xinh đẹp động lòng người trên mặt nước.

Dưới ánh trăng, mũi thuyền như tơ, bộ ngực như ẩn như hiện, tiếng ca trầm bổng, tiếng sáo du dương uyển chuyển. Gió khẽ thoảng qua hất tung vạt áo của nữ nhân, làm dậy lên hương rượu thơm lừng.

Làn sóng lăn tăn, cùng tiếng cười nũng nịu của những cô gái bán rêu tiếng cười, trong tiếng cười đùa quất mắng ấy còn trộn lẫn hương vị tự mua vui cho mình.

Coi bộ có người tiêu tiền mua vui, quả thực có thể mua được niềm vui ngắn ngủi. Có người nhận tiền bán tiếng cười cũng chưa chắc có thể khơi dậy niềm vui của mình.

Đời người không dài, niềm vui ngắn ngủi rất quan trọng.

Không Tử Viết nhắm mắt lại, hít sâu một hơi ngửi hương rượu xen lẫn trong gió biển, sau đó từ từ cong môi cười. Hình như đã lâu rồi cô chưa quan tâm tới tâm trạng của mình. Cô lúc nào cũng đi ngược dòng nước, không cam lòng chờ đợi kết cục cuối cùng của mình. Đã từng kích động, từng khí phách, nhưng rồi cũng bị kết cục đã định sẵn hành hạ đến nỗi thay đổi toàn bộ, khiến cô suýt nữa không còn nhận ra chính mình.

Không Tử Viết dang tay ngửa đầu nhìn trăng trên biển, để mặc gió biển thổi tung mái tóc, đùa giỡn áo váy của cô.

Vệ Đông Li nhìn theo Không Tử Viết như đang giương cánh muốn bay, đáy mắt hần đầy cảm xúc phức tạp. Hần muốn chặt đứt đôi cánh của Không Tử Viết để nàng không thể bay đi thoát khỏi hần! Hần muốn thổi một con gió cho nàng để giúp nàng bay thẳng lên mây xanh! Hần muốn... hần muốn dùng “Tỏa hồn chân” để khóa hồn phách của nàng trong cơ thể, để nàng không thể nào đi vào luân hồi nữa, nàng chỉ có thể ở trong mộ huyết cùng hần mà thôi. Suy nghĩ của Vệ Đông Li nhiều vô số, lại bị Tiêu Doãn cắt ngang. Tiêu Doãn nói: “Chủ tử, hôm nay là ngày thuyền hoa trên biển cùng tổ chức “Tuyệt diễm như triều phẩm nghệ hội”. Ở đây có một quy luật bất thành văn, hễ thuyền nào muốn ra biển hôm nay đều phải phái một người biểu diễn một tiết mục để thể hiện tài nghệ. Bằng không những thuyền hoa kia sẽ không nhường đường.”

Vệ Đông Li dứt khoát phân phó: “Cứ tiếp tục thẳng tiến!”

Lúc này, một con thuyền hoa to lớn từ từ chạy tới.

Đứng trên con thuyền hoa kia là một người đàn bà khoảng bốn mươi tuổi. Bà ta mặc áo váy hồng phấn, đầu cài thoa mẫu đơn lấp lánh ánh vàng, chân đi đôi giày thêu hoa xanh lam, tư thái của bà ta quẩy rũ trời sinh.

Người đàn bà đó nhác trông thấy Vệ Đông Li liền ngăn ngại, sợ là không ngờ trên đời này lại có một người đàn ông tuấn tú tuyệt thế vô song đến vậy.

Sau đó bà ta cười nói: “Ôi, ta nói vị đại gia này, ngài nói một tiếng này thì các cô nương trên thuyền hoa của ta chắc sẽ bị ngài đụng mà rơi hết xuống biển cho cá ăn mất. Chậc chậc... sao ngài lại không biết thương hương tiếc ngọc như thế chứ, hửm?”

Tiêu Doãn thấy Vệ Đông Li khinh thường không thèm đáp lời người đàn bà kia, vì thế hần liền truyền lệnh của Vệ Đông Li xuống, thuyền của Duệ Quốc cứ tiếp tục đi thẳng!

Người đàn bà thấy Vệ Đông Li là một người tàn nhẫn, không khỏi hơi căng thẳng, vội khuyên bảo: “Vị đại gia này, xin ngài thủ hạ lưu tình. Hôm nay là ngày lành mà, đừng làm hỏng niềm vui của mọi người!”

Vệ Đông Li nghiêng đầu nhìn người đàn bà đối diện, tà mị nói: “Câu này sai rồi. Các người tổ chức ‘Tuyệt điểm như triều phẩm nghệ hội’, vậy thì đương nhiên phải để các cô gái tuyệt điểm cùng ngâm trong nước mới thú vị chứ, phải không? Bản vương chẳng qua chỉ thuận nước đẩy thuyền, nào có làm hỏng niềm vui của mọi người?”

Không Tử Viết thầm than thở, cảm thấy Vệ Đông Li đúng là đồ khốn nạn! Để hắn không phá hoại “Tuyệt điểm như triều phẩm nghệ hội” của người ta, cô bèn kéo tay hắn, nói: “Hiếm khi gặp được một tiết mục thú vị thế này, hay là chúng ta ở lại chơi một lát rồi đi nhé?”

Tiêu Doãn nghe thấy câu này, lập tức ra hiệu cho thuyền dừng lại để đợi lệnh. Trong lòng hắn biết rõ, chỉ cần Không Tử Viết mở lời thì Vệ Đông Li chắc chắn sẽ đồng ý.

Quả nhiên không sai. Vệ Đông Li mỉm cười, nói: “Nếu nàng muốn hát một bài thì ta còn có thể suy nghĩ dừng lại, rửa tai lắng nghe.”

Người đàn bà đối diện vội hòa theo: “Cô nương, hát một bài đi. Nếu cô nương hát hay, lấy được hạng nhất thì bọn ta có giải thưởng tặng cô nương. Nếu cô nương không thể được giải thì cũng có được điểm lành, cam đoan tìm được một phu quân tốt!”

Không Tử Viết thấy người đàn bà đối diện rất cởi mở, có vài phần hợp nhau, vì thế cũng gân cổ lên trêu đùa: “Người nói đi, có thưởng cái gì? Nếu phần thưởng hấp dẫn thì ta sẽ hát. Còn cái gì gì mà điểm lành với tìm được phu quân tốt, giờ ta không thèm!”

Người đàn bà đối diện nghi hoặc nói: “Sao lại không thèm? Đây là điểm lành lớn lắm đó!”

Không Tử Viết giơ tay chỉ xung quanh, nói: “Người nhìn đi, bao nhiêu thuyền hoa thế này đều bị ‘đàn ông tốt’ ở khắp nơi chen chúc rồi, ta còn có thể tìm được đàn ông tốt ở đâu đây?”

Người đàn bà đối diện cười ha hả, nói thẳng: “Cô nương, hay lắm! Trên thuyền hoa này quả thực là chốn đưa đón mua vui. Nam tử phong lưu mua vui bằng tiền, không ngờ rằng bọn họ mua được tiếng cười của các cô nương, nhưng để lại nước mắt của họ.”

Không Tử Viết lắc ngón tay, “Cũng không phải, không phải. Dùng tiếng cười đổi lấy ngân lượng, cho dù thanh xuân trở nên héo hon thì cũng có giá trị. Đàn ông tiêu tiền mua vui, đàn bà đổi lấy tiền bằng tiếng cười cũng giống như cùng thế gian này có phân chia được cái, sao nói rõ được là ai chơi ai đây? Chẳng qua mọi người cùng hợp lại để kiếm niềm vui mà thôi. Tiền bạc không phải tiền bạc, nụ cười không phải nụ cười. Ai tin tất cả những thứ này là thật thì đều là đồ ngốc! Ai không tin những thứ này là thật thì chính là đồ điên!”

Người đàn bà đối diện nghe xong mắt sáng rỡ, luôn mồm kêu hay! Những cô gái trên các thuyền hoa xung quanh nghe thấy Không Tử Viết nói thế, đều ồn ào gõ chiêng trống reo hò cho cô!

Không Tử Viết rất vui, chấp tay với các cô gái xung quanh, tỏ điệu bộ hành tẩu giang hồ.

Người đàn bà đối diện hăng hái nói: “Cô nương, nếu cô nương không chê thì chúng ta kết bằng hữu. Nếu cô nương có thời gian thì hãy tới đây tìm ta. Tới lúc đó cô nương chỉ cần tìm một thuyền hoa, nói là bằng hữu của A Hương tỷ là được.”

Không Tử Viết cười gật đầu, “Được! A Hương tỷ, ta sẽ tới thăm tỷ!”

A Hương tỷ hỏi: “Cô nương tên tuổi là gì?”

Không Tử Viết trêu: “Tư Viết... không thể nói!”

Không Tử Viết vừa nói dứt câu, quốc sư liền chấn động như bị sét đánh!

Không Tử Viết đứng trước gió, tiếp tục cất giọng nói: “Bạn bè quý ở đối xử chân thành với nhau, A Hương tỷ, tỷ phải nhớ tên ta là Không Tử Viết, Không Tử Viết độc nhất vô nhị!”

Không Tử Viết ngoảnh đầu nhìn những kẻ đi tiễn đang đứng trên bờ, kéo cái mặt giả trên mặt xuống ném xuống biển, sau đó hét lên: “Các người nhớ kỹ cho bà, bà tên là Không Tử Viết, bà không cầm viên châu chết tiệt kia, cũng không làm chuyện có lỗi với các người! Cho nên các người đừng có đổ oan cho ta! Bà đây rất bận, không tiếp nhận vu oan!”

Hết xong, cô liền thoát mái cả người.

A Hương tỷ cười cong mắt, vỗ tay nói: “Có khí phách!” xoay người đi vào khoang thuyền, ôm một cây đàn màu đen ra, nói với Không Tử Viết, “Tư Viết, với những lời tràn đầy khí thế ban nãy của muội, hạng nhất ‘Tuyệt điểm như triều phẩm nghệ hội’ hôm nay thuộc về muội đây! Cây ‘Tung yêu cảm’ này cho muội!” Nói xong liền quăng ‘Tung yêu cảm’ về phía Không Tử Viết.

Không Tử Viết đưa tay đón được ‘Tung yêu cảm’, ngón tay gảy lên dây đàn một lượt liền nghe thấy những âm thanh phiêu đảng hút hồn. Thanh âm ấy như yêu tinh tới từ mơ giới, vừa mang lệ khí âm u, lại đẹp đến nỗi người ta không cách nào chối từ được, thậm chí quên cả hít thở.

Không Tử Viết mừng rỡ, khiêng ‘Tung yêu cảm’ trên vai, thẳng thắn nói: “A Hương tỷ đã tặng ‘Tung yêu cảm’ cho Tư Viết, Tư Viết sẽ tặng lại một

khúc ca, nghe rồi cười quên đi phiền não.” Một tay gảy đàn để những nốt nhạc nhảy múa hoan ca trong đêm tối, “Non nước trời cao, mắt sáng ngời. Đòi người đắc ý chẳng nên nói vội, thị phi hãy để người đời sau phán xét. Thuyền kia vượt sông, cười ngấm hai bên bờ, nhi nữ tình trường tình mộng lại một hồi...”

Trong tiếng ca phóng khoáng như gió của Không Tử Viết, hơn trăm chiếc thuyền hoa lũ lượt tách sang hai bên nhường đường cho thuyền của Vệ Đông Li.

Không Tử Viết vạt áo phát phới đứng trên thuyền, vừa gảy đàn vừa cất cao giọng hát cho tới khi thuyền càng đi càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thế gian này độc sủng mình nàng

Trên mặt biển dập dềnh, Bách Lí Phượng ôm hũ rượu, ngả người trên boong thuyền, nghe hát. Lúc gã nghe thấy tiếng hát của Không Tử Viết từ xa, lập tức rung động, gã nhảy lên, chân đạp nước mượn sức nâng của nước mà đuổi theo Không Tử Viết.

Khoảng cách ngày càng gần, Bách Lí Phượng mừng rỡ khôn xiết, gã vẫy cánh tay gào lên: “Tử Viết!”

Không Tử Viết ngừng gảy đàn, hỏi Vệ Đông Li: “Người nghe thấy có người gọi ta không?” Thực ra cô muốn hỏi người có nghe thấy Bách Lí Phượng đang gọi ta không?

Vệ Đông Li thờ ơ liếc nhìn mặt biển một cái rồi giữ tay áo đáp: “Không.”

Không Tử Viết thò đầu ra nhìn, đúng là không thấy bóng dáng của Bách Lí Phượng đâu. Cô nghi hoặc nhíu mày, sau đó vẫy ngón tay định gảy “Tung yêu cảm” tiếp. Thú thật là tối nay cô muốn hát vô cùng, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Ai ngờ, Vệ Đông Li tự dưng bước lên ôm cô vào lòng, hôn lấy hôn để.

Không Tử Viết ngo ngoay: “Đợi đã, đợi đã, ta hát cho người hai bài nữa...”

Vệ Đông Li ra hiệu bảo cô ra ngoài xem bọn thị vệ, bọn họ đều đang nhắm mắt, vẻ mặt sợ hãi.

Không Tử Viết nghiêng răng hỏi: “Giọng ta không êm tai à? Ta hát không hay sao?”

Vệ Đông Li gheo: “Ta thích nghe tiếng rên của nàng hơn.” Nói dứt hần lại cúi đầu hôn. Nói thật là Vệ Đông Li chỉ biết kỹ thuật đàn của Không Tử Viết rất khủng khiếp, nhưng không ngờ rằng giọng hát của cô còn khủng khiếp hơn! Có thể miêu tả bằng âm thanh của ma quỷ rót vào tai người ta! Thật là... quá khủng bố!

Những cô gái khác hát thì tình cảm du dương, Không Tử Viết hát chẳng khác gì đang liều mạng với người ta! Y chang hồ gươm!

Ai cũng bảo cảnh xuân một khắc đáng giá ngàn vàng. Đợi khi Không Tử Viết giật mình bừng tỉnh thì mới phát hiện ra mình đang trần như nhộng nằm trong chăn, cùng Vệ Đông Li làm vận động nguyên thủy nhất, kịch liệt nhất, tổn thể lực nhất!

Còn Bách Lí Phượng si tình của chúng ta thì đang vật vã nổi trên mặt nước, vừa nhỏ những ám khí mà Vệ Đông Li vừa phóng vào gã ra, vừa khạc nước biển trong mồm, trợn mắt nhìn con thuyền càng đi càng xa.

Hôm nay nếu không phải gã một lòng đuổi theo Không Tử Viết thì chắc chắn sẽ không bị tên tiểu nhân Vệ Đông Li kia ám toán! Thù này, KHÔNG! ĐỘI! TRỜI! CHÚNG!

Bách Lí Phượng bực mình, nhưng lại không biết làm sao. Gã liều mạng bơi lên một con thuyền hoa gần mình nhất, giữ giữ mái tóc rối bù, sau đó khí thế sai bảo: “Chủ thuyền, đuổi theo con thuyền trước mặt cho ta!”

Bách Lí Phượng ướm sừng cả người, bọn con gái trên thuyền nhìn mà choáng váng. Một cô gái trong đó cười trừ: “Khách quan, ngài muốn bao con thuyền hoa này sao? Nếu nô gia nghe lời ngài, lái thuyền đuổi theo con thuyền lớn trước mặt, vậy thì ngài phải bao tất cả cô nương trên thuyền, còn phải... bao hết đàn ông trên con thuyền này nữa đó...”

Bách Lí Phượng ngóng theo con thuyền lớn sắp biến mất không thấy kia, khẳng khái: “Lái thuyền! Bao hết!”

Cô gái kia mắt sáng rỡ, tiến lên hai bước, cười tươi như hoa: “Công tử, vậy tiền...”

Bách Lí Phụng ngẩn người, thò tay vào trong ngực sờ mò mãi, cuối cùng gã xòe tay ra, nói với cô gái kia: “Ý nghĩa của ‘thiên hạ đại đồng’, người có hiểu không?”

Dù Bách Lí Phụng đã tốn hết nước bọt giải thích ý nghĩa của “thiên hạ đại đồng” cho mọi người nghe, nhưng trên con thuyền hoa này không có Không Tử Viết, chẳng ai có thể hiểu biết chung với gã. Bách Lí Phụng bất lực, bị đuổi xuống thuyền, đành phải tìm một cách khác.

Hôm ấy, gã bị đám ca ca của Tô Phồn Tinh bắt đi, rồi bị ép phải báỉ đường thành thân với Tô Phồn Tinh.

Bất đắc dĩ gã đành phải “thăng thần thừa nhận” mình chỉ chung tình với một con bạch hồ, tình này không diệt, ý này chẳng phai!

Tô Phồn Tinh khóc lóc, huynh đệ Tô gia thì đực mặt ra, Tô phu nhân bị chuột rút, Tô lão gia thì... bị trúng gió!

Bách Lí Phụng tự do rồi!

Đối với hành động quyết đoán, hi sinh vì lợi ích lâu dài, đừng cảm hất một bát nước bắn lên người mình hôm ấy, Bách Lí Phụng rất là đắc ý. Thế mà lúc gã chạy khỏi Tô gia về tới “Sòng bạc Kim Xán Xán” để tìm Không Tử Viết, sự đắc ý của gã lập tức bị những cảm xúc như nóng lòng, lo lắng, hối hận, điên cuồng thay thế. Gã ước gì có thể giết hết những kẻ đã làm hại Không Tử Viết, sau đó tìm cô, bảo vệ cô trong lòng mình!

Không ai có thể bắt nạt Tử Viết của gã, không ai cả!

Trên bến thuyền, Bách Lí Phụng đứng trong gió lạnh để tỉnh táo lại, rồi mau chóng tìm được con thuyền kia, đuổi kịp Không Tử Viết.

Trong khoang thuyền, Vệ Đông Li ôm Không Tử Viết trong lòng, nghĩ cách làm sao mới có thể giải quyết gã Bách Lí Phụng kia mãi mãi, không cho gã có cơ hội tìm được Không Tử Viết. Còn Không Tử Viết, cô lại đang làm ô trong ngực Vệ Đông Li, nhớ tới cảnh trước khi thuyền đi, nhớ tới vẻ mặt của mỗi người đi tiễn, nhớ tới... Bách Lí Phụng.

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết thất thần, liền mân mê mái tóc xoắn của cô, hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

Không Tử Viết ngẩng đầu lên cười, “Ta đang nghĩ có phải người đã tìm được ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ rồi hay không?”

Vệ Đông Li thản nhiên liếc Không Tử Viết một cái, không mặn không nhạt nói: “Viên châu đó không phải đã bị nàng tặng cho Hồ Li rồi sao?”

Không Tử Viết kinh ngạc, giật giật móng tóc của Vệ Đông Li: “Tin tức của người nhanh nhạy thật đấy. Vậy xin hỏi vị bán tiên này, người có biết cuối cùng viên châu đó đã rơi vào trong tay ai không?”

Vệ Đông Li rất chắc chắn phun ra hai chữ: “Cừ Đế.”

Không Tử Viết rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nằm bò trên người Vệ Đông Li, gối đầu lên ngực hắn, giọng khàn khàn: “Có thể nói chi tiết cụ thể cho ta không?”

Vệ Đông Li khẽ nhếch môi, vừa vuốt ve mái tóc của Không Tử Viết, vừa thoải mái nói: “Tên thị vệ Cừ Quốc mất có vết cháy kia sau khi thả nàng xuống, liền chạy thẳng tới sòng bạc để ‘cứu’ Hồ Li. Trong lúc đánh nhau, Hồ Li bị thương, được một đám người áo đen cứu đi. Tên thị vệ Cừ Quốc đó cũng biến mất không thấy đâu nữa.”

Không Tử Viết ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Vệ Đông Li, vô tình nắm chặt lấy mái tóc của hắn, hỏi: “Người nói là tên thị vệ Cừ Quốc kia cứu Hồ Li là giả, lấy mất viên châu trên người Hồ Li là thật ư?”

Vệ Đông Li liếc nhìn túm tóc bị Không Tử Viết kéo phát đau, hắn khẽ chau mày đáp: “Đương nhiên là nguyên nhân này. Bằng không... sao tên thị vệ Cừ Quốc kia lại bỏ rơi nàng mà quay lại sòng bạc?”

Ngón tay Không Tử Viết run run, “Người... sao người biết những chuyện này?”

Vệ Đông Li không giấu diếm nói: “Từ giây phút nàng rời khỏi hoàng cung Hồng Quốc, ta đã phái người bám theo nàng rồi.”

Không Tử Viết lạnh giọng hỏi: “Người phái người theo dõi ta?”

Vệ Đông Li trầm giọng đáp lại: “Nếu không phải ta phái người theo nàng thì nàng vẫn còn mạng sao?!” đưa tay bóp cằm Không Tử Viết, mắt trào phúng nói: “Nếu không phải ta phái người theo nàng thì sao biết nàng lại thân thiết với gã xấu xí như thế! Nếu ta đoán không nhầm thì gã xấu xí đó chính là Tù Nô phải không?”

Không Tử Viết cứng đờ người, quên cả phản bác lại, sự thật là cô cũng không thể tìm được lời để phản bác.

Vệ Đông Li thấy cô không nói, hắn càng tức, liền mạnh tay hơn, neho mắt lạnh lùng nói: “Thế nào? Bị người mình thích bỏ rơi, bốn cọt có phải rất thú vị hay không? Ta đối xử tốt với nàng, nàng không ghi trong tim mà cứ muốn tặng trái tim cho người khác, để cho hắn giày xéo, nàng thật là tiện...ư...”

Không Tử Viết không cho Vệ Đông Li mắng chửi xong liền giật mạnh tóc của hắn, ép hắn phải câm mồm.

Vệ Đông Li liền rút một con dao mỏng như cánh ve kẹp trong đai lưng ra xọc một cái, cắt đứt mái tóc dài bị Không Tử Viết giật.

Không Tử Viết nhìn mớ tóc trong tay, tim chợt thất lại. Cổ nhân luôn coi mái tóc rất quan trọng, sao Vệ Đông Li lại nỡ lòng cắt mái tóc dài của hần? Cắt tóc, đoạn tình, ý của Vệ Đông Li là như thế sao?

Vệ Đông Li thấy sự đau lòng rõ ràng trong mắt Không Tử Viết, nỗi đau đớn trong tim hần liền được xoa dịu. Hần cúi đầu, mờ ám cọ xát bờ môi Không Tử Viết, thì thầm như tình nhân: “Tiểu cải thìa, nên cắt đứt mà không cắt đứt thì chính mình sẽ bị rối loạn.”

Không Tử Viết ngẫm nghĩ rồi nói: “Vệ Đông Li, ta nhận ra sự tàn nhẫn của ngươi có lúc cũng rất thú vị.” ngoáy ngoáy mớ tóc trong tay vào cổ Vệ Đông Li, cười nói: “Ngươi nói đi, nếu ban nãy ta túm hết tóc của ngươi, ngươi có cắt hết tóc của mình đi không?”

Vệ Đông Li rất quả quyết nói: “Không.”

Không Tử Viết cười nói: “Coi bộ ngươi không đủ nhẫn tâm với bản thân lắm.”

Vệ Đông Li cũng cười, “Đúng thế, ta thà tàn nhẫn với người khác còn hơn.” Nói dứt câu này, hần liền nhìn bàn tay đang nắm mớ tóc kia của Không Tử Viết.

Không Tử Viết lập tức đánh trống lảng, hỏi: “Vương gia, ngươi có thể tặng ta những sợi tóc đã đứt này không?”

Đáy mắt Vệ Đông Li dịu dàng, hỏi: “Nàng lấy tóc của ta làm gì?” Chẳng lẽ định bó lại rồi bỏ vào trong túi hương ư?

Không Tử Viết nhếch mép cười nói: “Ồ trên thuyền chán chết đi được, ta định làm một con ngựa đồ chơi để giết thời gian. Vừa hay có thể lấy nó làm đuôi ngựa...a....”

Vệ Đông Li lật người đè lên mình Không Tử Viết, hung hăng tiến vào cơ thể cô, va chạm dã man làm cô chết đi sống lại, cuối cùng mất tới sầm chết ngất đi.

Không Tử Viết tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao.

Cô cúi đầu nhìn những vết xanh tím trên người mình, xoa xoa thắt lưng đau nhức, nghiêng rằng bò xuống giường, định đi tìm thằng nhãi Vệ Đông Li kia tính sổ! Kết quả, cô vừa rửa mặt chải đầu, mặc áo quần xong xuôi mới phát hiện ra cô đã bị Vệ Đông Li nhốt trong khoang thuyền! Cô cố đập đập cánh cửa khoang thuyền, rồi gân cổ lên gào vài tiếng, nhưng chẳng có ai tới mở cửa cho mình.

Không Tử Viết tràn đầy nghi hoặc, không biết Vệ Đông Li lại làm sao rồi.

Cô đặt mông ngồi lên giường, nghiêng đầu nhớ lại những chuyện xảy ra gần đây.

Khi cô nhớ tới những lời Vệ Đông Li đã nói, lòng tự dung có những cảm xúc khó hiểu nổi, cũng không biết là đắng chát hay ngọt ngào nữa. Đối với Vệ Đông Li, lúc nào cô cũng giữ thái độ tạm để đó. Dẫu sao thì cô cũng từng chết trong tay hần nhiều lần. Muốn không sợ hần cũng khó lắm.

Thế nhưng một người đàn ông khát máu tàn nhẫn như hần lại dang đôi cánh bảo vệ cô, cho cô bình an khi cô cần nhất. Nhất là đêm tranh đoạt “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, nếu không phải Vệ Đông Li phái người bảo vệ cô thì có lẽ cô đã táng mạng tại chỗ lâu rồi!

Ôi...Vệ Đông Li rõ ràng tới vì “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, nhưng trong lúc then chốt để đoạt bảo vật, hần lại đặt sự bảo vệ an toàn của cô lên hàng đầu. Tình cảm này cô biết phải báp đáp thế nào đây? Nếu Vệ Đông Li không màng tới sống chết của cô mà lao vào trong cuộc tranh đoạt bảo vật thì “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” chắc chắn đã thuộc về hần!

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết khẽ than một tiếng, rồi rầm nằm bò ra giường, ngón tay viết tên Vệ Đông Li lên khăn trải giường.

Vệ Đông Li, Vệ Đông Li, Vệ Đông Li...thằng nhãi Vệ Đông Li dám nhốt cô trong khoang thuyền! Thằng nhãi này đúng là không thể làm người tốt đến cùng được, nửa đường liền đứt gánh muốn sống mái với cô một trận mới được hay sao?!

Vệ Đông Li, rốt cuộc thì hần có ý gì đây?!

Vệ Đông Li đối xử với cô như thế, chẳng lẽ hần còn có bí mật gì không thể cho người ta biết ư?

Không Tử Viết nhớ tới những chuyện xảy ra gần đây, càng lúc càng thấy sự dịu dàng của Vệ Đông Li giống như một nụ hôn có bởi kịch độc, bắt tri bắt giác đã thấm vào trong xương tủy của cô, bất cứ lúc nào cũng có thể vô hình giết cô!

Không Tử Viết hoảng sợ bất an, muốn chống lại sự xâm nhập mọi nơi của hần, nhưng lại phát hiện ra cơ bản chẳng có chỗ nào trốn được!

Cô nằm sấp trên giường, nhắm mắt lại, cố ngủ một lát để bình tĩnh lại. Song đến khi mặt trời về phía tây rồi mà cô vẫn chưa ngủ nổi.

Không Tử Viết bực dọc mở mắt ra, cào khăn trải giường để trút giận. Kết quả cô cứ cào như thế liền tóm được mấy cọng lông trắng không phải của con người!

Không Tử Viết cầm mấy cọng lông ấy lại gần mắt nhìn một cái, cảm thấy hơi quen.

Đúng lúc này, cửa khoang thuyền bật mở, Vệ Đông Li liền xuất hiện ở đó.

Không Tử Viết thờ ơ liếc nhìn Vệ Đông Li một cái. Sau đó nhắm mắt lại, tỏ ra chẳng buồn nói chuyện với hắn.

Trong sự im lặng kì quái, Vệ Đông Li đột nhiên bước nhanh tới giường Không Tử Viết, túm lấy cổ áo cô, kéo cô lên khỏi giường.

Không Tử Viết vùng nắm đấm giáng thẳng xuống mặt Vệ Đông Li.

Cùng lúc ấy Vệ Đông Li rít lên, dữ dằn găm cắn môi Không Tử Viết!

Không Tử Viết vùng nắm đấm dừng lại trên không, biến thành tượng nữ thần tự do.

Vệ Đông Li thô lỗ xé rách quần áo của Không Tử Viết như một con dã thú đói khát, khiến cô quỳ sấp trên giường, tay túm lấy tóc cô, tiến thẳng vào cơ thể Không Tử Viết, nghiêng răng rít lên: “Nàng thử biến thành bạch hổ một lần nữa xem?!” rồi đung chạm như tròng phật, không lưu lại chút đường sống nào!

Không Tử Viết xiết chặt mấy cọng lông hổ trong tay, cuối cùng cũng hiểu cơn giận của Vệ Đông Li từ đâu tới. Ngẫm lại chắc chắn là lúc hoan ái tối qua, chắc chắn là thể lực cô không chịu nổi nữa liền ngắt đi. Mà Vệ Đông Li không thêm buông tha cho cô, cứ tiếp tục vận động. Kết quả, cô liền biến thành bạch hổ! Chẳng những đã làm Vệ Đông Li đang hăng hái cày cấy trong cơ thể cơ phải sợ, mà còn đẩy dọa trái tim bé bỏng của hắn nữa.

Không Tử Viết nhếch mép, không nhìn nổi bật cười ha hả trong khi Vệ Đông Li đang đung chạm. Thật đấy, tâm trạng bây giờ của cô rất tuyệt, rất tuyệt! Nhất là vừa nghĩ tới Vệ Đông Li ôm một con bạch hổ hoan ái, cô...cô...cô hạt giống tà ác trong người cô liền lớn nhanh vù vù như măng tre sau cơn mưa vậy.

Vệ Đông Li phát cáu, húc đẩy phá tan tiếng cười của Không Tử Viết. Tiếng cười ấy không chói tai như tiếng thủy tinh vỡ nát mà lạnh lạnh trong trẻo như tiếng ngọc trai nhảy nhót trên mặt băng, khoan khoái biết bao, du dương biết bao.

Trong lúc hoan ái, Không Tử Viết trở mình, xòe tay ra trước mặt Vệ Đông Li rồi thổi những cọng lông trắng trong tay vào má hắn.

Vệ Đông Li tự dưng...đỏ mặt.

Cuộc hoan ái điên cuồng tiếp tục cho tới khi trăng treo cao mới kết thúc khi hai người cùng thở hồng hộc.

Vệ Đông Li sai người mang nước nóng lên, sau đó bế Không Tử Viết lên cùng tắm, ngón tay chải chuốt mái tóc xoắn trắng bạc cho cô.

Không Tử Viết mềm nhũn nằm trước ngực Vệ Đông Li, ngoan ngoãn như một con mèo ham ngủ.

Vệ Đông Li mỉm cười, nhẹ nhàng hỏi: “Đói rồi à?”

Không Tử Viết ngẩng đầu lên lườm Vệ Đông Li một cái, bực mình nói: “Không đói! Ta đã thành tiên rồi, không biết đói là gì nữa!”

Vệ Đông Li cúi đầu, khẽ hôn lên bờ môi của Không Tử Viết, trêu ghẹo: “Tốt thật. Thế này thì sẽ tiết kiệm được không ít tiền cơm.”

Không Tử Viết cố tình dọa dẫm: “Chẳng lẽ ngươi không biết ta sống dựa vào hút tinh nguyên của đàn ông sao?”

Vệ Đông Li như bừng tỉnh ngộ nói: “Ồ...hóa ra là như thế, thảo nào nàng lại dụ dỗ ta.”

Không Tử Viết chán nản, hất nước vào người Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li ôm chặt lấy Không Tử Viết, đặt cằm lên vai cô, nói: “Đúng là một con bạch hổ nóng tính.”

Không Tử Viết tròn trắng mắt, tiện mồm nói: “Ngươi thích bạch hổ như thế thì ta sẽ biến trở lại vậy. Cho ngươi ‘ôm’ thỏa thích thì thôi!”

Vệ Đông Li cười khùng khục, nói: “Nếu lúc chúng ta hoan ái nàng còn dám biến thành bạch hổ, ta sẽ cạo sạch lông trên người nàng, sau đó sẽ bắt nàng thổi hai bao gạo đi khắp nơi!”

Không Tử Viết rùng mình, chửi rủa: “Đồ biến thái!”

Vệ Đông Li nhắc cằm Không Tử Viết lên để cô nhìn thẳng vào mắt hắn, rất nghiêm túc nói: “Ta rất vui nếu nàng định nghĩa cho ta từ này---biến thái là gì?”

Không Tử Viết ngẩn ra, khoe miệng giật giật, chớp mắt cái phả ra cười như điên, hự hơi hỏi: “Ngươi biết ý nghĩa của biến thái không?”

Vệ Đông Li nhướn mày, không đáp mà hỏi: “Nàng nói đi?”

Không Tử Viết nhìn cười, vỗ vai Vệ Đông Li, “Ngươi đúng là một người như thế đấy.”

Vệ Đông Li thấy hứng thú hỏi: “Nàng thì thấy mình thế nào?”

Khổng Tử Viết ngẫm nghĩ rồi đáp: “Ta cũng không biết phải nhìn nhận bản thân thế nào nữa. Người không phải người, hổ cũng chẳng phải hổ. Chẳng lẽ người như ta thuộc loại biến dị ư?”

Vệ Đông Li mắt lấp lánh nhìn Khổng Tử Viết chăm chú, “Biến dị và biến thái rất xứng đôi.”

Khổng Tử Viết bị Vệ Đông Li phóng điện, tim liền đập thình thịch. Cô nuốt nước bọt, tự nhiên tự thuật lại: “Vệ Đông Li, thật ra ta không lừa ngươi đâu. Sau khi ta biến từ Như mỹ nhân thành bạch hổ, thật ra...”

“Quá khứ tanh tưởi như thế, chúng ta đừng nhắc tới nữa.” Vệ Đông Li cắt ngang lời của Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết chớp chớp mắt, nghi hoặc nói: “Ta biết ngươi rất tò mò, nhưng không hiểu sao lúc nào ngươi cũng cố tình chuyển đề tài ta đang nói đi. Ta rất có trách nhiệm mà ngươi hay, hôm nay ta muốn có người chia sẻ bí mật này với ta. Nếu ngươi không muốn nghe thì sau này đừng hòng ta nói với ngươi nữa!”

Khổng Tử Viết không biết lúc cô nói câu này, vẻ mặt có vài phần xấu xa, vài phần kì vọng, vài phần phẫn khích, vài phần làm nũng cùng với vài phận tính khoe khoang của trẻ con. Vẻ mặt ấy chỉ có người phụ nữ được đàn ông nuông chiều mới có thể xinh đẹp động lòng người như thế.

Vệ Đông Li nhìn mà ngờ ngẩn, trái tim hần cũng trở nên ảm áp. Hần mân mê tay Khổng Tử Viết, che giấu nội tâm kích động bằng giọng điệu không nghiêm túc: “Nói đi, ta sẽ rửa tai lắng nghe câu chuyện yêu nghiệt của nàng.” Điều phải tới rồi sẽ tới. Dù Khổng Tử Viết có nói ra những lời khiến người nghe sồn tóc gáy, hần cũng sẽ khăng khăng mặc kệ! Người phụ nữ Khổng Tr Viết này là của hần, mãi mãi chỉ có thể thuộc về hần mà thôi! Cho dù là thân hay là quỷ, không ai có thể mang nàng đi đâu được! Bằng không dù lên trời xuống biển thì hần cũng sẽ bắt bọn chúng phải trả giá ăn ngủ bất an, ăn năn không kịp!

Khổng Tử Viết chuẩn bị một lát rồi bắt đầu tự thuật: “Ta vốn không thuộc thế giới này, mà bị sét đánh chết rồi đầu thái tới đây. Có lẽ là quá trình đầu thai xuất hiện sự cố nên ta đã bám lên thân động vật. Sau đó cơ thể bị ăn, rồi biến thân hàng loạt. Ở đây thì ngươi “không thể không có công đầu”. Trong quá trình ta biến thân lúc nào cũng bị ngươi hại chết vài lần! Quá trình này rất thảm, ta không nói nhiều nữa.

Rồi sau khi ta biến từ Như mỹ nhân thành bạch hổ, lại sống một mình trong rừng sâu hơn năm năm trời. Cho tới khi ngươi lại xuất hiện, bá chiếm hang động của ta, cướp giường của ta, còn cưỡng ép ta làm tọa kỵ của ngươi.

Sau đó, trong ‘Dịch Tiên Tri’, vì cơ duyên xảo hợp, ta...ta ăn nhầm...ăn “tiên đơn”, nên...lại biến thành dạng người không ra người, hổ không ra hổ này, ngay cả lúc nào mình biến thân cũng không biết. Ôi...” Vừa nghĩ tới viên “tiên đơn” kia là ghét chân của “Kim túy đại tiên”, Khổng Tử Viết đã không nhịn được nôn khan vài tiếng.

Vệ Đông Li vỗ lưng Khổng Tử Viết, lo lắng hỏi: “Sao thế?”

Khổng Tử Viết hít sâu rồi đáp: “Hơi buồn nôn.”

Vệ Đông Li chớp mắt, thử hỏi: “Có phải...có rồi không?”

Khổng Tử Viết sững người, lắc đầu như cái trống bỏi, “Không thể, không thể nào...sao có thể chứ?” Nói đến cùng thì bản thân cô cũng hơi hốt hoảng, một tay sờ bụng, mặt sợ hãi nhìn Vệ Đông Li, căng thẳng hỏi hần: “Ngươi nói...không thể đi?”

Vệ Đông Li xiết chặt ngón tay trong nước, mặt lại thản nhiên hỏi: “Sao thế, nàng không muốn có đứa con này ư?”

Khổng Tử Viết thấy Vệ Đông Li không tức giận bèn to gan nói: “Không.”

Vệ Đông Li khẽ cười hỏi: “Vì sao thế?”

Khổng Tử Viết thấy thái độ ung dung của Vệ Đông Li, trong lòng tự dung cảm thấy hơi buồn rầu. Cô khẽ rũ mắt xuống nhìn mặt nước liền trông thấy nắm đấm Vệ Đông Li đang xiết chặt! Cái nhìn này khiến tâm trạng thất vọng của Khổng Tử Viết trong nháy mắt trở nên ngọt ngào.

Vệ Đông Li mãi không chờ được đáp án của Khổng Tử Viết, bụng không khỏi phát cáu, chớp mắt đã lật mặt, hần bóp cổ Khổng Tử Viết rồi quát: “Nói! Sao không muốn có con của ta?!”

Khổng Tử Viết giật cả mình vì hành động của Vệ Đông Li, cô giãy dụa muốn đứng lên nhưng vì cổ bị tóm mà không có sức đứng lên, cô chỉ có thể đưa tay tóm lấy cánh tay của Vệ Đông Li.

Thấy Khổng Tử Viết cào chảy máu cánh tay của hần, Vệ Đông Li không buồn nhăn mày, vẫn cứ bóp cổ Khổng Tử Viết không buông tay.

Khổng Tử Viết không thở nổi, một lần nữa lại cảm giác được nỗi sợ hãi khi cận kề cái chết. Cô nhìn Vệ Đông Li, phát hiện trong đôi mắt phượng phiếm màu xanh hồng tước của hần đang dâng trào ánh sáng đỏ ủa ám! Đồng thời, gương mặt hần cũng lộ ra vẻ mặt có thể nói là hừng thụ!

Khổng Tử Viết sợ hãi, cảm thấy Vệ Đông Li lúc này chẳng khác nào một ma vương khát máu bò lên từ địa ngục, lúc phát động giết chóc thì hần đầy vui vẻ hưởng thụ quá trình này!

Khổng Tử Viết sợ lạnh cả tay chân, lúc dần mất đi ý thức tự dung có ham muốn sống sót! Cô bất chấp đưa tay ra tóm lấy chỗ kín của Vệ Đông Li, sau

đó...vạn mạnh một cái!

Vệ Đông Li bị đau, hấn rùng mình, lúc thần trí tỉnh táo lại thì đôi mắt đỏ u tối kia cũng dần trở lại bình thường. Trong mắt hấn xẹt qua nỗi xót xa ân hận, nhưng không hề buông tay ra khỏi cổ Không Tử Viết, mà chỉ thả lỏng lực để Không Tử Viết có thể hít thở.

Không Tử Viết nắm chặt chỗ kín của Vệ Đông Li, vừa thở hỗn hển vừa đề phòng nhìn Vệ Đông Li chăm chăm, nghĩ bụng: Thăng nhải này trước nay luôn tàn bạo, nhưng tuyệt đối không bao giờ ra tay nặng với cô như thế. Ban nãy hấn làm sao thế?

Hai người mỗi người một suy nghĩ, nhưng đều không chịu buông tay, nhận thua trước.

Không Tử Viết đã đối cả ngày trời, cả người không chịu nổi nữa. Cô không nhịn nổi run cầm cập, nghiêng răng nghiêng lời rít lên: “Vệ Đông Li, con mẹ nó rớt cuộc nguoi làm sao thế hả?! Nguoi muốn bóp chết ta thật sao?!”

Vệ Đông Li neho mắt, hơi mắt tự nhiên đáp lại một câu: “Sẽ không có lần sau nữa.”

Ngược lại, ánh mắt hấn nặng nề, lạnh giọng nói: “Nếu nàng thích ta, muốn ở lại ở bên ta thì vì sao không muốn có con của ta?”

Không Tử Viết bị Vệ Đông Li làm cho choáng váng đầu óc, tế bào não ước gì có thể tự sát tập thể. Cô hít sâu vài lần, sau đó nhấn mạnh từng chữ: “Nguoi muốn đẻ ta sinh ra một bầy hổ con sao?!”

Vệ Đông Li cứng đờ người, từ từ buông tay đang bóp cổ Không Tử Viết, hấn dăm chiêu một lát rồi bật cười: “Một bầy hổ con sao? Rất tốt, cũng coi như gia đình thịnh vượng.”

Không Tử Viết đực mặt ra nhìn Vệ Đông Li, sao cô cứ cảm thấy nụ cười của hấn thật là chói mắt nhỉ? Thật, cô vừa nghĩ tới mình sẽ sinh ra một bầy hổ con thì đã không nhịn được run lấy bầy. Nhất là vừa nghĩ tới đám hổ con đó há mồm gọi cô là mẹ ơi, đòi bú sữa cô thì trái tim cô...rối rắm biết chừng nào...ông trời ơi, đừng đùa giỡn con như vậy mà!

Vệ Đông Li bế Không Tử Viết mặt nhăn mày nhó ra khỏi thùng tắm, lau sạch sẽ rồi cẩn thận đặt cô lên giường.

Không Tử Viết cắn gỏi, chỉ muốn khóc to một trận.

Vệ Đông Li kéo chăn đắp lên người cô, sau đó ôm eo Không Tử Viết, một tay vuốt ve bụng cô, thì thầm bên tai cô: “Được rồi, nàng đừng làm loạn nữa. Cứ an tâm dưỡng thai, mọi việc đã có ta lo.”

Không Tử Viết nghẹn ngào: “Được cái con khi! Ban nãy nguoi còn muốn bóp chết ta cơ mà!”

Vệ Đông Li mon trớn cổ Không Tử Viết, phì cười nói: “Nàng không phải cũng suýt nữa thì bóp chết ‘ta’ rồi hay sao?”

Không Tử Viết đỏ bừng mặt, cãi cùn: “Là vạn dứt, không phải bóp chết!”

Vệ Đông Li vuốt ve gò má cô, tấm tắc nói: “Độc nhất là lòng dạ đàn bà.”

Không Tử Viết nhưn mày nói: “Theo ta thấy nguoi còn độc hơn cả bò cạp ấy chứ.”

Vệ Đông Li nhìn vào mắt cô, “Ồ? Hóa ra trong lòng nàng, ta còn độc hơn cả bò cạp độc. Thế thì nàng đặt tay lên ngực tự hỏi xem con bò cạp này đối xử với nàng ra sao?”

Không Tử Viết nhúc nhích môi, nhưng không thốt ra câu nào.

Trong mắt Vệ Đông Li có sự dấu vết tổn thương, hấn tự giễu nói: “Xem ra, con bò cạp độc không được người ta mong chờ rồi.”

Không Tử Viết khựng lại, đưa tay ra vuốt ve khoe môi Vệ Đông Li, thì thào: “Nếu nguoi đối xử với ta thật lòng thì ta không thể không cảm nhận được.”

Vệ Đông Li từ từ nhắm mắt lại, như đang lầm bầm một mình: “Thế nào mới là thật lòng? Thật lòng có thể trao cho ai? Tiểu cải thìa, nếu có một ngày ta trao trái tim mình cho nàng, nàng có trao tim mình cho ta chăng?”

Không Tử Viết vui đầu vào ngực Vệ Đông Li, líu ríu gọi: “Vệ Đông...”

Vệ Đông Li từ từ mở mắt ra, mỉm cười kì lạ. Nụ cười ấy chỉ có hai phần tình cảm, còn lại là tám phần thắng lợi.

Không Tử Viết cũng im lặng cong môi cười. Trong mắt cô không thấy bất cứ hoang mang thâm tình nào, mà chỉ có sự kiêu ngạo khi thực hiện được quý kẻ.

Hai người cùng ôm nhau.

Cánh tay ôm vòng cơ thể nhau, có vẻ giống một đôi nam nữ thật lòng yêu nhau, muốn ở bên nhau mãi mãi. Song chẳng ai biết bọn họ đang thầm tính toán được và mất, lợi và hại trong cuộc chiến tình yêu này. Ban có thể nói đây không phải tình yêu thuần túy nhất, nhưng trên đời này người có thể khiến bạn phải tính kế bằng trái tim mình thì trọng lượng của người ấy cũng không hề nhẹ chút nào.

Vệ Đông Li muốn Không Tử Viết cam tâm tình nguyện ở bên hắn suốt đời như hình với bóng.

Không Tử Viết muốn để Vệ Đông Li cảm thấy cô đã động lòng, sẽ ở bên hắn suốt đời suốt kiếp, mãi mãi chẳng rời xa.

Trong cuộc chiến tình yêu này ai cũng đang diễn kịch. Bọn họ vừa muốn dẫn đối phương nhập vai, vừa không muốn để mình lẫn thân hoàn toàn vào vở kịch. Bọn họ đấu đá với nhau, bọn họ giỏi tính kế, bọn họ cẩn thận dè dặt, bọn họ ích kỉ tư lợi, bọn họ tưởng tình yêu có thể cho đi thu lại dễ dàng, bọn họ coi tình yêu như một trò chơi, nhưng nào có biết rằng sở dĩ diễn viên đa tình như thế là vì trong lúc diễn vai của mình thì họ cũng đã nhập vai.

Nếu không tin tình thâm của mình thì sao có thể khiến người khác cảm động rơi lệ?

Nói dối một ngàn lần cũng có thể biến thành lời thề thốt. Lời thề chỉ nói một lần cũng có thể biến thành một ngàn lời nói dối trong lòng đối phương.

Từ lúc Không Tử Viết hoài nghi mình có thai đến nay, cô nhìn bụng mình càng ngày càng nhiều, mà càng lúc càng thích ăn đồ chua cay.

Gần hai mươi ngày trên biển, cuối cùng thuyền cũng đã cập bờ.

Không Tử Viết lại sợ hãi phát hiện ra cái bụng tròn lẳn của cô giống như có mang nửa quả bóng da, trông như người có thai ít nhất sáu bảy tháng rồi!

Không Tử Viết dài mặt, tay véo da bụng, không biết trong bụng có thứ gì, có phải vài con hổ con không? Cô mặt buồn rười rượi, nghĩ mà sợ. Thai kì của cô chỉ có khoảng một trăm ngày, nhưng với tình hình tăng trưởng bụng của cô hiện nay, đợi sáu bảy ngày nữa thì chắc cô sẽ bị cái bụng này đè mà chết mất!

Nhất là khi Vệ Đông Li đã bảo cô mạch tượng của cô không giống hỉ mạch, nhưng Không Tử Viết cho rằng Vệ Đông Li không phải đại phu chuyên nghiệp, nên chỉ lời hắn nói như để tham khảo. Mà giá trị tham khảo chỉ là 1%.

Vệ Đông Li nhìn Không Tử Viết mặt mày như đưa đám, hắn cố nhin cười, dang áo choàng ra bọc cô lại, rồi lại đội thêm mũ sa cho cô rồi mới dắt cô ra khỏi khoang thuyền.

Không Tử Viết hơi chống cự, không muốn gặp người khác chút nào.

Vệ Đông Li cúi đầu, trêu chọc bên tai cô: “Tử Viết yên tâm đi, cho dù nàng sinh ra bao nhiêu hổ con thì ta vẫn nuôi nàng được.”

Không Tử Viết nghiêng răng: “Ngươi thật ‘sấn sóc’.”

Vệ Đông Li cười tươi như hoa chế nhạo: “Ha... cuối cùng nàng cũng biết điểm tốt của ta rồi.”

Không Tử Viết hoa cả mắt vì nụ cười của hắn, choáng váng theo hắn xuống thuyền, ngồi vào xe ngựa.

Đi đường ba ngày cuối cùng cũng tới cổng thành đô thành Duệ Quốc khi trời đã tối. Sau đó lại đi gần ba canh giờ nữa mới tới Vương phủ của Vệ Đông Li.

Lại tới Vương phủ của Vệ Đông Li, tâm trạng của Không Tử Viết thật là khó có thể diễn tả. Nhớ lúc đầu cô đã chết “liên tục” ở đây. Nhưng nay cô lại mang đứa con của Vệ Đông Li, ưỡn bụng lại đi vào nơi này. Không biết lần này cô sẽ có kết cục thế nào đây? Ôi... ý trời trên ngươi aaaaaaa. Vệ Đông Li bế Không Tử Viết xuống xe ngựa, sau đó dắt tay cô đi vào trong Vương phủ.

Vương tổng quản đang chuẩn bị đi nghỉ thì được thông báo Vương gia đã về tới cổng Vương phủ, ông ta vội sửa sang lại quần áo, học tốc chạy tới cổng khom lưng thành chín mươi độ cung nghênh Vệ Đông Li hồi phủ.

Vương tổng quản đã bỏ lỡ màn Vệ Đông Li bế Không Tử Viết xuống xe, nhưng vẫn nhìn thấy hai người nắm tay nhau đi vào. Ông ta không khỏi tròn tròn mắt, không dám tin những gì mình đang nhìn thấy! Phải biết là trước nay Vương gia luôn ghét tiếp xúc cơ thể với người khác, còn nói gì tới nắm tay đi cùng với một cô gái. Cho dù là Hòa Doanh Tụ cũng chưa từng được Vương gia ân sủng như thế bao giờ! Coi bộ cô gái này không đơn giản.

Không Tử Viết thấy Vệ Đông Li hồi phủ nhưng không hề có cảnh nghênh tiếp hắn, cô hơi tò mò, vì thế ghé cổ ra ngó nghiêng khắp nơi.

Vệ Đông Li hỏi: “Nàng nhìn gì thế?”

Không Tử Viết nghi hoặc nói: “Đám mũ cơ luyến đồng của ngươi đâu hết cả rồi? Sao không ra xếp hàng nghênh đón ngươi nhỉ?”

Vệ Đông Li đáp thẳng một chữ, “Phiền.”

Không Tử Viết bĩu môi, thầm chửi: Ngươi phiền à? Ngươi chê đám mũ cơ luyến đồng kia phiền mà ngươi còn nhận thoải mái! Ngươi tưởng mình là nhà sư tập đày à? Khinh bỉ! Khinh bỉ nghiêm trọng!

Vệ Đông Li thấy vẻ mặt bất bình của cô, bèn nói: “Sao thế, nàng vẫn còn nhớ đám mũ cơ luyến đồng của ta sao? Hay là ta bảo bọn họ ra đây cho nàng chọn một hai người để nàng dùng nhé?”

Không Tử Viết mắt sáng như sao, hỏi: “Thật không?”

Vệ Đông Li chớp mắt, “Đương nhiên là...già rồi.”

Không Tử Viết bĩu môi, “Nhỏ mọn.”

Vệ Đông Li tâm trạng tốt cười nói: “Nhỏ mọn với hẹp hòi, biến thái với biến dị thật vừa xinh.”

Không Tử Viết biết Vệ Đông Li đang chửi cô hẹp hòi, nhưng không thể nào cãi lại, cô đành nhắm mắt lại không nói gì nữa. Cô thấy cuộc đối thoại của cô và Vệ Đông Li càng lúc càng có khuynh hướng ấu trĩ, thà không nói còn hơn.

Hai người nắm tay nhau đi vào Đông Uyển nơi Vệ Đông Li ở. Vệ Đông Li thu xếp cho Không Tử Viết ở phòng cạnh phòng hần trước, sau đó thay triều phục rồi tiến cung diện thánh.

Vệ Đông Li vừa đi, Vương phủ vốn im ắng bắt đầu trở nên ồn ào. Đám nữ cơ luyến đồng ở Tây Uyển và ba ngàn môn khách ở Nam Uyển đều biết Vệ Đông Li đã về tới Vương phủ, vì thế bọn họ lũ lượt chuẩn bị nịnh nọt, bày một bữa tiệc đón gió cho Vệ Đông Li.

Nhất thời, đám nữ cơ luyến đồng ở Tây Uyển đều soi gương trang điểm, ba ngàn môn khách ở Nam Uyển thì vội vàng chuẩn bị văn chương, đám nô tì hạ nhân ở Bắc Uyển thì tung bừng chuẩn bị tiệc đón gió cho Vệ Đông Li với sự chỉ huy của Hòa Doanh Tụ. Dù bọn họ biết Vệ Đông Li tiến cung nhất định sẽ bị Thái hậu giữ lại ăn tối, nhưng bọn họ vẫn kiên nhẫn mong ngóng đợi hần trở về. Dù không nói một câu với hần, nhưng chỉ cần có thể nhìn hần một cái cũng tốt.

Không Tử Viết nằm trên giường, vừa xoa bụng vừa nghe tiếng ồn ào bên ngoài truyền tới, cô không khỏi tò mò, bèn đứng dậy đi tới cửa hỏi Tiêu Doãn: “Bên ngoài có chuyện gì sôi nổi thế?”

Tiêu Doãn đáp: “Hồi bẩm Không cô nương, đám hạ nhân đang chuẩn bị tiệc đón gió ạ.”

Không Tử Viết gật đầu, nói: “Ồ, thế à. Thế phiền người tới nhà bếp lấy ít thức ăn về cho ta nhé.”

Tiêu Doãn đầu đầy hắc tuyến, hỏi: “Không cô nương, cô...không đợi chủ tử về cùng ăn sao?”

Không Tử Viết nhếch mép cười, “Ai mà biết lúc nào hần về cơ chứ? Vội lại đi đường một thế ai còn sức đi tiệc đón gió chứ? Ta vừa mệt vừa đói, ăn xong ngủ luôn đây.”

Tiêu Doãn vâng lệnh, xoay người rời đi, bụng lại thầm nghĩ: Mọi người ai cũng tặng bốc chủ tử, nhưng chủ tử lại cứ nuông chiều một người vô tâm vô phế thế này. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Không Tử Viết suy nghĩ không sai. Đi thuyền lâu thế, ai mà không muốn nghỉ ngơi? Tiệc đón gió thật là mệt.

Tiêu Doãn lắc đầu cười, bước đi về nhà bếp, bảo đầu bếp chọn những món ngon nhất vào trong cặp lồng, sau đó xách hai cái cặp lồng to quay trở về.

Trên đường gặp Hòa Doanh Tụ, hai người gật đầu coi như chào hỏi, sau đó lướt qua đi luôn.

Hòa Doanh Tụ bụng đầy nghi hoặc, không biết sao Tiêu Doãn không theo Vệ Đông Li tiến cung, lại xách hai cặp lồng thức ăn đi về phía Đông Uyển. Chẳng lẽ Vệ Đông Li còn mang người nào về sao?

Dù Hòa Doanh Tụ nghi hoặc thế nào, nhưng dầu sao ả cũng không phải nữ tử bình thường, không vội tìm chứng gì gì, mà lặng lẽ đợi thời cơ chín muồi, đời cái gọi là chân tướng. Đối với Vệ Đông Li, ả vẫn có vài phần tự tin. Suy cho cùng bao nhiêu năm nay, bên cạnh hần chỉ có một mình ả.

Hòa Doanh Tụ nghĩ tới Vệ Đông Li thì chỉ thấy tình ý triền miên, không nhịn được muốn nhìn thấy người kia. ả đi thướt tha tới cầu đá, ngóng về cổng, lòng mong chờ Vệ Đông Li mau từ cung trở về.

Dưới ánh đèn lưu ly, khuôn mặt Hòa Doanh Tụ nồn nà, đôi mắt hàm tình, nhác trông như thiếu nữ hoài xuân mười bảy mười tám tuổi, thật là mặt mày như hoa đào khiến người ta yêu thương. Nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện ra ả đã qua sự thử thách của năm tháng, từ thiếu nữ biến thành thiếu phụ, có sự phong tình chín muồi trên người.

Năm tháng không bạc với Hòa Doanh Tụ, chẳng những không khắc dấu ấn trên mặt ả, còn thêm phong vận cho ả, khiến ả càng thêm tuyệt đại phong hoa.

Trong Vương phủ của Vệ Đông Li, Hòa Doanh Tụ có thể nói là một đại nhân vật tôn quý. Vì sự coi trọng của Vệ Đông Li với ả đã đạt tới một trình độ nhất định, nên người trong Vương phủ đều chủ động coi ả là Vương phi, chỗ nào cũng theo ả.

Lại tiếp, tình cảm giữa Vệ Đông Li và Hòa Doanh Tụ vẫn luôn rất phức tạp.

Vệ Đông Li uống sữa của Hòa Doanh Tụ mà lớn lên, có một tình cảm cực kì đặc biệt với ả. Song tình cảm này lại không dễ xác định vị trí, khiến người ta không đoán được suy nghĩ của hần.

Vệ Đông Li không cho phép Hòa Doanh Tụ lấy chồng, lại chưa từng nhận ả vào phòng; hần giao hết phủ đệ cho Hòa Doanh Tụ quản lí nhưng chưa bao giờ cho ả một danh phận.

Cho nên mới nói người trong Vương phủ đều nịnh hót Hòa Doanh Tụ, nhát nhát nghe lệnh ả.

Cũng vì thế thân phận của Hòa Doanh Tụ trong phủ vừa tôn quý vô cùng lại vừa cực kì lúng túng.

Hòa Doanh Tụ biết tuổi xuân của mình đã không còn, biết mình không thể cứ tiếp tục mãi thế này được, nên ả mới chuẩn bị chủ động xuất kích, cho dù thế nào cũng phải khiến Vệ Đông Li cho ả một danh phận! Bằng không khi ả tuổi già phai sắc rồi sẽ phải làm thế nào đây?

Hòa Doanh Tụ khẽ than một tiếng, thầm lẩm nhẩm tên của Vệ Đông Li.

Trăng treo cây cao, Vệ Đông Li quay lại. Hắn vận quan bào màu tím, chân đi ủng màu bạc, đứng đấy như phong thần khô ngô kinh cả người trời.

Hòa Doanh Tụ bước nhanh lên đón, đưa tay ra cầm áo choàng hắn cởi ra, đôi mắt thăm thiết nhìn Vệ Đông Li, dịu dàng nói: “Vương gia, ngài trở về rồi.”

Vệ Đông Li gật đầu coi như đáp lời.

Hòa Doanh Tụ mặt đỏ như hoa đào, khẽ cup mắt xuống, nói: “Người trong phủ đều rất nhớ Vương gia, đã chuẩn bị tiệc đón gió cho Vương gia để tung bừng một phen đấy ạ.”

Vệ Đông Li vừa đi về phía Đông Uyển vừa trầm giọng phân phó: “Bảo mọi người hủy hết đi.”

Hòa Doanh Tụ sững sờ, vội bước lên đi cùng, ngẩng gương mặt quan tâm lo lắng hỏi: “Vương gia mệt rồi ư?” sau đó cắn môi dưới, tự trách, “Đều trách Doanh Tụ, đã sắp xếp cả buổi cũng không biết Vương gia đi đường mệt mỏi.”

Vệ Đông Li dừng chân, ngẫm nghĩ rồi nói: “Bản vương thay quần áo xong rồi sẽ tới.”

Hòa Doanh Tụ mặt mày rạng rỡ, e thẹn khom người rồi lui xuống.

Vệ Đông Li bước nhanh về Đông Uyển, thấy phòng của Không Tử Viết tối om. Đương nhiên cô không đợi hắn về liền tự mình ngủ trước rồi. Vệ Đông Li không vui, đẩy cửa ra đi tới chỗ Không Tử Viết.

Trên giường, Không Tử Viết đang cười chần, vênh cái miệng gọi cảm lên, ưỡn cái bụng tròn lặn ra, cái miệng hơi hé, ngủ rất ngon.

Vệ Đông Li mỉm cười, khẽ khàng ngồi xuống bên giường, đưa tay ra vuốt ve cái bụng tròn lặn của Không Tử Viết, không nhận được bắt đầu tương tượng có một ngày đáng vẻ đáng yêu của Không Tử Viết khi hoài thai đứa con nối dõi của hắn.

Cho dù nàng sinh cho hắn một đứa con hay vài con hồ thì hắn đều sẽ thử làm một người cha tốt.

Nghĩ đến đây nụ cười của hắn càng rộng mở, đưa tay ra捏 mũi Không Tử Viết, nhiều hô hấp của cô.

Không Tử Viết mơ màng tỉnh lại, hất cái móng vuốt của Vệ Đông Li ra, lơ mơ hỏi: “Làm gì thế hả?”

Vệ Đông Li kéo Không Tử Viết ngồi dậy, nói: “Ăn cơm chưa?”

Không Tử Viết nghiêng người lại nằm xuống giường, lấy chăn che đầu mình lại. Ậm ờ nói: “Ăn rồi.” cơ thể lại chủ động xích vào bên trong giường nhường một chỗ cho Vệ Đông Li ngủ.

Vệ Đông Li cười vỗ cái bụng trắng nõn của Không Tử Viết, sau đó kéo một cái chăn mỏng khác đắp lên người cô rồi mới quay người đi dự tiệc.

Không Tử Viết định ngủ tiếp, nhưng bị Vệ Đông Li quấy nhiễu như thế cũng hết buồn ngủ. Cô nằm trên giường lặn qua lặn lại mãi không ngủ được. Cô còn tưởng Vệ Đông Li sẽ lên giường ngủ với mình cơ.

Không Tử Viết bật ngồi dậy như con cá chép, sau đó mặc áo váy của mình, đẩy cửa phòng ra hỏi Tiêu Doãn: “Chủ tử nhà người đâu? Đi đâu rồi?”

Tiêu Doãn đáp: “Chủ tử đi dự tiệc.”

Không Tử Viết gật đầu, sau đó đóng cửa phòng, lại trở về giường.

Ừ, Vệ Đông Li người ta tới già yến, người ngoài như cô thì đi làm cái gì? Ngoan ngoãn ngủ thôi. Còn tối nay Vệ Đông Li ngủ ở đâu, ôm ai ngủ thì chẳng có liên can gì tới cô sát!

Phụ nữ cổ đại đáng thương nhất là, một khi thất thân liền mất đi chính mình. Giữa cô và Vệ Đông Li chẳng qua chỉ là trò chơi mà thôi. Mặt mũi Vệ Đông Li đẹp như thế, da dẻ trơn láng như thế, tay chân chắc khỏe thế, đất ơi...cô chẳng thiệt tí nào cả!

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết cởi áo váy trên người ra, lại nằm trong chăn, trần trọc mãi không thấy buồn ngủ.

Đương lúc cô đang khó chịu thì Vệ Đông Li lại đẩy cửa vào.

Không Tử Viết biết Vệ Đông Li đã quay lại, tim cô đập hơi lạ, nhưng vẫn nhắm tịt mắt lại giả vờ đang ngủ say.

Trong đêm tối, Không Tử Viết ngồi thấy mùi rượu thoang thoang trên người Vệ Đông Li. Mùi rượu ấy không nồng, không gắt nhưng lại khiến gò má cô phát hồng.

Trong đêm tối, cô nghe thấy tiếng Vệ Đông Li cời đai áo, lột y bào ra. Âm thanh ấy như điểm quý, hấp dẫn khiến tim cô đập nhanh hơn, rồi mơ màng liên tưởng.

Lúc Vệ Đông Li dán môi lên môi cô, lúc Vệ Đông Li ngậm rượu hoa quế rót vào miệng cô, lúc Vệ Đông Li mút mát bờ môi cô, quần lấy lưỡi cô, chia sẻ rượu ngon cùng cô, Không Tử Viết...say rồi. Cô thấy mình đã biến thành một rặng san hô đỏ rực bị nước biển vây quanh treu chọc, hôn hít, quyến luyến cô. Cơ thể cô mềm nhũn, khẽ lay động theo làn nước, nhờ sự dễ chịu của nước mà hưởng thụ ân ái cùng nước biển.

Lúc này cô không nhớ rời xa nước biển. bằng không cô sẽ biến thành một món hàng mỹ nghệ cứng đơ, từ đó sẽ không còn sinh mạng nữa.

Nước biển Vệ Đông Li khẽ cắn môi dưới Không Tử Viết, khàn khàn nói: “Ngon không?”

Không Tử Viết nhắm mắt, không nhìn đôi mắt dịu dàng lúc này của hắn, cũng không đáp lời, mà chỉ mặc cơ thể mình tận hưởng thụ vui sướng Vệ Đông Li mang tới cho cô.

Vệ Đông Li cong môi cười, từng chút một tách cơ thể cô ra bằng tốc độ chậm chạp, rồi tiến vào chỗ sâu, vừa nói với cô bằng giọng điệu dịu dàng hết sức, “Trong tiệc rượu cũng chỉ có rượu hoa quế này đáng nếm. Đoán rằng người thích uống rượu như nàng nhất định sẽ thích nên ta ngậm một ngụm về cho nàng uống.”

Không Tử Viết khẽ rung làn mi, nhưng không mở mắt ra. Cho tới khi Vệ Đông Li khẽ lùi về sau, cô đột nhiên bừng mình, cắn môi hắn, ép hắn phải điên cùng cùng cô.

Có những người đàn ông không thể nhìn, cũng không được nhìn.

Có những người đàn ông giống như hoa bỉ ngạn chấp chôn nơi địa ngục. Bọn họ mị hoặc, bọn họ nghiêng nước nghiêng thành, dù chỉ là một nụ cười nhạt, một ánh mắt giễu cợt cũng đủ để hàng ngàn hàng vạn phụ nữ say mê đắm chìm.

Đem lòng yêu người như thế rất dễ, rất dễ, dễ đến nỗi rất nhiều phụ nữ đều lơ là, hoa bỉ ngạn chỉ có dựa vào việc hấp thụ xương cốt của con người, nuốt trọn linh hồn của con người mới có thể yêu điểm đến thế,...câu hồn đoạt phách đến thế.

Không Tử Viết đã tận mắt nhìn thấy hoa bỉ ngạn thật, còn tự tay ngắt một đóa to nhất đẹp nhất để vào trong ngực. Khi rơi vào trong “Châu Thai Trì” cô còn hại nó rơi vào trong luân hồi khổ cực. Không Tử Viết biết mình là một người tham lam, cô tham luyện sắc đẹp, tham luyện thức ăn ngon, sự ấm áp, tiền bạc, ...cô tham lam rất nhiều thứ, nên cô càng lúc càng không dám để mặc sự tham luyện của mình, sợ tham luyện sẽ biến thành nhân quả số mệnh, khiến cô không thể trả nổi.

Vì thế cô chọn nhắm mắt lại, không nhìn, cũng không nghe.

Song khi hoa bỉ ngạn cuốn thân lên người bạn, nhất định phải kéo bạn xuống địa ngục thì ai có thể thoát khỏi nó đây?

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hư Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tình yêu sinh đồ kị sẽ thành ma

Sáng sớm hôm sau, sau khi Không Tử Viết bò dậy liền bị Vệ Đông Li bắt tới phòng khách, ấn lên ghế, chìa cổ tay ra cho đại phu bắt mạch.

Đại phu nhìn hỏi thăm, rồi lại phán đoán nhờ kinh nghiệm hàng chục năm hành nghề, cuối cùng cũng có chẩn trị cho Không Tử Viết là cô đang bị trướng khí dạ dày! Trướng khí dạ dày nghiêm trọng!

Vì thế, uống hai liều thuốc, liên tục đánh rắm thối như sấm rền, cuối cùng cái bụng tròn lóng lóc của cô cũng xẹp lại bình thường. Thuốc này đúng là hiệu quả nhanh chóng, hết sức hữu nghiệm!

Không Tử Viết thở phào một hơi, sau đó từ từ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời ngoài cửa sổ như đang xúc động.

Vệ Đông Li vuốt tóc cô, hỏi: “Nàng muốn nói gì?”

Không Tử Viết run rẩy môi mới thốt ra hai chữ, “Thối thật!”

Vệ Đông Li cười như điên, nghiêng ngả rồi xụi lơ trên ghế như một đóa hoa không xương, rất kiêu diễm.

Không Tử Viết bị hấn cười thì hơi xấu hổ, nhưng vẫn rất cảm động nói: “Không ngờ ta đánh rắm nhiều thế mà người cũng có thể chịu đựng cùng ta được.”

Vệ Đông Li lòi hai cục bông gòn trong lỗ mũi ra, trêu ghẹo: “Nàng có thể đánh rắm thối hơn nữa, ta không ngại đâu.”

Không Tử Viết tròn tròn mắt, hoàn toàn không còn gì để nói.

Vệ Đông Li mỉm cười đứng dậy, vứt hai cục bông trong tay đi, giữ tay áo rồi nói với Không Tử Viết: “Ta vào cùng một chuyến.”

Không Tử Viết “ùm” một tiếng rồi chẳng nói gì thêm.

Vệ Đông Li không đi ngay mà vẫn đứng chỗ cũ như đang đợi gì đó.

Không Tử Viết ngẩng đầu nhìn hấn một cái, tặc lưỡi nói: “Vương gia đang đợi gì thế?”

Vệ Đông Li mỉm cười, “Ta đang đợi được tiễn đây.”

Không Tử Viết không tình nguyện đứng dậy, chậm rì rì tới trước mặt Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li đột nhiên đưa tay ôm cô vào lòng, đặt cằm lên hõm cổ cô, môi chà xát tai cô, khàn khàn nói: “Ta đã quá nuông chiều nàng phải không? Để nàng còn không biết mình nên làm gì mới có thể khiến ta vui lòng?”

Không Tử Viết cứng đờ người, vừa thầm chửi rủa Vệ Đông Li, vừa ngẩng mặt lên tươi cười nịnh nọt: “Coi chàng nói kia, chàng nuông chiều ta không tốt hay sao? Ta...thích chàng như thế, chàng không sùng ta nữa ta sẽ đau lòng biết nhường nào?”

Vệ Đông Li nhìn thẳng vào mắt cô, như muốn nhìn thấu linh hồn cô vậy.

Không Tử Viết tự nhủ những lời mình vừa nói là lời thật lòng! Nên..nên không cần phải chột dạ!

Hai người cứ phân cao thấp như thế, Vệ Đông Li tự dưng bật cười như hoa lê nở trên hàng ngàn hàng vạn cây lê. Hấn đưa ngón tay khẽ chạm vào môi cô, nhẹ nhàng nói: “Coi như lại tin nàng thêm hai phần.”

Không Tử Viết định thờ phào một hồi, nhưng lại không dám. Cô mong Vệ Đông Li nhanh chóng vào cung, nhưng hấn vẫn chưa có ý buông tha cô.

Không Tử Viết nhanh trí, kiễng mũi chân lên ngửa mặt chu mỏ hôn môi Vệ Đông Li rồi nói: “Đông Li, đi sớm về sớm”

Vệ Đông Li cười như tắm gió xuân, sáng khoái hết sức. Hấn khẽ buông Không Tử Viết ra, xoay người đi ra cửa, nhưng chợt dừng bước ở chỗ cửa, hấn nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa rồi nói: “Đợi ta quay lại sẽ mang nàng đi chơi.”

Không Tử Viết ngẩn ngơ gật đầu.

Vệ Đông Li nhắc chân bước qua ngưỡng cửa, đón ánh mặt trời mà đi cho tới khi không thấy bóng dáng nữa.

Không Tử Viết dụi dụi mắt, cảm thấy những thứ trước mắt không thật lắm. Thậm chí cô còn bắt đầu hoài nghi có phải Vệ Đông Li đã chết rồi hay không? Ồ, nhầm nhầm nhầm, cô không có ý này đâu. Ý của cô là cơ thể của Vệ Đông Li đổi chủ rồi à? Cũng có nghĩa là linh hồn kia trong cơ thể hấn đã bị thay thành người khác rồi ư?

Không thì cô chẳng tài nào hiểu được sao Vệ Đông Li lại dịu dàng với mình như thế? Phải biết là cho dù là đàn ông hay đàn bà, điều đáng sợ nhất không phải đối chọi gay gắt với nhau, mà là...một đao dịu dàng. Chiêu này tuyệt đối một đòn chết tươi!

Không Tử Viết vẫn còn khiếp hãi, mắt hấn hứng thú đi dạo trong Vương phủ, mà một mình ngồi trước gương thất thần hồi lâu. Lúc này cô nhớ tới cái hộp châu báu của lão chường quỳ, liền lập tức dậm ngực dậm chân hối hận không kịp, chỉ sợ người khác đã phát hiện ra chỗ của hộp châu báu kia, chưa có sự đồng ý của cô mà đã chiếm nó làm của riêng rồi! Con người phải chú ý tới nhân phẩm, không thể như thế được!

Đương Vệ Đông Li quay lại liền nhìn thấy Không Tử Viết mặt mày đau khổ, trầm điều đau lòng, rầu rĩ vô cùng.

Hấn vừa tới cạnh Không Tử Viết vừa hỏi: “Sao thế? Sao lại nhăn mũi trùng mắt thế này? Định giả ma nhát mình à?”

Không Tử Viết hừ hừ nói: “Ta đang luyện tập khả năng chịu đựng để không bị dọa vì chàng tự dưng lật mặt nữa.”

Vệ Đông Li dờ khóc dờ cười, hỏi: “Ta có thể dọa người ta như thế sao?”

Không Tử Viết ngáp một cái đứng dậy, thuận miệng chế giễu: “Dọa người thì có gì? Ta thấy chàng còn có thể dọa cả quý ấy chứ!”

Vệ Đông Li cảm mũi sa lên đội cho mình và Không Tử Viết, sau đó dắt tay cô nói: “Đi thôi, ta dẫn nàng đi dọa quý.”

Không Tử Viết mắt sáng như sao, lon ton đi cạnh Vệ Đông Li, tay trong tay đi ra Vương phủ tới phiên chọc.

Hòa Doanh Tụ đứng dưới gốc liễu rù, trong tay ả bưng một bát cháo hoa quế nóng hổi, lòng lại lạnh như băng.

Ả nhìn theo bóng lưng của Vệ Đông Li và Không Tử Viết, chỉ thấy khó thở, không dám tin vào mắt mình nữa!

Rốt cuộc... ả đã nhìn thấy gì vậy? Người đàn ông máu lạnh trước nay luôn ghét đụng chạm cơ thể với người khác lại đang nắm tay một cô gái khác!

Không cần lời nói, không cần ánh mắt, bao nhiêu năm nay ả ở bên cạnh Vệ Đông Li, qua ngôn ngữ cơ thể của hắn, ả hoàn toàn có thể nhìn thấy hắn sùng ái cô gái kia cỡ nào!

Ả cứ tưởng Vệ Đông Li không hiểu tình yêu, ả cứ tưởng Vệ Đông Li không thể nào đem lòng yêu bất cứ ai, ả cứ tưởng Vệ Đông Li luôn để ả ở cạnh hắn, ả cứ tưởng Vệ Đông Li đối xử khác biệt với ả! Dù Vệ Đông Li chưa bao giờ muốn ả thị tẩm, nhưng... ả đã coi hắn là người đàn ông của mình từ lâu!

Ả cứ tưởng Vệ Đông Li trời sinh máu lạnh vô tình, ghét đụng chạm cơ thể với người khác, nên ả không để ý, ả có thể ở bên hắn. Kết quả thì sao? ả đã nhìn thấy cái gì vậy?!

Vệ Đông Li không vô tình, mà chỉ vô tình với ả thôi!

Hòa Doanh Tụ không tin những gì đã nhìn thấy, không tin! Tuyệt đối không tin!

Ả run run bàn tay bưng bát cháo hoa quế, ánh mắt mờ mịt đi vào phòng mình. Bát cháo hoa quế sền sệt chạy trên tà váy đẹp đẻ của ả, nhưng ả cũng không biết. Lúc này ả chỉ muốn về phòng, sau đó nghĩ thật kĩ ả nên làm thế nào bây giờ? Vệ Đông Li không cho ả đi, rồi lại tự tay xé nát hạnh phúc của ả, vậy thì ả phải tự mình ra tay đoạt lại tất cả những thứ thuộc về mình!

Thật ra cảnh Vệ Đông Li và Không Tử Viết tay trong tay rồi đi không chỉ có mỗi Hòa Doanh Tụ trông thấy, mà rất nhiều người khác cũng thấy. Vì thế cả Vương phủ bắt đầu dâng lên một làn sóng ngầm không tầm thường.

Còn hai người Vệ Đông Li và Không Tử Viết thì đang lang thang khắp chốn phố xá phồn hoa, tai nghe đám công tử ngâm xướng thơ từ, mũi ngửi mùi thức ăn lan ra từ các quán rượu, mắt nhìn những món trang sức rực rỡ muôn màu, miệng nhai đồ ăn vặt vừa ngọt vừa thơm.

Mới đầu Không Tử Viết còn rụt re, cố ra dáng đại gia khuê tú, mắt không nhìn ngang liếc dọc mà đi cạnh Vệ Đông Li, nhưng cứ đi cô liền hiện nguyên hình, bắt đầu ngó đông ngó tây, ngẫm nhiên hóa thân thành nữ lang đào kho báu hiện đại, ước gì có thể tiêu ít tiền nhất mà vẫn có thể đào được nhiều báu vật có giá nhất!

Vệ Đông Li đưa cho cô một bao bạc vụn, sau đó cười nhạt không nói mà đi sau lưng cô, nhìn cô lưu luyến trong đồng đồ ăn vặt và đồ trang sức giá rẻ, bới bới tìm tìm rất vui vẻ.

Nếu có người bán hàng rong nào gào lên “bán rẻ đây!” là cô nhất định phải xông vào hàng đó để xem món nào được bán rẻ.

Nhìn cả phiên chợ náo nhiệt, thì Không Tử Viết là sôi nổi háng hái nhất.

Nhất là khi có người trộm tiền của cô, hàng loạt động tác cô thể hiện ra khiến Vệ Đông Li nhìn mà mắt sưng miêng đơ, có thể nói là đã cho hắn thấy được trình độ dũng mãnh của con bạch hổ này!

Không Tử Viết co giò đuổi theo đứa trẻ kia, lớn tiếng chửi: “Người chạy ả, chạy đi! Hôm nay mà nguoi để bà bắt được thì bà sẽ giẫm gãy hai cái cẳng của nguoi!”

Hiển nhiên là té bào vận động của bạch hổ mạnh hơn của con người nhiều, Không Tử Viết tăng tốc độ liền tóm được tên trộm, sau đó nhấc chân lên đạp vào chân tên trộm một trận.

Tên trộm kia nước mắt nước mũi rùng rùng cầu xin: “Nữ hiệp tha mạng, nữ hiệp tha mạng! Người khác bắt được tiểu nhân đều tuyên bố sẽ chặt tay tiểu nhân, sao nữ hiệp lại đạp chân tiểu nhân ạ?”

Không Tử Viết rút chân về nói: “Không phải nguoi ăn cơm bằng tay sao? Ta đây cũng coi như làm việc tốt, cho nguoi một con đường kiếm sống.”

Tên trộm ôm đầu gào khóc, cũng không biết là vì cảm động hay là bị Không Tử Viết kích thích đến nổi thần kinh rồi.

Vệ Đông Li cũng chiều cười một cái, tỏ vẻ trông có vài phần kiêu ngạo.

Không Tử Viết lấy lại tiền, tâm trạng tốt. Bèn vùi đầu vào lòng Vệ Đông Li, sau đó chấp tay sau lưng gật gù đắc ý dạo quanh phố xá tiếp.

Cô mà nhìn thấy thứ gì ưng ý bèn lấy khuỷu tay huých Vệ Đông Li, ra hiệu bảo hắn móc tiền ra trả. Nếu Vệ Đông Li cho bạc quá lớn, Không Tử Viết lập tức cảm thối bạc ấy nhét vào mồm, cắn rắc một cái, sau đó nhả ra mấy miếng bạc vụn, quăng cho người bán.

Vệ Đông Li lại bị Không Tử Viết dọa, hắn nghĩ bụng: Con súc sinh này, hàm răng khỏe thật.

Không Tử Viết thì dương dương đắc ý, như lại tìm thấy cảm giác kiếp trước, mặt mũi sáng sủa hẳn ra, tâm trạng như đang phát quang.

Tâm trạng tốt, cảm xúc dạt dào, Không Tử Viết lại nghịch ngợm, cô nheo mắt nhìn Vệ Đông Li, thấy hắn không phải cũng là một con người thôi sao, sao mình phải sợ hắn muốn chết như thế?

Nghĩ đến đây, cô đưa tay ra vỗ thẳng vào mông Vệ Đông Li, đã thế còn run vai cười nói: “Vệ Đông Li, mông ngươi nhiều thịt thật đấy.”

Sau mỗ sa, khoe mông Vệ Đông Li giật giật, trong vạt áo ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, cuối cùng hắn không lên con mà chỉ cười nhạo một tiếng, “Ồ, thế sao?”

Không Tử Viết nhìn trên nhìn dưới Vệ Đông Li, sau đó bật cười ha hả rồi xoay người đi luôn.

Gần xanh chỗ trán Vệ Đông Li nổi lên, hắn càng lúc càng thấy nụ cười của Không Tử Viết rất bí ối! Một lần nữa, hắn nhận thức được một điều sâu sắc, người phụ nữ Không Tử Viết này thuộc loại được đằng chân lân đằng đầu. Đối xử tốt với nàng một chút, nàng lập tức sẽ muốn đề lại ngươi. Đối xử tệ với nàng chút thì nàng sẽ lập tức nghĩ làm sao để lấy lòng ngươi. Thật là...kẻ mềm nắn rắn buông!

Nhưng khi nàng không giả tạo lấy lòng nữa, mà cứ gào to lên muốn ức hiếp người khác, thì từ trong xương tủy nàng lại có một khí chất phóng túng bất kham hết sức quyến rũ.

Vệ Đông Li cười cười, để mặc Không Tử Viết thỉnh thoảng ức hiếp hắn, dẫu sao thì muốn tóm được trái tim một người, đôi khi phải vừa đánh vừa xoa.

Không Tử Viết thấy Vệ Đông Li càng ngày càng bao dung mình cứ như đồi tính rồi, thì cô càng trắng trợn, kéo tay Vệ Đông Li đi khắp đường khắp phố như điên.

Trời tối dần, hai người đi tới bờ sông nghỉ tạm.

Không Tử Viết ôm đám bảo bối hôm nay mua được, dựa vào thân cây cười hạnh phúc. Vệ Đông Li chỉ tay ra bờ sông, ra hiệu bảo cô nhìn.

Không Tử Viết quay đầu nhìn liền thấy mặt sông lấp lánh trôi nổi những ngọn hà đăng giống như hoa cài đầu của con gái, rất là đẹp. Mà hai bên bờ sông đầy người đang đứng thả đèn.

Không Tử Viết vui vẻ, hỏi: “Hôm nay là ngày gì thế nhỉ?”

Vệ Đông Li đáp: “Hôm nay là mừng chín tháng sáu, là lễ uyên ương của Duệ Quốc. Rất nhiều nam nữ si tình đều viết tên ý trung nhân của mình lên hà đăng, sau đó thả xuống sông. Nếu ngọn hà đăng đó có thể được ý trung nhân nhặt được thì đó nhân duyên trời định, chuyện tốt sắp tới. Nếu không cầu nhân duyên thì cũng có thể viết mong muốn của mình đề sông đưa đi a, như thế có thể thực hiện được ước muốn.”

Mắt Không Tử Viết chớp chớp xảo quyết, cười ha hả nói: “Lễ uyên ương cơ đấy. Ngươi biết tân thuyết uyên ương không?”

Vệ Đông Li “ồ” một tiếng quyến rũ, ý bảo cô nói tiếp.

Không Tử Viết đắc ý nói: “Tân thuyết uyên ương chính là...uyên uyên ôm nhau, ương ở một bên xem kịch.”

Vệ Đông Li nghe xong chẳng hiểu ý của Không Tử Viết.

Không Tử Viết chỉ tay, Vệ Đông Li nhìn theo hướng cô chỉ liền thấy hai người đàn ông đang mắt đưa mày lại nhìn nhau, một người thả hà đăng trong tay xuống nước, người còn lại thì lập tức lấy vọt kéo nó tới trước mặt mình, nhét vào trong ngực. Động tác ấy nhanh chẳng gì sánh được.

Vệ Đông Li hiểu ra liền cười, dắt tay Không Tử Viết tới chỗ bán hà đăng, nói: “Chúng ta cũng đi thả hà đăng đi.”

Không Tử Viết lắc đầu, kiên quyết nói: “Không thả, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Ông già bán hà đăng lập tức nhiệt tình khuyên: “Cô nương, thả một cái đi, đảm bảo cô sẽ có được một đoạn nhân duyên tốt!” Để Không Tử Viết động lòng, ông già còn đề thêm, “Mà mối nhân duyên này có lẽ còn được ông trời chúc phúc nữa đó.”

Không Tử Viết nghe câu này xong liền thấy bức mình, cô thờ hồng hộc hừ một tiếng nói: “Không thả đấy! Dù là hai người được Nguyệt Lão xe duyên bằng sợi chỉ đỏ, khi thay đổi thì cũng sẽ đâm đối phương một nhát! Nếu thả hà đăng mà có nhân duyên tốt thì đấy mới là kì tích thế giới!”

Trong nháy mắt mặt ông già kia trở nên cực kì khó coi, người run rẩy suốt nửa thì trúng gió! Ông già nhin mãi, cuối cùng thở dài một tiếng, rồi rầm nói: “Cô...cô một cô nương như cô sao lại...lại...như thế.....như thế.....”

Không Tử Viết khoát tay, nói: “Ông đừng tức giận, ta nói câu này không phải chĩa vào ông đâu.”

Ông già là một người thật thà, mở mồm hỏi: “Thế cô nương chĩa vào ai?”

Không Tử Viết cực kì ai oán ngửa đầu nhìn trời, sau đó thở dài, cuối cùng kéo tay Vệ Đông Li, gào lên: “Đẹp đường hồi phủ!”

Vệ Đông Li ngẩng đầu nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao, hỏi: “Nàng làm sao thế? Chẳng lẽ nàng oán hận ông trời ư?”

Không Tử Viết lắc lắc đầu, nghiêng rằng nói: “Ta nào dám?” Nói xong liền xoay người dậm chân bình bịch đi thẳng. Chưa được hai bước cô lại vòng lại ghé sát vào tai Vệ Đông Li, bí ẩn hỏi nhỏ một câu: “Nếu ta bảo ta là thần tiên, ngươi có tin không?”

Vệ Đông Li ngẩn người ra, sau đó gật gật đầu.

Không Tử Viết mắt sáng như sao, ưỡn ngực, vỗ vai Vệ Đông Li, rồi lại thì thầm: “Ta không lừa ngươi đâu, ta thật sự là thần thú bạch hổ trên thiên đình, vì phải lịch kiếp nên mới bị đánh xuống phàm trần, trải qua nỗi khổ luân hồi. Sau này ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời ta, đợi ta trở về thiên đình, nhất định sẽ cho ngươi nhiều lợi ích.”

Vệ Đông Li nhướn mày, cũng thì thầm bên tai cô: “Lợi ích gì?”

Không Tử Viết ngẫm nghĩ rồi nói: “Đề ta nghĩ đã nào, cơ mà ta bảo ngươi này, báu vật trên thiên đình nhiều lắm! Ngươi không biết đâu, thần tiên ị một cục phân cũng là linh chi ngàn năm có tác dụng cái tử hoàn sinh đấy. Đợi ta về thiên đình rồi ta...ta sẽ nhờ hai cộng lõng hồ cho ngươi, như thế không chừng ngươi cũng có thể vũ hóa thành tiên rồi!”

Vệ Đông Li gật đầu, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Không Tử Viết nhú mày, “Gì mà sau đó chứ? Sau đó chính là ngươi phải nhớ, sau này ngươi phải cung phụng ta như thần tiên, biết chưa hả?”

Vệ Đông Li cười sáng tỏ: “Ồ, thế hả. Sao nàng không nói sớm? Ta thấy từ nay về sau nàng cũng không cần phải ăn cơm nữa. Từ ngày mai mỗi ngày ba bữa ta sẽ đốt nhang cung phụng nàng. Về phủ ta sẽ sai người đóng cho nàng một cái bàn thờ chắc chắn, để nàng ngồi trên ấy được mọi người quý lạy, được không?”

Không Tử Viết đầu đầy hắc tuyến, liếc mắt nhìn hẩn một cái, “Ngươi không tin lời ta nói ư?”

Vệ Đông Li một tay ôm eo cô, một tay nâng cằm cô lên, cười tà mị: “Nếu ta nói ta là ma vương khát máu, nàng có tin không?”

Không Tử Viết bĩu môi, nói: “Tin! Từ ngày mai ngươi cũng đừng ăn cơm nữa, một ngày ba bữa ta sẽ thấp nhang cung phụng ngươi. ...”

Vệ Đông Li nhìn Không Tử Viết chỉ cười mà không nói, Không Tử Viết nói mãi thấy mình thật là tự làm mất mặt, cuối cùng ngậm mồm không nói nữa.

Vệ Đông Li khẽ cười một tiếng rồi nói: “Chuyện trên thế gian này chú ý nhân quả, người trên thế gian này coi trọng báo ứng. Thực ra dù nàng có thể nhìn thấy kiếp trước kiếp sau của mình, nhưng cũng không thể can thiệp vào kết cục và nhân quả của kiếp trước và kiếp sau. Chẳng thà muốn làm gì thì làm, cố tình làm vậy! Dù không thành phật thì sẽ thành ma! Nàng cứ yên tâm to gan hưởng thụ cuộc sống này, trân trọng người trước mắt, ta sẽ che chở cho nàng bằng con ma trong tim ta, cho cho có bị truy xét thì mọi việc cũng đã có ta lo.”

Không Tử Viết biết Vệ Đông Li tin những lời cô nói, nên hẩn mới nói như vậy. Cô thấy hốc mắt ươn ướt, nhưng cô lại phải cố giả bộ vô tâm, trêu ghẹo: “Hi hi, lời của ngươi rất sâu sắc nhé! Rất hay, rất hay, đáng vỗ tay. Cơ mà ta rất tò mò, hai chữ ‘trân trọng’ này lại có thể thốt ra từ miệng ngươi cơ đấy.”

Vệ Đông Li đưa tay chạm vào nốt chu sa trên trán Không Tử Viết, “Nếu không biết trân trọng thì sao có đối xử với nàng như thế?”

Không Tử Viết chỉ cảm thấy dòng điện đang chạy thẳng từ ngón tay hẩn tới trái tim cô, khiến toàn thân cô run rẩy, xương cốt tê dại.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy rõ bản thân trong mắt đối phương.

Những người thà hà đang bắt đầu ồn ào, cùng la hét âm ỉ: “Thà hà đang đi, thà hà đang đi, nhân duyên tốt đấy!”

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Vệ Đông Li, Không Tử Viết quyết tâm rồi gào lên: “Thà thì thà!” rồi móc tiền ra đưa cho ông già bán đèn, sau đó đặt móng lên phiến đá khá bằng phẳng, mượn vật liệu của ông già tự mình làm đèn trời.

Vệ Đông Li mỉm cười nhìn cô bận rộn, nhẹ giọng hỏi: “Có cần ta giúp không?”

Không Tử Viết liếc nhìn hẩn một cái, cứng đầu đáp: “Không cần, ngươi cứ đợi rồi xem đi!”

Không Tử Viết làm đèn xong, ông già kia khen không ngớt rồi đưa cho cô một cây bút lông đã chấm mực, cô cầm lấy nhưng không viết gì lên đèn.

Vệ Đông Li biết Không Tử Viết không muốn cho hẩn nhìn thấy cô sắp viết gì, nên rất quân tử ngoảnh đầu đi nhìn chỗ khác.

Không Tử Viết thấy Vệ Đông Li quay đi, cô vội cúi đầu viết vài chữ lên đèn, sau đó thấp nhụy đèn, nhìn nó từ từ bay lên trời.

Chiếc đèn bay lên cao trong màn đêm, tất cả mọi người đều chú ý tới nó. Có người kinh ngạc, có người nín thở, có người vỗ tay kêu hay, có người sợ đến nỗi chạy trốn khắp nơi, cho tới khi đèn càng bay càng cao không thấy đâu nữa thì ánh mắt tất cả mọi người mới quay qua nhìn Không Tử Viết.

Không Tử Viết cười ha ha rồi co giò định chạy. Ai ngờ cô trượt chân ngã, cái mũ sa rơi ra để lộ mái tóc xoăn trắng bạc cùng với đôi mắt đen vàng cực kì yêu diễm trong đêm tối.

Không Tử Viết thái độ mỗi người khác nhau, có người kích động, có người sợ hãi, cô liền biết chuyện không hay rồi, nghĩ bụng: Chẳng lẽ đám người này coi cô là yêu quái rồi ư?

Nghĩ đến đây, cô lập tức bó tóc lại, giữ áo rồi vênh mặt lên, chỉ lên trời, vẻ mặt trang nghiêm, thái độ nghiêm túc nói: “Hôm nay ta chúc phúc cho các vị, có ý viết thư cho Nguyệt Lão để ông ta chọn chỉ hồng chất lượng tốt cho các vị một mối nhân duyên tốt.”

Đám người nhìn ta, ta nhìn người, sau đó cùng loạt xoạt quỳ xuống đất, đập đầu với Không Tử Viết, vừa lớn tiếng gào lên: “Cảm ơn cô nương, cảm ơn Nguyệt Lão...”

Không Tử Viết vỗ trán, nói: “Các vị không cần khách sáo thế, mau mau đứng lên. Ta cầu phúc cho các vị, nên đã hao tổn dương thọ, sức khỏe càng lúc càng yếu, vậy xin tạm biệt các vị, ta phải đi mua ít nhân sâm ngàn năm để tắm bổ đây.”

Người thông minh lạnh lẽo lập tức dâng tiền lên để thể hiện tấm lòng.

Có một sẽ có hai, có hai sẽ có ba, vì thế đám người lũ lượt mở túi cứu trợ, vì nhân duyên thì không có keo kiệt gì sắt!

Trong xe ngựa trở về phủ, Vệ Đông Li nghiêng mình trên đệm nhìn Không Tử Viết mặt mày phấn khởi đếm số tiền kiếm được tối nay, nói tự tận đáy lòng: “Nàng có tiềm chất của vô lại thật.”

Không Tử Viết trăng tráo nói: “Giả mà tiềm chất? Ta chính là thủy tổ của vô lại đây.”

Từ đó về sau, Duệ Quốc bắt đầu lưu truyền một thần thoại rằng ngày mùng chín tháng sáu “lễ uyên ương” từng có một tiên nữ hạ phàm cầu phúc cho mọi người. Nàng tiên nữ ấy khí chất bất phàm, mắt vàng tóc trắng, giữa trán có một nốt chu sa, nàng tuyệt đại phong hoa.

Sau khi Không Tử Viết nghe thấy lời đồn này, lập tức cười tit mắt, càng lúc càng thấy mình là một nhân tài hiếm có, cần phải tiếp tục ra ngoài hành nghề!

Vệ Đông Li biết được suy nghĩ của cô, hần lập tức cảm tức cô, không cho cô ra ngoài giả danh lừa bịp.

Cứ thế trôi qua hai ngày, trong Vương phủ đột nhiên trở nên sôi nổi. Hóa ra đã tới sinh nhật của Hòa Doanh Tụ rồi.

Mọi người bận trong bận ngoài, chỉ riêng Không Tử Viết một mình rảnh rỗi.

Vệ Đông Li không cho cô ra khỏi Đông Uyển, cũng không cho người khác vào quấy rầy cô. Không Tử Viết vui vẻ nhàn hạ tự do, ngày nào cũng nằm trên cái ghế quý phi của Vệ Đông Li, hưởng thụ cảm giác thỏa mãn ăn no uống say. Mà Vệ Đông Li thì ngồi cạnh cô, hết viết vẽ rồi lại điêu khắc, rất là thích ý.

Mặt trời ngả về tây, Tiêu Doãn tới mời Vệ Đông Li đi dự tiệc.

Không Tử Viết nhắm hờ mắt, trên thực tế thì đang đóng tai lên nghe ý của Vệ Đông Li, xem hần có gọi cô đi cùng hay không.

Thế nhưng hần chỉ bẻ cô lên đặt lên giường trong phòng.

Không Tử Viết giả bộ mới tỉnh, dụi mắt mơ hồ hỏi: “Đến giờ ăn cơm rồi à?”

Vệ Đông Li cốc đầu cô, mờ ám trêu ghẹo: “Nàng ngủ trước đi, đợi lát ta về sẽ cho nàng ‘ăn no’.”

Không Tử Viết biết Vệ Đông Li không muốn đưa cô đi dự tiệc, vì thế cô ngoan ngoãn “ừ” một tiếng, rồi lại nhắm mắt giả vờ thèm ngủ.

Vệ Đông Li đi rồi, Không Tử Viết cũng ngủ thiếp đi. Khoảng nửa canh giờ sau cô chợt bừng tỉnh, vuốt trán mình thì không thấy máu, cô mới cúi kính ngó dậy, chân trần tới trước bàn trang điểm, nhìn mình trong gương rồi thất thần.

Ban nãy cô nằm mơ một giấc mộng kì quái. Trong mộng, cô là một con bạch hổ rất đẹp, đang thổ lộ với một con thú một sừng màu đen khác. Con thú một sừng ấy ngoạm lấy cô rồi hất văng cô ra, cô đâm đầu vào tảng đá, máu chảy đầm đìa!

Nỗi đau trong mộng chân thực đến nỗi khiến cô không khỏi hoảng hốt.

Cô nhớ kiếp trước, cô cũng từng liên tục mơ thấy những vòng luân hồi máu me, sau đó cô liền bị sét đánh chết. Hôm nay cô lại mơ thấy cảnh máu me như thế, có phải Thượng tiên muốn ám hiệu cho cô rằng cô phải tận chức tận trách ở bên cạnh Thanh Dục Đại Đế, bằng không sẽ bị sét đánh phải không?

Than ôi... tên của Tiểu Bảo là Bách Lí Thanh Dục, nhưng cũng không thể chỉ dựa vào một cái tên liên kết luận thân phận thật của nó.

Thượng tiên, ông cũng là một người lớn tuổi, đừng có học những người trẻ tuổi, hơi một tí là muốn dùng bạo lực để giải quyết vấn đề có được không!

Không Tử Viết bực mình, muốn tìm tên tai họa Vệ Đông Li kia để hần ở cùng mình một lát. Ai cũng bảo quý thân sợ ác nhân. Cô tin rằng trong đám ác nhân thì Vệ Đông Li tuyệt đối đứng đầu, ác của ác luôn!

Cô thở hồn hển, lục lọi son phấn bột nước ra trang điểm, không để mặt mũi mũi đáng sợ quá.

Cô vừa mở nắp hộp phấn ra liền nghe thấy tiếng “đùng đoàng” vang lên! Có vẻ giống tiếng sấm, nhưng là tiếng trống của những người tham gia múa trong

thọ yến. Không Tử Viết giật mình run tay, nửa hộp phấn hồng liền bay lên mặt cô, làm đỏ cả nửa khuôn mặt!

Không Tử Viết vội vỗ gò má, sau đó lật đật đứng dậy, chạy tới cửa, mở cửa ra nói với Tiêu Doãn: “Mau mau, chúng ta đi dự tiệc!”

Tiêu Doãn sợ tới mức rung mình, chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

Không Tử Viết không đợi Tiêu Doãn đáp lời đã co giò lên muốn đi tìm Vệ Đông Li.

Tiêu Doãn chặn Không Tử Viết lại, khó xử nói: “Không cô nương...điều này không ổn...”

Không Tử Viết ngẩng đầu nhìn trời, không thấy dấu hiệu có mưa sét đánh, vì thế cô tạm yên tâm, rồi nhíu mày hỏi: “Sao thế, chủ tử nhà ngươi định giam lỏng ta sao?”

Tiêu Doãn vội lắc đầu, “Không cô nương hiểu lầm rồi. Chủ tử sợ cô nương nghỉ ngơi không tốt nên mới...”

Không Tử Viết không vui, không nghe Tiêu Doãn giải thích nữa, dứt khoát ra tay kéo áo mình lên, trăng tráo nói: “Được rồi, nếu không thể ra ngoài thì ta sẽ ở đây tắm trắng vậy. Hôm nay nóng thật đấy.”

Tiêu Doãn sợ đờ người, vội quay người đi, quay lưng lại với Không Tử Viết, “Không cô nương, xin...ư...”

Không Tử Viết bụng chầu hoa đặt lại lên bệ cửa sổ, sau đó ngồi xuống đưa tay kiểm tra hơi thở của Tiêu Doãn, cô chắc chắn hẳn vẫn còn sống rồi mới cất bước đi về phía thọ yến nào nhiệt.

Trong đầu Không Tử Viết vốn có tính trái nghịch trời sinh! Đừng có thấy cô lúc nào cũng có thể thích nghi trong mọi hoàn cảnh, trên thực tế tâm lý phản nghịch của cô rất mạnh, người khác càng không muốn cô tham gia vào thì cô càng thấy hứng thú.

Cho dù Không Tử Viết đã làm người vài kiếp, nhưng vẫn không thể thay đổi tính cách của chúa sơn lâm. Cho dù là Ngũ Cơ cứng cỏi hay Phan Kim Liên dũng cảm nắm lấy “tính phúc” đều có tính cách quyết đoán, điều này cho dù luân hồi qua mấy kiếp cũng không thể thay đổi được!

Vệ Đông Li không phải không muốn cho cô lộ mặt sao? Không phải muốn kim ốc tàng kiều sao? Được, được lắm! Cô cứ thích lộ mặt đấy, để mọi người nhìn xem cuối cùng trong phòng Vệ Đông Li giấu gai nhọn như thế nào!

Không Tử Viết xấu bụng sờ sờ lớp phấn hồng trên mặt, rồi đi nhanh về phía đèn đuốc sáng trưng.

Vương phủ hôm nay rất ồn ào, trong hậu hoa viên đầy người ngồi đó. Trong đó, có đám mỹ cơ luyện đồng của Vệ Đông Li, cũng có ba ngàn môn khách trong phủ, còn có một quan lớn quý nhân. Bọn họ thi nhau dâng quà chúc mừng để thể hiện tâm lòng của mình. Người phụ nữ Hòa Doanh Tụ này không có danh phận gì trong Vương phủ, nhưng tất cả quan viên đều biết Vệ Đông Li đối xử rất tốt với Hòa Doanh Tụ. Vì thế mỗi lần sinh nhật của Hòa Doanh Tụ, những kẻ muốn lấy lòng Vệ Đông Li đều hai tay dâng lễ vật trân quý lên thể hiện lòng thành. Hành động của bọn họ chẳng gì ngoài muốn để lại chút ấn tượng tốt cho Vệ Đông Li, để đường đi của mình có thể một bước lên mây.

Vệ Đông Li uể oải ngồi ở chủ vị, nâng chén rượu lên để sát môi, từ từ rót vào miệng, nhắm mắt lại để thưởng thức vị của rượu ngon. Chẳng biết hẳn nghĩ tới điều gì mà tự dưng cong môi mỉm cười nghiêng đầu chứng sinh.

Nụ cười này của hẳn khiến trăm hoa xung quanh đều lu mờ.

Trong thọ yến, tuy ai cũng nhiệt tình chúc mừng Hòa Doanh Tụ, nhưng trên thực tế mỗi người đều đang quan sát sắc mặt của Vệ Đông Li, chỉ cần hẳn vui thì mọi người liền cười ha ha, nhưng hễ ánh mắt hẳn lạnh lùng thì đám người lập tức ngậm mồm, cả thờ mệnh cũng không dám.

Giờ, đám người kia thấy Vệ Đông Li mỉm cười, bọn họ lập tức phối hợp thể hiện tâm trạng vui vẻ, nâng chén qua lại rất sôi nổi.

Hòa Doanh Tụ ăn mặc lộng lẫy đưa bàn tay mềm như không xương ra rót một chén rượu cho Vệ Đông Li, dịu dàng nói: “Cảm ơn Vương gia đã đã sinh thần của nô gia, nô gia rất vui.”

Lúc này một nàng mỹ cơ áo đỏ mới được tặng tới chột đi lên, nói muốn hiến một điệu múa cho Vương gia và Hòa Doanh Tụ.

Trong tiếng nhạc mơ hồ, nàng mỹ cơ áo đỏ kia xoay vòng eo như rắn nước, dẻo dai mắt câu hồn đoạt phách, nhảy múa trước mặt Vệ Đông Li. Chốc chốc lại nhấc đôi chân trắng nõn lên, rồi lắc vòng hông căng tròn, còn cố ý tạo dáng chim yến bay vờn để đưa bộ ngực trắng như tuyết tới trước mặt Vệ Đông Li.

Khúc nhạc vừa dứt, nàng mỹ cơ áo đỏ phủ phục bên chân Vệ Đông Li, ngược đôi mắt như tơ lên, bộ ngực trắng như tuyết khẽ cọ vào bàn chân hẳn. Nàng ta thấy Vệ Đông Li không có thái độ ghét liền to gan bò lên người Vệ Đông Li, nũng nịu: “Vương gia...”

Hành động này của nàng mỹ cơ áo đỏ không những khiến những mỹ cơ luyện đồng khác ghen ghét, mà còn khiến đám người kia hoảng hốt, chỉ sợ nàng mỹ cơ áo đỏ sẽ làm Vệ Đông Li không vui.

Ai ngờ Vệ Đông Li tự dưng chống người dậy, nâng cằm nàng mỹ cơ áo đỏ lên, cười tà hỏi: “Ngươi muốn hiến thân cho bản vương sao?”

Nàng mỹ cơ áo đỏ xấu hổ đỏ cả mặt, nũng nịu nói: “Vương gia...nô gia...nô gia nguyện hiến thân cho Vương gia, chỉ mong Vương gia thương xót nô

gia.”

Vệ Đông Li cười ha ha, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Nàng nữ cơ áo đỏ đang định hôn hân thì thấy sắc mặt hân lạnh lùng, hân đẩy nàng ta ra, hung tàn nói: “Người đâu, kéo người này xuống cho bản vương, băm vụn rồi gói bánh chèo để mời các vị đại nhân đây thưởng thức!”

Nàng nữ cơ áo đỏ choáng váng, cho tới khi có thị vệ tới kéo nàng ta đi, nàng ta mới bừng tỉnh, vội nằm bò dưới chân Vệ Đông Li, vừa dập đầu vừa run rẩy nói: “Vương... Vương gia... tha... tha cho nô gia đi....”

Vệ Đông Li ngoảnh mặt làm ngơ, không nhanh không chậm tiếp tục uống rượu trong chén.

Hai gã thị vệ đi lên kéo nàng nữ cơ áo đỏ đang không ngừng gào khóc kia đi.

Thọ yến rơi vào trong cảnh lặng ngắt như tờ. Dù đám quan lại quý nhân kia muốn nói vài câu xin tha cho nàng nữ cơ áo đỏ kia, nhưng thật sự không có can đảm. Và lại, bọn họ cũng không hề thật lòng thương nàng ta, mà... chỉ không muốn ăn thịt người mà thôi! Vì thế đám quan lại quý nhân ấy đều đưa mắt nhìn Hòa Doanh Tụ, hi vọng ả có thể ra mặt khuyên Vệ Đông Li vài câu.

Hòa Doanh Tụ bị mọi người nhìn đến nổi lúng túng. Cho dù ả rất không muốn làm Vệ Đông Li bức mình, nhưng không thể không mở miệng khuyên một hai câu để chứng minh địa vị của ả trong lòng Vệ Đông Li là rất khác biệt. Vì thế ả bất chấp mở miệng nói: “Vương gia, ngài xem...”

Vệ Đông Li lạnh lùng liếc nhìn một cái, Hòa Doanh Tụ lập tức cảm mồm, biết chủ ý của hân đã định, cho dù ả có nói rách họng cũng vô dụng! Vì thế ả cup mắt xuống, cố tình tìm cớ để ra khỏi thọ yến, đi lấy cho Vệ Đông Li một cái áo choàng ả tự tay may.

Vệ Đông Li ném chén rượu, nhướn mày nhìn xung quanh một vòng, mỉm cười nói: “Sinh thần nhũ nương của bản vương, các vị có lòng tặng quà tới, độ quý giá của những món quà này thật khiến bản vương được mở rộng tầm mắt! Năm ngoài quốc khó trông rỗng, thiên tai không ngừng, các vị không chịu giúp đỡ cùng Duệ Quốc vượt qua hoạn nạn! Nay các vị dâng hậu lễ lên để chúc thọ cho nhũ nương của bản vương, thật khiến bản vương thấy hổ thẹn. Cho nên bản vương tính dùng thịt mỡ nữ tươi ngon này để đáp lễ tấm lòng của các vị.”

Đám quan lại quý nhân trán đỏ mồ hôi lạnh, nhưng không dám đưa tay ra lau.

Lí đại nhân đã tặng nàng nữ cơ áo đỏ kia thấy Vệ Đông Li thật sự muốn khai đao với nàng ta, ông ta tưởng mình đã làm sai chuyện gì khiến Vệ Đông Li không vui, vì thế vội run rẩy hai chân đứng lên, lắp bắp nói: “Vương gia, thuộc hạ... thuộc hạ... nguyện bỏ ra năm ngàn lượng bạc để góp phần quốc thái dân an.”

Vệ Đông Li vừa lòng gật đầu, “Rất tốt. Lí đại nhân có lòng. Năm ngàn lượng vàng này tin rằng có thể trùng tu không ít đề đập đề phòng ngừa lũ lụt.”

Vị Lí đại nhân kia chỉ thấy tim đau như cắt, cả bầu trời bỗng xoay chuyển. Năm ngàn lượng vàng? Năm ngàn lượng vàng? Ông ta nói rõ ràng là “năm ngàn lượng bạc” mà?!

Hành động quỵ tiền của Lí đại nhân đã có tác dụng làm đầu tàu dưới sự cổ tình tán dương của Vệ Đông Li. Đám quan lại quý nhân kia cũng nghiêng hàm bắt đầu chích máu quỵen góp!

Còn nàng nữ cơ áo đỏ bị đám thị vệ lôi đi kia thì đang run rẩy, thần kinh lâm bầm: “Đừng giết ta, đừng giết ta, thịt ta không ngon đâu, không ngon...”

Khổng Tử Viêt vừa bước vào buổi thọ yến liền trông thấy hai gã thị vệ đang kéo nàng nữ cơ áo đỏ ra ngoài.

Hai gã nhác trông thấy cô liền run cả người, buông tay ra vớt nàng nữ cơ kia xuống đất.

Nàng nữ cơ kia mờ mịt ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Khổng Tử Viêt liền rùng mình, sau đó... ôm đầu mình, la hét chói tai: “Đừng, đừng, đừng tới bắt ta mà! Đừng, đừng mà! Ta không muốn chết!”

Khổng Tử Viêt chỉ nàng nữ cơ kia, hỏi hai gã thị vệ, “Chuyện gì thế này?”

Hai gã thị vệ kia biết Khổng Tử Viêt dùng mãnh, cũng biết Vệ Đông Li nuông chiều cô tới mức nào, vì thế bèn nói một lượt rõ hết sự việc.

Khổng Tử Viêt nghe xong liền nhìn nàng nữ cơ coi cô thành Tỏa Hồn Quỷ chỗ địa phủ một cái, sau đó ngẩng đầu cất giọng nói với Vệ Đông Li: “Vương gia, đâu phải năm mới, ăn bánh chèo làm gì?”

Vệ Đông Li thấy nửa gương mặt đỏ chót của cô, không nhịn được nhếch môi lên hỏi: “Theo nàng thì hôm nay nên ăn gì đây?”

Khổng Tử Viêt thấy có cửa, vội cười nịnh hót một cái, nói: “Đã là thọ thần thì đương nhiên phải ăn mì trường thọ.”

Vệ Đông Li vừa ngoác ngón tay ra hiệu bảo Khổng Tử Viêt qua đây, vừa thần nhiên nói: “Thế thì ăn mì trường thọ đi.”

Nàng nữ cơ áo đỏ dờ dẩn cả người, xụi lơ trên mặt đất, chỉ thấy mồ hôi ướt đầm áo váy, toàn thân trên dưới đều mất sức.

Hai gã thị vệ kéo nàng ta ra ngoài, vứt bừa vào trong Tây Uyển, nàng ta mới ý thức được rằng mình vẫn còn sống!

Còn Không Tử Viết ân nhân cứu mạng của nàng ta thì đang bên lén thẹn thùng tới trước mặt Vệ Đông Li, rất tự nhiên ngồi bên tay phải hắn, sau đó liếc mắt đưa tình cười khúc khích với Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li biết cô đang cố tình gây sự, nên cũng không phát cáu mà dịu dàng hỏi: “Ngủ đủ rồi à?”

Không Tử Viết nhếch mép cười, đáp: “Đủ rồi. Hơi đói, nên ngửi mùi thơm chạy qua đây. Nhưng lại sợ mình vừa tỉnh ngủ, sắc mặt không tốt, nên cố thoa thêm một lớp phấn bột nước, Vương gia nhìn xem có đẹp hay không?”

Nói dứt, còn ườn ẹo nháy mắt.

Vệ Đông Li nghiêm túc nhìn cô một lát, sau đó rất phối hợp với cô, tỏ vẻ rất chân thành gật đầu, “Rất đẹp.”

Tiếng hít thở vang lên, người có mặt đều có vẻ mặt cực kì hoảng sợ, nhao nhao thầm nghĩ: Không ngờ không ngờ, hoa ra Vô Song Vương gia không phải không thích mỹ sắc, mà... ánh mắt thường thức đặc biệt khác người! Bội phục, bội phục, thật là bội phục!

Không Tử Viết có khí chất của người điên, thấy đám người kia ồn ào đánh giá mình, cô vội làm vài dáng quái đản, thật đúng với câu... người xấu hay tác quái!

Ngay lúc cô đang vắn vẹo mặt mũi nháy mắt như điên với Vệ Đông Li thì trông thấy Hòa Doanh Tụ đang cầm một tấm áo choàng màu đỏ tươi trong tay, thướt tha trở lại. Tấm áo đó được may cực khéo, trên mặt còn thêu đều hoa văn tinh xảo.

Ả mở tấm áo choàng ra, cười nói ngọt ngào: “Vương gia, đây là tấm áo nô gia may cho Vương gia. Dù đường kim mũi chỉ vụng về, nhưng mong Vương gia hãy nhận tấm lòng của nô gia.”

Vệ Đông Li nheo mắt, gật đầu rồi nhàn nhạt nói một câu, “Có lòng.”

Hòa Doanh Tụ mặt mày mừng rỡ, nhỏ nhẹ nói: “Đêm lạnh như nước, để nô gia choàng lên cho Vương gia.” Nói dứt ả chuẩn bị vòng qua bàn tới sau lưng Vệ Đông Li. Thế nhưng Không Tử Viết lại chằm biếm ngồi ở chỗ của ả, chắn đường đi của ả.

Hòa Doanh Tụ sững sờ, mặt mày trắng bệch, thân mình như một đoá bách hợp lung lay trong mưa gió khiến người ta thương tiếc.

Hai người phụ nữ bốn mắt nhìn nhau, tất cả khán giả đều nín thở cùng xem vở kịch tình cảm bên cạnh Vệ Đông Li.

Dẫu sao thì một núi không thể có hai hồ, cuối cùng thì người phụ nữ đang ngồi bên tay phải Vệ Đông Li mới là nữ chủ nhân tôn quý nhất trong Vương phủ này!

Có lẽ là có suy nghĩ phải thứ tự trước sau, có lẽ là thiên vị với mỹ nhân, nên hầu như tất cả những người có mặt đều cho rằng Không Tử Viết nên đứng dậy, trả lại chỗ cho Hòa Doanh Tụ.

Thế nhưng, trong ánh mắt của đám người kia, Không Tử Viết chẳng buồn nhúc nhích cứ ngồi trên đệm, mặt dày mày dạn không chịu nhường chỗ.

Đám người kia thấy bộ dạng đáng thương của Hòa Doanh Tụ, phần đông đều bất bình cho ả, nhưng ngại dâm uy của Vệ Đông Li nên không thể bộc lộ ra ngoài.

Trong sự im lặng kì quái, Vệ Đông Li phóng túng bất kham cười một tiếng, tay gõ gõ chỗ bên tay trái của mình, ý bảo Hòa Doanh Tụ ngồi xuống.

Hòa Doanh Tụ nở nụ cười trong trẻo, gò má ửng hồng, đôi mắt dập dềnh làn thu thủy, bàn chân hoa sen khẽ vòng qua sau lưng Vệ Đông Li, tự tay choàng áo lên cho hắn. Đáng về ấy thực là dịu dàng hiền hậu.

Không Tử Viết ngồi ở chỗ vốn thuộc về Hòa Doanh Tụ, nghe đám người cao giọng tán thưởng Hòa Doanh Tụ, cô chợt thấy mình thật giống một vai phụ, một vai phụ chiếm vị trí của người khác.

Từ giây phút bước vào tiệc sinh nhật của Hòa Doanh Tụ, Không Tử Viết như rơi vào trong bụi gai, không dám động đậy, không thể nhúc nhích, sợ chỉ động đậy một cái sẽ bị đau!

Cô còn chưa kịp điều chỉnh tâm trạng, cũng không biết rốt cuộc mình là sao nữa, chỉ thấy tất cả suy nghĩ trong đầu đều bị gương mặt kia... oanh tạc vỡ vụn mất rồi! Gương mặt nghiêng nước nghiêng thành đó chính là gương mặt thuộc về Hòa Doanh Tụ!

Gương mặt đó, cô quen thuộc biết bao! Gương mặt đó, chính là gương mặt Vệ Đông Li từng dịch dung cho cô! Gương mặt đó giống như đúc với mặt của Hòa Doanh Tụ, y chang với phiên bản mười năm trước của ả!

Không Tử Viết luôn tự phụ tưởng mình là độc nhất vô nhị trên đời này, ai ngờ hôm nay lại biến thành hàng nhái nhục cười!

Cô vẫn còn nhớ lúc Vệ Đông Li dịch dung cô thành Hòa Doanh Tụ, hắn đã hôn môi cô thế nào, hắn vuốt ve mặt cô ra sao, hắn đã quẩn quýt càn rỡ cô làm sao!

Mà hôm nay, cô lại không biết rốt cuộc Vệ Đông Li đang hôn cô hay là đang hôn Hòa Doanh Tụ mười năm về trước?! Hôn người đàn bà đã cho hắn bú

sữa?!

Nếu người Vệ Đông Li thích là Hòa Doanh Tụ thì sao còn tới trêu chọc cô? Chẳng lẽ cô chỉ là một kẻ làm ấm giường, là đồ chơi cho hân lúc cô đơn ư?!

Ha...thật lố bịch!

Muốn chơi thì cũng phải là Không Tử Viết cô chơi hân! Chưa tới lượt hân chòng ghẹo cô đâu!

Người đàn bà Hòa Doanh Tụ này cô đã nghe đồn từ lâu, hôm nay mới biết trăm nghe không bằng một thấy! Chẳng ngờ lúc Hòa Doanh Tụ nhìn thấy cô chim gáy chiêm tô chim khách, à còn cười dịu dàng như thế, nhu tình mật ý như thế!

Xem ra Hòa Doanh Tụ thật là một kẻ đáng gờm!

Loại đàn bà này rất đáng sợ, à có vẻ dịu dàng vô cùng, biết tri thức hiểu lễ nghĩa, trên thực tế lại là một loài hoa có độc, chuyên môn tới gần bạn bằng vẻ yếu ớt của mình, lúc bạn không đề phòng sẽ nhẹ nhàng chích bạn một cái, khiến bạn chết còn không hiểu mình đã chết thế nào!

Không Tử Viết hít sâu một hơi, rất vui khi hôm nay mình đã tới đây. Cho dù có tự rước lấy nhục thì nói chung thì chuyện này không vô dụng.

Lúc này cô cần nhận rõ vị trí của mình, không thể mất bình tĩnh thì coi như xứng với bản thân rồi.

Phụ nữ thất thân thất ý đều là chuyện nhỏ, điều quan trọng nhất là không thể mất đi trái tim mình!

Cô đã luân hồi mấy kiếp, khiến cô càng nhìn rõ một điều---con người nên yêu bản thân mình thì sẽ không bị tổn thương!

Lúc này bầu không khí trong thọ yến tung bùng sôi nổi biết bao, nhưng cũng không phải vì cô. Cách Vệ Đông Li, Không Tử Viết có thể cảm nhận được ánh mắt thắng lợi của Hòa Doanh Tụ như đang chế giễu cô tự rước nhục vào thân.

Đúng vậy, tự cô trở trái làm lớn, phải làm nhỏ, cũng khó trách Hòa Doanh Tụ vui mừng như thế. Nhưng Không Tử Viết cô không phải người ủng hộ chế độ nhất phu đa thê! Nếu có thể cô muốn hát bài ca ngợi chế độ xã hội nữ tôn!

Trong bầu không khí kì quái, lại có người bắt đầu hiển nghệ.

Hòa Doanh Tụ được đám người kia tặng bốc, đương nhiên muốn đánh đàn.

Tâm trạng Không Tử Viết không vui, không cảm nhận được nghệ thuật của khúc đàn kia. Chỉ biết rằng khi Hòa Doanh Tụ vừa gảy xong liền được tất cả vỗ tay!

Đám người kia thấy Không Tử Viết mặt mày vô cảm, không vỗ tay, cũng không reo hò, vì thế nhao nhao chĩa mũi nhọn vào cô.

Còn chưa đợi lũ người đó mở mồm, Không Tử Viết liền ngược mắt lên nhìn xung quanh, cất cao giọng nói: “Ta biết các người ngồi đây đang muốn ta cũng biểu diễn một tiết mục, sau đó nhìn ta xấu mặt để thỏa mãn tâm lí biến thái của các người. Nhưng ta không làm đấy!”

Nói dứt, cô liền đứng dậy định đi ra ngoài.

Đúng lúc này có một môn khách khá có tài hoa nói: “Cô nương thật chất phác thẳng thắn, tính cách rất thú vị. Chẳng biết tài nghệ có thể khiến người ta nhìn với ánh mắt khác không?”

Không Tử Viết cười nhếch mép, nói: “Người không cần phải dùng lời nói để khích ta. Những cảnh thế này ta đã thấy quen rồi. Bây giờ ta mà ra tay thì rất định sẽ chấn động tứ phía, sau đó lại tự dung lời ra vài kẻ hâm mộ. Hai chữ thôi: VỐ VẤN!”

Đám người kia xôn xao, thi nhau chửi thề Không Tử Viết là đồ không biết xấu hổ!

Không Tử Viết hừ lạnh một tiếng, chẳng buồn ngoảnh đầu liền đi thẳng ra ngoài.

Không Tử Viết không về viện của Vệ Đông Li, mà ngồi trong một đình hóng mát yên tĩnh, ngửa đầu nhìn trăng sáng trên trời, không biết đang nghĩ gì. Hoặc chẳng nghĩ gì, chỉ muốn ngăn người ra mà thôi.

Cô không dễ chịu, lại không muốn thừa nhận nguyên nhân là vì Vệ Đông Li.

Cô không thể chấp nhận được Vệ Đông Li hóa trang cho cô giống với Hòa Doanh Tụ, càng không thể chấp nhận được Vệ Đông Li dạy cô chơi đàn, cũng chẳng qua chỉ để nhìn thấy Hòa Doanh Tụ mười năm về trước từ trên người cô!

Cô không phải cái bóng của người khác, không phải đồ chơi lúc cô đơn cho họ, cô là con gái yêu quý của ông Không, cô là một cá thể độc lập, cô là....Không Tử Viết!

Thế nhưng cô không thể thoát khỏi nỗi thương cảm như hình với bóng, cùng với suy nghĩ bị ruồng bỏ.

Cô nhìn ánh trăng rồi cười gượng, thấy mình hình như đã rơi vào trong bẫy của Vệ Đông Li.

Từ trước tới nay, Vệ Đông Li luôn đứng ở vị trí đạo diễn, chỉ huy cô phải diễn vai một người phụ nữ yêu hấn say đắm. Để đạo diễn vui lòng cô đã cố gắng nhập vai. Kết quả lúc cô đã hăm sâu vào bần thi đạo diễn lại muốn thay nữ chính!

Không Từ Viết cười tự giễu, tự nhắc nhở mình đã đến lúc phải thức tỉnh rồi.

Trải qua luân hồi hết lần này tới lần khác, đối với cô tình yêu đã biến thành một cây kim chôn trong tim, chỉ cần chạm vào liền đau đớn. Nếu rút nó ra thì chắc chắn sẽ phải chết!

Đúng, kết cục cô chờ đợi chính là số mệnh bị người yêu đâm một kiếm xuyên tim. Con mẹ nó chẳng có gì đáng chờ mong nữa!

Cuối cùng thì cô sống vì cái gì đây? Có kẻ thích tranh quyền đoạt lợi, có người khát vọng kiến công lập nghiệp, có người lại nguyện chinh chiến sa trường bảo vệ quốc gia, có người muốn chơi bời trăng gió. Hình như cô chẳng có hứng thú với cái gì, chỉ đang lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi sự xuất hiện của một người.

Rất nhiều lần cô đều tự nhủ người cô đang đợi chính là Thanh Dục Đại Đế!

Song sâu trong tim cô lúc nào cũng cảm thấy, còn một người nữa có thể thay đổi số mệnh của cô, có thể đáng để cô mong ngóng!

Ôi, Không Từ Viết thấy chắc chắn linh hồn cô không được hoàn chỉnh, không thì chẳng thể không có lấy một thú vui nào trên đời thế này được. Giờ cô giống một con rối gỗ, khát khao có một ngày gặp được một người có thể trao cho cô linh hồn!

Không Từ Viết đứng dậy, theo chiều gió cứ đứng mãi.

Hơn một ngàn năm rồi, cô đã luân hồi bao nhiêu kiếp như thế cuối cùng là vì cái gì đây?

Cô ngửa mặt nhìn trời, không biết Vương mẫu nương nương trong thiên cung có đang nhìn cô, nhìn con thần thú bạch hổ đang muốn đoạn tình hay không.

Không Từ Viết đột nhiên dựng ngón giữa lên trời, hung hăng phun ra một chữ “f*ck”!

Đúng lúc này một vật thể to lớn màu đen bất thành linh từ trên trời rơi thẳng về phía Không Từ Viết!

Không Từ Viết nghĩ bụng chết cha, co giò định chạy. Chẳng lẽ Vương mẫu nương nương tức giận nhỏ một cái răng giả ra để dè chết cô sao?

Vật thể kia rơi xuống, sau đó một tay bóp cổ Không Từ Viết, kéo cơ thể đang định chạy của cô về trước ngực gã, khàn khàn dọa dẫm nói: “Không được kêu! Không thì ta bóp chết ngươi!”

Không Từ Viết vội gật đầu, thể hiện mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không muốn chọc giận vị thích khách đại ca kia. Oan có đầu, nợ có chủ, chỉ cần thích khách đại ca không nhằm vào cô thì gì cũng dễ bàn.

Bàn tay bóp cổ cô của thích khách đại ca rất nóng, có vẻ như đang bị sốt cao. Không Từ Viết rất muốn khuyên gã quay về, đợi sức khỏe ổn rồi hãy lại tới hành thích, nhưng nghĩ lại cô vẫn chọn im lặng, không giả tốt bụng làm gì.

Thích khách đại ca ho khò khè hai tiếng, nói: “Ngươi giúp ta tìm người, xong việc ta sẽ thả ngươi đi.”

Không Từ Viết lại gật đầu, bụng thì lại tính toán làm sao để hành động bất ngờ rồi bắt gã lại.

Lúc này hình như thích khách đại ca không chống đỡ nổi nữa liền loạng choạng, Không Từ Viết thấy có cơ hội, lập tức quay người vung tay lên định cào vào mặt thích khách đại ca kia! Thế nhưng lúc cô nhìn rõ mặt mũi của thích khách đại ca, bàn tay đang vung lên lập tức lệch hướng, khẽ lướt qua gò má của thích khách đại ca.

Thích khách đại ca kia mơ màng nhìn Không Từ Viết một cái, sau đó còn chẳng chào hỏi gì đã rầm một tiếng ngã lăn quay ra đất.

Không Từ Viết há hốc mồm, không dám tin mà ngồi xuống, lay lay thích khách đại ca, gọi: “Bách Lí Phượng? Bách Lí Phượng?! Bách Lí Phượng ngươi làm sao thế? Tỉnh lại đi!”

Bách Lí Phượng rên rỉ một tiếng rồi từ từ mở mắt ra. Lúc gã nhìn thấy bóng người trắng lóa trước mặt, gã liền thều gọi một tiếng, “Từ Viết?”

Không Từ Viết sững sờ, lập tức đưa tay ra lắc lắc trước mặt Bách Lí Phượng, sốt ruột hỏi: “Bách Lí Phượng, ngươi làm sao thế? Mắt của ngươi...um...”

Bách Lí Phượng trong nháy mắt ngồi dậy, ôm cô vào lòng, khàn giọng gọi tên cô, “Từ Viết, Từ Viết...”

Dù thế nào Không Từ Viết cũng không ngờ được lại thấy một Bách Lí Phượng nhếch nhác thảm hại thế này!

Y bào của gã đã rách te tua, còn bốc lên mùi chua. Gương mặt trước nay luôn sạch sẽ thoải mái của gã cũng trở nên nhếch nhác vô cùng. Tóc tai rối tung giống một bó gai rối. Trong mắt đầy tơ máu, hình như đã lâu rồi chưa ngủ. Làn môi nứt nẻ, vừa nhìn đã biết dạo này gã hay nổi cáu. Giọng gã như tiếng

chiêng vỡ, đã hoàn toàn lạc giọng. Hôm nay nếu không phải cô quay người lại nhìn thấy đôi mắt trắng lười liềm của gã, thì chỉ qua giọng nói và mùi vị cô thật sự không thể nào phân biệt được thích khách đại ca đang bóp cổ cô, chính là Bách Lí Phụng hãm hờ kia!

Bách Lí Phụng cứ một mực gọi tên Không Tử Viết, giọng nói ấy không êm tai, nhưng từng tiếng một đều đi vào lòng Không Tử Viết.

Nước mắt cô tràn ra khỏi hốc mắt, cuối cùng rơi tí tách trên ngực Bách Lí Phụng.

Lúc này Không Tử Viết vừa tự trách vừa cảm động. Cô tự trách thậm chí mình không phải con người, để tránh phiền phức mà đã vứt bỏ Bách Lí Phụng vô tội nhất đi! Cô cảm động vì Bách Lí Phụng cứ thôi lời nhếch nhác như vậy mà đuổi theo cô, để cô biết rằng trên đời này vẫn còn một người có thể vì cô mà bất chấp tất cả!

Bách Lí Phụng phát giác ra sự bất thường của cô, gã vội nâng cầm cô lên, nhìn vào gương mặt đỏ au của cô, căng thẳng hỏi: “Sao nàng lại khóc thế?”

Thấy Không Tử Viết không nói, gã vội lau nước mắt cho cô bằng vạt áo te tua của mình. Lau mãi rồi Bách Lí Phụng hình như nhớ ra điều gì, vội rút tay áo về, đỏ bừng mặt, hơi mắt tự nhiên thì thào: “Tay áo hần là rất bẩn, sợ là lau không sạch được.”

Không Tử Viết nắm chặt lấy tay Bách Lí Phụng, lại sốt ruột hỏi: “Cuối cùng thì mất nguoi làm sao thế?”

Bách Lí Phụng chớp đôi mắt hay cười, thần nhiên đáp: “Không sao, ta vội đi tìm nàng, bị phát nhiệt. Uống thuốc xong sẽ khỏi thôi.” Sau đó cười một cái rồi ba hoa, “Này, sau khi thấy nàng mất ta càng lúc càng rõ hơn thì phải. Tử Viết, nàng đừng khóc nữa. Không thì lúc ta nhìn rõ rồi sẽ bị đôi mắt cá vàng của nàng dọa mất.”

Không Tử Viết phì cười một tiếng, dịu dàng nói: “Bách Lí Phụng, cảm ơn nguoi...” cô nghiêng người về trước rồi hôn lên khóe môi gã.

Bách Lí Phụng rung mình, sau đó thì rơi vào trạng thái ngẩn ngơ. Mãi sau gã mới sờ khóe môi mình, ngốc nghếch hỏi: “Tử Viết, nàng vừa hôn ta sao?”

Không Tử Viết ngăn ngăn nước mắt, đưa tay ra ôm chặt Bách Lí Phụng, khe khẽ gật đầu, “Ừ.”

Bách Lí Phụng nhìn gương mặt của cô càng lúc càng rõ nét, gã hít thở hơi dồn dập, không khỏi xiết chặt cánh tay muốn hôn môi Không Tử Viết. Kết quả, một giây trước gã định hôn Không Tử Viết đột nhiên dừng lại, tay che miệng mình, đỏ mặt, quay đầu đi nói: “Ta... mấy hôm rồi ta chưa tắm rửa, đợi ta tắm rửa sạch sẽ rồi sẽ cho nàng hôn.”

Không Tử Viết dờ khóc dờ cười, không biết nói gì hơn. Cái tên Bách Lí Phụng này, khả năng đổi trắng thay đen của gã mãi mãi mạnh như thế. Rõ ràng là gã muốn hôn cô, nhưng lại... thôi, chỉ cần người muốn hôn cô là Bách Lí Phụng, cô cũng không thêm so đo gã nói những gì.

Bách Lí Phụng thấy Không Tử Viết không phản bác lại lời mình, lòng gã mừng rỡ, lập tức kéo Không Tử Viết đứng dậy, rồi nói: “Tử Viết, chúng ta đi!” đôi mắt trắng lười liềm cong cong, cánh tay vòng qua ôm eo cô định bay ra ngoài bức tường.

Đúng lúc này, hai tiếng vỗ tay đều đều vang lên trong bóng đêm. Âm thanh ấy cực kì châm chọc trong tai người khác.

Vệ Đông Li rào bước đi ra từ trong bóng đêm. Mỗi bên trái phải đều có bốn thị vệ võ nghệ cao cường. Tám người này đôi mắt sáng ngời có thần, hơi thở dài, huyết thái dương nhô lên, bước chân có vẻ nặng nề nhưng lại không hề có tiếng, chính là cao thủ hạng nhất hạng nhì trong giang hồ.

Khóe môi Vệ Đông Li treo một nụ cười câu hồn đoạt phách, trong giọng hần có một thứ cảm xúc kích động quái đản, hần nói: “Bách Lí Phụng, nguoi nửa đêm lên vào phủ, không tặng lễ vật ra mắt thì thôi, sao còn muốn mang nha đầu thông phòng của bản vương đi hả?”

Không Tử Viết nghẹn thở, thấy tức ngực vô cùng! Cô biết Vệ Đông Li chưa nhìn cô lấy một cái, cô biết Vệ Đông Li có ý sỉ nhục cô là nha đầu thông phòng, chứ cô là đồ vứt đi! Cô biết tuy Vệ Đông Li đang cười nói thần nhiên, nhưng thực tế đang giận sôi gan, cô biết Vệ Đông Li muốn giết cả Bách Lí Phụng và cô, muốn uống cạn máu của bọn họ, muốn gặm cắn thịt của bọn họ! Không Tử Viết không biết diễn tả cảm giác lúc này thế nào, chỉ thấy như đang bị người ta bóp cổ!

Bách Lí Phụng khịt mũi nói: “Vệ Đông Li, nguoi đúng là đồ không biết xấu hổ! Tử Viết đã đồng ý lấy ta rồi cùng ta đi khắp bốn biển từ lâu, sao có thể biến thành nha đầu thông phòng của nguoi được?”

Không Tử Viết lập tức quay đầu lại nhìn Bách Lí Phụng, không biết mình đồng ý chuyện “trọng đại” thế này với hần bao giờ.

Bách Lí Phụng nhếch mép cười với cô, khóe môi khô không khóc từ từ chảy ra một dòng máu đỏ thẫm, rất giống nốt chu sa trên trán cô.

Trái tim cô run rẩy, mũi cay cay, cúi đầu mắng một tiếng “đồ ngốc”, rồi đưa tay lên khẽ lau hàng máu ấy đi.

Bách Lí Phụng mặt mày vui vẻ, nhìn vào mắt cô thâm tình, thật là hương nồng khó phai.

Vệ Đông Li thấy cảnh tượng như thế, sắc mặt hần thay đổi tức thì, cả người toát ra một hơi thở như tới từ địa ngục Tu La.

Gió đêm thoảng qua lay động mái tóc đen như mực của hần, lướt qua tấm áo choàng đỏ thẫm như máu.

Dây thần kinh nhạy cảm của Không Tử Viết đột nhiên hoạt động. Cô quay đầu nhìn Vệ Đông Li, chợt phát hiện ra đôi mắt phiếm màu xanh không tước của Vệ Đông Li đang dần biến thành màu đỏ tím! Đã vậy màu đỏ tím kia cũng đang chuyển sang màu đỏ thẫm! Màu sắc ấy kì dị không diễn tả được,

vừa giống nước biển bị nhuộm đỏ, lại giống mây đỏ chôn địa ngục, vừa chứa sức mạnh vô tận vừa yếu ớt như lưu ly không chịu nổi một kích!

Khổng Tử Viết có thể cảm nhận được Vệ Đông Li đang đấu tranh, hình như hắn đang muốn kiềm nén gì đó. Khổng Tử Viết có thể cảm nhận sự phẫn nộ của Vệ Đông Li, hình như hắn đang muốn xé toang mọi thứ!

Một Vệ Đông Li thế này khiến cô cảm thấy vừa hoảng sợ vừa quen thuộc, thậm chí trong lòng còn hơi thích thú.

Bách Lí Phụng thấy Vệ Đông Li khác thường, gã vội ôm eo Khổng Tử Viết muốn mang cô đi.

Tám cao thủ sau lưng Vệ Đông Li cùng xông lên bao vây Bách Lí Phụng và Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết biết bản lĩnh của Bách Lí Phụng, vì thế nhỏ giọng nói với gã: “Người đi trước. Ta sẽ tự nghĩ cách ra ngoài hội hợp với người.”

Bách Lí Phụng không chịu, rất nghiêm túc nói: “Hôm nay ta nhất định phải mang nàng đi!”

Khổng Tử Viết biết rõ sự ghê gớm của “diệt ảnh tiễn” của Vệ Đông Li, cô nôn nóng không kiềm được quát: “Người thế này thì làm sao mang ta đi được?! Mau đi đi, tìm chỗ nghỉ ngơi đi!”

Bách Lí Phụng xiết chặt tay cô, thái độ cứng rắn: “Không! Hôm nay không mang nàng đi thì ngày mai nàng lại chạy mất dạng, ta biết tìm nàng ở đâu?” Nói dứt lời đột nhiên ra tay quật ngã một thị vệ!

Những gã thị vệ khác cả kinh, không dám khinh thường Bách Lí Phụng nữa, bèn cùng lên tinh thần dốc toàn lực đánh!

Mấy ngày nay để nhanh chóng tìm được Khổng Tử Viết, Bách Lí Phụng đã không ngại cực khổ trèo đèo lội suối. Dọc đường chẳng những bị ám vệ của Vệ Đông Li phải đi truy sát, còn vì nhớ nhung Khổng Tử Viết mà ốm nặng một trận. Tuy Bách Lí Phụng luôn tự khoe mình là nhân sĩ giang hồ, nhưng từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ phải khổ cực như thế này. Lúc này nếu không dựa vào niềm tin để chống chọi thì gã đã gục lâu rồi.

Cho dù như thế, Bách Lí Phụng cũng không hổ là kì tài võ học, sức bật của cơ thể và nội lực hùng hậu đều không thể coi thường.

Sau vài hiệp, dù Bách Lí Phụng và Khổng Tử Viết bị bọn thị vệ cường ép tách ra, nhưng gã vẫn đánh gục được bốn tên liên tiếp để mở một con đường máu!

Bách Lí Phụng dù lợi hại, nhưng dẫu sao cũng chỉ có một mình, gã chỉ hơi không chú ý liền bị người khác đập một chưởng gãy mất hai cái xương sườn, một số gân mạch bị tổn thương.

Bách Lí Phụng nôn ra một ngụm máu tươi, bắn tung tóe trên mặt đất đen sì tạo thành một đóa hồng mai nhìn mà ghê người.

Khổng Tử Viết gào một tiếng, một chưởng đẩy tên thị vệ đang chặn trước mặt cô ra, chạy tới chỗ Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng nắm chặt lấy tay cô, nhanh chân định chạy ra ngoài cổng vòm, “Ta nhất định có thể mang nàng ra ngoài!”

Khổng Tử Viết gạt đầu, cắn môi dưới, nói to: “Được! Ta và người...”

“Khổng Tử Viết!” Vệ Đông Li đột nhiên hét to một tiếng, âm thanh ấy như lấy đao kiếm bổ đôi bức tường đồng, có một sức mạnh và khí thế được ăn cả ngã về không, cùng với... sự yếu đuối không thể nào che giấu.

Khổng Tử Viết ghen tở, cả người cứng đờ ngay tại chỗ.

Vệ Đông Li nhảy lên chặn đường đi của cô và Bách Lí Phụng. Thanh trường kiếm trong tay hắn run run như một con ngân long tàn bạo nhảy múa điên cuồng trong đêm đen. Những nơi con ngân long đi qua đều tràn ngập máu tanh, sau tiếng kêu rên liên tục có đầu người rơi xuống đất!

Cái đầu người máu me đó rơi xuống đất lăn lông lốc tới bên chân Khổng Tử Viết. Cô bắt đầu không khống chế được run lấy bầy, theo bản năng đỡ Bách Lí Phụng lùi sau một bước.

Vệ Đông Li cũng lập tức tiến lên một bước, luôn giữ khoảng cách ba bước với cô.

Đáy mắt Khổng Tử Viết xẹt qua nỗi hoảng sợ, cô không dám tin rằng Vệ Đông Li lại tự dung giết thị vệ của hắn!

Cô biết Vệ Đông Li muốn giết Bách Lí Phụng! Nhưng trước một khắc lướt qua cổ họng Bách Lí Phụng, tự dung chuyển hướng kiếm trút giận giết thị vệ của chính hắn!

Khổng Tử Viết nhìn đôi mắt đang tuôn ra những ánh sáng đỏ, chỉ thấy cả người phát lạnh, thậm chí cả linh hồn cũng đang sợ hãi phát run.

Người này là ác ma! Một ác ma khát máu!

Khổng Tử Viết run rẩy lùi lại sau một bước.

Vệ Đông Li vẫn theo sát tiến lên một bước. Không nhiều không ít, giữa bọn họ luôn là khoảng cách ba bước chân.

Trong bóng đêm, Vệ Đông Li cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài trắng nõn của hắn, lật đi lật lại nhìn mãi cho tới khi hắn chắc chắn trên tay không dính một chút máu nào, hắn mới từ từ nhếch khóe môi lên nở một nụ ki dị khiến người rợn tóc gáy.

Không Tử Viết sợ hãi, mắt đầy đê phòng nhìn chăm chăm hắn, chỉ thấy ngón tay hắn chỉ vào mình rồi chỉ tới vị trí giữa hai người.

Bách Lí Phượng xiết chặt tay cô, chỉ lo cô sẽ bị Vệ Đông Li kéo qua đó.

Ánh trăng chênh chênh, thời gian tích tắc trôi qua, bóng người xung quanh xao động, vô số cung tiễn thủ đang chuẩn bị phóng tên. Vệ Đông Li như một bức tượng băng băng không nhúc nhích đứng trước cổng vòm, chìa một bàn tay khát khao được đáp lại.

Cơ thể Không Tử Viết run lẩy bẩy như đang đứng trước lựa chọn sống chết.

Cô thấy Vệ Đông Li neho lại, liền lập tức đê phòng, chỉ sợ hắn đánh lên Bách Lí Phượng!

Thế nhưng Vệ Đông Li chỉ chia tay xa hơn một chút, để tới nơi Không Tử Viết có thể chạm tới được. Chỉ cần... chỉ cần cô đưa tay ra là có thể chạm vào ngón tay hắn.

Không Tử Viết không hiểu sao Vệ Đông Li lại kiên trì đến thế, thậm chí... không tiếc nhường nhịn nhiều lần để tới gần cô. Nếu hắn chỉ muốn giữ lại thể thân của Hòa Doanh Tụ, vậy thì cách làm không khiến người ta khó hiểu. Dẫu sao trên người cô chẳng có chỗ nào giống Hòa Doanh Tụ. Và lại chính chủ Hòa Doanh Tụ vẫn còn sống sờ sờ chưa chết trong Vương phủ này kia mà.

Cô không hiểu Vệ Đông Li, từ trước tới nay vẫn không hiểu hắn. Cảm giác cho cô biết tất cả những gì hắn làm đều là vì hắn để ý cô, hắn muốn giữ cô lại, muốn có được cô thật sự! Nhưng lí trí lại bảo cô không thể tin Vệ Đông Li, không thể tin người đàn ông khát máu này, không thể tin người đàn ông quan tâm Hòa Doanh Tụ như thế được!

Thế nhưng không hiểu sao, khoảnh khắc Vệ Đông Li lại chia tay ra với cô một lần nữa, cô đột nhiên có cảm giác đau lòng.

Có lẽ Vệ Đông Li cũng giống cô, cũng đang tìm kiếm chân tướng cuộc đời trong mê mang, tìm kiếm tình yêu trong ngò vực.

Không Tử Viết từ từ nhắm mắt lại, thấm lau đi nước mắt. Cô đưa bàn tay lạnh như băng dựa vào cảm giác đặt vào trong tay Vệ Đông Li. Không Tử Viết biết nếu hôm nay cô dám đi cùng Bách Lí Phượng thì giữa bọn họ nhất định sẽ có một bên nằm trong vũng máu. Cho dù là ai ngã xuống thì cô cũng không muốn nhìn thấy.

Đầu ngón tay chạm nhau, trong nháy mắt ngón tay bị Vệ Đông Li tóm chặt lấy nhưng muốn bóp nát xương cô!

Bách Lí Phượng nôn nóng định đưa tay ra đoạt bàn tay kia của cô về.

Đúng lúc này Vệ Đông Li cũng ra tay định cướp nốt bàn tay còn lại của Không Tử Viết đang được Bách Lí Phượng nắm chặt kia.

Không Tử Viết đột nhiên mở choàng mắt, đứng giữa hai người đàn ông đang chuẩn bị dùng bạo lực giải quyết vấn đề, cô lạnh lùng quát: “Dừng tay!” Sau đó quay người nói với Vệ Đông Li, “Thả gã đi đi. Đây là chuyện giữa chúng ta, đừng để người khác nhúng tay vào.” Lúc nói câu này, Không Tử Viết chắc ăn năm phần có thể khiến Vệ Đông Li thả Bách Lí Phượng đi. Dẫu sao thì sau khi cô đặt tay vào lòng bàn tay Vệ Đông Li rồi mới đưa ra yêu cầu này. Nếu đưa ra yêu cầu trước thì có ý uy hiếp, chẳng khác gì đã đụng vào vảy ngược của Vệ Đông Li.

Quả nhiên, đôi mắt dần trở lại bình thường của Vệ Đông Li cứ nhìn cô chăm chú, cũng không hề ra lệnh cho đám thị vệ ẩn thân xung quanh bắn “diệt ảnh tiễn”.

Không Tử Viết lại nói tiếp, gọi một tiếng “Đông Li...”

Vệ Đông Li dùng sức một cái kéo cô vào lòng hắn, ngang ngược xiết chặt vòng tay quấn quanh eo cô.

Không Tử Viết nhin đau, quay đầu lại tỏ vẻ thoải mái nói với Bách Lí Phượng, “Người nói người tới thăm ta sao không đi cửa chính? Nửa đêm canh ba rồi dễ làm người ta hiểu lầm người là phi tặc lắm không? Được rồi, hôm nay muộn rồi, sáng mai ta mời người ăn cơm coi như tẩy trần cho người vậy.”

Trong mắt Bách Lí Phượng xẹt qua nỗi đau đớn như còn muốn nói gì đó.

Không Tử Viết thì phì cười một tiếng, đùa cợt: “Được rồi, người đừng nói nữa, nhìn miệng người bị khô nè kia. Ôn chuyện cũng thì chúng ta gặp nhau hãy nói.” Cô quay đầu, lắc lắc cánh tay Vệ Đông Li, “Chàng tìm một nhà trọ tốt để Bách Lí Phượng nghỉ ngơi đi.” Câu này rất khéo, vài ba lời liền xiềng xích Vệ Đông Li lại, để hắn không thể dễ dàng ra tay với Bách Lí Phượng. Suy cho cùng Không Tử Viết cũng đã giao Bách Lí Phượng vào trong tay hắn, nếu Bách Lí Phượng xảy ra chuyện gì thì Vệ Đông Li chính là người đầu tiên không thoát khỏi liên can!

Chương 40: Ân khế ước hôn làm chứng

Một cuộc chia cách như đông tố, Bách Li Phụng được mời ra khỏi Vương phủ, Không Tử Viêt bị kéo vào phòng Vệ Đông Li.

Không Tử Viêt rất căng thẳng, nhưng mặt thì vẫn thản nhiên như thường.

Vệ Đông Li cũng như người chẳng có chuyện gì xảy ra, lại lặp lại những hành động trước khi đi ngủ--đi tắm rồi lên giường ngủ.

Không Tử Viêt cẩn thận quan sát hần, thấy hần không nói gì ra thì chẳng có bất thường gì quá lớn. Trái tim này của cô cuối cùng cũng trở lại trong ngực, đợi đến lúc Vệ Đông Li tự xưng “xác chết vùng dậy” thì cô lại lấy ra đấu với hần!

Dù cô rất không mong Vệ Đông Li bày tỏ sự phẫn nộ của hần, chỉ là cô sinh ngột ngạt, dựa theo những gì cô biết về Vệ Đông Li, chắc chắn hần đang âm mưu gì đó chuẩn bị dụ cô vào tròng, sau đó...tàn nhẫn đâm dọ cô!

Xin hãy tin cô tuyệt đối không bị chứng ảo tưởng bị hại! Xin hãy tin rằng thẳng thắn Vệ Đông Li kia tuyệt đối không phải hạng lương thiện! Xin hãy tin cô đã chán phỏng đoán suy nghĩ của Vệ Đông Li, mà thực ra cô đang tưởng tượng về thảm kịch cái chết của mình!

Thôi, kệ nó vậy! Cùng lắm thì chết chứ gì! Số lần cô chết trong tay hần còn ít sao?

Nghĩ đến đây, Không Tử Viêt đặt mông lên giường, quăng giày ra, sau đó rầm một tiếng nằm trên giường, kéo chăn trên người Vệ Đông Li qua đắp lên người mình, sau đó lăn quay ra ngủ!

Trong bóng tối, Vệ Đông Li từ từ mở mắt ra, nhìn người cuộn trong chăn bên cạnh mình tới khi trời sáng.

Giữa trưa, Không Tử Viêt thò đầu ra khỏi chăn, lên lút quan sát Vệ Đông Li. Chỉ thấy hần nhắm chặt đôi mắt, hơi thở đều đều, có vẻ ngủ rất ngon.

Ánh mặt trời giữa trưa khê chiếu vào trong phòng, hất lên mặt Vệ Đông Li, khiến hần có vẻ giống một tinh linh tuyệt sắc sống giữa bông hoa, rất yên tĩnh, rất dịu dàng, dường như chỉ cần lấp thêm một đôi cánh thì hần có thể bay lượn hát ca giữa hoa cỏ vậy.

Không Tử Viêt bất tri bất giác bật cười, cô cảm thấy Vệ Đông Li đúng là một con người mâu thuẫn.

Ban đêm hần giống ác ma. Ban ngày hần giống thiên sứ.

Giữa bọn họ luôn vì một số chuyện nhỏ mà khai chiến! Mỗi lần đánh nhau, bọn họ chỉ ước có thể hạ đối phương bằng một chiêu, sau đó ép đối phương phải quỳ dưới chân mình, rồi hưởng thụ giây phút đó.

Vệ Đông Li lúc nào cũng tuyên bố quyền chiếm hữu của hần với cô, muốn cô phục tùng hần, thề sẽ trung thành với hần, mãi mãi không được rời xa hần. Nhưng hề cô có làm điều gì khác lạ, hần nhất định sẽ ra tay chinh cô đến chết!

Thế nhưng điều kì lạ là, trải qua chuyện như tối hôm qua, Vệ Đông Li chẳng hành hạ, thuần hóa, đánh roi cô, mà lại lựa chọn im lặng. Sự im lặng này khiến người ta thấy khủng bố vô cùng!

Nếu cho Không Tử Viêt nói, cô thà rằng Vệ Đông Li cầm cái bàn ủi quơ quờ trước mặt cô còn hơn đối diện với một Vệ Đông Li im lặng như vàng thê này!

Vệ Đông Li ơi là Vệ Đông Li, ít ra thì người cũng phản ứng một tí có được không? Cô sắp bỏ trốn cùng Bách Li Phụng rồi, sao người còn bình thản như thế hả? Phải biết đây chính là một sự phản bội trắng trợn đó!

Ồ...không phải, cô và Vệ Đông Li chẳng qua là “quan hệ xác thịt đơn thuần”, gì mà phản bội chứ? Hần không cho cô một tờ giấy hôn ước, cô cũng không bao nuôi hần, hai người “rất là trong sáng” mà!

Và lại, nếu bảo phản bội thì cũng là Vệ Đông Li phản bội tình cảm giữa bọn họ trước! Hần coi cô thành vật thay thế mà!

Ồ...giữa bọn họ có tình cảm à?

Không Tử Viêt tự làm mình chóng cả mặt.

Cô lắc lắc đầu, ngồi dậy, chuẩn bị xuống giường đi rửa mặt.

Tự xưng một cánh tay vươn ra tóm chặt lấy cổ tay Không Tử Viêt, kéo cô trở lại giường, sau đó không nói gì hôn lấy hôn để.

Không Tử Viêt ú ớ muốn né tránh, nước bọt trong suốt chảy xuống từ khóe môi cô tạo thành ánh sáng bóng loáng hấp dẫn.

Vệ Đông Li cuộn lấy lưỡi cô, cắn xé nó!

Không Từ Viết vùng vẫy cánh tay, cố giãy dụa ngồi dậy.

Vệ Đông Li đè chặt hai tay cô lại, tấn công cô như dã thú hung mãnh.

Nỗi đau đớn khi dị vật đưa vào, rồi va chạm tạo ra khoái cảm và sung sướng, cảm giác phức tạp như cơn sóng lớn cuốn đi tất cả giác quan của Không Từ Viết.

Xong việc, Không Từ Viết ngẩng đầu nhìn ra bầu trời đã tối, chỉ cảm thấy cái mạng nhỏ của mình sắp đứt đến nơi rồi. Cô bây giờ, đừng nói là đi thăm Bách Lí Phụng mà muốn nhắc ngón út lên cũng chẳng có sức.

Không Từ Viết cúi đầu nhìn những vết hôn bầm tím trên người mình, sau đó ai oán nhìn Vệ Đông Li một cái.

Vệ Đông Li hình như không nhìn thấy ánh mắt ai oán của cô, chỉ khẽ rũ mắt xuống, bế cô dậy, cùng ngâm mình trong dòng nước nóng, im lặng rửa sạch những vết hoan ái trên cơ thể hai người.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Vệ Đông Li lại im lặng bế Không Từ Viết ra khỏi hồ tắm, tự tay lau nước trên mình cho cô, sau đó lại bế cô tới trước gương trang điểm, cầm lược gỡ lên chải mái tóc xoắn trắng bạc cho cô.

Hai người không mặc quần áo, trong gương hiện ra dáng vẻ hoàn toàn trần trụi.

Không Từ Viết đã nhìn quen Vệ Đông Li trần thể, nhưng chưa nhìn thấy dáng vẻ khóa thân của hai người qua gương như thế này bao giờ.

Trong gương, cô gái hơi hé môi, mắt sáng long lanh, mái tóc xoắn trắng bạc đổ xuống như thác nước, hơi rối đổ trên cơ thể đầy đặn, có cảm giác xinh đẹp mỹ miều khó nói thành lời.

Trong gương, cơ thể người đàn ông thon dài, cân đối, đôi mắt đan phượng dâng lên ánh sáng xanh lam không tước, ngón tay sạch sẽ xuyên qua mái tóc tơ trắng bạc của cô gái, cử chỉ ấy không tới mức dịu dàng, nhưng rất nghiêm túc, rất chăm chú.

Tình cảnh này khiến Không Từ Viết nhớ tới lần đầu tiên hai người cùng soi gương. Lúc ấy hai người mặc bộ quần áo đồ tắm như một đôi tân nhân vui vẻ. Chẳng qua lúc ấy khuôn mặt trong gương không phải Không Từ Viết cô, mà là...Hòa Doanh Tự.

Nghĩ đến đây, Không Từ Viết thấy tim mình lạnh lẽo, thân thể không khỏi run rẩy.

Cô từ từ nhắm mắt lại, không nhìn bóng người trong gương nữa. Có lẽ cô chỉ không dám nhìn trái tim mình, không dám tin rằng mình lại để tâm đến thế!

Thực ra, cô luôn chờ Vệ Đông Li mở miệng, chờ xem hắn nói những gì, chờ xem kết cục của hai người. Song từ tối qua đến giờ Vệ Đông Li chưa từng nói một câu nào, cũng không phát ra âm thanh nào cả. Cho dù lúc cao trào hoan ái, hắn cũng chỉ cắn lấy xương quai xanh của cô, không để mình phát ra một chút tiếng động.

Sự thật là Vệ Đông Li lại đang chờ Không Từ Viết mở miệng nói trước. Hắn đang đợi, đợi Không Từ Viết mở miệng nói với hắn gì đó, để trái tim hắn có thể không lạnh giá đến thế này, để sau khi hắn điên cuồng muốn cô, có thể ngủ ngon được.

Hai người đều rơi vào trong một vòng tròn kì lạ, ai cũng không thể dễ dàng đi ra, can đảm bước vào thế giới của đối phương để nói rõ ràng mọi chuyện!

Trong không khí lạnh như tờ, chỉ còn có tiếng lược gỡ cạo qua mái tóc tơ. Âm thanh ấy rin rít như tiếng của một con rắn độc đang thè lưỡi, khiến người ta dựng cả tóc gáy.

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ chỉ trong nháy mắt, cũng có lẽ đã qua một ngày, cửa sổ đột nhiên bị gió đẩy ra, hai cơ thể trần trụi đều khẽ run rẩy.

Sau đó cả hai cùng hắt hơi phá vỡ bầu không khí im lặng giả tạo.

Không Từ Viết nhìn Vệ Đông Li đang khịt mũi, chợt không kìm được bật cười ha hả. Cô cười nghiêng ngả suýt nữa thì trượt khỏi ghế rơi xuống đất.

Vệ Đông Li lạnh lùng nhìn cô một cái, khóe môi lạnh lẽo cong cong như trăng lưỡi liềm.

Không ai nhắc tới chuyện xảy ra tối qua, dường như giữa hai người vẫn chưa từng có rào trở gì cả.

Không Từ Viết bảo đối, Vệ Đông Li sai người mang một con lợn sữa quay vào; Không Từ Viết bảo khát, Vệ Đông Li sai người khiêng hai vại rượu trái cây tới; Không Từ Viết bảo muốn đi thăm Bách Lí Phụng, Vệ Đông Li lại cười khẩy, hỏi cô: “Nàng muốn nhìn thấy một Bách Lí Phụng cụt tay, hay một Bách Lí Phụng cụt hai chân đây?”

Nhìn đi, nhìn mà xem, cuối cùng thì chiến tranh cũng bùng nổ.

Không Từ Viết phát cáu, xông vào hắn, cắn xé môi hắn!

Đúng lúc này ngoài cửa có một trận ầm ĩ loáng thoáng có thể nghe thấy có người đang cao giọng gọi tên Không Từ Viết.

Không Tử Viết khựng lại, khẽ đẩy Vệ Đông Li trước mặt ra. Vệ Đông Li đột nhiên xiết chặt hai cánh tay bế Không Tử Viết lên bàn, tách hai chân cô ra, hung hãn đi vào cơ thể cô!

Ngoài cửa tiếng gọi của Bách Lí Phụng cùng tiếng đánh nhau càng lúc càng gần, Không Tử Viết căng thẳng đến nỗi cả người co rúm lại, cô bặm chặt môi, từ chối nụ hôn của Vệ Đông Li. Vệ Đông Li thì vui đầu chỗ cổ cô, dùng răng khi nặng khi nhẹ gặm cắn da thịt cô.

Lúc Bách Lí Phụng tìm được tới trước cửa phòng Vệ Đông Li, tiếng binh khí va chạm, tiếng vật nặng rơi xuống, tiếng kêu rên đau đớn của Không Tử Viết và tiếng ngậm nga khản đặc của Vệ Đông Li dường như cùng vang lên một lúc.

Sau đó, một giây sau, cả thế giới như rơi vào trong sự vắng lặng chưa từng có. Sự ồn ào một giây trước đó giống như chưa từng xuất hiện.

Không Tử Viết thấy trái tim mình như ngừng đập mấy giây, sau đó đột nhiên bắt đầu đập như điên. Thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng tim đập trong lồng ngực rất nặng nề!

Tiếng đánh nhau ngoài kia cũng dừng vài giây, sau đó lại vang lên. Tiếp đó mọi thứ lại yên tĩnh trở lại.

Chẳng bao lâu sau, Tiêu Doãn ngoài cửa bấm báo: “Chủ tử, trong cung có người tới mời chủ tử vào cung nghị sự.”

Vệ Đông Li rời khỏi cơ thể Không Tử Viết, tự mình mặc quần áo, sau đó chẳng buồn ngoảnh đầu đi thẳng ra ngoài, đóng cửa lại, để lại không khí tràn ngập mùi hoan ái trong phòng.

Không Tử Viết nằm trên bàn, ngửa đầu nhìn trần nhà, cười cay đắng cho tới khi cơ thể và trái tim cùng trở nên lạnh lẽo, cô mới cứng đờ bò xuống bàn. Cô rửa mặt qua loa, mặc áo váy xong rồi đẩy cửa ra, dựa mình vào khung cửa, nhìn không chớp mắt Tiêu Doãn đang trông cửa ngoài cửa.

Tiêu Doãn bị cô nhìn chăm chăm đến nỗi hần thấy không thoải mái, hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Cô nương có thể đi dạo trong Đông Uyển.”

Không Tử Viết nhếch mép, nở một nụ cười hờ, sau đó giũ vạt áo, ra khỏi phòng, ngồi lên cái xích đu trong vườn.

Tiêu Doãn biết Không Tử Viết không dễ ở chung, vừa thầm khóc thét vừa sai người mang đủ thứ đồ ăn vặt lên, không dám thờ ơ với vị tổ tông này!

Không Tử Viết vừa cắn hạt dưa, vừa nói với Tiêu Doãn: “Người đi gọi tất cả thị vệ canh gác ở đây tới, ta có lời muốn nói.”

Tiêu Doãn bất chấp khó khăn, gạt đầu, giơ tay trái lên làm động tác chấp tay.

Trong nháy mắt, hai mươi gã thị vệ xuất hiện trước mặt Không Tử Viết.

Không Tử Viết uống một hớp trà xong rồi mới chậm rãi mở miệng nói: “Mọi người trông cũng nhàn rồi nhỉ, chỉ bằng hoạt động gân cốt chút đi. Các người thể hiện tốt thì ta sẽ bấm báo với Vương gia, ban thưởng cho các người. Nếu thể hiện không tốt thì Vương phủ cũng không phải chôn nuôi những kẻ nhàn rồi!” Dứt lời liền ra hiệu bảo Tiêu Doãn sắp xếp cho đám người so chiêu.

Tiêu Doãn là kẻ suy nghĩ nhanh nhẹn, đương nhiên hiểu ý của Không Tử Viết, cô đang thay đổi cách để hành hạ bọn họ, không cho bọn họ có tinh thần nhìn chăm chăm mọi hành động của cô. Thực ra bọn họ rất muốn nói với Không Tử Viết rằng, cho dù cô có luyện bọn họ thành tàn phế thì bọn họ cũng phải nhìn cô chăm chăm, không thì... chủ tử nhất định sẽ biến bọn họ thành tàn phế chính hiệu!

Tiêu Doãn mặt mày vô cảm nhận nhiệm vụ, sau đó ra hiệu cho đám thị vệ cùng luyện tập trong vườn.

Trong chốc lát cả Đông Uyển trở nên ồn ào vô cùng. Chốc chốc lại có tiếng rên rỉ của đám thị vệ cùng với tiếng gào thét hưng phấn của một cô gái đang chỉ tay năm ngón.

Trăng đã treo cao, Vệ Đông Li về phủ, “ồn ào” bên này của Không Tử Viết cuối cùng cũng kết thúc. Bọn thị vệ nằm ngay đơ, vừa mệt vừa đói vừa mất sức, cứ phải gọi là khổ không nói nổi thành lời.

Tiêu Doãn bấm chuyện này cho Vệ Đông Li nghe, Vệ Đông Li cũng chỉ thản nhiên nói một câu, “Tùy nàng ấy.”

Cứ thế hai ngày nữa, Bách Lí Phụng lại “viếng thăm” Vương phủ của Vệ Đông Li một lần nữa. Gã đứng trên nóc nhà cao nhất, gào lên: “Vệ Đông Li, người cướp nương tử của ta, đồ đệ tiện vô si!”

Không Tử Viết nghe xong, suýt nữa thì trào nước mắt.

Ngày thứ ba, Bách Lí Phụng lại “viếng thăm”, đứng lên một thân cây, gào lên: “Vệ Đông Li, người bá chiếm nương tử của ta, người sẽ không được chết tử tế!”

Ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu, ngày nào Bách Lí Phụng cũng đa dạng hóa các câu chửi rủa, khiến lòng người hoang mang, làm tiếng đồn bay xa.

Bọn thị vệ trong Vương phủ ai cũng trở nên bí ẩn, một cơn gió thổi lay ngọn cỏ cũng sẽ nhìn đông ngó tây, chỉ sợ Bách Lí Phụng lại đứng ở hiên phòng nào đấy rồi chửi rủa khí thế hùng hăng.

Khinh công của Bách Lí Phượng rất cao, bọn thị vệ không thể nào tóm được gã, chỉ có thể cẩn thận đề phòng, chỉ sợ Vệ Đông Li trừng phạt bọn họ vô dụng.

Còn Không Tử Viết thì sao, cô lại đa dạng hóa cách làm khổ bọn thị vệ, hơi một tí là bắt tập huấn, làm cả Vương phủ ẩm ỉ gà bay chó sủa.

Ngày thứ bảy, Vệ Đông Li vào cung, Không Tử Viết tiếp tục chỉ tay năm ngón bọn thị vệ tí thí võ công, Hòa Doanh Tụ chân thành tới nói đã hầm cho Vệ Đông Li một bát canh chim quý, muốn tự mình đưa tới.

Không Tử Viết mỉm cười nhìn Hòa Doanh Tụ, càng lúc càng khâm phục khả năng nhẫn nhịn của ả đàn bà này, bao nhiêu ngày rồi mới tới tìm cô so chiêu, quả nhiên là Ninja rùa không để lộ tài năng nha!

Không Tử Viết vẫy tay bảo bọn thị vệ lui xuống nghỉ ngơi. Bọn thị vệ như được đại xá, lũ lượt lê xác mệt mỏi biến mất trước mặt Không Tử Viết, rồi thi nhau chạy tới nhà bếp và nhà xí. Ngay cả Tiểu Doãn cũng co giò lên chạy thẳng tới nhà xí.

Không Tử Viết nắm một vốc hạt dưa, vừa nhìn Hòa Doanh Tụ vừa cắn hạt dưa răng rắc.

Hòa Doanh Tụ đặt cái nôi tinh xảo đang cầm trong tay lên bàn, sau đó chủ động mở mồm nói: “Muội muội ở trong Vương phủ đã quen chưa?”

Không Tử Viết uể oải liếc nhìn ả một cái, nói: “Không quen. Ngươi có thể cho ta ra ngoài không?”

Hòa Doanh Tụ đực mặt ra, không ngờ Không Tử Viết vừa mở miệng đã nói như thế. ả giả bộ mềm mỏng, dịu dàng nói: “Muội muội cứ nói đùa. Vương gia thương muội muội như thế, ai dám dẫn muội muội đi ngay trước mắt Vương gia chứ? Cho dù là cao thủ võ lâm chẳng phải cũng chỉ có thể trốn ở chỗ xa gào hai tiếng thôi sao? Vương gia có lòng sùng ái muội muội, chẳng sợ bị người ta hắt nước bẩn, muội muội cứ yên tâm ở lại đây, đừng làm Vương gia suy nghĩ nữa.”

Không Tử Viết nghe những lời có vẻ như đang quan tâm kì thực là mĩa mai của Hòa Doanh Tụ, cô không kìm được khẽ than một tiếng, tự thấy xót xa nói: “Ai cũng bảo hồng nhan họa thủy, giờ ta cũng hiểu sâu sắc ý nghĩa của nó rồi.” chìa tay ra sờ mặt mình, “Ngươi nói xem sao ta lại yêu kiều thế này chứ? Ôi... gây ra biết bao nợ tình, thực là không nên mà! Thôi vậy, ta cứ yên tâm ở lại đây coi mình là kim ốc tàng kiều vậy.”

Mấy cơ thịt trên Hòa Doanh Tụ giật giật, nhưng bị ả cố kiềm chế về mặt, tiếp tục giữ nụ cười dịu dàng, nói: “Muội muội thực đáng với chữ ‘kiều’ này.” Sau đó ả khẽ than một tiếng, buồn bã nói: “Thế nhưng, dung nhan dễ già, ai lại thương tiếc người cũ áo quần mỏng manh đây?”

Không Tử Viết thấy ả đàn bà Hòa Doanh Tụ này hơi tội nghiệp, bao nhiêu năm như thế cứ ở bên cạnh Vệ Đông Li mà mãi không biến từ vú em thành vợ cả được. Thôi được rồi, cho dù cô có làm vợ bé thì cũng mạnh hơn bây giờ nhé!

Không Tử Viết tin lời Vệ Đông Li, cô tin mình là người phụ nữ đầu tiên của Vệ Đông Li, vậy thì... Vệ Đông Li có suy nghĩ thế nào dành cho Hòa Doanh Tụ vậy?

Nếu cô là Hòa Doanh Tụ thì chắc chắn sẽ hỏi Vệ Đông Li nhanh gọn, “có yêu hay không, có ‘làm’ không đây?”, một câu xong chuyện! Ai mà có thời gian lằng nhằng với hán chữ?

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết nhếch mép, cười nói: “Cái gì mà người cũ người mới chứ, không phải chuyện chỉ có vậy thôi sao? Và lại ngươi chẳng già chút nào, hà tất phải lằng nhằng tuổi xuân ở nơi này? Nếu Vương gia không trân trọng ngươi thì ngươi có thể tìm một người chịu thương yêu mình, để bản thân được sống vui vẻ chút.”

Hòa Doanh Tụ như kinh sợ vì lời của Không Tử Viết, hồi lâu mới giật giật khóe môi cứng đờ, cup mắt xuống, khẽ nói một câu, “Muội muội cứ đùa. Chẳng lẽ muội muội không hiểu Vương gia là người thế nào sao?”

Hòa Doanh Tụ thấy Không Tử Viết không nói gì, vì thế vừa nhìn cô bằng ánh mắt như có như không, vừa khẽ than thở, “Muội muội cho rằng lần này Doanh Tụ tới là muốn làm khó dễ muội muội phải không? Thực ra không phải như vậy, Doanh Tụ chỉ cảm thấy hơi cô đơn, muốn tìm một người để trò chuyện mà thôi. Doanh Tụ hầu hạ Vương gia bao nhiêu năm nay rồi, có thể nói là Vương gia uống sữa của Doanh Tụ mà lớn lên.

Bao nhiêu năm nay, Doanh Tụ luôn ở bên cạnh Vương gia, Vương gia cũng phá lệ săn sóc Doanh Tụ. Vương gia sợ Doanh Tụ phải ảm ức, nên tới nay vẫn chưa ghênh đón lấy về làm Vương phi. Giữa Vương gia và Doanh Tụ đã có tình cảm sâu đậm khó có thể diễn tả thành lời từ lâu, chẳng ngại sớm chiều bên nhau, chỉ cần lúc ngoảnh đầu lại biết người ấy vẫn ở bên mình mà thôi.

Nên cho dù Vương gia có thu bao nhiêu mỹ cơ luyện đồng thì Doanh Tụ cũng không để bụng. Vì Doanh Tụ biết Vương gia không thể nào rời xa Doanh Tụ, mà đời này của Doanh Tụ cũng sẽ mãi mãi ở cạnh Vương gia. Vậy... vậy là đủ rồi.

Nói đến đây chắc muội muội sẽ tưởng Doanh Tụ đang cố tình khoe khoang. Chắc không ngờ rằng muội muội tới đây, Doanh Tụ vui mừng biết bao.

Muội muội hẳn cũng biết, Vương gia tính tình hi nộ thất thường, không thích thân cận da thịt với người khác. Thực ra khứu giác của Vương gia rất nhạy cảm, hễ trên người cô gái nào có chút mùi không hợp ý Vương gia, Vương gia cũng không thân cận cô gái đó. Vì thế Doanh Tụ cũng từng tắm rửa sạch sẽ. Nhưng biết làm sao Doanh Tụ xuất thân lâu xanh, dù có rửa sạch thế nào cũng không gột được mùi son phấn hồng trần.

Nay thấy muội muội trong sạch thế này, nghe thấy mùi hương nhàn nhạt trên người muội muội, lòng Doanh Tụ cũng thấy được an ủi.

Chỉ mong muội muội có thể sớm sinh con cho Vương gia, thêm không khí vui mừng cho Vương phủ.

Vương gia từng hứa với Doanh Tụ nếu Doanh Tụ thích trẻ con thì có thể bế về nuôi dưỡng. Doanh Tụ chỉ mong có ngày có thể nuôi dưỡng con trai nối dõi của Vương gia, Doanh Tụ nhất định sẽ tận tâm tận sức. Muội muội, muội cứ yên tâm

Muội muội, muội cứ yên tâm ở đây, nếu có cần gì thì cứ nói với Doanh Tụ.” Hòa Doanh Tụ thút tha đứng dậy, đẩy nôi canh tới trước mặt Không Tử Viết, “Nếu Vương gia không có ở đây, muội muội cứ uống đi. Sau này Doanh Tụ sẽ hầm nhiều đồ bổ hơn để tắm bổ cho muội muội.” Dứt lời ả cười dịu dàng rồi đi.

Không Tử Viết nhìn theo bóng lưng của ả, bụng dâng lên một cảm giác không nói rõ được thành lời. Không thể không thốt ra một tiếng cảm thán như sau---Hòa Doanh Tụ thủ đoạn giỏi thật!

Hiển nhiên là Hòa Doanh Tụ đã tự phong mình là Vương phi, mà trong mắt ả Không Tử Viết chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp làm ấm giường!

Những câu này của Hòa Doanh Tụ nghe có vẻ rất sắc sảo, nhưng trên thực tế đã chặn hết đường lùi của Không Tử Viết, ả muốn làm cô khốn khổ!

Nếu Không Tử Viết muốn có tình yêu của Vệ Đông Li, vậy thì xin lỗi nhé, Vệ Đông Li đã dành hết tình cảm cho Hòa Doanh Tụ, chẳng còn gì để bỏ thí cho Không Tử Viết đâu. Mà Không Tử Viết chẳng qua chỉ là một công cụ sinh đẻ còn trẻ trung mà thôi.

Nếu Không Tử Viết muốn mẹ sang vì con, vậy thì càng xin lỗi nhé! Hòa Doanh Tụ đã nói rõ cho Không Tử Viết, nếu Không Tử Viết sinh con thì ả thế nào cũng sẽ bế nó về nuôi dưỡng ở chỗ mình. Vì sao hả, vì Hòa Doanh Tụ là vú em!?

Không Tử Viết nhếch mép cười khẩy, càng lúc càng thấy Vệ Đông Li và Hòa Doanh Tụ đúng là một đôi trời sinh! Một kẻ lòng dạ độc ác, thủ dũ khát máu, một kẻ thì miệng nam mô bụng bỏ dao găm, lòng dạ rắn rết! Cả hai cùng xấu xa bốc mùi!

Nếu Không Tử Viết cô thực sự đã yêu Vệ Đông Li, mà còn yêu chết đi sống lại, vậy thì những lời ả Hòa Doanh Tụ vừa nói quả thực có thể làm cô đau lòng như dao cắt! Chỉ đáng tiếc cô chẳng qua chỉ hơi khó thở mà thôi!

Hừm! Trời nóng! Còn sao nữa!

Không Tử Viết giữ hết vỏ hạt dưa trên váy xuống đất, sau đó quát một tiếng sai Tiêu Doãn đang ở ngoài dẫn bọn thị vệ lên, tiếp tục tập huấn để rèn luyện khả năng đối kháng cho bọn thị vệ!

Chẳng bao lâu sau Bách Lí Phượng lại “viếng thăm” Vương phủ, oai vệ gào vài tiếng sau đó lại chạy thẳng tới Đông Uyển định dẫn Không Tử Viết đi.

Tiêu Doãn dẫn một bọn thị vệ bắt đầu triển khai trò chơi truy kích ngày qua ngày, làm cả Vương phủ gà bay chó sủa cực kì tung bưng.

Không Tử Viết nhìn một lát rồi ngáp, xoay người đi vào phòng, nghĩ bụng: Coi bộ bọn thị vệ này thể lực tốt thật. Ngày mai phải cho chúng công đá đánh nhau mới được.

Trò chơi truy kích ngoài phòng vẫn đang tiếp tục, Tiêu Doãn quay lại Đông Uyển, ra hiệu bảo một gã thị vệ khá thấp bé bụng một bàn đồ ăn vặt lên, cùng hắn đi vào phòng Không Tử Viết.

Không Tử Viết nhú mày, đang định mở mồm kêu Tiêu Doãn ra ngoài, thì thấy tự dung Tiêu Doãn ra tay đánh ngất gã thị vệ thấp bé kia.

Không Tử Viết còn chưa phản ứng lại thì Tiêu Doãn đã lao vào người cô, ôm chặt cô vào lòng, cố ý đè thấp giọng, kích động nói: “Tử Viết, ta tới dẫn nàng đi đây!”

Giọng nói và mùi hương quen thuộc kia đều khiến tim Không Tử Viết đập thành thịch! Cô vừa đưa tay ra nhéo cái mặt giả của Bách Lí Phượng, vừa nhỏ giọng gọi: “Bách Lí Phượng!”

Bách Lí Phượng đã dịch dung thành Tiêu Doãn nhếch mép cười, gật lấy gật để, “Là ta đây! Tử Viết, nàng không biết đâu, thằng nhãi Vệ Đông Li kia thật là nham hiểm, bố trí đầy thiên la địa võng xung quanh phòng nàng, nếu ta cố xông vào Đông Uyển thì chắc chắn sẽ bị hắn bắt giết. May mà ta bản lĩnh cao hơn một bậc, ngày nào cũng tới làm loạn, vừa quen địa hình ở đây, vừa nhớ kĩ từng cử chỉ lời nói của tên thị vệ này. Hi hi... Vệ Đông Li ngày phòng đêm phòng cũng không ngờ ta lại đội cái mặt thị vệ của hắn, sau đó nghênh ngang dẫn nàng đi.”

Không Tử Viết nghe tiếng đánh nhau ngoài kia, nghi ngờ hỏi: “Sao ngoài kia vẫn còn tiếng đánh nhau thế?”

Bách Lí Phượng nhếch mép cười, nói: “Đó là bằng hữu giang hồ ta mời tới, đang đóng giả làm ta dụ sự chú ý của bọn thị vệ.”

Không Tử Viết vội hỏi: “Thế Tiêu Doãn đâu?”

Bách Lí Phượng đáp: “Tiêu Doãn? Ý nàng là chủ nhân của gương mặt này hả? Hắn ấy à, vừa bị đánh ngất, lột sạch rồi nhét vào nhà xí rồi.”

Không Tử Viết vỗ vai Bách Lí Phượng, khen ngợi: “Hay lắm, hay lắm, cuối cùng cũng học được dùng não thế nào rồi. Cơ mà nếu không phải mấy hôm nay ta cực lực hành hạ bọn thị vệ thì người tưởng có thể lên vào đây dễ vậy sao?”

Bách Lí Phượng học theo Không Tử Viết, cũng vỗ vai cô nói: “Hay lắm, hay lắm, độ phối hợp của chúng ta càng ngày càng tuyệt rồi.”

Hai người nhìn nhau cười, vờ vịt thương tiếc cho bộ mặt dày của nhau.

Bách Lí Phụng ra hiệu bảo Khổng Tử Viết thay bộ quần áo của gã thị vệ thấp bé kia, rồi lấy bộ áo váy Khổng Tử Viết vừa lột ra mặc lên người gã thị vệ.

Khổng Tử Viết nghĩ lại, liền tỏ ý bảo Bách Lí Phụng ném gã thị vệ kia vào trong chăn của Vệ Đông Li để tặng cho Vệ Đông Li một “niềm vui bất ngờ” khó quên!

Thế mà khi gã thị vệ kia chiếm mất chỗ của cô, tự dung lòng cô lại không thoải mái giống như hang động của mình bị con thú khác xâm chiếm vậy, thật là không thể chấp nhận được!

Sao lại phải đi ư? Về điều này chính Khổng Tử Viết cũng không nói rõ được. Vệ Đông Li đối xử với cô không tệ, thậm chí có thể nói là hẳn rất dung túng cô. Song chỉ có Khổng Tử Viết mới biết bây giờ cô giống như một con mãnh thú bị xích lại, chỉ có thể sống trong sự bó thủ, giam cầm, cung chiêu, ràng buộc của Vệ Đông Li! Cô không có bản thân, không có tự do!

Cô và Vệ Đông Li từ lúc bắt đầu đã không được xây dựng trên cơ sở bình đẳng. Hắn muốn chinh phục cô, chiếm hữu cô, nhưng chưa bao giờ để ý tới cảm nhận của cô, hỏi xem cuối cùng thì cô muốn thứ tình cảm thế nào!

Thú thật lòng cô cũng không rõ cuối cùng thì mình đang theo đuổi thứ tình cảm thế nào nữa. Có lẽ một ngày nào đó cô sẽ hiểu thứ mình muốn là gì.

Bách Lí Phụng thấy Khổng Tử Viết đang thất thần, vì thế lén nghiêng cổ ra định hôn mặt cô.

Khổng Tử Viết chợt bừng tỉnh, vung tay lên định đập vào ót gã!

Bách Lí Phụng lùi sau, vội nói: “Không hôn nữa, không hôn nữa, đợi ta bỏ cái mặt mày gian xảo này đi rồi sẽ hôn Tử Viết.”

Khổng Tử Viết bị Bách Lí Phụng chọc cười, hờn mát lườm gã một cái rồi không nói gì nữa.

Bách Lí Phụng không kéo dài thời gian nữa, móc ra một cục bùn màu da người và một cây bút than, cùng với hai hộp phấn đậm nhạt khác nhau, còn có một hộp thuốc để nhuộm tóc, rồi bắt đầu dịch dung cho Khổng Tử Viết.

Mọi thứ xong xuôi, Khổng Tử Viết soi gương đồng, tấm tắc: “Bách Lí Phụng, không ngờ tay nghề dịch dung của ngươi được thế này đấy.” Dù không đạt tới trình độ xuất sắc như Vệ Đông Li, nhưng để lừa gạt ai đó thì vẫn đủ dùng lắm.

Bách Lí Phụng tức giận nói: “Ta đây là đi một ngày đang học một sàng khôn. Nếu ta sớm học thuật dịch dung thì cũng không đến nỗi bị Vệ Đông Li lừa gạt, càng không thể mất đầu nàng như thế!”

Khổng Tử Viết chép miệng nói: “Ngươi mới học thuật dịch dung thôi à?”

Bách Lí Phụng tự hào nói: “Đúng. Trên đường đuổi theo từ Hồng Quốc tới Duệ Quốc, ta gặp được một người nặn tượng. Người đó gặp phải bọn cướp, là ta đã cứu ông ta một mạng. Ai ngờ người đó là một cao thủ dịch dung. Ông ta cảm kích ơn cứu mạng của ta, nên đã dạy ta một số thuật dịch dung.” Gã hất mặt lên, “Sao hả, tay nghề được đấy chứ?”

Khổng Tử Viết gật gù, cười nói: “Đời chúng ta thoát ra, ta sẽ khen ngươi vài câu nhé.”

Bách Lí Phụng vui vẻ cười tít mắt: “Ta đợi nàng khen ta.”

Khổng Tử Viết biết thời gian gấp gáp, vì thế không nói nhiều nữa. Cô háng giọng, gân cổ lên gào: “Ra ngoài, ra ngoài! Ta phải đi tắm!”

Bách Lí Phụng học giọng nói của Tiêu Doãn, đáp một tiếng “vâng”.

Diễn kịch xong, Khổng Tử Viết cúi gục đầu, theo Bách Lí Phụng đi ra cửa phòng, cùng ra ngoài viện.

Hai người sắp ra khỏi Đông Uyển thì chợt nghe thấy có người thấp giọng kêu một tiếng “Vương gia”! Ngay sau đó Vệ Đông Li cười một con ngựa trắng như tuyết chạy tới cổng Đông Uyển mới ghì cương dừng lại.

Gã thị vệ đứng sau Khổng Tử Viết thấy cô cứ đực mặt ra đứng đó, vội đẩy cô một cái, ý bảo cô đi làm ghế ngựa.

Khổng Tử Viết vốn đã chợt dạ, bị người ta đẩy như thế, lập tức ngã ra đất, quỳ sấp dưới chân Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li hơi chau mày, một chân dẫm lên lưng cô, xoay người xuống ngựa.

Khổng Tử Viết cơ bản chưa chuẩn bị làm ghế ngựa xong thì đã Vệ Đông Li dẫm cho thất lưng mềm nhũn, rầm một tiếng ngã sập xuống đất, mồm miệng đầy bụi đất!

Vệ Đông Li thân thể bất phàm bay lên từ lưng Khổng Tử Viết, rồi vững vàng rơi xuống, lạnh giọng nói: “Đi lĩnh hai mươi trượng.”

Khổng Tử Viết vừa thảm chửi rủa Vệ Đông Li, vừa bò dậy, nặng nề gặt đầu lĩnh mệnh.

Vệ Đông Li xoay người đi vào Đông Uyển, hần chạy thẳng tới phòng nơi Không Tử Viết ở, vừa đi vừa nói với Tiêu Doãn do Bách Lí Phụng dịch dung thành: “Bảo những thị vệ đuổi theo Bách Lí Phụng trở về. Nếu mai gã còn tới thì tắm xuân được lên tên rồi bắn gã!”

Bách Lí Phụng vừa lĩnh mệnh, vừa thăm chửi rửa: “Người giỏi lắm Vệ Đông Li, đồ nham hiểm! Chiêu hạ lưu thế này mà người cũng nghĩ ra được! Con mẹ mày chứ!” rồi xoay người đi ra khỏi Đông Uyển.

Không Tử Viết thấy thế, vội đi theo sau Bách Lí Phụng, đi về nơi tự do!

Vệ Đông Li vào phòng, vén chăn ra liền nhìn thấy một gã đàn ông tóc tai rối bù, mặc áo váy của Không Tử Viết, lộ ra hai cái chân to đùng đầy lông đang nằm ngất trên giường hần!

Vệ Đông Li neho mắt lại rồi vút chần xuống chân, xoay người đi ra ngoài.

Một mệnh lệnh được đưa ra, cửa lớn Vương phủ bị đóng chặt, tất cả thị vệ bắt đầu lung sục Không Tử Viết, rồi cứu được Tiêu Doãn đang hôn mê trong nhà xí ra.

Vệ Đông Li ngồi trên cái ghế mây Không Tử Viết từng ngồi, đón ánh mặt trời để nổi một mồi, đau lòng, yếu ớt trong mắt đều phủ lên một tầng sáng, che giấu đi nỗi bất an và nóng nảy của hần. Hần thì thào: “Sao lúc nào cũng muốn rời xa ta thế?”

Thời gian cứ tí tách trôi đi, bọn thị vệ lung sục khắp Vương phủ một lượt mà không có kết quả gì.

Vệ Đông Li biến tất cả tình cảm phức tạp thành sự thản nhiên, hần tự giễu cười một tiếng, lạnh lùng ra lệnh: “Đi đi, phóng hỏa đốt hết nơi này thành tro bụi, để xem nàng có thể ăn thân được nữa không?!”

Bọn thị vệ hoảng sợ bất an, không hiểu trận hỏa hoạn này mà xảy ra thì sẽ thiếu rui bao nhiêu bảo vật nữa. Và lại Vệ Đông Li chỉ nói phải đốt hết nơi này, chứ không hề nhắc tới phải xử lý những người sống ở đây thế nào. Nếu trận lửa này xảy ra thật, chắc chắn sẽ có người không kịp chạy ra rồi bị thiêu sống!

Bọn thị vệ lòng dạ độc ác với bên ngoài, nhưng đối với người trong Vương phủ vẫn có một tình cảm kì lạ.

Bọn họ sinh lòng không nỡ, nhưng đã quen phục tùng mệnh lệnh, không dám nghịch ý Vệ Đông Li, vì thế cùng chấp tay nhận lệnh rồi đi phóng hỏa tìm người.

Đúng lúc này trên cây truyền tới giọng nói của một người, giận dữ gào lên: “Vệ Đông Li, đồ biến thái!” May mà lúc Vệ Đông Li hạ lệnh lục soát, cô đã ra hiệu bảo Bách Lí Phụng tự chạy ra trước, còn cô thì trở lại Đông Uyển rồi leo lên cây. Không thì chẳng biết sẽ bị Vệ Đông Li thiêu thành cái giống gì nữa!

Vệ Đông Li nhìn người đang ngồi trên trạc cây, hần đứng dậy rào bước tới dưới gốc cây, đột nhiên quát: “Nàng cút xuống đây cho ta!”

Không Tử Viết muốn né tránh theo bản năng, nhưng người bị trượt liền rơi xuống đất.

Vệ Đông Li vốn định dạy cho cô một bài học, để mặc cô thành vật thể rơi tự do, nhưng cánh tay hần lại không theo sự điều khiển của bộ não được đã tự động đón lấy Không Tử Viết rồi ôm cô vào lòng.

Không Tử Viết vẫn còn sợ hãi vỗ ngực mình, cười khúc khích với Vệ Đông Li đang mặt mũi hầm hầm: “Coi ta nghe lời chàng không này, chàng bảo ta xuống, ta liền xuống rồi.”

Vệ Đông Li chán nản, thầm nghĩ: Con súc sinh này thật không biết xấu hổ là gì!

Không Tử Viết thấy Vệ Đông Li không nói gì, lòng cô hơi bất cơ, vì thế chu mỏ hôn cầm Vệ Đông Li, mắt sùng bái nói: “Đông Li, khả năng tìm người của chàng thật là càng ngày càng ghê gớm!”

Vệ Đông Li nhếch khóe miệng đắng chát, mắt đầy cảm xúc phức tạp nhìn Không Tử Viết, khàn khàn nói: “Còn nhớ ta đã từng nói gì không? Không phải thật lòng, không cần. Nếu muốn chạy trốn, nhất định sẽ chém!”

Không Tử Viết cứng đờ người, trong nháy mắt phát cáu, nhảy ra khỏi ngực Vệ Đông Li, nhìn hần chăm chăm, cất cao giọng: “Vệ Đông Li, người coi ta là gì hả? Người muốn nuôi ta như một con thú cưng thật sao?! Người muốn ta thật lòng trăm phần trăm, nhưng người đã hỏi đáp ta lại được mấy phần? Ngoài dọa dẫm ta ra thì người còn có thể làm gì?! Dựa vào cái gì mà ai cũng xoay quanh người? Dựa vào cái gì mà ta không thể có tự do của mình?!”

Người coi mạng người như cỏ rác, người thì cao quý đến đâu hả? Ngoài cái thân bốc mùi và cái gọi là huyết thống hoàng gia kia thì người còn có cái gì chứ?! Cái bộ dạng kia của người, nếu vút đến chỗ lạ, đảm bảo phải bán sác mà kiếm sống! Hừ!

Sau này người đừng có mà nói tình cảm gì gì đó với ta, cho người hay, tỷ đây không hiểu đâu! Không phải người có Hòa Doanh Tự rồi sao? Không phải người không muốn xa rời ả sao?! Người đừng có hòng dịch dung ta thành ả nữa, đừng có coi ta là công cụ sinh đẻ cho người!

Cho người hay, Vệ Đông Li, nếu người muốn trói buộc ta cả đời này thì tốt nhất hãy cắt đứt gân tay gân chân của ta đi, để ta không thể chạy được nữa. Bằng không chỉ cần ta còn một hơi thở cũng sẽ cố trốn thoát khỏi người!” Không Tử Viết gào xong liền thấy thoải mái, cảm như vừa được trút giận!

Thế nhưng lúc cô nhìn thấy đôi mắt Vệ Đông Li dần dâng lên ánh sáng đỏ máu kia, cô rất không có tiến bộ lại sợ rồi, cơ thể lùi sau một bước để chuẩn bị phòng ngự và tấn công.

Xung quanh yên lặng đến nỗi dường như có thể nghe thấy tiếng gió thổi lay tóc.

Không Tử Viết căng thẳng, nhìn Vệ Đông Li chăm chăm. Cho dù cô sợ hãi muốn chết, nhưng vẫn phải tỏ ra cứng cỏi!

Đột nhiên Vệ Đông Li nhúc nhích. Không Tử Viết vùng tay phải lên cào vào cổ hần!

Một chiều này là chiều lúc cô là bạch hổ thường dùng để đánh giáp lá cà. Nếu giờ cô là bạch hổ thì người bị đập nhất định đã máu thịt lẫn lộn rồi. Cho dù Không Tử Viết giờ không phải bạch hổ, nhưng móng tay vẫn rất sắc và cứng, rạch năm vạch trên cổ Vệ Đông Li! Máu, máu chảy ròng ròng!

Tay Vệ Đông Li vẫn để trước mặt, giữ tư thế định ôm cô. Trong móng tay Không Tử Viết vẫn còn máu thịt của Vệ Đông Li, men theo đầu ngón tay chảy tí tách xuống đất.

Hô hấp biến mất, tiếng gió cũng ngừng, ngoài máu trên cổ Vệ Đông Li vẫn đang chảy, dường như mọi thứ đã ngừng trôi.

Không Tử Viết rối loạn vì đủ thứ cảm xúc phức tạp lẫn lộn, cô dờ ra như khúc gỗ. Cô biết cô đã hiểu lầm Vệ Đông Li, cô tưởng hần định làm cô bị thương nên mới ra tay trước; cô còn biết cô đã làm Vệ Đông Li bị thương, Vệ Đông Li sẽ không tha cho cô. Cô từ từ nhắm mắt lại, chờ đợi nỗi đau đón bị trường kiếm chặt đứt cổ tay.

Thế nhưng thời gian dường như đã trôi qua cả một thế kỉ rồi mà Không Tử Viết vẫn không thấy đầu người mỗi nơi, mà chỉ được một vòng ôm lạnh toát bao quanh, nghe thấy người đàn ông kiều ngạo kia đang thì thầm bên tai mình: “Chúng ta...đừng cãi nhau nữa, có được không?”

Không Tử Viết nghẹn thở, mũi cay cay, hoàn toàn không thể nào tin được Vệ Đông Li cũng có một ngày chủ động cầu hòa với cô.

Cô đau thắt tim, làn mi run run, cô không dám mở mắt ra, sợ mình sẽ rơi vào lưới tình mà Vệ Đông Li đã bày ra, sau đó sẽ thấy nụ cười tàn nhẫn của hần, nhìn hần đâm kiếm vào trái tim cô!

Vệ Đông Li là một tên biến thái, cô biết, cô vẫn luôn biết thế!

Nhưng cô không biết sau khi cô độc ác làm hần bị thương mà hần vẫn có thể bao dung cô, vẫn có thể ôm cô lần nữa.

Có lẽ...đây chính là mệnh. Bạn càng muốn liều mạng thoát khỏi một người, nhưng lúc nào cũng bị buộc chặt với người ấy.

Không Tử Viết cũng không muốn tiếp tục cãi nhau với Vệ Đông Li nữa. Cảm giác này rất mệt, thật sự rất mệt.

Có lẽ, trong lòng Vệ Đông Li cô quả thực là một sự tồn tại đặc biệt, bằng không...hần cũng không dây dưa không dứt mãi thế này.

Còn lí do thoái thác kia của Hòa Doanh Tụ, cô cũng có thể hiểu đại khái là tâm lí nhơ xanh không ăn được. Suy cho cùng lời của Hòa Doanh Tụ không thể hiện cho suy nghĩ của Vệ Đông Li. Ôi...dù cô rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là giữa cô và Vệ Đông Li đã nảy sinh tình cảm, mà thứ tình cảm này rất rắc rối, rất mỏng manh, rất mãnh liệt, rất yếu ớt. Thôi, cứ như thế vậy, nếu là nghiệt duyên thì chẳng ai thoát được!

Không Tử Viết hít sâu một hơi, gật đầu, giọng mũi hơi nặng đáp: “Được, không cãi nữa.”

Vệ Đông Li cười nhàn nhạt, bế bồng cô lên đi vào hồ tắm, tắm rửa sạch sẽ cho cô xong rồi bế tới trước bàn trang điểm. Sau đó như làm ảo thuật lấy ra một cây trâm, rồi cài vào tóc cô.

Cây trâm đó có hình thìa gỗ, nhưng trên mặt có vẽ một đoá hoa bi ngạn sống động đỏ tươi như máu, quyến rũ xinh đẹp, câu hồn đoạt phách!

Không Tử Viết ngạc nhiên vuốt ve cây trâm ấy, nhất thời kích động không nói nên lời.

Vệ Đông Li cúi đầu hôn đôi môi đang hé của cô, “Thích không?”

Không Tử Viết gật gật đầu, rồi lại cố tình bắt bẻ: “Chàng tặng quà, có ý vẽ lên cây trâm này của ta. Nhưng mà chẳng lẽ chàng không biết hoa bi ngạn mọc ở địa ngục ư? Thứ này hình như không may mắn lắm thì phải nhỉ?”

Ngón tay hần mon tron bờ môi cô, thì thầm nói: “Người đời đều có luân hồi, thế nào rồi cũng sẽ nhìn thấy hoa bi ngạn. Hoa này là điểm kết thúc, cũng là điểm khởi đầu. Nếu có một ngày, nàng và ta xa cách, ta nguyện hóa thành một đoá hoa bi ngạn đợi nàng ở “Minh Thành”, nàng có nguyện hiến xương cốt chôn cùng một nơi với ta chăng?”

Không Tử Viết chợt thấy ngực quặn thắt, nước mắt cô chảy lăn xuống má. Nỗi đau này không thể nào diễn tả nổi, không phải nỗi đau đến tận xương tủy, mà là...mà là...nỗi đau trộn lẫn quá nhiều cảm xúc. Cô không nói nổi thành lời, chỉ có thể ôm ngực để mặc nước mắt rơi.

Vệ Đông Li chìa ngón trỏ ra đón được nước mắt của cô, để vào miệng từ từ nhắm nháp.

Không Tử Viết kiễng mũi chân, liếm vết thương trên cổ Vệ Đông Li để mùi máu tanh tanh ấy tràn ngập trong miệng.

Vệ Đông Li nhắm mắt lại, ôm cô vào lòng, khàn giọng nói: “Mỗi giọt máu và nước mắt đều có linh hồn. Nước mắt của nàng vì ta mà rơi, ta đã nuốt rồi ẩn trong tim. Máu của ta nàng đã uống vào bụng, biến thành khế ước. Đời này kiếp này, nàng không thể trốn tránh ta, ta cũng không thể buông nàng ra được.”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Bách Lí Phượng tận tình như lửa

Ngoài phòng, Bách Lí Phượng ngồi trên một cành cây lá xum xuê, nghe cuộc đối thoại của Vệ Đông Li và Không Tử Viết, chỉ thấy vô cùng đau lòng! Như... như có một bàn tay thọc vào tim gã rồi xé nát nó ra! Máu tươi đầm đìa, trái tim thất lạc, nỗi đau đớn cận kề cái chết như một con quái thú sắp nuốt chửng gã!

Bách Lí Phượng xiết chặt thân cây, chỉ sợ mình không kìm được cơn đau này sẽ lao vào giết Vệ Đông Li!

Đôi mắt trắng lười liềm hay cười giờ bao phủ đầy lệ khí oán hận, quanh người ngập tràn hơi thở u ám. Gã mặt mày vô cảm khẽ hừ một tiếng, nhẹ nhàng bay xuống, mượn bóng đêm bắt đầu phông hóa khắp nơi!

Vệ Đông Li tìm thấy Không Tử Viết nên không phóng hỏa đốt Vương phủ nữa. Gã mất đi Không Tử Viết, đương nhiên phải phóng hỏa tìm người! Vệ Đông Li coi mạng người như cỏ rác, thì sao gã phải để ý tới sống chết của kẻ khác đây? Cả đời này của Bách Lí Phượng gã chỉ mong vành tai mái tóc kẻ cận nhau cùng Không Tử Viết mà thôi!

Đương tiếng âm ỉ cứu hỏa vang lên trong Vương phủ, Không Tử Viết bắt đầu than thở khóc, cô thật sự thật sự thật sự rất không muốn để Bách Lí Phượng và Vệ Đông Li xảy ra xung đột trực tiếp. Thế nhưng hai người đó chưa bao giờ chịu cho cô chút thời gian để cô dẹp hết những cảm xúc rồi bời nghĩ ra một cách điều hòa, không để bất cứ ai bị tổn thương rồi kết thúc vấn đề. Ôi... ngoài than thở một tiếng, giờ cô chẳng còn cách nào khác.

Ánh lửa nổi dậy khắp nơi trong Vương phủ, Vệ Đông Li bình chân như vại, chỉ nắm chặt bàn tay Không Tử Viết, lặng lẽ chịu đựng nhiệt độ đang dần tăng cao.

Không Tử Viết mím môi như đang hạ quyết tâm rất lớn, cô nói: “Vệ Đông Li, nếu chàng học được cách tôn trọng, chịu cho ta tự do, ta sẽ ở bên cạnh chàng, không đi xa đâu.”

Vệ Đông Li cup mắt xuống, làn mi run run như quạt hương bồ, khóe môi khẽ nhếch lên rồi hôn lên giữa mày cô.

Không Tử Viết run rẩy, nhắm mắt lại thì thầm: “Vệ Đông Li, chàng nói giữa chúng ta có phải nghiệt duyên hay không?”

Vệ Đông Li hỏi lại: “Nghiệt duyên chẳng lẽ không phải duyên ư?”

Không Tử Viết cười mà rơi lệ.

Ngoài cửa, Tiêu Doãn thật vội kêu lên: “Chủ tử, phòng của Hòa cô nương đang bốc cháy!”

Vệ Đông Li nhíu mày, buông đôi tay đang ôm Không Tử Viết ra, vận khinh công bay tới phòng Hòa Doanh Tụ.

Không Tử Viết bừng tỉnh lại, chỉ nghe thấy hán đề lại hai chữ trên không, “Đợi ta.”

Không Tử Viết cúi đầu nhìn đôi tay mình, chợt thấy mờ mịt. Cô không nén nổi cảm thán, con người này thật là ti tiện! Vệ Đông Li không trói buộc cô nữa, cô lại cảm thấy không thoải mái.

Khẽ than một tiếng, Không Tử Viết một mình ngồi trước bàn trang điểm, im lặng chờ đợi, Bách Lí Phượng có thể chạy thoát khỏi đây sớm một chút mới được, thế nào cũng đừng có đụng phải Vệ Đông Li.

Trong nỗi lo lắng hình như cô nghĩ thấy một mùi khói sặc sụa. Ngoảnh đầu nhìn thấy phòng bên cạnh cô đã bốc cháy! Khói lửa cuộn cuộn, lưới lửa tạt vào mặt!

Không Tử Viết sững sờ, vội đứng dậy chuẩn bị chạy ra ngoài. Thế nhưng rất bất hạnh là cửa phòng cô đã bị người ngoài khóa mất rồi!

Không Tử Viết thầm kêu chết cha. Nếu Bách Lí Phượng phóng hỏa thì chắc chắn gã sẽ muốn cứu cô ra ngoài, quyết không khóa cửa phòng cô thế này!

Không Tử Viết vội quay người đẩy cửa sổ, nhưng lại phát hiện ra cửa sổ đã bị người khác chặn lại bằng gỗ! Cho dù cô có đẩy thế nào cũng không

được!

Đều tại cô sơ suất lơ là! Ban nãy rõ ràng nghe thấy có vài tiếng động lạ, vậy mà còn tưởng mọi người đang cứu hỏa, chẳng ngờ hóa ra có người đang chặn đường lùi của cô!

Không Tử Viết vừa vội vừa tức, xách ghế lên nện cửa sổ! Lại rất bất hạnh phát hiện ra khung cửa sổ rất chắc, chất lượng có thể nói là hạng một!

Thấy lưỡi lửa đang táp đến, Không Tử Viết quăng ghế đi, hồ gầm một tiếng bất chấp tông vào cửa sổ! Mẹ nó chứ!

Không thành hồ cũng thành quý! Liều thôi!

Có lẽ suy nghĩ đã thành, cơ thể Không Tử Viết chợt nổi lên vàng sáng trắng bạc chói lóa, tiếp theo đó một con bạch hổ trắng như tuyết phá cửa sổ mà ra! Cây trầm thiêu gỗ của cô rơi trên đất cùng với những áo vấy rách tả tơi bị lưỡi lửa cuốn vào trong bùng.

Không Tử Viết vất chân lên chạy như điên ra ngoài mười mét, rồi mới nhớ ra cây trầm thiêu gỗ Vệ Đông Li cài trên tóc mình, cô nghiêng rãnh hổ, lại xoay người chạy về.

Căn phòng đã bị biển lửa nuốt chửng, Không Tử Viết đứng ngoài cửa sổ, chịu đựng nhiệt độ đang phả vào mặt, cô hơi lưỡng lự. Lao vào biển lửa vì một cây trầm thiêu gỗ hình như rất không lí trí thì phải. Nhưng... vừa nghĩ tới đáng về chăm chú khi Vệ Đông Li vẽ bông hoa bi ngán ấy vì cô, cô lại thấy cây trầm thiêu gỗ ấy rất quý giá, không thể để nó vùi thây trong biển lửa được!

Mẹ nó! Liều vậy!

Cùng lắm thì bị nướng thành “hổ sữa quay”, sau đó có biến thân thành người để vết bỏng tự động lành là được!

Không Tử Viết bất chấp, giậm chân xông vào trong căn phòng!

Đúng lúc này Bách Lí Phụng đã dịch dung thành Tiêu Doãn đột nhiên xuất hiện, chân giẫm lên lưng con bạch hổ nhảy thẳng vào trong phòng, vừa hét gọi tên Không Tử Viết, vừa nhanh chóng lúng lúng một vòng, sau đó lại nhảy ra từ cửa sổ, lăn lộn để dập tắt lửa đang bén trên áo quần, rồi nhanh nhẹn bật nhảy lên.

Cùng lúc này, Vệ Đông Li nhận được tin căn phòng Không Tử Viết đang ở đã bị lửa lớn nuốt gọn!

Vệ Đông Li đỏ mắt, cấp tốc chạy tới, chào đón hân là cái khóa sắt đã bị lửa nung đỏ!

Vệ Đông Li chân động cả người, một tay đoạt thùng nước trong tay thị vệ, gió qua đỉnh đầu trút ào ào xuống mình. Sau đó rút thanh đại đao của thị vệ ra chém đứt cái khóa sắt cửa phòng, trong tiếng la hét của bọn thị vệ, hân không chút do dự lao vào trong phòng gọi to tên của Không Tử Viết!

Không Tử Viết chợt nghe thấy tiếng của Vệ Đông Li, lập tức ngẩn cổ lên nhìn, đúng lúc qua cửa sổ đang bốc cháy nhìn thấy đôi mắt đã biến thành màu đỏ thẫm cùng với cơ thể đang bùng cháy của Vệ Đông Li!

Không Tử Viết ngẹn cổ họng, cơ thể không thể kìm nén mà run lên. Cô chẳng ngờ, thế nào cũng chẳng ngờ được Vệ Đông Li lại có thể vì cô mà lao đầu vào biển lửa! Lúc này cô đã không thể nào diễn tả được tâm trạng của mình, chỉ thấy khó thở như đang rơi vào trong biển lửa giống như Vệ Đông Li!

Không Tử Viết đau lòng khôn xiết, phát ra tiếng gầm thét đỉnh tai nhức óc, nước mắt đầm đìa gọi tên Vệ Đông Li, để hân biết hướng cô đang ở, để hân mau chóng lui ra khỏi biển lửa!

Vệ Đông Li vừa nghe thấy tiếng hổ gầm, trái tim hân đột nhiên nảy lên! Qua biển lửa hân nhìn thấy đôi mắt lo lắng của Không Tử Viết, lòng hân xẹt qua sự ngọt ngào và yên lòng vô cùng. Chỉ cần cô bình an là tốt rồi.

Bách Lí Phụng thấy Vệ Đông Li lao ra ngoài cửa sổ, vội đập đầu con bạch hổ, trách nó để lộ hành tung của gã, sau đó nhấc con bạch hổ ục ịch lên vai bằng sức lực dũng mãnh rồi co giò chạy thẳng!

Không Tử Viết cứ nhìn về phía Vương phủ đã bị lửa nuốt chửng cho tới khi Vệ Đông Li từ cửa sổ nhảy ra khỏi biển lửa, cô mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Vệ Đông Li đứng trong làn khói dày đặc, không đếm xỉa gì tới ngọn lửa đang cháy trên áo hân, một tay đoạt lấy cung tên trên người thị vệ, rút ra ba mũi tên lấp đầy cung, nhắm chuẩn Bách Lí Phụng, ngón tay buông ra bắn cùng lúc ba mũi tên tới!

Không Tử Viết nhìn thấy ý muốn giết người trong mắt Vệ Đông Li. Nếu không phải Bách Lí Phụng đang công cô, vô tình cô đã che lưng cho gã thì giờ hướng những mũi tên kia chắc chắn là tìm Bách Lí Phụng, mà không phải cẳng chân của gã nữa rồi!

Bách Lí Phụng nhanh nhẹn né được ba mũi tên Vệ Đông Li bắn ra, nhưng không ngờ Vệ Đông Li đã tính cả hướng gã né tránh, lại bắn ra ba mũi tên liên tiếp!

Bách Lí Phụng vì đang công trọng lượng của Không Tử Viết, nên thân hình không được linh hoạt lắm. Vất vả lắm mới tránh được hai trong ba mũi tên, nhưng không thể né được mũi tên cuối cùng! Cẳng chân gã phát lạnh, chân trái mất đi sức lực trong nháy mắt, cả người nghiêng đổ ngã ra đất.

Lúc này ngọn lửa trên người Vệ Đông Li đã được bọn thị vệ dập tắt, nhưng hắn không đi tới chỗ Không Tử Viết, mà cứ đứng sững ở đó, lại lấp tên lên nhắm chuẩn mặt của Bách Lí Phụng! Hắn...muốn lấy mạng của Bách Lí Phụng!

Không Tử Viết thấy Vệ Đông Li thực sự muốn giết người, cô hoảng sợ, vội lăn xuống đất che cho Bách Lí Phụng.

Đúng lúc này, căn phòng Vệ Đông Li và Không Tử Viết cùng ờ đột nhiên ầm ầm sụp đổ, ép tất cả mọi người phải lùi vài bước.

Lúc mắt con người thích ứng được với nhiệt độ cao do lửa tạo thành thì đã không tìm thấy bóng dáng của Bách Lí Phụng và con bạch hổ nữa rồi.

Trong bóng đêm Không Tử Viết vác Bách Lí Phụng nhảy ra khỏi bức tường đang bị lửa thiêu hủy, chạy như điên thậm chí còn không dám ngoảnh đầu lại nhìn Vệ Đông Li một cái.

Bách Lí Phụng nằm sấp trên lưng Không Tử Viết, cúi đầu kêu gào: “Tử Viết của ta, Tử Viết của ta!”

Không Tử Viết loạng choạng suýt nữa thì ngã nhào về trước! Nếu giờ cô có thể nói tiếng người thì chắc chắn cô sẽ cảnh cáo Bách Lí Phụng, kêu thì thì được, nhưng tuyệt đối không được chùi nước mắt nước mũi lên cổ cô đâu nhé!

May mà Bách Lí Phụng thuộc loại “đánh sấm chứ không mưa”, không thì cô chắc chắn sẽ quăng gã xuống đất!

Khó khăn lắm thoát ra ngoài được rồi kiếm một nơi hẻo lánh, Không Tử Viết đã một thờ hồng hộc, tứ chi bải hoải, nằm bò ra đất.

Bách Lí Phụng trượt xuống từ lưng cô, lăn một cái rồi nhanh nhẹn nhổ mũi tên trên bắp chân ra, sau đó móc thuốc trị thương ra đổ lên miệng vết thương. Kéo đai lưng ra băng hai vòng quanh vết thương rồi buộc chặt. Động tác gã lưu loát, một tiếng rên cũng không có.

Xử lý mọi thứ xong xuôi, Bách Lí Phụng mềm nhũn nằm trên lưng Không Tử Viết, sau đó lột cái mặt giả ra, vừa vuốt ve bộ lông của cô, vừa thở vắn than dài: “Mất một, lại tìm thấy một, ôi...” Không Tử Viết không dễ chịu, cảm thấy có lỗi với Bách Lí Phụng, tự nhủ sẽ tìm một cơ hội nói sự thật cho gã biết vậy. Nhưng chẳng biết sau khi gã biết sự thật thì sẽ có phản ứng gì đây.

Không Tử Viết thàn thán một tiếng, quay cái đầu bù xù lông la lại khẽ dụi dụi Bách Lí Phụng, coi như đang an ủi gã.

Bách Lí Phụng cào cào dúi lông đỏ chỗ trán Không Tử Viết, hỏi: “Hồ Hồ, sao ngươi lại ở trong phủ của Vệ Đông Li thế?” mắt gã sáng rỡ, kích động nói: “Có phải ngươi biết Tử Viết đang ở đâu phải không?”

Không Tử Viết muốn gật đầu, nhưng không tài nào gật đầu nổi, đành cứng cổ nhìn thẳng Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng kích động đứng dậy, nói to: “Đi! Chúng ta đi tìm Tử Viết!”

Không Tử Viết chìa vuốt khẽ đập một cái vào vết thương chỗ bắp chân Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng rên một tiếng, cúi đầu rồi lại ngồi xuống đất, mặt mũi nhắm mắt lại, giọng ồm ồm như đang lẩm bẩm: “Sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ bắt Vệ Đông Li phải trả giá!” Nói dứt gã mở mắt ra, sấp đến trước mặt Không Tử Viết nhếch mép cười một cái, đưa ra vò vò đầu cô, chọc ghẹo nói: “Hôm nay may mà có ngươi, không thì ta đã bị thằng nhãi Vệ Đông Li bắn chết rồi...”

Dưới ánh trăng, Không Tử Viết nhìn vào đôi mắt lấp lánh ánh sao của Bách Lí Phụng, nghe hắn cứ lải nhải nói những chuyện sau này, tự dung lòng cô nảy sinh một cảm giác rất kì lạ, thậm chí cô bắt đầu hâm mộ Bách Lí Phụng, thấy gã mới là người sống tự do nhất.

Đêm trở lạnh, Bách Lí Phụng trở mình cười trên lưng con bạch hổ, quả quyết nói: “Đi, chúng ta đi kiếm một chỗ ra đáng để ở! Sau này ta sẽ cắm rễ ở Duệ Quốc! Ngày nào cũng tới phóng hỏa phủ Vệ Đông Li cho tới khi hắn chịu giao Tử Viết ra mới thôi! Không thì ta sẽ đốt sạch hết!”

Không Tử Viết cúi đầu cười gượng, cảm thấy hình như mình đã bị cuốn vào một vòng tròn tình cảm, càng giãy dụa lại càng lún sâu.

Bách Lí Phụng đối xử tốt với cô, có tình với cô, có ý với cô, không phải cô không biết, cũng...rất muốn đáp lại. Nhưng không hiểu sao lúc nào cô cũng coi Bách Lí Phụng như một người bạn thân, một người có thể giúp bạn không tiếc mạng sống, có thể lao vào nước sôi lửa bỏng! Đương nhiên, tình cảm của con người rất phức tạp. Tuy cô coi gã là bạn thân, trong nhiều lần gã tỏ lộ chân tình cũng dần động lòng tình cảm nam nữ. Chẳng qua tình cảm ấy khá nhạt, không dễ phát giác ra mà thôi.

Lúc này cô đang ở bên cạnh Bách Lí Phụng, lòng lại phảng phất nhớ Vệ Đông Li, thậm chí còn lo lắng nếu Vệ Đông Li không tìm thấy cô, liệu có cho rằng cô bội tín bội nghĩa lại chạy trốn hay không?

Có trời mới biết lần này thật sự không phải cô muốn đi, mà là...không thể không công Bách Lí Phụng chạy trốn! Nếu Bách Lí Phụng vì cô mà chết dưới mũi tên của Vệ Đông Li thì cô...cô thật sự không biết phải đối mặt với Vệ Đông Li thế nào, đối mặt với chính mình ra sao nữa!

Thàn thán một tiếng, Không Tử Viết nhận lệnh Bách Lí Phụng, đi về phương xa.

Dưới sự chỉ huy của Bách Lí Phụng, Không Tử Viết đã tới một công nhà dân trông có vẻ rất khí thế.

Bách Lí Phụng nhón chân bay vào trong viện. Chẳng bao lâu sau, cửa lớn được mở từ bên trong ra, Bách Lí Phụng vẫy vẫy tay ra hiệu bảo Không

Từ Viết đi vào.

Không Từ Viết tò mò nhìn xung quanh một hồi, tưởng rằng nơi này là nhà của Bách Lí Phụng ở Duệ Quốc. Kết quả liền trông thấy một chủ nhà, một phu nhân, ba tiểu thiếp, hai ả nô tỳ, bốn gã người hầu đều đã bị điểm huyết đạo, hoảng sợ nhìn cô đang lòng vòng trong nhà của họ.

Không Từ Viết đưa mắt nhìn Bách Lí Phụng, gãi lại cười nhếch mép tuyên bố châm ngôn bốn chữ “thiên hạ đại đồng”.

Không Từ Viết gật gù, cảm thấy Bách Lí Phụng thật biết vận dụng “thiên hạ đại đồng” một cách rất triệt để. Ồi giờ ơi đây không phải nhà của gã, mà là nhà của người khác! Giỏi lắm, chẳng những dám chiếm nhà dân mà còn chiếm trắng trợn như thế, thật đúng là anh hùng!

Bách Lí Phụng nhanh gọn ném từng người kia vào trong nhà chứa củi để tự kiểm điểm rốt cuộc đã đụng phải sao Thái Tuế gì mới phải tai bay vạ gió thế này?

Mọi thứ thu dọn ổn thỏa xong, Bách Lí Phụng liền chim gáy cướp ổ chim khách, ôm con bạch hổ nằm trên giường nhà người ta, vừa vuốt ve lông con bạch hổ, vừa nói phải đi tìm Không Từ Viết ra sao, cuối cùng nặng nề ngủ đi mất.

Không Từ Viết sợ mình sẽ bất thành linh biến thành một cô gái trần truồng, nên muốn đi kiếm một gian phòng khác để ngủ. Ai ngờ cô vừa động dậy thì Bách Lí Phụng đã xiết chặt ngón tay kéo lỏng cô lại, không cho cô rời khỏi giường.

Không Từ Viết cũng mệt rồi, thấy mình không thể biến thân nhanh thế được, bèn nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Trời đã sáng mà Không Từ Viết và Bách Lí Phụng vẫn ôm nhau ngủ.

Hơi thở của Bách Lí Phụng phả vào bộ râu của Không Từ Viết, làm cô hơi ngứa, vì thế bực mình vẩy móng tay Bách Lí Phụng ra xa một chút.

Bách Lí Phụng mở mắt, mỉm cười định thò tay ra bứt râu hổ của Không Từ Viết.

Đúng lúc này một vầng sáng trắng bạc chói lòa bao phủ lấy Không Từ Viết.

Bách Lí Phụng sững sờ khoảng ba mươi giây, sau đó căn phòng vốn yên tĩnh không tiếng động đột nhiên phát ra một tiếng hét cao vút! Tiếng hét ấy không những có thể so với cái loa to siêu cấp, còn có uy lực của động đất cấp tám!

Bách Lí Phụng hét làm rách cả màng tai Không Từ Viết, làm cô tưởng Vệ Đông Li dẫn người đuổi giết tới nay, lập tức nhảy xuống đất, quay mòng lại với Bách Lí Phụng, sốt ruột gào lên: “Lên đi!” vừa thốt ra câu này chính Không Từ Viết cũng sững sờ. Hình như... đây không phải tiếng hô gầm, mà là... tiếng người!

Bách Lí Phụng há hốc mồm, tròn tròn đôi mắt sáng dị thường, cứ nhìn chăm chăm vào thân thể mỹ miều của Không Từ Viết, rồi nuốt nước bọt ực một tiếng.

Không Từ Viết rùng mình, cẩn thận ôm ngực, sau đó khép chặt hai chân, cố né tránh ánh mắt nóng bỏng của Bách Lí Phụng.

Ai ngờ một động tác nhỏ này đã kéo đứt lí trí của Bách Lí Phụng, đoạt đi hơi thở của gã!

Bách Lí Phụng bay lên người Không Từ Viết như một con dơi hút máu, sau đó...ôm lấy cơ thể lửa lò của cô, mút mát bờ môi cô!

Không Từ Viết vừa đẩy Bách Lí Phụng ra, vừa né tránh: “Bách Lí Phụng, nguoi đợi... đợi đã... này...đừng có cắn môi ta!”

Bách Lí Phụng ngược đôi mắt ngập tràn tình dục lên, một chút cũng không chịu thua mà lên án: “Là nàng bảo lên đi mà!”

Không Từ Viết bị Bách Lí Phụng chặn họng. Đúng là ban nãy cô vẫn tưởng mình là một con bạch hổ, nên mới lác mông gọi Bách Lí Phụng đi lên. Giờ thì hay rồi, người ta đã nhào lên! Nhưng chuyện không nên phát triển thế này có được hay không? Đây là hiểu lầm, hiểu lầm tuyệt đối!

Không Từ Viết ra tay đẩy ngã gã đàn ông ra tay với cô ra đất, sau đó lật mình cười trên người Bách Lí Phụng, đè chặt hai cái tay lão xược của gã lại, nhìn vào đôi mắt như đang bốc cháy của gã, quát lên: “Bách Lí Phụng! Nguoi nghe ta nói đã! Ta là con bạch hổ, cũng là Không Từ Viết! Nguoi... đừng sợ, ta sẽ không ăn thịt nguoi đâu...”

Bách Lí Phụng hé đôi môi tron bóng kia ra khàn khàn nói: “Từ Viết, ta không sợ nàng ăn thịt ta. Nàng... cứ ăn ta đi. Không thì ta sẽ ăn nàng đấy!”

Không Từ Viết giật giật khoe môi, càng lúc càng thấy gã Bách Lí Phụng này quá bạo dạn đi thẳng tới vấn đề.

Bách Lí Phụng thấy Không Từ Viết không có vẻ bực mình bèn ghé cổ lên hôn môi cô. Trời ơi, gã sắp hạnh phúc chết mất! Hóa ra Từ Viết của gã chính là Hổ Hổ, Hổ Hổ chính là Từ Viết! Sao gã lại ngốc như thế, chưa bao giờ nghĩ rằng Hổ Hổ chính là Từ Viết chứ? May quá, may quá, gã biết cũng chưa muộn lắm. Ư...môi của Từ Viết mềm thật, ngọt thật giống như cục gạo nếp ấy.

Không Từ Viết bị Bách Lí Phụng gặm thì hơi nhũn chân, thờ hồng học nói: “Bách Lí Phụng, rốt cuộc nguoi có nghe thấy ta nói gì không hả?!”

Bách Lí Phụng trở mình đè Không Từ Viết xuống dưới, nói: “Từ Viết, sau này ta không cười nàng nữa. Cho dù nàng có biến thành bạch hổ ta cũng sẽ công nàng đi! Nàng...cho ta đi, ta...ta muốn nàng muốn đến nỗi chỗ này đau nhức quá!” Không Từ Viết biết Bách Lí Phụng trước nay là một kẻ ngay

thẳng, chỉ không ngờ rằng cả chuyện này gã cũng ngay thẳng như thế, làm cô dờ khóc dờ cười, không biết phải trả lời gã thế nào.

Cô thấy Bách Lí Phụng cời áo ra rồi trải xuống đất, cô không nhịn được hỏi gã: “Này, sao không lên giường đi?”

Bách Lí Phụng đỏ mặt nói: “Cái giường đó đã bị người khác ngủ rồi, cái áo này của ta... chỉ là của ta thôi.”

Không Tử Viết âm lòng, trêu ghẹo gã: “Người không ‘thiên hạ đại đồng’ nữa à?”

Bách Lí Phụng bế Không Tử Viết đặt lên cái áo đã trải ra, sau đó phủ phục cơ thể dẻo dai của hắn lên thân thể ngọc ngà của Không Tử Viết, tình ý thâm thiết nhỏ giọng nói: “Cái gì cũng có thể ‘thiên hạ đại đồng’, chỉ có Tử Viết của ta là không thể ‘thiên hạ đại đồng’ thôi.”

Không Tử Viết đỏ bừng mặt, xoay mặt đi.

Bách Lí Phụng cúi đầu ngậm lấy đầu ngực của Không Tử Viết, đôi tay run run tách hai chân cô ra, ậm ừ nói: “Tử Viết, ta muốn nàng...”

Đúng lúc này, ngoài cửa chợt truyền tới một loạt tiếng đập cửa dồn dập. Có quan binh gân cổ lên gào thét, “Mở cửa! Mở cửa!”

Bách Lí Phụng làm như không nghe thấy, cứ muốn đi vào cơ thể Không Tử Viết, nhưng... không biết đường mà vào.

Không Tử Viết không ngờ Bách Lí Phụng vẫn còn là một xử nam, cô ngần ngại rồi đẩy gã ra, lấy bừa một bộ áo váy của nữ quyền lên khoác lên người mình, thờ hồn hèn nói: “Quan phủ tới lục soát, chúng ta phải nghĩ cách qua một ai này đã.”

Bách Lí Phụng nắm lấy tay cô, gọi một tiếng “Tử Viết...”

Không Tử Viết cup mắt xuống, khăn giọng nói: “Xin lỗi...” Xin lỗi, cô không thể đem mình cho gã; xin lỗi, cô và Vệ Đông Li đã có khế ước với nhau; xin lỗi, cô có tình với gã, nhưng không thể toàn tâm toàn ý giống gã được; xin lỗi Bách Lí Phụng, Bách Lí Phụng nắm chặt ngón tay cô, không cho cô nói hết câu. Gã cũng có tim, gã cũng biết đau, gã vẫn cần có... hi vọng. Đám quan binh đập cửa kia mãi không thấy có người đáp, không khỏi sinh nghi, lệnh người tông cửa ra, toàn bộ xông vào phòng lục soát.

Một giây trước khi quan binh xông vào phòng, Bách Lí Phụng đã mặc xong quần áo, vờn tay ra ôm eo Không Tử Viết, dẫn cô nhảy ra ngoài cửa sổ chạy ra cửa sau.

Hôm nay trong đô thành Duệ Quốc có thể nói là năm bước một tốp, mười bước một trạm. Hai người khó khăn lắm mới thoát ra khỏi nhà dân đó tới một cái ngõ có vẻ khá an toàn.

Không Tử Viết suy nghĩ rồi rầm, cô vừa thương Bách Lí Phụng, vừa không muốn thất tín với Vệ Đông Li, vì thế cô nghiêng răng quyết tâm nói: “Vệ Đông Li đối xử với ta không tệ, ta đã đồng ý ở bên hắn, người đừng tới đây nữa. Người... hãy đi đi, mau trở về Hồng Quốc... u.u... u.u...:”

Bách Lí Phụng hôn chặn môi cô, ngang ngạnh cuốn lấy lưỡi cô, ép những lời còn lại phải trở lại bụng. Cho tới khi gã hôn Không Tử Viết suýt nữa tắc thở thì mới lưu luyến không nỡ rời khỏi môi cô, chỉ về đám quan binh bắt đầu lùng sục không xa: “Nếu nàng còn nói chọc tức ta thì ta sẽ nhảy ra ngoài! Chết thì chết, tùy ông trời vậy!”

Không Tử Viết hé đôi môi sưng phù như muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ thì thào: “Bách Lí Phụng, người... người đừng tốt với ta như thế... Ta... ta... và Vệ Đông Li...”

Bách Lí Phụng nhìn vào mắt cô, cắt ngang lời do dự không quyết của cô, gã nghiêm túc nói: “Tử Viết, có lẽ nàng không tin, từ giây phút nhìn thấy nàng ta đã không thể không chế nổi đôi chân mình, lúc nào cũng muốn chạy theo nàng.” Gã cup mắt xuống, nở một nụ cười khổ sở, “Ta biết giữa nàng và Vệ Đông Li... không đơn giản...” ngược mặt lên nhìn thẳng vào mắt Không Tử Viết, nói chắc chắn, “Nhưng ta còn mạnh hơn Vệ Đông Li! Ngoài vẻ đẹp hơn một tí đó hắn chỉ biết cười lạnh. Hắn không đánh lại được ta, mà cũng không thể một lòng một dạ đối xử tốt với nàng như ta được!”

Không Tử Viết ngần ngại nhìn Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng hất cằm, mặt mày hớn hờ nói: “Bình thường ta không nói, nàng có lẽ không ngờ được. Đợi sau này có thời gian ta sẽ từ từ nói cho nàng khoảng cách giữa ta và Vệ Đông Li rồi nàng sẽ biết hắn không thể so với ta được.”

Không Tử Viết nuốt nước bọt, cô đã không thể nào biểu đạt suy nghĩ lúc này của mình bằng lời nói nữa rồi.

Bách Lí Phụng càng kích động hơn, nắm chặt lấy tay cô, cao giọng tổng kết lại: “Tóm lại nàng phải tốt với ta!”

Bách Lí Phụng thấy Không Tử Viết không tỏ thái độ gì, bèn thử hỏi: “Tử Viết, rốt cuộc nàng có hiểu lời ta nói không?”

Không Tử Viết chợt bừng tỉnh, chớp chớp mắt, vẫn không đáp lời.

Lúc này một giọng nói lại vang lên bên cạnh hai người: “Chúng ta không biết vị cô nương này có hiểu hay không, nhưng chúng ta nghe rất rõ, rất hiểu.”

Không Tử Viết và Bách Lí Phụng cùng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hơn mười tên quan binh đã bao vây hai người họ lại. Mà người vừa nói chính là người đứng đầu trong đám quan binh này.

Người đứng đầu đám quan binh cười đắc ý, nghiêm giọng quát: “Bay đâu, bắt hai tên nghi phạm này lại cho ta!”

Khổng Tử Viết và Bách Lí Phụng đưa mắt nhìn nhau, sau đó... xông ra khỏi vòng vây chạy tới chỗ phiên chợ náo nhiệt.

Trong phiên chợ người tới người lui, hết sức đông vui tấp nập, muốn giấu hai người thì rất dễ.

Bách Lí Phụng kéo tay Khổng Tử Viết, vừa xuyên qua trong phiên chợ vừa tiện lấy đi ít đồ. Sau đó kiếm một chỗ khá an toàn rồi dịch dung hai người thành bọn công tử.

Mặt mũi đại chúng hóa, phối thêm trường bào chất lượng tạm tạm, nhe răng cười, thật là chẳng có gì đặc sắc, tuyệt đối phù hợp với phong cách khiêm tốn sau khi dịch dung.

Hai người phe phẩy quạt, rồi tìm bừa một quán rượu thơm lừng, ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát.

Người trong quán rượu ba hoa khoác lác, hoặc khe khẽ thì thầm đều đang bàn tán về trận hòa hoãn trong phủ của Vô Song Vương gia.

Qua những lời bàn tán của đám người xung quanh Khổng Tử Viết biết được Vương phủ của Vệ Đông Li bị thiêu, triều đình dân gian trên dưới nổi trận lôi đình, Duệ Đế đã phát cáo thị thể nào cũng phải bắt được kẻ phóng hỏa, nghiêm trị không tha!

Khổng Tử Viết hiểu phóng hỏa là một tội lớn! Nếu Bách Lí Phụng bị quan binh bắt được thì chuyện này rất có thể sẽ từ chuyện phóng hỏa bình thường mà diễn biến thành tranh chấp giữa hai quốc gia. Xử lý không đẹp thì hai nước sẽ khai chiến! Cho nên dù có thể nào cô cũng không thể để Bách Lí Phụng bị tóm được!

Bách Lí Phụng nghe thấy những lời thì thầm rì tai của đám người kia, chẳng những không để ý mà còn cười tít mắt với Khổng Tử Viết, nhỏ giọng nói: “Lần này coi như ta và Vệ Đông Li đã kết thù rồi. Đợi hấn xảy Vương phủ xong, ta lại đi phóng hỏa. Hấn xảy một cái, ta đốt một cái, nhất định không cho hấn vui về!”

Khổng Tử Viết lườm gã một cái, thấp giọng mắng: “Đồ hẹp hòi!”

Bách Lí Phụng tỏ ra tủi thân, dán cái bắp chân bị thương lại gần chân Khổng Tử Viết khẽ cọ xát, ý bảo cô nhìn vết thương của gã.

Khổng Tử Viết lắc đầu cười nhạt, nghĩ bụng: Bách Lí Phụng đúng là một tên dỏm.

Thức ăn được dọn lên, hai người đói meo bắt đầu ngấu nghiến sạch sẽ. Ăn no xong mới thỏa mãn hừ hừ hai tiếng, dựa vào lan can lầu một mà nhìn ra ngoài phiên chợ tưng bừng, cùng với vài tốp quan binh thì thoảng đi qua.

Thấy đám quan binh bắt đầu đi từng quán rượu một để hỏi kẻ tình nghi, Khổng Tử Viết nháy mắt với Bách Lí Phụng ra hiệu bảo gã trả tiền rồi đi.

Nhưng, Bách Lí Phụng chỉ chớp chớp mắt, sau đó lộ ra vẻ mặt áy náy.

Khổng Tử Viết hiểu ngay, trời ơi là trời gã lại không mang tiền đi rồi! Khổng Tử Viết mặt mày hầm hầm lườm gã, Bách Lí Phụng lại giơ bốn ngón tay ra với cô. Khổng Tử Viết nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thiên hạ đại đồng?”

Bách Lí Phụng mắt sáng như sao, thân thiết nói: “Tử Viết, chỉ có nàng hiểu ta.”

Khổng Tử Viết thầm rên rì một tiếng, sau đó chỉ tay về cửa hàng quần áo đối diện, quả cảm nói với Bách Lí Phụng: “Ta tới kia đợi ngươi.” Cô đứng dậy, gào lên với tiểu nhị: “Tiểu nhị ca, mang thêm một vỏ rượu hoa điều lên cho công tử này với!” sau đó ngênh ngang đi ra ngoài.

Tên tiểu nhị thấy còn một vị khách nữa chưa đi, vì thế không đuổi theo Khổng Tử Viết đòi tiền, mà đặt hết sự chú ý lên người Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng bò ra lan can, trở mắt nhìn Khổng Tử Viết, lên án hành vi không nghĩa khí này của cô trong im lặng.

Khổng Tử Viết đứng ven đường đối diện, mắt thấy đám quan binh sắp đi vào quán rượu nơi Bách Lí Phụng đang ở, cô nhướn mày nở một nụ cười gian xảo với Bách Lí Phụng, sau đó... sau đó... sau đó lao vào người một đại thẩm có vẻ cực kì hung hãn, hất cái mặt đã dịch dung lên nở một nụ cười hề tiện rồi gào lên: “Lão bà bà này, bản tiên nhân trông ngươi cao to thô kệch, da dày thịt béo, có vẻ có họ với con lợn rừng trong nhà bản tiên nhân. Chi bằng ngươi cởi hết quần áo ra để bản tiên nhân xem tướng cho được không?”

Giọng Khổng Tử Viết vừa trong vừa cao thu hút tất cả ánh mắt của mọi người. Bách Lí Phụng thừa cơ hội chuồn ra khỏi quán rượu, còn không quên tiện tay cầm luôn vỏ rượu hoa điều đi luôn.

Khổng Tử Viết bị đại thẩm hung hãn đi truy sát qua năm con phố, cuối cùng cũng thoát nạn. Quay người trở lại nơi cô và Bách Lí Phụng đã hẹn nhau, dựa vào tường thờ hồng hộc.

Bách Lí Phụng chọc: “Đại thẩm kia thật là hiền lành. Phải ta mà nghe nàng nói thế, không đuổi theo nàng một năm sáu tháng thì cũng phải ẩn nàng xuống đập cho một trận!”

Khổng Tử Viết thở hắt lên: “Cái này thì ngươi không biết rồi. Đánh là thân, mắng là yêu. Đại thẩm hung mãnh kia đã đem lòng yêu mến ta rồi. Nếu không phải ta nói cho bà ta và ta chỉ thích đàn ông, chắc chắn bà ta sẽ đuổi theo ta qua năm vạn con phố ấy chứ!”

Bách Lí Phụng cười tít mắt, nghiêm túc khen ngợi: “Từ Viết, nàng thật thú vị.”

Không Từ Viết nhưn mày nói: “Coi bộ nguoi thật sự không sợ con bạch hổ ta thì phải.”

Bách Lí Phụng chìa tay mon trớn gò má cô, thì thầm: “Không sợ. Dù lúc mới nhìn thấy nàng biến thân ta đã giật cả mình, nhưng cảm xúc ấy đã lập tức bị niềm vui thay thế. Trong lòng ta, Từ Viết hẳn là sự tồn tại đặc biệt nhất.”

Không Từ Viết đỏ cả mặt, né tránh ánh mắt của Bách Lí Phụng, chùng ghẹo: “Không ngờ Lục Vương gia trước nay luôn thẳng thắn của chúng ta cũng có thể nói những lời đường mật như thế. Thật khiến người ta không quen nhé.”

Bách Lí Phụng cười hi hi, tay chọc chọc má Không Từ Viết, không biết ngược nói: “Ưu điểm của ta nhiều không đếm xuể, cứ đợi ta cho nàng thấy hết, chắc chắn sẽ mê hoặc nàng không biết đông tây nam bắc là đâu nữa!”

Không Từ Viết nhưn mày, pha trò: “Thế xin Lục Vương gia nhẹ tay cho, chúng ta phải phá vòng vây ra khỏi Duệ Quốc đã, rồi ngài hãy thể hiện mị lực của mình để mê hoặc ta không biết đông tây nam bắc là đâu nữa cũng chưa muộn. Bây giờ có phải chúng ta nên nghĩ cách làm sao ra cổng thành hay không?”

Bách Lí Phụng ý kiến: “Giờ cổng thành canh gác rất nghiêm ngặt, không dễ ra ngoài. Hay là chúng ta cứ trở lại căn nhà tối qua đi? Quan binh đã lục soát rồi thì hẳn là sẽ không lục soát lại đâu. Chờ vài ngày nữa, cổng thành canh gác không nghiêm nữa thì chúng ta hãy đi. Nàng thấy thế nào?”

Không Từ Viết lắc đầu nói: “Không, chúng ta không thể quay về. Vệ Đông Li chắc chắn đã phái người theo dõi căn nhà ấy, chỉ đang đợi chúng ta tự sa lưới thôi.” Nói xong cô ngược mặt lên nhìn xung quanh một lượt, phát hiện ra phiên chợ náo nhiệt trên phố đã tan như thủy triều rút, hai người bọn họ đứng ở đây trông rất trơ trọi.

Trước mắt nhà trọ không thể tới, nơi duy nhất có thể ở sợ là chỉ có nơi ấy thôi.

Không Từ Viết nhìn Bách Lí Phụng, cười gian nói: “Ta vừa nghĩ ra một nơi có thể yên giấc không lo.”

Bách Lí Phụng lòng vẫn còn sợ hãi thử hỏi: “Nơi nàng nói đến, chẳng lẽ là...lầu xanh ư?”

Không Từ Viết vỗ vai gã, khen ngợi: “Tốt lắm, cuối cùng thì nguoi cũng học được cách suy nghĩ rồi!” Rồi nói tiếp, “Nhưng mà không phải chúng ta chơi lầu xanh, là nguoi và ta hai người dịch dung thành con gái, sau đó...hi hi...cùng bán thân vào lầu xanh! Điều kể thế này cũng chỉ có mình ta nghĩ ra được!”

Bách Lí Phụng chớp chớp mắt, dè dặt hỏi: “Từ Viết, có phải...nàng đang đùa không?”

Không Từ Viết nghiêm nghị: “Nguoi nhìn mặt ta xem, có thấy ta đang đùa không?”

Bách Lí Phụng véo mặt cô, khẽ than một tiếng rồi nói: “Ta thấy nàng không giống như đang đùa, chẳng qua còn giống muốn xem ta diễn kịch hơn.”

Không Từ Viết mím môi cười, không nói gì.

Bách Lí Phụng lắc đầu cười khở, bao dung nói: “Được rồi, nàng muốn ta mặc váy màu gì đây?”

Không Từ Viết mắt lóe sáng, nói: “Ồ, ta thấy nguoi mặc màu xanh lục rất đẹp đấy.”

Xong xuôi Bách Lí Phụng tâm trạng xoắn xuýt đi trộm lấy hai bộ váy áo.

Thay xong, trang điểm rồi vấn tóc, hai người thiếu nữ xinh đẹp đã xuất hiện.

Không Từ Viết nhìn Bách Lí Phụng từ đầu đến chân, không hề giấu diếm sự kinh diễm trong mắt, khen như đang chùng ghẹo: “Tỷ tỷ, miệng tỷ đỏ giống hai trái anh đào thật.”

Bách Lí Phụng đỏ bừng mặt, xoay đầu đi để lộ ra cần cổ xinh đẹp. Cũng chẳng biết gã đang nghĩ gì mà một lúc sau lại xoay mặt lại, mắt lấp lánh nhìn Không Từ Viết, chu mỏ nói: “Miệng của ta đẹp như thế, nàng có muốn hôn không?”

Không Từ Viết bật cười, hôn chóc một cái lên môi gã. Bách Lí Phụng nào chịu buông cô ra, lập tức vòng lấy eo cô rồi hôn hít.

Trong ngõ nhỏ u ám, không biết kẻ xui xẻo có trái tim không khỏe nào tình cờ đi ngang qua, liền nhìn thấy một màn “kính hải thế tục” như thế, lập tức sợ rùng mình, hai mắt tròn trắng, chết ngất luôn.

Bách Lí Phụng và Không Từ Viết nhìn nhau cười, cùng chỉnh trang lại dung nhan, sau đó tay trong tay đi tới “Lan Nhan Các” --lầu xanh lớn nhất đô thành.

Chương 42: Nước mắt Hồ Li

“Lan Nhan Các” nằm ở nơi xa hoa nhất trong đô thành Duệ Quốc. Mỗi khi màn đêm buông xuống, nơi này liền trở thành nơi diễn những vở kịch mơ màng.

Trong “Lan Nhan Các” các mỹ nhân mỗi người một vẻ đẹp không sao tả xiết. Có kẻ nói trong “Lan Nhan Các” chỉ có mỹ nhân người không tương tượng được, chứ không có mỹ nhân người không tìm được. Trên thực tế cũng đúng thế thật.

“Lan Nhan Các” đêm nay cực kì tưng bừng, nghe nói đang tổ chức hoạt động tên là “Cờ bạc mỹ sắc”.

“Cờ bạc mỹ sắc” nghĩa cũng như tên, vừa bao gồm đánh bạc lại có dính tới sắc đẹp. Là thế này, hễ có người có thể không dùng võ công mà chỉ dựa vào vận may xúc xắc được ba con lục, thì có thể tùy chọn một mỹ nhân làm bạn một đêm trong “Lan Nhan Các”. Tất cả chi phí tất nhiên sẽ do “Lan Nhan Các” chịu.

Hoạt động này vừa tổ chức chẳng cần nghĩ cũng biết náo nhiệt cỡ nào. Sắc đẹp và cờ bạc, rượu mạnh và mờ ám đều là thuốc độc con người phóng túng bản thân, nhưng ai cũng yêu nó cực điểm, muốn ngừng cũng không được.

Khổng Tử Viết và Bách Lí Phượng đi qua “Lan Nhan Các” liền trông thấy cảnh tượng náo nhiệt ngất trời như thế.

Khổng Tử Viết vốn định tự đề cử mình, nhưng tiếc là mục tử bà nhà người ta bận túi bụi, chẳng hơi đâu để ý tới mầm non phát triển ở lầu xanh là cô đây! Bất đắc dĩ cô đành kéo Bách Lí Phượng nhìn đông ngó tây để tìm cơ hội thích đáng nói chuyện với mục tử bà một lần.

Tiếng xúc xắc lăn, tiếng người gào thét khiến Khổng Tử Viết thấy phấn khích vô cùng, muốn xông lên chơi ngay lập tức.

Bách Lí Phượng nắm chặt tay cô, nhắc bên tai cô: “Nàng đừng có chạy loạn. Xung quanh đây có không ít cao thủ đều đang quan sát động tĩnh trong ‘Lan Nhan Các’. Theo ta thấy hoạt động hôm nay không đơn giản.”

Khổng Tử Viết ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Liệu có phải Vệ Đông Li biết ta thích đánh bạc nên cố tình sắp xếp để dụ ta ra không?”

Bách Lí Phượng lắc đầu nói: “Ta thấy không giống cách làm của Vệ Đông Li.”

Khổng Tử Viết đảo mắt, nói: “Bây giờ chỗ nào cũng không an toàn, chúng ta mặc kệ kẻ sắp đặt là ai, cứ nghe ngóng trước rồi tính.” Nói dứt cô liền đưa mắt nhìn Bách Lí Phượng bảo gã đi theo cô mà tùy thời hành động.

Hai người đi tới chỗ quẹo lầu hai, liền nhìn thấy mục tử bà đang một mình đi tới bụi trúc, hai người vội dựa vào một gã say rượu mà bám theo mục tử bà, vòng qua bụi trúc tới một căn nhà gian khá khuất.

Tuy cửa căn nhà gian đó không có người canh gác, nhưng lại cho người ta một cảm giác phòng bị nghiêm ngặt.

Hai kẻ tò mò Khổng Tử Viết và Bách Lí Phượng cùng nhìn nhau cười, sau đó quyết định xông vào hang cọp để thăm dò xem sao.

Hai người ném gã say rượu xuống đất, đồng thời tiến lên dán tai vào cánh cửa.

Cách một tấm cửa, trong phòng có giọng của mục tử bà: “Chủ tử, hôm nay đã có năm vị khách quan liên tục xúc được ba con lục. Các cô nương đã phân biệt năm người đó quả thực đều là đàn ông, không hề có một cô nương cái nam trang nào cả. Ngoài ra mấy lầu xanh khác cũng không xuất hiện cô gái nào đáng nghi cả.”

Trong phòng im lặng ba giây, sau đó một giọng nói hơi mệt mỏi nói: “Đi xuống đi.”

Giọng nói ấy khiến Khổng Tử Viết thấy rất quen tai, nhưng lại không phân biệt nổi đó là giọng ai. Cô chau mày, đưa tay ra kéo Bách Lí Phượng ra hiệu bảo hắn nên né rồi. Thế nhưng Bách Lí Phượng chỉ cười cười với cô, chỉ ra sau lưng rồi nói: “Trúng mai phục rồi.”

Khổng Tử Viết nhìn theo ngón tay gã thì thấy sau lưng đã đứng đầy thị vệ mặc thường phục cầm đao của Hồng Quốc.

Tiếp sau đó, cửa phòng mở ra, ánh sáng êm dịu trong phòng hắt lên hai người đang ngồi xổm dưới đất.

Khổng Tử Viết ngoảnh đầu nhìn căn phòng nhàn nhạt hương rượu, liền trông thấy người đàn ông kia đang ngồi trên ghế.

Người đàn ông đó mặc y bào huyền sắc, tóc đen xõa tung, mặt mũi nghiêng người trên ghế, trông có vẻ hơi say.

Trên mặt gã đeo một cái mặt nạ màu bạc, tay xách một vỏ rượu, từ khoe miệng gã chảy ra hai giọt rượu rơi trên y bào gã, nhuộm lên ấy một đóa hoa

mai đen như mực.

Đôi môi đỏ tươi của gã hơi hé, hơi thở nóng rực. Hàng mi dày rậm phủ trên đôi mắt che khuất nỗi trống vắng và cay đắng trong mắt gã, nhưng không giấu nổi nỗi u sầu và mệt mỏi vất vưởng trong không khí.

Trong khoảnh khắc cửa phòng mở ra, ánh mắt của Không Tử Viết và gã giao nhau, hai người đều ngẩn ra, lộ ra ánh mắt không thể tin được.

Thời gian như đã trôi qua cả một thế kỉ, lại ngắn ngủi như thoáng qua.

Gã đàn ông đeo mặt nạ màu bạc đột nhiên đứng dậy, lao vào Không Tử Viết bằng tất cả sức lực!

Dưới tác dụng của lực, Không Tử Viết bị gã đè xuống, người ngã ra sau, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, cái ót của cô liền hôn hít mặt đất. Nụ hôn nóng bỏng, tàn bạo này khiến người ta nghẹn thở...có thể khiến người ta ngất xỉu. Vì thế Không Tử Viết còn chưa kịp cảm nhận tâm trạng trùng phùng thì đã ngất đi rồi.

Khi Không Tử Viết tỉnh lại thì trăng đã treo cao.

Mí mắt cô giật giật nhưng không hề mở mắt ra mà chỉ im lặng nghe ngóng động tĩnh xung quanh, cố phân biệt nơi mình đang ở.

Hiển nhiên là cô không muốn thấy Hồ Li, chỉ muốn rời khỏi nơi này thôi.

Cô có thể không để bụng Hồ Li cố tình tiếp cận, đùa bỡn cô, thậm chí còn hạ độc lúc cô là bạch hổ, nhưng...cô không thể nào chấp nhận nỗi một kẻ để cô được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” mà lừa gạt cô được!

Tuy mọi người hay nói “sự bất quá tam”, nhưng những người đã từng bị rắn độc cắn, cảm nhận được nỗi sợ hãi tuyệt vọng khi cận kề cái chết liệu có thể nuôi rắn độc bên mình nữa không?

Trong máu Không Tử Viết có niềm kiêu hãnh của chúa sơn lâm, nên cô không cho phép mình ngã hai lần tại cùng một nơi được!

Không Tử Viết là một kẻ đi săn rất kiên nhẫn, nên cô không vội mở mắt ra, mà chỉ đợi chờ trong im lặng, đợi Hồ Li ra khỏi cửa căn phòng này.

Thế nhưng Hồ Li cứ ngồi bên giường Không Tử Viết như một bức tượng bằng băng, từ đầu chí cuối không hề dịch nửa bước.

Trong đêm lạnh ngắt như tờ, gió thổi tung màn, Hồ Li chậm chậm cúi người hôn lên bờ môi Không Tử Viết.

Không Tử Viết nhắm chặt hai mắt, xúc giác càng thêm nhạy cảm. Cô có thể cảm nhận được nỗi chua xót trong nụ hôn của Hồ Li, cùng với sự run rẩy trong linh hồn gã. Nhưng cô vẫn lựa chọn rên rúng.

Nụ hôn của Hồ Li cứ ngắt quãng như đang đè nén tình cảm điên cuồng. Gã khẽ cắn môi Không Tử Viết, níu non: “Tử Viết, ta biết nàng đã tỉnh rồi, nàng mở mắt ra nhìn ta có được không?”

Thấy Không Tử Viết vẫn không phản ứng gì, Hồ Li lại khẽ hôn lên môi cô, âm mũi khá nặng nói: “Ta biết nàng đang giận ta, oán ta lừa nàng. Nàng...nàng mở mắt ra nhìn ta, ta sẽ nói cho nàng tất cả mọi chuyện.

Tử Viết, Tử Viết....

Tử Viết, ta cứ tưởng lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng là khi nàng đang ngồi trong quán rượu gặm đầu heo kho. Lúc ấy ta còn sai gã sai vặt áo xanh cầm ngân phiếu tới cá cược với nàng. Kết quả bị thua. Sau đó lại gặp nàng ở trong ‘Phi Văn Các’. Nàng thiết kế bàn xoay cho ta, lại cầm đi của ta không ít ngân phiếu.

Từ lúc ta vào nghề tới nay, bao giờ cũng là ta chiếm lấy sản nghiệp của người khác, chưa bao giờ có kẻ có thể moi nhiều tiền trong tay ta đến thế. Ta sinh lòng bức dọc, nổi ý định trêu chọc nàng. Nhưng không ngờ trăm trận trăm bại, thậm hại không tả nổi.

Ta thừa nhận, thủ đoạn của ta hơi dê hèn, nhưng chưa từng nghĩ sẽ làm hại nàng thật bao giờ. Thậm chí ta còn nghĩ nếu cả đời này cứ làm Hồ Li của nàng cũng không hẳn không phải một chuyện tốt.

Thế nhưng, điều khiến người ta không ngờ được là ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ lại ở trong tay nàng. Đối diện với của cải khổng lồ của ‘Long huyết bảo tàng’, chẳng ai mà không động lòng cả.

Tử Viết, nàng không biết ta rất sợ, thật sự rất sợ. Nên vừa nhìn thấy ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ ta liền mất đi lí trí, chỉ muốn chiếm lấy ‘Long huyết bảo tàng’. Nàng...nàng đừng oán ta, có được không? Nàng không biết rằng khi ta cầm được ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ về tay, trái tim ta có biết bao mâu thuẫn, vừa phấn khởi nhảy nhót lại vừa hối hận tự trách. Ta từng tự nhủ: ‘Nàng không có khả năng bảo vệ ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’, nên hãy để ta bảo vệ viên châu này không bị những kẻ khác cướp đi, đó là cách tốt nhất.’ Sự thật là suy nghĩ của ta thật tự lừa mình lừa người làm sao. Cuối cùng ta vẫn làm nàng bị thương.

Lúc ta nhìn thấy tên thị vệ Cừ Quốc kia ôm nàng đi, lúc ta nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của nàng, ta biết ta đã mất nàng rồi. Ta tự an ủi mình ‘không sao, mình còn có ‘Long huyết bảo tàng’, mình có thể hô mưa gọi gió, mình có thể tìm thấy hương hồn kia!’ Cho tới khi tên thị vệ Cừ Quốc kia quăng nàng vào trong nguy hiểm, một mình quay lại lấy đi ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ trên người ta, ta mới bừng tỉnh, trong lòng ta nàng còn quan trọng hơn ‘Giang

Thiên Nhất Sắc Châu"! Ta không phải người đi tranh đoạt viên châu ấy với tên thị vệ Cừ Quốc kia, mà sai toàn bộ thuộc hạ đi khắp nơi tìm kiếm nàng. Ta không dám tưởng tượng nếu nàng xảy ra chuyện gì ta sẽ thế nào nữa!

Từ Viết Từ Viết, ta biết giờ ta nói gì nàng cũng không nghe lọt tai. Chỉ là, nàng đừng trách ta nữa, có được không?

Những ngày này ta sống chẳng dễ chịu gì. Vừa nghĩ tới ánh mắt nàng nhìn ta khi nàng rời đi, lòng ta lại khó chịu muốn chết.

Từ Viết, nàng nhất định đã quên mất ta rồi. Nàng không biết rằng những năm nay không lúc nào ta không tìm nàng. Nàng càng không biết cái mạng này của ta thực ra cũng là do nàng cho!

Nếu như...nếu như ta thông minh hơn, sớm biết nàng chính là hương hồn kia. Sao ta có thể lường gạt nàng được? Nếu nàng muốn có tròng mắt của ta, ta cũng sẽ cho nàng!

Từ Viết, nàng đừng nhấn tâm mặc kệ ta, có được không? Từ Viết..."

Một giọt nước mắt men theo bờ môi Hồ Li lăn vào miệng Không Từ Viết, vị mặn mặn loang ra trong miệng cô.

Không Từ Viết cuối cùng cũng bị những lời ní non lộn xộn và giọt nước mắt mặn mặn của Hồ Li đánh bại, cô không tài nào giữ im lặng tiếp được nữa. Cô từ từ mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt đắm lệ của Hồ Li, giọng khàn khàn nói: "Ai cũng có thể bị phản bội và lừa gạt, chỉ khác ở mức độ nặng hay nhẹ mà thôi. 'Giang Thiên Nhất Sắc Châu' tốt như thế, nên...ta không oán trách người lừa gạt ta, người cũng không cần phải tự trách mình nữa. Nhưng từ ngày ta rời khỏi Hồng Quốc, lòng tin nhiệm của ta cũng đã theo ta đi mất rồi. Con đường sau này, mỗi người chúng ta phải đi riêng. Người...hãy tự lo cho mình."

Không Từ Viết vòng qua Hồ Li, nhảy xuống giường đi ra ngoài cửa.

Ngay khoảnh khắc Không Từ Viết kéo cửa phòng ra, Hồ Li đằng sau đột nhiên la hét the thé, tiếng hét ấy thấm thiết vô cùng.

Màng tai Không Từ Viết bị thương, trái tim thất lại như bị thứ gì đó đâm trúng!

Hồ Li lao vào sau lưng cô, ôm chặt lấy eo cô, gào khóc chói tai. Tiếng khóc ấy như khi bạn đời yêu quý bị chết, khóc đến nỗi rách cả tim gan, khóc long trời lở đất, khóc như đứt từng khúc ruột!

Không Từ Viết đau thắt lòng, càng lúc càng thấy mình giống như một tên khốn nạn tội ác tày trời đã làm tổn thương trái tim của một thiếu nam vô tội!

Không Từ Viết nhìn gã khóc mà cũng buồn, không kèm được vẻ mặt lạnh lùng nữa, an ủi bằng giọng điệu cứng nhắc: "Được rồi, được rồi, người... người đừng khóc nữa. Ta đã nói không oán người rồi mà."

Nghe lời này Hồ Li chẳng ngừng khóc mà còn khóc ghê hơn. Gã nức nở bi thương, khóc nức lên sau đó dừng rất lâu. Ngay lúc Không Từ Viết tưởng gã đã thôi thì gã lại bắt đầu gào khóc tiếp.

Kiểu khóc độ khó cao thế này coi như cũng khiến Không Từ Viết rối loạn hết cả lên, cô không thể không thỏa hiệp, "Được rồi, được rồi, là ta đã sai. Ta không nên nhỏ mọn, không nên giận người chỉ vì một viên châu. Ta xin lỗi còn chưa được hay sao? Cầu xin người đấy, Hồ Li Hồ đại gia, xin ngài đừng khóc nữa, đừng có gào nữa! Quần áo của ta cũng bị người khóc ướt hết rồi!"

Hồ Li lại nức nở hai tiếng, rồi buông tay ôm Không Từ Viết ra.

Không Từ Viết lập tức xoay người lại, cầm vạt áo mình định lau nước mắt cho gã.

Hồ Li thút thít, quay người đi với Không Từ Viết.

Không Từ Viết cầm vạt áo, chớp chớp mắt, không biết phải tiếp tục an ủi thế nào nữa.

Hồ Li nghiêng mặt nhanh chóng liếc Không Từ Viết một cái, rồi tóm lấy tay cô để lên lưng mình, ý bảo....cô ôm gã từ đằng sau.

Không Từ Viết chỉ hơi tỏ ra lưỡng lự, Hồ Li lập tức run run bờ vai, chuẩn bị bắt đầu một vòng gào khóc mới.

Không Từ Viết lập tức đưa tay ôm lưng gã.

Hồ Li lại thút thít vài tiếng rồi mới nghiêng người qua, khom lưng, ngoan ngoãn dựa vào lưng Không Từ Viết, tội nghiệp thì thảo nói: "Từ Viết, sao nàng có thể độc ác như thế hả?!"

Không Từ Viết khẽ than một tiếng, lắc đầu cười gượng: "Hồ Li, người còn độc ác hơn ta."

Hồ Li lập tức ngẩng đầu lên, hờn tui liếc nhìn cô một cái.

Không Từ Viết rùng mình, không nhịn được bật cười ha hả.

Hồ Li lúc này tóc tai bù xù, mắt sưng đỏ, cả cái mũi đẹp đẽ cũng biến thành một quả ô mai đỏ au. Mà dưới quả ô mai kia là hai dòng nước mũi trong

suốt, thật là không thể không làm người ta cười như điên!

Hồ Li thấy Khổng Tử Viết cười nghiêng ngả, gã không chịu nổi nữa bèn móc một tấm gương đồng nhỏ mang theo bên người ra soi.

Chỉ nhìn một cái, tuyệt đối kinh ngạc!

Hồ Li như bị sợ hãi, nhanh chóng xoay người, lôi khăn tay ra lau nước mũi. Sau đó...nhảy lên giường, vênh mông nằm sấp trong chăn, không chịu lộ mặt gặp người khác.

Khổng Tử Viết nở nụ cười ác ý, nhắc chân lên đạp một cái vào cái mông đang vênh lên của gã!

Hồ Li bị đau, nhưng vẫn không chịu lộ mặt ra.

Khổng Tử Viết giả vờ mở cửa, Hồ Li lập tức quay đầu nhìn ra cửa. Khổng Tử Viết chống nạnh cười to, Hồ Li nhào tới hôn cô, nuốt tiếng cười của cô vào bụng.

Khổng Tử Viết cố đẩy Hồ Li ra, mặt đỏ bừng, né tránh ánh mắt nóng bỏng của Hồ Li, cô nói: “Hồ Li, nụ hôn xin lỗi này ta nhận. Nụ hôn nhiệt tình thế này ta vô phúc hưởng.”

Hồ Li sững sờ, mặt trắng bệch, sau đó lại cười hi hi lại gần Khổng Tử Viết, túm lấy vai cô: “Thế à, vậy thì nàng coi nụ hôn của ta thành nụ hôn xin lỗi là được rồi.”

Khổng Tử Viết ngẩng đầu, liếc nhìn Hồ Li một cái, hừ hừ nói: “Này, chiếm lợi của ta như thế hả?”

Hồ Li bó mớ tóc rối lại, quynh rũ nói: “Từ Viết, ta dâng tới cửa để nàng chiếm mà. Phải biết là ở Hồng Quốc ta cũng là nhân vật số một đấy, ai muốn gặp ta một lần mà không dâng lên tám vạn lượng thì sao được? Ta làm người của nàng, cho nàng ăn đậu phụ, tùy nàng làm gì thì làm, nhưng không cho nàng nói mấy lời xa lạ nữa, khiến người ta đau lòng biết bao.” Nói xong còn giả bộ lấy vạt áo lau nước mắt mình nữa.

Khổng Tử Viết vỗ vai Hồ Li, bùi ngùi nói: “Thảo nào có người nói quốc sư của Hồng Quốc là tên cướp hợp pháp.

Hễ có một con rết bò ngang qua trước mặt người đều bị người vật hết chân, rồi biến thành một con sâu róm.”

Hồ Li chớp chớp đôi mắt cá vàng với Khổng Tử Viết, ghé sát tai cô phả hơi rồi nói: “Ai cũng nói vô quỷ tay có móng tay nhọn. Trước mặt người khác ta là tên cướp hợp pháp. Trước mặt Từ Viết ta chỉ là một tên trộm cắp phải bộ khoái. Nếu Từ Viết muốn kiểm tra đạo này ta đã cướp được những gì, ta rất vui lòng cởi áo cho nàng sờ thử.”

Hồ Li nói câu này rất mờ ám, Khổng Tử Viết chẳng đo mặt mà còn nhướn nửa bên lông mày, cười như không cười nhìn Hồ Li, nghĩ bụng: Nếu người mà biết ta chính là con bạch hổ kia, không biết người còn có thể thoát ra câu ấy không.

Hồ Li bị cô cười hơi sợ hãi, gã mất tự nhiên khép vạt áo mình lại, hỏi: “Từ Viết, nàng cười gì thế?”

Khổng Tử Viết cười nói: “Không có gì, ta chỉ cảm thấy người cứ gió một trận mưa một trận thế này rất thú vị thôi.”

Hồ Li lườm cô một cái, nói: “Còn không phải bị nàng hành hạ sao?! Từ nhỏ tới lớn ta chỉ có mừng rỡ và đau buồn đều do nàng ban cho cả!” gã mím môi, ngược đôi mắt cá vàng sung đỏ lên, căng thẳng nhìn cô, dè dặt hỏi: “Từ Viết, nàng...có còn nhớ ta không?”

Khổng Tử Viết biết Hồ Li không vô duyên vô cớ tự dưng hỏi câu này, vì thế cô rất nghiêm túc hồi tưởng lại.

Hồ Li thấy Khổng Tử Viết mặt đầy nghi hoặc quan sát mình, vì thế gã tốt bụng nhắc nhở: “Nàng từng cứu ta một mạng.” Thấy Khổng Tử Viết vẫn chưa hiểu, gã vội bồi thêm một câu, “Chúng ta quen nhau ở Duệ Quốc.” Thấy Khổng Tử Viết vẫn mờ mịt, Hồ Li nghiêng răng nói, “Lúc đầu ta còn hỏi tên của nàng, nàng vút cho một câu ‘Từ nói, không thể nói’ rồi đuổi ta đi! Nếu không phải trước khi rời khỏi Hồng Quốc đã nói với A Hương tỷ một câu bí ẩn như thế, nàng bảo ta biết tìm nàng ở đâu đây?! Nếu không phải câu nói vô trách nhiệm kia của nàng đã ẩn trong tim ta, nàng bảo ta phải nhận ra nàng thế nào đây?!”

Hồ Li giậm chân, Khổng Tử Viết vẫn đang bồi hồi trước cánh cổng kí ức.

Hồ Li tức quá, đập ót cô, “Nhớ ra chưa? Nhớ ra chưa?! Cho nàng quên ta này! Đồ vô tâm nhà nàng! Lúc ấy tiểu gia ta tên là Phi Sắc, bị người ta đưa tới Vương phủ của Vệ Đông Li...”

Vừa nhắc tới Vệ Đông Li, kí ức của Khổng Tử Viết đột nhiên rõ nét. Không khỏi tròn tròn mắt, không dám tin nhìn Hồ Li, giật mình tỉnh ngộ nói: “Người...người chính là tên nam sùng kia của Vệ Đông Li?”

Hồ Li kích động nhìn Khổng Tử Viết, gật lấy gật để, rồi lại lắc đầu như điên, nghiêng răng nói: “Ta là Phi Sắc được nàng cứu mạng! Không phải nam sùng của Vệ Đông Li!”

Gặp lại cố nhân, lòng Khổng Tử Viết trầm mồi ngổn ngang. Cô còn rầu rĩ không hiểu sao Hồ Li lúc nào cũng thích đối nghịch với Vệ Đông Li, giờ cuối cùng cô cũng hiểu rồi, hóa ra hai người đó từng có quan hệ.

Hồ Li thấy Không Tử Viết chẳng vì biết gã là ai mà nước mắt lưng tròng, gã không khỏi không vui, đưa tay dè vai cô lại, chau mày hỏi: “Tử Viết, nàng gặp lại ta, chẳng lẽ không vui mừng sao?”

Không Tử Viết điều chỉnh tâm trạng, cực kì phối hợp nhếch môi đáp: “Vui chứ. Nhất là gặp lại người còn sống thế này, ta rất vui!”

Trong mắt Hồ Li đầy sự dịu dàng say lòng người, hỏi: “Tử Viết, những năm qua nàng sống thế nào?”

Không Tử Viết nhếch mép cười, đáp: “Câu này hỏi không đúng lắm thì phải? Dầu sao chúng ta cũng từng sống cùng nhau một thời gian rất dài, với lại... mới xa cách không lâu mà.”

Hồ Li nheo đôi mắt hồ li yêu mị, lập tức đổi góc tấn công: “Tử Viết, nàng nói cho ta hay những chuyện đã xảy ra với nàng đi. Ta biết nàng không phải Như nữ nhân, cũng không biết rốt cuộc nàng là ai nữa.”

Không Tử Viết thở dài một hơi, hỏi: “Người thật sự muốn biết rốt cuộc ta là ai sao?”

Hồ Li lập tức trợn mắt, làm ra vẻ “nếu không cho ta biết thì ta chết cũng không nhắm mắt được”!

Không Tử Viết chớp chớp mắt có vẻ rất thơ ngây hỏi: “Người thật sự muốn biết ư?”

Hồ Li cứng cỏi gật gật đầu, nắm chặt lấy tay cô, thảm thiết nói: “Yên tâm đi Tử Viết, dù câu chuyện nàng kể cho ta có hoang đường cỡ nào thì ta vẫn tin nàng. Và lại nàng không phải dọa ta. Vì ta đã biết nàng từng chỉ là một hương hồn. Bây giờ dù nàng bảo ta nàng chỉ là một ác quỷ, ta cũng không...a...a...a...hồ!”

Sau một tiếng hét thảm thiết, cuối cùng Hồ Li vừa đồng dạng không biết sợ của chúng ta vì quá sợ hãi đã...chết ngất.

Không Tử Viết thành công mò ra cách biến thân, giờ nở một cười tà ác. Dù hơi tiếc bộ quần áo này, nhưng có thể dọa Hồ Li ngất cũng làm cô thoải mái, đúng là tiền nào của nấy.

Dù là kiếp trước hay kiếp này Không Tử Viết cô không phải là kẻ chịu thiệt bao giờ.

Cô đã quyết định tha thứ cho Hồ Li, thì đương nhiên phải giải khúc mắc này. Mà cách để coi khúc mắc tốt nhất là ăn miếng trả miếng.

Hồ Li đã lừa cô, làm cô bị thương, cô liền dọa gã, đập gã!

Không Tử Viết giẫm lên Hồ Li đang ngất xỉu, cảm thấy lòng mình cuối cùng cũng có một cảm giác cân bằng khó tả.

Thú thật là cảm giác này quá tuyệt!

Cho dù Hồ Li vừa tỉnh lại cứ nhắc đi nhắc lại mình không sợ con bạch hổ, nhưng gã vẫn không tài nào thay đổi được một sự thật rằng vừa nhìn thấy Không Tử Viết gã liền run rẩy.

Không Tử Viết đã biến thân lại thành người qua ý nghĩ, lúc này đang trần truồng bọc mình trong chăn đơn, vỗ vai Hồ Li, rất “tốt bụng” nhắc nhở: “Người sợ ta làm gì? Lòng dũng cảm khi người hạ độc con bạch hổ còn làm ta sợ người ba phần đây này.”

Hồ Li run chân, mặt mày như đưa đám, cầu xin: “Tử Viết, chúng ta...chúng ta có thể đừng nhắc tới chuyện đó nữa được không? Lúc ấy ta hạ độc con bạch hổ còn không phải vì nhớ thù nó đã ăn thịt Như nữ nhân sao? Không không, là nhớ thù nó đã ăn thịt nàng. Chết cha, Tử Viết, nếu có một ngày ta kể chuyện giữa nàng và ta cho người khác nghe, chắc chắn họ sẽ tưởng ta điên rồi.”

Không Tử Viết ngửa đầu nhìn mặt trời mới mọc ngoài cửa sổ, nói nhỏ như đang lầm bầm: “Nếu không phải tự mình trải qua, chắc ta cũng nghĩ mình điên rồi.”

Hồ Li nắm lấy bàn tay lạnh toát của cô, an ủi cô trong im lặng.

Không Tử Viết cười nhạt, kể ngắn gọn quá trình biến hóa thành người của mình một lần cho Hồ Li nghe. Còn số mệnh kiếp này lại không nhắc tới. Dầu sao với kết cục không thể khiến người ta cảm thấy vui vẻ thì cho dù nghĩ tới cũng không cho người ta cảm nhận được hi vọng cuộc sống. Mà cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, Không Tử Viết cô vẫn luôn thù thay đổi kết cục!

Nếu...nếu như cô có thể thu thập được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” và “Tinh Hạch Tử”, sau đó tìm được khối hồn phách đã mất của Ân Tà Ma Quân, có lẽ...có thể khiến Ân Tà Ma Quân giúp mình thay đổi vận mệnh, thoát ra khỏi ngũ hành. Cô có thể không làm tiên, không làm người, dù chỉ làm một tiểu yêu lười nhác cũng được.

Nếu yêu cầu này quá cao, vậy...cô chỉ có thể xin Ân Tà Ma Quân để hán “mời” Vương mẫu nương nương thoát y nhảy một bài cho mọi người coi, để trước khi cô hồn bay phách tán cũng có thể cười một trận thoải mái!

Nghĩ đến đây khóe môi cô lại nhếch lên, nở một nụ cười có thể nói là rất tà dâm.

Hồ Li rùng mình, xoa xoa hai cánh tay để cố làm dịu đi cảm giác sờn tóc gáy này đi, “Tử Viết, nàng nghĩ gì mà cười khủng bố quá vậy?”

Không Tử Viết đánh trống lảng: “Không có gì. À, sao ngươi lại chạy tới Duệ Quốc thế này?”

Hồ Li cóc đầu cô, “Ta đã bảo nàng rồi mà, sao ta có thể làm quốc sư Hồng Quốc chứ. Sau khi rời khỏi Vương phủ của Vệ Đông Li, ta liền tới thẳng Hồng Quốc, vất vả kinh doanh ít buôn bán nhỏ bằng ngân phiếu nàng nhét cho, sau đó kiếm đủ tiền mở quán xanh đầu tiên. Kết quả lão Hồng Đế háo sắc kia cái trang đi tuần tới lầu xanh tìm vui. Ta thấy lão là một con dê béo, bèn đưa lão vào tròng, moi ra được không ít bảo vật của lão, còn khiến lão tưởng ta là một bán tiên, có thể coi bói bốc quẻ. Nhiều lần thử thách ta vẫn không lộ tẩy. Vì thế Hồng Đế mời ta thay lão quản lý quốc khố Hồng Quốc, ta liền lên chức quốc sư Hồng Quốc.”

Tuy Hồ Li nói rất đơn giản, nhưng Không Tử Viết biết mấy lần thử thách ấy chắc chắn cực kỳ nguy hiểm. Nghĩ mà xem, Hồng Đế thân là quân chủ một nước, há có thể lừa gạt dễ dàng sao?

Hơn nữa tâm tư Hồng Đế trước nay luôn kín đáo, làm việc chỉ cầu lợi nhuận không tính hậu quả, nếu không phải Hồ Li có thể mạng của cái tôi cho lão thì sao lão có thể giao phó quốc khố vào tay Hồ Li được?

Xem ra mấy năm nay Hồ Li có vẻ sống rất nở mày nở mặt, nhưng thực chất lại giống như đi trên băng mỏng.

Không Tử Viết thôi không thương hại gã nữa mà cười hi hi hỏi: “Quốc sư đại nhân này, sau này tiểu nữ tử nên gọi ngươi là Hồ Li hay là Phi Sắc đây?”

Hồ Li cười giấu nói: “Phi Sắc cũng là tên người sao?” cụp mắt xuống, ừ ừ nói, “Mẫu thân ta từng là mỹ nhân có thể đếm được trên đầu ngón tay trong thành Dục Châu, gả cho Trương công tử ở Ngô Thành không lâu thì Trương công tử liền qua đời. Trương gia nói mẫu thân ta là sao chổi, liền đuổi bà ra khỏi nhà. Mẫu thân không dám quay về nhà mẹ, liền bán hết trang sức trên người, mở một quán đậu phụ, gắng gượng kiếm sống.

Ai ngờ tai họa từ trên trời giáng xuống. Có người thêm muốn sắc đẹp của mẫu thân, cưỡng hiếp mẫu thân. Bụng mẫu thân ngày càng to, bị người ta chỉ trỏ chửi rủa sau lưng. Trương gia biết chuyện này, chẳng những không giải oan làm chủ cho mẫu thân mà còn nhốt mẫu thân vào lồng heo rồi thả trôi sông!

Mẫu thân được một ngư phủ cứu lên, đẻ sinh ta ra, nuôi ta lớn, không thể không nương thân cho một ngư phủ hơn năm mươi tuổi! Ngày sinh nhật ta năm tuổi, mẫu thân nhắm mắt xuôi tay, tên ngư phủ kia liền bán ta cho bọn buôn người, rồi sống đầu đường xó chợ, bị bọn buôn người bán qua tay tới khắp nơi.”

Nói xong gã còn cố tình chớp chớp mắt, cố làm ra vẻ chẳng hề gì, cười hi hi nói: “Cho nên ta có rất nhiều tên, hôm nay tên là đồ dê tiện, ngày mai tên là đồ trứng thối, ngày kia lại đổi một cái tên mới. Ha ha... Tử Viết, ta thích nàng gọi ta là Hồ Li, thích cái tên nàng đã đặt cho ta. Ta... không muốn đổi nữa. Hay là, ta cũng theo họ của nàng. Nếu có ai hỏi ta liền nói ta tên là Không Hồ Li.”

Không Tử Viết thương cho cảnh ngộ của Hồ Li, cô nắm chặt tay gã, gật đầu nói: “Được, sau này ngươi theo họ của ta!”

Hồ Li cười không thấy mặt mũi đâu, một lời hai nghĩa nói: “Được, sau này ta sẽ theo họ của nàng.”

Không Tử Viết chẳng hiểu sao lại rùng mình, vội chuyển đề tài nói: “Ngươi còn chưa kể sao ngươi lại tới Duệ Quốc?”

Hồ Li mềm nhũn người dán lên mình Không Tử Viết, nhỏ nhẹ nói: “Còn chẳng phải để tìm đồ vô lương tâm nàng hay sao?”

Không Tử Viết cảm thấy Hồ Li đúng là một tay cao thủ phản công! Rõ ràng là gã có lỗi với cô, thế mà một lát sau cô lại biến thành kẻ tội lỗi đầy mình.

Hồ Li thấy Không Tử Viết không nói, lòng gã hơi hoảng, vội dè dặt lên quan sát sắc mặt của cô.

Không Tử Viết đập đầu gã, quát: “Nói tiếp!”

Hồ Li tủi thân xoa đầu rồi mới cân nhắc từ mà nói: “Tử Viết, lần này ta tới đây đúng là để tìm nàng. Nhưng mà lão già Hồng Đế kia lại có một nhiệm vụ cho ta, sai ta đón nàng về Hồng Quốc để thành thân với Tiểu Bảo.” Câu này nói đến cuối đã biến từ nói khề thành nghiêng răng nghiêng lời.

Hồ Li thấy cô chỉ cụp mắt không nói gì, gã bèn quán lấy ngón tay cô, thân mật vẽ vài vòng: “Tử Viết, nàng không cần phải lo lắng, ta sẽ không lão già Hồng Đế kia toại nguyện! Tiểu Bảo còn bé như thế, chuyện chết yểu khó mà đề phòng được!”

Không Tử Viết ghen thờ, xiết lấy ngón tay Hồ Li, vẻ mặt căng thẳng hỏi: “Ngươi đã làm gì Tiểu Bảo hả?”

Hồ Li vội lắc đầu, giải thích: “Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, ta chưa làm gì cả.”

Không Tử Viết thờ phào một hơi, cảnh cáo gã: “Ngươi chó có làm Tiểu Bảo đấy! Bằng không ta sẽ cắn chết ngươi!”

Hồ Li cụp mắt xuống rồi đảo mắt, giọng điệu cực kỳ tủi thân: “Tử Viết, chẳng lẽ ta còn không quan trọng bằng một Tiểu Bảo sao?”

Không Tử Viết thấy câu mình vừa nói hình như hơi nặng lời, vì thế cố dỗ dành: “Hồ Li, đây là chuyện giữa chúng ta, có liên quan gì tới Tiểu Bảo chứ? Nó còn nhỏ như thế, không nên bị cuốn vào thế giới phức tạp của người lớn.”

Hồ Li chớp chớp hàng mi, gồi đầu lên vai cô, chu mỏ cười trộm, ngoan ngoãn nói: “Biết rồi. Đây là chuyện giữa chúng ta, không liên quan gì tới người khác. Cho dù nàng lấy Tiểu Bảo thật thì ta cũng có thể trắng trợn vào Lam Vương phủ, ngày ngày trèo tường vào ngủ với nàng.”

Không Tử Viết cảm thấy máu toàn thân đang dồn lên não! Cô lắp bắp nói: “Hồ...Hồ Li, người đang đùa đấy à?”

Hồ Li chớp chớp đôi mắt cáo vô tội, hỏi lại: “Nàng thấy ta đang đùa sao?”

Không Tử Viết nghĩ hai giây rồi nở một nụ cười gian xảo. Cô nhìn Hồ Li tình nồng ý đậm nói: “Được, nếu ta lấy Tiểu Bảo rồi, người cứ tới Lam Vương phủ, ngày ngày treo tường vào ngủ với ta đi.”

Hồ Li kích động đến nổi đỏ bừng mặt, nói năng lộn xộn: “Ta....ta tưởng...ha ha...nàng đồng ý là tốt rồi, đồng ý là tốt rồi...”

Không Tử Viết e thẹn liếc Hồ Li một cái, “Lúc cùng ngủ người phải khoan dung đấy. Ta...ta thích ngủ trần.”

Lúc này Hồ Li mặt như hoa đào, mắt phóng điện, ước gì lập tức thúc đẩy hôn sự của Không Tử Viết và Tiểu Bảo để tiện cho kế hoạch vụng trộm sau này của gã! Gã kích động nói không ra lời, chỉ có gọi hết lần này tới lần khác, “Tử Viết, Tử Viết...”

Không Tử Viết nắm chặt tay gã, cười tươi như hoa, “Hồ Li người không biết giấc ngủ tốt nhất là phải ngủ trần. Tối nào ta cũng biến thành bạch hổ, lăn qua lăn lại trên giường, thoải mái lắm. Người cũng biết đêm dài nhặt nhèo, chẳng có ai trò chuyện với ta cả, ngày ngày cô đơn biết bao. Giờ thì tốt rồi, buổi tối có người bầu bạn, chẳng những có người có thể nói chuyện với ta, cho dù ta đôi cũng có thể gặm hai cái chân giò tươi ngon. Nay này, Hồ Li, người làm sao thế? Sao mặt trắng bệch thế này? Run cái gì? Phòng này có lạnh đâu. Hay là giờ ta biến thành bạch hổ ngủ trần với người nhé?”

Hồ Li khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, càng lúc càng thấy ý định treo tường vụng trộm ban nãy đúng là một hạ sách, thế là gã lại đề nghị: “Tử Viết, ta nghĩ rồi, chúng ta không thể làm những chuyện thiếu suy nghĩ như thế trong Lam Vương phủ được. Hay là chúng ta bỏ trốn đi! Tìm một nơi non nước hữu tình sống vui vẻ. Ban ngày năng cày ruộng, ta dệt vải. Buổi tối năng ngủ, ta...ta dắt hai con dê trông nàng.”

Không Tử Viết cười nghiêng ngả hỏi: “Hồ Li, người có nhiều ý tưởng thật đấy. Ta hỏi người, ‘Mĩ sắc cờ bạc’ lần này cũng là cách người nghĩ ra sao?”

Hồ Li gật đầu đáp: “Ừ. Ta vừa vào đô thành Duệ Quốc liền nghe nói Vương phủ của Vệ Đông Li bị cháy. Thấy cáo thị được dán nói là treo giải thưởng cho ai bắt được tên phóng hỏa có vết thương do tên ở chân trái. Ta ngắm nghĩ rồi đoán ra tên phóng hỏa có thể chính là tên gốc Bách Lí Phượng. Nếu là cao thủ bình thường lên vào Vương phủ của Vệ Đông Li thì không có lí nào không bị giết chết, cũng chỉ có Bách Lí Phượng mới có thể toàn thân mà ra.

Theo suy đoán của ta, Vệ Đông Li huy động nhiều người bắt Bách Lí Phượng chắc chắn là vì gã đã cứu nàng đi. Cho nên ta mới tổ chức ‘Mĩ sắc cờ bạc’ hòng dụ nàng ra để bảo vệ nàng.

Trước đây nàng dịch dung lừa được ta, khiến ta không phát hiện ra nàng đầu tiên để nói với nàng những bí mật ẩn giấu trong lòng ta. Nay cho dù nàng có dịch dung thế nào thì ta chỉ cần nhìn vào mắt nàng liền biết đó chính là nàng! Coi nàng sau này làm sao có thể lừa gạt ta nữa!”

Không Tử Viết chấp tay, cất tiếng khen ngợi: “Quả nhiên là hóa nhân tinh.” Thấy Hồ Li hất cằm, vẻ mặt đắc ý, Không Tử Viết lại cười hí hì bổ sung nói một câu, “Chẳng qua ta hơi buồn, sao người không thể nhìn vào mắt ta mà nhìn ra ta chính là con bạch hổ đó chứ?”

Hồ Li giật giật khóe miệng, cơ thể bất giác lùi sau hai phân, mắt tự nhiên lấm bầm: “Lúc đầu nếu không phải nhìn thấy con bạch hổ ăn sống Như mĩ nhân, ta...ta cũng sợ hổ đến thế. Nàng...nàng đợi đấy, đợi ta quen rồi sẽ sợ thế nữa.”

Không Tử Viết chìa tay ra kéo Hồ Li sắp trượt xuống đất, “Được, người cứ từ từ làm quen đi. Tỷ tỷ đây không cãi nhau với người nữa. Bách Lí Phượng đâu? Người đưa gã tới phòng nào rồi?”

Hồ Li chớp mắt, nói: “Gã ấy à, đang ngủ, lát nữa là tỉnh thôi.”

Không Tử Viết sinh lòng nghi ngờ, đứng dậy nói: “Đi thôi, chúng ta đi thăm gã. Chân gã bị thương, phải thay thuốc rồi.”

Hồ Li không tình nguyện đứng dậy, đi cùng Không Tử Viết tới phòng Bách Lí Phượng.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Gian tình trong cung

Bách Lí Phượng nằm trên giường ngủ mê mết.

Không Tử Viết nhướn mày nhìn Hồ Li, Hồ Li cười gượng rồi móc một lọ sứ nhỏ trong vạt áo ra, bật nắp rồi để dưới mũi Bách Lí Phượng: “Tên gốc này làm âm ỉ ca lên, ta sợ gã ảnh hưởng nàng nghỉ ngơi, nên mới cho gã dùng hương trợ giấc ngủ này. Nàng coi, gã ngủ ngon biết mấy....a....”

Bách Lí Phụng mở choàng mắt ra, một tay bóp cổ Hồ Li, giận tím mặt quát: “Tử Viết, sao nàng lại khoác ra giương?!”

Không Tử Viết đáp: “Ta biến thân một lần.” Ngấm ngấm rồi lại bỏ sung thêm, “Đã dọa Hồ Li ngất.”

Bách Lí Phụng cười nhe răng, ngang ngược nói: “Sau này ta không thêm dọa gã nữa! Nàng biến thân chỉ có ta mới được nhìn thôi!”

Hồ Li hứ một tiếng bày tỏ thái độ khinh thường.

Bách Lí Phụng xiết chặt tay không cho Hồ Li hít thở.

Hồ Li giãy dụa không được đành rời ánh mắt cầu cứu sang Không Tử Viết.

Không Tử Viết vỗ cánh tay Bách Lí Phụng, nói: “Vết thương ở chân ngươi phải thay thuốc rồi.”

Bách Lí Phụng lập tức quăng Hồ Li ra, vừa đưa cái chân bị thương tới cạnh tay Không Tử Viết, vừa rít lên với Hồ Li: “Con hồ li lẳng lơ nhà ngươi! Đám thuốc ta à, coi ta thiêu ngươi thành...hử? Hồ Li? Quốc sư?”

Thất lung Hồ Li cài một tấm mặt nạ màu bạc, cuối cùng để Bách Lí Phụng phát hiện ra một vấn đề khá nghiêm túc, đó chính là Hồ Li cũng là Quốc sư.

Hồ Li lập tức ưỡn thẳng lưng, vẻ mặt thần thánh không thể xâm phạm rồi đồng dục nói: “Lục Vương gia, lần này ngươi tới Duệ Quốc, thật là quá liều lĩnh! Chẳng những phóng hỏa đốt phủ đệ của Vệ Đông Li, còn nam cái nữ trang! Ngươi coi ngươi đi, một tí nữ tính cũng không có! Tư sắc này mà cũng dám mặc váy xanh lục, thật là đang khùng bỏ thị giác của người khác!

Lục Vương gia, ngươi...” Hồ Li vốn định dạy bảo, chế giễu Bách Lí Phụng vài câu nữa, nhưng lại nhìn thấy Bách Lí Phụng rút một thanh phi đao ra rồi mân mê trong tay, thế là gã vội thay đổi giọng điệu và ngữ khí, khen ngợi: “Hành động phóng hỏa cứu Tử Viết ra lần này của ngươi thật là hiệp nghĩa vô cùng, đáng...đáng ca ngợi.”

Lúc nói câu này, mụ tú bà đã lật đật chạy lên lầu hai, gõ cửa phòng bẩm báo: “Chủ tử, Hà thống lĩnh của Duệ Quốc đã dẫn binh mã xông vào ‘Lan Nhan Các’, nói là muốn truy nã tội phạm phóng hỏa.”

Hồ Li chớp chớp mắt, thế là một mưu kế ra đời. Gã thì thầm bên tai Không Tử Viết vài câu, sau đó nhét cho cô một chiếc lá, như cười như không nhìn Bách Lí Phụng một cái, sau đó mới đeo mặt nạ, đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Bách Lí Phụng dè dặt hỏi: “Tử Viết, con hồ li đó nói gì với nàng thế? Sao lại nhìn ta rồi cười xảo trá như thế?”

Không Tử Viết cười gian lao vào Bách Lí Phụng, “Tiểu Phụng ngoan nào, hãy theo sư thái ta đi!”

Bách Lí Phụng phản kháng vô hiệu, cuối cùng cắn răng khổ sở cùng Không Tử Viết, nào trát nào tô, thay quần áo, rồi than vãn một tiếng coi như đại công cáo thành.

Không Tử Viết nhét cái lá có thể thay đổi giọng nói vào mồm, ngậm một lúc rồi nhổ ra. Sau đó mở quạt, soi gương, khen Bách Lí Phụng tay nghề cao siêu, Hồ Li cơ mưu hơn người bằng giọng của một người đàn ông.

Bách Lí Phụng cụp mắt xuống, kéo kéo bộ đồ tỳ nữ trên người mình, mím đôi môi hồng phấn, ai oán lườm Không Tử Viết một cái.

Không Tử Viết nổi lòng chòng ghẹo, bèn ôm eo Bách Lí Phụng, sờ soạng tay gã rồi cười say đắm: “Em ơi, thơm gia một cái nào!”

Bách Lí Phụng không nói nhiều lời, hôn chóc một cái lên mặt Không Tử Viết rất kêu!

Không Tử Viết ôm gò má bị hôn, bật cười khanh khách.

Bách Lí Phụng rầu rĩ nói: “Sao ta có cảm giác đang hôn chính mình vậy?”

Không Tử Viết chỉ vào gương, cười nói: “Này, bình thường chỉ thấy ngươi cũng tầm tầm, ai ngờ đôi gương mặt của ngươi thành mặt của ta thật là động lòng người mà! Bách Lí Phụng, ngươi nói xem, đây có phải vì khí chất của ta tốt hơn ngươi không? Ha ha ha...”

Trong gương, người đàn ông áo xanh lố lác hào hoa nhìn như Bách Lí Phụng thật ra là Không Tử Viết, còn cô gái cao gầy e thẹn ngượng ngùng kia lại chính là Bách Lí Phụng!

Không thể không nói rằng mưu kế của Hồ Li rất ghê gớm! Rõ ràng nói Duệ Quốc đang tìm một người đàn ông chân trái có vết thương, trên thực tế là Duệ Quốc đang tìm Bách Lí Phụng có vết thương ở chân trái! Nay Không Tử Viết hóa trang thành Bách Lí Phụng, chẳng những có thể trả lại “trong sạch” cho gã, còn có thể bịt mồm kẻ những dư hơi. Ha ha...Hà thống lĩnh có nghĩ nát óc cũng không thể ngờ được Lục Vương gia Bách Lí Phụng thật lại có thể dịch dung thành một cô gái đứng ngay trong căn phòng này!

Dù Không Tử Viết thấp hơn Bách Lí Phụng một ít, nhưng ở Duệ Quốc, những người nhìn thấy Bách Lí Phụng thật đã ít lại càng ít. Nếu có ai nghi ngờ, cô có thể nói: “Bản vương cao bao nhiêu há có thể là đề tài để người bàn luận sao? Cảm ơn, không thì...vả chết!” Ha ha ha...cuối cùng thì cô cũng được thừa cảm giác làm Vương gia rồi!

Không Tử Viết càng nghĩ càng hưng phấn, bèn đặt mông ngồi lên ghế, vừa nghịch giấy vừa mong ngóng Hà thống lĩnh kia tới thăm tra.

Chốc lát, Không Tử Viết vừa ngồi xuống ghế thì Hồ Li đã dẫn Hà thống lĩnh vào trong phòng để chào hỏi Lục Vương gia Bách Lí Phụng do Không Tử Viết cải trang.

Sau màn khách sáo, Hà thống lĩnh bắt đầu nói: “Sắc mặt Lục Vương gia có vẻ không tốt lắm thì phải, chẳng lẽ do không hợp khí hậu ở đây ư? Vừa hay mặt tướng có mang theo một đại phu, có thể giúp Vương gia xem bệnh.”

Không Tử Viết vén áo, đặt chân trái lên cái ghế dựa, không nghiêm túc lắc qua lắc lại rồi cười cợt: “Hà thống lĩnh có lòng, bản vương sao có thể không nể mặt Hà thống lĩnh chứ? Nào, mau để đại phu bắt mạch cho bản vương, để bản vương còn biết mình mắc bệnh gì nào.”

Hà thống lĩnh đỏ bừng mặt, cắn răng ra hiệu cho đại phu đi lên.

Không Tử Viết sợ đại phu bắt mạch liền biết cô là nữ, bèn nhắc chân lên nói với đại phu: “Nào, bóp chân cho bản vương đi, để xem sao vừa tới Duệ Quốc là hai chân bắt đầu đau rồi?”

Đại phu nom nóp lo sợ đi lên, quỳ xuống bóp chân cho Không Tử Viết, nói mấy câu chẳng ăn thua gì rồi len lén lắc đầu với Hà thống lĩnh, chân của Lục Vương gia không hề có vết thương.

Hà thống lĩnh lại khách sáo một hồi, rồi lui ra khỏi phòng.

Không Tử Viết đang định thở phào một hơi thì trông thấy một bóng người lạnh lẽo xuất hiện ở cửa, khiến trái tim bé nhỏ của cô lập tức nhảy lên tận họng.

Im lặng như tờ, Vệ Đông Li mặc y bào xanh nhạt, chân đi đôi ủng màu trắng bạc, im lặng lướt vào như một tảng băng trôi ở Bắc Cực, sau đó chẳng nói chẳng rằng ngồi xuống ghế, khẽ nhắm đôi mắt mệt mỏi lại như đang muốn nghỉ một lát.

Ai...ai...ai có thể cho cô biết sao Vệ Đông Li lại xuất hiện ở đây không vậy?

Không Tử Viết cứng đờ ngồi trên ghế, nín thở theo bản năng. Cô không dám nhìn Vệ Đông Li, sợ hắn sẽ phát hiện ra cô chỉ là hàng giả. Dẫu sao thì dịch dung chỉ có thể làm giống đại khái, nếu muốn giống y đúc thì đó tuyệt đối là kỹ thuật độ khó cao. Và lại bản thân Vệ Đông Li chính là một tay cao thủ dịch dung, Không Tử Viết thực sự không có gan thách thức con mắt của hắn.

Tuy....tuy....hắn đang nhắm mắt, nhưng Không Tử Viết lại cảm thấy trước mặt hắn, cô như đang...trần truồng vậy!

Trong bầu không im lặng kì quái, chẳng biết đã qua bao lâu, Hồ Li nhúc nhích khóe môi như đang muốn nói gì đó. Đúng lúc này, Vệ Đông Li đột nhiên mở mắt ra, nói với Hồ Li: “Thánh thượng có mời quốc sư đại nhân vào cung dự tiệc.” Nói xong câu này, Vệ Đông Li đứng dậy, rào bước đi thẳng.

Ngay lúc hắn sắp ra khỏi cửa, tự dung dừng lại, xoay người nhìn Không Tử Viết đã dịch dung thành Bách Lí Phụng, hắn nói: “Lục Vương gia cũng phải có mặt đấy.”

Lời này không hề cường ép, nhưng lại cho người ta một cảm giác không thể chối từ.

Không Tử Viết chớp mắt, không đáp lời Vệ Đông Li. Cô cứ tưởng hắn nói xong sẽ đi luôn, ai ngờ Vệ Đông Li cứ đứng ở đó lẳng lặng nhìn cô, làm một tư thế mời đi cùng.

Không Tử Viết liền hiểu bữa tiệc hôm nay cô không thể tránh được rồi. Cô xoay đầu nhìn Bách Lí Phụng thật, ra hiệu báo gã cứ ở lại dưỡng thương. Bách Lí Phụng khẽ mỉm cười với cô, tỏ vẻ không đi cũng được.

Không Tử Viết chỉ có thể thảm than vãn, vừa cắn răng đi tới chỗ Vệ Đông Li, làm bộ vênh vào hống hách, hất cằm đi xuống lầu.

Không Tử Viết bụng bồn chồn lo lắng, mặt lại căng cứng, chỉ mong mau mau ngồi vào xe ngựa để tách Vệ Đông Li ra.

Ai ngờ, vì cô quá căng thẳng, không chú ý một loạt nguyên nhân như y bào quá dài, giày quá to, liền gây ra một chuyện khôi hài!

Lúc cô xuống lầu, chân dẫm lên vạt áo dưới, người mất thăng bằng liền lảo đảo xuống lầu rồi đụng vào chân bàn mới dừng lại.

Nếu chuyện này lúc bình thường thì cho dù là Bách Lí Phụng dịch dung thành tỷ nữ, hay Hồ Li tay trái gà không chặt cũng sẽ kéo lấy cô, nhất định không để cô phải lảo đảo xuống lầu như ngày hôm nay. Nhưng không may là giờ hai người đó đều đang thăm tính kẻ đề đối phó với Vệ Đông Li. Nên...chuyện xảy ra rồi bọn họ mới tỉnh ra, định kéo cô lại, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô lảo đảo xuống lầu, sau đó loạng choạng bò dậy, hất mặt lên tỏ vẻ vô công cao cường, rồi vẩy vẩy tay với đám người, cười ồm ồm: “Ha ha ha...hôm nay bản vương mới phát hiện ra cái cầu thang này là gỗ thật, đúng là rất chắc chắn!”

Bách Lí Phụng run run, nghĩ bụng: Bình thường mình có ngốc thế đâu nhỉ?

Hồ Li đeo mặt nạ cũng run run, sau đó chìa tay ra cho Không Tử Viết, lo lắng nói: “Lục Vương gia, người chảy máu mũi rồi kia.”

Không Tử Viết khẽ mỉm cười, lau máu mũi bằng tay áo, rồi lại ồm ồm nói: “Tháng nào con gái chẳng thay máu một lần, bản vương chỉ bị chảy có tí

máu mũi thế này thì có sao đâu?!”

Nghe cô nói câu này, Bách Lí Phụng đứng hình hóa đá tại chỗ, gã hận quá, hận sao mình lại đồng ý cho Không Tử Viết dịch dung thành gã! Thú thật lòng trái tim gã lúc này rất lạnh rất lạnh! Gã thả phoi bày sự thật mình chính là thủ phạm phóng hỏa còn hơn nhìn Không Tử Viết cải trang thành gã thế này.

Thật là... thật là quá xấu hổ!

Thực ra Không Tử Viết thấy, Bách Lí Phụng là một kẻ thẳng như ruột ngựa, chỉ có một sợi dây thần kinh. Cô tự thấy mình diễn rất tròn vai, có thể sánh ngang với Bách Lí Phụng thật!

Không Tử Viết đắc ý ưỡn ngực đón ánh mặt trời ban trưa, đi ra “Lan Nhan Các”.

Vệ Đông Li tới đón quốc sư và Lục Vương gia chỉ mang theo hai chiếc xe ngựa, vậy là ngồi cũng đã trở thành một vấn đề.

Đáng lẽ Không Tử Viết tính ngồi cùng một xe với Bách Lí Phụng, để Hồ Li ngồi chung với Vệ Đông Li ở xe kia. Nhưng lúc Vệ Đông Li ngồi vào cỗ xe ngựa thứ nhất, Không Tử Viết liền thay đổi ý định trong chớp mắt, cô muốn ngồi cùng xe với Vệ Đông Li!

Lúc cô có suy nghĩ này, rồi cô lại tự hỏi mình sao lại làm thế thì cô đã vào ngồi xe ngựa của Vệ Đông Li, xe đang lăn bánh chạy tới hoàng cung Duệ Quốc rồi.

Trong xe, Vệ Đông Li và Không Tử Viết đều im lặng không nói. Người trước nhắm mắt dưỡng thần, người sau thì mân mê ngón tay.

Đi được khoảng một chén trà, Không Tử Viết lén lút ngẩng đầu lên nhìn Vệ Đông Li.

Trong xe âm u, mặt của Vệ Đông Li lại trắng bệch giống như một người mất máu quá nhiều, như bị bệnh thiếu máu vậy. Viên mặt thâm quầng có vẻ không ngủ đủ, trông hần rất mệt mỏi.

Không Tử Viết bỗng dung thấy ghen cổ họng, không thể nào hít thở được.

Cô không biết mình muốn làm gì, cũng không biết có thể làm gì. Cô chỉ biết cô không muốn thấy một Vệ Đông Li thế này! Vệ Đông Li thế này khiến cô cảm thấy... đau lòng!

Cô vẫn còn nhớ cô từng nói với hắn rằng, nếu hắn cho cô tự do, cô sẽ ở bên cạnh hắn, không bao giờ rời xa.

Lúc này thấy một Vệ Đông Li mệt mỏi như thế, cô thấy mình thật sự không muốn rời xa.

Vệ Đông Li ơi là Vệ Đông Li, chàng biết rõ ta là ai, nhưng lại không vạch trần, không chất vấn chỉ vì sự tự do và trách nhiệm mà chàng đã từng hứa hẹn. Trên đời này ngoài ta ra còn ai có thể hiểu chàng như thế đây? Ngoài chàng ra thì còn ai có thể nhân nhượng ta như thế?

Không Tử Viết chìa bàn tay lạnh ngắt ra nhẹ nhàng phủ lên ngón tay Vệ Đông Li, sau đó nắm chặt lấy, khàn giọng nói: “Ta... trở về rồi.”

Vệ Đông Li không mở mắt như đang ngủ say.

Không Tử Viết tưởng mình không được trả lời, lòng hơi thất vọng thì nghe thấy Vệ Đông Li khe khẽ đáp một tiếng, “Ừm.”

Không Tử Viết nhếch miệng cười, ngả người dựa vào Vệ Đông Li, để cơ thể mình thành gánh nặng xinh đẹp nhất của Vệ Đông Li.

Nếu Vệ Đông Li ban đầu khiến cô sợ hãi, lúc nào cũng muốn bỏ trốn; nếu ở chung với Vệ Đông Li làm cô thấy bất an, lúc nào cũng muốn ngăn cách hắn và trái tim mình. Vậy thì Vệ Đông Li của hiện tại lại cho cô một cảm giác muốn dựa dẫm, muốn lại gần. Cô muốn cảm nhận trái tim hắn, muốn vỗ về những khi hắn mệt mỏi, muốn ở cùng mỗi khi hắn im lặng.

Không Tử Viết không biết yêu một người có cảm giác gì, nhưng giờ phút này cô quả thực đã động lòng. Không phải vì thân phận địa vị của Vệ Đông Li, cũng không phải vì sự tàn nhẫn quái đản của hắn, càng không phải vì dung nhan nghiêng nước nghiêng thành của Vệ Đông Li, chỉ duy nhất một lí do vì người ấy là Vệ Đông Li mà thôi!

Không Tử Viết có thể ngửi thấy mùi vị cô đơn như có như không trên người hắn. Mùi vị ấy như thuốc dẫn, có thể thấm vào đáy tim cô qua làn da để gọi tình cảm cô luôn đè nén từ trước đến nay.

Tình yêu của một số người có lẽ cần phải oanh oanh liệt liệt, phải có động lực kinh thiên làm gia vị; tình yêu của một số người có lẽ phải có những lời thô lỗ rung động lòng người mới có thể nảy nở; tình yêu của một số người có lẽ phải qua sự thử thách của năm tháng, cho tới khi mất đi mới biết tình ngộ; mà tình yêu của Không Tử Viết cô chỉ cần một người, người ấy cho dù tâm có biến thành ma cũng chỉ cần cô tới bên hắn, cùng hắn chia sẻ nỗi cô đơn.

Không Tử Viết tin Vệ Đông Li, tin hắn sẽ nuông chiều cô, dung túng cô, che chở cô, bất chấp tất cả mà chiếm lấy cô! Cho dù giờ cô có nhảy ra khỏi xe ngựa, rồi găm đuôi một người, Vệ Đông Li cũng chẳng thấy sợ, mà còn mỉm cười vỗ đầu cô, hỏi cô đã ăn no hay chưa.

Thú thật lòng, Vệ Đông Li rất biến thái, nhưng hình như cô rất thích.

Qua bao kiếp luân hồi, khát khao của cô chẳng gì ngoài có một người đàn ông có thể nắm chặt tay cô, cùng cô đấu với ông trời!

Không Tử Viết hít hà mùi hương lành lạnh trên người Vệ Đông Li, miễn cưỡng hít hít rồi mỉm cười ngọt ngào.

Vệ Đông Li mở mắt ra, cúi đầu nhìn Không Tử Viết đang ngả vào người hắn, hắn từ từ nhếch khóe môi dịu dàng. Chỉ cần nàng quay về là được rồi.

Lần đầu tiên vào hoàng cung Duệ Quốc, Không Tử Viết thấy hơi hồi hộp.

Xe ngựa đổi thành kiệu mềm, dọc đường đi rất suôn sẻ, chẳng có cô công chúa đánh đá nào nhảy ra cãi nhau với cô, cũng không có anh chàng đẹp trai nào chạy tới chòng ghẹo, càng chẳng có một vị hậu cung nương nương quyền cao chức trọng nào tới nói chuyện với cô.

Dù bây giờ trời yên biển lặng, nhưng Không Tử Viết cứ như đang ngồi trên bàn chông. Dẫu gì bây giờ cô không phải Không Tử Viết, mà là Bách Lí Phượng, một...Vương gia giả chính hiệu!

Mà gã Vương gia thật kia đang lê cái chân trái bị thương, nghiêng rặng đi dưới kiệu của cô.

Không Tử Viết biết giờ cô nên thẳng sống lưng, thể hiện phong thái của một Vương gia, nhưng cô lại không thể không quan tâm tới cái chân trái của Bách Lí Phượng. Thế là cô cười say đắm, ngoắc ngoắc tay với Bách Lí Phượng đã dịch dung thành tỷ nữ, nói: “Nào, cung ơi, lên đây ngồi cùng gia nào.”

Bách Lí Phượng chỉ chờ câu này của cô, lập tức nhảy lên kiệu, không thèm đếm xỉa gì tới ánh mắt kì quái của tất cả, liền “nhu mì” dựa vào người Không Tử Viết.

Không Tử Viết cảm nhận được ánh mắt như muốn chém người của Vệ Đông Li và Hồ Li, cô cũng chỉ có thể cứng đờ người, nghiêng hàm chịu đựng!

Vệ Đông Li như cười như không nhìn Không Tử Viết một cái, sau đó cúi đầu nói thầm với Vinh công công đi bên cạnh kiệu của hắn vài câu, Vinh công công lập tức cười bí ối, lảo nhao nhìn Không Tử Viết làm cô nổi hết cả da gà, không biết Vệ Đông Li lại giờ trò nham hiểm gì đây.

Vì yến tiệc tổ chức ban đêm, nên đám người Không Tử Viết đành tới “Kim Thiên Uyển” nghỉ ngơi trước.

Kiểu hạ xuống, Không Tử Viết thở phào một hơi như được giải thoát, sau đó nở một nụ cười rạng rỡ, phe phẩy chiếc quạt, ra vẻ phóng khoáng bước đi.

Hồ Li hát cảm lên, nói với Vệ Đông Li: “Vô Song Vương gia mời về cho, chúng ta sẽ gặp ở yến tiệc.”

Vệ Đông Li không thèm nhìn Hồ Li, mà nói với Không Tử Viết: “Đề Đông Li dẫn Lục Vương gia đi dạo hoàng cung Duệ Quốc một lát được không?”

Vệ Đông Li dùng câu hỏi, nhưng ánh mắt hắn lại đang nói: Nàng dám không đồng ý xem!

Không Tử Viết phe phẩy quạt, nhếch mép cười, “Làm phiền Vương gia.”

Hồ Li đi lên tách Không Tử Viết và Vệ Đông Li ra, nói với Vệ Đông Li: “Bản quốc sư cũng đang muốn đi dạo hoàng cung Duệ Quốc.” nói xong còn quay đầu lại lườm Không Tử Viết một cái.

Vệ Đông Li nhếch miệng cười, kéo tay Không Tử Viết rồi xoay người đi thẳng.

Hồ Li và Bách Lí Phượng muốn bám theo, nhưng bị một đám vũ cơ tự dung xuất hiện bao vây lấy không thoát được!

Đã thế, Vệ Đông Li còn không quên dặn dò đám vũ cơ: “Các ngươi phải tận lòng hầu hạ khách quý Hồng Quốc, bản vương sẽ có thưởng!”

Đám vũ cơ thấy thế, chỉ hận không thể lập tức bỏ nhào với người Hồ Li, lột sạch áo quần gã rồi cống hiến toàn bộ nhiệt tình của mình!

Đám vũ cơ không chỉ có mỗi con gái, mà còn có bảy tám người đàn ông. Lúc này đám đàn ông đó đang chặn Bách Lí Phượng trước sau, ước gì có thể khoe cơ ngực mạnh mẽ của mình trước đám đông để thể hiện khí khái nam nhi Duệ Quốc!

Hồ Li gào “Dừng”, Bách Lí Phượng hét “Dừng lại”.

Không Tử Viết bị Vệ Đông Li kéo đi xa, còn không quên chốc chốc lại ngoảnh đầu lại nhìn, cô xin cho hai người: “Đông Li, thôi, đừng đùa bọn họ nữa.”

Vệ Đông Li nhưn mày nói: “Sao lại là đùa bọn họ chứ? Không thấy bọn họ đang vui chơi thích thế kia à? Không bọn họ đang kêu ‘Dừng dừng lại’ sao?”

Không Tử Viết giật giật khóe môi, mãi mới bình thường trở lại, cô bùi ngùi: “Chỉ mong đám vũ cơ nam kia không bóp ngực Bách Lí Phượng, không thì... sẽ bóp nát hai quả cà chua chín mọng nước mắt.”

Vệ Đông Li ngửa đầu nhìn trời, một giây trước như đang trầm tư suy nghĩ, một giây sau đã lớn tiếng cười như điên.

Không Tử Viết ngẩn ngơ nhìn mặt nghiêng của hắn, cảm thấy người đàn ông này thật là...quyến rũ. Hừm...miêu tả thế này có vấn đề không nhỉ?

Vệ Đông Li thấy cô cứ nhìn hắn không chớp mắt, hắn bèn hỏi: “Nhìn gì thế?”

Khổng Tử Viết cười nhếch mép, “Nhìn người.”

Vệ Đông Li vỗ đầu cô, cười mắg: “Con súc sinh nàg!”

Bị Vệ Đông Li vỗ đầu như thế, Khổng Tử Viết chỉ thấy đầu ằm một tiếng, sau đó một số hình ảnh liền hiện ra nhanh đến nỗi không kịp đề phòng.

Hình như... rất lâu rất lâu về trước, cũng có một người đàn ông thế này, đứng trên núi khê vỗ đầu cô, cười mắg cô là súc sinh.

Khổng Tử Viết đưa tay ra như có thể chạm vào vạt áo của người đàn ông kia. Khổng Tử Viết muốn lại gần một bước, muốn nhìn rõ khuôn mặt của người ấy, muốn dán vào lồng ngực của người ấy, nghe tiếng tim đập của người ấy.

Hết thấy điều khiến cô quẩn luyến không thôi.

Cô chưa bao giờ biết mình cũng có thể dịu dàng như thế, lưu luyến như thế.

Thế nhưng hình ảnh chớp chớp, đột nhiên có một thanh trường kiếm đâm thẳng vào ngực người đàn ông kia! Đâm nát trái tim từng ằm nóng! Đâm nát tiếng tim đập cô thích nghe nhất!

Máu... máu đỏ thẫm... nhuộm đỏ ngón tay cô...

Sau đó thì sao? Sau đó ra sao?

Khổng Tử Viết quặn thắt tim, mồ hôi túa ra trên trán chảy xuống ròng ròng. Cô ôm ngực, còn chưa kịp nghĩ mình làm sao thì đầu nặng nề, trong nháy mắt ngất xỉu.

Chuyện Khổng Tử Viết tự dung ngất xỉu đã gây ra một loạt sự kiện có ý nghĩa lịch sử.

Là thế này, Vệ Đông Li trước nay luôn nho nhả bắt phàm, bé... bé Lục Vương gia Bách Lí Phụng của Hồng Quốc, vừa quát Tiêu Doãn đi tìm thái y, vừa chạy thẳng tới “Uẩn Uyên” nơi hẩn ngủ lại trong cung.

Dọc đường Vệ Đông Li đã đá bay hai nữ nhân vận cung trang đang lác lư trước mặt hẩn, đá vỡ một cánh cửa lớn và hai cánh cửa nhỏ, trong khi mọi người há hốc mồm, hẩn bé Khổng Tử Viết vào “Uẩn Uyên”, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

Đám thái y cực kì sợ tính cách thay đổi như chong chóng của Vệ Đông Li, nhao nhao giơ tay đề cử ra một vị “lão thái y tài cao đức trọng” để chấn trị cho Khổng Tử Viết.

Cái gọi là “lão thái y tài cao đức trọng” chính là một thái y rất rất rất già. Nếu lão không cẩn thận chọc giận Vô Song Vương gia Vệ Đông Li, thì cũng là hi sinh vì nhiệm vụ, chết có ý nghĩa! Đám thái y trẻ tuổi xin cảm tạ ngài ạ!

Lão thái y bị Tiêu Doãn kẹp nách bay thẳng tới “Uẩn Uyên”, còn chưa kịp thở dốc thì đã bị đẩy tới bên giường.

Lão thái y không biết Khổng Tử Viết là con gái, nên đưa bàn tay già nua đầy nếp nhăn ra sờ mò mạch của cô.

Vệ Đông Li giận dữ quát: “Khôn kiếp!”

Lão thái y sợ quá tim suýt ngừng đập, hai mắt tròn trắng, rằm một tiếng ngất xỉu.

Khổng Tử Viết tỉnh lại trong tiếng quát của Vệ Đông Li, yếu ớt pha trò: “Vô Song Vương gia, phát âm sư tử hồng của ngài rất chuẩn đấy!”

Vệ Đông Li vuốt ve khuôn mặt cô, thấp giọng nói: “Nếu nàng tỉnh muộn hơn chút nữa thì còn có thể thấy khả năng lấy mạng người của ta đấy.”

Khổng Tử Viết nhếch môi, nhắm mắt lại, dựa vào lòng Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li liếc nhìn lão thái y đã chết ngất kia một cái, lão thái y lập tức bật dậy như hồi dương, trong nháy mắt đã biến mất không thấy bóng dáng đâu. Tốc độ ấy có thể sánh với khinh công võ lâm hạng nhất!

Đôi mắt Vệ Đông Li cong cong, nâng cằm Khổng Tử Viết lên rồi hôn môi cô.

Khổng Tử Viết lập tức mở choàng mắt, nhảy xuống đất, làm bộ làm tịch chấp tay nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của Vô Song Vương gia, bản vương sẽ khắc ghi trong lòng.”

Vệ Đông Li nhướn mày, nở một nụ cười nghiền ngẫm: “Ồ? Lục Vương gia tính báo đáp thế nào đây? Lấy thân báo đáp được không?”

Khổng Tử Viết tỏ ra khó xử, nói: “Ừm... để ta nghĩ đã, rốt cuộc có nên thay Bách Lí Phụng đồng ý yêu cầu của chàng không nhì.”

Vệ Đông Li kéo cô vào lòng, ôm lấy eo cô. Hẩn nhìn thẳng vào mắt cô, giọng trầm thấp khàn khàn: “Nghe đồn có kẻ cải trang thành Lục Vương gia dụ dỗ nữ nhân khắp nơi, bản vương nghĩ cho sự an nguy của hoàng gia, bây giờ phải... kiểm tra người thật!” Hẩn há miệng ngậm môi cô lại rồi trần trọc măt

mất.

Khổng Tử Viết bị Vệ Đông Li hôn choáng váng mặt mày, cô thờ dốc liên tục, ngay lúc Vệ Đông Li đưa tay vào áo cô, trong đầu tự nhiên hiện ra một hình ảnh quái dị, đó chính là... Vệ Đông Li đang ôm hôn Bách Lí Phượng!

Khổng Tử Viết đẩy Vệ Đông Li ra, thờ hồn hèn nói: “Đừng... đừng thế. Chàng không thấy thế này rất kì quái sao, giống như chàng đang ôm Bách Lí Phượng ấy?”

Vệ Đông Li chọc ghẹo điểm nắn cảm của cô, khàn khàn nói: “Nàng có một đôi mắt màu đen vàng. Nhìn vào đôi mắt ấy, người ta nhìn thấy chỉ có nàng thôi.”

Câu nói ấy bao hàm tất cả ý nghĩa khiến trái tim Khổng Tử Viết hơi run rẩy.

Hóa ra trong mắt Vệ Đông Li, cho dù cô có dịch dung thành ai, cô vĩnh viễn là Khổng Tử Viết độc nhất vô nhị!

Giờ phút này tất cả giác quan của Khổng Tử Viết đều ngập tràn hạnh phúc. Đó là cảm giác chưa từng có, hạnh phúc đến nỗi cô quên hết tất cả.

Khổng Tử Viết đẩy vòng ôm của Vệ Đông Li ra, đứng dậy, đối diện hẳn, cọ cọ khoe môi hẳn bằng bờ môi của mình, nhỏ giọng hỏi hẳn bằng ngữ điệu mờ ám: “Thích đôi mắt của ta ư?”

Vệ Đông Li gật gật đầu, trên hai gò má như ngọc hiện lên hai ráng mây hồng.

Khổng Tử Viết nhìn thẳng vào mắt hẳn, từ từ cời thắt lưng mình ra, gọi tình nói: “Vây... hãy xem đôi mắt này thiêu đốt vì chàng như thế nào đi!”

Vệ Đông Li ghen thờ, đè Khổng Tử Viết lên bàn, rít lên: “Đồ yêu tình nàng!”

Khổng Tử Viết quặp hai chân vòng quanh thắt lưng Vệ Đông Li, nhắm mắt cảm nhận hẳn đi vào, run rẩy nói: “Vệ Đông Li, nếu kiếp sau còn có luân hồi, chàng hãy đợi ta ở cổng ‘Minh Thành’ nhé. Hoa bi ngạn ở đó nở rất đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Địa ngục nhân gian là vết thương tình ái

Trời tối dần, Khổng Tử Viết và Vệ Đông Li cùng ra khỏi “Uẩn Uyên” tới thẳng “Thương Hồng Viên”.

Trong “Thương Hồng Viên”, văn tướng võ tướng tề tụ, mỹ tửu vũ cơ xếp thành hàng, khắp chốn đâu là bóng dáng tha thướt, ngọc bội leng keng. Dạ yến hoàng gia quả nhiên không tầm thường, chỉ riêng hình thức và khí thế cũng đủ làm người ta phải trầm trồ.

Vệ Đông Li và “Bách Lí Phượng” tới lập tức thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người. Các vị đại thần tai to mặt lớn lũ lượt nở một nụ cười mờ ám “hóa ra là như thế”.

Vệ Đông Li tâm trạng có vẻ rất tốt, trong mắt còn chứa ý cười, mê hoặc một đám người không biết đâu là đồng tây nam bắc nữa. Dù bình thường Vệ Đông Li cũng hay cười, nhưng cười đẹp thì đẹp thật, nhưng lúc nào cũng làm cho người ta sờn cả gai ốc.

Đám người không khỏi thầm suy đoán, thảo nào dạo này Vệ Đông Li cứ hay chạy tới Hồng Quốc, hóa ra... là đã chấm trúng Lục Vương gia Bách Lí Phượng nhà người ta!

Lại nhìn sang Bách Lí Phượng kia, thật là ưa nhìn. Chẳng những mặt mũi yêu kiều, mà vóc dáng cũng nhỏ xinh, đúng là vạn năm thụ!

Bách Lí Phượng thật nhìn thấy ánh mắt mờ ám và những lời rỉ tai thì thầm của bọn họ, gã tức suốt nửa thì mất lí trí, chỉ muốn gào lên “lão tử không phải đoạn tụy!”, sau đó đập cho Vệ Đông Li một trận tả tơi! Sau đó... sau đó thì gã phải hỏi Khổng Tử Viết, trong lòng nàng có gã hay không?!

Bách Lí Phượng đứng sau Hồ Li, tay xiết chặt kêu răng rắc.

Hồ Li trừng mắt nhìn Vệ Đông Li và Khổng Tử Viết, hận không thể hóa thân thành hỏa long há mồm phun lửa thiêu sống hai người kia! Gã muốn thiêu chết Vệ Đông Li! Còn Khổng Tử Viết thì gã vẫn sẽ đối xử tốt với cô, chỉ nướng chín Vệ Đông Li lên rồi cho cô ăn thôi. Coi đi, gã đối xử với Khổng Tử Viết tốt biết bao nhiêu này.

Khổng Tử Viết chịu đựng ánh mắt xung quanh, thân nhiên ưỡn thẳng lưng, cười hi hi phe phẩy quạt, đi từng bước tới chỗ Hồ Li và Bách Lí Phượng đang trợn mắt nhìn cô, rồi ngồi cạnh Hồ Li.

Mọi người cùng ngồi, sau đó Khổng Tử Viết mới phát hiện ra Vệ Đông Li vừa hay ngồi đối diện cô, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy hắn đang mỉm cười nhìn cô.

Khổng Tử Viết không dám tán tỉnh ve vãn với Vệ Đông Li ở chốn này, sợ sẽ gây cho Bách Lí Phượng ít ảnh hưởng tiêu cực không cần thiết, thế là cô giả vờ như không nhìn thấy, nhìn đông ngó tây, nhưng không nhìn Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li cười càng tươi, bung chén rượu từ từ uống, hắn nheo mắt lại như đang hồi tưởng gì đó. Đáng vẻ thật sự vừa lười nhác, vừa tà mị. Ngay cả đầu ngón tay hắn hình như cũng có tư thái thực quyến rũ động lòng người!

Khổng Tử Viết tìm đập bình bịch, vội vờ tay cầm chén rượu, định uống rượu để che giấu sự ngán ngạo của mình.

Ai ngờ Hồ Li tự dưng vờ tay ra trước cô, lấy mất chén rượu, uống một nửa, rồi đẩy nửa chén rượu còn thừa tới trước mặt Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết thấy mình đã đóng vai Bách Lí Phượng thì không nên câu nệ tiểu tiết, thế là bung chén rượu lên uống cạn.

Vệ Đông Li tỏ vẻ không vui, mặt lạnh lùng “thâm ý” liếc Hồ Li một cái.

Hồ Li ra oai hất cằm lên, không sợ chết còn đưa tay ra dịu dàng chỉnh lại tóc tai cho Khổng Tử Viết.

Vệ Đông Li nheo mắt, đứng dậy từ chỗ ngồi.

Trong bầu không khí rút gươm bạt kiếm, Thái tử Vệ Tử du Hoàng hậu nương nương đi theo sau Duệ Đế cùng đi vào dạ yến.

Duệ Đế thông thả bước đi, tươi cười hòa ái trong ba tiếng hô vạn tuế của đám người, rất tình cờ đã hóa giải một trận ác đấu.

Đội Duệ Đế và Hoàng hậu nương nương đã ngồi xuống, đám người Thái tử mới lần lượt ngồi.

Duệ Đế khách sáo trò chuyện mấy câu, Khổng Tử Viết bèn thân nhiên quan sát hắn. Duệ Đế và Vệ Đông Li là anh em ruột, hai người quả thực có ba phần giống nhau.

Còn vị thái tử kia, hoàn toàn không giống phụ hoàng nho nhã của mình, mà lại trông rất nhu nhược. Bộ y phục màu vàng của thái tử trên người hắn trông có vẻ hơi nặng nề, khiến người ta bất tri bất giác lo lắng thay cho hắn, không biết bộ y phục kia có đề chết hắn không nữa. Nói chung thì Thái tử là Tây Thi bị ốm, mỹ nhân gầy.

Bờ môi hắn mỏng không màu sắc, cơ thể mảnh khảnh vô lực, yếu ớt ngồi chỗ mình như một bông hoa thẹn thùng.

Khổng Tử Viết đang quan sát Thái tử thì bị bắt gặp, cô mỉm cười gật đầu tỏ ý cung kính.

Thái tử cười yếu ớt một cái, coi như đáp lại Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết lại thấy Thái tử không hề thích cô. Nụ cười kia có vẻ âm áp, trên thực tế chẳng có độ ấm nào cả.

Cô không thích dán mặt mình vào cái móng lạnh của người khác, bèn quay đầu đi không nhìn Thái tử nữa.

Duệ Đế lịch sự xã giao xong liền chuyển sang tăng bốc quan hệ hai nước Hồng Duệ.

Nói đến nghệ thuật nói chuyện thì Hồ Li là hạng nhất. Sau một hồi tăng bốc, hai bên đều cảm thấy mát lòng mát dạ.

Khổng Tử Viết thấy yến tiệc kiểu này thật vô nghĩa, nói đi nói lại cũng chỉ là những lời ngoại giao, cô bèn lén quay đầu nhìn chính chủ Bách Lí Phượng.

Bách Lí Phượng bực dọc lườm Khổng Tử Viết một cái, thể hiện trực tiếp tâm trạng bất mãn của gã.

Thái tử đứng dậy kính rượu, lướt như một cánh hoa bay tới trước bàn Hồ Li và Khổng Tử Viết. Cũng không biết có phải vì cơ thể yếu ớt của hắn hay không, tự dưng bị trượt chân rồi ngã sấp vào ngực Khổng Tử Viết, chén rượu cũng đổ hết lên người cô.

Khổng Tử Viết không để ý rượu trên người mình, vội chìa tay kéo lấy eo Thái tử, bảo vệ con người quý giá này.

Vòng eo Thái tử mỏng mảnh như liễu, nhỏ chưa đầy một vòng tay. Khổng Tử Viết là con gái, tất nhiên sẽ hâm mộ vòng eo thon của hắn, cô không nhịn được xoa xoa tay, rồi thậm so sánh với eo mình, há mồm thốt ra một câu tự đáy lòng. “Eo người nhỏ thật đấy!”

Về mặt Thái tử lúc này thay đổi rất đặc biệt. Hình như hắn muốn cười cười thể hiện sự thân thiện, nhưng lại giật giật khóe môi không cười nổi! Sau cùng hắn lùi sau một bước, khẽ liếc nhìn bộ ngực của Khổng Tử Viết một cái rồi thờ ơ nói: “Cơ ngực của Lục Vương gia cũng rất phát triển.”

Khổng Tử Viết lập tức nhếch mép cười với Thái tử, “Bình thường bản vương thích luyện công nhất! Thế mới nói, cơ ngực nổi lên, võ công như hổ! Cơ ngực bằng phẳng chắc chắn là không ổn rồi!”

Sắc mặt Thái tử lại bắt đầu thay đổi, lập đi lập lại rồi lại lùi sau một bước, nói: “Lục Vương gia tự nhận là một cao thủ cơ ngực phát triển, vậy mời Lục

Vương gia chỉ giáo cho bản cung cơ ngực bằng phẳng, chắc chắn không ỏn này vài chiêu đi.”

Trong tiếng hít hà, Không Tử Viết nghiêm túc đánh giá Thái tử, sau đó giữ tay áo, lén lút nhìn Bách Lí Phượng một cái. Chỉ thấy Bách Lí Phượng đưa mắt ra hiệu cho cô bảo cô đừng có ứng chiến.

Không Tử Viết nghĩ bụng, Bách Lí Phượng lúc nào cũng tự nhận mình là một cao thủ võ lâm, sao có thể ra tay với một tên Thái tử bệnh tật?

Ồi...cho dù là cô cũng không nhẫn tâm bắt nạt một kẻ bệnh tật nữa là.

Không Tử Viết quyết định xong, bèn nói với Thái tử: “Thái tử diện hạ, chúng ta đừng luận bản võ nghệ nữa. Ngươi cũng biết cao thủ như bản vương chỉ cần ra tay một phát thì không chết cũng bị thương, sẽ gây bất lợi cho tình đoàn kết hữu nghị của hai nước đây.” Không Tử Viết nói câu này hoàn toàn đang bắt chước cách nói chuyện và tư duy của Bách Lí Phượng ngày thường. Dù cô biết nói câu này Thái tử chắc chắn không vui, nhưng cô vẫn phải nói thế! Dẫu sao thì chuyên nghiệp là một một trong nhiều ưu điểm của cô.

Quả nhiên, Thái tử nghe vậy sắc mặt lại bắt đầu thay đổi rồi.

Không Tử Viết sợ hãi lùi sau một bước, tốt bụng nhắc nhở: “Thái tử diện hạ, đừng tức giận, ngươi phải giữ tâm trạng tốt mới có thể hồi phục sức khỏe, sống lâu trăm tuổi chứ.”

Nghe câu này của Không Tử Viết, Duệ Đế mở mồm hỏi: “Nghe Lục Vương gia nói thế, hình như có nghiên cứu về đạo trường thọ?”

Không Tử Viết trắng tráo nói: “Hồi bẩm thánh thượng, trường thọ chỉ có một bí quyết mà thôi.”

Duệ Đế chợt có hứng thú, hỏi: “Ồ? Câu này nghĩa là gì thế? Nếu Lục Vương gia có bí quyết trường thọ có thể cho hay không? Nếu có thể khiến Tử Nhi hồi phục sức khỏe, quả nhân nhất định có hậu lễ.”

Không Tử Viết vội phát tay, “Thánh thượng khách khí quá. Còn bí quyết trường thọ thực sự phần lớn là lời đùa, không thể nói trước được.”

Duệ Đế dứt khoát, “Ngươi cứ nói xem sao.”

Không Tử Viết khẽ liếc Vệ Đông Li một cái, ý là “nhớ chịu trách nhiệm cho ta đấy”. rồi mới đáp lời Duệ Đế, “Giữ hơi thở, không được đứt đoạn.”

Sắc mặt Duệ Đế thay đổi, sắc mặt Hoàng hậu nương nương cũng thay đổi, sắc mặt Thái tử lại càng thay đổi! Chỉ có Vệ Đông Li vẫn mỉm cười, nâng chén nói: “Lục Vương nói thật sâu sắc. Không yêu thích cũng chẳng buồn sâu, giữ thái độ bình thân để khí huyết được thông thuận, quả nhiên là bí quyết trường thọ.”

Đám người nhao nhao lên phụ họa, Không Tử Viết lén thở phào một hơi, nghĩ bụng: May mà có Vệ Đông Li cứu cánh, A Di Đà Phật.

Thế nhưng Không Tử Viết còn chưa nhẹ nhõm xong thì Thái tử tự dưng nói với Duệ Đế: “Phụ hoàng, nhi thần ngưỡng mộ Lục Vương gia đã lâu, nghe nói Lục Vương gia võ công cái thế, nay nếu không xin thỉnh giáo một lần, sợ là sau này sẽ không còn cơ hội nữa.”

Nghe Thái tử nói thế, Hoàng hậu nương nương lập tức thương xót nhìn Duệ Đế, Duệ Đế cũng lập tức gật đầu đồng ý, nói: “Nếu đã như vậy, hai người các ngươi hãy dừng lại đứng lúc.”

Không Tử Viết không còn cách nào khác, chỉ có thể nhận lệnh.

Cô cứ tưởng Thái tử ồm ồm yếu gió thổi là bay, không dám đánh thật, thế là lặng lẽ xích tới gần Bách Lí Phượng chính chủ, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi nói xem trong ba chiêu ta có thể quật ngã hắn không?”

Bách Lí Phượng nhìn cô bằng ánh mắt quái đản rồi lắc đầu.

Không Tử Viết phấn khởi, “Hai chiêu?”

Bách Lí Phượng lại lắc đầu.

Không Tử Viết kích động xiết chặt tay, “Có lẽ nào chỉ cần một chiêu là có thể hạ hắn sao? Thế thì hay quá, ta có thể làm ngươi nở mặt nở mày nhé!”

Cuối cùng Bách Lí Phượng bật cười. Nụ cười ấy ẩn chứa dịu dàng và nỗi chua xót, đau lòng và lo lắng. Gã nhỏ giọng nói: “Tử Viết, dù thế nào cũng đừng đánh với hắn ta, nàng... không đánh lại hắn đâu. Và lại nàng hãy nghĩ cách để ta ra đánh với hắn ta đi.”

Không Tử Viết chớp mắt: “Giết gà bằng dao mổ trâu ư?!”

Bách Lí Phượng còn muốn nói nữa! Nhưng Thái tử đã không còn kiên nhẫn, ra thế “xin mời” với Không Tử Viết.

Không Tử Viết hất cằm, oai vệ hiên ngang tới trước mặt Thái tử.

Lúc này giọng nói của Vệ Đông Li vang lên. Hắn ưỡn oai mở mồm nói: “Tử Nhi, từ nhỏ ngươi đã bái ‘Vô Cách Tàn Nhân’ học nghệ, mười năm tuổi đã là tuyệt đỉnh cao thủ, có thể tay không giết hai con hổ. Lần này quyết đấu với Lục Vương gia, phải nhớ nương tay đấy.”

Thái tử khẽ gật đầu, “Vương thúc yên tâm, Tử Nhi sẽ biết điểm dừng, chắc chắn không làm tổn thương tới tính mạng của Lục Vương gia đâu ạ. Chẳng qua cao thủ so chiêu có lúc khó tránh khỏi lỡ tay. Nếu không cẩn thận làm Lục Vương gia tổn thương gần cốt, xin hãy lượng thứ cho.”

Không Tử Viết run như điên! Nhất là lúc nghe con ma bệnh trước mặt có thể tay không giết hai con hổ, chân cô...liền không theo điều khiển nữa!

Không Tử Viết muốn trốn, nhưng không thể không để ý tới mặt mũi của Bách Lí Phượng. Nhưng nếu cô liều cái mạng này xông lên thì cô vẫn chưa can đảm bằng Đồng ca ca đâu ạ!

Tìm cô đập như trống, cô xoay đầu nhìn Hồ Li, hi vọng gã có thể đứng ra giải vây cho mình.

Kết quả, Hồ Li chỉ đứng đưng nói: “Lục Vương gia, chiều nay ngài chơi vui như thế, chắc lúc này tinh thần rất tốt, không sợ nặng tay mới phải.”

Không Tử Viết ha ha cười gượng nhìn Bách Lí Phượng. Bách Lí Phượng rất nghiêm túc dùng khẩu hình nói hai chữ: nhận thua!

Không Tử Viết lắc đầu, thấy mình như thế sẽ rất không phải với Bách Lí Phượng!

Cô hít sâu một hơi, rồi kiên quyết nói với Thái tử: “Ngươi múa trước đi.” *

Thái tử không hiểu nên hỏi lại: “Võ trước? Không phải ta và ngươi hai người cùng so chiêu sao?”

Không Tử Viết tỏ ra vô tội, hỏi: “So chiêu gì chứ? Không phải chúng ta thi múa sao?”

Thái tử càng chẳng hiểu gì, đôi mày lá liễu cau chặt lại, nhin tức nói: “Tỉ thí võ công đương nhiên phải động tay chân rồi!”

Không Tử Viết lập tức ồ “hóa ra là như thế”, cao giọng nói: “Thái tử điện hạ. ngươi hiểu lầm rồi chẳng? Ta nói là múa (vũ), là múa trong nhảy múa (vũ đạo), sao lại là võ trong võ công được? Chúng ta không phải dân tộc man di mọi rợ, sao cứ động một tí lại kết bạn bằng võ được, thực là đang sỉ nhục văn hóa đấy!”

Mặt Thái tử lại càng nhiều màu hơn, mãi mãi rít ra từ kẽ răng được bốn chữ, “Múa trong nhảy múa?!”

Không Tử Viết rất nghiêm túc gật đầu, “Đúng vậy, múa trong nhảy múa.” Sau đó lại trắng tráo hỏi, “Thái tử điện hạ, ngươi đang tình nhảy một điệu đặc sắc của Duệ Quốc hay tính làm một điệu nhiệt tình của nước khác đây?”

Thái tử run run bờ môi không còn chút huyết sắc, cuối cùng nghiêng răng nói: “Xin thứ lỗi không thể phụng bồi!”

Không Tử Viết nhún vai, tự nhiên như không tỏ ra vô lại, cười nói: “Cũng được, chúng ta dĩ hòa vi quý tiếp. Làm khó người khác không phải tính cách của ta.” Cô xoay người về bên Hồ Li, ngồi xuống, đá vào chân Hồ Li trách gã không có ý tưởng gì giúp mình.

Hồ Li túm lấy cẳng chân cô, kẹp ngón trở và ngón cái lại...cấu chân cô thật mạnh!

Không Tử Viết “úi da” một tiếng, muốn rút chân về nhưng chân đã rơi vào trong tay Hồ Li, rút thế nào cũng không được.

Vệ Đông Li neoh mắt lại, đôi đũa bạc trong tay tự dưng phóng thẳng tới hai tay Hồ Li!

Dù giữa Bách Lí Phượng và Hồ Li cũng có xích mích ngầm, nhưng cường địch trước mắt, hai người họ lại đoàn kết với nhau thành một liên minh tạm thời.

Bách Lí Phượng nghiêng mình, bắt được đôi đũa bạc của Vệ Đông Li bằng một chiêu mò trắng đáy biển.

Hồ Li sợ hệt, vội tỉnh lại cảm kích nhìn Bách Lí Phượng một cái, sau đó lạnh lùng quát Vệ Đông Li: “Vô Song Vương gia! Ngươi đánh lên bản quốc sư là có ý gì hả?!”

Vệ Đông Li nhếch môi cười, thờ ơ nói: “Sao bản vương lại đánh lên quốc sư chứ? Bản vương nhìn thấy một con chuột cắn bấp chân của quốc sư, nên mới phóng đôi đũa để đuổi nó đi thôi mà. Nếu quốc sư cứ nhất quyết nói bản vương đánh lên quốc sư, bản vương còn có thể nói gì đây?”

Hồ Li cười âm ỉ, trả đũa: “Chẳng ngờ Vô Song Vương gia có một đôi mắt “ăn không nói có”,mà còn có một cái miệng “đặt điều thị phỉ”, thật khiến người ta phải trầm trồ. Hôm nay trước khi vào hoàng cung, bản quốc sư có nghe nói phủ đệ của Vô Song Vương gia bị thiêu thành một đồng gạch vụn. Chắc chắn...Vô Song Vương gia đã tìm được hung thủ phóng hỏa hay chưa?”

Hồ Li quả quyết nếu Vệ Đông Li dám chỉ Bách Lí Phượng thật chính là tên hung thủ phóng hỏa kia thì Không Tử Viết chắc chắn sẽ cắt đứt với hắn! Nên gã mới nói như vậy.

Vệ Đông Li sóng sánh chén rượu, nhưn mày nói: “Nghe đồn quốc sư biết xem bói bốc quẻ, chi bằng giúp bản vương xem hung thủ phóng hỏa đang ở đâu? Lúc nào mới có thể bắt gã về quy án đây?”

Hồ Li rất phóng khoáng giữ tay áo rồi nói: “Nếu ta nói trận hỏa hoạn trong phủ Vô Song Vương gia là vì thường ngày Vương gia giết chóc quá nhiều, làm thiên uy tức giận, rước lấy tai họa, Vương gia có tin không?”

Vệ Đông Li lạnh lùng hỏi: “Tin thì sao mà không tin thì sao?”

*Chú thích: từ “múa”(舞) và từ “võ”(武) trong tiếng trung phát âm giống nhau, đều đọc là Vũ.

Hồ Li cười nói: “Nếu tin thì sẽ chỉ cho ngươi một con đường sống.”

Vệ Đông Li nhướn mày, “Ồ?”

Hồ Li ngả người về trước, cổ tình tỏ ra bí ẩn nói: “Nếu Vương gia muốn giải kiếp này thì phải rước một cao tăng đắc đạo về làm vợ. Bằng không hễ Vương gia có gì đều sẽ bị lửa thiêu rụi hết.”

Tất cả xôn xao cả lên.

Cao tăng? Cao tăng? Đứng là cao tăng mà không phải...ni cô!

Không Tử Viết nhìn Hồ Li nói dóc mà cảm thấy vị trí thần vô lại của mình nên nhường chỗ rồi. Quả nhiên là núi cao còn có núi cao hơn mà! Hồ Li, người quả nhiên là số một, có thể bốn cợt Vệ Đông Li cơ đấy! Từ nay về sau sợ là tất cả lời đồn sẽ nói rằng, Vô Song Vương gia Vệ Đông Li chỉ có thể lấy... cao tăng đắc đạo!

Không Tử Viết còn chê chuyện chưa đủ rắc rối, mím môi cười trộm.

Hồ Li liếc nhìn cô một cái rồi quay qua nói với Duệ Đế: “Lần này Hồng Quốc tới đây thăm hỏi một là để thúc đẩy tình hữu nghị giữa hai nước, hai là để đón con dâu của Đại Vương gia về, phu nhân chưa qua cửa của tiểu thế tử---Không Tử Viết!”

Duệ Đế tỏ ra kì lạ, hỏi: “Con dâu của y sao lại ở Duệ Quốc?”

Hồ Li đáp: “Hồi thánh thượng, con dâu của Đại Vương gia và Vô Song Vương gia có chút giao tình, hồi trước từng tới Duệ Quốc du ngoạn, đã được Vô Song Vương gia nhiệt tình khoản đãi.” Hồ Li dám cá Vệ Đông Li không dám bóc trần chuyện Không Tử Viết dịch dung thành Bách Li Phụng, bằng không tội khi quân này chẳng ai gánh nổi! Nhưng Hồ Li lại sợ Vệ Đông Li ra mặt ngăn trở gã mang Không Tử Viết đi, nên...gã tính ra đòn phủ đầu, để tất cả mọi người cùng biết Không Tử Viết đang nằm trong tay Vệ Đông Li.

Đợi lúc gã rời Duệ Quốc, Vệ Đông Li thế nào cũng phải trả lại cho gã một Không Tử Viết nguyên vẹn!

Quả nhiên nghe Hồ Li nói thế, Duệ Đế hơi nhú mày nhìn Vệ Đông Li, hỏi: “Đông Li, cô gái đó giờ đang ở đâu? Là con dâu của Đại Vương gia thì đương nhiên là khách quý của Duệ Quốc, sao không mời nàng ta dự tiệc?”

Vệ Đông Li thân nhiên như thường, tránh nặng tìm nhẹ: “Cô gái giờ đang làm khách ở biệt viện của Đông Li. Nếu quốc sư nóng lòng đón nàng về Hồng Quốc, Đông Li có thể mời cô nương ấy tới trước mặt quốc sư.”

Hắn vừa thốt ra câu này, Hồ Li và Không Tử Viết cùng đực mặt ra, không biết Vệ Đông Li lại giờ trò gì nữa đây?

Duệ Đế phát tay, nói: “Nếu đã như thế, Đông Li hãy phái người đi mời cô nương ấy tới đi.” Ý của Duệ Đế rất rõ ràng, hắn muốn vứt cái cục nợ Không Tử Viết này về Hồng Quốc càng sớm càng tốt. Suy cho cùng con dâu của Đại Vương gia mà lại làm khách ở biệt viện của Vệ Đông Li thì không ổn cho lắm. Có những lời nói thì dễ nghe, nhưng nói ra thì không còn là chuyện nhỏ nữa rồi.

Không Tử Viết toát mồ hôi lạnh vì Vệ Đông Li, không biết hắn kiếm đâu ra một người giống cô chứ?

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết mặt đầy lo lắng nhìn hắn, lòng hắn dần ấm áp. Hắn gật đầu với Không Tử Viết, ý bảo cô cứ yên tâm.

Thế là ca vũ lại tiếp tục.

Khoảng một canh giờ sau, có tên thái giám tới báo đã dẫn Không Tử Viết tới.

Ngay sau đó một cô gái vận váy đồ áo xanh đi vào yến tiệc. Nàng ta có một mái tóc xoắn đen nhánh như lụa, xoắn tung bên tai, điểm xuyết thêm hai trâm vàng lấp lánh. Nàng ta chân đi một đôi giày đỏ thêu hoa mai tinh tế, bước đi rất phong tình. Cổ tay trái còn đeo ba cái vòng ngọc châu báu đủ màu toát ra ánh sáng dưới ánh đèn lồng cung đình.

Không Tử Viết đại ra, nhìn không chớp mắt!

Đây...đây không phải nhân bản vô tính do it yourself đấy chứ?

Nếu giờ cô bỏ lớp cải trang, lộ mặt thật ra, hai người đứng cùng nhau thì cũng không phân biệt nổi ai là ai nữa! Duy chỉ có hai điểm không giống, đó là màu mắt và màu tóc của cả hai thôi.

Không Tử Viết quái dị nhìn Vệ Đông Li, Vệ Đông Li lại cố tình mỉm cười cao thâm.

Không Tử Viết quay qua nhìn Hồ Li, nhỏ giọng hỏi: “Nếu hai bọn ta đứng cùng nhau, không nhìn màu tóc thì ngươi có phân biệt ra ai với ai không?”

Hồ Li lườm Không Tử Viết một cái: “Đồ ngốc này! Không phải ta đã nói rồi sao, mắt nàng màu đen vàng, mắt ả... ừm... để ta nhìn đã... mắt ả màu trà đậm mà, không giống nhau!”

Không Tử Viết nhếch môi cười, lại muốn quay sang hỏi Bách Lí Phụng.

Lúc này Không Tử Viết bản sao kia đã mở mồm nói, giọng nói du dương dễ nghe như trăm con chim cùng ca hát.

Bách Lí Phụng tự dung thò đầu qua, thì thầm bên tai Không Tử Viết: “Ta vừa nghe giọng đã biết ai là ai rồi.”

Không Tử Viết không biết ngưng nói: “Đấy, giọng của ta cuốn hút hơn nhiều!”

Bách Lí Phụng lại nói: “Giọng nàng thiên về trung tính hơn, cho dù không ngâm cái lá có thể làm khăn giọng thì cũng rất giống đàn ông rồi.”

Không Tử Viết liếc xéo gã, Bách Lí Phụng lập tức cười rạng rỡ vô tội.

Không Tử Viết nói: “Người cười trông ngốc thật.”

Bách Lí Phụng nói: “Ta học nàng đấy. Tội nay nàng toàn cười thế mà.”

Không Tử Viết ghen hòng, theo tập tính cào móng tay trên mặt bàn, muốn gào nát mặt Bách Lí Phụng ra!

Mỗi người một suy tính, Không Tử Viết bản sao kia nhấc gót sen đi tới, mỉm cười với Hồ Li và Không Tử Viết hàng hiệu, sau đó ngồi xuống một cái bàn ở đằng sau.

Vệ Đông Li nói với Hồ Li: “Bản vương đã tận tay giao con dâu của Đại Vương gia cho quốc sư rồi, quốc sư phải phải người bảo vệ nàng cho tốt, dù thế nào cũng đừng để xảy ra sơ suất đấy.”

Hồ Li đeo mặt nạ nghiêng răng ken két, nghe rất khủng bố.

Không Tử Viết cuối cùng cũng hiểu mưu kế của Vệ Đông Li, thẳng nhai này dám dùng chiêu một mũi tên trúng hai con chim!

Con chim thứ nhất: Hồ Li cả Vệ Đông Li sẽ không bóc trần chuyện Không Tử Viết cải trang Bách Lí Phụng, mà Vệ Đông Li lại tương kế tựu kế, mang Không Tử Viết bản sao kia trả lại Hồng Quốc làm con dâu của Đại Vương gia! Hồ Li dù hận nghiêng răng nhưng cũng không thể lộ trần gian kế của Vệ Đông Li tại trận được!

Con chim thứ hai: Vệ Đông Li đã nói rõ hán đã trả người lại cho Hồ Li, nếu Hồ Li để mất người thì đó không phải là trách nhiệm của Vệ Đông Li hán nữa.

Vì thế Không Tử Viết phỏng đoán, Không Tử Viết bản sao chắc chắn là một nữ tử võ nghệ cao cường, chỉ đợi trên đường trở về Hồng Quốc, dùng chiêu giả chết sau đó chuồn đi mất là xong chuyện!

Chỉ là nếu như thế sẽ đẩy Hồ Li vào hoàn cảnh nguy hiểm. Gã... phải ăn nói thế nào với Hồng Đế đây? Hồng Đế phái gã đi đón con dâu của Đại Vương gia, mà gã chẳng những tay trắng trở về, còn để người ta “chết” ngay dưới mắt mình nữa chứ!

Tâm trạng Không Tử Viết rất phức tạp, càng nghĩ càng nhức đầu! Rõ ràng cô đã nói rõ với Hồ Li và Bách Lí Phụng, quan hệ giữa cô và Vệ Đông Li không đơn giản. Thế mà hình như hai người đó cứ không hiểu ý của cô. Có lẽ không phải Hồ Li và Bách Lí Phụng không hiểu, chỉ là cố chấp cho rằng cô và Vệ Đông Li không hợp nhau, phải tách hai người ra.

Khoảng cách có xa có gần, tình cảm có nặng có nhẹ, đối với Hồ Li và Bách Lí Phụng không thể nói là vô tình, nhưng ít nhất có thể xác định tình cảm ấy ở chỗ “có giới hạn”. Còn cô và Vệ Đông Li, đó là mối nghiệt duyên cắt cũng không thể rời được, chỉ đành ràng buộc với nhau mà xuống địa ngục mà thôi!

Xem ra cô cần phải tỏ rõ lập trường một lần nữa, không thể lừa mình lừa người được.

Không Tử Viết đang trầm tư thì Không Tử Viết bản sao kia đang nói chuyện vui vẻ với Duệ Đế. Hai người người một câu ta một câu, nói chuyện phiếm một lát Duệ Đế tự dung chuyển đề tài, bắt đầu hỏi Không Tử Viết bản sao, sao Hồng Đế lại từ hôn cô cho tiểu thế tử của Bách Lí Lam?

Không Tử Viết bản sao khẽ than một tiếng, tỏ vẻ đau khổ không nói lên lời.

Duệ Đế hình như đã động lòng trắc ẩn, bèn nói với Vệ Đông Li: “Đông Li, Không cô nương thực là một cô nương hiếm có. Hai người đã quen biết thì phải làm tròn đạo chủ nhà, khoản đãi Không cô nương đấy.” Xoay đầu nhìn Không Tử Viết bản sao, khẽ than thở, “Không cô nương đương độ thanh xuân mà lại phải lấy một đứa trẻ con, thực là không ổn chút nào. Quả nhân có một phong thư để quốc sư mang về cho Hồng Đế, xem xem chuyện này có thể xoay chuyển được hay không.” Mím cười cất cao giọng nói, “Từ hôm nay Không cô nương chính là Phan Văn công chúa của Duệ Quốc, không phải kẻ mồ côi không nơi nương tựa nữa.”

Duệ Đế vừa dứt lời, tất cả những người có mặt đều ồ lên! Đám đại thân ca ngợi công đức, đám giai nhân hậu cung thì tươi cười như hoa, đám long tử long tôn thì nhiệt tình chào hỏi, bọn thị nữ thái giám vội ton hót Không Tử Viết bản sao.

Không Tử Viết hàng hiệu đang ngồi trên ghế, mặt mày vô cảm.

Lúc này giống như cô đang xem một bộ phim. Câu chuyện trong phim đúng là bản gốc sự tích đời cô, nhưng trên cơ bản lại đang mở rộng những tình tiết cô chưa từng trải qua bao giờ.

Sao chuyện lại trở nên thế này? Sao Duệ Đế lại phong Không Tử Viết làm Phan Văn công chúa? Coi điệu bộ của Duệ Đế hình như rất thích Không Tử Viết bản sao. Nhưng lòng yêu thích của đế vương, ai dám tin là thật đây? Và lại điều khiến Không Tử Viết không thể hiểu nổi đó là, rốt cuộc Duệ Đế sắc phong danh hiệu Phan Văn công chúa là cho Không Tử Viết bản sao, hay là cho cô đây?

Trời ơi, cô sắp ngất thật rồi!

Không Tử Viết hơi chau mày nhìn Không Tử Viết bản sao đang đập đầu tạ ơn, nghe Không Tử Viết bản sao nói: “Thánh thượng, Tử Viết từng nhận ân điển của Hồng Đế, không thể biết ơn mà không báo. Tử Viết muốn cùng quốc sư về Hồng Quốc truosc, sau đó trở lại hầu hạ bên thánh thượng, cảm tạ ân đức của thánh thượng.”

Duệ Đế vừa gật đầu đồng ý, vừa mỉm cười khen ngợi phẩm hạnh của Không Tử Viết bản sao.

Không Tử Viết chính hiệu càng nghe càng rầu rĩ, cô thấy đối với cô lời khen của Duệ Đế đúng là một sự sỉ nhục trá hình!

Cô khẽ than một tiếng, ngửa đầu nhìn trời. Không biết con hổ không có hộ khẩu cô đây cuối cùng sẽ lưu lạc phương nào? Hay là cô nên tự mình làm chủ hộ!

Dạ yến sắp tàn, Hồ Li nói phải trở về Hồng Quốc.

Duệ Đế xã giao vài câu rồi biến nửa buổi tiệc còn lại thành tiệc đưa tiễn.

Đám người chén qua chén lại, tăng bốc lẫn nhau cực kì sôi nổi.

Chưa hết, Duệ Đế và Hoàng hậu nương nương rời tiệc còn gọi Vệ Đồng Li đi cùng. Trước khi đi, Duệ Đế còn sai Thái tử Vệ Tử dẫn khách Hồng Quốc tới Ngự hoa viên dạo chơi, ngắm hoa thưởng cảnh trong vườn của Duệ Quốc.

Không Tử Viết chính hiệu và Hồ Li đi cùng nhau; Không Tử Viết bản sao và Bách Lí Phụng đã dịch dung thành tỷ nữ đi cùng, đám đại thần vây xung quanh Thái tử Vệ Tử, ước gì bám theo mãi chết thì thôi.

Trong bầu không khí kì quái ấy, Không Tử Viết càng lúc càng thấy khó chịu cả người. Cô kiếm một cơ hội rồi lén lút chuẩn đi tiểu luôn.

Hồ Li bị đám đại thần kia vây quanh, không đi ra được, chỉ đành trợn mắt nhìn Không Tử Viết.

Bách Lí Phụng lo Không Tử Viết sẽ xảy ra chuyện, nên lén bám theo sau cô, nhưng không giải quyết hai kẻ bám đuôi cho cô.

Không Tử Viết rẽ trái quạch phải tìm một hòn non bộ khá khuất, đưa mắt nhìn xung quanh không thấy ai bám theo mình, cô bèn chui vào trong hòn non bộ ấy kiếm chỗ kín để đi tiểu.

Bách Lí Phụng bám theo đi vào, tránh sau lưng cô, chú ý mọi hành động của cô.

Trong bóng đêm, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy xè xè, rất dài.

Thái tử phải đi bốn tên bám đuôi. Trong đó có hai tên đã bị Bách Lí Phụng điểm huyết đạo, vút vào trong bụi rậm. Hai tên còn lại thì đang mò mẫm men theo hòn non bộ mà lại gần.

Bách Lí Phụng thấy hai tên kia sắp đi vào trong hòn non bộ, gã lập tức xông lên, một tay bịt miệng Không Tử Viết, một tay ôm chặt eo cô, hai chân bật nhảy lên trên khối tảng đá trong hòn non bộ.

Trên khối tảng đá ấy có rất nhiều chỗ nhấp nhô, liền bị Bách Lí Phụng giẫm lên. Ngay sau đó khối đá ấy đột nhiên nứt ra giống như một con quái thú ẩn mình trong đêm tối lẳng lẽ nuốt trọn Bách Lí Phụng và Không Tử Viết vào trong bụng.

Chuyện rất bất ngờ, Không Tử Viết tưởng có kẻ muốn bắt cóc cô để gây rối! Thế là cô cũng mặc kệ mình đang ở đâu, lập tức há mồm quay đầu lại, chuẩn bị biến thân thành bạch hổ rồi cắn đứt cổ tên kia!

Bách Lí Phụng cảm giác được cái miệng của Không Tử Viết đang rộng ra, liền biết cô đang hiểu lầm, gã vội dè dặt giọng gào lên, “Tử Viết, là ta!”

Giọng nói và mùi hương quen thuộc làm Không Tử Viết ngừng đòn tấn công. Cái mồm to như chậu máu đang há ra dừng ngay trước cổ Bách Lí Phụng, hình như chỉ cần nghiêng răng một cái là có thể cắn nát họng gã!

Không Tử Viết hối hận, vội biến trở lại thành người, nặng nề thờ phào một hơi. May mà cô còn chưa cắn cổ Bách Lí Phụng, không thì cô phải đâm đầu vào tường mà chết mất! May mà cô biến từ người thành hổ, nhưng không hoàn toàn biến thành, không thì... quần áo trên người không bị rách mỗi mấy chỗ này đâu ạ.

Trong bóng đêm, Bách Lí Phụng cảm nhận được hơi thở của Không Tử Viết đang phả lên cổ gã, khe khẽ, ấm nóng giống như một ngọn lửa đã nhen nhóm cơ thể gã trong nháy mắt.

Bách Lí Phụng là kẻ đi lại trong giang hồ, luôn tin tưởng một đạo lý: lúc nên ra tay thì hãy ra tay ngay! Thế là Bách Lí Phụng của chúng ta liền ra tay. Không, nói chính xác thì là Bách Lí Phụng ra miệng rồi! Trong khoảnh khắc động lòng ấy, gã ngậm lấy bờ môi Không Tử Viết, nuốt trọn những tiếng kêu của cô vào trong bụng!

Không Tử Viết ú ớ, đẩy Bách Lí Phụng ra, nhưng không cẩn thận đá trúng cẳng chân bị thương của gã.

Bách Lí Phụng rên rỉ một tiếng, nhưng mặc kệ vết thương trên chân mà cứ tiếp tục đánh chiếm!

Không Tử Viết hoảng quá, muốn thoát ra khỏi miệng gã vài lần rồi, nhưng không chống lại được một cao thủ võ lâm, bất đắc dĩ cô đành véo Tiểu Bách Lí Phụng, nghiêng răng đe dọa: “Bách Lí Phụng, ngươi còn hôn ta thì ta sẽ biến thành bạch hổ đấy!”

Hơi thở của Bách Lí Phụng càng nặng nề hơn, lỗ mũi hình như còn phun ra lửa. Gã lại ôm eo cô, cứng đầu nói: “Nàng biến đi! Nàng biến đi! Nàng có biến thành bạch hổ thì ta cũng muốn nàng!”

Không Tử Viết rùng mình, sột sột nói: “Ngươi...sao ngươi lại thú tính như thế?”

Bách Lí Phụng khàn giọng nói: “Ta muốn nàng, không để ý nàng là người hay là bạch hổ đâu!”

Bách Lí Phụng trước nay luôn thẳng thắn bộc trực như thế, thẳng thắn đến độ làm cô phải cảm động. Chỉ là trong trái tim cô đã hứa trao cho Vệ Đông Li, thật sự không thể nhận thêm tình cảm của Bách Lí Phụng nữa.

Không Tử Viết mím môi, nhin đau lòng, nói: “Bách Lí Phụng, ngươi...là một người rất tốt, đối xử với ta cũng rất tốt...”

Bách Lí Phụng kích động nói: “Ta biết Tử Viết thích ta mà! Một con người xuất sắc như ta đây sao nàng lại không thích cho được? Tử Viết, nàng cứ yên tâm, ta sẽ đối xử với nàng thật tốt! Nàng...nàng giao mình cho ta, được không? Ta...”

Không Tử Viết run rẩy, hai tay chống trên ngực Bách Lí Phụng, rít lên: “Này, ngươi có thể nghe ta nói hết câu được không hả?” Ôi...gã Bách Lí Phụng này, mỗi lần ở cạnh cơ thể cô lại y như uống phải hai cân xuân dược ấy, cực kì gấp gáp. Nhưng vừa cố chấp lại vừa đáng yêu. Trên đời này sợ là rất hiếm có người vâng theo ham muốn của mình giống gã.

Bách Lí Phụng thì thảo: “Nàng cũng không nghe ta nói hết mà?”

Thấy Không Tử Viết tròn mắt lên, Bách Lí Phụng lập tức cười lạnh: “Vấn đề này sau này hãy nói. Bây giờ chúng ta nên nghĩ xem làm sao mới ra ngoài được đây.”

Không Tử Viết vỗ trán, “Khốn! Ta còn tưởng ngươi cố tình mang ta tới đây cơ!”

Bách Lí Phụng bộc trực: “Sao thể được? Ở đây cả cái giường cũng không có mà.”

Không Tử Viết vung tay, nhiều lần muốn bỏ đôi đầu Bách Lí Phụng ra để xem não của gã được cấu tạo bằng gì! Thôi, cô là một con bạch hổ hiền lành, cô nhìn còn không được hay sao?!

Không Tử Viết hậm hực lờm Bách Lí Phụng một cái, sau đó đỡ gã dậy, nhìn xung quanh một lượt để kiểm lấy con đường ra.

Bách Lí Phụng cứ nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô, trong mắt ẩn chứa tình yêu say đắm đáng ghét. Nếu có thể gã sẽ chặn ngang lời Không Tử Viết hết lần này tới lần khác để cho mình một hi vọng, để cho mình thời gian. Gã tin rằng trên đời này chẳng ai có thể yêu Không Tử Viết hơn gã. Chẳng qua yêu càng nhiều thì tình yêu càng trở nên hèn mọn, chỉ sợ đối phương từ chối thì sẽ không còn đường quay lại nữa.

Trong bóng tối, đôi mắt hổ của Không Tử Viết lại phát huy tác dụng lần nữa, cô có thể nhìn mọi thứ xung quanh rất rõ ràng.

Đây là một con đường ngầm được xây dựng trong hòn non bộ, tạo thành từ rất nhiều bậc thang, con đường này từ chỗ bọn họ rơi xuống dẫn tới chỗ nào thì không biết được.

Không Tử Viết và Bách Lí Phụng không chỉ là một đôi dờ hơi, đã vậy còn ham thích khai quật những bí mật của người ta. Thế là hai kẻ đưa mắt nhìn nhau cười, rất ăn ý đi xuống dưới, chuẩn bị thăm dò bí mật trong hoàng cung Duệ Quốc!

Hai người đi được khoảng mười mét thì con đường ngầm bắt đầu có những lối đi thẳng tắp, không hề kéo dài xuống dưới nữa. Đi khoảng hai chén trà nữa, trong con đường ngầm lại có những lối rẽ ngoằn ngoèo bất quy tắc, dường như con đường ngầm bắt đầu kéo dài lên trên.

Hai người đi thêm khoảng ba trăm mét nữa thì tới ngõ cụt con đường ngầm. Bị một bức tường đá chặn lại lối đi.

Không Tử Viết trở nên rất kích động, chỉ vào một cái khe góc tường đá mà nói: “Nếu ta đoán không sai thì chỗ này hẳn là mắt khóa để khởi động cái tường đá này.”

Bách Lí Phụng cười lấy lòng, rút hai đóa châu hoa và một cây trăm từ búi tóc mình ra, sau đó lấy viên châu trên châu hoa ra, chỉ để lại chỉ sắt làm thành một cái móc nhỏ. Gã xấn tay áo lên, đẩy cái móc nhỏ và cây trăm vào mắt khóa, khẽ xoay rồi lại móc, chỉ sau một tiếng cạch vang lên, bức tường đá trước mặt liền từ từ dịch sang bên trái, mở ra một phòng trừ đồ có ánh sáng yếu ớt.

Trong cái phòng trừ đồ ấy chẳng những có vô vàn bảo vật giá trị liên thành, còn có rất nhiều thánh dược trị thương ngàn vàng khó kiếm, cùng với nước và thực phẩm số lượng lớn, còn có... sáu quyền xuân cung đồ có thể dùng để giải quyết nỗi buồn.

Không Tử Viết tròn tròn mắt, lắc đầu bùi ngùi nói: “Thật là hủ bại hủ bại thật! Chẳng biết đã vơ vét biết bao mồ hôi xương máu của nhân dân lao động nữa! Để ta vì dân... ư...”

Bách Lí Phụng đột nhiên bịt mồm cô lại, nhỏ giọng nói: “Xuyt, gần đây có người đang nói chuyện.”

Không Tử Viết gật gật đầu tỏ ý Bách Lí Phụng có thể thả tay ra.

Bách Lí Phụng kéo tay cô đi tới góc phòng trừ đồ, áp tai nghe giọng nói, sau đó lần mò hai viên dạ minh châu nạm trên tường, rồi ra tay cạy một viên dạ minh châu ra nhìn vào trong.

Không Tử Viết học theo Bách Lí Phụng, cũng cạy viên dạ minh châu còn lại ra, sau đó dí mắt vào nhìn trộm bí mật bên kia bức tường.

Ánh sáng bên kia tường rất chói giống như được thắp một trăm cây nến vậy. Trên thực tế vì Không Tử Viết và Bách Lí Phụng đã quen với bóng tối nên vừa nhìn thấy nơi hơi sáng, liền không thích ứng ngay được.

Không Tử Viết chớp chớp mắt để quen dần với ánh sáng, sau đó mới nhìn rõ cách bố trí trong phòng đối diện, cùng với hai người đàn ông đang đánh cờ với nhau.

Hi hi... thật là không nhìn thì không không biết, nhìn rồi thì giật nảy cả mình!

Người đàn ông mặc long bào đương nhiên là đương kim thánh thượng Duệ Đế!

Còn người còn lại chính là Vệ Đông Li bị Duệ Đế gọi đi nói chuyện!

Xem ra cô và Bách Lí Phụng đánh bậy đánh bạ cũng chạy vào được con đường ngầm Duệ Đế dùng để bỏ trốn. Mà chỗ bọn họ đang ở hẳn là nơi Duệ Đế dùng để quan sát tình hình quân địch. Ha ha... thật là cuộc sống chỗ nào cũng có bất ngờ!

Không Tử Viết nhìn khuôn mặt Vệ Đông Li, cô hơi ngẩn ngơ, nghĩ bụng: Người đàn ông này thật là con mẹ nó quá đẹp trai! Gương mặt kia hoàn hảo đến độ khó mà bối ra được một khuyết điểm. Nếu phải vạch lá tìm sâu thì chỉ có thể đặt một tấm gương to rồi nhìn, sau đó che giấu lương tâm mà nói: Lỗ chân lông của người này to thật!

Không Tử Viết vừa nghĩ tới người đàn ông này thuộc về mình, trái tim cô bắt đầu nổi bong bóng màu hồng, ước gì có thể 데 Vệ Đông Li ra ngay lập tức, cắn môi hần, nghe tiếng rên khàn khàn của hần, sau đó tuyên bố với tất cả mọi người rằng: người đàn ông này là của bà đây!

Không Tử Viết cười bí ối, ánh mắt nhìn Vệ Đông Li chăm chăm chẳng khác gì một con hổ đói! Ô, không đúng, Không Tử Viết vốn là một con hổ rồi, nên ánh mắt cô nhìn Vệ Đông Li là rất “bình thường”.

Bên ánh đèn lưu ly, Vệ Đông Li cầm một quân đen hạ xuống bàn cờ.

Duệ Đế chấp quân trắng, hơi do dự rồi nói: “Nước này của Đông Li đi rất tinh diệu, chặn hết cờ của quả nhân rồi.” nói dứt bèn đặt quân trắng cạnh quân đen.

Vệ Đông Li cười nói: “Chiêu này của hoàng huynh mới là bọ ngựa bắt ve chim sẻ đứng sau.”

Duệ Đế khẽ than một tiếng rồi nói: “Đông Li, đừng nói gì mà chim sẻ đứng sau. Đại nghiệp thiên hạ này, ngoài người có thể trợ giúp quả nhân đạp bằng tất cả thì ai có thể giúp quả nhân nhất thống giang sơn, sáng lập thịnh thế hòa bình, kiến lập công lao bất hủ đây?!”

Vệ Đông Li nghiêm túc nói: “Hoàng huynh, mẫu hậu chỉ sinh được hai người là ta và huynh, Đông Li đương nhiên sẽ tận tâm dốc sức trợ giúp hoàng huynh nhất thống thiên hạ!” hần lại cầm một quân đen lên hạ xuống bàn cờ.

Duệ Đế thấy Vệ Đông Li nhường một con đường tấn công cho hần, trong mắt cười ý tán thưởng, hạ quân trắng rồi nói: “Tâm tư của Đông Li kín kẽ, quả nhiên người phi thường. Nay người đã thành công không chế được con yêu nghiệt kia, bước tiếp theo có phải có thể tập trung ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ và ‘Tinh Hạch Tử’ để triệu hồi hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân để giúp quả nhân nhất thống thiên hạ hay không?”

Vệ Đông Li neho mắt lại, mỉm cười nói: “Nay ‘Tinh Hạch Tử’ đã nằm trong tay chúng ta, chỉ cần Cừ Quốc ra tay tìm bảo vật, chúng ta liền có thể mượn cơ hội đoạt ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ về, để hai món bảo vật triệu hồi hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân. Tin rằng ngày hoàng huynh nhất thống thiên hạ đang gần ngay trước mắt!”

Duệ Đế mắt sáng rỡ, nắm chặt lấy tay Vệ Đông Li, kích động nói: “Đông Li, nếu chuyện thành rồi, quả nhân hứa sẽ cho người nửa giang sơn này, quyết không hối hận!”

Vệ Đông Li vội đứng dậy, khom lưng nói: “Thế nào cũng không thể! Nếu hoàng huynh cố chấp như thế, Đông Li thà tháo giáp quy điền, cũng không muốn phân chia giang sơn với hoàng huynh. Đông Li sinh thời chỉ nguyện làm một Vương gia nhân dân, xin hoàng huynh tác thành.”

Duệ Đế tỏ ra khó xử, đáy mắt lại có nỗi hân hoan không giấu nổi. Hắn làm bộ khẽ than một tiếng rồi đưa tay đỡ Vệ Đông Li dậy, gọi một tiếng thiết tha, “Đông Li à...”

Vệ Đông Li cup mắt xuống, không nói gì nữa.

Duệ Đế cười ha ha, nói: “Được! Tới lúc đó quả nhân sẽ phong Đông Li là một thân vương mũ sắt, đảm bảo cho ngươi một đời vinh hoa, con cháu sau này không đổi chức vị, vĩnh viễn được hưởng thái bình!”

Sau con hùng hồn Duệ Đế lại tỏ ra quan tâm, nói chuyện việc nhà: “Đông Li à, ngươi làm bạn với con yêu nghiệt kia nhất định phải cẩn thận đấy. Nếu Không Tử Viết kia thực sự là một con hồ hóa thành, thì chắc chắn không phải loại thiện lương. Dù người thường không thể nào đồng thời cầm hai món thần khí, ngươi phải mượn tay ả đệ triệu hồi khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân, nhưng cũng phải hết sức cẩn thận, đừng để con yêu nghiệt kia nhìn ra ý đồ của ngươi, phải lừa gạt ả làm việc. Đợi ả triệu hồi khối hồn phách kia rồi, ngươi hãy một đao kết liễu ả là xong chuyện. Tới lúc đó, quả nhân sẽ đích thân truy phong Không Tử Viết làm Hộ Quốc công chúa, đại táng cho ả cũng coi như không tệ với ả rồi.

Quả nhân biết lòng người yêu mến Hòa Doanh Tự, bao nhiêu năm nay chưa lấy ai chỉ vì nàng ta, thật là một người đàn ông si tình nhất. Dù mẫu hậu vẫn luôn không đồng ý cho ngươi nạp nàng làm phi, nhưng chuyện này quả nhân sẽ làm chủ cho ngươi. Đợi mọi việc lắng xuống, quả nhân sẽ tìm một thân phận mới cho Hòa Doanh Tự, để nàng nỡ mảy mảy mắt gả vào Vương phủ làm Vương phi của ngươi!”

“Tạ chủ long ân.” Vệ Đông Li đã nói như thế.

Duệ Đế cười cười nói: “Huynh đệ một nhà không cần khách sáo như thế. Trước đây ta đã nói với hoàng tẩu của ngươi rằng ngươi đã có được cái nhân của tộc trưởng ‘tộc Khương Chức’, năng rất thích, lúc nào cũng thổi gió bên gối quả nhân để quả nhân giúp nàng có được. Ha ha...”

Vệ Đông Li cup mắt xuống, móc một chiếc nhẫn làm từ chỉ vàng, kiểu dáng đơn giản, nhưng gia công rất tinh xảo từ trong tay áo ra, đưa cho Duệ Đế, “Nếu hoàng tẩu thích, Vệ Đông Li sao lại keo kiệt cho được?”

Duệ Đế cầm chiếc nhẫn ấy lên, ngắm nghía rồi tấm tắc nói: “Một dân tộc bí ẩn như ‘Khương Chức tộc’, đòi đòi cung phụng ‘Tinh Hạch Tử’, nhưng chẳng ngờ được thành cũng vì ‘Tinh Hạch Tử’ mà bại cũng vì ‘Tinh Hạch Tử’...”

Duệ Đế vẫn cứ thao thao bất tuyệt, Không Tử Viết thì đã đi ra khỏi con đường ngầm.

Giọng nói quen thuộc, lời nói không quen thuộc; gương mặt quen thuộc, tính tiết không quen thuộc; chiếc nhẫn quen thuộc, lòng người không quen thuộc... hóa ra rất lâu rất lâu rất lâu về trước cô đã bị Vệ Đông Li tính kế trong vở kịch do hắn đạo diễn rồi. Hắn muốn cô diễn đâu chỉ là vai người phụ nữ hân thích, mà còn là vai hề si dại nhất, ngu ngốc nhất, nhưng tự cho mình là đúng nhất!

Hóa ra lão chương quây là tộc trưởng của “Khương Chức tộc”. Hóa ra cây thìa gỗ không nhiễm bụi trần kia chính là “Tinh Hạch Tử”!

Ha ha...ha ha ha ha

Vệ Đông Li, mưu kế hay lắm!

Không Tử Viết không biết mình đã ra đường ngầm như thế nào, cũng không biết tình cảm của mình có bị tổn thương hay không, càng không biết trái tim có phải đã đau đến nỗi mất cảm giác. Có lẽ cô chẳng hề yêu Vệ Đông Li như cô đã tưởng tượng, cùng lắm cũng chỉ là thích mà thôi. Nên, cô không đau, không đau một chút nào cả!

Không Tử Viết sờ ngực mình, tự dưng không cảm nhận được tim mình đang đập. Hóa ra cô đã đánh rơi trái tim mình trong con đường ngầm kia, nên... không biết đau nữa rồi.

Bầu trời ngoài con đường ngầm hình như đã trở nên âm u, không biết sẽ có mưa nhỏ rả rích hay không đây?

Không Tử Viết hít thở hơi khó khăn, thấp giọng chửi rủa thời tiết kì quái này.

Sắp trở trời rồi, thật sự sắp trở trời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Uống máu ăn thịt chúa sơn lâm

Ra khỏi hoàng cung, dọc đường đi Không Tử Viết vẫn cười nói với đám người, để họ không nhận ra bất cứ điểm bất thường nào, chỉ là tự bản thân cô còn không biết mình nói gì, làm gì nữa.

Vài lần Bách Li Phụng muốn nói gì đó, nhưng chỉ mấp máy khóe môi, không biết phải an ủi cô thế nào.

Xe ngựa dừng ở nhà trọ lớn nhất trong đô thành, Không Tử Viết nhảy xuống xe trước, tìm bừa lấy một phòng, gục xuống giường vui đầu ngủ luôn.

Sau nửa đêm, Không Tử Viết vén chăn ra, nhảy xuống đất, tìm bút lông, chấm mực rồi viết bốn chữ ‘Tử Viết đi xa’ trên bàn.

Vứt cái bút lông, đi ra cửa, khẽ khàng mở cửa phòng ra liền nhìn thấy Bách Li Phụng đang quay lưng lại với cô, ngồi trước cửa phòng chặn lối đi của cô.

Không Tử Viết thảm than một tiếng, sau đó khe khẽ đóng cửa lại, mở cửa sổ ra leo xuống, rồi khỏi nhà trọ trong đêm tối đi về hướng chưa xác định.

Ra khỏi thành, Không Tử Viết chạy thẳng tới rừng sâu, trong nháy mắt liền biến từ một thiếu nữ trẻ trung thành một con hổ toàn thân trắng toát!

Cô đi chậm chậm về phía trước, bước chân nhanh dần rồi biến thành chạy như điên như để trút hận!

Cô gầm những tiếng hổ gầm đỉnh tai nhức óc, khiến cả khu rừng chấn động, bọn thú rừng thì run như cây sậy, bỏ chạy thực mạng!

Nỗi bi thương trong lòng cô khi trở về rừng mới có thể giải phóng không cần e ngại!

Cô là một con thú! Một con chúa sơn lâm! Một con bạch hổ một mình liếm láp vết thương!

Cô chẳng cần ai đau lòng cho cô, chẳng cần ai tội nghiệp cô, cũng chẳng cần ai vỗ về an ủi nỗi đau của cô cả! Có lẽ từ đầu chí cuối cô chưa từng tin ai. Đừng bảo cô lạnh lùng, đừng bảo cô ích kỷ, đừng nói cô vô tình! Trên đời nay kẻ vô tình nhất vĩnh viễn là con người, chứ không phải con thú! Ít nhất con thú cũng không đùa giỡn tình cảm của người khác, không giả vờ đối xử tốt với một người, nhưng sau lưng lại âm mưu lấy tính mạng người đó!

Hóa ra, cô tưởng Vệ Đông Li hiểu cô, trân trọng cô, yêu cô, nhưng chẳng ngờ đến cuối cùng chẳng qua chỉ là một chuyện nực cười!

Dù cô đã cực lực thuyết phục bản thân rằng những gì Vệ Đông Li nói và làm chẳng qua chỉ là kế sách tạm thời. Còn rốt cuộc hắn đang làm gì thì cô không muốn biết, cũng chưa từng biết bao giờ!

Nhưng cô lại không thể tìm một cái cớ bào chữa cho Vệ Đông Li để chứng minh rằng hắn tiếp cận cô chỉ vì hắn yêu cô chứ không vì bất cứ điều gì khác!

Người đời nói: Vô Song Vương gia tuyệt thế vô song, nhưng tuyệt đối không động lòng với bất cứ ai.

Cô vốn không tin, cô tưởng Vệ Đông Li yêu cô, nay cô càng không tin! Vì Vệ Đông Li không phải không biết yêu, chỉ là hắn đã dành toàn bộ tình cảm cho Hòa Doanh Tụ, cho ả đàn bà đã nuôi lớn hắn bằng sữa của ả!

Không Tử Viết cười giễu sự ngu ngốc của mình, cười giễu sự ngu độn của mình. Thế nhưng cô lại không thể không bào chữa cho mình rằng, cạm bẫy dẫu dằng của Vệ Đông Li mà cô có thể tránh được hay sao?

Không Tử Viết ngửa đầu nhìn trời than thở, đôi mắt đau buồn.

Hóa ra cô vẫn buồn như thế, không hiểu sao Duệ Đế lại vừa gặp như đã quen với Không Tử Viết bản sao, còn phong cô ta làm Phan Văn công chúa. Nay xem ra chẳng qua Duệ Đế chỉ muốn mua chuộc Không Tử Viết để lòng cô hướng về Duệ Quốc, cam tâm tình nguyện làm công chó ngựa cho Duệ Quốc, chết cũng không tiếc!

Ha... đúng thật là chết cũng không tiếc!

Lừa gạt tình cảm, đe dọa tính mạng đều là những sức nặng Không Tử Viết không tài nào chấp nhận nổi!

Cô không dám tin, cũng không muốn tin---bị giết chính là số mệnh duy nhất trong chín kiếp luân hồi của cô!

Không ai hiểu cảm giác của cô lúc này, không ai biết cô đã rơi vào trong tuyệt vọng ra sao. Nếu tình yêu chỉ còn lại lừa gạt và thương tổn, vậy cô thà cô độc đến già cả đời này, kiếp sau hồn phi phách tán vĩnh viễn không siêu sinh!

Chạy, không ngừng chạy! Ngoài chạy ra cô không biết mình còn có thể làm gì nữa?! Cô giống như một tia chớp bạc xuyên qua rừng rậm xanh ngắt!

Không Tử Viết không biết mình đã chạy bao lâu, hay cô không biết mình đã ngừng rồi lại chạy mấy ngày rồi, cho tới khi sức lực cạn kiệt cô mới ngã gục trong bụi cây, không nhúc nhích nằm đó ba ngày trời.

Có con dã thú tưởng con bạch hổ đã chết, bèn len lén lại gần muốn nếm thử mùi vị thịt hổ.

Đương lúc con dã thú ấy há cái mồm tanh tưởi ra định cắn cổ cô, Không Tử Viết thậm chí còn không buồn mở mắt ra, chẳng buồn để ý tới tính mạng này, nhưng, cô không cam lòng! Không cam lòng cứ thế mà chết! Cô vùng vọt lên dề lên con thú ấy, một nhát cắn đứt cổ nó! Hành động nhanh lẹ dứt

khoát như thế mới là phong cách quen thuộc của cô.

Cơ thể con thú ấy không ngừng co giật, nỗi sợ hãi trong mắt nó dần lớn lên cho tới khi biến thành một màu chết chóc.

Máu tanh men theo cổ con dã thú ấy chảy xuống nhuộm đỏ bộ lông của Không Tử Viết, làm trang sức màu đỏ cho cô. Cô ngửa đầu, vừa nuốt máu tươi của nó, vừa không thể kiềm nén cười to, để mặc nước mắt rơi từ khóe mắt hồ với máu tươi cùng nuốt vào bụng.

Cô chưa từng biết rằng hồ cũng có nước mắt, cũng có thể...khóc.

Máu tươi của con thú kia cho Không Tử Viết sức mạnh để tiếp tục sinh tồn, để cô lại đứng dậy lần nữa, tiếp tục bước đi.

Cô không biết mình muốn đi đâu, chỉ biết rằng cô không thể chết, dù thế nào cô cũng phải sống tiếp!

Ai cũng muốn lấy mạng cô, nếu cô không trân trọng bản thân thì ai sẽ đối xử tốt với cô đây?

Cho dù là xã hội loài người hay cộng đồng dã thú, sinh tồn mãi mãi là cách để sống tiếp! Cô không muốn trở thành món ăn trong mâm của kẻ khác thì phải gặm xương cốt của kẻ khác để mình có thể sống tiếp!

Kiếp này, kiếp trước, kiếp trước nữa, kiếp trước nữa đều là người khác bắt nạt cô, sao cô không thể học Tào Tháo—thà để ta phụ người trong thiên hạ, chứ quyết không để người trong thiên hạ phụ ta!

Có suy nghĩ như thế, Không Tử Viết lang thang trong núi hơn mười ngày, với tính cách hung tàn dũng mãnh cô đã ngồi lên được vị trí chúa sơn lâm. Ngay cả hai con hồ cái tới khiêu khích cô cũng bị cô xử lý gọn ghẽ, phải cúi đầu xưng thần.

Người khác đánh nhau trên cơ sở là để bảo đảm sự an toàn của mình. Nhưng Không Tử Viết đánh nhau hoàn toàn là kiểu liều mạng, ai nhìn thấy cô cũng nhũn cả chân, nào còn sức lực mà đánh với cô nữa?

Thi thoảng Không Tử Viết lại biến thành một cô gái, trần truồng đi bộ trong rừng.

Lúc mới đầu còn có một số con dã thú không biết sống chết là gì, tưởng mỗi ngon đi vào lãnh địa của mình, muốn bắt cô để phanh thây mổ bụng. Nhưng lúc chúng ngửi thấy hơi thở chúa sơn lâm tỏa ra từ người Không Tử Viết, chúng liền sợ run cầm cập, mắt tròn tròn nhìn Không Tử Viết tới gần, sau đó tiếng cổ bị bẻ gãy vang lên.

Lúc này Không Tử Viết đã quên hẳn sự thật mình từng là một con người, cô chỉ đi theo bản năng, giết chóc tìm kiếm khoái cảm, uống máu để sinh tồn mà thôi.

Cô cứ đi như thế qua nhiều ngọn núi con sông lớn, ngắm cảnh đẹp khắp nơi.

Trong rừng sâu, cô đi như một con bạch hổ. Nếu đi mệt rồi lại biến thành người, gọi một con voi tới rồi nằm trên người nó, nghỉ ngơi mà đi. Thi thoảng cô cũng bắt được Hươu vương, sai nó dẫn đám hươu từ hươu tôn đi trộm hàng hóa của con người. Nếu trong bọc có nữ trang, cô sẽ mặc nữ trang rồi vào chợ mua ít đồ dùng thiết yếu cho mình.

Vì thế dân gian bắt đầu đồn thổi rằng trong núi có một hồ tiên, chẳng những có thể hóa thành người mà còn thích trang điểm to son trát phấn!

Không Tử Viết sống tự do thoải mái trong núi, cứ phải gọi là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Điều duy nhất khiến cô không thoải mái là, lúc nào cũng có vài con hồ đực và sư tử đực cứ nhìn cô say đắm, có ý đồ quấy rối tình dục cô!

Thế là Không Tử Viết ít thui chúng nó hẳn, đáng tiếc...hiệu quả chẳng đáng bao nhiêu. Cho tới khi cô ra đôn sát thủ, gầm lên: “Nếu chúng mày còn dám nhìn trộm mông của bà, bà sẽ kiếm một cái gậy chọc nát cục hoa của chúng mày thì thôi!”

Cô vừa nói xong thì lũ thú roi lệ, bỏ trốn thực mạng, không dám chọc vào con hồ cái dũng mãnh Không Tử Viết nữa.

Điều đáng nhắc đến ở đây là, sau khi Không Tử Viết biến thành người vẫn có thể nói tiếng hồ lưu loát. Sự thật là bất cứ một ngoại ngữ nào cũng phải dựa vào học hành chăm chỉ mới thành được.

Một ngày nọ, Không Tử Viết lang thang tới một vùng núi khá hẻo lánh, tình cờ gặp một đám thợ săn và thôn dân tay cầm vũ khí tập trung trên núi tính bắt giết con hồ Ban Lan ăn thịt người!

Lúc ấy Không Tử Viết đang mặc quần áo nữ cướp được, uể oải nằm bò trên cây, cô nheo đôi mắt đen vàng lại hưởng thụ gió mát khe lướt qua mặt.

Cách cái cây không xa có một con hồ Ban Lan đã rơi vào trong bẫy của đám người kia đào sẵn. Đám thợ săn và thôn dân chen chúc nhau tới, có người lấy cuốc chim đập vào sống lưng con hồ Ban Lan, có kẻ lại lấy lưới liềm chém vào trán nó!

Con hồ Ban Lan gầm gào giận dữ, sau đó chống chân nhảy ra khỏi cái bẫy đầy chông, nó há mồm cắn đứt một cánh tay của một gã thợ săn, xé toạc cổ họng hai người thôn dân!

Đám thôn dân sợ quá, bắt đầu chạy trốn khắp nơi.

Đám thợ săn thấy không ổn, vội giăng cái lưới sắt có móc câu vây con hổ Ban Lan lại, sau đó kéo cung chuẩn bị bắn cỏ hòng con hổ Ban Lan!

Dù con hổ Ban Lan đó bị thương nặng, nhưng vẫn cố giãy dụa thoát vòng vây! Máu đỏ tươi chảy từ trán nó xuống nhuộm đỏ đôi mắt nó! Trong đôi mắt ấy có nỗi căm hận, có nỗi không cam lòng, có sự kiêu ngạo lạnh lùng, cũng có sự khinh thường, duy chỉ không có nỗi sợ hãi khi đối mặt với cái chết!

Đôi mắt hổ đẹp đẽ ấy có khí phách của chúa sơn lâm!

Không Tử Viết định mặc kệ sống chết của con hổ Ban Lan ấy, suy cho cùng nó cũng đã ăn thịt người, đương nhiên phải biết sẽ bị giết để báo thù. Nhưng đôi mắt hổ ấy lại làm cô thấy rất vừa mắt, bộ lông vàng ánh máu đỏ ấy cũng làm cô thấy đẹp.

Thế là cô gân cổ lên bắt đầu gầm rú. Cùng lúc lá cây rụng là tả, cũng khiến đám thợ săn và thôn dân kia sợ đến mức nhao nhao chạy trốn, tưởng sau lưng bọn họ lại xuất hiện một con hổ Ban Lan nữa!

Trên thực tế thì bọn họ đoán không hề sai. Chẳng qua con hổ ấy không ở sau lưng họ, mà đang ở trên đầu bọn họ kia. Ai bảo hổ không biết trèo cây hả? Vớ vẩn!

Đám thợ săn và thôn dân chạy hết rồi, Không Tử Viết lại nằm bò lên thân cây, vừa nhìn con hổ Ban Lan toàn thân đầm máu kia, vừa đóng đưa hai cái chân.

Con hổ Ban Lan đang trợn đôi mắt hổ đỏ máu nhìn cô. Bộ lông màu vàng của nó dựng cả lên, hình như đã bị điều bộ nhón nhơ của Không Tử Viết chọc giận rồi. Lúc này nếu nó có thể thoát khỏi cái lưới sắt đầy móc câu này thì chắc chắn nó sẽ xông tới mà phanh thây xé xác cô!

Không Tử Viết nhếch mép cười, trông vừa tà mị vừa lẳng lơ, cô uể oải vươn vai rồi nhảy xuống cây, rào bước tới trước mặt con hổ Ban Lan, chẳng có ý tốt gì mà gầm gừ: “Tĩnh tình người chẳng ra làm sao, đám trùng mắt nhìn ân nhân cứu mạng mình sao. Ồ...nhảm, đáng ra phải là ‘ân hô cứu mạng’ mới đúng.”

Con hổ Ban Lan kia hơi sợ hãi, không hiểu sao cô gái trước mặt này lại biết nói tiếng hổ? Nó nghe hàm răng trắng óng, giờ móng vuốt sắc lẹm ra rồi gầm gừ Không Tử Viết, “Cút!”

Không Tử Viết biết đây là tập tính của loài hổ. Nếu bị thương chắc chắn sẽ chạy tới một nơi kín đáo để dưỡng thương, không dễ dàng cho bất cứ ai lại gần vì sợ đối phương sẽ hại mình khi bản thân đang yếu ớt.

Nghĩ đến đây, Không Tử Viết hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Thấy Không Tử Viết càng đi càng xa dần, mắt con hổ Ban Lan xẹt qua một nỗi tuyệt vọng. Nay nó sa vào bẫy, không thể thoát khỏi lưới sắt, lại chẳng thể chữa lành vết thương thì chỉ có thể bị động chờ cái chết đến. Cho dù nó không cam lòng bao nhiêu thì cũng chẳng còn cách nào khác!

Không biết đã qua bao lâu, mắt con hổ Ban Lan dần mất đi ánh sáng. Dường như nó nghe thấy tiếng bước chân của tử thần đang từng chút từng chút lại gần nó.

Thế nhưng tử thần không mang linh hồn nó đi mất, mà chỉ ngồi trước mặt nó rồi nhóm lửa nướng một con nai.

Con hổ Ban Lan mở choàng mắt ra, nhưng lại giật mình vì ánh lửa, cơ thể nó muốn tránh ra sau thì vết thương lại phát đau.

Mùi thịt thơm lừng chui vào trong mũi trở thành một sự cám dỗ không thể ngăn cản.

Nhưng nó là một con hổ có khí phách! Ban đầu đã từ chối ý tốt của cô gái kia thì bây giờ cũng không thể dễ dàng cúi đầu được!

Chẳng qua...con nai nướng kia sao mà thơm đến thế? Sao cô gái kia lại có thể ăn ngon lành, thỏa mãn đến thế?

Con hổ Ban Lan nuốt nước bọt ừng ực, đồng thời cũng nhắm mắt lại. Được rồi, nó không nhìn, không nghĩ nữa được chưa hả?

Càng lúc Không Tử Viết càng thấy con hổ Ban Lan này rất thú vị, hóa ra nó có tôn nghiêm mà bọn dã thú bình thường không có!

Cô không đùa bỡn con hổ Ban Lan nữa, mà đứng dậy, tháo cái lưới sắt trên mình con hổ Ban Lan ra, nó đau quá chột mở choàng mắt, gầm gừ rất yếu.

Không Tử Viết mỉm cười, xếp chân ngồi cạnh con hổ Ban Lan, nhét đuôi nai nướng vào trong cái mõm còn đang gầm gừ của nó, sau đó móc thảo dược mới kiếm được ra, nghiền nát rồi thoa lên vết thương của nó, đã vậy còn đưa dai xé vấy mình thành mấy mảnh vải băng bó vết thương cho con hổ. Cuối cùng còn thả một cái nơ bướm trên đầu nó.

Con hổ Ban Lan ngấu ngiến cái đuôi nai xong mới quay qua nhìn Không Tử Viết một cái, ghé mũi tới gần người cô hít hít, sau đó hắt xì rõ to, ngượng ngùng xoay đầu đi không nhìn Không Tử Viết nữa.

Đáng lẽ con hổ Ban Lan ngửi thấy mùi chúa sơn lâm trên người Không Tử Viết, nhưng khi nó ngửi kĩ lại bị túi hương trên người cô kích thích tới hệ thống khứu giác, nên nó chẳng ngửi ra cô cũng là đồng loại của nó.

Trời dần tối, củi đã tắt lửa. Con hổ Ban Lan bị thương nặng, dần dần khép mắt lại rơi vào trạng thái nửa hôn mê.

Nửa đêm, vết thương của nó bắt đầu bị nhiễm trùng, thân mình nó run lẩy bẩy trong gió lạnh.

Không Tử Viết dần đo mãi, cuối cùng cởi quần áo ra biến thành bạch hổ, khê khằng dựa cạnh con hồ Ban Lan để sưởi ấm cho nó.

Thực ra lúc Không Tử Viết mới tới cổ đại cũng đã từng mộng mơ thế này, trong một hang động nào đó có một người đàn ông đẹp trai bị sốt cao, để cứu người nên cô bèn cởi áo váy, lỏa thể dựa vào lòng người đàn ông ấy. Sau đó người kia được cứu liền cùng cô kết thành một đoạn tình duyên biển cạn đá mòn có một không hai.

Thôi được rồi, cô thừa nhận mình không có té bào lãng mạn, chỉ biết nghĩ những cảnh người ta đã nghĩ rồi. Nhưng khi chuyện xảy ra với mình lại hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của con người! Thật là...con mẹ nó quá li kì rồi đấy!

Không Tử Viết chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một ngày cởi áo váy ra vì một con hồ Ban Lan, sau đó trần truồng nằm bên cạnh nó để sưởi ấm cho nó.

Đúng là thời thế tạo anh hùng! Aaaaaa

Một đêm lặng lẽ trôi qua cho tới khi trời sáng.

Con hồ Ban Lan mở đôi mắt mờ mịt ra nhìn cơ thể ấm áp nằm bên cạnh nó.

Chỉ thấy một con bạch hổ trắng như tuyết đang nằm cạnh mình, con hồ Ban Lan lập tức hưng phấn tinh thần, vội giữ giữ lông trên người để thể hiện điệu bộ uy vũ của mình, ai ngờ lại giật đau vết thương trên mình, nó rên rỉ đau đớn.

Không Tử Viết nhếch cái mồm hồ, cười ha ha quay đầu lại, gằm gù: “Cho nguoi chết, giật đau vết thương rồi phải không?”

Con hồ Ban Lan nào đã được gặp một con bạch hổ tình cảm như Không Tử Viết bao giờ, thế là một trái tim hồ say mê thần hồn điên đảo. Mà khoan, giọng con bạch hổ này sao quen thế nhỉ? Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là...duyên phận ư?

Không Tử Viết neho mắt đánh giá con hồ Ban Lan, càng nhìn càng thấy đường vân trên mình nó rất đẹp. Từng sợi lông hồ màu vàng giống y như vàng đang lấp lánh. Vừa nhìn thì y chang như những sợi tơ vàng đáng tiền!

Không Tử Viết cười lưu manh rất tiêu chuẩn, chế nhạo nói: “Ồ, bộ lông trên mình nguoi đẹp thật đấy. Có phải ăn thịt người nhiều nên thừa dinh dưỡng phải không?”

Con hồ Ban Lan hơi run, quay đầu đi tìm cô gái đã cứu mạng nó tối qua. Nhưng ngoài bộ áo váy dính máu trên đất thì không thấy người đâu!

Trong nháy mắt con hồ Ban Lan quay đầu lại trợn mắt nhìn Không Tử Viết, giận dữ gằm lên: “Là nguoi đã ăn thịt cô gái bên cạnh ta?!” giọng nó rất vang khỏe, đúng là không biết được nó đã bước ra khỏi Quỷ Môn Quan trở về.

Không Tử Viết sững ra, sau đó đứng dậy, lùi sau một chút, nói đều đều: “Gào cái gì? Súc miệng chưa đấy? Bắn hết nước bọt vào mặt bà rồi đây này!”

Con hồ Ban Lan nhin đau, cũng đứng dậy, hung tợn lườm Không Tử Viết, nó gằm gù: “Nói! Có phải nguoi đã ăn thịt cô gái kia rồi hay không?!”

Không Tử Viết thấy con hồ Ban Lan này thực thú vị, nó vẫn là một con hồ có tình có nghĩa, biết ơn mà báo! Thế là cô chònh ghẹo: “Ừ đấy, giờ ả đang nằm trong bụng ta này, ngu rất ngon nữa.”

Con hồ Ban Lan cáu tiết, chuẩn bị tấn công.

Không Tử Viết đập một chưởng qua hạ gục con hồ Ban Lan trên đất, ngông nghênh nói: “Đội nguoi lành vết thương rồi hãy tới quyết đấu nhé!”

Con hồ Ban Lan gằm gù phẫn hận, lật người bò dậy, xoay người bỏ đi tìm suối nước nóng có thể trị thương.

Lúc nó đi tới bên suối nước nóng thì nhìn thấy cái đầu thất nơ buồn cười của mình trong nước, một lần nữa, nó lại gằm gào đing tai nhức óc!

Sỉ nhục, đây là một sự sỉ nhục trắng trợn!

Nó kéo rách tấm vải quần trên mình ra, lao mình nhảy xuống suối, nghiêng rống nghiêng lòi chửi rủa không biết bao nhiêu lần con bạch hổ và...cô gái kia.

Lúc này một con hồ Điều Nhân khác đang lặng lẽ tới gần con hồ Ban Lan, định cho con hồ Ban Lan một đòn chí mạng!

Con hồ Ban Lan phát giác ra địch ý từ trên bờ, nó vội xoay đầu nhìn con hồ Điều Nhân mắt mày hung dữ kia, rồi thầm nghĩ chết cha!

Hóa ra con hồ Điều Nhân này và con hồ Ban Lan từng là kình địch, đã từng đánh nhau to để tranh đoạt lãnh địa.

Kết quả là...con hồ Điều Nhân chiến bại, lùi thui cúp đuôi chạy.

Lúc này con hồ Điều Nhân thấy con hồ Ban Lan bị thương nặng, đương nhiên nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này!

Lúc con hồ Điều Nhân há mồm muốn cắn đứt cổ con hồ Ban Lan, thì Không Tử Viết lặng lẽ xuất hiện, giẫm chân lên đuôi con hồ Điều Nhân.

Con hồ Điều Nhân giận dữ xoay người lại, vung móng lên định một chưởng đập chết đũa đám giặc lên đuôi nó!

Thế nhưng khi con hồ Điều Nhân nhìn rõ kẻ giặc đuôi mình là Không Tử Viết, lập tức hụt hơi, rút móng lại, nín nọt lắc lắc móng, cung kính gọi một tiếng “Đại vương.”

Không Tử Viết ném thẳng một chữ, “Cút!”

Con hồ Điều Nhân kia lập tức gật gật đầu, rút cái đuôi đang bị Không Tử Viết giặc lên ra, rồi biến mất dạng.

Hóa ra con hồ Điều Nhân này từng có ý đồ với Không Tử Viết, nhưng lại bị cô dân một trận, nên gặp lại Không Tử Viết nó vẫn còn sợ hãi, không dám láo xược nữa.

Con hồ Ban Lan thấy con hồ Điều Nhân ngoan ngoãn bỏ đi, nó liền biết tin đồn nó từng nghe không phải là giả, con bạch hồ có đốm lông đỏ giữa trán thực là chúa sơn lâm đích thực!

Nhìn nhau không nói gì, Không Tử Viết mở mồm: “Tiểu Ban Điểm, bà đây lại cứu ngươi một mạng nhé.” Con hồ Ban Lan vốn còn vài phần cảm kích Không Tử Viết, vừa nghe cô gọi nó là Tiểu Ban Điểm, nó lập tức nổi trận lôi đình, đập vào làn nước: “Tên ta không phải Tiểu Ban Điểm!”

Không Tử Viết lắc đầu xúc động nói: “Coi bộ ngươi vẫn chưa học được phải tôn trọng ‘ân hồ cứu mạng’ thì phải.”

Con hồ Ban Lan đau quá, thở hồng hộc quay người đi, không thèm đếm xỉa tới Không Tử Viết nữa.

Không Tử Viết cúi đầu hít hít mùi trên người mình, cô chau mày rồi cũng đi vào suối nước nóng tắm rửa.

Dẫu sao thì móng hồ cũng không tiện lắm, thế là Không Tử Viết lại biến thành một cô gái, rồi gội đầu sạch sẽ.

Cảnh tượng này hình như đã từng xảy ra rất lâu trước đây. Chẳng qua trong hình ảnh ấy có một con bạch hồ và một người đàn ông nghiêng nước nghiêng thành mà thôi. Nay vật còn người mất. Bức tranh này lại vẽ một con hồ Ban Lan và một cô gái quyến rũ. Đúng là năm năm tháng tháng hoa vẫn thế, tháng tháng năm năm người khác rồi.

Không Tử Viết nhắm mắt lại, cố làm dịu đi trái tim vẫn đang thất lại, cô cười tự giễu nghĩ bụng: Đã bao lâu rồi cô chưa nghĩ tới người đàn ông đó nhỉ? Hình như đã rất lâu rất lâu rồi thì phải. Nay vì sao lại nhớ tới? Có lẽ cơ thể và linh hồn cô đều đang cô đơn, có lẽ....cô cần một người đàn ông. Không Tử Viết mở mắt ra, vẩy mái tóc ướt sũng rồi đứng dậy đi lên bờ.

Con hồ Ban Lan quay mình lại thì nhìn thấy một cảnh tượng nữ nữ đi ra khỏi suối tắm quốc sắc thiên hương như thế!

Không Tử Viết khóa thân đi lên bờ, khẽ nghiêng người rồi vắt mái tóc xoắn trắng bạc ướt sũng, những giọt nước trong suốt rơi trên cơ thể quyến rũ của cô.

Dưới ánh mặt trời lóng lánh, cơ thể Không Tử Viết hoàn mỹ đến độ làm người ta ghen thở!

Cô nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn con hồ Ban Lan đang giương mắt nhìn, cô cười nham hiểm rồi lại biến thành bạch hồ, vừa vẩy nước trên mình, vừa nhếch mép cười nói: “Tiểu Ban Điểm, ngươi mà còn chảy nước bọt nhìn bà đây, bà đây sẽ xé đùi ngươi ra rồi nướng ăn đấy!”

Con hồ Ban Lan choáng váng, mãi mới vực tỉnh lại, hóa ra...hóa ra...hóa ra nàng chính là nó! Ngươi đã cứu nó hai lần chính là nàng!

Con hồ Ban Lan từng nghe nói vạn vật đều có linh tính, nếu một lòng tu hành có lẽ sẽ có một ngày đắc đạo thành tiên. Nó không biết sau khi hồ thành tiên sẽ biến thành một con hồ như thế nào. Nhưng nó dám khẳng định người đang đứng trước mặt nó đây không phải thần tiên, mà là...yêu!

Nói đến duyên phận, có lẽ chính là kì quái như thế đấy.

Không Tử Viết vốn tưởng mình sẽ cô độc đến già, ai ngờ vì hai lần tốt bụng mà đã thu phục được một con hồ Ban Lan tâm cao khí ngạo làm tiểu đệ, thế là cô thành đại ca!

Sau khi con hồ Ban Lan kia lành vết thương, nó liền tự động bám theo Không Tử Viết. Không Tử Viết ngủ, nó cũng ngủ; Không Tử Viết lang thang khắp nơi, nó cũng bám theo cô như hình với bóng.

Con người Không Tử Viết thì vô cùng lười, từ lúc có con hồ Ban Lan đi theo, cô liền biến trở thành người, cả ngày cứ ngồi trên lưng con hồ Ban Lan, sai nó chạy đông chạy tây, đi chơi khắp nơi. Đã thế còn đặt cho nó một cái tên rất kêu: Tiểu Ban Điểm. ...thần dũng vô song hữu dũng hữu mưu thiên hạ đệ nhất bước đi như bay làm tức chết thiên lí mã!

Cái tên này làm con hồ Ban Lan tức...à, nhầm, làm Tiểu Ban Điểm tức suýt nữa thì đâm đầu vào tường chết quách cho xong, rồi trả cái mạng hồ này cho Không Tử Viết coi như không nợ nần gì nữa!

Vì chuyện đặt tên này mà Tiểu Ban Điểm từng nhiều lần kháng án, nhưng chẳng thấy hiệu quả, thế là vì tôn nghiêm của hồ phải có, nó đã quyết định rời khỏi Không Tử Viết, bỏ nhà ra đi!

Tiểu Ban Điểm lang thang trong rừng sâu được hai hôm, nhẩn nhẩn mãi cuối cùng không nhin nổi nữa lại chạy về nơi hai người chia tay, nhưng nó không còn trông thấy bóng dáng của Không Tử Viết nữa! Rõ ràng cô đã tự mình đi mất rồi!

Lòng tự tôn của Tiểu Ban Điểm bị tổn thương nghiêm trọng, nó quyết định phân ranh giới với Không Tử Viết, chết cũng không gặp lại nữa!

Ba ngày sau, Tiểu Ban Điểm lại xuất hiện trước mặt Không Tử Viết, chặn đường cô.

Không Tử Viết nhảy qua Tiểu Ban Điểm, lắc đầu bùi ngùi nói: “Người xem người đi, mấy hôm nay chắc không được ăn cơm nên gầy đi bao nhiêu này.”

Nghe lời này Tiểu Ban Điểm sinh lòng cảm động, nó thấy mình vẫn là một con hổ có địa vị. Thế nhưng câu tiếp theo của Không Tử Viết lại làm nó hận nghiêng răng nghiêng lợi! Không Tử Viết nói thế này: “Coi cái thân xương xẩu của người, ta ngồi cũng ê cả mông ấy.”

Tiểu Ban Điểm khóc không ra nước mắt, chỉ có thể cúi gục đầu xuống cảm thán “gặp phải hổ không hiền lành”.

Chú thích: Tiểu Ban Điểm: nghĩa là lóm đóm

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chàng chẳng cười người đã thất tiết

Hai con hổ làm bạn đi cùng nhau. Non nước hữu tình, núi non trùng điệp, sóng nước dập dềnh, những cảnh đẹp này đã làm trái tim trống rỗng của Không Tử Viết đầy ắp, để cô không nghĩ tới những chuyện khiến cô lòng đau như cắt kia nữa.

Nếu tình yêu chỉ là thương tổn, vậy cô thà không yêu nữa!

Khi hai con hổ đi tới biên giới giữa hai nước Cừ Quốc và Hồng Quốc thì trời đã tối. Ăn xong bữa tối, Không Tử Viết bảo Tiểu Ban Điểm bò lên cây ngửi trước, còn cô thì mặc nữ trang, đội mũ sa che mặt, cầm ngân lượng cướp được rồi đi vào trong thành.

Từ lúc cô phát hiện ra toàn quốc khắp nơi đều dán chân dung tìm cô, cô liền không tùy tiện vào thành nữa. Nhưng hôm nay là một ngày đáng để kỉ niệm. Kiếp trước mỗi lần tới ngày này, cha cô đều nấu một bát mì trường thọ cho cô để mừng sinh nhật. Hôm nay cô muốn tìm một chỗ để ăn mì trường thọ, sau đó kiếm một người đàn ông vừa ý để ở cùng mình, có lẽ chỉ là nói chuyện phiếm, có lẽ... sẽ làm một số chuyện không tiện nói ra.

Người phụ nữ không còn khái niệm tình yêu cũng sẽ không còn khái niệm trinh tiết đời thường nữa.

Chỉ cần cô muốn thì cô sẽ dám làm!

Đi mãi rồi lại chọn lựa, cuối cùng Không Tử Viết dừng lại ở “Tây Sở Các” trông có vẻ xa hoa nhất, cô bước chân qua bậc cửa rồi vào thẳng trong quán.

Trong quán đầy tiểu quan đứng đó, cô giống như một khách làng chơi thực thụ, mỉm cười ôm eo mĩ nam rồi véo một cái, làm mĩ nam cười không ngớt cứ kêu “oan gia”. Không Tử Viết mỉm cười rồi thưởng một thỏi bạc.

Tú bà trong “Tây Sở Các” thấy Không Tử Viết cử chỉ phóng đảng, ra tay hào phóng, mặt liền tưởng cô là tay già đời làng chơi, bèn đứng dậy đón tiếp cô.

Không Tử Viết nhìn mặt tú bà thấy hơi quen mặt, cô nghĩ một chốc rồi mỉm cười móc hai tờ ngân phiếu đưa cho mặt, khách sáo nói: “Làm phiền ma ma tìm cho một nhà gian, sau đó gọi người tới hầu hạ.”

Mặt tú bà cúi đầu nhìn số tiền trên tờ ngân phiếu, mặt lập tức cười không thấy mắt mũi đâu, nói ngay: “Cô nương ra tay mạnh bạo thế này, ma ma ta nhất định sẽ kiếm cho cô nương hai báu vật!”

Không Tử Viết gật đầu, cùng mặt tú bà lên lầu đi vào một căn nhà gian trang trí tinh tế.

Mặt tú bà lui ra, một người hầu nhanh nhẹn lập tức bày rượu và đồ nguội lên, sau đó ngoan ngoãn lui ra cửa, hình như chẳng hề tò mò về gương mặt sau mũ sa của Không Tử Viết chút nào. Coi đi, đây mới chính là tinh thần chuyên nghiệp đấy!

Không Tử Viết vừa lòng gật đầu, mặt tay móc một thỏi bạc ra ném cho người hầu kia.

Có lẽ vì cô ra tay mạnh quá nên ném thỏi bạc ra đã đá tên người hầu kia lùi hai bước rồi tông thẳng vào một người khác nữa!

Tên người hầu nhìn đau, vội cúi đầu xin lỗi.

Người bị tông kia nói một tiếng “không sao” rồi lại đi tiếp.

Chỉ nhìn một cái, Không Tử Viết liền nhận ra người ấy chính là...Bách Lí Lam!

Y, sao y lại xuất hiện ở đây?

Nhìn dáng vẻ văn nhả của Bách Lí Lam thì không giống người ra vào kĩ viện. Nhưng đàn ông thế nào mới giống kẻ hay ra vào kĩ viện đây?

Không Tử Viết lắc đầu cười, vớt ngay câu hỏi không thể có được đáp án kia đi, cô cầm một chén rượu đưa vào trong mũi sa rồi ngửa cổ uống cạn.

Lúc này, mục tử bà đã dẫn hai tiểu quan tới.

Hai gã tiểu quan kia quả nhiên rất nhiệt tình, lập tức tấn công trái phải, dựa vào người Không Tử Viết rồi khiêu khích, ước gì có thể lột sạch quần áo Không Tử Viết rồi thể hiện công phu của mình ngay lập tức!

Không Tử Viết nắm chặt tay hai gã tiểu quan, cười gượng nói với mục tử bà: “Ma ma à, bà có thể đổi hai người ngây thơ hơn được không? Hai vị này thái độ công tác rất nhiệt tình, nhưng lại làm ta sinh ảo giác rằng ta là kẻ bị chơi chứ không phải kẻ bỏ tiền ra chơi!”

Mục tử bà đực mặt ra, rồi lập tức nháy mắt ra hiệu cho hai gã tiểu quan bảo hai người rời đi, sau đó mục mới ướm hỏi: “Giọng nói của cô nương rất giống một người bạn của ta.”

Không Tử Viết bỏ cái mũi sa xuống, cười nói: “A Hương tỷ, lâu rồi không gặp.”

Hóa ra mục tử bà của “Tây Sở Các” này chính là A Hương tỷ từng tặng “Tung yêu cảm” cho Không Tử Viết!

Ha ha...đời người chỗ nào không gặp lại nhau chứ?!

A Hương tỷ gặp lại Không Tử Viết, lòng mừng rỡ vô cùng. Uống vài chén rồi hai người ba hoa chuyện trò đủ thứ chuyện trên đời, càng nói càng ăn ý, chỉ hận gặp nhau quá muộn màng!

A Hương tỷ khen Không Tử Viết là một cô gái thẳng tính!

Không Tử Viết khen A Hương tỷ là một người đàn bà có sự nghiệp!

Lại uống vài chén, A Hương tỷ đứng dậy rồi cười mờ ám với Không Tử Viết, sau đó lác mông đi luôn.

Chẳng bao lâu sau, A Hương tỷ lại dẫn hai gã tiểu quan mới đi vào phòng Không Tử Viết.

Một gã tiểu quan vận y bào màu hồng, cười ngượng ngùng trông giống một đóa hoa sen e thẹn.

Gã tiểu quan còn lại thì vận y bào màu xanh. Ngũ quan gã khôi ngô hơn người, ánh mắt hờ hững, khí chất như một đóa hoa mai trong tuyết lạnh, trông gã vẫn có thể xem là một mỹ nam có cá tính!

Lần đầu nhìn thấy Không Tử Viết, hai người đó đều ngẩn ngơ, dù thế nào cũng không ngờ được trên đời này còn có một trang tuyệt sắc không giống người thường thế này!

Không Tử Viết uể oải ngã người trên đệm, mái tóc xoắn trắng bạc xỏa tung sau lưng như một thác nước màu bạc đổ xuống.

Nốt chu sa đỏ tươi ở giữa trán làm tôn lên làn da trắng nõn của cô. Sống mũi thẳng tắp, vừa nhìn đã biết cô là một người bướng bỉnh cứng đầu. Làn môi mềm mại đầy đặn, khóe môi còn sót lại ý cười ngả ngớn như một cọng lông vũ chọc ngoáy vào lòng người. Áo váy cô không chỉnh tề, cổ áo còn hơi mở ra lộ ra xương quai xanh gợi cảm, cùng với bờ vai nhún nhai trắng mịn.

Một cô gái thế này hình như trời sinh nên phải đứng ở chỗ cao nhìn xuống!

Chẳng gì có thể khiến cô dùng chân, chẳng gì có thể đáng để cô quyến luyến, chẳng gì có thể ở lại trong tim cô!

Gã áo hồng đỏ mặt khi Không Tử Viết quan sát, gã áo xanh thì bấu môi lúc cô nhìn chăm chú.

A Hương tỷ thấy thế, bèn cười ha ha, nói với Không Tử Viết: “Tử Viết, vì muội mà tỷ tỷ đưa hũ vốn gốc ra đây! Hai người này là đầu bài trong ‘Tây Sở Các’. Muội à, đừng có phụ tấm lòng của tỷ tỷ ta, hãy thoải mái hưởng thụ đi.

Người mặc áo hồng tên là Lan Chi Thủy, còn người mặc áo xanh tên là Mai Vận Chi. Đêm nay hai người này là của muội đấy! Nếu muội thích thì sau này cứ ở chỗ tỷ tỷ, các công tử trong lầu tủy cho muội sai khiến! À, có công tử thân thể trong sạch thì tỷ tỷ sẽ tặng muội để muội ném thử trước nhé!” Nói xong A Hương tỷ rất biết điều liền ra khỏi nhà gian, lại còn đóng cửa lại nữa.

Không Tử Viết chẳng ngờ A Hương tỷ lại “thơm thảo” đến thế, một lúc đưa tới hai đầu bài để cho cô qua đêm, thật là...thật là làm cô thấy hơi sợ khi được chiều!

Hai gã tiểu quan thấy A Hương tỵ đi rồi, thế là chia nhau ngồi trái phải Không Tử Viết.

Không Tử Viết nhìn Lan Chi Thủy ngồi bên tay trái mình một cái, trong nháy mắt liền thấy như xuân về hoa nở. Liếc Mai Vận Chi bên tay phải mình một cái thì cũng trông thấy hoa, nhưng là...mai nở ngày đông. Lạnh quá!

Lan Chi Thủy mặt như hoa đào, sóng mắt long lanh, nhẹ nhàng rót rượu cho Không Tử Viết.

Không Tử Viết hỏi: “Biết hát không?”

Lan Chi Thủy gật đầu đáp: “Sợ sợ, cô nương...muốn nghe gì?”

Không Tử Viết ngẫm nghĩ rồi nói: “Tùy người. Chỉ cần đừng để ta nghe rồi muốn khóc là được.”

Lan Chi Thủy phì cười, liếc mắt đưa tình nhìn cô một cái rồi nói: “Cô nương hơn người. Chi Thủy phải xấu hổ rồi.”

Không Tử Viết lại quay qua hỏi Mai Vận Chi, “Người biết múa không?”

Mai Vận Chi cup mắt, thờ ơ đáp: “Không.”

Không Tử Viết lại hỏi: “Hát?”

Mai Vận Chi lắc đầu, “Cũng không.”

Không Tử Viết ngửa cổ uống cạn chén rượu, cười than vãn: “Ôi...coi bộ chỉ cần có vẻ ngoài coi được là kiếm com được rồi.”

Mai Vận Chi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô, “Ta biết thổi tiêu.”

Không Tử Viết ngẩn ra rồi vỗ tay cười nói: “Được được, người thổi tiêu, Chi Thủy hát!”

Tiếng tiêu vang lên, tiếng ca cũng cất lên, Không Tử Viết nhắm mắt lại vừa uống rượu, vừa lắng nghe tiếng nhạc tiếng ca.

Cô không hiểu âm nhạc, nhưng lại thấy hai người này phối hợp rất ăn ý, thậm chí có thể nói là âm thanh của tự nhiên. Nhưng tiếng tiêu tiếng ca ấy lại không gạt đi nỗi buồn man mác trong lòng cô, hình như còn khơi ra nỗi cô đơn cô giấu kín trong lòng.

Một khúc kết thúc, hình như Không Tử Viết đang ngủ.

Mai Vận Chi và Lan Chi Thủy nhìn nhau một cái, không kìm được chau mày. Người phụ nữ này hình như chẳng coi hai người họ là cái thá gì cả!

Lan Chi Thủy đi tới chỗ Không Tử Viết, ngồi xôm cạnh cô rồi hỏi nhỏ nhẹ: “Cô nương, Chi Thủy hát không hay sao?”

Không Tử Viết mở mắt ra, cười nói: “Không phải người hát không hay đâu.”

Mai Vận Chi lạnh lùng nói: “Vậy thì là tiếng tiêu của Vận Chi không lọt tai cô nương chăng?”

Không Tử Viết nhướn mày cười, bất ngờ đứng dậy rồi nhảy lên mặt bàn, chống nạnh nói: “Các người hát không hợp tâm trạng của ta. Bây giờ ta dạy các người một bài hát. Các người mà hát hay thì ta sẽ rất vui!” Không Tử Viết mặc kệ hai người kia nghĩ thế nào, cô gán cổ lên bắt đầu hát “Chúc thọ ca”.

Cô vừa hát vừa khoa chân múa tay, “Chúc bạn phúc thọ ngang trời, chúc bạn sinh nhật vui vẻ, năm nào cũng có sinh nhật, năm nào cũng có ngày hôm nay, chúc mừng bạn, chúc mừng bạn...”

Mai Vận Chi gõ bát đĩa, Lan Chi Thủy thì hát hò cũng Không Tử Viết. Không Tử Viết cười, rồi lại nhảy, uống rồi làm ầm ĩ cả lên, cuối cùng say bất tỉnh nhân sự trong bầu không khí vui vẻ.

Giá phải trả khi say rượu ngoài đầu đau như búa bổ ra, còn phải chịu trách nhiệm với một loạt vấn đề rượu vào loạn tính.

Không Tử Viết mở mắt ra liền nhìn thấy một đồng quần áo vứt trên đất, cô còn có cảm giác không biết mình đang ở đâu nữa. Cố nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước khi say đêm qua, cô thấy mình vẫn nên nhắm mắt lại, tiếp tục giả ngủ cho tới khi người đàn ông nằm cạnh cô đi trước. Hay phải nói là cho tới khi hai người đàn ông nằm cạnh cô đi trước nhỉ?

Không Tử Viết đợi mãi vẫn không thấy hai người kia đi trước, cô mới bừng tỉnh ngộ, hóa ra cô mới là người phải đi trước! Suy cho cùng thì chỗ này cũng là phòng của người ta, mà cô...chỉ là một khách làng chơi thôi.

Nghĩ đến đây cô bèn ngồi dậy, xuống giường, vừa nhặt áo váy lên vừa nói với người đàn ông đằng sau: “Đêm qua rất tuyệt, cảm ơn...người...các người...” Người ngủ cùng cô đêm qua rốt cuộc là “người” hay là “các người”, Không Tử Viết cũng không rõ nữa?! Chẳng những thế, thậm chí cô còn không nhớ sau khi say đã có chuyện gì kia?

Nhưng những điều này không quan trọng nữa. Điều quan trọng là cô không biến thành bạch hổ sau khi say rượu rồi dọa chết ai cả. Điều quan trọng là

đêm qua cô rất vui, không thể vì chuyện đêm qua mà hôm nay lại đắm ngực dậm chân được, điều quan trọng là, cô không quan tâm đêm qua đã có chuyện gì nên không cần phải giả tạo tự kiểm điểm làm gì sất. Cô đã dám tới đây uống rượu thì không sợ chuyện bất ngờ xảy ra!

Ha...cô đúng là một con bạch hổ kiêu hãnh.

Không Tử Viết vừa lòng chân vào váy thì kinh hoảng nhận ra tấm y bào dưới chân cô không phải màu hồng, cũng không phải màu xanh, mà là...màu chu sa cực kì mờ ám!

Đây không phải chuyện đùa rồi, Không Tử Viết cứng người tại trận, trơ mặt ra quay đầu lại nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, chẳng hay là...thần thánh phương nào?

Người đàn ông đó đã tỉnh từ lâu, lúc này đang quỳ rũ nằm nghiêng trên giường. Gã thấy Không Tử Viết đang nhìn mình, gã ngáp một cái rồi chống người dậy, trần truồng xuống giường, hoàn toàn không để ý tới tình cảnh của mình lúc này.

Mái tóc gã xõa tung như một tấm lụa đen nhánh, đôi mắt hẹp dài vẫn còn đang nhắm ngủ, gã từng bước đi tới chỗ Không Tử Viết đang ngây ra như phỗng, sau đó...khom lưng kéo tấm y bào màu chu sa bị Không Tử Viết dẫm dưới chân ra, rồi thông thả mặc vào người.

Động tác ấy, thần thái ấy hết như bên cạnh không có người, coi Không Tử Viết như vô hình!

Không Tử Viết bị kích thích đến độ choáng váng cho tới khi gã đàn ông kia mở cửa đi ra ngoài, cô mới sực tỉnh lại, cô vươn cánh tay ra, há mồm muốn gọi người kia lại, nhưng...cuối cùng không phát ra tiếng nào.

Hồ Li...người đó là Hồ Li không thể nào giả được!

Không Tử Viết không biết tại sao Hồ Li lại có thể chạy lên giường cô được, nhưng hiển nhiên là người đàn ông đã cùng cô điên loạn đảo phượng đêm qua đúng là Hồ Li!

Nhìn những dấu hôn trên người mình, rồi nhớ tới những vết cào trên người Hồ Li, ai còn dám mạnh mẽ nói đêm qua bọn họ chỉ ôm nhau ngủ, giữa hai người vẫn là mối quan hệ nam nữ trong sáng chứ?

Ôi...lớn chuyện rồi!

Lúc đầu cô không từ mà biệt, nay lại chạy tới “Tây Sở Các” tìm vui, cho dù là cái nào cũng là tội không thể tha thứ! Nếu...nếu cô sớm ngoảnh đầu lại nhìn thì chắc chắn sẽ không thốt ra cái câu ngu ngốc kia... “Đêm qua rất tuyệt, cảm ơn...ngươi...các ngươi...”

Khốn kiếp!

Không Tử Viết vừa tắm chải rửa, vừa mặc quần áo qua loa, sau đó xông ra ngoài phòng như một con lốc xoáy. Cô phải đi hỏi A Hương tý cho rõ ràng, rốt cuộc đêm qua là chuyện gì thế hả?! Giải thích cho cô được không vậy?

Lúc Không Tử Viết chạy xuống cầu thang liền đụng phải một người ở chỗ rẽ, cô liên tục nói “xin lỗi” rồi lại xách váy chạy tiếp.

Thế nhưng người kia lại tóm chặt lấy cổ tay cô, hân hoan gọi một tiếng “Tử Viết!”

Không Tử Viết sững sờ, thậm chí kêu chết cha, nhưng không thể không quay đầu lại, cô giả bộ cũng vui mừng gọi, “Bách Lí Lam!”

Bách Lí Lam rất kích động, y nắm chặt lấy cổ tay cô không buông, “Tử Viết, ta đã tìm nàng rất lâu rồi. Nàng...sao nàng lại tới đây thế?”

Không Tử Viết cười lúng túng, chuẩn bị kiểm một cái cớ để đối phó với câu hỏi của y, ai ngờ một giọng nói khác đã nói hộ đáp án cho cô: “Nàng ấy à? Nàng tới chơi tiểu quan đây.”

Giọng nói ấy chẳng hề xa lạ với Không Tử Viết, thậm chí còn có thể nói là rất quen, chính là kẻ bên gối cô đêm qua---Hồ Li!

Hồ Li cười châm biếm, vừa mân mê cái tua màu vàng thắt bên hông, vừa rảo bước lên cầu thang tới trước mặt Không Tử Viết.

Không Tử Viết rút cái tay bị Bách Lí Lam nắm lại, cô định rút cổ chạy trốn, nhưng phía trước và phía sau đều đã bị Bách Lí Lam và Hồ Li chặn mất rồi. Cô quay đầu qua bên trái để tìm đường mới, ai ngờ lại nhìn thấy Lan Chi Thủy! Cô thầm khóc thét, lại quay qua bên phải, kết quả...trông thấy A Hương tý và Mai Vận Chi đang cùng đi tới.

Quý tha ma bắt, A Hương tý chào hỏi Bách Lí Lam xong còn nói thách với cô: “Tử Viết muội tử, đêm qua chơi có vui?”

Không Tử Viết mặt có đầy đến mấy cũng phải đỏ ửng mặt mày. Cô nuốt nước bọt, làm bộ bình thân nói: “Cũng được.”

Rầm một tiếng! Hồ Li dẫm vào lan can, u ám nghiêng răng nói: “Cũng được?”

Không Tử Viết ngẩn ra, thử hỏi: “Ngươi...ngươi muốn nghe ‘rất tuyệt’ hay là ‘rất tệ’ hả?”

Hồ Li nghiêng răng ken két, ước gì có thể lột da bóc xương cô ra để xem trái tim có màu gì ngay lập tức!

Trong bầu không khí quái đản ấy, A Hương bước lên tươi cười nói: “Tù Việ muội tử, không phải tỷ tỷ nói muội đâu, muội có thể có một đêm xuân với chủ tử thực là một chuyện tốt vô cùng, đáng ra phải nói là ‘rất tuyệt’ mới đúng chứ.”

Lúc này Không Tử Việ đã hiểu được thế nào là nhân quả.

A Hương tỷ là người của Hồ Li, đương nhiên biết Hồ Li đang tìm cô, nhưng lại tình bơ kiếm Lan Chi Thủy và Mai Vận Chi tới để chuốc say cô, sau đó dùng chiêu lập lòe đánh lộn con đen để Hồ Li thay thế hai gã tiểu quan kia, rồi gao nấu thành cơm với cô!

Dù Không Tử Việ biết mình là người bị lừa dối, nhưng cô vẫn không thể nào hùng hồn đứng trước mặt Hồ Li rồi mắng gã vô sỉ, dè tiện, hạ lưu, dám nhân lúc cô say rượu mà cưỡng ép cô điên loạn đảo phượng với gã!

Cô xin thề, từ nay về sau cô không dám đi chơi thanh lâu kĩ viện nữa! Sao cô lại có thể ngã hai vào hai cái hố ở cùng một chỗ cơ chứ? Cái hố đầu tiên là Vệ Đông Li, cái hố thứ hai là Hồ Li, cả hai cái đều làm cô mặt mũi bầm dập!

Ôi...có oan hay không cơ chứ? Cô định tới “Tây Sở Các” để tầm hoan mua vui, kết quả thì sao...lại bị người ta “làm” chứ! Con mẹ nó vui thật!

Thôi được rồi, cô không nói gì mà đã đi, rồi lại tầm hoan mua vui. Cô là kẻ có tội, cô đáng đời, cô không thể chất vấn Hồ Li, cô tự cầm được chưa nào?!

Không Tử Việ khẽ than một tiếng, cười gượng với A Hương tỷ: “A Hương tỷ, tỷ đừng đùa ta nữa!”

A Hương tỷ đỏ mặt, cup mắt xuống rồi nói nhỏ nhẹ: “Tù Việ muội tử, xin lỗi.” rồi lại ám chỉ nhìn Hồ Li một cái, “Tình cảm của chủ tử chúng ta dành cho Tù Việ muội tử là chân thật, là một tình lang hiem có trên đời này, muội tử phải trân trọng nhé?”

Hồ Li hừ lạnh một tiếng, xoay người ngồi lên ghế, cay nghiệt nói: “Kĩ nữ vô tình, tiểu quan vô tình! Trái tim ta màu đen, cũng không cần xin người khác! Sau này ai còn dám nói tình cảm gì gì đó với ta nữa đều là đồ chó má! Cái gì là tình cảm chứ? Tình cảm chính là thứ hạ tiện bị người ta dẫm đạp dưới chân! Ai bỏ ra nhiều hơn thì người đó phải chịu tội!”

Sau này tiểu gia ta sẽ làm một tiểu quan ở ‘Tây Sở Các’! Cho tiền thì là đại gia, không có tiền thì biến!”

A Hương tỷ nghĩ bụng: Chủ tử bắt đầu làm “người đàn ông chanh chua chửi bóng chửi gió” vì Tù Việ muội tử rồi. Chủ tử vừa mở miệng ra, đúng là không giống người thường.

Lan Chi Thủy và Mai Vận Chi đưa mắt nhìn nhau, người không giữ mình né ra một xó rồi tiếp tục xem kịch hay.

Bách Lí Lam đực ra đang cố nuốt những gì mình nghe thấy. Gia, tất cả đều là giả phải không?

Lần đầu tiên Không Tử Việ thấy Hồ Li khí thế như vậy, làm cô hơi sợ, khuyên không được, mà không khuyên cũng chẳng xong. Cô hít sâu một hơi rồi nhìn Hồ Li mặt mũi hầm hầm, cô đành nói một câu “xin lỗi” rồi quay người đi ra ngoài cửa.

Hồ Li thấy cô sắp đi, gã tức đến nổi lật bàn rồi gào lên: “Không Tử Việ, nằng thử ra khỏi cánh cửa ấy xem! Ta...ta...nàng phải trả tiền đêm qua đã, không thì đừng có hòng ra khỏi đây! Không thì tiểu gia ta sẽ lột da nàng ra đấy!”

Không Tử Việ biết Hồ Li đang cố giữ mình lại, nhưng cô lại không muốn ở lại đây. Cô ghét bị người ta tính kế, ghét bị người ta coi như quân cờ mà sắp đặt. Hồ Li thích cô, cô biết, nhưng cô không thể nào thông cảm cho cách làm của gã.

Không Tử Việ quay lại, móc hết tiền trong người ra đặt lên bàn trước mặt Hồ Li, sau đó xoay người đi tiếp.

Hồ Li chế nhạo: “Nàng đứng lại cho ta! Nàng tưởng chút tiền còn con này mà đủ cho một đêm ta bị nàng giày vò hả?”

Không Tử Việ không thể nhịn được nữa, cô quay đầu lại quát lên: “Hồ Li! Người coi mình là xử nam hay sao?! Còn không biết ngượng mà đòi tiền khai bao?!”

Hồ Li đập bàn, đứng dậy, há mồm hét còn to gấp mười lần Không Tử Việ: “Đúng! Ta là xử nam đấy! Nàng đừng có hòng vỗ mông bỏ chạy! Cho nàng hay, nàng phải bỏ đủ vàng ra cho tới khi ta thỏa mãn mới thôi! Không thì nàng đừng có mơ ra khỏi nơi này!”

Không Tử Việ giật cả mình vì khí thế của Hồ Li, mãi mới sực tỉnh lại, khúc miệng giật giật, cô nhìn cười nói: “Người...người muốn bao nhiêu vàng đây?”

Hồ Li dựng ngón giữa lên hình như muốn nói một con số chính xác, nhưng cuối cùng chỉ hừ mũi, hò hét: “Ta nói rồi, thật nhiều vàng cho tới khi ta vừa lòng mới thôi! Nàng không hiểu hay sao?!”

Không Tử Việ nhìn mặt trời ngoài cửa, cô mệt mỏi nói: “Hồ Li, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không? Trước ta không nói gì đã bỏ đi là lỗi của ta. Chuyện đêm qua là lỗi của ai đây? Hồ Li người tốt với ta, ta biết chứ. Dù đêm ta người tính kế ta, thì ta cũng không muốn so đo với người. Nhưng chúng ta không chung đường. Ta ghét những lừa gạt tính toán giữa người với người. Kiếp này ta không muốn yêu ai nữa, chỉ muốn làm bạn cùng thú hoang trong núi thôi. Thế giới của ta không thích hợp với người, mà thế giới của người ta cũng không muốn dung nạp.” Nói xong Không Tử Việ bước chân ra khỏi cửa.

Trong đại sảnh chợt vang lên tiếng người gào thét.

A Hương tỷ gào lên the thé: “Chủ tử chủ tử, đừng có nuốt bạc! Chủ tử, đừng... tháo đai lưng, xà nhà cao lắm, không vắt lên treo cổ được đâu. Chủ tử chủ tử, bình tĩnh lại đã, đừng... đừng khóc mà...”

Không Tử Viết khựng lại, nhưng vẫn đi tiếp.

Hồ Li thấy Không Tử Viết quyết tâm như thế, gã hận nghiêng rằng, một mạch đuổi theo cô, dang hai tay ra chặn đường Không Tử Viết. Gã không nói gì mà cứ trợn mắt nhìn cô như thế!

Không Tử Viết bất lực hỏi: “Hồ Li, cuối cùng thì ngươi muốn thế nào?”

Hồ Li nghiêng rằng nói: “Không Tử Viết, ta cho nàng hay! Ta không muốn thấy nàng, cũng chưa bao giờ thích nàng cả! Chuyện đêm qua ta coi như chưa từng có! Nàng cũng đừng nhớ làm gì!”

Không Tử Viết gật gù, “Ừ, biết rồi.”

Hồ Li hất cằm rồi nói tiếp: “Giờ ta chính là Phi Sắc từng được nàng cứu mạng!”

Không Tử Viết nhướn mày, hỏi: “Thì sao?”

Hồ Li hung dữ đáp: “Chẳng sao cả! Giờ ta muốn báo ân! Sau này ta sẽ ở cạnh nàng làm sai vặt cho tới khi bị dã thú ăn thịt thì thôi!”

Lần này thì Không Tử Viết hiểu ý Hồ Li rồi. Coi bộ gã đã quyết bám theo mình rồi.

Không Tử Viết biết không lay chuyển được gã, bèn nheo mắt cười nói: “Được. Trước đó không lâu ta vừa nhận một con Tiểu Ban Điểm làm tọa kỵ, sau này ngươi sẽ có trách nhiệm chăm sóc nó.”

Khoe môi gã lập tức nhếch lên, nhưng lại bị gã cố kìm nén, làm bộ “ta không quan tâm”, gã đáp một tiếng rồi ngấm ngấm lại bổ sung thêm một câu, “Yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc nó thật tốt.”

Thế nhưng lúc Không Tử Viết chính thức giới thiệu Tiểu Ban Điểm cho Hồ Li, Hồ Li mới biết hóa ra Tiểu Ban Điểm không phải một con ngựa lớn đồm đồm đáng yêu, mà là một con hổ Ban Lan hết sức hung hãn!

Nước mắt Hồ Li lại chảy ròng ròng.

Từ đó về sau, Hồ Li luôn tự nhủ thế này: Không phải ta muốn khóc đâu, mà là cuộc đời ép ta phải khóc!

Từ ngày Hồ Li xưng phong làm chân sai vặt cho Không Tử Viết, Không Tử Viết liền trở thành trùm trong “Tây Sở Các”! Cô độc chiếm một góc hậu viện để “nuôi hoa trồng cỏ”.

Khụ... đừng có hiểu lầm, đừng tưởng Không Tử Viết đỗi tính, tay cầm cuốc chim mà trồng hoa cỏ. “Hoa” này không phải hoa kia, “cỏ” này cũng chẳng phải cỏ kia đâu, vẫn chỉ mỹ nữ và mỹ nam thôi.

Ngày nào cô cũng nằm trên xích đu, nghe Mai Vận Chi thổi tiêu, Lan Chi Thủy hát, nhìn đám vũ cơ nhảy múa, cuộc đời như cá gặp nước.

Không Tử Viết bảo Hồ Li là tên sai vặt, phải đứng ở cửa chờ nghe lệnh hầu hạ. Hồ Li liền đứng ở cửa, lén lút dòm ngó động tĩnh trong phòng. Hễ thấy Lan Chi Thủy đầm chân cho Không Tử Viết, Mai Vận Chi rót trà cho cô, gã liền trợn trừng mắt nhìn họ, găm khung cửa bằng răng, quăng đá giày đánh người hầu, lấy móng tay cạy ván cửa! Những âm thanh ấy quả thực khủng bố đến cực điểm!

Còn Bách Lí Lam, y lại đứng từ xa nhìn Không Tử Viết rồi khe khẽ thở dài.

Mặt trời từ đông sang tây, Bách Lí Lam đã thở dài ba trăm tám mươi mốt lần mà vẫn không thấy Không Tử Viết bót phóng túng. Y không thể nhịn được nữa bèn đi vào phòng cô, đuổi hết đám mỹ nam mỹ nữ xung quanh cô đi, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô, trịnh trọng mà nói: “Tử Viết, nàng không thể cứ... cứ chán nản mãi thế này được!”

Không Tử Viết nhếch mép cười, cô biết thực ra Bách Lí Lam muốn nói là “nàng không thể cứ phóng túng mãi thế này được!”, nhưng cho dù là “chán nản” hay “phóng túng” đều không thích hợp với cô.

Không Tử Viết đứng dậy, chân trần tới bên bàn, cô rót cho Bách Lí Lam một chén trà, “Ta không nghĩ nghe hát, xem múa là chán nản đâu. Mà ta còn thấy mình đang thúc đẩy tăng trưởng kinh tế, ủng hộ sự nghiệp nghệ thuật đấy chứ. Nếu ngươi không nghĩ thế thì ngươi có thể cho ta hay, sao ngươi cứ ở đây mãi chán nản giống ta thế?”

Bách Lí Lam bị cô hỏi liền nghẹn họng luôn.

Mãi sau y run run hàng mi, chua xót nói: “Tử Viết, ta biết nàng là một người con gái không giống người thường. Cũng biết rằng lúc nàng cần được giúp, ta không nên nghi ngờ nàng có ý đồ bất chính mà ta lại khoanh tay đứng nhìn.” Y nắm lấy bàn tay cô, nghiêm túc chân thành nói: “Tử Viết, chuyện phụ hoàng gả nàng cho Tiểu Bảo, ta đã nghĩ ra cách giải quyết rồi, chắc chắn sẽ trả tự do lại cho nàng! Tử Viết, nàng đừng trốn tránh ta, cũng đừng ở đây

nữa, cùng ta rời khỏi đây đi, ta sẽ chăm sóc nàng...”

Không Tử Viết rút tay về, ngồi trên xích đu, uể oải ngáp một cái rồi chế nhạo: “Chắc chắc...ngươi tưởng mình là ai hả? Dựa vào cái gì mà đòi dạy dỗ ta? Bách Lí Lam, ta nói thật lòng cho ngươi hay, con người ta ấy à, “không đàn ông không vui”, đợi ta chơi chán ở đây rồi sẽ tới chơi chỗ khác.”

Bách Lí Lam nghe câu này, mặt y trắng bệch, run run nói: “Tử Viết, sao...sao nàng lại ra nông nổi này?”

Không Tử Viết cười khẩy nói: “Người phụ nữ không có tình yêu, ngươi còn trông mong ta như thế nào đây? Chẳng lẽ còn muốn ta chân thành nữa hay sao? Sau đó lúc bị tổn thương còn phải tiếp tục ca ngợi tình yêu tươi đẹp ư? Bách Lí Lam, ngươi đi đi, chúng ta không cùng đường đâu.” Chẳng đợi y nói tiếp, Không Tử Viết đã sột ruột chau mày, gào ra ngoài cửa, “Hồ Li, tiễn khách!”

Hồ Li thò đầu vào, cân nhắc từ rồi nói: “Tử Viết, ta thấy Bách Lí Lam nói...”

Không Tử Viết không vui nheo mắt lại, lạnh lùng quát: “Tiểu Ban Điểm, tiễn khách!”

Một tiếng hô gầm vang lên. Tiểu Ban Điểm rào bước tới ép Bách Lí Lam phải lui ra ngoài cửa.

Còn Hồ Li thì sao, gã đã biến mất dạng đầu tiên rồi. Không Tử Viết đưa mắt nhìn quanh căn phòng đã vắng vẻ, cô đưa tay gọi Tiểu Ban Điểm về, xoa xoa đầu nó, ôm cô nó rồi một mồi nhắm mắt lại.

Từ miệng Hồ Li cô được biết từ lúc cô không nói gì mà bỏ đi, ai cũng rơi vào trạng thái điên cuồng trước nay chưa từng có. Bách Lí Phụng mặc kệ cái chân, chạy tới đánh cho Vệ Đông Li một trận! Vệ Đông Li bị gãy hai cái xương sườn và một cánh tay, nhưng kì lạ là hắn không hề đánh trả! Một ngày sau, Tiêu Doãn vì làm việc không có hiệu quả mà đã bị Vệ Đông Li ngửi nĩa phanh thây! Tiêu Doãn chết cực kì thảm khiến lòng người sợ hãi.

Tiếp sau đó, Không Tử Viết bản sao kia liền biến mất. Hồng Đế trách Hồ Li làm ăn chẳng ra sao, phạt ba năm bổng lộc của gã. Bách Lí Lam bắt đầu ngậm nếm quyền, từng bước tới gần hoàng vị.

Trước mắt Cừ Đế lại phải một vị “Hãn Vực Đại tướng quân” đi khai quật “Long huyết bảo tàng”.

Quân đội của “Hãn Vực Đại tướng quân” đang tiến thẳng vào “Quý Vực sa mạc”, cảnh tượng hoành tráng vô cùng.

Thế nhưng Hồ Li lại nói, tất cả chẳng qua chỉ là thủ đoạn che mắt của “Hãn Vực Đại tướng quân” kia! Đại quân tiến vào vào “Quý Vực sa mạc” là thật, tìm báu vật là giả!

Hành động này của “Hãn Vực Đại tướng quân” chẳng qua muốn dụ địch vào, để hai nước Hồng Duệ tưởng rằng “Long huyết bảo tàng” đang ở trong “Quý Vực sa mạc”. Nếu hai nước Hồng Duệ trúng kế rồi phái binh tiến vào “Quý Vực sa mạc” để tranh cướp bảo vật, sẽ lập tức trúng mai phục của quân đội Cừ Quốc, cũng sẽ mất phương hướng trong sa mạc rồi bị chôn sống trong cát bụi kia!

Mà quân đội đi tìm bảo vật của Cừ Quốc lúc này hẳn đã lên vào trong “Long huyết bảo tàng”, muốn thần không biết quỷ không hay đào bảo vật lên rồi mang về Cừ Quốc.

Theo những đầu mối chắc chắn mà Hồ Li đã suy luận thì “Long huyết bảo tàng” hẳn vẫn ở trong Cừ Quốc. Nên cho dù quân đội tìm bảo vật của Cừ Quốc có đi thế nào thì cuối cùng vẫn sẽ tới biên giới giữa hai nước, sau đó vượt qua nơi này tiến vào Cừ Quốc để đào “Long huyết bảo tàng” lên!

Còn Bách Lí Lam, chẳng những y đã biết được thân phận quốc sư của Hồ Li, còn bị Hồng Đế đẩy cho trọng trách, lệnh cho y phải dùng bất cứ giá nào cũng phải đoạt được “Long huyết bảo tàng”!

Hồng Đế sợ sau khi Bách Lí Lam có được “Long huyết bảo tàng”, y sẽ nổi lòng nuốt trọn bảo tàng nên đã giờ chiều bài tình thân, đón Tiểu Bảo vào trong hoàng cung để tiện “chăm sóc”.

Còn sao Hồ Li lại tới đây, là vì trong mắt Hồng Đế, Hồ Li là một vị quốc sư có thể bốc quẻ xem bói, nên đương nhiên Hồng Đế phải phái gã tới cùng đi với Bách Lí Lam để giúp y hoàn thành nhiệm vụ.

Đáng lẽ, một cơ hội lập công tốt như thế, Hoàng hậu nương nương nhất định phải tranh thủ về cho Bách Lí Huyền. Nhưng Bách Lí Huyền bị nhiễm bệnh lậu, cả ngày nằm trên giường, hẳn đã rất lâu chưa ra khỏi phủ rồi.

Những mối quan hệ phức tạp đan xen, sự tin nhiệm đầy nguy cơ, những âm mưu đấu đá tranh giành, còn có câu đố chưa tới phút cuối cùng thì mãi mãi không thể nào giải đáp được...nhưng điều đó đều là những chuyện Không Tử Viết sợ còn tránh không kịp.

Cô không muốn bị cuốn vào trong vòng hỗn loạn này, nhưng cô lại có một dự cảm rất mạnh biết mình không thể nào tránh được! Vì...cô muốn tìm được khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân!

Không Tử Viết không cam lòng bị người ta sắp đặt, càng không muốn yếu thế trước vận mệnh!

Cô chộc tức Bách Lí Lam để y bỏ đi là vì không muốn hai người có quá nhiều tình cảm lãng nhãng. Nếu có một ngày xung đột, cô sẽ không nương tay đâu. Tương tự, cô cũng không hi vọng Bách Lí Lam nhẹ tay dẫn đo quá nhiều.

Không Tử Viết buộc phải thừa nhận rằng cô đã từng động lòng với Bách Lí Lam. Song sự động lòng ấy chỉ trong chốc lát, chẳng qua nổi sự mải mơn

của năm tháng. Nếu trong khoảnh khắc cô động lòng ấy, Bách Lí Lam có thể nắm chặt tay cô, cho cô một vịnh hằng có thể chạm tới thì lúc này sao lại có chuyện đây đưa tình cảm thế này?

Nếu cô chọn Bách Lí Lam ngay từ đầu thì có lẽ trong cuộc đời tầm thường này cô sẽ tìm thấy niềm vui giản đơn. Vui vẻ vì một ánh mắt dịu dàng, ngượng ngùng vì một nhành hoa cài trên mái tóc, nhưng Không Tử Viết không còn là một cô gái bé nhỏ khao khát tình yêu mà không dám yêu nữa rồi. Cô là một tay già đời trưởng thành trong những cuộc đấu đá tranh giành. Nên một Bách Lí Lam tao nhã vô song không thể là chén trà trong tay cô được.

Cho dù như thế, Không Tử Viết vẫn coi Bách Lí Lam là bạn bè, cô không muốn làm y phải buồn phải đau lòng. Nên cô xa lánh y, thậm chí còn giễu cợt y. Chỉ có kẻ từng trải qua mật ngọt chết ruồi mới hiểu được đôi khi, sự lạnh lùng xa cách còn tốt hơn sự nhiệt tình giả tạo.

Lúc này Không Tử Viết đã nghĩ rất nhiều, lại như chẳng nghĩ gì cả.

Cô ôm cổ Tiểu Ban Điểm, thì thầm bên tai nó: “Tiểu Ban Điểm, ngươi có biết hay không, ta rất tham sống sợ chết? Ngươi có biết chỉ có tìm được khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân ta mới có thể nhảy ra khỏi vòng luân hồi chết tiệt kia!”

Hồ Li quay lại liền nghe thấy Không Tử Viết nói thế, gã thảm cả kinh. Dù gã không hiểu sao Không Tử Viết lại muốn nhảy ra khỏi luân hồi, nhưng có thể hiểu được từ trong ngữ khí của cô, đối với cô mà nói, khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân rất quan trọng, hình như... có thể thay đổi vận mệnh của cô.

Không Tử Viết từng nói với gã về thân thế kì lạ của cô, nhưng lúc nào Hồ Li cũng nghĩ Không Tử Viết chưa nói hết bí mật ra. Ít nhất trong vấn đề sống chết luân hồi này, cô vẫn chưa thẳng thắn bộc lộ.

Thế nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Hồ Li cũng đã hạ quyết tâm nhất định phải giúp Không Tử Viết có được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” và “Tinh Hạch Tử”, sau đó tìm được khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân để hoàn thành nguyện vọng của Không Tử Viết!

Ngoài cửa, Hồ Li lặng lẽ xoay người bỏ đi, bắt đầu chuẩn bị đoạt bảo vật.

Trong phòng, Không Tử Viết vò đầu Tiểu Ban Điểm, đùa vui ầm ĩ với nó.

Tiểu Ban Điểm vùng móng lên lột áo của Không Tử Viết ra.

Không Tử Viết che ngực, giơ chân đá văng Tiểu Ban Điểm, cười mắng: “Con súc sinh này! Dám cào rách quần áo của ta!”

Tiểu Ban Điểm không khuất phục lại bò lên, giơ móng xé rách váy của Không Tử Viết.

Không Tử Viết biết Tiểu Ban Điểm muốn cô biến thành bạch hồ để chơi cùng nó, thế là cô ra tay tụt váy xuống, biến thành bạch hồ, rồi nhào vào Tiểu Ban Điểm đang ngoe nguẩy đuôi!

Hai con hồ chơi đuổi bắt trong phòng, làm vỡ không ít đồ bằng ngọc và bình hoa.

Trời tối dần, Hồ Li mang com tới liền trông thấy Tiểu Ban Điểm đang thè lưỡi ra liếm láp cổ Không Tử Viết, cử chỉ thân mật tự nhiên, Hồ Li nổi cơn tam bành, một ngọn lửa ghen tị bốc lên trong lòng gã. Gã cũng mặc kệ cả nỗi sợ, hùng hổ chạy tới bên Không Tử Viết, ôm lấy cái đầu hồ của cô, nhét vào lòng, vừa lau nước dãi trên cổ cô vừa hung dữ lườm Tiểu Ban Điểm, cảnh cáo nó bằng ánh mắt rằng không cho nó liếm cổ Không Tử Viết nữa! Bằng không lột da, xử chết!

Tiểu Ban Điểm nheo mắt lại, vùng móng lên định đập nát mặt Hồ Li!

Không Tử Viết lập tức gầm lên: “Dừng móng! Không phải đã bảo ngươi không được làm người khác bị thương rồi sao!”

Tiểu Ban Điểm tức hồng hộc, nó rút móng lại, đứng dậy xoay móng lại với Hồ Li để thể hiện sự khinh thường của mình.

Không Tử Viết cúi đầu bật cười, cạy nắp cặp lồng com Hồ Li xách tới, ngậm một cái đuôi bò chuyên chuẩn bị cho Tiểu Ban Điểm, đích thân mang tới trước mặt nó.

Tiểu Ban Điểm kiêu căng hất cằm lên, không chịu ăn thức ăn Hồ Li mang tới.

Không Tử Viết dụi đầu vào cổ nó, nó lập tức mềm nhũn, há mồm ra tha cái đuôi bò Không Tử Viết ngậm trong mồm rồi ăn ngấu nghiến.

Hồ Li thấy Tiểu Ban Điểm bắt đầu ăn cái đuôi bò, trong mắt gã xẹt qua một nụ cười bi ối, gã nghĩ bụng: Ai bảo ngươi lúc nào cũng tranh Tử Viết với ta cơ! Lần này không cho ngươi tiêu chảy chết thì coi như ta chưa mạnh tay!

Tâm trạng Hồ Li vui vẻ, dang rộng hai tay lao vào người Không Tử Viết.

Tiểu Ban Điểm đang ăn nhưng vẫn lặng lẽ để ý mọi cử động của Hồ Li. Lúc này thấy Hồ Li nhào vào Không Tử Viết, nó lập tức dựng đuôi lên giật gã mạnh một cái!

Hồ Li ngã xuống đất rầm một cái, gã ôm chỗ kín la hét thảm thiết.

Khổng Tử Viết nghĩ bụng chết cha, vội biến thân thành người, đưa tay kiểm tra chỗ kín của Hồ Li.

Hồ Li nằm trên đất, miệng còn rên rĩ “đau”, đôi mắt lại dán chặt vào cơ thể mỹ miều của Khổng Tử Viết, không dời đi nửa tấc.

Khổng Tử Viết thấy gã cứ nhìn cơ thể mình chằm chằm, cô tức quá đập đầu gã, “Còn nhìn à! Đợi đấy, ta đi kiếm đại phu cho ngươi!” Cô nhanh nhẹn mặc một bộ áo váy khác vào rồi ba chân bốn cẳng chạy ra tiền viện.

Hồ Li vốn định kéo Khổng Tử Viết lại, nhưng gã vừa đưa tay ra thì Tiểu Ban Điểm đã lập tức tiến lên găm gờ, không cho gã lại gần Khổng Tử Viết một phân nào.

Hồ Li run rẩy rút tay lại, vừa mong ngóng Khổng Tử Viết mau quay lại, vừa mong thuốc của Tiểu Ban Điểm nhanh phát huy tác dụng.

Sự thật là... Hồ Li đã đợi được thuốc của Tiểu Ban Điểm phát huy tác dụng, nhưng... không thể đợi được Khổng Tử Viết quay về.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nén đỏ nhụy đầu kế trong kế

Khổng Tử Viết đang chạy ra tiền viện thì trông thấy một bóng người rất quen. Bóng người chẳng phải ai khác mà chính là Lục Vương gia Bách Lí Phụng của chúng ta!

Khổng Tử Viết thầm kêu toi đời, cơ bản cô không ngờ được lại có thể gặp Bách Lí Phụng ở chốn này!

Nếu chuyện cô không nói mà đã bỏ đi đối với Hồ Li là tổn thương, vậy thì đối với Bách Lí Phụng mà nói thì đó đúng là mười phần tổn thương cộng thêm mười phần lừa dối cộng thêm mười phần giấu diếm cộng thêm mười phần đê hèn cộng thêm mười phần vô sỉ cộng thêm mười phần bỉ ổi cộng thêm mười phần vô tình!

Khổng Tử Viết còn chưa sẵn sàng gặp lại Bách Lí Phụng, nên cô trốn sang một bên theo bản năng, rất bối rối nhảy vào một căn phòng.

Trong căn phòng đó tối đen như mực, nhưng loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc nhỏ như muỗi kêu đầu đó.

Khổng Tử Viết đảo mắt nhìn thấy có một tiểu mỹ nhân đang ngồi khóc ở đuôi giường. Lúc này tiểu mỹ nhân đang ôm chần, vai run run khóc lóc.

Khổng Tử Viết dè dặt lại gần, thử hỏi: “Tiểu mỹ nhân, sao lại khóc thế?”

Tiểu mỹ nhân khóc quên mình, hoàn toàn không hay có người vào phòng. Lúc này đột nhiên nghe thấy tiếng của Khổng Tử Viết, nàng ta sợ đến nỗi há hốc mồm, còn quên cả hít thở.

Khổng Tử Viết sợ tiểu mỹ nhân kêu cứu sẽ dẫn đại hiệp Bách Lí Phụng tới, cô vội bịt mồm nàng ta, nhỏ giọng nói: “Đừng có kêu! Ta không có ác ý đâu, chẳng qua đi ngang qua nghe thấy người khóc nên mới vào xem thế nào thôi.”

Lời nói dối thiện ý thường có hiệu quả rất tốt.

Tiểu mỹ nhân chớp chớp đôi mắt mọng nước, nhìn kĩ Khổng Tử Viết rồi mới cẩn thận hỏi: “Xin... xin hỏi, ngươi là hiệp nữ ư?”

Khổng Tử Viết nổi lòng hiếu kì, thế là mặt dày gật đầu ngay: “Đúng thế!”

Tiểu mỹ nhân lập tức tỏ ra như tìm được tổ chức, khóc lóc kể lể: “Hiệp nữ đại nhân, xin cô hãy cứu ta với!”

Tiểu mỹ nhân miêu tả chẳng liên mạch gì, nhưng cuối cùng Khổng Tử Viết cũng hiểu đầu đuôi câu chuyện. Hóa ra tiểu mỹ nhân là một thanh quan, đêm nay phải bán đêm đầu tiên, ai trả giá cao thì người ấy được.

Tiểu mỹ nhân tự hiểu nếu đã đi con đường này thì còn đường quay đầu nữa. Làm thanh quan cũng được, làm kĩ nữ hầu hạ người ta cũng đành, tất cả đều là mệnh!

Vốn dĩ tiểu mỹ nhân đã chuẩn bị chấp nhận số phận rồi, ai ngờ không biết là tên chết bầm nào đã nghĩ ra một ý tưởng lấy tên là “Nén đỏ điểm nhụy đầu”!

“Nén đỏ điểm nhụy đầu” chính là phải bắt tám xử nữ từ khắp nơi tới cùng khóa thân đứng sau tấm vải đỏ, để mặc cho khách ngồi đó ra giá. Kẻ ra giá có thể chọn bất cô gái nào để cùng qua đêm!

Kẻ ra thì ý tưởng này cũng có thể coi là một trò chơi vừa bí ẩn vừa kích thích.

Nhưng điều làm tiểu mỹ nhân nghiêng rãng nghiêng lờ là, kẻ ra giá phải cầm cung tên bắn tắt cây nến trên đỉnh đầu cô gái được chọn thì mới có thể qua đêm cùng mỹ nhân!

Lúc này chẳng cô gái được chọn nào được tự động khoác áo rời đi, còn cô gái bị tên bắn tắt nến sẽ bị người ta bọc lại bằng vải đỏ rồi mang lên giường người đàn ông kia!

Tiểu mỹ nhân vuốt ve gương mặt mình, kẻ lè: “Tiểu nữ tự biết mình xinh đẹp tha thướt, cho dù đứng sau tấm vải đỏ thì cũng không thể thoát khỏi số mệnh bị chọn trúng! Bị chọn trúng cũng không sao, nhưng đáng chết là kẻ đứng nhất kia vẫn phải cầm tên bắn tắt nến! Nếu người đó run tay làm gương mặt của tiểu nữ bị thương, hủy đi dung nhan của tiểu nữ, thì bảo tiểu nữ biết làm sao đây? Chẳng bằng... chẳng bằng đâm đầu chết luôn cho rồi! Còn hơn là bị hủy dung!”

Không Tử Viêt á khẩu, lúc đầu còn định an ủi tiểu mỹ nhân vài câu, nhưng quả thực không tìm được lời thích hợp nào cả.

Ai ngờ, tiểu mỹ nhân tự dung kéo lấy tay cô, khỏ sở van nài: “Hiệp nữ đại nhân, xin cô hãy giúp tiểu nữ đi! Tiểu nữ thấy hiệp nữ đại nhân đường cong nuột nà, đáng người quyến rũ. Hiệp nữ đại nhân có thể giả trang thành tiểu nữ, thay tiểu nữ đứng sau tấm vải đỏ được không? Hiệp nữ đại nhân võ công cao cường, đương nhiên sẽ không sợ mũi tên bắn lệch hướng. Nếu hiệp nữ đại nhân xui xẻo bị chọn thì tiểu nữ chắc chắn sẽ lén lén vào phòng vị khách kia để thay hiệp nữ đại nhân.”

Không Tử Viêt không phải hiệp nữ, tất nhiên là cô cũng sợ tên bắn trúng. Nhưng cô lại nghĩ liền biết trò chơi “Nến đỏ điểm nhụy đầu” này là do Hồ Li nghĩ ra. Hồ Li là ai cơ chứ? Sao có thể bắn tên không có đích cho được?

Tình hình trước mắt rất cấp bách, ai cũng đang nhìn chòng chọc vào “Long huyết bảo tàng”. Hồ Li sao có thể ở đây tự dung bày ra trò “Nến đỏ điểm nhụy đầu” cơ chứ?

Nghĩ đến đây, Không Tử Viêt vui vẻ đồng ý lời cầu xin của tiểu mỹ nhân. Cô bảo tiểu mỹ nhân nhuộm đen tóc cho mình trước, sau đó khoác lên tấm áo choàng đen được phát trong “Tây Sở Các”, rồi độ mũ che mặt mình lại.

Đã tới giờ, Không Tử Viêt ra hiệu bảo tiểu mỹ nhân trốn vào gầm giường, còn cô thì theo quy nô đi tới đại sảnh náo nhiệt vô cùng.

Lúc tám cô gái khoác áo choàng đen xuất hiện trong đại sảnh, vẻ bí ẩn đầy cảm dỗ ấy đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người ngay lập tức.

Tấm vải đỏ được giăng ra, âm nhạc vang lên, nến đỏ xung quanh tắt từng cái một, tám cô gái nhẹ nhàng cởi áo bên kia tấm vải đỏ, rất đông người ở bên này tấm vải đều đang thở hốt hốt, phấn khích vô cùng.

Mỹ nhân lắc eo, tay ngọc nâng lên, bầu ngực rung rung quyến rũ, mị hoặc cực điểm.

Đám khách thấp kém đều muốn bảo đám mỹ nhân mau mau cởi áo lót ra, đám cao thủ chơi bồi lại thường thức quá trình hương điểm này. Có tiếng đập bàn như sấm bên tai, tiếng ra giá ầm ĩ cả lên.

Không Tử Viêt đứng sau tấm vải đỏ, hào hứng nhìn đám mỹ nhân uốn éo cơ thể. Cô cũng học theo mà kéo tấm áo choàng ra, tụt váy xuống. Rồi quay đầu nhìn những cô gái khác mới phát hiện ra người ta cởi áo chậm rãi, giờ còn chưa cởi xong cúc ở cổ áo nữa là!

May mà kiếp trước cô từng làm người mẫu cơ thể, kiếp này làm bạch hồ cũng trần truồng chạy nhong nhong quen rồi, nên cô không thấy bối rối lắm. Chỉ hơi... xấu hổ.

Không Tử Viêt trần truồng đứng ở góc bên phải, thấy hơi lạnh. Cô định đưa tay cầm tấm áo khoác lên, nhưng sợ bị bọn khách khứa chú ý. Cô đành nghiêng rãng đứng thẳng cho tới khi bảy mỹ nữ kia cũng cởi sạch rồi cô mới cùng họ khom lưng, cầm cây nến đặt ở dưới đất lên, hai tay giữ đặt lên đỉnh đầu, chờ đợi vận mệnh bị tên bắn tới!

Đám mỹ nhân có vẻ thành thoi, nhưng trên thực tế da thịt đã cương cứng cả lại từ lâu rồi. Dầu gì thì cởi hết áo váy trước mặt bao nhiêu người thế này cần phải có khả năng chịu đựng tốt. Nên bảy mỹ nhân đều rất hâm mộ da mặt của Không Tử Viêt, ghen tị với vòng ngực của cô.

Không Tử Viêt thấy bảy mỹ nhân kia đang nhìn trộm cơ thể của cô, thế là cô hát tót định thể hiện một tư thế quyến rũ, ai ngờ thuốc nhuộm tóc tiểu mỹ nhân dùng cho cô quá nhiều cặn, tóc khô rồi lại bắt đầu rụng bụi tã lã! Không Tử Viêt vừa hát tót một cái là một đám bụi mù tung ra bay vào trong mũi bảy mỹ nhân kia, gây ra một loạt phản ứng dây chuyền. Sói nổi chưa từng có!

Mỹ nhân hai hắt hơi ngã vào người mỹ nhân ba, mỹ nhân ba né ra sau đụng phải mỹ nhân bốn. Mỹ nhân bốn kêu một tiếng rồi ném cây nến trên đỉnh đầu vào người mỹ nhân năm, mỹ nhân năm hét thảm một tiếng rồi ngã ngửa ra sau, đè lên người mỹ nhân sáu. Tóc của mỹ nhân sáu bị cháy làm bóng bấp chân của mỹ nhân bảy.

Sau tấm vải đỏ, bảy mỹ nhân la hét cuồng quýt, kêu gào không ngừng, chỉ có mỗi Không Tử Viêt vẫn giữ nguyên tư thế sừng sững bất động đối diện với sự cố bất thành linh này.

Đúng lúc A Hương tỷ đang chuẩn bị vớt vát tình hình thì một mũi tên màu đỏ xuyên qua đại sảnh ầm ĩ tiếng người bay thẳng từ lầu hai xuống.

Lúc ấy Không Tử Viêt đang quay đầu xem kịch, cơ bản không nghĩ tới trên đỉnh đầu còn đội một cây nến, càng không ngờ rằng có kẻ đã trả giá cao

nhất, có tư cách bán tên. Đợi cô tỉnh lại thì chỉ cảm thấy một vật xé gió ập tới, vèo một tiếng, cây nến trên đầu cô đã tắt ngấm rồi.

Bảy nữ nhân kia nối đuôi nhau lùi đi, hai bác gái khỏe mạnh liền kéo hai đầu tấm vải đỏ, chẳng nói gì liền quấn quanh cơ thể Không Tử Viết biến cô thành một con nhộng đỏ, sau đó vác lên căn phòng tốt nhất trong “Tây Sở Các”, nhẹ chân nhẹ tay đặt cô lên giường.

Bác gái kia châm hương có tác dụng thúc tỉnh, rồi nhẹ nhàng lui ra khỏi.

Bác gái kia vừa đi thì tiểu nữ nhân kia liền lên mở cửa phòng ra, nàng ta đã tới như hẹn.

Không Tử Viết nhỏ giọng gào lên cách tấm vải đỏ: “Tiểu nữ nhân, ta ở đây này!”

Không Tử Viết nghe thấy tiểu nữ nhân cẩn thận đáp một tiếng rồi chẳng nói gì nữa.

Không Tử Viết đợi mãi mà không thấy tiểu nữ nhân qua coi tấm vải đỏ giúp cô, thế là cô lại gọi hai tiếng nữa, nhưng vẫn không thấy tiểu nữ nhân đáp lời. Không Tử Viết thấy không ổn, vội thử nhúc nhích để thoát ra khỏi tấm vải đỏ đang bọc cô lại này.

Có lẽ cô động mạnh quá nên sắp đâm đầu xuống đất!

Không Tử Viết còn chưa kịp kêu ca thì đã được một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy, tránh được cơn đau khi hôn hít mặt đất.

Không Tử Viết thầm kêu chết rồi! Coi bộ người đàn ông rút được thăm kia chẳng những giàu có mà võ nghệ cũng cao cường! Ngay cả lúc hấn vào phòng lúc nào cô cũng không hay biết!

Trong sự im lặng kì dị, Không Tử Viết cảm thấy tay người đàn ông kia đang vuốt ve dọc theo đường cong cơ thể cô. Không Tử Viết cứng đờ người, thật thà nói: “Vị huynh đài này, xin hãy dừng tay, tiểu nữ là hàng không bán, mà tiểu nữ nhân vừa vào phòng trước người một bước mới là hàng tiêu dùng đêm nay của người.”

Lòng ngực người đàn ông rung rung, hình như đang cười.

Không Tử Viết chau mày, thấy hình như giữa đôi bên có một sự thân thuộc khó hiểu. Cô áp sát người đàn ông, hít hít mùi trên người hắn. Song mùi hương trong “Tây Sở Các” quá bá đạo, chẳng những có tác dụng thúc tỉnh, mà còn có thể làm nhiều khứu giác của cô, làm cô không thể phân biệt được thân phận của người đàn ông này qua mùi hương!

Thôi, không được thì thôi vậy. Đờ hít phải hương thúc tỉnh vào rồi lại biến mình từ hàng không bán thành hàng tiêu thụ thì toi.

Nghĩ đến đây Không Tử Viết hơi bực mình, cô lại vịn vẹo mình cố thoát ra khỏi tấm vải.

Cơ thể cô bọc trong tấm vải đỏ càng kích thích thị giác khi cô vịn vẹo mình.

Mắt người đàn ông càng lúc càng tối, hần dè cô lên giường, đôi môi nóng rẫy dán lên môi qua lớp vải, trần trọc mát mẻ, nhiệt tình cuốn lấy.

Không Tử Viết cố vùng vẫy, cô rít lên: “Con mẹ nó mau dừng tay lại! Không thì bà đây cần chết người!”

Người đàn ông đưa tay ra vuốt ve mặt cô qua lớp vải, giọng khàn khàn nhả ra bốn chữ, “Tử Viết, là ta...”

Giọng nói quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc làm Không Tử Viết ngừng thở, nhịp tim biến mất, cả đầu óc cũng trở nên trống rỗng.

Tấm vải ôm lấy cô từng chút một bị kéo ra, trán, lông mày, đôi mắt... ép cô không thể không nhìn thẳng vào người xa lạ quen thuộc kia.

Mày kiếm mắt hổ, mũi thẳng tắp, môi mỏng như khắc, khí thế hiên ngang. Hần của lúc này đã chín chắn, tự tin, mỗi cử chỉ đều có khí độ của bậc vương giả khiến người ta phải khuất phục.

Hắn còn không giấu bản tính của mình nữa, không còn miễn cưỡng ở bên cạnh Vệ Đông Li làm một Tù Nô vừa xấu vừa căm nữa: hắn cũng không dịch dung mạo mình nữa, không đeo cái mặt trái có vết sẹo kia để đoạt lấy “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” nữa!

Đáng ra Không Tử Viết còn tưởng rằng lúc hấn xuất hiện trong sông bạc, cùng lắm là dán lên mặt trái một vết sẹo như bị sẹo. Nay vừa gặp mới biết cô đã nhầm nhiều lắm! Người đàn ông Tù Nô này đâu chỉ là khôi ngô, mà phải là tuấn nữ bất phàm như thiên thần.

Mẹ nó chứ! Hắn luôn giấu gương mặt, chưa bao giờ gặp người khác bằng mặt thật! Mà cô thì lại ngốc nghếch yêu gương mặt giả của người ta! Từ đầu chí cuối cả mặt thật của người ta cũng chưa từng thấy bao giờ!

Không Tử Viết không tài nào diễn tả được tâm trạng mình lúc này, cô cũng thử điều chỉnh cảm xúc để tỏ ra bất cần, nhưng trên thực tế ngoài nỗi thảng thốt trên mặt cô thì chẳng còn cảm xúc gì phức tạp lắm.

Lại gặp lại nhau, Không Tử Viết cười lấy lệ, chế nhạo hắn: “Đây coi như là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau thật nhỉ?”

Tù Nô cứ nhìn cô chăm chăm như muốn nhìn vào thế giới nội tâm của cô qua đôi mắt vậy.

Không Tử Viết đứng cảm nhìn thẳng hán, để cho hán biết cô rất bình tĩnh, không hề bối rối.

Hồi lâu, Tù Nô khẽ than một tiếng, hán hỏi: “Tù Viết, nàng vẫn đang trách ta, phải không?”

Không Tử Viết nhếch mép, ngả ngón nói: “Đừng có tỏ ra thương tâm thế. Nếu ta nói không trách thì ngươi có tin không?”

Hay ngươi tưởng rằng lúc ta vừa gặp lại ngươi thì phải mắt đầy chua xót, đau đớn vô ngần? Thế thì xin lỗi nhé, ngươi đã đánh giá cao tầm quan trọng của mình và đánh giá thấp khả năng đề kháng của ta quá rồi đấy.”

Trong mắt Tù Nô có nỗi đau đớn lướt qua, nhưng hán rất thông minh chọn đề tài khác: “Tù Viết, nàng có còn nhớ ta từng nói, đợi có một ngày ta phục hồi thân phận thì ta nhất định sẽ nói cho nàng biết tên của ta không?” Chẳng đợi Không Tử Viết đáp, Tù Nô đã nói tiếp, “Ta vốn là con út của ‘Chinh nam đại tướng quân’ Cừ Quốc. Gia phụ bị tã thừa tướng Quý Quát hãm hại, gặp phải họa diệt môn. Ta chỉ có đoạt được ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ mới có thể khiến Cừ Đế tin nhiệm ta, giao binh quyền cho ta, để ta có thể nắm binh quyền trừng trị lão tặc Quý Quát!”

Tù Viết nay ta đã báo được thù lớn, nàng phải vui mừng cho ta mới phải. Ta... tình cảm của ta dành cho nàng chưa từng giả dối.”

Không Tử Viết cười nhạt, nói: “Câu này của ngươi càng nực cười hơn. Nếu thật sự có tình cảm thì nào có thể phân thật giả chứ?”

Tình cảm có thể phân thành nặng nhẹ mà thôi.

Xin cho, nể tình chúng ta cũng có quen biết chút ít, ngươi làm ơn nương tay đừng có hành hạ ta bằng tình cảm nữa! Ngươi có từng nghe nói nếu một người xương chân bị gãy thì chỗ liền lại sẽ rất chắc chưa. Cho dù có một ngày người ấy có thịt nát xương tan thì chỗ xương gãy ấy cũng không dễ bị gãy nữa đâu.

Tù Nô, ta chính là người đã từng bị gãy xương ấy. Nên xin ngươi đừng có nói tình cảm gì gì với ta nữa, ta... đã miễn dịch rồi!”

Mặt mũi Tù Nô trắng bệch, đôi mắt đau thương.

Không Tử Viết đã lén giầy dựa ra khỏi sự gò bó của tấm vải từ lâu, lúc này thấy thời cơ chín muồi bèn đưa tay đẩy Tù Nô ra, bọc tấm vải lại rồi ngồi dậy, chân trần chạy tới bên tiểu mi nhân đã bị điểm huyết ngũ, cô đá cánh tay tiểu mi nhân, thấy nàng ta vẫn ngủ ngon lành, bèn không gọi nàng ta dậy nữa mà một mình chạy ra khỏi cửa.

Tù Nô thấy Không Tử Viết sắp đi mất, hán chợt bừng tỉnh, tay xiết chặt lấy cổ tay cô rồi kéo cô vào lòng, trầm giọng hỏi: “Tù Viết, sao nàng biết ta từng tên là Tù Nô?!”

Không Tử Viết nghĩ bụng: Coi đi coi đi, đây chính là người đàn ông lí trí, đây chính là người đàn ông vĩnh viễn không thể bị tình cảm trói buộc! Sau khi cô nói những lời tuyệt tình biết bao như thế mà hán vẫn có thể nhảy khỏi ra con lốc tình yêu để hỏi nghi vấn trong lòng hán! Trong lòng người đàn ông này, phụ nữ và tình yêu quả nhiên không thể chiếm vị trí chính được. Nếu có người yêu phải người đàn ông thế này thì đúng là đã định sẵn phải bị tổn thương rồi. May mà cô rút chân ra kịp thời, không thì giờ này cô lại phải thảm an ủi mình rồi.

Thực ra, đối diện với nghi vấn của Tù Nô, Không Tử Viết hoàn toàn có thể chọn ngậm miệng lại không đáp, hoặc kiếm bừa một lí do lung tung để qua ải, nhưng con người Không Tử Viết chưa là kẻ chịu thiệt bao giờ!

Người khác có thể vu oan cho cô, có thể nghi ngờ cô, có thể lừa gạt cô, nhưng cô không thể để mình phải ảm ức! Cảm giác hối hận không kịp phải để lại cho người khác cảm nhận vậy!

Quyết định xong, Không Tử Viết nhìn thẳng vào mắt Tù Nô, từng từ từng chữ rành mạch nói: “Tù Nô, nếu ta không nhớ nhầm thì ngươi từng bị ép roi xuống vách núi suốt thì táng mạng, nhưng lại được một con thanh xà cứu! Song, khi thăng nhải Vệ Đông Li kia bảo ngươi tự chặt tay mình để đổi lấy mạng của con thanh xà, ngươi lại bỏ rơi nó!

Vệ Đông Li nhận ngươi vào Vương phủ, khắc một chữ ‘nô’ trên mặt ngươi, còn ban cho ngươi một cái tên ‘Tù Nô’.

Ngươi theo Vệ Đông Li vào rừng sâu, gặp phải một con bạch hổ trán có một đốm lông đỏ. Con bạch hổ này hiểu tính ngươi, hiểu tiếng ngươi, mà còn rất thích ở gần ngươi. Kết quả, để có được ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’, ngươi đã không tiếc vùng đao chém nó!

Nếu ngươi nói con thanh xà và con bạch hổ đều chỉ là loài súc sinh, không thể lay động sự lương thiện đáy lòng ngươi. Vậy thì xin hỏi ngươi đã đối xử với ta thế nào?

Ta nhận ngươi, khâu vết thương cho ngươi, cứu mạng ngươi! Ngươi đã báo đáp ta thế nào?! Để có được ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ ngươi đã ném ta vào trong nguy hiểm, chẳng màng sống chết của ta rồi trở lại sông bạc để cướp lấy viên châu chó má mà ta đã đưa cho Hồ Li!”

Không Tử Viết nói càng to, Tù Nô bắt giắc lùi sau một bước, trong mắt hán là nỗi kinh hoàng!

Không Tử Viết chế giễu: “Những chuyện kia ngươi làm cũng đã làm rồi, chẳng lẽ còn sợ ta nói ra?!” Cô bước lên, lạnh lùng quát, “Tù Nô, giờ ngươi có một cơ hội giết người diệt khẩu. Ta đếm đến ba, nếu ngươi không ra tay thì ta sẽ đi, từ nay về sau ngươi và ta ân đoạn nghĩa tuyệt, gặp lại chỉ là người qua đường! Một, hai,....”

Mẹ nó, thằng Tù Nô khốn nạn này lại ra tay thật!

Lúc Không Tử Viết tỉnh lại thì đã không còn ở trong “Tây Sở Các” nữa, mà đang ngồi trên chần đệm trong một chiếc xe ngựa.

Chiếc xe cứ lắc lắc lư lư, ý thức Không Tử Viết dần rõ nét hơn, nhưng cô không mở mắt ra ngay, mà chỉ nghe ngóng động tĩnh trong xe ngựa. Biết người biết ta, trăm trận không thắng! Hi hi, đừng tưởng câu này nói lên Không Tử Viết giả tạo, trên thực tế, giờ cô đang nằm trong xe ngựa của Tù Nô chứ có nằm trong nước cờ của hần đâu, là cô tự mình đạo diễn vở kịch này!

Đừng có tưởng chỉ có đàn ông tính kế đàn bà thì đàn bà sẽ đáng đời cắn khấn tay mà khóc lóc!

Hai ngày này, cô vẫn đang nghĩ làm sao để tìm được quân đội tìm bảo vật của Cừ Quốc, ai ngờ Tù Nô đã tự mình dâng tới cửa.

Nếu cô đoán không nhầm thì Tù Nô hần là tên “Hần Vực đại tướng quân” kia! Người đời chỉ biết trên mặt “Hần Vực đại tướng quân” có vết thương, cả ngày cứ đeo một cái mặt nạ hung tợn. Nhưng họ lại không biết “Hần Vực đại tướng quân” là một cao thủ dịch dung, kỹ thuật dịch dung rất giỏi, còn giỏi hơn Vệ Đông Li kia! Không tin hả? Không tin thì giờ đi nhìn cái mặt trái như từng bị tra tấn của hần mà xem, đảm bảo chẳng thấy vết sẹo nào đâu ạ!

Không Tử Viết từng nói cô phải tìm được khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân để hần giúp cô thoát khỏi nỗi khổ luân hồi, dù là vĩnh viễn rơi vào ma đạo thì cô cũng chẳng tiếc gì!

“Giang Thiên Nhất Sắc Châu” ẩn chứa “Long huyết bảo tàng” đang ở trên người Tù Nô, “Tinh Hạch Tử” có thể tạo thịt người xương trắng sống lại đang ở trong tay Vệ Đông Li. Bây giờ việc cô phải làm đó là ở cạnh Tù Nô, rồi ra tay khi có thời cơ thích đáng nhất, lấy “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” lại!

Đứa nào bảo “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” không phải của cô hả?! Không biết rằng viên châu đó là cô được để trong bụng bao nhiêu canh giờ, rồi cô lại phải đau bụng mãi mới “sinh” ra nó được hay sao!

Không Tử Viết cứ nghĩ mãi, nằm trên đệm giả vờ ngủ.

Tù Nô đặt quyển sách trong tay xuống, đưa tay ra vuốt ve gò má cô, khẽ cười: “Tử Viết, thuốc đã hết tác dụng, nàng nên tỉnh lại rồi.”

Không Tử Viết biết không thể giả vờ được nữa, bèn mở mắt ra lườm Tù Nô một cái, sau đó trở mình ngủ tiếp.

Bàn tay Tù Nô cứng đờ giữa chừng, hần hơi lúng túng rút tay vào tay áo. Hồi lâu hần lại đưa tay ra nhẹ nhàng bóp vai mát xa cho Không Tử Viết, “Trong xe ngựa không thể cử động nhiều, chắc chắn nàng ngủ không được thoải mái. Nàng thử xem tay nghề của ta có tụt lùi hay không?”

Tù Nô đã từng mát xa cho ai? Ngoài con bạch hổ trán có đốm lông đỏ kia thì ai đã từng được hần mát xa?

Kí ức cuộn cuộn như sóng chảy qua trái tim Không Tử Viết, tưới đẫm trái tim phủ đầy bụi của cô.

Không Tử Viết biết Tù Nô không phải người đàn ông tầm thường, hần là một kẻ cực kì thông minh. Chắc chắn hần đã đoán ra thân phận thực sự của cô, dù không dám khẳng định trăm phần trăm, nhưng hần cũng đoán được gần hết.

Đây là một thế giới tin thần thoại, bằng không sẽ không có sự tồn tại của ba món thần khí.

Đây là một thế giới tồn tại thần thoại, bằng không sẽ không có chuyện cô sống lại làm hổ.

Không Tử Viết biết Tù Nô đang đợi một thời cơ thích hợp để hai người có kẻ hết bí mật trong lòng ra. Nhưng cô không muốn!

Lúc bàn tay hần men theo vòng eo cô dịch xuống phần mông, Không Tử Viết nhảy bắn lên, rít lên: “Phi lễ chó làm, ngươi có hiểu không?!”

Tù Nô như cười như không nhìn Không Tử Viết, giọng nói đầy cuốn hút nói: “Tử Viết, ta vẫn còn nhớ nàng từng giải độc cho ta.”

Không Tử Viết chỉ muốn giả như cô rất dễ quên, nhưng cái mặt đỏ bừng của cô đã bán đứng cô mất rồi!

Đây là sỉ nhục, nỗi sỉ nhục cả đời này! Sỉ nhục khủng khiếp! Aaaaaaa!

Sao Không Tử Viết có thể quên được lúc ấy trong “Sòng bạc Kim Xán Xán”, cô đã hiểu lầm Tù Nô trúng xuân dược, nên... đã hiến bàn tay trong trắng của xử nữ rồi nắm lấy Tiều Tù Nô để giải độc cho hần!

Ai mà biết Tù Nô chỉ bị trúng mê hương!

Ôi... chuyện cũ nhắc lại mà đau lòng!

Bây giờ vừa nghĩ tới chuyện kia, Không Tử Viết liền thấy hoảng hốt, thậm chí còn thấy lòng bàn tay mình đang phát nhiệt!

Cô vốn định quên phắt chuyện này đi, nhưng tên Tù Nô chết bầm kia cứ nhắc lại làm gì! Thật là... làm cô hận ngứa cả răng!

Thấy nụ cười trên mặt Tù Nô càng lúc càng dịu dàng, càng mờ ám, Không Tử Viết lập tức nắm đấm gào lên: “Ngươi cười cái gì mà cười?! Thích cười thế sao không đi bán rế tiếng cười đi?!”

Tù Nô chìa ngón trỏ vuốt ve nốt chu sa nơi trán cô, hần nói nhỏ: “Tù Viết, vì nhìn thấy nàng rồi nên ta mới có thể cười được.”

Không Tú Viết định gào thêm mấy câu nữa, lại bị mấy một lời phiến tình này của hần chặn nghẹn họng!

Tù Nô ôm cô vào lòng, cúi đầu hít mùi hương thoang thoảng trên mái đầu cô, hần thì thào: “Tù Viết, nàng gầy đi rồi.”

Không Tú Viết đã không thể nào diễn tả tâm trạng lúc này của mình, chỉ có thể lạnh tanh đẩy Tú Nô ra, sau đó lườm hần. Cho dù cô biết mình cư xử như thế rất ấu trĩ, nhưng ....cô không còn cách nào khác.

Tù Nô cười cung chiêu, xoa đầu cô rồi cười nói: “Đừng lườm nữa, không tốt cho mắt đâu.”

Không Tú Viết biết Tú Nô là một cao thủ nhẫn nhịn, nhưng không biết độ mật dày của hần cũng đứng hạng nhất trong bảng xếp hạng!

Không Tú Viết không thích bị người ta dắt mũi đi, nên cô giữ im lặng, không nói gì nữa.

Tù Nô lại vuốt tóc cô, hỏi: “Tù Viết, nàng trời sinh tóc xoăn trắng bạc sao?”

Trắng bạc? Tóc xoăn? Hình như...trước khi cô hôn mê, cô đã nhuộm tóc đen rồi mà nhỉ? Thế ....ai giải thích cho cô sao giờ tóc cô lại trắng bạc rồi? Ai cho cô biết bộ áo váy trên người cô là ai đã thay cho cô vậy?

Tù Nô thấy Không Tú Viết cứ nhìn bản thân chòng chọc, hần mỉm cười, dịu dàng nói: “Tù Viết yên tâm, là ta đã tự tay tắm rửa thay quần áo cho nàng. Thân thể nàng không bị ai nhìn thấy đâu.”

Không Tú Viết đắm chiều gật đầu một cái, sau đó ....nổi điên! Cô nhảy lên ngồi trên đùi Tú Nô, hai tay bóp cổ hần, gào lên: “Bà đây cần người tắm rửa thay quần áo cho ư?! Bà....ư....ư.....ư.....”

Tù Nô bắt được bàn tay Không Tú Viết, hần hôn cô, cuốn lấy lưỡi cô để cô không còn la hét được nữa!

Nụ hôn của hần dừng mãnh như hổ không thể nào cản được!

Không Tú Viết không giãy dụa ra được, suýt nữa thì tắc thở.

Tù Nô buông cô ra trước khi cô ngất xỉu, giọng hần khàn đục gọi cảm nói: “Tù Viết, ta rất nhớ nàng.”

Không Tú Viết bần rần trong lòng Tú Nô, thở hổn hển nói: “Nhớ ta? Nhớ ta nhớ đến lâu xanh hả?!”

Tù Nô thấy mùi dấm chua trong lời của cô, lòng hần xẹt qua nỗi ngọt ngào, hần ôm lấy eo cô, cười nói: “Ta lấy thân phận phú thương vào Hồng Quốc, đương nhiên phải vào ‘Tây Sở Các’ ở chốn xa hoa nhất mới xứng với thân phận phú thương.

Đáng lẽ ta không tính tham gia ‘Nền đỏ điểm nhụy đầu’, chỉ ngồi ở lầu hai xem thôi. Ai ngờ lại trông thấy một cô gái vóc dáng quyến rũ đằng sau tấm vải đỏ, người ấy lạnh lẽo sạch quần áo của mình rồi ngốc nghếch đứng nhìn những cô gái khác cười. Cô gái thẳng thắn đáng yêu như thế, đương nhiên là ta sẽ nhìn lâu hơn. Nhìn kĩ mới thấy bóng dáng cô gái này rất quen, rất giống ý trung nhân của ta.

Dù ta không dám chắc chắn, nhưng vẫn không muốn người khác đứng nhất, thế là ta bèn ra giá cao đoạt được tên hồng, bắn tất ngon nển trên đỉnh đầu cô gái kia.

Tù Viết, nàng không biết lúc ta đi vào căn phòng kia, ta...ta đã hồi hộp biết bao nhiêu, kích động biết bao nhiêu! Ta vừa sợ người con gái bị bọc trong tấm vải đỏ ấy không phải là nàng, lại sợ đó là nàng. Thế nhưng cho dù thế nào ta vẫn cho nàng biết, lần này, chỉ cần gặp lại nàng thì ta sẽ không buông tay! Nên khi ta nghe thấy giọng nàng, ta liền không thể kiềm chế được nữa.

Thậm chí ta đã hi vọng đêm qua chính là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta!

Thế nhưng ta biết nàng vẫn còn trách ta, nên...ta chỉ tắm rửa thay quần áo cho nàng, mà không...cưỡng ép nàng.

Tù Viết, nàng có thấu hiểu lòng ta không? Ta muốn...trân trọng nàng.”

Lời thề thốt mỹ lệ thế này, ai có thể không cảm động đây? Không Tú Viết cup mắt xuống, không đáp lời Tú Nô.

Tù Nô khẽ than một tiếng, nói: “Lần này ta vào Hồng Quốc, có công vụ quan trọng nhưng chuyện chính vẫn là phải tìm được nàng. Rồi đón nàng vào quân phủ của ta, để nàng làm phu nhân của ta. Ước nguyện duy nhất đời này là có được trái tim một người, bạc đầu cũng không rời xa.” Hần nắm tay cô, dịu dàng nói, “Tù Viết, ta đã đoán ra thân phận của nàng không đơn giản. Lúc đầu chuyện ta rơi xuống vách núi, được một con thanh xà cứu, ngoài ta và con thanh xà ấy ra thì không còn người thứ ba biết được.

Ta không biết rốt cuộc nàng là người hay là yêu, nhưng ta đoán con thanh xà là nàng, con bạch hổ là nàng, Không Tú Viết...chính là nàng!

Ta biết nàng oán ta bạc tình, lấy oán báo ơn. Thế nhưng nàng chẳng thể biết được ta đang phải gánh vác món nợ máu của bao nhiêu người! Nếu không phụ nàng thì ta sẽ có lỗi với của ba trăm mười tám mạng người chết oan của toàn Diên gia!

Phụ thân ta là ‘Chinh nam đại tướng quân’ của Cừ Quốc, vì đắc tội với Tả thừa tướng Quý Quát, bị lão hãm hại thông địch bán quốc, nên phải họa diệt môn, tru di cửu tộc!

Lúc ấy ta đang bái sư học nghệ trong núi sâu, nên tránh được một kiếp.

Lão tặc Quý Quát phái người truy sát ta, sư phụ bảo vệ ta chạy tới Duệ Quốc thì bị giết ở chỗ vách núi, mà ta thì bị ép nhảy xuống, may mà được một con thanh xà cứu.

Ta sợ lão tặc Quý Quát “sống phải thấy người, chết phải thấy xác”, nên mới mai danh ẩn tính. Đi theo Vệ Đông Li, bị hấn si nhục như loài súc sinh! Hấn lệnh người ẩn một chữ ‘nô’ trên mặt ta, để ta mãi mãi nhớ thân phận của mình, chỉ là một cậu nô tài của hắn! Vì thế, hắn còn đặt một cái tên cho ta... Tù Nô! Nỗi nhục này mãi mãi không thể nào quên được!

Vệ Đông Li là kẻ quái đản, hi vọng vô thường, đi theo hắn như đi trên miếng băng mỏng. Nhưng lúc ấy vậy cánh ta chưa đủ, chỉ có thể chọn làm bạn với hổ dữ.

Mỗi ngày ta phải hầu hạ bên cạnh Vệ Đông Li, tối đến ta còn phải lên lút nghiên cứu bí tịch sư phụ truyền lại cho ta, chỉ mong có một ngày có thể báo thù rửa hận cho Diên gia, rồi bầm thây lão tặc Quý Quát thành vạn mảnh!

Để lão tặc Quý Quát không biết ta vẫn còn sống trên đời này, ta không thể không thay đổi diện mạo của mình.

Vệ Đông Li là kẻ rất khôn khéo, mà còn rất giỏi thuật dịch dung. Để hắn không nhận ra ta đang nguy trang, ngày nào ta cũng phải uống một số độc dược có hại cho cơ thể để mình trở nên xấu xí vô cùng!

Ngày qua ngày, năm qua năm, dường như ta đã quên mất hình dáng ban đầu của mình. Nhưng! Ta không lúc nào quên được mình là ai! Sao mình còn sống!

Lấy được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, có được tín nhiệm của Cừ Đế là con đường duy nhất để ta rửa tội cho phụ thân, báo thù cho người nhà!

Từ Viết, nàng không phải là ta, nàng không biết mỗi tối đi ngủ bên tai ta đều nghe thấy tiếng khóc lóc thảm thiết của người nhà.

Nay ta đã báo được thù lớn, được phong là ‘Hãn Vực đại tướng quân’, mỗi tối đi ngủ không còn nghe thấy tiếng khóc lóc của người nhà nữa, nhưng ta vẫn trần trọc khó ngủ, nàng có biết... vì sao không?

Từ Viết, là ta có lỗi với nàng, nàng có thể cho ta một cơ hội nữa không? Đời này ta nhất định sẽ không phụ khanh! *

Nàng không cần trả lời ta ngay. Nàng chỉ cần cho ta ôm nàng vào lòng, để ta thương yêu nàng là được. Đợi nàng biết được tình cảm của ta, biết lời ta nói đều là thật lòng, ta tin rằng nàng sẽ băng lòng ở bên ta, cùng ta tung vó ngựa thảo nguyên, bảo vệ biên cương!

Giờ để ta chính thức giới thiệu mình. Ta họ Diên, tên Bắc Tu. Nàng... có thể gọi Diên Bắc Tu không? Cái tên này đã rất lâu rất lâu không có ai gọi rồi. Ta rất hoài niệm.”

Hồi lâu, Không Từ Viết khe khẽ gọi tên hắn, “Bắc Tu...”

Giọng Không Từ Viết hơi đục, nhưng lại êm tai khó diễn tả như một sợi dây đàn nhẹ nhàng chạm vào trái tim Diên Bắc Tu. Hắn ôm lấy cô, dán tai cô bên ngực mình để cô có thể nghe những tiếng tim đập thành thịch, để cô biết nỗi kích động giờ phút này của hắn, “Từ Viết, cảm ơn nàng...”

Hàng mi Không Từ Viết đọng đầy những giọt nước trong suốt giống như cánh bướm dính mưa, rất mỏng manh, rất đẹp, rất yếu ớt, rất dịu dàng... nhưng đừng có tưởng cô đã yếu ớt đến nỗi không thể cất cánh bay lượn, chỉ đành lưu luyến bên cánh hoa mà thôi.

Vẻ đẹp của tình yêu là cùng nhau bay lượn, chứ không phải... hoa dẫn bướm, bướm yêu hoa.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hỷ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nam sắc đấu kế tìm bảo vật

Xe ngựa chòng chành men theo biên giới Hồng Quốc chạy xuống phía nam.

Dọc đường đi, Diên Bắc Tu cực kì bồn chồn lo lắng cho Không Từ Viết. Không Từ Viết đói, hắn bón cơm; Không Từ Viết khát, hắn rót trà; Không Từ Viết mệt, hắn liền làm đệm thịt người; Không Từ Viết chán, hắn liền mát xa cho cô. Diên Bắc Tu cưng chiều Không Từ Viết, Không Từ Viết hỏi gì, hắn đều trả lời cả.

Khổng Tử Viết nói: “Bác Tu, người đừng tốt với ta thế, ta sợ đấy.”

Diên Bác Tu nói: “Đó vì là nàng nên ta mới tốt với nàng. Tử Viết, đáng mà.”

Khổng Tử Viết nổi hết cả da gà, càng lúc càng không hiểu sự dịu dàng của con người.

Lúc nói chuyện phiếm với Diên Bác Tu, Khổng Tử Viết được biết hẳn có thể mang cô ra khỏi “Tây Sở Các” là vì hẳn đã dịch dung cô thành tiểu mỹ nhân, sau đó dễ dàng “mua” cô ra khỏi “Tây Sở Các”. Còn tiểu mỹ nhân kia thì đã bị Diên Bác Tu dịch dung thành cô, hẳn còn sai người mang nàng ta ra khỏi đó rồi trốn đến một nơi rất xa rất xa rất xa.

Còn chữ “nô” trên mặt Diên Bác Tu, trên thực tế chưa hoàn toàn mất đi, mà chỉ bị phản che lấp mà thôi. Nếu rửa mặt thì sẽ trông thấy vết sẹo chữ “nô” mờ mờ.

Khổng Tử Viết tò mò, thấm ướt khăn tay rồi lau mặt trái của hẳn, quả nhiên thấy một chữ “nô” khoảng hai centimet.

Diên Bác Tu véo mặt cô, nói cô “ngịch ngợm”. Hẳn xoay người cầm một hộp phấn mặt chế để dịch dung che chữ “nô” ấy đi.

Khổng Tử Viết ngăn hẳn lại, cô nói: “Thú thực lòng, người nên cảm ơn Vệ Đông Li chỉ ấn một chữ ‘nô’ trên mặt trái của người.”

Diên Bác Tu sững sờ, hẳn hỏi: “Tại sao?”

Khổng Tử Viết nghiêm túc đáp: “Người hẳn cũng biết ta từng khắc ba chữ ‘Dâm đẳng nhất’ rồng bay phượng múa trên ngực Bách Lí Huyền! Chúng ta không nói đến ba chữ ấy được khắc như thế nào, chỉ riêng về cỡ chữ cũng đủ làm Bách Lí Huyền nước mắt nước mũi rồng rồng rồi. Nếu lúc ấy Vệ Đông Li cũng có đam mê giống ta thì nửa mặt trái của người coi như bị hỏng rồi.

Và lại, nếu quả thực người không thích chữ ‘nô’ này thì vẫn có thể thêm hai nét bút đổi thành ý nghĩa khác được mà.”

Diên Bác Tu nhướn mày, “Ví dụ như?”

Khổng Tử Viết khoa chân múa tay, “Ví dụ như sửa chữ ‘nô’ (奴) này thành chữ ‘nỗ’ (努). Nếu người khác hỏi thì người cứ nói ta đang nhắc nhở bản thân lúc nào cũng phải nỗ lực tận trung báo quốc! Hay sửa chữ ‘nô’ (奴) này thành chữ ‘nộ’ (怒). Nếu người ta hỏi thì người bảo là giận mình không thể mở mang bờ cõi cho quốc gia, chết không yên lòng!”

Diên Bác Tu cười nghiêng ngả, lồng ngực phập phồng dữ dội. Hẳn ôm Khổng Tử Viết, áp vào trán cô: “Tử Viết, đã lâu ta chưa được cười thế này rồi.”

Khổng Tử Viết cười gian, cô bảo: “Nào nào, hôm nay tâm trạng của lão nương rất tốt, ta cho người cười nữa nhé.” Nói xong cô cầm lấy đồ dịch dung của Diên Bác Tu, rồi tô tô trát trát lên mặt hẳn.

Diên Bác Tu chiều cô, để mặc cô làm bậy trên mặt hẳn.

Lúc trong gương hiện ra một bà mối có cái mặt đỏ au, khoe miệng có một nốt ruồi đen, tâm trạng Diên Bác Tu như trời đang nắng chuyển sang nhiều mây vậy. Đêm đến dùng chân, Diên Bác Tu tự tay cài áo choàng lên cho Khổng Tử Viết rồi mới ôm cô vào nhà trọ, đi vào phòng nghỉ ngơi.

Khổng Tử Viết vụng trộm quan sát mười chiếc xe ngựa hẳn mang theo, cô ngẫm đoán trong đó có gì. Thực ra bên trong xe ngựa có gì không quan trọng, điều quan trọng là, khi Diên Bác Tu rời khỏi Hồng Quốc thì sẽ có gì trong mười chiếc xe ngựa ấy kia?!

Ăn cơm tối xong, Khổng Tử Viết vươn vai nằm trên giường, xem chừng hơi buồn ngủ.

Diên Bác Tu ngồi trên ghế, chậm rãi uống trà, hẳn không bỏ đi, cũng không nói chuyện.

Khổng Tử Viết thấy mình nếu so kiên nhẫn với hẳn, thì chắc chắn cô sẽ thua rất thảm, chỉ bằng nói thẳng ra, không thì lãng phí thời gian quá đi mất! Thế là cô nghiêng người, mở mắt ra nhìn thẳng vào Diên Bác Tu rồi nói: “Đại ca này, có phải người đang mong ta mời người vào ngủ chung đúng không?”

Diên Bác Tu đặt chén trà xuống, hẳn mỉm cười như có như không: “Tử Viết không cần phải lịch sự như thế. Nàng và ta chẳng phải đã ngủ chung nhiều lần lắm rồi sao, sao ta còn phải khách khí đợi nàng mời chứ? Người cứ ngủ trước đi, lát ta rửa mặt xong sẽ vào.”

Khổng Tử Viết giật giật khoe môi, dứt khoát che đầu lại không thêm đếm xỉa tới Diên Bác Tu nữa. Con người này da mặt cũng dày thật!

Diên Bác Tu rửa mặt xong, hẳn nằm cạnh Khổng Tử Viết, tay vén chăn của cô lên thì sợ kêu một tiếng, suýt nữa thì ngã lăn xuống đất!

Trên giường có một con bạch hổ đang nằm đó, nó đang nhe răng nở nụ cười thách thức với hẳn.

Diên Bác Tu đã đoán Khổng Tử Viết chính là con bạch hổ kia, nhưng lúc này đột nhiên thấy cô biến thân, hẳn... hẳn vẫn thấy hơi sợ.

Khổng Tử Viết thấy Diên Bác Tu cứng đờ, cô đùa dai lại gần hẳn, vừa nhìn hẳn bằng ánh mắt dụ dỗ, móng vuốt vào ngực hẳn xuống bên dưới. Diên Bác Tu rùng cả mình, tóm lấy cái móng của cô, lắc đầu cười gượng nói: “Tử Viết, nàng đừng đùa bỡn ta nữa.”

Khổng Tử Viết nhếch mép cười, nghĩ bụng: Cho người có ý đồ với lão nương này! Ta coi người làm sao động dục với một con bạch hổ!

Khổng Tử Viết đắc ý, há mồm ra cười ha hả rồi mới vừa lòng đi ngủ.

Diên Bác Tu khẽ than một tiếng, buồn bã nói: “Tư Viết, tới khi nào nàng mới có thể mở rộng lòng với ta đây?”

Khổng Tử Viết thầm phi báng: Còn mở rộng lòng cơ đấy! Ta cũng đã trần truồng cả rồi! Còn hơn cả mở rộng lòng đấy!

Đọc đường hôm sau, Khổng Tử Viết lại biến thành người, bị ép ở trong xe ngựa rồi giết thời gian.

Liên tiếp mấy ngày đường, tới gần trưa, thương đội mới dừng lại. Có một hộ vệ bẩm báo: “Chủ tử, phía trước có dấu vết đã từng đánh nhau, có vẻ là có sơn tặc định cướp xe hàng nên gây ra một trận ác đấu. Chúng ta vòng đường mà đi hay là tiếp tục đi thẳng ạ?”

Diên Bác Tu già dặn ra lệnh ngắn gọn: “Tiếp tục đi thẳng.”

Tên hộ vệ nhận lệnh tiếp tục mở đường.

Chẳng bao lâu sau xe ngựa lại dừng lại.

Tên hộ vệ lại tới báo: “Chủ tử, vẫn còn một người còn sống, có cần cứu không ạ?”

Diên Bác Tu mặt mày vô cảm nói: “Ném ít bạc cho hắn, chúng ta đi tiếp.”

Chiếc xe ngựa chưa đi được hai bước thì lại dừng lại.

Ngoài xe vang lên giọng của một người đàn ông, già đang hét âm cả lên: “Tiểu gia đã nói rồi, tiểu gia không thiếu tiền, trên người tiểu gia có bạc! Tiểu gia không phải bị cướp! Chỉ tới chỗ này sớm hơn các người một bước thôi! Các người đưa ngân lượng cho tiểu gia, nhưng lại để tiểu gia ở một mình trên đường, thể hiện rõ các người không có lòng tốt, muốn đẩy tiểu gia tới lưỡi đao bọn sơn tặc sao?!”

Này này, tiểu gia đang nói người đấy! Rốt cuộc người có hiểu không hả?! Tiểu gia cho các người tiền, người cho tiểu gia đi nhờ xe là được. Đi qua đoạn đường núi này tới chợ thì tiểu gia sẽ tự đi. Tiểu gia không phải sợ sơn tặc, mà không muốn một mình đi đường núi thôi! Nếu không phải ngựa của tiểu gia chạy mất vì sợ cảnh máu me này thì sao tiểu gia phải nói với người mấy câu này?!”

Khổng Tử Viết nhin cười, quay đầu nhìn Diên Bác Tu.

Diên Bác Tu vuốt mặt cô, nói: “Chỉ cần nàng muốn thì cho già đi cùng vậy. Đợi đến chợ rồi thì cho già tự đi.”

Khổng Tử Viết vén màn xe lên, làm bộ lâu ngày gặp lại rồi hân hoan gọi: “Hò Li! Ta ở đây này!”

Hò Li ngẩn ra, lập tức trở nên vô cùng kích động, già giẫm lên cả xác chết chạy như bay tới!

Khổng Tử Viết chợt thấy hơi hoảng sợ, chỉ vì... trong mắt cô Hò Li quả thực quá liêu lĩnh!

Hò Li giẫm chân lên người một tên sơn tặc còn chưa chết, tên sơn tặc rên hừ một tiếng rồi vung đao trong tay lên định chém vào đùi Hò Li!

Khổng Tử Viết chỉ thấy ghen thờ, cô vô thức xông lên đẩy Hò Li sang một bên, sau đó giơ chân đạp thật mạnh vào cánh tay tên sơn tặc! Cho tới khi cánh tay xui xẻo kia bị đạp gãy cả xương thì cô mới dừng lại.

Khổng Tử Viết lạnh lẽo tới mức làm người ta không thể nào tưởng tượng được.

Hò Li dò dẫm nhìn cô, rồi tự dung rùng mình, già ôm chặt lấy Khổng Tử Viết, hạnh phúc đến nỗi không thể nói gì hơn. Hóa ra Tư Viết vẫn còn để ý tới già đến vậy.

Khổng Tử Viết vừa ôm lại Hò Li, vừa đạp đầu tên sơn tặc.

Hò Li ôm lưng cô, đau lòng nói: “Được rồi, Tư Viết, đạp nữa thì nàng sẽ đau chân đấy.”

Khổng Tử Viết rút chân về, bất mãn nói: “Biết thế chẳng đạp làm gì, lấy đá đập già cho xong!”

Diên Bác Tu xuống xe, không vui nói: “Chém một đao là xong, cần gì phiền phức thế?!” hắn đưa tay kéo Khổng Tử Viết ra, bế cô lên rồi xoay người về xe ngựa.

Hò Li neho mắt lại, lạnh lùng nhìn Diên Bác Tu. Già nhanh chân đi theo sau Diên Bác Tu, tự động chui vào xe ngựa, gọi một tiếng “Tư Viết à...” rồi dúi đầu vào ngực Khổng Tử Viết luyên thuyên mãi về niềm vui mừng “lâu ngày gặp lại”.

Diên Bác Tu chẳng những quen Hò Li, mà còn biết già đàn ông này y như keo dính, hề nhìn thấy Khổng Tử Viết phải là bám lấy, có gỡ thế nào cũng không được!

Diên Bắc Tu từng điều tra về Hồ Li, nhưng chỉ biết gã là ông chủ đứng sau “Phi Văn Các”, vì từng kết oán với Không Tử Viết nên mới giả điên giả dại chạy tới địa bàn của Không Tử Viết định làm mấy chuyện không hay ho gì. Còn về thân phận quốc sư của Hồ Li thì hẳn cũng chưa hay biết.

Lúc này hẳn nghe hai người nói chuyện, hình như Hồ Li không hề biết Không Tử Viết là bạch hổ, mà thái độ của Không Tử Viết dành cho Hồ Li cứ phải gọi là “thân thiết”! Đường như cô chưa bao giờ để bụng chuyện gã suýt nữa độc chết cô vậy!

Tâm trạng Diên Bắc Tu rất phức tạp, càng nghĩ càng không hiểu Không Tử Viết đang nghĩ gì? Nếu cô không để bụng Hồ Li từng hạ độc cô, thì sao cô cứ nhất nhất để ý hẳn đã từng làm tổn thương cô? Chẳng lẽ trong lòng cô, hẳn vẫn luôn là người đặc biệt? Vì cô để ý hẳn, nên...mới không thể chấp nhận hẳn làm tổn thương ư?

Nghĩ thế, Diên Bắc Tu mỉm cười.

Trên thực tế, Không Tử Viết cũng không mình đang nghĩ gì nữa. Cô chỉ biết ngậm mồm lại, rồi gặt đầu phối hợp với Hồ Li là được rồi.

Dù cô đang nghĩ hoặc không biết Hồ Li tìm được cô nhờ Diên Bắc Tu, hay là tìm được Diên Bắc Tu nhờ cô, nhưng lúc này không tiện để hỏi, cô chỉ có thể giữ im lặng.

Sự thật là Hồ Li có thể tìm thấy Không Tử Viết thực là chẳng dễ dàng gì!

Hôm ấy, Hồ Li bị Tiểu Ban Điểm đánh bị thương, Không Tử Viết chạy đi tìm đại phu. Bách Lí Phụng thì đột nhiên tới, ép hỏi gã Không Tử Viết đã đi đâu. Gã bảo Tử Viết đi rồi sẽ về. Kết quả là Không Tử Viết một đi không trở lại.

Bách Lí Phụng tức quá, treo ngược gã lên xà nhà.

Tiểu Ban Điểm là một đứa không có liêm sỉ, nó còn dám bài tiện ngay dưới đầu gã! Mùi xông lên làm gã chết ngất. Cho tới khi Bách Lí Lam đuổi tới mới cứu gã đang hấp hối xuống.

Hồ Li tỉnh lại, lập tức gọi A Hương tỷ tới, hỏi một thôi một hỏi rồi mở mồm ra chửi rủa tên ngốc Bách Lí Phụng đã làm hỏng chuyện tốt của gã!

Không Tử Viết thất lạc, bốn thương đội đến từ Cừ Quốc cũng đã đi theo những hướng khác nhau. Hồ Li tức giận chân, nhưng lại không biết làm sao, chỉ có thể phái bốn đội nhân mã chia nhau đuổi theo bốn thương đội kia.

Một đội nhân mã tìm được manh mối của “Không Tử Viết”, nhưng sau khi chứng thực mới biết “Không Tử Viết” này không phải Không Tử Viết kia, mà làm hàng giả!

Hồ Li bình tĩnh lại, tổng kết những tư liệu các lộ nhân mã kia thu thập được rồi phân tích kỹ càng và phỏng đoán, cuối cùng gã đoán ra một lộ trình trên bản đồ. Gã ôm một đồng đạo cụ xông pha giang hồ, vội vội vàng vàng chào hỏi Bách Lí Lam rồi thúc ngựa đuổi theo Không Tử Viết!

Theo phỏng đoán của Hồ Li, kẻ bắt cóc Không Tử Viết chắc chắn là “Hãn Vực đại tướng quân” Diên Bắc Tu. Không thì bằng trình độ dũng mãnh của Không Tử Viết thì sao có thể ngoan ngoãn chịu trận chứ. Cho dù cô không găm nát một cái đuôi của người kia thì cũng phải cắn đứt hai ngón tay của hẳn! Trong lòng Hồ Li, Không Tử Viết tuyệt đối là danh từ đại diện cho sự hung mãnh và anh dũng!

Gã ngày đêm đuổi theo, cuối cùng cũng bắt kịp Không Tử Viết, tới một chỗ bọn cướp thường xuất hiện thì trông thấy một cảnh tượng máu me tàn nhẫn vô cùng.

Bọn sơn tặc giết chóc thương đội qua đây, thù đoạn tàn tẫn khiến lòng người căm phẫn!

Hồ Li không biết võ công nên không trở tài anh hùng, gã nghiêng rương trốn sau ghé cho tới khi đám sơn tặc kia bỏ đi, gã mới chạy ra đội xe ngựa chờ Không Tử Viết đi qua.

Không Tử Viết không biết những chuyện Hồ Li đã trải qua, nhưng cô thông minh chọn cách im lặng.

Cô biết tuy Diên Bắc Tu chưa bao giờ lộ mặt thật cho người ta biết, nhưng Hồ Li lại có một đôi hỏa nhãn tinh, chắc chắn đã nhận ra Diên Bắc Tu chính là tên thị vệ Cừ Quốc đã cướp “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” khỏi tay gã.

Nhưng theo những gì Không Tử Viết biết về Hồ Li, chắc chắn gã sẽ không ngu ngốc mà vạch trần Diên Bắc Tu, nhưng...cũng sẽ không cho Diên Bắc Tu dễ sống.

Quả nhiên là thế.

Hồ Li kể lể “vạn điều nhớ nhưng” xong, rồi mới ngược mắt lên nhìn Diên Bắc Tu, dường như thấy hẳn hơi quen mắt, thế là gã thử hỏi: “Vị huynh đài này hình như hơi quen mặt thì phải, không biết có phải đã từng gặp rồi không nhỉ?”

Diên Bắc Tu thân nhiên đáp: “Ta thấy các hạ cũng rất quen. Các hạ đã từng tới Cừ Quốc rồi ư?”

Không Tử Viết nhai mứt kẹo mà cười thầm, nghĩ bụng: Được, được lắm. Cùng nói dối, đánh đố nhau đi, coi cuối cùng ai lừa được ai!

Hồ Li lắc đầu nói: “Ta chưa từng tới Cừ Quốc, nhưng ta có quen một người Cừ Quốc.” Thấy Diên Bắc Tu không tiếp lời, Hồ Li độc thoại tiếp, gã xấn

tay áo, trợn mắt nói, “Vị huynh đài này, dù ngươi là người Cừ Quốc, nhưng cũng phải đề phòng kẻ trộm Cừ Quốc đấy! Ngươi không biết đâu, Từ Viết từng tặng ta một tín vật đính ước, nhưng lại bị một người Cừ Quốc không biết xấu hổ trộm đi mất! Tinh mạng của tên trộm ấy còn từng được ta và Từ Viết cứu về nữa cơ! Hắn ăn cháo đá bát, dám trộm mất tín vật đính ước của ta!

Tiểu gia nhớ cái mặt thối tha của hắn, dù hắn có hóa thành tro cũng nhận ra! Đợi tiểu gia tìm được hắn, nhất định sẽ chặt hắn thành năm mươi bảy khúc rồi vứt vào hồ cho rùa ăn!”

Thấy sắc mặt Diên Bắc Tu càng lúc càng tệ, Khổng Từ Viết sợ hắn sẽ vung tay đập chết Hồ Li thật, thế cô “thích hợp” xen vào một câu hỏi: “Sao lại phải chặt thành năm mươi bảy khúc?”

Hồ Li tặng cho cô một ánh mắt khen ngợi, gã đáp: “Năm bảy, vô sỉ mà!” *

Khổng Từ Viết rất muốn nhin cười, nhưng trước nay cô vẫn luôn rất thương yêu bản thân, cô sợ nhin cười sẽ bị nội thương mất. Thế là cô nhìn Diên Bắc Tu đầy áy náy, sau đó quay đầu đi rồi ngã ra đệt cười như điên!

Diên Bắc Tu giỏi nhất là nhẩn nhin, nhưng thân là một người đàn ông, hắn lại không thể để bề mặt trước mặt người phụ nữ trong lòng được.

Hắn nheo đôi mắt sâu thẳm lại, trầm giọng nói: “Cả tín vật đính ước các hạ cũng không bảo vệ nổi thì sao có thể bảo vệ được người phụ nữ trong lòng mình đây? Ngươi thân là đàn ông, sao lại vì bản thân mình vô năng hèn nhát mà trách móc đối thủ quá mạnh chứ?!

Và lại xin ngươi hãy chú ý ngôn từ, Từ Viết không phải người phụ nữ của ngươi, nàng sắp trở thành phu nhân của ta. Sau này ngươi hãy tránh xa nàng ra, bằng không thì đừng trách ta không khách khí!” Nói đến mấy câu cuối cùng, hắn cũng không buồn xưng hô “các hạ” nữa mà đôi thẳng thành “ngươi” luôn.

Chú thích: * “năm bảy” (五七) và “vô sỉ” (无耻) phát âm hơi giống nhau.

Hồ Li chớp chớp mắt tỏ vẻ không hiểu ý của Diên Bắc Tu. Gã giật giạt tay áo Khổng Từ Viết, ngỡ ngàng hỏi: “Từ Viết, hắn vừa nói gì thế nhỉ? Sao ta chẳng hiểu gì cả?”

Khổng Từ Viết bị Hồ Li hỏi thế cũng ngó ra. Thú thật là cô rất hiểu ý kia của Diên Bắc Tu, kết quả bị Hồ Li hỏi như thế đâm ra cô lại không hiểu ý của Hồ Li. Thôi xong, chóng mặt quá.

Hồ Li không đợi được đáp án mình muốn có, thế là gã vừa tự lẩm bầm “không thể nào”, vừa run rẩy đứng dậy, hình như là chuẩn bị bỏ đi.

Thế nhưng ngay lúc Hồ Li vén mảnh xe ngựa ra thì cơ thể gã tự dưng ngã ngựa ra sau, bịch một tiếng ngã ra đệt!

Khổng Từ Viết nhào vào người gã, vừa lay gã, vừa gọi tên gã, nhưng vẫn không thấy gã tỉnh lại. Cô nóng lòng như lửa đốt liền quay qua nói với Diên Bắc Tu: “Bác Tu, làm sao bây giờ? Hình như gã bị tức quá nên ngất xỉu mất rồi!”

Diên Bắc Tu trầm tư chốc lát rồi nói: “Chỗ này hoang vu vắng vẻ, cách xa phố xá đông người nên không thể chữa trị được. Chi bằng ta phái một hộ vệ đưa gã tới phố tìm đại phu chữa cho gã. Như thế cũng coi như đã tận tình tận nghĩa với gã rồi.”

Khổng Từ Viết xoay đầu nhìn Hồ Li, nghĩ bụng: Nếu để Diên Bắc Tu đưa Hồ Li đi, vậy thì tất cả những cố gắng của Hồ Li coi như công toi rồi hay sao? Hồ Li người ta đã diễn kịch đến thế rồi, phần còn lại hãy xem cô đây!

Khổng Từ Viết căn môi tỏ vẻ không nỡ, khẽ than thở nói: “Bác Tu, chuyện cũ nhiều thị phi, nay chúng ta đừng nhắc lại nữa. Nhưng ta nợ Hồ Li, sợ là không thể trả lại được. Ngươi... hãy để ta chăm sóc gã cho tới khi gã khỏe lại có thể tự rời đi đi. Lúc ấy ta sẽ nói rõ với gã, trái tim ta không thuộc về gã.”

Diên Bắc Tu mặt mày mừng rỡ, hắn ôm Khổng Từ Viết vào lòng, kích động nói: “Từ Viết, trái tim của nàng có ta không?”

Khổng Từ Viết ngẩng đầu lên, cô chau mày lườm Diên Bắc Tu một cái, ngang ngược không biết điều gào lên: “Không cho hỏi!”

Diên Bắc Tu bật cười, đầy mắt sâu thẳm dâng lên một làn sóng dập dềnh dịu dàng bao bọc lấy Khổng Từ Viết trong đôi mắt ấy.

Dù Khổng Từ Viết biết rõ mình đang diễn kịch, nhưng khi cô chạm phải ánh mắt của Diên Bắc Tu, trái tim cô vẫn không khỏi đập thành thịch, giống như... bị ai đó hạ ma chú tình yêu vậy.

Khổng Từ Viết nhắm mắt lại, từ chối nhin đôi mắt của hắn.

Diên Bắc Tu từ từ cúi đầu muốn hôn cô.

Hồ Li rên rĩ nói mớ, cứ gọi tên Khổng Từ Viết.

Khổng Từ Viết lập tức thoát khỏi vòng tay của Diên Bắc Tu, cô ngồi bên Hồ Li, bảo một tên hộ vệ mang một chậu nước tới rồi làm dáng lau trán cho Hồ Li.

Xe lại chạy thêm hai ngày nữa, Khổng Từ Viết luôn lấy cớ chăm sóc Hồ Li để né tránh vòng tay của Diên Bắc Tu. Hồ Li thì chốc chốc tỉnh táo, lúc sau

lại hôn mê, xem chừng ốm không nhẹ thật. Không Tử Viết cứ tưởng Hồ Li đang giả ốm, kết quả sau hai lần thử, Hồ Li chỉ tặng cho cô một nụ cười cực kì yếu ớt.

Diên Bắc Tu không biết y thuật, nhưng lại biết mạch lí đơn giản. Hắn từng tự tay bắt mạch cho Hồ Li, hẳn chẩn chẩn sức khỏe Hồ Li rất yếu rồi mới chịu cho Không Tử Viết tiếp tục chăm sóc giả cho tới khi giả khỏe lại mới thôi.

Hồ Li thấy Không Tử Viết lo lắng không yên vì giả, lòng giả lại vui như hoa nở. Đợi sau khi Diên Bắc Tu buông lỏng giám thị, giả mới lên lút nói với Không Tử Viết: “Nàng đừng lo, ta không sao đâu. Mạch tượng yếu là do ta đã lên uống một loại thuốc. Thuốc giải ở trên người ta. Đợi lúc ta không phải giả ốm nữa thì sẽ uống thuốc giải, tự động sẽ khỏe lại thôi.”

Không Tử Viết yên tâm lại đồng thời véo Hồ Li một cái!

Hồ Li kêu một tiếng như mèo hoang động đực, làm Diên Bắc Tu phải thúc ngựa đi tới.

Không Tử Viết bảo không có chuyện gì rồi vờn vai. Cô còn chưa vờn vai thoải mái thì một bất thành linh xuyên qua tấm màn xe bay tới!

Hồ Li đang bệnh tật dựng bán cả người, đề ngả Không Tử Viết lên đệm xe để bảo vệ cô. Mà mũi tên kia sượt qua lưng Hồ Li rồi cắm vào ván xe.

Không Tử Viết nuốt nước bọt rồi hỏi: “Hồ Li, người khỏi ốm rồi à?”

Hồ Li thở hồng hộc: “Khỏi cái con khỉ! Lão tử sắp chết rồi!”

Không Tử Viết bật cười, đẩy Hồ Li ra, vén màn xe nhìn ra ngoài.

Người hai bên đang đánh nhau. Xem chừng hình như là sơn tặc đánh lên.

Diên Bắc Tu thúc ngựa đứng trước mặt Không Tử Viết, ngoảnh đầu nói với cô: “Vào trong xe ngựa đi. Không cần lo lắng, mọi việc đã có ta rồi.”

Không Tử Viết gật đầu, co người vào trong xe ngựa, áp sát bên tai Hồ Li nhỏ giọng hỏi: “Là người người sắp xếp hả?”

Hồ Li nhủ mày, lắc đầu đáp: “Không phải ta.” Giả nghĩ lại bổ sung một câu, “Cũng không phải Bách Lí Lam.” Hồ Li và Bách Lí Lam có ám hiệu để liên lạc với nhau. Trước khi Hồ Li chưa lấy “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” trong tay Diên Bắc Tu thì sẽ không ra hiệu cho Bách Lí Lam ra tay. Xem ra đúng là bọn họ đã dựng phải sơn tặc thật rồi.

May mà đám hộ vệ của Diên Bắc Tu đều không những kẻ vô dụng, chẳng mấy chốc đã đánh cho đám sơn tặc kia chạy trời chết.

Buổi tối lúc dựng lều ở tạm, Diên Bắc Tu nói với Không Tử Viết: “Mấy ngày này sẽ không ổn lắm, nàng phải tự cẩn thận, đừng rời khỏi ngoài tầm mắt của ta.”

Không Tử Viết cụp mắt xuống, khe khẽ đáp một tiếng.

Lại đi thêm hơn mười ngày đường nữa, bọn họ tới một phiên chợ thuê rất nhiều lao động của Hồng Quốc, rồi dẫn đám người kia tới một chỗ giữa sông và núi phong cảnh rất đẹp.

Diên Bắc Tu bí ẩn ngắm nhìn một ngọn núi, sau đó lập tức tổ chức đám người kia đi đào núi.

Ba hôm đào bới liên tục, cuối cùng thì đám người kia cũng nhìn thấy một tấm cửa đá rất có khí thế.

Diên Bắc Tu hạ lệnh cho đám người kia đẩy tấm cửa đá dày nặng kia ra! Hắn thì lên gọi Không Tử Viết dậy, sau đó dẫn đám hộ vệ của hắn cùng rời khỏi nơi đó.

Đám người Diên Bắc Tu đi được khoảng nửa ngày rồi thì Bách Lí Lam liền dẫn nhân mã tới bao vây xung quanh, đúng lúc bắt kịp lúc tấm cửa đá được mở ra.

Trong cửa đá là một ngôi mộ thất quý tộc rất lớn từ lâu đời rồi. Đáng lẽ chỗ này hẳn phải có không ít vật bồi táng. Trên thực tế thì những vật bồi táng kia đã rơi vào trong tay bọn trộm mộ từ lâu rồi. Trong ngôi mộ thất này, ngoài xác chết của chủ mộ và một số kẻ tuần táng ra thì chẳng còn gì cả!

Bách Lí Lam biết đã trúng kế, nhưng lại không thể làm gì hơn. Y biết Hồ Li sẽ không để y sử dụng, nên y đã phái thám tử bám theo Hồ Li. Ba hôm trước bỏ câu của thám tử gửi thư tới cho y, báo cho y mọi hành động của đám người Diên Bắc Tu, y bèn tập trung nhân mã, chạy học tốc tới đây nhưng lại bị Diên Bắc Tu chơi cho một vỏ.

Còn tên thám tử kia cũng đã bị Diên Bắc Tu giết chết.

Bách Lí Lam xiết chặt tay, ra lệnh cho thuộc hạ tiếp tục truy xét tung tích của Diên Bắc Tu.

Bách Lí Phụng đi cùng Bách Lí Lam thì thúc ngực chạy quanh một vòng, rồi một mình một ngựa đuổi theo!

Vó ngựa cất lên, cát bụi mịt mù, lại là một vòng truy đuổi mới.

Trên thực tế, mục đích thực sự của Diên Bắc Tu đúng là không ở trong Hồng Quốc, mà đang ở trong Duệ Quốc kia!

Lúc hắn biết được bí mật của “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, tìm được vị trí của “Long huyết bảo tàng” thì ngay cả hắn cũng cảm thấy không thể nào tưởng tượng được!

Hắn vốn cứ tưởng “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” là viên châu khảm trên hoàng quan của Hồng Đế thì chắc chắn “Long huyết bảo tàng” cũng ở Hồng Quốc. Ai ngờ bảo tàng lại được giấu kín trên đất Duệ Quốc!

Lúc xe ngựa đã thay mới chạy vào lãnh địa Duệ Quốc thì Không Tử Viết mới bừng tỉnh, hóa ra bảo tàng ở chốn này!

Dọc đường đi, Diên Bắc Tu chọn mua rất nhiều sản phẩm của Hồng Quốc rồi chất đầy hai mươi chiếc xe ngựa, sau đó mới đi từ Hồng Quốc men theo đường núi mà tới Duệ Quốc.

Có lẽ vì bọn họ có quá nhiều hàng hóa, nên rất bất hạnh lại gặp phải sơn tặc lần nữa.

Đám sơn tặc kia trông như lũ ô hợp, thực chất kẻ nào cũng võ nghệ cao cường tuyệt không bình thường!

Diên Bắc Tu dẫn đám hộ vệ hăm hở chống lại, cuối cùng cũng có được một chiến thắng tạm thời.

Sau nửa đêm nổi gió, đám sơn tặc kia lại đánh lén. Lần này nhân số của bọn chúng lại tăng gấp bội như ôm quyết tâm phải thắng vậy!

Dù Diên Bắc Tu đã có bố trí nhưng vẫn chỉ là thắng hiểm.

Sáng sớm hôm sau, đám sơn tặc kia lại đột kích bất ngờ!

Diên Bắc Tu nhủ thầm nói: “Đám sơn tặc này võ nghệ cao cường, nhưng có vẻ đúng là sơn tặc bình thường, chứ không phải binh sĩ được huấn luyện bài bản...”

Diên Bắc Tu còn chưa nói dứt thì Không Tử Viết đã hiểu ý hắn. Đám sơn tặc này đúng là không giống binh lính được huấn luyện, nhưng cũng không giống sơn tặc bình thường. Đáng lẽ sơn tặc cướp hàng, nếu một lần không đắc thủ thì chắc chắn sẽ không có lần hai, lần ba như thế.

Diên Bắc Tu mang theo hàng hóa đi để “lấy vật trị vật”. Biển hàng hóa trong xe ngựa thành của cải trong “Long huyết bảo tàng”. Chỉ có thể mới không khiến người ta hoài nghi. Ai ngờ lại gặp phải một đám sơn tặc võ công cao cường vô gớp vui này.

Cường long không đánh lại bọn rắn độc chính là đây. Diên Bắc Tu có tài thông lĩnh thiên quân vạn mã, nhưng đám hộ vệ thuộc hạ chẳng những phải bảo vệ hàng hóa mà còn phải vất vả ứng chiến!

Diên Bắc Tu cũng từng nghĩ phải dẫn người xông lên núi đập bằng hang ổ của đám sơn tặc để xem cuối cùng thì ai đã sai khiến đám sơn tặc này mà dám sử dụng thủ đoạn khốn nạn này!

Nhưng tình hình trước mắt là, Diên Bắc Tu lấy thân phận thương nhân tới Duệ Quốc để buôn bán, nếu hắn không cẩn thận sẽ bị vạch trần thân phận ngay. Đến lúc ấy phiền toái sẽ không ít hơn trước mắt là bao nhiêu.

Diên Bắc Tu nhin mãi, chỉ đành coi như không có gì.

Thấy đám hộ vệ bên cạnh hắn đang từng người ngã xuống, ngoài sự bất lực thì hắn chẳng còn cách nào khác. Để cắt đuôi đám sơn tặc đeo bám như hình với bóng kia, Diên Bắc Tu đã chạy ngày đêm, cuối cùng ba hôm sau chạy tới trước một rừng núi nhấp nhô kéo dài để chuẩn bị đánh một trận sống mái!

Nơi này trái giáp vách núi dựng đứng, bên phải là rừng sâu thẳm có dã thú hay xuất hiện.

Khu rừng đó được những cây đại thụ bao trùm lấy như một viên ngọc phi thúy chưa qua mài dũa, cho người ta một cảm giác muốn khám phá.

Diên Bắc Tu thấy trời đã tối, hắn bèn sai người dựng lều nhóm lửa giữa vách núi dựng đứng và khu rừng già kia. Đợi sau khi trời sáng thì sẽ thu dọn hành lý rồi đi vào rừng, sau đó...dự định vào tiêu diệt sạch!

Mấy ngày nay Không Tử Viết vẫn luôn loanh quanh cạnh Diên Bắc Tu, cô muốn tìm được viên “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” kia, nhưng mỗi lần Diên Bắc Tu trông thấy cô lại gần, hắn liền ôm cô vào lòng luôn. Không Tử Viết định mượn cơ hội lần mò viên châu, nhưng lúc ấy Hồ Li lại bắt đầu ho khò khè làm không thể không rời khỏi Diên Bắc Tu để chăm sóc gã.

Cứ mãi như thế nên Không Tử Viết vẫn chưa đắc thủ.

Đêm nay dựng lều cạnh khu rừng làm tâm trạng rầu rĩ của Không Tử Viết tự động tốt lên hẳn. Cô đưa mắt nhìn khu rừng dưới ánh trăng, mê mải hít thở bầu không khí trong lành trong núi, tự động nảy sinh xúc động như một kẻ lãng du đi xa rồi trở về cố hương vậy.

Cảm xúc này rất chân thực, vì Không Tử Viết biết rất rõ, khu rừng này chính là nhà nơi cô đã từng sống năm năm dài đằng đẳng!

Nhà, cô đã quay về rồi!

Không biết cái hang của cô đã đổi chủ hay chưa? Không biết mấy vò rượu hoa điều cô vui có bị khi uống trộm hay không? Không biết gạo cô giấu có phải đã bị mốc hay chưa? Không biết đám hàng xóm láng giềng có còn nhớ cô?

Không Tử Viết hơi kích động, cô chỉ muốn xé áo váy trên người chạy vào trong rừng, chạy vui về rồi hét lên thật to ngay lập tức, nhào lên một con hồ li sai nó báo cho tất cả biết Không Tử Viết cô đã trở lại rồi!

Ánh lửa chiếu lên mặt Không Tử Viết, làm ngu quan cô càng thêm sắc nét quyến rũ.

Diên Bác Tu say đắm nhìn Không Tử Viết, hần dụi dằm hỏi: “Nàng vẫn còn nhớ chỗ này, phải không?”

Không Tử Viết ngửa đầu nhìn vách núi dựng đứng kia, liền trông thấy tấm thân đồ sộ của nó trong đêm đen.

Cô nhớ trên vách núi này có một cây tùng vẹo cổ đã từng là chỗ nghỉ chân của cô. Cô còn nhớ cô từng quán mình trên cây rồi cứu một mạng Diên Bác Tu.

Diên Bác Tu ôm lấy vai cô để cô dựa sát vào ngực hần, hần nói: “Tử Viết, bây giờ nàng vẫn không muốn cho ta biết sao nàng vừa là thanh xà vừa là bạch hồ, hay là Không Tử Viết sao?”

Hồi lâu, Không Tử Viết nhìn đồng lửa, khàn giọng nói: “Sự thật rất đơn giản, chỉ cần ngươi muốn tin là được. Ta chẳng qua chỉ là một cô hồn, không cần thận chui vào trong bụng một con rắn rồi biến thành rắn. Mặt rắn bị Vệ Đông Li lấy đi rồi bị một con chó xồm ăn mất, ta lại biến thành chó xồm. Vệ Đông Li tức giận, lệnh người giết con chó, nấu chín rồi mang tới cho chủ nhân của con chó ăn. Ta biến thành chủ nhân của con chó rồi mới biết, chủ nhân của con chó dám lên vùng trộm với người khác sau lưng Vệ Đông Li. Vệ Đông Li cho ta một nhiệm vụ rất khó khăn, đó chính là...sai ta dùng chính cơ thể mình cho con bạch hồ ăn. Nên ta lại biến thành một con bạch hồ. Sau khi trốn thoát khỏi ma trảo của Vệ Đông Li, khu rừng này trở thành nơi ta sinh sống suốt năm năm trời. Cho tới khi ngươi và Vệ Đông Li đi ngang qua đây, dẫn ta ra ngoài, ta mới trở lại xã hội con người. Sau đó, ta tình cờ ăn phải...linh đan, rồi biến thành bộ dạng ngươi đang nhìn thấy đây.”

Diên Bác Tu dăm chiêu ôm chặt cô, đau lòng nói: “Không ngờ nàng lại chết trong tay Vệ Đông Li nhiều lần như thế! Mỗi thù này sớm muộn gì ta cũng sẽ báo cho nàng!”

Không Tử Viết lắc đầu cười nói: “Không cần đâu. Hôm nay ta chỉ muốn trả lời câu hỏi của ngươi, chứ không phải vẫn còn nhớ thù Vệ Đông Li mới nói ra mấy lời này. Thù hận chẳng thể nào làm ta vui vẻ, chỉ bằng quên đi thì hơn. Và lại nếu không có Vệ Đông Li thì lúc này ta cũng không biết sẽ biến thành cái giống gì nữa. Có lẽ vẫn cứ là một con thanh xà trườn trườn dưới ánh mặt trời cho tới già chẳng.”

Diên Bác Tu nhìn thẳng vào mắt cô, hần nghiêm túc nói: “Tử Viết, nàng hãy tin ta, ta sẽ luôn ở bên nàng, yêu nàng, sẽ không để nàng già đi trong cô độc.”

Không Tử Viết bị ánh mắt của Diên Bác Tu thu hút, cơ thể cô bất giác muốn lại gần hần. Đồng lửa nhảy nhót những tia lửa nho nhỏ bắn lên mu bàn tay cô, đốt cháy một cọng lông tơ. Cô cúi đầu nhìn cánh tay mình, nhưng chẳng nhìn thấy vết thương nào. Điều kì quái là lúc này cô lại cảm nhận rõ rệt rằng, trái tim cô chẳng hề hạnh phúc chút nào vì lời của Diên Bác Tu.

Một đêm không ngủ lặng lẽ.

Trời sáng, đám người không được ngủ ngon cùng nhỏ trại, bắt đầu gặm lương khô.

Còn chưa gặm được một phần tư cái bánh lương khô thì Diên Bác Tu tự dưng đứng dậy, nói với đám hộ vệ đang cái trang thành thương đội: “Có một đội nhân mã không ít người đang chạy về phía chúng ta, mọi người chuẩn bị lập tức vào rừng!”

Sự thật là đám sơn tặc bám như hình với bóng này chẳng những hung hãn mà còn cực kì nhanh nhẹn. Bọn chúng tay cầm đao hồ hét xông tới, trước khi đám người Diên Bác Tu đi vào rừng thì đã bao vây bọn họ lại.

Không Tử Viết nắm chặt tay Hồ Li, nhỏ giọng nói bên tai gã: “Đến giờ này rồi, ngươi mau uống thuốc giải đi.”

Hồ Li ngẩng cái mặt đau khổ không nói lên, ừ ừ nói: “Mười sáu ngày trước, nàng sai người cầm bộ y bào màu xanh lam của ta đi giặt.”

Không Tử Viết chau mày nói: “Ngươi...không phải giấu thuốc giải trong bộ y bào ấy đấy chứ?”

Hồ Li gật đầu, không nói gì nữa.

Không Tử Viết cúi đầu nhìn mũi giày, cũng không muốn nói gì nữa. Tốt bụng mà làm hỏng chuyện có lẽ chính là như thế này đây.

Diên Bác Tu thấy Không Tử Viết và Hồ Li cứ đứng ngây ra đó, hần không kìm được nhủ thầm rồi nói với Không Tử Viết: “Nàng theo sát ta, ta sẽ phá vòng vây.”

Không Tử Viết gật đầu, cô nắm chặt lấy tay Hồ Li.

Diên Bác Tu lại cau chặt mày hơn, trầm giọng nói: “Sức khỏe gã quá yếu, không thể mang theo gã phá vây được. Bằng không chúng ta cũng bị gã liên

lụy.”

Hồ Li ngẩng gương mặt trắng bệnh không một giọt máu lên, kiên quyết nói với Không Tử Viêt: “Hắn nói đúng đấy, nàng hãy đi đi!”

Không Tử Viêt lườm Hồ Li một cái, chửi bới: “Đúng cái con khỉ!”

Sắc mặt Diên Bắc Tu cực kì khó coi, khóe môi Hồ Li lại im lặng nhếch lên.

Thời gian cấp bách, ba người không nói nhiều nữa.

Đám sơn tặc khí thế ồ ạt kéo tới, tàn nhẫn ra tay giết đám hộ vệ của Diên Bắc Tu! Trong nháy mắt máu tươi nhuộm đỏ mặt đất!

Vòng vây càng lúc càng nhỏ, Diên Bắc Tu phần nộ hét một tiếng, tay phải cầm trường đao mở đường, tay trái ôm eo Không Tử Viêt đột phá trùng vây bằng tuyệt thế võ công!

Không Tử Viêt thì cứ nắm chặt lấy tay Hồ Li, Hồ Li một môi ngả nhoài ra đất.

Diên Bắc Tu mặc kệ Hồ Li, hắn chỉ che chở Không Tử Viêt chạy vào trong núi sâu.

Không Tử Viêt đẩy Diên Bắc Tu ra, cô liều mạng chạy tới chỗ Hồ Li đang nằm!

Lúc này trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, đó là... Hồ Li không thể xảy ra chuyện gì được!

Thế nhưng Không Tử Viêt vẫn chậm một bước.

Đám sơn tặc kia đang hăng tiết, cứ trông thấy người còn sống là chém, nào cho Không Tử Viêt một cơ hội cứu người?

Không Tử Viêt thấy có một tên sơn tặc vung đao sắp chém cổ Hồ Li, cô gầm lên một tiếng, trong nháy mắt biến thành một con bạch hổ trắng như tuyết lao vào tên sơn tặc kia!

Khoảng cách ngày càng gần, gần hơn nữa, nhưng... muộn mất rồi.

Thanh đại đao của tên sơn tặc kia đã dán lên cổ Hồ Li, chỉ cần một lực quán tính là Hồ Li sẽ mất mạng!

Đúng lúc này, một viên đá bay tới “tang” một tiếng đánh bay thanh đao trên tay tên sơn tặc!

Không Tử Viêt lao tới như bay, cắn cổ tên sơn tặc rồi nhấc lên quăng hắn ra, làm hắn đâm đầu vào một thân cây, nảo nát như tương!

Đám sơn tặc hoảng sợ, chân run rẩy lùi ra sau.

Nếu hôm nay bọn chúng gặp phải một con bạch hổ bình thường thì cũng không sợ đến mức này. Nhưng...nhưng...nhưng...con bạch hổ này lại do một thiếu nữ biến thành! Cha mẹ ơi, có phải bọn chúng đã gặp phải yêu quái rồi hay không?

Gã đàn ông ném đá đánh văng thanh đao của tên sơn tặc kia bay tới trước mặt Không Tử Viêt, túm lấy cái cổ lông lá của cô, gã đỏ mắt giận dữ quát: “Không Tử Viêt, đồ tiểu nhân không nói gì đã đi này!”

Không Tử Viêt tự biết mình đuối lí, cô vội nhịn đau, dúi đầu vào lòng Bách Lí Phụng mà cọ cọ làm nũng.

Bách Lí Phụng vỗ đầu cô, hậm hực hét lên: “Có phải nàng tưởng ta không biết phát câu phải không? Để mặc cho nàng dẫn vật?! Không Tử Viêt, ta cho nàng hay, nàng chó có ức hiếp người quá đáng! Ta...ta...con mẹ nó ta không có tự trọng, vừa nhìn thấy nàng thì làm sao phát câu được nữa?!” Xem ra Bách Lí Phụng đã bị Không Tử Viêt chọc tức phát điên rồi, gã bắt đầu nói năng thô tục rồi đấy.

Không Tử Viêt thấy vành mắt gã đỏ quạch, lòng cô lập tức bị nổi tự trách đả thua thảm bại. Cô cào cào cánh tay Bách Lí Phụng để thể hiện cô xin lỗi. Bách Lí Phụng lại hừ một tiếng, gã quay đi không thèm nhìn cô nữa. Không Tử Viêt kiên nhẫn thè lưỡi ra liếm ngón tay gã. Đúng lúc này Bách Lí Phụng tự dưng quay người lại, gã há mồm tính quát Không Tử Viêt thêm vài câu.

Trùng hợp thế nào, đầu lưỡi Không Tử Viêt lại liếm đúng chỗ kín của Bách Lí Phụng!

Bách Lí Phụng run run, gương mặt gã thoát cái đỏ bừng lên. Gã mím môi, lúng túng cụp mắt xuống, nói nhỏ: “Nàng muốn ‘xin lỗi’ bằng cách ấy cũng phải đợi lúc không có người chứ. Bây giờ thì không được.”

Không Tử Viêt 囧, cô cũng cúi gục đầu, thấy mình không còn mặt mũi nào gặp người khác rồi.

Lúc này một tiếng đàn vang lên. Tiếng đàn ấy quý mị như muốn chui vào lòng người hút hết linh hồn của mọi người vậy!

Không Tử Viêt cứng đờ người, cô ngửa đầu lên liền nhìn thấy một đội nhân mã đang tới gần rất nhanh.

Trong đội nhân mã kia có một cái nhuyễn kiệu bốn người khiêng. Một người đàn ông tuyệt mỹ mặc áo trắng đang nằm nghiêng trên kiệu. Hắn nhắm hờ

mắt, tay thì gảy một cây đàn đen nhánh. Những âm thanh như có thể cướp mắt hồn phách ấy là từ ngón tay hần mà ra cả.

Khổng Tử Viết biết cây đàn ấy tên là “Tung yêu cầm”, là món quà mà A Hương tỷ đã tặng cho cô. Cô cũng biết người đàn ông tuyệt mỹ đang gảy đàn kia chính là Vệ Đông Li cô tránh còn không kịp!

Đám son tặc hoảng sợ vì sự biến thân của Khổng Tử Viết, sau lại trợn tròn mắt vì Vệ Đông Li tuyệt đại phong hoa, lúc này bọn chúng đều trở nên đờ đẫn và mặt mờ, không biết tiếp theo mình nên làm gì mới phải.

Vệ Đông Li ngược mắt lên xuyên qua đám đông nhìn thẳng vào Khổng Tử Viết, hần ngoắc ngoắc ngón tay nói: “Qua đây.”

Hần nói “qua đây”, sao hần còn không biết ngược mà nói “qua đây” hả?! Khổng Tử Viết lửa giận bốc lên cuộn cuộn, cô ước gì có xông lên xé xác Vệ Đông Li! Nhưng cô ép mình phải bình tĩnh, không cho Vệ Đông Li nhìn thấy cảm xúc lay động của mình.

Bách Lí Phụng tiến lên hai bước chắn trước mặt Khổng Tử Viết, gãi trợn mắt nhìn Vệ Đông Li, hận không thể bầm thây Vệ Đông Li! Vì chỉ có Bách Lí Phụng biết vì sao Khổng Tử Viết không nói gì mà đã bỏ đi!

Vệ Đông Li nheo mắt lại, chống người dậy, hình như không nhìn thấy Bách Lí Phụng vậy, hần chỉ thì thào nói: “Kiếp sau chớ làm kẻ si tình, nhân gian nào chịu được nỗi khổ tương tư.” *

Khổng Tử Viết cào móng lên đất, trong đầu chỉ ong ong giọng nói của Vệ Đông Li. Hần, sao có thể nói ra câu ấy bằng giọng điệu bị tổn thương cơ chứ?! Sao hần dám?! Dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì hả?!!

Vệ Đông Li lại gảy đàn, ánh mắt hần bỗng dưng lạnh lùng rồi sai bảo tên thị vệ trưởng bên cạnh, “Dọn dẹp đồng rách này cho sạch sẽ!”

Tên thị vệ trưởng kia vâng mệnh, làm một động tác “dọn dẹp” với đám thị vệ.

Đám thị vệ rút đao ra soàn soạt chém đầu bọn son tặc!

Tiếng binh khí và tiếng la hét thảm thiết của con người cùng vang vọng trong khắp cánh rừng già.

Khổng Tử Viết ngơ ngàng nhìn tên thị vệ trưởng kia, cô thầm than thở một tiếng, quả nhiên Tiêu Doãn đã bị Vệ Đông Li giết rồi.

Vệ Đông Li ung dung tựa vào đệm, nhìn thẳng Diên Bắc Tu rồi nói: “Bản vương nên tôn xưng ngươi là ‘Hần Vực đại tướng quân’ hay gọi ngươi một tiếng ‘Tù Nô’ đây?”

Diên Bắc Tu thẳng sống lưng, cười khẩy nói: “Vương gia khách sáo quá. Tại hạ Diên Bắc Tu.”

Vệ Đông Li bật cười ha ha, cười không thở nổi, hần nói: “Bản vương phát hiện ra, bản vương đúng là không thích hợp để nuôi thú cưng lắm. Cho dù là sói đột lột cừu hay là người đột lột hổ thì bản vương cũng nuôi nổi sức sinh!” Lúc Vệ Đông Li nói câu này, mắt hần lướt qua Khổng Tử Viết như đang cho cô hay, bản vương bực mình, đang mắng ngươi đấy!

Khổng Tử Viết hận quá! Hần...hần vẫn còn mặt mũi mà mắng chửi cô ư?! Tức sùi bọt mép, giận không thể át, lửa giận bùng bùng cũng không đủ để miêu tả cảm xúc lúc này của Khổng Tử Viết!

Cô trợn trừng mắt, theo bản năng vung móng vuốt lên làm động tác tấn công. Thế nhưng sau đó, cô lại chỉ cào mặt đất, rồi khom mình xuống ra hiệu bảo Hồ Li yếu ớt ngồi lên lưng cô. Hít sâu một hơi, cô phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, đừng có so đo vớ vẩn với tên Vệ Đông Li tiện nhân kia nữa.

Gương mặt trắng bệch của Hồ Li tự dưng đỏ ửng, gãi vắt chân ngang qua ngồi lên lưng Khổng Tử Viết.

Khổng Tử Viết quay đầu nhìn Hồ Li một cái, cô vạch móng lên đất viết ba chữ cuồng thảo...Ngồi lệch đi!

Chú thích: *Bài “Giảm Tự Cán Khê Sa “ của Huống Chu Di.

減字 浣溪沙 — 况周颐

惜起殘紅泪滿衣，它生莫作有情痴，天地无处着相思。花若再开非故树，云能暂驻亦哀丝，不成消遣只成悲。

Bách Lí Phụng cười như điên, mặt Hồ Li lại đỏ như quả cà chua. Hồ Li lườm Bách Lí Phụng một cái: “Đừng có tưởng ngươi cứu ta thì có thể cười cợt ta!”

Bách Lí Phụng cười hi hi nói: “Không phải vì đã cứu ngươi nên mới cười nhạo ngươi đâu, ta cười ngươi là vì ngươi rất buồn cười, chẳng vì trước khi cứu ngươi hay sau khi cứu ngươi cả. Nếu không phải ta thấy Tử Viết muốn cứu ngươi thì ngươi tưởng ta sẽ để ý sống chết của ngươi hả?”

Hồ Li còn muốn cãi nhau tiếp, nhưng tự dưng gãi cười ngược rồi áp người vào lưng Khổng Tử Viết, vừa vuốt ve bộ lông của cô, vừa cọ cọ gáy cô, gãi mờ ám rên một tiếng: “Tử Viết, ôm nàng thoải mái thật đấy.”

Khổng Tử Viết rung cả mình, suýt nữa thì hét văng Hồ Li xuống đất.

Bách Lí Phượng túm lấy cổ tay Hồ Li rồi bẻ một cái! Chỉ nghe thấy rắc một tiếng, tiếng la hét thảm thiết của Hồ Li liên vang khắp núi rừng, chọc thủng màng tai của vô số động vật. Ngay sau đó Bách Lí Phượng xách Hồ Li lên như xách một con gà, rồi ném lên lưng một con ngựa. Động tác ấy của Bách Lí Phượng cứ như nước chảy mây trôi.

Vệ Đông Li nhìn hết thầy, mặt hần vẫn giữ thái độ bình tĩnh gần như hoàn hảo, nhưng dây đàn “Tung yêu cầm” đã bị hần bấm đứt hai cái!

Diên Bắc Tu tiến lên hai bước, xoa đầu Không Tử Viết ra hiệu bảo cô cùng hần vào núi.

Ánh mắt Vệ Đông Li tự dưng lạnh toát, hần vung tay bắn một cây ám khí vào tay Diên Bắc Tu!

Diên Bắc Tu xoay người lại, bắt được cây ám khí kia, hần vừa định bẻ gãy nó thì cơ thể run run như bị sét đánh trúng, ngã ra đất rầm một tiếng.

Diên Bắc Tu thấy cổ họng thít lại, hần vừa mở mồm ra liền phun ra một ngụm máu tươi! Hần cắn hận Vệ Đông Li, liều chút sức lực cuối cùng bắn lại cây ám khí kia về phía Vệ Đông Li!

Vệ Đông Li đỡ được cây ám khí kia, hần nhếch miệng nở một nụ cười gian xảo “hóa ra là như thế”.

Sau khi cây ám khí kia thoát khỏi tay, cơ thể Diên Bắc Tu dần bình thường trở lại. Hần thấy mình vừa đi một vòng từ Quỷ Môn Quan, toàn thân chỗ nào cũng yếu ớt vô lực. Hần nghiêng răng chống người dậy, giận dữ nhìn Vệ Đông Li, rít lên: “Vệ Đông Li, ngươi thật đề tiện, dám tằm độc trên ám khí!”

Vệ Đông Li mân mê cây ám khí kia trong tay, hần mỉm cười đáp: “Diên Bắc Tu, nếu bản vương muốn giết ngươi còn phải dùng độc hay sao? Nhưng bản vương vẫn phải cảm ơn ngươi đã cho bản vương biết ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ quả thực đang ở trên người ngươi. Xem ra cơ thể của người phạm không thể nào chịu đựng được sức mạnh ngưng tụ của hai món thần khí.”

Diên Bắc Tu nhú mày trầm tư.

Không Tử Viết nhìn chòng chọc cái thìa gỗ trong tay Vệ Đông Li, thầm chửi bản thân đúng là một con ngốc!

“Giang Thiên Nhất Sắc Châu” vốn thuộc về cô rồi lại bị Diên Bắc Tu cướp đi mất! “Tinh Hạch Tử” cũng từng thuộc về cô rồi lại rơi vào tay Vệ Đông Li! Sao cô lại có thể ngu ngốc đến thế, không giữ được đàn ông thì thôi, nhưng cả hai món bảo vật cũng không giữ nổi! Cô chỉ muốn đập chết tươi mình cho rảnh!

Nhưng chuyện này cũng không thể trách cô hết được. Ai mà ngờ được cái thìa gỗ mộc kia lại chính là “Tinh Hạch Tử” tiếng tăm lẫy lừng cơ chứ? Chẳng lẽ lúc Nữ Oa nung nung và trời đã dùng cái thìa này để xới cơm lên mà dân? O...cũng có thể lắm nhỉ. Một cây linh chi ngàn năm ở mặt đất cũng có thể là vật bài tiết của vị thần tiên nào đó, thì còn có cái gì không thể đây?

Ôi...chỉ trách cô không biết trân trọng. Ngày trước Vệ Đông Li từng cài lên tóc cô cây “Tinh Hạch Tử” có vẻ một bông hoa bỉ ngạn kia, cô cảm động không còn biết gì luôn, bắt đầu trân trọng tình cảm của Vệ Đông Li. Sau đó “Tinh Hạch Tử” rơi vào trong biển lửa, cô đau đớn tột cùng, hối cũng không kịp. Nếu ông trời cho cô một cơ hội nữa, chắc chắn cô sẽ nắm chặt lấy cái thìa gỗ kia, coi nó là duy nhất của mình!

Sau trận hỏa hoạn kia, đóa hoa bỉ ngạn trên mặt “Tinh Hạch Tử” đã biến mất cũng giống như tình cảm giữa cô và Vệ Đông Li, cho dù ban đầu có biết bao nhiêu tình nồng ý mật, thề non hẹn biển, nhưng chỉ cần không qua được một trận lửa thì cũng đi đời nhà ma hết!

Không Tử Viết ghét bị cuốn vào trong cuộc đấu ngươi lừa ta gạt này, cô chỉ muốn chạy thẳng vào trong rừng sống một cuộc đời cách biệt với bên ngoài! Nhưng cô không thể! Cô không thể lại bỏ rơi Hồ Li và Bách Lí Phượng, càng không thể để tất cả công sức của mình đổ hết xuống sông xuống biển được!

Vệ Đông Li tôn thương cô, phụ lòng cô, si nhục cô, sao cô có thể dễ dàng tha cho hần?

Diên Bắc Tu lừa dối cô, ức hiếp cô, phản bội cô, sao cô có thể cho hần vui vẻ?

Ai cũng đang diễn kịch, vậy thì chúng ta hãy xem xem ai mới là kẻ cười đến cuối cùng!

Không Tử Viết không nghĩ nữa, giấu hết cảm xúc phức tạp sau lớp lông dày cộm.

Diên Bắc Tu khề than thở một tiếng, chỉ biết hối hận thì đã muộn! Nếu hần sớm nghĩ tới Vệ Đông Li dùng “Tinh Hạch Tử” làm ám khí bắn hần thì nhất định hần sẽ không ngu ngốc mà bắn trả “Tinh Hạch Tử” về!

Ôi...trên đời này không có thuốc chữa bệnh hối hận, giờ điều hần phải làm là...lấy được “Tinh Hạch Tử”, sau đó dùng “Tinh Hạch Tử” và “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” để triệu hồi khỏi hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân để giúp hần hoàn thành bá nghiệp kinh động trời đất!

Nếu...chuyện này có Không Tử Viết giúp đỡ thì sẽ như cá gặp nước, làm gì cũng suôn sẻ!

Dù Diên Bắc Tu đang ngầm tính toán, nhưng hần tỏ ra vẫn ung dung thản nhiên như cũ.

Vệ Đông Li nhắc chân bước xuống kiệu, vừa mân mê “Tinh Hạch Tử” trong tay, vừa rảo bước tới chỗ Diên Bắc Tu, nhàn nhã nói: “Diên Bắc Tu, xem ra con đường này, chúng ta phải đi chung rồi.”

Diên Bắc Tu trầm giọng nói: “Vương gia muốn phân chiếc bánh này ư?”

Vệ Đông Li cười nói: “Chiếc bánh ‘Long huyết bảo tàng’ này to quá, nếu ngươi định nuốt một mình thì e là sẽ nghẹn mà chết đấy! Ngươi có biết đám sơn tặc ban này đều là tay chân của Thái tử nuôi dưỡng bên ngoài hay không? Hôm nay dù các ngươi may mắn trốn vào trong núi, thì ngày mai chúng cũng sẽ đào ba tấc đất mà tìm ra các ngươi thôi. Cho dù ngươi có bản lĩnh thông thiên, có thể tránh được tai mắt của Thái tử rồi tìm được ‘Long huyết bảo tàng’, thì cũng không thể nào mang nó về tới Cừ Quốc được.”

Diên Bắc Tu nhìn thẳng vào mắt Vệ Đông Li, hần hỏi thẳng một câu: “Ý ngươi là?”

Vệ Đông Li nhướn mày cười một tiếng, hần đáp: “Ý của bản vương rất đơn giản, chúng ta chia bảo tàng xong thì ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ thuộc về bản vương. Bản vương sẽ bảo vệ cho ngươi an toàn ra khỏi Duệ Quốc về tới Cừ Quốc.”

Diên Bắc Tu biết tuy điều kiện này của Vệ Đông Li hà khắc, nhưng vẫn có thể xem như một cách giữ hòa khí mà vẫn có lợi. Vệ Đông Li và Thái tử tuổi tác tương đương, đều đang nhìn vào hoàng vị Duệ Quốc như hổ rình mồi. Nếu Vệ Đông Li có thể lấy được của cải trong “Long huyết bảo tàng” thì giang sơn Duệ Quốc chắc chắn nằm trong túi hần rồi.

Bị Thái tử phất tay chân truy sát, chỉ bằng cùng Vệ Đông Li kết thành một liên minh tạm thời.

Hần tin rằng Vệ Đông Li tạm thời sẽ không ra tay cướp mất “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” trong tay hần. Nguyên nhân cũng giống như hần tạm thời không thể ra tay cướp “Tinh Hạch Tử” trong tay Vệ Đông Li vậy.

Thứ nhất, là sợ đối phương nổi giận, sẽ hủy mất bảo vật để ngọc nát đá tan! Thứ hai, hai người bọn họ đều là những kẻ thân xác phạm nhân, cơ bản không thể đồng thời chịu đựng nổi sức mạnh hai món thần khí ngưng tụ được. Thứ ba, chỉ có Không Tử Viết mới có thể cầm hai món thần khí cùng một lúc, nhưng thái độ của cô giờ vẫn chưa rõ ràng.

Cân nhắc thiệt hơn xong, Diên Bắc Tu và Vệ Đông Li cùng nhìn nhau cười, coi như đã kết thành một liên minh tạm thời.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ta không phải kẻ hiền lành, chớ chọc ta

Lúc cùng đi vào trong rừng, Vệ Đông Li thúc ngựa mà đi. Bộ áo trắng, giày trắng, ngựa trắng, bánh ngọt ngon miệng, rồi lại còn mùi hương rượu làm người ta thêm nhỏ dãi, nhìn thế nào cũng không thấy hần đang đi tìm “Long huyết bảo tàng”, mà còn giống một tên công tử nhân rồi ra ngoài đập thanh hơn.

Hần thúc ngựa chạy cạnh Không Tử Viết, chốc chốc lại rắc vụn bánh ngọt sang chỗ cô.

Không Tử Viết chẳng ngờ được Vệ Đông Li cũng có một ngày “ấu trĩ” đến thế! Cô không thèm để ý đến hần mà cứ rảo bước đi về phía trước.

Vệ Đông Li neho mắt lại nhìn chòng chọc sống lưng Không Tử Viết, ánh mắt như có vẻ như muốn đâm xuyên qua lớp da hổ đến thẳng trái tim cô vậy!

Bách Lí Phượng vốn định mang Không Tử Viết rời khỏi chốn thị phi này, nhưng gã thấy thái độ của cô rất kiên quyết, thế nào cũng muốn đi tìm bảo vật cùng đám người kia. Nên gã cũng ở lại, chuẩn bị đoạt bảo vật thay Không Tử Viết bất cứ lúc nào!

Lúc này gã thấy Vệ Đông Li cứ nhìn Không Tử Viết không chớp mắt, gã đã bực mình rồi. Gã hừ một tiếng, phi thân xuống ngựa, chạy đến cạnh Không Tử Viết, kéo tấm áo choàng của mình ra rồi nhẹ nhàng khoác lên người Không Tử Viết.

Không Tử Viết đầu đầy hắc tuyến nhìn Bách Lí Phượng, cô không hiểu ý của hành động này là gì.

Bách Lí Phượng hát cảm, hùng hồn nói: “Bộ lông của nàng đẹp như thế, ta không cho đứa tiểu nhân để hèn nào nhìn cả!”

Không Tử Viết nhếch mép cười, giờ móng lên khê cào cào lưng Bách Lí Phượng.

Bách Lí Phượng lập tức ôm cái đầu lông lá của cô, thần thiết vò vò.

Hồ Li bò sấp trên lưng ngựa, hứ hứ yếu ớt: “Bách Lí Phượng, ngươi cút sang một bên cho tiểu gia! Đừng có lợi dụng Tử Viết nhà ta! Không thì đợi tiểu gia đây khỏe lại, coi tiểu gia lột da ngươi đấy!”

Bách Lí Phượng vênh vao cười nói: “Đội ngươi còn sống đi ra khỏi chỗ này thì hãy tới thách đấu với cái ngón cái của ta nhé!”

Hồ Li hận nghiền răng, nhưng lại không làm gì được Bách Lí Phụng.

Tối đến dựng lều nghỉ ngơi, bọn họ chọn một chỗ khá bằng phẳng sạch sẽ rồi phân thành hai đội đi nấu cơm.

Người mà Vệ Đông Li dẫn theo thành một đội, bọn họ lạnh lẽo nhóm lửa, dựng lều, bắc nồi nấu canh, nướng thịt nai.

Hồ Li, Bách Lí Phụng, Không Tử Viết và hai tên hộ vệ còn lại của Diên Bắc Tu thành một đội. Bách Lí Phụng và hai tên hộ vệ kia phụ trách nhóm lửa, Diên Bắc Tu và Không Tử Viết có trách nhiệm đi săn thú, Hồ Li có trách nhiệm ngồi im một chỗ tự chăm sóc lấy mình là được.

Lúc Không Tử Viết và Diên Bắc Tu đi tới một chỗ khá xa, Diên Bắc Tu tự dừng dừng bước, đứng dưới gốc cây rồi nói với Không Tử Viết: “Tử Viết, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Không Tử Viết ngẩng đầu lên, đôi mắt đen vàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

Diên Bắc Tu như đang cân nhắc từ, hắn trầm tư chốc lát rồi mới nói: “Tử Viết, ta muốn nàng giúp ta.” Hắn thấy Không Tử Viết không có bất cứ phản ứng tiêu cực nào, bèn nói tiếp, “Tử Viết, ta muốn có được ‘Tinh Hạch Tử’, ta mong nàng có thể giúp ta. Ta không biết ngoài nàng ra thì ta còn có thể tin ai được nữa. Ta cũng không biết ngoài nàng thì ai có thể cùng ta hoàn thành bá nghiệp nhất đại này!”

Hồng Đế tham tiền, tăng thuế má; Duệ Đế giả nhân giả nghĩa, là kẻ tiểu nhân; Cừ Đế thích chiến tranh, bách tính lầm than. Nếu chúng ta có thể nhất thống ba nước lại sẽ có thể sáng lập ra một thịnh thế hòa bình để tạo phúc cho muôn dân thiên hạ!

Tử Viết, nàng có nguyện giúp ta? Giúp muôn dân thiên hạ hay không?”

Không Tử Viết rũ mắt xuống như đang nghiêm túc suy nghĩ về lời của Diên Bắc Tu.

Mãi sau cô gạt đầu.

Diên Bắc Tu mừng quá, kích động ôm lấy đầu cô.

Không Tử Viết cào bùn đất, nghĩ bụng: Kích động như thế không tốt đâu.

Lúc trở về doanh địa, Diên Bắc Tu bảo Không Tử Viết về trước, còn hắn thì cầm thịt thú ra bờ sông rửa sạch.

Không Tử Viết tới bên đồng lửa, nằm bò ra cạnh Bách Lí Phụng, cào cào cái trạc cây lẫn lông lông, làm như không thấy ai cả.

Chẳng bao lâu sau, từ xa truyền tới tiếng bước chân, là Diên Bắc Tu xách thịt thú đã rửa sạch quay về. Hắn đưa thịt cho hai tên hộ vệ đi nướng, sau đó ngồi bên Không Tử Viết, lấy một bó hoa đại đủ màu từ trong ngực ra, thành thạo bện thành một vòng hoa đội lên đầu Không Tử Viết.

Cho dù Không Tử Viết là con gái hay là bạch hổ, cho dù là kiếp trước hay kiếp này thì đây cũng là lần đầu tiên cô được tặng hoa, Không Tử Viết hơi bối rối, cô vừa nhìn Diên Bắc Tu, vừa mắt tự nhiên cào cào móng không biết phải phản ứng như thế nào.

Diên Bắc Tu cũng hơi ngượng ngùng, tặng vòng hoa cho Không Tử Viết xong hắn cứ nhìn đồng lửa chăm chăm.

Không Tử Viết thấy mình nên nói một tiếng cảm ơn, thế là cô thò móng gãi nhẹ vào chân Diên Bắc Tu, sau đó gạt gạt đầu tỏ ý cảm ơn.

Diên Bắc Tu nhìn Không Tử Viết, trong mắt là ba phần xấu hổ và bảy phần cung chiêu, hắn nhẹ giọng khen: “Rất đẹp.”

Không Tử Viết tự dung thấy tim mình thất lại! Những hình ảnh rời rạc lại lướt qua! Là ai? Rốt cuộc là ai?! Ngoài Diên Bắc Tu ra thì ai đã từng khen cô “rất đẹp”?

Không Tử Viết thấy đầu đau như búa bổ, cô nghiêng mình đặt cằm lên đùi Diên Bắc Tu.

Diên Bắc Tu vui vẻ, tưởng Không Tử Viết đang làm nũng với hắn, thế là hắn dịu dàng vuốt lông cô, động tác cực kì thân mật.

Một màn này trong mắt người khác chẳng khác gì một bức họa một người một hổ đang dựa vào nhau, chàng dựa ta ta dựa chàng!

Gần như cùng một lúc, tiếng Hồ Li ho sù sù, tiếng Bách Lí Phụng đập vỡ vò rượu cùng với tiếng Vệ Đông Li nắm đuôi Không Tử Viết kéo đi soàn soạt đồng thời vang lên!

Đội Không Tử Viết sức tỉnh lại thì cô đã bị Vệ Đông Li kéo đi hoa mắt chóng mặt, da bụng phát đau rồi! Đương nhiên, cái đuôi hổ của cô vẫn là đau nhất!

Không Tử Viết muốn phản kháng, nhưng đuôi đang trong tay người ta, cô chỉ đành bị động bị Vệ Đông Li kéo vào lều vải.

Hồ Li mặt mày xám ngoét chỉ cái lều của Vệ Đông Li, gã tức thở hồng hộc.

Diên Bắc Tu lạnh lùng nhìn, hắn đứng dậy nhưng không lại gần lều vải của Vệ Đông Li. Lúc này hắn giận sôi gan, nhưng lại phải nhẫn nhịn, chỉ vì hắn đã nhờ Không Tử Viết bảo cô lấy “Tinh Hạch Tử” cho hắn. Có lẽ bây giờ chính là một cơ hội rất tốt. Và lại dù Vệ Đông Li kéo Không Tử Viết vào trong

lều, nhưng... lúc này Khổng Tử Viết chỉ là một con bạch hổ mà không phải người, chắc hẳn Vệ Đông Li cũng không làm chuyện kia với cô!

Bách Lí Phụng lại vỗ vai Hồ Li, điểm huyết gãi rồi cười quái dị, thấp giọng nói: “Chớ có lo.” Theo Bách Lí Phụng nghĩ thì chắc chắn Khổng Tử Viết sẽ mượn cơ hội này mà cắn đứt cổ Vệ Đông Li để trút giận! Nên Bách Lí Phụng rất lạc quan.

Trong lều bạt của Vệ Đông Li có thấp một ngọn đèn lưu ly, phản chiếu bóng của một người một hổ trên vải bạt rất rõ ràng.

Khổng Tử Viết và Vệ Đông Li giống như hai con dã thú đang phần nộ, đánh qua đánh lại, nhảy tới nhảy lui trong lều bạt, nhưng từ đầu chí cuối không hề phát ra âm thanh nào. Hiển nhiên là một người một hổ đang độ sức.

Đám người Bách Lí Phụng giống như đang xem kịch chiếu bóng, mà còn là loại kịch chiếu bóng câm nữa, đặc sắc liên miên, cao trào không ngớt nhưng chẳng có tiếng động nào cả! Không khỏi hơi thất vọng.

Hồ Li nghiêng răng, thầm trợ uy cho Khổng Tử Viết, gãi ước gì cô có thể một tát đập vỡ mặt Vệ Đông Li! Gã thấy Khổng Tử Viết nhảy vọt lên, há mồm lao vào Vệ Đông Li, trái tim gã cũng nảy lên đến tận cổ. Nhưng ai ngờ đòn này của Khổng Tử Viết lại dè võ cây đèn lưu ly, thế là trong lều bạt tối om.

Tiếp sau đó trong lều tuyền ra hai tiếng hổ gầm run rẩy, sau đó... mọi thứ yên tĩnh trở lại.

Từng phút từng giây trôi qua, Hồ Li đã sốt ruột đỏ cả mắt, nhưng gã đã bị Bách Lí Phụng điểm huyết nên không thể động đậy được.

Diên Bắc Tu nhủ mảy, bước lên hai bước, nói với Vệ Đông Li trong lều bạt: “Vương gia, xin hãy thả Tử Viết ra.”

Hồi lâu vẫn không có tiếng đáp trả nào.

Bách Lí Phụng không đợi được nữa, bèn dứt khoát xông vào!

Lần này vào núi, đám thị vệ Vệ Đông Li mang theo không nhiều, nhưng ai cũng là cao thủ võ lâm, mà trên tay mỗi người đều cầm “Diệt ảnh tiễn”. Đám thị vệ thấy đám người Diên Bắc Tu ra hiệu tay xung quanh có người.

Diên Bắc Tu còn chưa hạ tay xuống thì một trận mưa tên đã phóng tới!

Bách Lí Phụng thầm kêu chết toi, bọn họ nội chiến thì cũng đừng có lôi người ta vào chứ! Bách Lí Phụng vội nhảy tới chỗ Hồ Li, nhét Hồ Li tới sau một thân có khá an toàn rồi lại nhảy ra phản chiến.

Khi Khổng Tử Viết mềm nhũn chân bước ra từ lều của Vệ Đông Li thì cuộc chiến bên ngoài đã gần đi tới hồi kết.

Khổng Tử Viết ngửa đầu nhìn ánh trăng âm đạm, rồi gầm một tiếng thê lương! Thực ra cô chỉ đang chửi rửa một câu... Vệ Đông Li, ngươi là đồ biến thái!

Mẹ nó chứ! Lão nương sẽ tố cáo hần, nhất định phải tố cáo hần! Hần đã phạm pháp, không tôn trọng loài khác, là làm nhục động vật, là coi thường sự tôn nghiêm của chúa sơn lâm! Hu hu... hu hu hu... cô phải cắn chết hần! Sao hần dám chẳng nói chẳng rằng gì rồi “như thế” với cô chứ!

Khổng Tử Viết bị phẫn, căm tức, lòng tự tôn đã bị tổn thương.

Cô vừa gào trút hận xong thì đằng xa lại truyền tới một tiếng hổ gầm khác. Khổng Tử Viết mắt sáng rỡ, vội ngửa cổ gầm hai tiếng nữa.

Chẳng bao lâu sau, một con hổ Ban Lan có bộ lông rất đẹp chạy như bay từ xa tới!

Khổng Tử Viết gặp lại Tiểu Ban Điểm, lòng cô mừng rỡ vô cùng.

Hai con hổ quần nhau cọ cào nhau để bày tỏ niềm hân hoan trong lòng.

Vệ Đông Li thay quần áo xong liền đi ra lều, đúng lúc trông thấy Tiểu Ban Điểm đang liếm gò má Khổng Tử Viết, hần lập tức tỏ vẻ không vui, âm u nói: “Bộ lông của con hổ Ban Lan này cũng được.”

Khổng Tử Viết cứng đờ sống lưng, cô nghiêng răng chửi một câu, “Đồ biến thái!”

Tiểu Ban Điểm cảm nhận được thái độ thù địch của Vệ Đông Li, nó lập tức bày ra tư thế tấn công chuẩn bị cho Vệ Đông Li một đòn chí mạng!

Khổng Tử Viết ngăn Tiểu Ban Điểm lại, cô bảo nó: “Đừng chọc hần.”

Tiểu Ban Điểm gầm gừ hai tiếng với Vệ Đông Li rồi mới thu móng lại, vừa dụi đầu vào cổ Khổng Tử Viết ư ử thể hiện nỗi nhớ mong, vừa thị uy trừng mắt nhìn Vệ Đông Li để cảnh cáo hần tránh xa Khổng Tử Viết ra!

Vệ Đông Li lạnh lùng nhìn, quanh người hần nổi lên một luồng sát khí.

Khổng Tử Viết thấy không ổn, vội dẫn Tiểu Ban Điểm đi tìm Hồ Li và Bách Lí Phụng.

Không Tử Viết vừa bước được hai bước thì trông thấy Bách Lí Phụng một xách Hồ Li mềm nhũn, tay kia kéo tên đánh lên còn sống cuối cùng đi từ sau thân cây ra.

Gã ném tên đánh lên kia xuống đất, rồi dang tay lao vào Không Tử Viết, ôm lấy cái đầu hổ của cô, làm tức chết người khác không phải đền mạng mà nói: “Tử Viết à, mau nói cho ta biết Vệ Đông Li không cần năng đây chứ?”

Không Tử Viết cảm thấy Bách Lí Phụng đúng là một con người dũng cảm! Chẳng những gã dám đi phóng hỏa phủ của Vệ Đông Li, còn dám chạy tới đập cho Vệ Đông Li một trận, đã vậy còn dám thường xuyên châm chọc Vệ Đông Li nữa! Quả là một kẻ tài cao lớn mật!

Tiểu Ban Điểm thấy Không Tử Viết bị cướp đi, nó lập tức nhe nanh ra thị uy với Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng đã từng thấy Tiểu Ban Điểm ở trong “Tây Sở Các”, biết nó là tọa kỵ của Không Tử Viết, nên gã chẳng thèm đếm xỉa đến nó.

Tiểu Ban Điểm bị lừa đi câu tiết, nó vừa định cắn cánh tay Bách Lí Phụng thì trông thấy Hồ Li đang lúc yếu ớt!

Kẻ thù gặp nhau liền đỏ mắt!

Tiểu Ban Điểm nhảy tới trước mặt Hồ Li, nó há mồm định ngoạm ngực gã!

Hồ Li sợ vất chân lên cỏ mà chạy, tốc độ ấy nhanh khó tưởng tượng nổi.

Tiểu Ban Điểm đuổi theo sau gã như đang chơi trò vồn mồi, thi thoảng lại cào cào móng Hồ Li làm gã sợ đến nổi la hét thất thanh kêu gào cứu mạng.

Không Tử Viết biết Tiểu Ban Điểm không làm Hồ Li bị thương thật, nên cứ ngồi nhìn cùng mọi người mà thôi.

Tên đánh lên nằm trên đất thấy không có ai chú ý đến mình, thế là lén bò dậy chuẩn bị chuồn đi!

Vệ Đông Li thuận tay phóng hai ám khí hình như lá liễu cắt đứt hai cái gân chân của tên đó.

Đúng lúc ấy Hồ Li bị Tiểu Ban Điểm đuổi chạy tới trước mặt tên đánh lên đó, gã dẫm một chân lên lưng tên đó, sau đó tiếp tục co giò chạy như điên.

Tiểu Ban Điểm chạy sát theo sau, nó lại chạy qua lưng tên đánh lên kia rồi đuổi theo Hồ Li áo quần xộc xệch.

Tên đánh lên kia học máu mồm, ngửa đầu thờ dõc nói: “Ta...ta nhận...”

Không Tử Viết vừa nghe thấy tên đánh lên muốn nhận tội thì tò mò sát lại gần.

Tên đánh lên thấy một con bạch hổ to béo đang đi về phía mình thì chỉ thấy tim ngừng đập tức thì, chết ngay tại trận!

Không Tử Viết vỗ vỗ đầu tên đánh lên, nghĩ bụng: Hồ Li và Tiểu Ban Điểm khỏe thật, hai đứa giết chết tươi con nhà người ta rồi. Ôi...

Hồ Li thấy Không Tử Viết mặc kệ gã thì đâm tức, gã chạy với tốc độ nước rút một trăm mét nhào vào người Không Tử Viết, thờ dõc nói: “Tử...Tử Viết...con súc sinh này...muốn...muốn ăn thịt ta, nằng cũng mặc kệ sao?”

Không Tử Viết quay đầu qua, cười hi hi đánh giá cơ thể của Hồ Li.

Hồ Li nhìn theo ánh mắt của cô liền trông thấy bộ quần áo trên người đã thành một tấm giẻ rách cùng với một cái móng tron bóng!

Trong mắt Hồ Li chột thiêu đốt một ngọn lửa căm hận! Gã nghiêng răng nghiêng lợi lao vào Tiểu Ban Điểm, vung cánh tay lên thụi lấy thụi để!

Không Tử Viết nhìn mà trợn mắt há mồm, không biết có phải Hồ Li bị trúng gió rồi hay không?

Tiểu Ban Điểm đã định cắn Hồ Li vài lần rồi, nhưng ngại vì đã từng hứa không làm bạn bè của cô bị thương, nên nó chỉ đành bị động chịu trận.

Tiểu Ban Điểm thấy Hồ Li càng đánh càng hăng, nó vội hét Hồ Li ra, co giò chạy tới chỗ Không Tử Viết rồi ầm ức ư ừ một tiếng.

Không Tử Viết dờ khóc dờ cười, cô thấy Tiểu Ban Điểm và Hồ Li đúng là một đôi dờ hơi.

Hồ Li thờ hồng học đuổi tới, đứng cạnh một bên Không Tử Viết, vung vung nắm đấm với Tiểu Ban Điểm, có vẻ hình như gã còn chưa đánh đủ.

Không Tử Viết lắc đầu cười gượng, viết lên đất: Được rồi, đừng cãi nhau nữa.

Hồ Li không cam lòng hừ một tiếng, gã nói: “Gi mà không cãi nữa? Cái áo này của ta cũng bị nó xé nát rồi!”

Bách Lí Phụng chế nhạo: “Không phải chỉ là một cái áo rách thôi sao? Đáng để người như thế à?”

Hồ Li liếc nhìn Bách Lí Phụng một cái, nói: “Cái áo này là do Tử Viết tự tay giặt cho ta đấy!” gã xoay người đi vào lều, thay một bộ y bào khác xong mới đi ra. Nói thật, sao gã cảm thấy mình bị Tiểu Ban Điểm đuổi theo chạy toát cả mồ hôi xong thì không thấy ồm ồm nữa nhỉ?

Diên Bắc Tu đi tới, thái độ thân mật hỏi: “Tử Viết, con hồ Ban Lan này là bạn của nàng sao?”

Không Tử Viết gật đầu, viết lên đất: Có rượu ngon thịt ngon thì chiêu đãi!

Nghĩ lại rồi lại xóa chữ “rượu ngon” đi, cô sợ mấy người này sẽ chuốc say Tiểu Ban Điểm mất. Dù cô rất muốn coi Tiểu Ban Điểm lúc say sẽ như thế nào, nhưng lại nghĩ tới sáng hôm sau tỉnh dậy lại phát hiện ra ai đó mất một cánh tay, ai đó mất cái chân thì cũng hơi sợ.

Đám người lại nhóm lửa nướng thịt.

Tiểu Ban Điểm chiếm lấy chỗ cạnh Không Tử Viết, nó vừa coi thường nhìn đám người xung quanh bằng đôi mắt gần như xanh sẫm, vừa thân mật cọ cọ cổ Không Tử Viết, ư ừ kể lể những gì nó đã trải qua khi đi tìm cô.

Bách Lí Phụng nhắc vò rượu lên nóc hai ngum rồi nói: “Rượu này chẳng ra vị gì cả!” Nhất là lúc gã bắt đầu ghen tuông với con hồ kia, tâm trạng gã lại càng chẳng ra sao cả!

Vệ Đông Li ngồi đối diện Không Tử Viết, vừa cắt thịt bằng con dao găm trong tay, vừa đều đều phụ thêm một câu, “Nếu ngâm một cái hồ tiên* trong rượu thì sẽ có vị đây.”

Hồ Li u ám liếc nhìn Tiểu Ban Điểm một cái, phụ họa: “Đúng thế.”

Chú thích: Hồ tiên: bộ phận sinh dục của hồ

Không Tử Viết thấy cô nên biến thành người, sau đó thay mặt cho dã thú để dạy dỗ cho mấy người này vài câu mới được!

Thế là, cô đứng dậy đi kiếm một bộ quần áo thích hợp với mình.

Nhưng kiếm mãi cũng chẳng có gì.

Chẳng biết làm thế nào, Không Tử Viết đành chui vào lều vải của Vệ Đông Li, lục tung hành lí của hắn lên.

Tiểu Ban Điểm thì đứng canh ngoài lều, tận chức tận trách gác cho Không Tử Viết.

Bên đồng lửa, Không Tử Viết vừa đi không lâu thì “có khách tới thăm”.

Bách Lí Phụng thờ ơ cầm một thanh củi lên, biến nó thành ám khí phóng vào đám khách thứ hai đêm nay, “Sợ bóng sợ gió, là đám chuột nhắt nào thế?”

Một tiếng hừ vang lên, khoảng hai mươi người đi ra từ sau bụi cây. Người đứng đầu là một cô gái trẻ trung mặc y phục dạ hành! Cô gái đó chẳng phải ai khác mà chính là...Hồ Nguyệt công chúa Kha Lục Dao!

Kha Lục Dao tỏ ra ảm ức, ả ồng ẹo nhìn Diên Bắc Tu, giọng ngọt như mía lùi: “Bác Tu...” thái độ khác một trời một vực so với trước đây.

Diên Bắc Tu đứng dậy đi đến chỗ Kha Lục Dao, thấp giọng hỏi: “Công chúa, sao...cô lại tới?”

Kha Lục Dao nhò nhẹ đáp: “Ta tìm chàng ở trong rừng mấy hôm nay rồi! Chàng nhìn đi, tay ta cũng bị cành cây cọ mà sần sùi rồi này.” Chìa một đôi tay mềm mại ra bảo Diên Bắc Tu nhìn.

Diên Bắc Tu cụp mắt xuống, lùi sau một bước, lạnh lùng xa cách nói: “Mặt tướng không dám.”

Kha Lục Dao mím môi, ánh mắt hờn tủi, ả ngưng ngừng rút tay về. Đảo mắt một cái nhìn đám người Vệ Đông Li, ả tươi cười không mời mà tự ngồi xuống bên đồng lửa, cố ý nói: “Không ngờ ở đây nào nhiệt thật đấy. Chẳng những có Vô Song Vương gia của Duệ Quốc, còn có cả Lục Vương gia của Hồng Quốc.” Đôi mắt hạnh lướt qua Hồ Li đầu tóc rối tung, nhưng ả coi như không nhìn thấy.

Vệ Đông Li mỉm cười nói: “Ồ đây nào nhiệt chứng tỏ Duệ Quốc nhiệt tình hiếu khách mà thôi.” Một câu này đã nói thẳng cho Kha Lục Dao hay, đây là địa bàn của Duệ Quốc, các người chỉ là khách! Kha Lục Dao lúng túng cười cười, quay qua nói với Diên Bắc Tu: “Làm phiền Bắc Tu sắp xếp cho thị vệ của ta.”

Diên Bắc Tu vâng lệnh, chỉ huy đám thị vệ của Kha Lục Dao dựng lều nhóm lửa, sẵn bắt nấu nướng.

Trong lều vải, Không Tử Viết mở hành lí của Vệ Đông Li ra, đột nhiên phát hiện ra một bộ trang phục nữ, mà khiến cô ngạc nhiên nhất là, bộ trang phục ấy vừa đúng kích cỡ của cô!

Không Tử Viết hơi lạ, nhưng không muốn phân tích kĩ làm gì. Cô lắc lắc đầu, thay bộ trang phục màu đỏ tươi ấy vào, đi một đôi giày thêu uyên ương rồi mới xóa tung mái tóc xoăn trắng bạc, đi ra khỏi lều, ngồi lệch trên lưng Tiểu Ban Điểm như một con yêu tinh trong rừng tới bên đồng lửa vậy.

Mọi người nào đã từng trông thấy sắc đẹp hút hồn thế này bao giờ? Nhất thời ai cũng nhìn ngơ ngẩn.

Không Tử Viết mỉm cười, giơ tay pha trò quát to một tiếng: “Thu hồn!”

Khổng Tử Viết thấy không ít người bưng bình, vẻ mặt hốt hoảng, thế là cô cười ngả nghiêng, tay đâm thùm thụp trên lưng Tiểu Ban Điểm. Coi bộ có không ít người tưởng cô là yêu tinh có thể hút hồn phách con người thật.

Kha Lục Dao quan sát cô gái điểm lệ cười trên lưng hổ mãi mới nhận ra, kẻ đó chính là Khổng Tử Viết tiếng tăm lẫy lừng!

Sao lại phải thêm cụm từ “tiếng tăm lẫy lừng” phía sau tên của Khổng Tử Viết nhỉ? Đó là vì, Khổng Tử Viết chẳng những là người trong lòng của Đại Vương gia Bách Lí Lam của Hồng Quốc, mà còn là con dâu của y. Cô là Phan Vân công chúa được Duệ Đế đích thân tấn phong, còn là người Vô Song Vương gia quân quyết mãi không rõ ràng! Cô chẳng những là bà chủ của “Sòng bạc Kim Xán Xán”, mà còn là ý trung nhân của Lục Vương gia Hồng Quốc.

Một ả đàn bà ai cũng có thể làm chồng thế này mà cũng dám cười hồ xuất hiện ở đây! Đối với Kha Lục Dao yêu thích thuần thú mà nói thì chẳng khác nào một sự sỉ nhục!

Kha Lục Dao thấy Khổng Tử Viết gặp ả mà không tiến lên hành lễ, thế là ả tỏ vẻ không nhận ra Khổng Tử Viết, quái gở nói: “Chốn rừng núi heo hút này sao lại có đàn bà chốn làng chơi thế này?”

Kha Lục Dao vốn định sỉ nhục Khổng Tử Viết, ai ngờ lại chọc giận Tiểu Ban Điểm. Nó gầm lên với Kha Lục Dao làm ả cả nhức màng tai, hai chân mềm nhũn, theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng ngại thể diện của một công chúa nên ả ép mình phải ngồi đó không được động đậy.

Khổng Tử Viết vỗ cổ Tiểu Ban Điểm, cô bảo: “Ngươi gầm cái gì mà gầm?! Người ta cũng có sỉ nhục người đâu! Cái gì? Ngươi bảo mồm ả thối quá, nước dãi bắn hết lên người làm người thấy bị sỉ nhục ư? Ô, hóa ra là thế, thế thì ngươi cứ gầm thỏa thích đi, ta mặc kệ đấy.”

Kha Lục Dao mặt mày tái mét, ngón tay run run, hai chân cứng đờ!

Khổng Tử Viết coi thường Kha Lục Dao, cô nhảy xuống đất, ngồi xuống cái đệm bên cạnh Bách Lí Phụng.

Bách Lí Phụng cười không thấy mất mũi đâu, gã đưa thịt thỏ đã nướng chín cho Khổng Tử Viết.

Tiểu Ban Điểm thì ngồi sát bên Khổng Tử Viết, điều bộ thân thiết bảo vệ cạnh cô.

Kha Lục Dao đảo mắt, làm bộ mới nhận ra Khổng Tử Viết, ỡm ẹo nói: “Ồ, đây không phải là Khổng cô nương sao? Sao ngươi chưa thành thân với Tiểu Bảo mà chạy tới chốn rừng núi này làm gì?”

Khổng Tử Viết ngẩng đầu lên nhìn Kha Lục Dao, mặt mũi chân thành nói: “Tiểu Bảo nói nó thích ngươi, đang chuẩn bị đề thân với Cừ Đế đấy. Sau này hai người chúng ta chính là tỷ muội rồi, phải cùng đồng tâm hiệp sức hầu hạ tiểu phụ quân nhé!”

Kha Lục Dao đại ra, không dám tin mà hỏi: “Ngươi...ngươi đang đùa phải không?”

Khổng Tử Viết nghiêm giọng dạy dỗ: “Kha Lục Dao, sau này ngươi phải gọi ta là tỷ tỷ, đừng có ngươi ngươi để người ta cười cho, tưởng ta không biết cách dạy quy tắc cho ngươi đấy!”

Kha Lục Dao chớp mắt, hoang mang nhìn xung quanh một vòng, hình như đã bị lừa thật.

Khổng Tử Viết vẫy tay, nói: “Coi ngươi kia? Chẳng lẽ lấy Tiểu Bảo làm người đau khổ thế sao? Thế cũng được, giờ ta thay mặt Tiểu Bảo bỏ ngươi!”

Kha Lục Dao xiết chặt tay, nhịn nước mắt, cứng giọng nói: “Ngươi...ngươi...ngươi dựa vào cái gì mà bỏ ta hả?!” Bị chồng bỏ đúng là vô cùng nhục nhã với nữ tử!

Khổng Tử Viết nhưn mày, rồi bật cười ha hả: “Ừ, ta không có tư cách bỏ ngươi. Không bỏ nữa, không bỏ nữa, ha ha...ha ha ha”

Trong tiếng cười ầm lên của mọi người, cuối cùng Kha Lục Dao cũng hiểu ra ả đã bị bỡn cợt! Nổi bi phẫn, không cam lòng, giận dữ, âm ức cùng dâng lên. Kha Lục Dao mắt mịt mờ nhìn Diên Bắc Tu một cái, hi vọng hắn có thể ra mặt cho ả để dạy dỗ Khổng Tử Viết kia! Thế nhưng Diên Bắc Tu lại coi như không nhìn thấy.

Kha Lục Dao thấy lòng đắng chát, ả biết trước đây là ả không đúng, cô không nên gọi hắn là “tên xấu xí”, không nên châm chọc chế giễu hắn như thế. Nhưng ai mà ngờ được rằng lúc ấy hắn dịch dung chứ? Nay trái tim ả đã trao trọn cho hắn, nhưng hắn lại thờ ơ không quan tâm, ả phải làm sao đây?

Kha Lục Dao thấy Diên Bắc Tu đưa một con gà rừng nướng cho Khổng Tử Viết, thế mà Khổng Tử Viết lại xé nửa con gà ra, nhét vào mồm Tiểu Ban Điểm! ả cảm hận bưng bưng, tròn mắt lườm Khổng Tử Viết, chế giễu: “Khổng cô nương và con súc sinh này tình cảm sâu đậm thật. Chẳng những ăn chung, mà còn ngủ chung ấy chứ nhỉ?”

Khổng Tử Viết nhưn mày nói: “Súc sinh thì đã làm sao? Súc sinh còn đáng tin cậy hơn con người nhiều! Nếu có một ngày, thế giới này bị súc sinh thống trị thì loài người các ngươi sẽ biến thành sinh vật rẻ mạt, bị giết ăn thịt như chơi!

Nhưng mà ngươi cứ yên tâm đi, sinh vật xinh đẹp như ngươi đây chắc chắn sẽ được cho vào cũi, biến thành thú cưng. Hoặc sẽ bị lột da làm thành áo da người cho súc sinh đấy.”

Kha Lục Dao tức giận quát: “Ngươi!”

Khổng Tử Viết cười hi hi nói: “Chú ý hình tượng, đừng có để mặt tái xanh, mũi bị vẹo nhé. Nửa đêm rồi, ngươi mà biến thành như thế thì sợ lắm.”

Kha Lục Dao tức quá, hét lên the thé: “Bay đâu, bắt ả...”

Bách Lí Phượng nói thẳng: “Ngươi muốn làm gì Tử Viết hả? Có tin ta một đao lấy mạng ngươi không?”

Kha Lục Dao biết sự lợi hại của Bách Lí Phượng, ả đành phải quay qua nhìn Diên Bắc Tu.

Diên Bắc Tu làm như không trông thấy ả vậy, hẩn tiếp tục nướng thịt.

Lúc này, Hồ Li nói với Bách Lí Phượng: “Bách Lí Phượng ả, ưu điểm lớn nhất của ngươi chính là đã nói là làm đấy.”

Bách Lí Phượng cười tít mắt, gãi đáp: “Ừ. Ta đã nói phải xông pha giang hồ cùng Tử Viết thì nhất định sẽ làm được!”

Hồ Li lườm Bách Lí Phượng một cái, rồi cười hi hi nói: “Ta khuyên ngươi nên bỏ suy nghĩ ấy đi, không thì ngươi sẽ là tên đầu sỏ hại vợ ta phải xa ‘con’ đấy. Dù là chân trời góc bể ta cũng sẽ đuổi theo tới cùng!” Hồ Li cố tình nhấn mạnh chữ ‘con’ cho người ta liên tưởng vô hạn. Nếu không phải hai người đã có quan hệ da thịt thì làm sao có “con” cho được?

Khổng Tử Viết thấy đám đàn ông liên nhau quan sát mình bằng ánh mắt sắc bén, cô ngửa cổ quát: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy người đẹp bao giờ ả?!”

Kha Lục Dao phì cười, khinh thường nói: “Đúng là không biết ngượng! Còn tự khen mình là người đẹp cơ đấy!”

Khổng Tử Viết lắc đầu bùi ngùi nói: “Khuyết điểm lớn nhất của ta chính là quá thật thà, dám nói sự thật. Dù ta rất muốn sửa cái ‘khuyết điểm’ này giống ngươi, giả vờ đáng yêu, ngây thơ. Nhưng tiếc là ‘khuyết điểm’ này đã theo ta quá nhiều năm, ta không nỡ bỏ nó lại. Xem ra ta đúng là kẻ không thích có mới nới cũ.”

Nghe Khổng Tử Viết nói câu này, Kha Lục Dao tức run cả người, ả hận không thể một đao đâm chết cô!

Nghe Khổng Tử Viết nói câu này, Diên Bắc Tu cúi đầu nhin cười, Hồ Li và Bách Lí Phượng lại cười to trắng trợn.

Nghe Khổng Tử Viết nói câu này, Vệ Đông Li lại thâm sâu “Ồ?” một tiếng.

Khổng Tử Viết làm như không nghe thấy Vệ Đông Li nói gì, cô lơ phất đi sự tồn tại của hẩn.

Kha Lục Dao phát hiện ra hình như Khổng Tử Viết rất kiêng kị Vệ Đông Li, mà thái độ của Vệ Đông Li với Khổng Tử Viết cũng rất mập mờ không rõ. ả mừng rỡ, có lòng châm ngòi khiêu khích.

Thời gian cứ trôi qua, thấy trời đã tối, mọi người nên đi nghỉ rồi.

Đám người đứng dậy, Kha Lục Dao tự dưng run cầm cập, nũng nịu nói với Vệ Đông Li: “Vô Song Vương gia, lần này Lục Dao ra ngoài quá vội, quên mang chăn đệm thoải mái theo, không biết Vương gia có thừa cái nào cho Lục Dao mượn không?”

Vệ Đông Li mỉm cười dịu dàng, nói như đinh đóng cột: “Không thừa.” rồi xoay người, khoe miệng còn cười gằn đi luôn.

Kha Lục Dao nghiến răng, tức suýt học máu mồm!

Khổng Tử Viết chưa đi vội, mà ngả người nằm trên bụng Tiểu Ban Điểm, Tiểu Ban Điểm cào cào tóc cô, đáng vẻ rất dịu dàng.

Hồ Li cẩn thận lại gần, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Tử Viết, nàng có cảm thấy Tiểu Ban Điểm đang động đực không? Theo ta thấy nàng nên tránh xa nó ra thì hơn.”

Khổng Tử Viết mở mắt ra nhìn Hồ Li, nhếch mép cười rồi hỏi: “Hồ Li, ngươi khỏe rồi ả?”

Hồ Li gật đầu đáp: “Toát mồ hôi xong liền khỏe rồi.”

Khổng Tử Viết cười gian, “Coi bộ ngươi và Tiểu Ban Điểm có duyên thật đấy. Thế này nhé, ta bảo Tiểu Ban Điểm ngủ chung với ngươi nhé.”

Hồ Li lập tức ba chân bốn cẳng chạy vào trong lều, không dám ra ngoài nữa.

Bách Lí Phượng nhảy lên cây, cười nói với Khổng Tử Viết: “Tử Viết, ta ở đây cùng nàng này.”

Khổng Tử Viết khẽ đáp một tiếng, rồi không nói gì nữa, hình như đã ngủ mất rồi.

Diên Bắc Tu đắp một tấm áo choàng lên cho Khổng Tử Viết rồi cũng xoay người vào lều của hẩn.

Khoảng nửa canh giờ sau, Không Tử Viết lặng lẽ mở mắt ra nhìn Bách Lí Phượng đang ở trên cây.

Dưới ánh trăng, Bách Lí Phượng nằm nghiêng trên cây, đôi mắt trắng lười liềm đưa tình đang nhìn Không Tử Viết cứ như nhìn bao nhiêu cũng chưa đủ vậy.

Không Tử Viết biết, dù là chân trời góc biển thì người đàn ông này cũng sẽ đi theo cô. Nếu cô có thể giải quyết được số mệnh chết tiệt này, thì đời này kiếp này cô sẽ ở bên Bách Lí Phượng, cùng gã đi phiêu bạt giang hồ.

Trong rừng núi hoang vu, hai người bốn mắt nhìn nhau, hiểu ý cùng cười.

Một lần nữa dọc đường đi, hành trình tìm kiếm bảo vật lại xuất hiện ba hình ảnh kì quái như sau.

Thứ nhất: Vệ Đông Li coi “Tình Hạch Tử” như trâm rồi cài lên tóc hấn.

Thứ hai: Không Tử Viết cười Tiểu Ban Điểm, hi hi ha ha chơi trò đuổi bắt với Bách Lí Phượng và Hồ Li.

Thứ ba: Kha Lục Dao cứ thích chỉ tay năm ngón với đám người. Trong đội ngũ liên tục vang lên tiếng nũng nịu, mềm nhũn của ả, làm Không Tử Viết nghe mà nổi hết cả da gà.

Kha Lục Dao tự biết không thể làm gì được Không Tử Viết, thế là bắt đầu chìa mũi nhọn vào những người bên cạnh Không Tử Viết. ả kiếm mãi rồi đặt ánh mắt lên người Hồ Li trông chẳng có bản lĩnh gì.

Kha Lục Dao cứ tưởng Hồ Li yếu đuối dễ bắt nạt, ai ngờ, sau vài hiệp liền bị Hồ Li quay như chong chóng, chẳng những thua sạch ngân phiếu trên người mà còn mắc nợ một vạn lượng vàng!

Kha Lục Dao định bùng nợ, nhưng Hồ Li nào chịu tha cho ả? Gã móc giấy trắng mực đen ra, viết vài chữ rồi mời Kha Lục Dao kí tên đóng dấu.

Kha Lục Dao mặt buồn rười rượi, đành phải kí tên đầy máu và nước mắt, rồi ấn dấu vân tay đau như dao cắt dưới cái nhìn chăm chú của mọi người. Đến lúc này ả mới tỉnh ngộ, hóa ra người đàn ông quyền rũ này mới là chân tiểu nhân không dễ chọc!

Không Tử Viết cười nghiêng ngả, lần đầu tiên cảm thấy Hồ Li đối xử với người khác thật là tàn nhẫn! Nhưng đối phó với loại người như Kha Lục Dao mà không tàn nhẫn chút thì thật có lỗi với bản thân mình.

Nghe Bách Lí Phượng nói, đám người đánh lén tối qua có vẻ là người của Thái tử Duệ Quốc, nhưng thực tế đều là thị vệ của Kha Lục Dao!

Người này độc ác, muốn giết hết tất cả mọi người để độc chiếm bảo tàng. Ai ngờ đội nhân mã ả mang theo cơ bản không phải đối thủ của đám người Bách Lí Phượng, chẳng mấy chốc đã chạy hết xuống âm phủ báo cáo rồi.

Trời sáng đoàn người lại đi tiếp, buổi tối dựng trại, dọc đường có vẻ sóng yên biển lặng, thực ra là nguy cơ trập trùng.

Khi đoàn người đi đến ngày thứ ba, hai gã thị vệ của Kha Lục Dao lúc đi kiếm thức ăn đã biến thành mồi ngon cho đám dã thú.

Đi đến ngày thứ tư, bọn họ gặp phải trùng độc. Bốn gã thị vệ của Kha Lục Dao bị trùng độc cắn, thượng thổ hạ tả hai ngày rồi vùi thây trong rừng.

Cứ thế đi đến ngày thứ mười, cuối cùng đoàn người cũng tới một chỗ khiến Không Tử Viết thấy rất rất rất rất quen mắt!

Ai có thể cho cô hay, trước mắt cô có phải chính là cái hang cô từng sống năm năm hay không?!

Không Tử Viết rời khỏi lưng Tiểu Ban Điểm nhảy xuống đất, rất kích động chạy về ngôi nhà đã xa cách lâu ngày, cô ôm ngực, thò đầu vào nhìn, khoe miệng lập tức gật gật.

Trong hang chẳng những đã trở nên lộn xộn bừa bãi, mà còn có hai con sói đang nhiệt tình... giao phối!

Hai con sói thấy có người đột nhiên xông vào, chúng lập tức nhe nanh định xé xác Không Tử Viết!

Không Tử Viết thấy nhà mình bị chiếm, vốn đã bức mình rồi, cô liền gầm một tiếng với hai con sói kia, làm chúng sợ lui hai bước, sau đó cẩn thận vòng qua cô, rồi cấp đuôi bỏ chạy.

Kha Lục Dao thấy cảnh tượng như thế, ả liền cứng lưỡi không nói được gì.

Đám người Bách Lí Phượng thì biết hai con sói kia nhìn thấy chúa sơn lâm, nên tất nhiên phải sợ hãi cấp đuôi chạy trốn.

Không Tử Viết đoạt lại được hang của mình, cô liền nói với Bách Lí Phượng: “Muốn uống rượu không?”

Bách Lí Phượng mắt sáng như sao, gã hỏi: “Nàng có ư?”

Không Tử Viết vui vẻ nhưn mày cười, “Đương nhiên rồi!” nói dứt, cô vòng qua hang, đi tới một gốc đại thụ, bắt đầu đào bới. Chẳng mấy chốc cô đã xách hai vỏ rượu hoa điều trở về.

Bách Lí Phượng mở miệng vò rượu ra, ngửa cổ uống một ngụm rượu hoa điều thơm lừng, mắt sáng trưng, gãi gờn ngón cái ra với Không Tử Viết, lớn tiếng khen ngợi: “Rượu ngon!”

Hồ Li lập tức bu vào, hỏi: “Tử Viết, sao nàng lại giấu rượu ở đây?”

Không Tử Viết mở nốt miệng vò rượu còn lại, cũng ngửa cổ uống một hớp, sáng khoái híp mắt lại, “Đây là cái hang ta từng sống năm năm trời. Có thể nói cái hang này là nhà của ta.”

Hồ Li và Bách Lí Phượng cùng lộ ra ánh mắt đau lòng.

Không Tử Viết thấy Diên Bác Tu đang chỉ huy nhân mã đào bới nhà của cô lên, lòng cô không khỏi hơi thê lương. Cô nhún vai cười, tự giễu nói: “Chẳng ngờ, cái hang ta sống năm năm chính là cửa vào ‘Long huyết bảo tàng’. Hi hi...coi bộ ta đúng là một con thần thú giữ cửa.” cô lại ngửa đầu, nốc một ngụm rượu.

Một bàn tay trắng như ngọc vươn ra, cướp mất vò rượu trong tay Không Tử Viết, kề sát bên môi rồi ngửa cổ uống một ngụm, sau đó xoay người đi, xách luôn cả vò rượu đi mất!

Không Tử Viết nhìn theo bóng lưng Vệ Đông Li, cô không rõ cảm xúc trong lòng là gì nữa. Lúc nào cũng cảm thấy bóng lưng của hắn rất cô đơn, rất quạnh quẽ, mỏng mảnh giống như có thể bị gió thổi bay đi bất cứ lúc nào vậy. Cho dù như thế nhưng vẫn đẹp hút hồn, khiến người ta cứ muốn ngắm nhìn mãi thôi.

Không Tử Viết cúi đầu cười khỏ, rốt cuộc giữa cô và Vệ Đông Li là nghiệt duyên gì chứ?! Sao không thể cắt đứt gọn gàng mà cũng không thể tiếp tục với nhau?

Vệ Đông Li, Vệ Đông Li

Người đàn ông Vệ Đông Li này như có một khả năng khác thường, lúc nào cũng có thể bắt tri bắt giác cuốn hút ánh nhìn của tất cả mọi người. ....không, chính xác phải nói là lúc nào hắn cũng có thể lơ đãng hút mất hồn phách của người ta.

Chẳng lẽ Vệ Đông Li đã hạ độc cô, hạ chú với cô, giăng lưới, trông cổ với cô sao? Nếu đúng là như vậy thì Vệ Đông Li mới đúng là tên Thanh Dục Đại Đế đáng sợ kia, hắn là lưới kiểm trong số mệnh của cô!

Thôi, không nghĩ nữa, cho dù tiền nhân ra sao mà hậu quả thế nào, ai đã phụ lòng ai, ai làm tổn thương ai, thì Không Tử Viết có trực giác rằng mối quan hệ hỗn loạn này sẽ kết thúc ngay đây.

Mọi thứ rồi sẽ kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hỷ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Máu nhuộm tình ái, phượng hoàng cất cánh bay đi

Ngày đêm gấp rút đào hang, cuối cùng một phiến cửa đá nặng, cổ xưa, trang nghiêm, thiêng liêng đã hiện ra trước mắt đoàn người.

Trên tấm cửa đá ấy có khắc hình bách thú, vừa nhìn liền nghĩ sống động như thật! Nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện ra đó là một bức họa bách thú hỗn chiến!

Chim bay trên trời, thú đi dưới đất, cá bơi dưới nước, toàn bộ đều rơi vào một cuộc hỗn chiến! Có vẻ chúng đang tranh đoạt thứ gì đó.

Đám người Không Tử Viết lại gần xem, phỏng đoán tỉ mỉ cuối cùng phát hiện ra, tất cả động vật được khắc trên tấm cửa đá đều đang há mồm. Hơn nữa, chỗ cô họng chúng đều có một cái lỗ hình tròn giống như thực quản dẫn đến bụng. Trông đáng vẻ như đang chờ con người cho ăn.

Đối diện tấm cửa đá kì dị này, đoàn người đều cảm thấy khó hiểu.

Diên Bác Tu nói: “Bức họa khắc trên cánh cửa nhất định là có ý phiếm chỉ, chứ không chỉ để đó vậy đâu.”

Hồ Li nói với Diên Bác Tu: “Ngươi cầm viên ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ ra coi bức tường có khởi động hay không?”

Diên Bác Tu há mồm nhả ra viên “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” kia dưới cái nhìn chăm chú của mọi người.

Không Tử Viết nghĩ bụng: Ôi, thảo nào không mò được “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” trên người hắn, hóa ra viên châu bị Diên Bác Tu ngậm trong

miệng suốt!

Con người này đúng là chẳng đơn giản chút nào!

Nhưng mà...hình như...viên châu đó...đã từng ở trong hệ tiêu hóa của cô, sau đó thông qua con đường bài tiết mới ra bên ngoài đúng không?

Diên Bắc Tu thấy Khổng Tử Viết né tránh nhìn mình, hấn lập tức nhớ ra viên châu này từng bị Khổng Tử Viết nuốt vào bụng, sau đó...hắn là phải bị thải ra ngoài từ “chỗ đó”.

Diên Bắc Tu mặt mũi đỏ bừng, vội né tránh ánh mắt Khổng Tử Viết, đỡ phải nhìn nhau mà ngượng ngùng.

Kha Lục Dao tò mò vì sao chỗ huyệt những con động vật kia đều có một cái lỗ, nên ả chọc ngón tay vào đó xem trong lỗ có giấu thứ gì hay không. Kết quả, sắc mặt ả thay đổi tức thì, muốn rút ngón tay ra thì đã quá muộn.

Kha Lục Dao hét lên thảm thiết, người lùi sau liên tiếp hai bước! Máu tươi chảy ròng ròng từ chỗ ngón tay chọc, trong nháy mắt nhuộm đỏ quần áo của ả.

Bụng con động vật đã cắn mất ngón tay của Kha Lục Dao phát ra tiếng kêu răng rắc răng rắc, giống như một con thú đang nhai ngón tay của ả, thật là kinh dị vô cùng!

Bách Lí Phượng hét một tiếng “Mau nằm xuống!” gã xô ngã Khổng Tử Viết, che chở cô dưới thân.

Ngay sau đó, tất cả động vật được khắc trên tấm cửa đá kia cùng phun ra ngọn lửa màu xanh lam từ cổ họng chúng!

Có vài kẻ không tránh kịp, liền bị ngọn lửa xanh lam kia bắn lên người, nhưng không hề có dấu hiệu bị thiêu đốt.

Đội mấy con động vật kia không phun lửa nữa, đám người Bách Lí Phượng mới bò dậy.

Hồ Li phúi bụi trên người mình, chỉ một gã thị vệ của Kha Lục Dao: “Sao ngọn lửa xanh lam kia không đốt...a...” Hồ Li rùng cả mình!

Chỉ thấy tất cả những kẻ bị ngọn lửa xanh lam kia bắn trúng đều co rút lại trong nháy mắt, cuối cùng biến thành những bộ xương tàn màu xanh lam!

Đám người sợ hãi lùi sau hai bước để tránh tiếp xúc với những bộ xương ấy. Đội bình tĩnh trở lại thì đoàn người mới tiếp tục nghiên cứu cách mở “Long huyết bảo tàng”.

Xem ra trong phiến cửa đá này chắc chắn có rất nhiều cơ quan âm khí có thể dồn người ta vào chỗ chết. Nếu bọn họ chỉ cậy sức mà nạy tấm cửa ra thì chắc chắn sẽ chết hết, đến hải cốt cũng chẳng còn!

Còn về cách mở tấm cửa đá, bây giờ đã rất rõ ràng, chính là nhét “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” vào trong huyệt một con động vật nào đó. Nhưng cụ thể phải nhét con nào thì chưa biết được. Nếu không cẩn thận nhét sai thì chẳng những không lấy lại “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” được, mà còn kích khởi cơ quan âm khí. Cho dù trùng hợp nhét đúng rồi thì chưa chắc đã lấy “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” về được. Nếu không lấy lại “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” được thì chắc chắn sẽ không tìm được khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân, vậy thì tất cả hoài bão nguyện vọng đều chỉ là viễn vông.

Trong lúc ai cũng đang cân nhắc thì Hồ Li mở miệng nói: “Con tôm bị cá bé ăn, cá bé bị cá lớn ăn, cá lớn lại bị chim biển ăn. Cứ thế suy ra loài còn lại cuối cùng chẳng phải con rồng bay lượn trên trời kia sao?”

Bách Lí Phượng nói: “Nếu đã gọi là ‘Long huyết bảo tàng’ thì chọn rồng hẳn là không thành vấn đề.”

Diên Bắc Tu cân nhắc lợi hại rồi quyết đánh cược một phen, hấn nhét “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” vào trong huyệt con rồng! Gã sắp nhét viên châu vào thì nghe thấy Vệ Đông Li nói: “Nếu để bản vương chọn, bản vương sẽ chọn hổ.”

Khổng Tử Viết thấy tim như ngừng đập, cô quay đầu nhìn Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li không nhìn Khổng Tử Viết, mà nói với Diên Bắc Tu: “Trên trời rồng là tôn quý nhất, dưới đất hổ mới vương. Long hổ đấu nhau, ai mới là kẻ thắng cuộc? Tự cô đều nói ‘chết đồng huyết’. ‘Long huyết bảo tàng’ này có ý nghĩa rồng đã chết. Nên hổ ở dưới đất mới chính là kẻ thắng cuộc thực sự.

Nếu bản vương đoán không nhầm thì ngôi ‘Long huyết bảo tàng’ này chắc chắn là do nhất đại gian thần dựa theo lệnh của Thiên tử cho chư hầu xây dựng lên! Cách mở chính là phải đặt viên ‘Giang Thiên Nhất Sắc Châu’ vào trong miệng hổ!”

Vệ Đông Li nói năng hùng hồn đến nỗi khiến tất cả mọi người đều có một cảm giác “hóa ra là thế”.

Lòng tò mò của Khổng Tử Viết trỗi dậy, cô mở miệng hỏi: “Nhất đại gian thần trong miệng ngươi là ai?”

Vệ Đông Li nhìn Khổng Tử Viết, tặng cô bốn chữ, “Đoán ra mà thôi.”

Khổng Tử Viết tròn mắt, cùng cười ngất với mọi người.

Vệ Đông Li cũng nhếch khóe miệng cười cười.

Hồ Li neho mắt lại như đang tính toán gì đó.

Diên Bắc Tu ngằn ngừ, hấn quan sát kĩ tấm cửa đá.

Bách Lí Phurong hỏi Không Tử Viết bằng ánh mắt, có phải bây giờ nên ra tay cướp đi “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” trong tay Diên Bắc Tu hay không?

Không Tử Viết lắc đầu ý bảo gã đừng lo.

Trong bầu không khí kì quái, chỉ còn có tiếng kêu khóc của Kha Lục Dao vang lên.

Không Tử Viết cứ cảm thấy bất an mơ hồ, cô thấy hình như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Một cơn gió thổi cuộn lớp bụi đất tối, Diên Bắc Tu tỏ vẻ sắp nhét “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” vào trong miệng hồ thì hấn tự dưng ra tay cướp mất “Tĩnh Hạch Tử” Vệ Đông Li cài trên tóc!

Đúng lúc này, Vệ Đông Li cũng ra tay cướp mất “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” trong tay Diên Bắc Tu!

Bách Lí Phurong chờ cơ hội, mắt cứ dính chặt lấy hai người kia.

Kha Lục Dao thấy thời cơ như thế, ả lập tức ra hiệu cho đám thị vệ phóng tên bắn đám người Không Tử Viết!

Chỗ Không Tử Viết đang đứng rất trống trải, cơ bản không có nơi để né tránh. Thấy tên đang bắn tới chính diện, Hồ Li bất chấp tất cả mà xông lên xông ngã Không Tử Viết!

Bách Lí Phurong rút trường kiếm ra, nhảy vọt lên, chắn trước mặt Hồ Li và Không Tử Viết, gã hét: “Hồ Li, mang Tử Viết đi!”

Hồ Li đáp một tiếng, nghiêng rặng, nắm chặt lấy tay Không Tử Viết, kéo cô chạy như điên ra sau thân cây.

Không Tử Viết mím môi, nhìn mũi tên đã xuyên qua xương bả vai của Hồ Li, cô run run hỏi: “Hồ Li, đau không?”

Hồ Li mặt mày trắng bệch cười cười, đùa nói: “Chút đau này đối với tiểu gia mà nói chỉ như muối ớt thôi.”

Không Tử Viết nén nước mắt, rút con dao găm ra chặt đứt mũi tên trên bả vai Hồ Li, sau đó nắm mũi tên gãy khoảng mười centimet đó trong tay, cô gọi Tiểu Ban Điểm tới, nói: “Thay ta trông chừng gã.” Rồi xoay người xông về phía Kha Lục Dao!

Bách Lí Phurong giải quyết bốn, năm tên thị vệ cầm cung xong, liền trông thấy Không Tử Viết cực kì nhanh nhẹn, dùng mảnh nhào tới chỗ Kha Lục Dao, sau đó vung mũi tên gãy trong tay lên cắm vào xương bả vai của ả!

Kha Lục Dao sợ quá, quên mất cả phản kháng, chỉ bị động ôm vết thương lùi ra sau!

Đám thị vệ còn lại của Kha Lục Dao xông lên, bảo vệ Kha Lục Dao ở giữa.

Không Tử Viết cười gằn một tiếng, cô đứng sau Bách Lí Phurong, lưng tựa lưng với gã để bảo vệ đằng sau cho gã. Trong chớp mắt liền hình thành một tam giác với hai người Vệ Đông Li và Diên Bắc Tu.

Ngay sau đó, cô chỉ thấy hoa mắt như có thứ gì đó đang bay tới! Theo bản năng cô đưa tay ra bắt lấy hai cả thứ đó.

Giây tiếp theo, hình như thế giới đã ngừng lại.

Không Tử Viết cúi đầu nhìn “Tĩnh Hạch Tử” và “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, sau đó ngẩng đầu nhìn Vệ Đông Li và Diên Bắc Tu đã ngưng tranh đoạt, cuối cùng neho mắt ngửa đầu nhìn bầu trời, cô chần chẫn mình không bị sét đánh rồi mới nặng nề thở phào một hơi, nhếch mép... nở một nụ cười.

Đúng lúc này, có kẻ vỗ tay đi ra từ sau gốc cây.

Kẻ đó là một gã đàn ông gầy gò vận trang phục xanh thẫm. Mặt hấn trắng bệch, đôi mắt sáng ngời. Kẻ này chính là Thái tử Vệ Tử của Duệ Quốc.

Hấn vừa xuất hiện thì xung quanh “Long huyết bảo tàng” cũng xuất hiện một loạt người mặc trang phục thị vệ Duệ Quốc. Bọn chúng tay cầm cung tên chìa thẳng vào đám người Không Tử Viết, chỉ đợi Thái tử ra lệnh một tiếng là sẽ bắn đám người Không Tử Viết thành con nhím.

Tên Thái tử cười nhạt nói: “Các vị, sao không đánh nữa đi? Mạn kịch này không diễn nhanh như thế chứ? Làm ta thấy hơi thất vọng đấy.” Hấn quay qua nhìn Vệ Đông Li, “Vương thúc, nơi này đã bị ta khống chế, xin người hãy bảo vị cô nương này mau triệu hồi khỏi hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân, giúp phụ hoàng nhất thống thiên hạ đi!”

Vệ Đông Li nhưn mày nói: “Ồ, đây chính là mục đích của Thái tử ư?”

Thái tử cúi đầu cười, nói: “Vương thúc, chúng ta không nói lằng nhằng nữa. Phụ hoàng sai ta giám sát Vương thúc, tất nhiên là không tín nhiệm Vương thúc. Nếu Vương thúc có thể trợ giúp ta đoạt thiên hạ, ta chắc chắn sẽ tôn Vương thúc làm ‘thúc phụ’, cùng chung hưởng giang sơn gấm vóc này!”

Vệ Đông Li cười khẩy, nói: “Nếu không hôm nay bọn ta sẽ vui thầy ở đây đúng không?”

Thái tử mỉm cười gật đầu, ra hiệu bảo Vệ Đông Li sai Không Tử Viết bắt đầu. Ai ngờ, Vệ Đông Li lại nói: “Bản vương sợ là không thể giúp được người rồi.”

Thái tử lạnh lùng hỏi: “Sao, Vương thúc muốn độc chiếm giang sơn này ư?”

Vệ Đông Li nhìn Không Tử Viết, hần cười nói: “Hiện giờ hai món thần khí đều đang ở trong tay Tiểu cái thừa nhà ta, đương nhiên là nàng muốn yêu cầu Ân Tà Ma Quân cái gì thì Ân Tà Ma Quân sẽ cho nàng thứ đó. Còn bản vương không thể nói gì được.”

Không Tử Viết kinh ngạc tròn mắt nhìn Vệ Đông Li, cô không hiểu sao hần lại nói như thế. Đương nhiên, điều khiến cô không tài nào hiểu được là, hần dựa vào cái gì mà nói cô là Tiểu cái thừa nhà hần? Lão nương từ trước đến giờ chỉ là của nhà mình thôi!

Thái tử thấy dường như giữa Vệ Đông Li và Không Tử Viết có khoảng cách, không thân mật như lời Duệ Đế nói, thế là hần mỉm cười nói với Không Tử Viết, “Không cô nương, nếu nàng chịu giúp bản cung, đợi bản cung đạt được tâm nguyện, nàng sẽ là phượng hậu của bản cung! Đời này bản cung sẽ cho nàng tất cả súng ái cùng với vinh hoa phú quý vô tận!”

Không Tử Viết run vai cười nói: “Thái tử, người biết đùa thật đấy. Nếu ta có thể triệu hồi khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân thì sao không tự dựng lên một vương quốc, sau đó nhận người làm nam sủng của ta? Đến lúc ấy, ta cũng sẽ cho người vinh hoa phú quý, cho người ôm vàng đi ngủ, được không nào?”

Thái tử mặt mày tái mét, tay chỉ Không Tử Viết, tức giận quát: “Người! Đồ không biết xấu hổ!”

Không Tử Viết tắc lưỡi: “Ôi, sao người lại biến thành tác kè bông thế này?”

Thái tử ngẫm nghĩ một lát rồi sực nhận ra: “Hóa ra là người! Lúc ấy ở yến hội, bản cung đã nghi ngờ Bách Lí Phượng do một nữ tử dịch dung mà ra. Chẳng ngờ kẻ đó chính là người!”

Không Tử Viết thật thà nói: “Ừ, ta chính là Bách Lí Phượng giả đã làm người phải thay đổi sắc mặt rất nhiều lần chỉ trong một tối đây. Sao, ấn tượng mạnh chứ? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người nên cảm ơn ta mới phải. Nếu không có ta, thì cái mặt người ngoài màu trắng bệch ra thì còn màu gì nữa?”

Sắc mặt Thái tử lại thay đổi, hần căm hận nhìn Không Tử Viết, rít lên: “Người dám ăn nói lung tung! Có tin giờ bản cung sẽ giết người hay không?!”

Không Tử Viết nhún vai, cười vô lại: “Được, giờ người giết ta đi. Sau đó tự mình cầm hai món thần khí này rồi đợi bị sét đánh đi! Hay người chỉ cướp lấy một món, còn món kia thì giao cho người khác. Chỉ không biết người có yên tâm được hay không thôi.”

Thái tử hít sâu một hơi, nhìn sang Vệ Đông Li: “Vương thúc, chúng ta hợp lực đoạt lại thần khí, thế nào?”

Vệ Đông Li tiến lên một bước lại gần Không Tử Viết, hít hít càn cỏ cô.

Không Tử Viết lập tức nắm chặt lấy hai món thần khí trong tay, căng thẳng đề phòng Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li trong lòng đắng ngắt, nhưng mặt mày vẫn thản nhiên, mỉm cười nói với Thái tử: “Bản vương vừa trả lại ‘Tinh Hạch Tử’ cho nàng, sao lại không biết nương mà cướp về được?”

Nghe Vệ Đông Li nói thế, Không Tử Viết liền bắt giác thả lỏng. Lúc cô ý thức được sự thay đổi của mình, cũng thâm khinh bị chính bản thân! Sao trí nhớ của cô tệ đến thế, sao cô lại có thể tin lời Vệ Đông Li?!

Thái tử thấy Vệ Đông Li không có ý hợp tác, hần hung dữ liếc mắt ra hiệu cho thuộc hạ giải Hòa Doanh Tụ tới.

Hòa Doanh Tụ bị trói hai tay, đôi mắt ngân ngấn nước nhìn Vệ Đông Li, ả đáng thương gọi: “Vương gia...”

Vệ Đông Li cảm nhận được cơ thể Không Tử Viết cứng đờ trong nháy mắt, hình như tràn đầy địch ý với Hòa Doanh Tụ. Hần mừng rỡ, cúi đầu khề hôn dài tai cô.

Không Tử Viết như con mèo bị giẫm đuôi, thoát cái dục bắn lên nhảy sang một bên.

Vệ Đông Li vui vẻ nhoen miệng cười, hần nhìn Thái tử, tắc lưỡi nói: “Thái tử không ngại vất vả mang nhũ nương của bản vương tới là muốn làm gì đây?”

Thái tử cười quái gở: “Muốn làm gì ư? Vương thúc không đoán ra ư? Vương thúc sủng ái Hòa Doanh Tụ, đây là chuyện ai ai cũng biết. Nếu Vương thúc giúp ta hoàn thành đại nghiệp, Hòa Doanh Tụ sẽ bình an vô sự. Bằng không thì đừng trách ta vô tình!”

Trong sự im lặng như tờ, Vệ Đông Li đột nhiên bật cười không thể kiềm chế được. Tiếp theo đó, hần lạnh lùng nói: “Bản vương đối xử với nhũ nương này cũng coi như tận tình tận nghĩa rồi. Vốn định nuôi ả đến già cũng không sao, không ngờ ả dám mua chuộc môn khách trong phủ bản vương, chặn phòng của bản vương lại, có ý đồ tiêu diệt người quan trọng nhất trong lòng bản vương! Nếu Thái tử muốn giết người làm vui thì bản vương rất sẵn lòng tặng Hòa Doanh Tụ cho Thái tử luyện tập đao pháp.”

Không Tử Viết biết trận hòa hoãn ấy không hề đơn giản, nhất định là có kẻ muốn hại cô. Cô cũng từng nghi ngờ Hòa Doanh Tụ, nhưng không thể nào tưởng tượng được một người xinh đẹp yếu đuối như Hòa Doanh Tụ lại có thể ra tay độc ác đến vậy!

Hôm nay nghe Vệ Đông Li nói thế, dù cô đã biết sự thật, nhưng không hề có cảm giác thông suốt. Mà ngược lại, tâm trạng cô càng nặng nề mây đen hơn. Cô không biết rốt cuộc thì Vệ Đông Li đang nghĩ gì, có thật là vì Hòa Doanh Tụ muốn thiêu chết cô, nên hắn mới không thèm quan tâm đến sống chết của Hòa Doanh Tụ, hay là vì muốn nhất thống thiên hạ, hắn thà hi sinh Hòa Doanh Tụ cũng muốn lấy lòng cô? Thú thực lòng, cô bị người đàn ông này lừa gạt đến nỗi sợ rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Không Tử Viết vẫn cười tự giễu, Vệ Đông Li có bao giờ màng tới sống chết của người khác đâu? Cô không nên tự đa tình để tránh phải chết không toàn thây!

Thái tử thấy Vệ Đông Li không chịu hợp tác, bèn đưa tay bóp cổ Hòa Doanh Tụ, mỗi lúc một siết chặt hơn để Vệ Đông Li nhìn thấy quá trình Hòa Doanh Tụ chết đi, trong mắt Hòa Doanh Tụ đầy cảm xúc, có đau đớn, có tình yêu say đắm, có oán hận, có giải thoát. Không Tử Viết thấy hơi khó thở, cô vội xoay đầu nhìn Vệ Đông Li. Chỉ thấy hắn phóng ra một mảnh âm khí hình lá liễu vào ẩn đường của Hòa Doanh Tụ, hắn đã tự tay kết liễu tính mạng của ả!

Không Tử Viết cắn môi dưới, không dám tin nhìn Vệ Đông Li.

Vệ Đông Li mỉm cười nói: “À phải cảm kích ta đã tự tay kết liễu tính mạng của ả.”

Không Tử Viết rùng mình, càng lúc cô càng cảm thấy Vệ Đông Li không phải con người, mà là...ác ma!

Vệ Đông Li thấy Không Tử Viết sợ hãi lùi sau, dường như cô muốn bước ra khỏi thế giới của hắn, rời xa tính mạng hắn, Vệ Đông Li lòng đau như thắt, lạnh lùng quát: “Nàng còn muốn chạy đi đâu?!”

Vệ Đông Li nhắc chân đuổi theo, nhưng lại bị Diên Bắc Tu đánh lên sau lưng một chưởng, hắn học máu bắn tung tóe lên vấy Không Tử Viết.

Thái tử thấy tình thế không còn nằm trong tay nữa, bèn hạ lệnh phóng tên, ngoài Không Tử Viết ra thì giết tất không chừa một ai! Sau một trận mưa tên, thị vệ của Kha Lục Dao và Vệ Đông Li đã chết hoặc bị thương hơn quá nửa.

Diên Bắc Tu và Vệ Đông Li không đánh nhau nữa, mà cùng đám người Bách Lí Phượng cùng chạy đến chỗ Không Tử Viết để bảo vệ xung quanh cô.

Đây là một trận chém giết, một cuộc đua, một cuộc chiến tranh vì mục đích cá nhân mà không tiếc hi sinh tính mạng của người khác!

Không Tử Viết thấy mọi người xung quanh đang chạy như bay lao về phía mình, cô không khỏi hoang mang, chẳng biết phải làm sao. Thú thật lòng, cô cũng từng tưởng tượng có một ngày mình sẽ là điểm chú ý của tất cả mọi người, nhưng hiển nhiên là cái cảm giác trở thành cái đích của trăm mũi tên thật chẳng hay ho gì.

Đối diện với đám thị vệ Duệ Quốc đông nghịt, Không Tử Viết chợt có cảm giác mệt mỏi và tuyệt vọng không thể nào diễn tả nổi! Đúng, tuyệt vọng, cho dù bọn Bách Lí Phượng có thể lấy một địch trăm, cũng có lúc kiệt sức. Đương nhiên bọn họ...không phải đối thủ của Thái tử. Ha ha...kể ra cũng buồn cười, bây giờ chẳng những cô phải đề phòng Thái tử, mà còn phải đề phòng Vệ Đông Li và Diên Bắc Tu. Mệt thật, mệt thật. Không Tử Viết nổi cơn phẫn nộ!

Cô không cam lòng làm vong hồn dưới kiếm của kẻ khác! Không muốn bản thân để ý tới người khác bị thương! Cô không quan tâm đây là thế giới như thế nào, có nguyên tắc trò chơi ra sao! Cô chỉ biết bọn cô không muốn trở thành đối tượng bị chém giết!

Không Tử Viết biến thân thành bạch hổ, ngửa đầu gầm thét!

Tiếng gầm ấy vang vọng khắp núi rừng đến tai vô số dã thú!

Đương lúc Thái tử phát hiện ra điều bất thường thì bọn họ đã bị đám dã thú lục tục đuổi tới bao vây!

Móng vuốt sắc nhọn, mùi máu tanh tươi, hàm răng nhọn hoắt, những cẳng tay cẳng chân đứt lìa, loài người run rẩy, tiếng gầm thét của dã thú, đây dường như một bữa tiệc thịnh soạn cho lũ thú rừng, cuối cùng là dấu chấm hết trong tiếng kêu gào đau đớn của con người.

Khoảnh khắc này, Không Tử Viết chính là chúa tể!

Cô đứng chỗ cao nhất nhìn xuống nơi chất đống những phần còn lại của con người, cô khẽ nhếch môi lên. Mới đây cô còn sợ Vệ Đông Li, cô thấy hắn đúng là một tên ác ma giết người không chớp mắt, lúc này cô lại thấy hóa ra cô cũng có tố chất là ác ma. Lúc chiến trường được bọn dã thú xử lý sạch sẽ xong thì xung quanh lại lặng ngắt như tờ. Ngoài mặt đất đã biến thành màu đỏ sẫm, thì hết thấy dường như chẳng có gì khác.

Đội bọn dã thú tha hết tay chân còn lại của con người đi xa, Bách Lí Phượng cởi áo choàng ra khoác lên mình Không Tử Viết, sau đó khom lưng vuốt mắt Không Tử Viết, nhẹ giọng nói: “Tử Viết, mắt nàng đã biến thành màu vàng.”

Hồ Li cởi áo choàng của gã ra, cùng Bách Lí Phượng kéo căng ra để che tầm mắt của mọi người cho Không Tử Viết.

Không Tử Viết biến lại thành người dưới lớp áo choàng, sau đó mặc áo của Bách Lí Phượng, khoác áo choàng của Hồ Li. Cô đi chân trần, từng bước đi tới chỗ Thái tử đã bị thương ở chân, cô cười khẩy nói: “Cảm giác bị biến thành thức ăn hay đấy chứ?”

Thái tử hoảng sợ lùi sau một bước, hấn sợ con yêu nghiệt Không Tử Viết muốn chết!

Diên Bắc Tu tiến lên một bước, hấn nói: “Tử Viết, chúng ta bàn chính sự trước đi. Nàng đã đồng ý với ta, sau khi tìm được khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân thì sẽ giúp ta nhất thống thiên hạ!”

Kha Lục Dao bò lồm cồm dưới đất, nằng chừ: “Diên Bắc Tu, phụ hoàng đối xử với ngươi không bạc, sao ngươi dám có ý nghĩ ấy hà!”

Diên Bắc Tu chẳng buồn để ý tới Kha Lục Dao mà cứ chăm chú nhìn Không Tử Viết.

Không Tử Viết xoay người dựa vào mình Tiểu Ban Điểm, mân mê hai món thần khí trong tay rồi nói đều đều: “Diên Bắc Tu, sao ta không nhớ mình đã đồng ý với ngươi cái gì nhỉ? Tồi hôm đó dù ngươi đã tỏ ra chân tình thâm thiết, thể thốt đủ điều, nhưng xin lỗi nhé, ngươi chẳng thể nào làm ta rung động.

Nếu ngươi định nói tới hôm ấy ta đã gặt đầu. Vậy thì ta chỉ có thể cho ngươi hay, chẳng qua ta mới cố nên vận động cơ cổ chút thôi, ta đâu có đồng ý gì với ngươi.”

Diên Bắc Tu không dám tin nhìn Không Tử Viết, cho dù thế nào hấn cũng tài nào tin nổi những gì Không Tử Viết nói là sự thật!

Không Tử Viết khẽ than một tiếng, đưa mắt nhìn dãy núi đằng xa, cô lẩm bẫm: “Lúc còn tin tình yêu, trái tim của đàn bà là viên kim cương tỏa sáng nhất, đẹp nhất, cứng nhất, dũng cảm nhất thế giới! Nhưng trái tim của ta đã biến thành gỗ mục trong vòng luân hồi chín kiếp lâu rồi.” cô cười cười, nhướn mày nói: “Nên đừng có nhắc đến tình yêu với ta. Bà đây không tin tình yêu đâu.” Cô lắc lắc hai món thần khí trong tay, “Hai thứ này, bà sẽ sử dụng tự do, còn các ngươi thì đừng có mơ tới giấc mộng xuân thu nhất thống thiên hạ nữa. Thiên hạ đại sự, phân lâu ngày ắt sẽ hợp, hợp lâu ngày ắt sẽ phân, chẳng gì có thể thay đổi được. Theo ta thấy thế chân vạc ba nước hiện tại rất tốt.” nói dứt cô liền quay người đi luôn.

Đúng lúc này, Kha Lục Dao đột nhiên tấn công! Ả vung sợi roi cuốn lấy cổ tay Không Tử Viết! Tiểu Ban Điểm nhảy vọt lên, há mồm cắn đứt cánh tay của ả.

Kha Lục Dao hét lên thảm thiết, ôm cánh tay trốn ra sau. Ả vừa chạy vừa gào lên như điên: “Súc sinh! Đồ súc sinh! Cho ngươi cắn tay này! Cho ngươi cắn ta này! Ta độc chết ngươi, độc chết ngươi!”

Không Tử Viết hoảng hốt, vội quay qua nhìn Tiểu Ban Điểm.

Nhưng Tiểu Ban Điểm đã nuốt mất cánh tay kia của Kha Lục Dao, lúc này nó đang sùi bọt mép, cả cơ thể co giật nằm trên mặt đất.

Không Tử Viết lao tới trước mặt nó, quăng hai món thần khí xuống đất, cô vươn tay ôm đầu Tiểu Ban Điểm, vừa thọc tay vào họng nó, vừa run rẩy gào lên: “Nôn ra cho ta! Nôn ra cho ta!”

Tiểu Ban Điểm dần khép hàm lại, răng nó cắm vào da thịt Không Tử Viết.

Bách Lí Phụng nhanh tay lẹ mắt vạch mồm Tiểu Ban Điểm, rồi rút cánh tay của Không Tử Viết ra.

Không Tử Viết hoang mang, cô nắm chặt lấy tay Bách Lí Phụng, gào khản cả cổ: “Bách Lí Phụng, ngươi mau cứu Tiểu Ban Điểm đi, mau cứu nó đi!”

Bách Lí Phụng lập tức móc ra tất cả thuốc giải độc mang theo, gã cũng mặc kệ có đúng bệnh hay không mà dốc hết toàn bộ thuốc vào mồm Tiểu Ban Điểm, ép nó nuốt xuống bụng.

Không Tử Viết vỗ gáy Tiểu Ban Điểm, cô rung rung nước mắt nói đi nói lại: “Tiểu Ban Điểm, Tiểu Ban Điểm, mau tỉnh lại, mau...”

Đúng lúc này Diên Bắc Tu đột nhiên ra tay lấy đi “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” vừa bị Không Tử Viết ném trên đất! Vệ Đông Li và Bách Lí Phụng đồng thời ra tay ngăn cản Diên Bắc Tu.

Bách Lí Phụng và Vệ Đông Li cùng chung mục đích, nhưng cách làm lại không giống nhau. Vệ Đông Li ngăn Diên Bắc Tu lại, lại đánh nhau với hấn. Bách Lí Phụng thì tóm lấy hai món thần khí kia, định nhét vào trong tay Không Tử Viết. Kết quả, gã vừa nắm lấy hai món thần khí kia thì cơ thể đột nhiên co quắp như bị điện giật!

Thái tử tận dụng thời cơ, vội rút con dao găm giấu trong ủng ra đâm Không Tử Viết đang đỡ đầu! Nếu hấn mãi mãi không thể tìm thấy được khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân, vậy thì...đừng hòng ai tìm thấy! Không Tử Viết...nhất định phải chết!

Hồ Li hét một tiếng, lê cái chân bị thương lao về phía Thái tử! Thế nhưng, gã nào phải đối thủ của Thái tử? Gã bị một chưởng đánh văng nặng nề đập vào thân cây!

Không Tử Viết nghe thấy tiếng hét của Hồ Li, thế là mặt mày ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một lưỡi dao găm chuẩn bị đâm thẳng vào tim cô!

Giữa khoảnh khắc sống chết, một cái bóng xanh nhạt nhào qua, chắn trước mặt Không Tử Viết bằng chính máu thịt của gã!

Con dao găm kia đã cắm trọn vào cơ thể gã, ngập cả chuôi, xuyên qua tim tới tận lưng, máu chảy ròng ròng từ lưỡi dao xuống. Không Tử Viết trợn mắt nhìn lưỡi dao đang tí tách máu nhuộm bộ quần áo xanh kia thành một đóa hoa đỏ tươi rợn người. Bông hoa ấy càng lúc càng lớn y chang một đóa hoa bi ngạn chốn địa ngục. Nó hút mất sinh mạng của con người để không ngừng nở rộ.

Không Tử Viết cố gào lên “Đừng”, nhưng không phát ra nổi một âm thanh nào, cũng không thể ngăn đóa hoa bị ngạn kia nở rộ. Cô hoảng hốt run rẩy, cô sợ Thái tử sẽ đoạt mất món thần khí Bách Lí Phụng đang nắm trong tay. Vốn dĩ hắn định lấy cả “Giang Thiên Nhất Sắc Châu”, nhưng viên châu ấy lại bị Bách Lí Phụng nắm chặt trong tay không rời. Thời gian cấp bách, hắn chỉ có thể kéo “Tinh Hạch Tử” ra khỏi tay Bách Lí Phụng, sau đó quay đầu chạy vào trong rừng!

Diên Bắc Tu thấy “Tinh Hạch Tử” đã bị Thái tử cướp đi, hắn liền lập tức xoay người đuổi theo.

Vệ Đông Li lại chạy như bay tới bên Không Tử Viết, hắn chắc chắn cô không bị thương mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Không Tử Viết ôm chặt lấy Bách Lí Phụng mặt mày trắng bệch như tờ giấy, đầu óc cô trở nên trống rỗng. Cô run run môi, cứ lăm bắm tên gã, đừng chết, cứ nhắc đi nhắc lại như thế nhưng trước sau không phát ra bất cứ tiếng nào.

Bách Lí Phụng cố cười, đặt viên “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” vào trong lòng bàn tay Không Tử Viết, giọng khàn đục dỗ dành cô: “Tử Viết...ta...khụ...ta không sao đâu.” Máu tươi trào ra từ họng gã, men theo cằm chảy tí tách xuống tay Không Tử Viết.

Không Tử Viết sực tỉnh, cơ thể không ngừng run rẩy. Cô lăm bắm như bị thần kinh: “Bách Lí Phụng, ngươi không thể chết được! Ngươi có nghe thấy hay không? Ngươi không thể chết được! Nếu ngươi chết rồi thì ta làm sao cùng ngươi phiêu bạt giang hồ được nữa? Ngươi...có biết rằng ta là một kẻ không có kiếp sau hay không? Ta...ta chỉ có thể ở cùng ngươi một kiếp này, ta không có luân hồi, ta sẽ hôn phi phách tán, ta...ta sẽ không tìm thấy ngươi...”

Bách Lí Phụng đột nhiên siết lấy tay cô bằng tất cả sức lực, gã hồi hộp nói: “Nàng...nàng nói thật ư?”

Không Tử Viết gật đầu, gật lia gật lịa, gật đầu như điên! Cô hi vọng Bách Lí Phụng biết cô nghiêm túc mong gã gắng gượng cùng cô sống trọn kiếp này.

Bách Lí Phụng từ từ nhắm mắt lại, gã thì thào: “Không có kiếp sau, không có...luân hồi...”

Không Tử Viết hoảng sợ, cô ôm chặt Bách Lí Phụng, gào khản cả họng: “Bách Lí Phụng, ngươi hãy chờ ta, ta nhất định sẽ cứu ngươi! ‘Tinh Hạch Tử’ có thể cứu ngươi, chắc chắn có thể cứu ngươi! Chắc chắn ngươi sẽ không sao đâu! Ngươi đừng có ngủ! Không được nhắm mắt lại! Không được không nhìn ta!”

Bách Lí Phụng nhọc nhằn mở mắt ra dịu dàng nhìn cô, duỗi ngón tay dính máu ra vuốt ve nốt chu sa trên trán cô, gã thì thào: “Tử Viết, lúc nào ta cũng cảm thấy, đời này của ta chỉ là đi tìm nàng. Ta vui lắm, trong mắt nàng lúc này cuối cùng cũng có bóng hình của ta rồi.” Gã cố tươi cười, “Tử Viết, ta đã từng nói ta thật sự...thật sự rất thích nàng chưa? Đừng quên ta nhé, dù là...dù là chỉ có một kiếp này...đợi...đợi ta tới tìm nàng...”

Ngón tay gã trượt khỏi trán Không Tử Viết, Không Tử Viết chỉ cảm thấy nỗi đau xé lòng dầy vò từ trán cô đến toàn cơ thể, nỗi đau ấy bám lấy tất cả sợi dây thần kinh rồi cuộn lấy, găm nhám, xé nát. Không Tử Viết khóc nức nở như một con dã thú, tiếng than khóc ấy như đang đục vào tim máu chảy đầm đìa!

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tử Viết tự tử thiên địa hợp

Vì cái chân bị thương nên Thái tử không chạy xa được, liền bị Diên Bắc Tu đuổi kịp rồi giết chết.

Diên Bắc Tu cướp lại được “Tinh Hạch Tử”, hắn lại chạy về chỗ Không Tử Viết, trông thấy cô đang ôm thi thể của Bách Lí Phụng mà gào khóc nức nở, hắn nghe tiếng khóc ấy mà khó chịu như bị dao cứa tim!

Hắn tiến lên một bước định ôm lấy Không Tử Viết để an ủi cô.

Vệ Đông Li cảm trường kiếm muốn đâm vào cổ Diên Bắc Tu!

Diên Bắc Tu nhắc dao chặn, dù tránh được một đòn chí mạng này, nhưng tay áo của hắn đã bị kiếm khí của Vệ Đông Li xuyên qua một lỗ hổng, “Tinh Hạch Tử” liền rơi ra khỏi chỗ ấy tới bên chân Không Tử Viết.

Diên Bắc Tu định cúi đầu nhặt lấy, lại bị Vệ Đông Li đẩy ra.

Diên Bắc Tu trừng mắt nhìn Vệ Đông Li, thét lên: “Vệ Đông Li, giờ hãy kết thúc thù mới hận cũ của chúng ta đi!”

Vệ Đông Li nhướn mày, thoải mái nói, “Được!”

Hai người lại lao vào giao chiến, quanh người hình thành hai luồng khí cực mạnh va đập vào cơ thể đối phương!

Không Tử Viết mắt đét tai ngơ với mọi việc đang xảy ra trước mặt, cô chỉ ôm chặt lấy cơ thể đang lạnh dần của Bách Lí Phụng, cô khẽ hôn lên bờ môi gã, thì thào: “Phụng, không phải chàng muốn ta hay sao? Chàng phải tỉnh lại, hôn ta đi, ta sẽ cho chàng, cho chàng hết...”

Vệ Đông Li nghe thấy Không Tử Viết ni non như thế, lòng hấn quặn thắt, cơ thể tránh không kịp liền bị Diên Bắc Tu chém sau lưng một đao, máu tươi nhuộm đỏ áo bào trắng trong nháy mắt.

Hồ Li bò tới cạnh Không Tử Viết, nhặt “Tinh Hạch Tử” dưới đất lên rồi nắm chặt trong tay.

Không Tử Viết chợt sực tỉnh, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm “Tinh Hạch Tử” trong tay Hồ Li, cô vươn tay định cướp lấy.

Hồ Li nghiêng răng lù sau, không chịu đưa cho Không Tử Viết.

Không Tử Viết trợn ngược đôi mắt đầy tơ máu, rít lên như ác quỷ: “Đưa cho ta! Ta phải dùng nó để cứu Bách Lí Phụng!”

Hồ Li giữ “Tinh Hạch Tử” ở trước ngực, lắc đầu nói: “Không, Tử Viết, nàng hãy bình tĩnh lại đi! Ta sẽ không cho nàng dùng ‘Tinh Hạch Tử’ để cứu Bách Lí Phụng đâu. Ta muốn nàng dùng hai món thần khí này triệu hồi khối hồn phách kia của Ân Tà Ma Quân, ta không muốn nàng không có kiếp sau! Ta....ta....Không Tử Viết!!!”

Dù thế nào cũng không ngờ được rằng Không Tử Viết lại nuốt “Giang Thiên Nhất Sắc Châu” vào trong bụng, sau đó lao tới cắn mu bàn tay Hồ Li, ép gã phải buông lỏng bàn tay đang cầm “Tinh Hạch Tử” ra.

Không Tử Viết lấy được “Tinh Hạch Tử” rồi, cô cười nói như một kẻ thần kinh: “Hồ Li, Bách Lí Phụng sẽ sống lại.” nói dứt cô liền rút con dao cắm ở tim Bách Lí Phụng ra, sau đó đâm “Tinh Hạch Tử” vào tim gã.

Đúng lúc này, Vệ Đông Li bị Diên Bắc Tu đập cho một chưởng, cơ thể hấn như con diều đứt dây bay tới bên chân Không Tử Viết, đập vào chân cô.

Không Tử Viết ngơ ngàng nhìn Vệ Đông Li máu me đầy người như không hiểu sao hấn lại thảm hại như thế này.

Vệ Đông Li ho ra máu, hấn nghiêng răng liều chút sức lực cuối cùng chống người dậy, rồi hất cằm kiêu ngạo với Diên Bắc Tu!

Diên Bắc Tu cười khẩy một tiếng, vung thanh đại đao trong tay lên định đâm vào tim Vệ Đông Li!

Không Tử Viết nghĩ cô sẽ đứng nhìn cuộc chém giết này, suy cho cùng thì sự sống chết của Vệ Đông Li và Diên Bắc Tu chẳng có liên quan gì tới cô hết, nhưng cô đã nhầm.

Ngay khoảnh khắc Diên Bắc Tu sắp đâm vào ngực Vệ Đông Li, cô tự dưng không thể nào khống chế cơ thể mà xông đến chắn trước mặt Vệ Đông Li!

Diên Bắc Tu ôm cánh tay cụt của mình, đau đớn nhìn Không Tử Viết, hấn không dám tin rằng cô đã tự tay chặt đứt cánh tay của hấn!

Không Tử Viết rút thanh đại đao đang cắm trên vai mình ra, ném xuống đất, sau đó lau vết máu tươi bên khóe môi bằng cây “Tinh Hạch Tử” trong tay, cô từ từ nở một nụ cười.

Cô cười, cứ cười mãi, càng cười càng vui vẻ như đang nghĩ đến một chuyện gì đó rất thú vị.

Cô nhin đau, cô điều chỉnh hơi thở, cô nói với Diên Bắc Tu: “Bắc Tu, cánh tay này là do ngươi đã nợ ta!” cô chỉ vào vết thương trên vai mình, nhếch mép cười, “Một đao này cũng là do ta đã nợ ngươi từ rất lâu rất lâu về trước, ngươi ta hay nói có nợ thì phải trả. Một đao này, ta trả cho ngươi, từ nay....chẳng ai nợ ai nữa!”

Cô đưa tay chỉnh lại đầu tóc rồi bù, ngửa đầu nhìn trời rồi gào lên: “Bà đây vẫn còn sống! Chẳng hề chết trong tay Thanh Dục Đại Đế sau khi yêu hấn, cũng không chết vì Thanh Dục Đại Đế! Bà đây....bà đây....khụ khụ... kiếp này bà đã thoát khỏi số mệnh chết tiệt này! Thoát khỏi cái kịch bản chó má mà các ngươi đã dựng lên!”

Không Tử Viết gào xong chỉ cảm thấy thoải mái cả người! Dù rằng cô đang mất máu khá nhiều, dù rằng mọi thứ trước mắt cô đang trở nên không rõ ràng, nhưng cô vẫn hất cằm kiêu hãnh, nở một nụ cười tươi rói.

Kiếp này, cô thắng cuộc rồi!

Không Tử Viết mỉm cười nhắm mắt lại, bịt miệng vết thương đao kia bằng cây “Tinh Hạch Tử” trong tay, cô im lặng cảm nhận sinh mạng đang dần trôi đi.

Thế nhưng điều khiến người ta không tưởng tượng nổi là, máu của Không Tử Viết giống như đã biến thành hàng ngàn hàng vạn con kiến men theo ngón tay cô bò lên thân “Tinh Hạch Tử”, sau đó ăn mòn bề mặt của nó!

“Tinh Hạch Tử” như cảm nhận được nỗi đau đớn, nó tự dưng động đậy vài cái!

Không Tử Viết kinh ngạc cúi đầu nhìn thì chỉ thấy sau một một vầng sáng đỏ, “Tĩnh Hạch Tử” tự dung biến thành một luồng sáng đỏ hình con rắn, trườn lên cổ tay cô, bò lên vai cô, sau đó bắn lên bay về phía Vệ Đông Li!

Ngay lúc nó sắp chạm tới gò má Vệ Đông Li, thì ánh mắt Vệ Đông Li đột nhiên lạnh lùng làm nó sợ hãi lập tức bay về trên vai Không Tử Viết, sau đó cuốn một vòng quanh cổ Không Tử Viết, bay thẳng lên người Hồ Li, trong nháy mắt chui vào trong cơ thể gã!

Cơ thể Hồ Li run rẩy, tóc tai dựng thẳng lên trời.

Móng tay gã biến thành màu đen rồi dài nhanh đến mức khó tưởng tượng nổi. Đôi mắt gã cũng biến thành màu đen, cho dù là con người hay trùng mắt đều biến thành một màu đen! Màu đen khiến người ta cảm thấy hoảng sợ ấy như có một sức mạnh có thể hủy diệt cả đất trời!

Hồ Li giãy dụa rồi vùng vẫy như muốn thoát khỏi sự thay đổi khiến người ta thấy kinh sợ này. Nhưng, tất cả chỉ là vô ích.

Lúc móng tay Hồ Li dài khoảng ba centimet, lúc mắt gã đã thành một màu đen đặc thì gã đã ngừng giãy dụa.

Gã lẳng lặng đứng đó nhìn Không Tử Viết, không biết gã nghĩ đến cái gì mà về mặt tự động kích động, gã tiến lên nắm chặt bàn tay Không Tử Viết, dấn bàn tay ấy vào nơi trái tim gã đang đập thình thịch.

Không Tử Viết như dự cảm được điều gì đó, cô nắm chặt lấy áo Hồ Li như một đứa trẻ đang sợ hãi, cứ gọi tên gã mãi, “Hồ Li, Hồ Li...”

Hồ Li vươn tay ra sửa sang lại mái tóc bạc rồi bù của cô, động tác ấy dịu dàng tinh tế chứa đựng tình yêu say đắm vô tận. Gã nói: “Tư Viết, cuối cùng ta cũng biết mình là ai rồi. Ta chỉ là một khối hồn phách được Ân Tà Ma Quân đẩy vào trong luân hồi. Ta trải qua chín kiếp luân hồi, kiếp nào cũng chỉ để đi tìm nàng thôi. Tư Viết, hân sắp tới...ta...ta phải đi rồi...”

Không Tử Viết ôm chặt lấy eo Hồ Li như đang ôm lấy sinh mạng cuối cùng của mình! Cô run run, ngang ngược gào lên: “Không được đi! Hồ Li! Người có nghe thấy hay không?! Ta không cho người đi! Ta không quen hân, ta chỉ biết người là Hồ Li, người là Hồ Li của ta! Ta có chứng cứ người đã từng ấn dấu tay, không được chối, không được rời khỏi ta! Bằng không...ta sẽ hận người một đời một kiếp này!”

Từ khóe mắt gã rơi ra một giọt nước mắt màu đỏ, gã vùi đầu vào vai cô, hít hà mùi hương thoang thoảng trên người cô, gã khàn giọng nói, “Tư Viết, nếu có thể ta chỉ muốn biến thành cái bóng của nàng cùng nàng đi khắp nơi mãi mãi chẳng xa rời...”

Không Tử Viết nghẹn ngào nói: “Được, chúng ta sẽ mãi mãi không xa rời...”

Hồ Li ngẩng đầu lên nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Tư Viết, dù Hồ Li chỉ là một gã hám tiền, nhất gan, vô dụng, nhưng...đừng quên ta nhé.” Gã đột nhiên đẩy cô ra, lùi hai bước rồi ngửa mặt găm lên trời, “Ân Tà Ma Quân, Hồ Li ta tự nguyện trả hồn phách này cho người! Hãy thực hiện lời hứa của mình giúp Tư Viết thoát khỏi nỗi khổ luân hồi! Để nàng được...hạnh phúc!”

Không Tử Viết hoảng hốt gào một tiếng “Không!” nhưng lại không thể khiến Hồ Li rút lại câu nói vừa rồi, cô chỉ biết trơ mắt nhìn “Tĩnh Hạch Tử” mang theo hồn phách màu đen của gã bay ra từ chỗ ngực gã chạy thẳng lên trời!

Cơ thể Hồ Li ngã ra sau ngã lên nền cỏ xanh như một đóa hoa bi ngạn đã nở hết cỡ, tô lên vẻ đẹp rực rỡ nhất của nó bằng khoảnh khắc tử vong. Trên bầu trời, hồn phách của Hồ Li như một đóa hoa uất kim hương đang nở rộ dưới ánh mặt trời, sau đó...vỡ vụn thành bụi phấn màu đen, rơi là tả xuống trước mặt Không Tử Viết như một làn sương khói đen rồi cuốn lấy làn môi cô. Không Tử Viết đưa tay ra muốn bắt lấy làn khói ấy, muốn giữ lại hồn phách của Hồ Li, cô không muốn cái kết cục mãi mãi lìa xa nhau! Thế nhưng, cô không giữ nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồ Li xuyên qua ngón tay cô, trong nháy mắt...biến mất không thấy đâu nữa. Không Tử Viết từ từ nhắm mắt lại như đang cố chấp nhận một sự thật. Nước mắt như những viên ngọc trai lăn xuống...Hồ Li, chết rồi. Đúng, Hồ Li chết rồi, Bách Li Phượng cũng chết rồi, sao cô vẫn còn sống chứ?

Hồ Li trải qua chín kiếp luân hồi mới tìm thấy cô! Để giúp cô thoát khỏi nỗi khổ luân hồi, gã không tiếc giao hồn phách ra trả lại cho Ân Tà Ma Quân! Cô và Bách Li Phượng có tình cảm ra sao trong luân hồi? Mới có thể khiến gã yêu cô một đời một kiếp này, không tiếc hi sinh tính mạng vì cô! Tình yêu ấy đáng để gã thề nguyện sống chết như thế sao?! Phải có số mệnh ra sao mới có thể có một kết cục tốt đây?! Bọn họ tưởng rằng bọn họ yêu cô nên có thể chết vì cô!

Nhưng bọn họ lại không biết, cho dù cô chỉ thích bọn họ, nhưng cũng có thể chết cùng huyết với họ! Một chữ “thích” của Không Tử Viết cô quý giá thế nào chứ? Còn có chấp, kiên trì, gấn bó hơn tình yêu thề non hẹn biển nhiều! Luân hồi kiếp sau có lẽ không còn cô nữa. Nhưng trong luân hồi kiếp này, cô không thể mất bọn họ được.

Không Tử Viết ngửa đầu nhìn trời, cười mà gào lên: “Vận mệnh không có lòng, tình người có nghĩa! Kiếp này, bà đây mệt rồi, không chơi với các người nữa!” cô vung con dao găm đâm thẳng vào huyệt mình! Đúng lúc này, bảy đám khói đen găm rú như bảy con ốc xoay từ bốn phương tám hướng tụ lại! Vệ Đông Li nắm chặt tay Không Tử Viết để bảo vệ cô ở phía sau. Thế nhưng trong nháy mắt bảy đám khói đen ấy tụ lại thành hình người, dang hai cánh tay ôm Không Tử Viết vào lòng, đồng thời vung chân đá văng hân và Diên Bắc Tu ra ngoài!

Không Tử Viết nhìn bóng người mờ hồ dần rõ nét, cuối cùng hóa thành một người đàn ông đẹp trai có mái tóc đen, mắt đen, môi đen, áo đen, móng tay đen,...một sừng đen! Người đàn ông ấy dáng vẻ nghiêm nghị, vai rộng hông hẹp, hai chân thon dài, toàn thân tỏa ra một luồng bá khí “trời đất này chỉ có mình ta độc tôn”. Ngũ quan hân sắc nét, góc cạnh rõ ràng, có khí chất lạnh lùng, quả quyết, kiêu ngạo chỉ thuộc về đàn ông. Hân giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo, nhưng lại chẳng có chút tình cảm ấm áp nào.

Ánh mắt hân sắc bén, lạnh lùng, coi thường tất cả. Bờ môi khê mím, cứ như vài trăm năm rồi chưa cười bao giờ.

Không Tử Viết lạnh lùng nhìn Ân Tà Ma Quân, đột nhiên cô duỗi tay bóp cổ hắn lắc trước lắc sau, cô rít lên: “Trà Hồ Li lại cho ta! Trà lại cho ta!”

Ân Tà Ma Quân vung tay bóp cổ Không Tử Viết! Bốn ngàn năm trước, cách giải quyết vấn đề giữa bọn họ chính là đánh nhau một trận. Nay Ân Tà Ma Quân thấy đáng về hung hãn của Không Tử Viết chẳng khác gì năm đó, hắn mừng rỡ vô cùng, hận không thể lập tức ép cô cắn hắn hai phát!

Vệ Đông Li và Diên Bắc Tu thấy Ân Tà Ma Quân ra tay với Không Tử Viết, hai người lập tức ra tay đánh lén hắn để ngăn hắn làm hại Không Tử Viết.

Ân Tà Ma Quân chẳng buồn nhìn Vệ Đông Li và Diên Bắc Tu lấy một cái, hắn phát tay áo quét ngay hai người ngã xuống đất.

Không Tử Viết thấy Ân Tà Ma Quân kiên quyết không chịu cứu Hồ Li và Bách Lí Phượng, ngọn lửa hi vọng duy nhất trong lòng cô cũng tắt ngấm theo. Cô có suy nghĩ muốn tìm cái chết, nắm chặt lấy con dao trong tay đâm thẳng vào bụng Ân Tà Ma Quân!

Ân Tà Ma Quân tóm lấy lưỡi dao, tiện tay phóng nó lên thân cây! Hắn trợn trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Tim nàng, ta đã ném hết bảy khối hồn phách của mình vào trong luân hồi để bọn chúng đi tìm nàng trong các thời không khác nhau. Bọn chúng trải qua vô số vòng luân hồi, nhưng vì không tìm được nàng nên kiếp nào cũng chỉ có thể cô độc đến già! Nàng có biết khi bảy khối hồn phách đó mang theo kí ức mỗi kiếp dung hợp vào trong kí ức của ta, ta...ta đã cảm nhận được nỗi đau đớn và tuyệt vọng thế nào không?! Thế nàng nàng...chỉ vì hai kẻ đó mà muốn giết ta ư?”

Nói không rung động thì là nói dối.

Dù thế nào Không Tử Viết cũng không ngờ được rằng để tìm cô mà Ân Tà Ma Quân đã ném hết bảy khối hồn phách của hắn vào trong luân hồi, để bọn họ sống lại không ngừng luân hồi chuyển thế chỉ để...tìm cô!

Thảo nào, ban nãy cô nhìn thấy bảy đám khói đen gào thét từ bốn phương tám hướng tới. Chắc chắn là vì Hồ Li đã tìm thấy cô, coi bỏ phong ấn của sáu khối hồn phách kia khiến chúng đồng thời thoát khỏi thân thể mà bay tới đây.

Cô không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại vì cô mà chết.

Cô thật sự không biết phải cảm động vì tình yêu sâu nặng của Ân Tà Ma Quân, hay phải phẫn nộ vì những tính mạng đã mất kia? Cô và Ân Tà Ma Quân rốt cuộc đã có tiền duyên như thế nào mới kéo dài không ngớt thế này?

Không Tử Viết thấy mệt mỏi, thật sự rất mệt, có lẽ vì cô mắc nợ hoặc cũng có thể cô cố tình trốn tránh, nhưng cô thật sự không muốn gánh lấy tình cảm của người khác nữa, cho dù người đó có thấy cô lòng muông dạ thú cũng được!

Cô hất cằm lên, tuyệt tình nói: “Đối với ta, người chẳng qua chỉ là một kẻ xa lạ. Ta mặc kệ người đã làm gì vì ta, bà đây chẳng nhớ gì sất! Người đừng có nhắc đến mấy chuyện vớ vẩn đó với ta nữa! Bà đây cho người hay, chỉ cần một ngày người không cứu Hồ Li và Bách Lí Phượng sống lại thì bà đây sẽ ngày ngày nghĩ cách để giết người! Trừ phi...người giết ta đi, không thì ta sẽ không để yên cho người đâu!”

Không Tử Viết tưởng rằng Ân Tà Ma Quân nghe cô nói thế, hắn chắc chắn sẽ tức giận một chương đập chết cô! Ai ngờ, hắn chỉ trầm tư chốc lát, sau đó tự tin nói với cô: “Nàng thấy ta là một kẻ xa lạ là vì ta mới chỉ thu hồi bảy khối hồn phách kia, còn chưa lấy lại giọt máu tim của mình. Đợi ta lấy nó về thì chắc chắn nàng sẽ lại thích ta thôi!” dứt lời, hắn nghiêng mình, xuất hiện trước mặt Vệ Đông Li, túm lấy mái tóc của Vệ Đông Li, ép hắn phải ngửa đầu lộ ra càn cổ.

Không Tử Viết thấy Ân Tà Ma Quân há miệng cắn vào cổ Vệ Đông Li, cô chỉ thấy “rầm” một tiếng trong đầu, giống như có tiếng chuông báo động nguy hiểm đến tính mạng mình vậy!

Cô không muốn Vệ Đông Li chết! Tuyệt đối không thể để hắn chết được! Cô có thể hận Vệ Đông Li, có thể lớn tiếng chửi rủa Vệ Đông Li, nhưng không thể cứ thế nhìn hắn chết được! Hắn phải sống! Cô...hi vọng hắn được sống tiếp!

Không Tử Viết lao vào Ân Tà Ma Quân, ngoạm lấy cánh tay hắn!

Ân Tà Ma Quân quăng Vệ Đông Li ra, xoay người ép sát Không Tử Viết vào thân cây, hắn phát câu rít lên: “Nàng làm gì thế hả?!”

Không Tử Viết nghiêng răng nhìn thẳng vào mắt Ân Tà Ma Quân, cô rít lên: “Không cho người được giết hắn! Không cho!”

Ân Tà Ma Quân hung dữ, “Vì sao không cho?! Máu trên người hắn là của ta đấy!”

Không Tử Viết chống người dậy, trợn mắt nhìn Ân Tà Ma Quân, cô nói: “Hồn phách của Hồ Li người đã lấy đi rồi, người còn muốn thế nào nữa? Cho dù máu trong người Vệ Đông Li là máu tim của người thì người cũng không được ra tay làm hắn bị thương! Bằng không ta sẽ lập tức tự sát, từ nay hồn phi phách tán coi như chấm dứt mọi chuyện!”

Ân Tà Ma Quân buông Không Tử Viết ra. Hắn thờ hồn học như một con thú đang phẫn nộ, cần kiếm lấy một thứ để giải tỏa! Hắn xoay người, một chương đánh lên núi, chôn vùi “Long huyết bảo tàng” trong đồng đồ nát, sau đó lao tới bên Diên Bắc Tu, kéo hắn tới trước mặt Không Tử Viết, phẫn nộ quát: “Giết hắn thì nàng không cần phải không?!” chẳng đợi Không Tử Viết nói gì, hắn đã đưa tay túm lấy trái tim của Diên Bắc Tu!

Không Tử Viết còn chưa kịp gào “đừng” thì Ân Tà Ma Quân đã thọc bàn tay vào trong ngực Diên Bắc Tu, chỉ cần khẽ nắm một cái là có thể kéo trái tim của Diên Bắc Tu ra ngoài!

Diên Bắc Tu mặt mày trắng bệch, thở hổn hển, hần chẳng còn sức lực phản kháng nào, chỉ có thể bị động chờ đợi cái chết đến.

Đúng lúc này, Thượng tiên đạp tường vân bay từ Thiên đình tới, run run gào lên: “Xin hãy nương tay, xin hãy nương tay, Ma Quân, xin hãy nương tay!”

Ân Tà Ma Quân bức mình nhìn Thượng tiên, hần lạnh lùng nói: “Gào cái gì mà gào? Có biết bồn tọa ghét nhất là đám thần tiên chó má các ngươi cứ hô to gọi nhỏ hay không?! Đứa nào cũng ẻo là như nhau hết!”

Thượng tiên vừa lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa dè dặt cười trừ nói: “Vâng vâng, Ma Quân nói phải lắm. Xin Ma Quân hãy nể mặt tiểu tiên mà thả người kia đi ạ.”

Ân Tà Ma Quân tàn nhẫn nhìn Thượng tiên rồi ngang ngược nói: “Không thả!” ngón tay hần tóm lấy rồi lôi trái tim của Diên Bắc Tu ra, hần vắn vào trái tim ấy trong tay rồi kết luận như sau, “Hóa ra trái tim của hần màu đỏ chứ không phải màu đen.”

Không Tử Viết vốn tưởng Thượng tiên có thể cứu được Diên Bắc Tu, nhưng không ngờ rằng Diên Bắc Tu vẫn bị Ân Tà Ma Quân moi tìm!

Cô nhìn trái tim của Diên Bắc Tu đang đập yếu ớt trên tay Ân Tà Ma Quân, hần đã bóp nát trái tim ấy thành thịt vụn!

Không Tử Viết muốn nôn, nhưng không nôn được! Cô muốn la hét nhưng không làm nổi! Cô muốn run rẩy nhưng cơ thể cứ cứng đờ bất động!

Cảm giác sợ hãi ấy như một cái dây gai cứ sít chặt quanh cổ cô, làm cô cảm nhận được nỗi đau nỗi hoảng sợ khi cận kề cái chết!

Diên rồi, diên hết cả rồi, tất cả ai cũng diên cả rồi!

Thượng tiên tức phát run, chỉ vào mũi Ân Tà Ma Quân, nhưng ông ta không thốt ra được câu nào.

Ân Tà Ma Quân khinh thường liếc Thượng tiên một cái, sau đó tóm lấy hồn phách của Diên Bắc Tu, để trước mặt mình nghiêm túc ngắm nghía.

Thượng tiên lập tức ngừng thở, nhìn chăm chăm vào hồn phách trong tay Ân Tà Ma Quân, ông ta run run cầu xin nói: “Ma Quân, Ma Quân, ... ngài! ...xin ngài hãy nương tay, có thể trả hồn phách của Diên Bắc Tu cho tiểu tiên được không?”

Ân Tà Ma Quân bức mình quát: “Cút sang một bên!”

Thượng tiên lập tức rụt cổ, chuyển ánh mắt cầu xin sang Không Tử Viết, nghẹn ngào nói: “Từ... Từ Viết, niệm tình chúng ta quen biết bao năm nay, ngươi... ngươi hãy giúp ta xin lại hồn phách kia đi.”

Không Tử Viết hình như không nghe thấy, cô chỉ đắm đắm nhìn hồn phách kia.

Ân Tà Ma Quân hừ lạnh một tiếng, nói với Thượng tiên: “Ngươi không phải giả vờ đáng thương làm gì! Lúc ấy các ngươi đã đối xử với Từ Viết ra sao? Đừng có tưởng bồn tọa không hay biết! Các ngươi đánh nằng vào trong luân hồi để kiếp nào nằng cũng phải chết trong tay thẳng oắt Thanh Dực!

Nay thẳng oắt Thanh Dực coi như đen đủi! Chẳng những đã bị ta đánh nát nhục thân, mà hồn phách cũng rơi vào trong tay bồn tọa.

Ha ha...ha ha ha...xem ra đây mới là nhân quả tuần hoàn, báo ứng đúng lắm!”

Thượng tiên bắt đầu đổ mồ hôi hột, cổ cân nhắc từ, dè dặt nói: “Ma Quân, ngài đã biết khối hồn phách kia thuộc về Thanh Dực Đại Đế, vậy thì càng không thể hủy diệt nó. Ngài cũng biết là Thiên Đình và Ma giới đã đình chiến hơn một ngàn năm rồi, dù thế nào cũng không thể vì chuyện này mà lại phát động chiến tranh được!”

Ân Tà Ma Quân sững sờ, hần xem thường nói: “Hơn một ngàn năm nay, bồn tọa không tuyên chiến với Thiên đình, chẳng qua cũng vì bồn tọa đang tìm Từ Viết! Nay đã tìm được nằng, đương nhiên bồn tọa sẽ không tha cho lũ tiểu nhân vô si mê tiện các ngươi! Lúc ấy các ngươi đã đẩy dọa Từ Viết ra sao? Lần này bồn tọa sẽ đòi lại bằng hết!”

Thượng tiên lập tức bào chữa cho Thiên đình: “Còn chẳng phải vì cuộc chiến thần ma hay sao? Nếu không phải Từ Viết phản bội Thanh Dực Đại Đế, hại ngài ấy trúng phải tám kiếm suýt nữa thì hồn phi phách tán thì Vương mẫu nương nương cũng sẽ không trừng phạt Từ Viết nặng đến vậy.”

Ân Tà Ma Quân siết chặt hồn phách trong tay, hần dằng dằng sát khí nói: “Bồn tọa đã nói kẻ đã đâm tám kiếm vào người thẳng oắt Thanh Dực là ta! Các ngươi điếc cả rồi à? Không hiểu ý của bồn tọa ư? Đám thần tiên trong Thiên đình các ngươi tưởng Từ Viết của ta dễ ức hiếp dễ mặc cho các ngươi bắt bẻ lắm hay sao?”

Thượng tiên lại vuốt mồ hôi trán, nhỏ giọng cãi lại: “Nhưng kẻ đã phản bội Thanh Dực đúng là Từ Viết mà.”

Ân Tà Ma Quân phẫn nộ quát: “Khốn kiếp! Từ Viết là do bồn tọa nuôi lớn, tất nhiên nằng thuộc về ma giới! Nếu không phải thẳng oắt Thanh Dực kia cố tình ăn mặc đẹp để dụ dỗ Từ Viết thì sao nằng lại rời bồn tọa mà đi được?! Bồn tọa lập lại lần cuối cùng, thẳng oắt Thanh Dực là do bồn tọa giết, chẳng có liên quan gì tới Từ Viết cả!

‘Lão độc phụ’ của các ngươi không dám làm gì bồn tọa, nên mới trút giận sang Từ Viết, mục đích nguôi oanh đình muốn diệt nguyên thần của nằng. Bồn tọa lên vào Thiên đình, đập tắt ‘Tàng Hồn Đẳng’, lấy hồn phách của thẳng oắt Thanh Dực ra định đòi lấy Từ Viết, nhưng không cẩn thận đánh rơi nó xuống phạm trần, khiến hần phải rơi vào luân hồi. Ngươi đã hiểu chưa?

Bây giờ ngươi hãy rút về Thiên đình, nói cho ‘lão độc phụ’ của các ngươi hay, hồn phách của thằng oắt Thanh Dực đang ở trong tay bổn tọa, nếu mụ ta muốn cứu đệ đệ ruột của mình thì hãy dẫn binh tới chiến!”

Thượng tiên khóc thét một tiếng, lao vào người Không Tử Viết, lắc người cô như điên: “Tử Viết ơi là Tử Viết, ngươi chớ có thấy chết mà không cứu! Nếu bản tiên không mang được hồn phách Thanh Dực Đại Đế về thì Vương mẫu nương nương sẽ sai thiên lôi đánh chết ta mất!” cuối cùng ông ta còn quên không tự xưng là “bản tiên” nữa.

Không Tử Viết run run hàng mi, cô lẩm bẩm: “Nhân quả đơn giản biết bao mà lại kéo theo quá trình phức tạp đến thế.” Cô ngẩng đầu nhìn Vệ Đông Li máu me đầy người, hỏi Ân Tà Ma Quân, “Trên người hấn chảy máu tim của ngươi ư?”

Ân Tà Ma Quân thấy Không Tử Viết chủ động mở miệng nói chuyện với hấn, hấn vội lại gần, đưa tình nói: “Đúng, lúc ta biết nàng bị đánh vào luân hồi, ta liền đoán ra chắc chắn ‘lão độc phụ’ ấy sẽ dùng ‘Tàng Hồn Chú’ để niệm phong hơi thở của nàng ở đỉnh đầu, không cho ta tìm ra nàng. Nên chẳng những ta đã ném bảy khối hồn phách của mình vào luân hồi để tìm nàng, mà còn nhỏ một giọt máu tim ở cổng ‘Minh Thành’, để nó ngày đêm canh giữ ở đó đợi nàng đi qua. Chỉ cần còn một tia hi vọng, ta cũng không bỏ qua!

Nhưng ta không ngờ được, giọt máu tim ấy lại hấp thụ hồn phách mà trưởng thành một đóa hoa bỉ ngạn. Nó giẫm lên xương cốt, hấp thụ linh hồn trong hơn một ngàn năm ấy, rồi dần dần có suy nghĩ và chấp niệm của riêng mình. Nó thoát khỏi sự khống chế của ta, tách khỏi ta, muốn tìm thấy nàng trước ta để trả thù nàng. Tử Viết, nó hận nàng, hận nàng đã để nó đau khổ chờ đợi hơn một ngàn năm.

Đây là tâm ma của hấn, cũng là tâm ma của ta.

Cuối cùng, khi nàng bước tới gần cổng ‘Minh Thành’, dường như hấn đã nhận ra sự tồn tại của nàng, hấn liền kích động, hấn muốn giấu đi sự thay đổi cảm xúc ấy, nhưng nào ngờ được, hấn là giọt máu tim của ta, cho dù có tách khỏi ta thì ta vẫn có thể phát giác ra sự bất thường của hấn. Chẳng qua, sự bất thường ấy đã lập tức biến mất. Mà hồn của hấn cũng đã theo đó biến mất luôn.”

Thượng tiên rút cổ lại, nghĩ bụng: Tất cả là tại Lôi Thần! Kiếp trước Không Tử Viết cực kì xấu xí, là ông ta đã mời Lôi Thần sử dụng vũ khí của Thiên đình để đánh chết Không Tử Viết. Kết quả Lôi Thần làm ăn thế nào lại đánh rách “Tàng Hồn Chú” mà Vương mẫu nương nương đã niệm trên đỉnh đầu Không Tử Viết. May mà ông ta tới kịp thời không thì hậu quả khó lường. Thế mà đóa hoa bỉ ngạn ở cổng “Minh Thành” vẫn nhận ra mà níu chân, cuốn lấy Không Tử Viết, cùng cô rơi vào trong luân hồi, đầu thai thành Vệ Đông Li quái đản tàn nhẫn, thông minh tuyệt đỉnh, lòng dạ độc ác!

Dù Vệ Đông Li không còn kí ức của đóa bỉ ngạn kia, nhưng chấp niệm của hấn vẫn còn đó, cuối cùng vẫn tìm thấy Không Tử Viết trong vô vàn chúng sinh!

Con đường hai người đó đến với nhau quả thực là quá đẫm máu!

Nếu Vệ Đông Li hận Không Tử Viết thì cũng không hấn. Bằng không sao hấn lại cam tâm tình nguyện khổ sở chờ đợi cô ở cổng “Minh Thành” hơn một ngàn năm? Nói là yêu thì cũng không phải. Không thì hấn cũng không moi mặt rắn, chém đầu con chó, dùng thịt người cho bạch hổ ăn, hấn làm mọi việc ấy thực quả thoải mái!

Ôi...có lẽ đây là ngược duyên!

Khụ...ông là một thần tiên tâm hồn trong sáng, không hiểu những chuyện nhĩ nữ tình trường, không hiểu đâu...

....

Không Tử Viết nghe Ân Tà Ma Quân nói xong, cô cắn môi dưới, cười như một con điên. Cô thấy hết thấy mọi việc giống như một trò chơi khôn kiếp. Bạn đăng nhập vào một trò chơi, cố gắng tìm bảo vật, phấn đấu giết địch, song cho dù bạn có mạnh thế nào thì cuối cùng cũng không thoát được kết cục “Game over”, rồi bạn tỉnh ra mình đã đăng nhập nhiều lần như thế nhưng thật ra chẳng có được thứ gì cả.

Chi bằng ngay từ đầu đừng chơi!

Chi tiếc rằng cô đã quá tự cao, cô tưởng mình mạnh mẽ, kết quả...trúng độc quá nặng, không thể tránh được trò chơi này của ông trời.

Cô là một người đàn bà không có can đảm gánh vác sự sống chết của bao nhiêu người như thế, không có khả năng ôm trọn tình thâm của từng ấy người, không có sức lực mà ngăn cản tấn bi kịch này xảy ra, không có cách để thay đổi kết thúc câu chuyện...

Những người yêu cô, làm cô tổn thương, những người cô thích, người khinh bỉ cô đều đã bỏ cô mà đi, chỉ để lại mình cô đối mặt với kết thúc cuối cùng này!

Cô đã thắng, thì cũng làm được gì?

Cô không yêu Thanh Dực Đại Đế, không chết dưới kiếm của hấn, thì cũng làm được gì?

Bách Lí Phụng và Hồ Li không tiếc tính mạng vì cô. Thế nhưng trên thế gian này đã không còn bọn họ thì cô sống còn có ý nghĩa gì nữa!?

Có những tình cảm, có lẽ không phải tình yêu, cũng không liên quan đến tình dục. Tình cảm ấy vừa nồng nàn không phai, lại vừa nhàn nhạt như nước, chỉ là một tiếng “thích” đơn giản lại đáng để Không Tử Viết thề nguyện sống chết!

Cần gì phải phức tạp chứ? Chẳng qua là chết thôi mà.

Không Tử Viết cười, cô xòe tay ra xin Ân Tà Ma Quân hôn phách của Thanh Dực Đại Đế. Hắn không hề do dự, đặt thẳng nó vào trong lòng bàn tay cô.

Không Tử Viết ngấm nghĩa khối hôn phách kia, cô hỏi Thượng tiên: “Ông từng đồng ý sẽ giúp ta ba chuyện. Giờ ta sẽ nói chuyện cuối cùng, ta muốn Bách Lí Phurong sống lại!”

Thượng tiên áy náy nói: “Tử Viết à, không phải bản tiên không giúp ngươi. Hôn phách của Bách Lí Phurong e là đã bay xuống địa phủ lâu rồi. Bản tiên... bản tiên quả thực bất lực!”

Không Tử Viết lại hỏi: “Dùng ‘Tinh Hạch Tử’ cũng không được ư?”

Thượng tiên nói: “‘Tinh Hạch Tử’ có tác dụng làm người chết sống lại thật. Nhưng nay không biết nó đang ở đâu, ngươi định đi đâu kiếm chứ? Cho dù ngươi có thể tìm được thì Bách Lí Phurong cũng chưa chắc có thể trở về. Ngươi... ời...”

Tử Viết, ngươi hãy nghe bản tiên một lời, đừng cố chấp nữa.”

Không Tử Viết rũ mắt xuống, trầm tư chốc lát, rồi thì thầm với hôn phách của Thanh Dực Đại Đế: “Thanh Dực, con người không nên để ý tới quá nhiều chuyện xưa. Chuyện của ngươi và ta nên chấm dứt tại đây thôi.” Nói dứt cô liền trả hôn phách lại cho Thượng tiên.

Thượng tiên hoảng hốt đón lấy khối hôn phách kia, sau đó cẩn thận đặt nó vào trong một cái hộp gỗ từ đàn.

Không Tử Viết nhìn Ân Tà Ma Quân, cô bình tĩnh nói: “Nếu ta chỉ là một kẻ ngoài cuộc, sau khi biết tiền nhân hậu quả mọi chuyện thì ta chắc chắn sẽ cảm động vì sự tình si của ngươi. Nhưng điều bất hạnh là, ta lại chính là kẻ đã tự mình trải qua vở hài kịch cần dùng tính mạng để làm vé vào cửa này. Thú thật lòng, trái tim ta đã tan nát lâu rồi, chẳng thể cảm nhận được bất cứ niềm vui hay nỗi buồn nào nữa.

Ân Tà Ma Quân, ta không biết rốt cuộc chúng ta đã có tiền duyên thế nào, nhưng Không Tử Viết ta có thể vỗ ngực mà nói rằng, nếu ta đã từng yêu ngươi mà ngươi không làm chuyện có lỗi với ta, thì chắc chắn ta đã không rời xa ngươi để đi cùng Thanh Dực Đại Đế! Đây là sự cố chấp và lòng kiêu hãnh của ta, cho dù đã qua chín kiếp thì cũng không mất đi bản tính này! Nên giữa ngươi và ta, đừng có nói ai đã phụ lòng ai.

Vì ngươi mà ta đã bị vu oan, chịu đủ nỗi khổ luân hồi. Cũng vì bấy khối hôn phách của ngươi đã khiến ta tin rằng có tình yêu thì nguyên sống chết. Nên chúng ta không ai nợ ai nữa.

Nếu...nếu Hồ Li đang ở trong người ngươi, phiền ngươi hãy nói cho gã biết, nếu ta có kiếp sau, ta nguyện ở cùng gã một đời!

Nắm tay chàng, cùng chàng sống đến già.”

Ân Tà Ma Quân thấy Không Tử Viết nói thế, lòng hắn tự dưng thấy bất an vô hạn, hắn túm lấy cổ Vệ Đông Li, quay qua nói với cô: “Đợi ta lấy lại máu tim rồi thì nàng sẽ nhớ ra nàng đã từng yêu ta thế nào!”

Không Tử Viết ghen thờ, rút ngay con dao găm cắm trên thân cây ra, kẻ sát vào cổ mình, cô gào lên với Ân Tà Ma Quân: “Ngươi thả hắn ra ngay! Không thì ta sẽ chết trước mặt ngươi ngay lập tức!”

Ân Tà Ma Quân đau đớn, hắn mặc cả: “Ta có thể tha cho hắn. Nhưng nàng phải gả cho ta!”

Vệ Đông Li run run bờ vai, hắn bật cười.

Ân Tà Ma Quân nheo mắt lại, trầm giọng hỏi: “Ngươi cười gì hả?!”

Vệ Đông Li cố lấy hơi thở, cười chế nhạo: “Cười ngươi mà cũng xứng làm Ma Quân!”

Ân Tà Ma Quân siết chặt ngón tay hơn, găm móng tay vào trong da thịt Vệ Đông Li, “Một bông hoa bỉ ngạn nhỏ nhoi mà cũng dám thách thức bản tọa! Ngươi chịu chết đi!”

“Phập...” tiếng con dao găm đâm vào tim không lớn, nhưng giống như một điểm phân cách biến cả thế gian này thành một bức tranh tĩnh lặng.

Không Tử Viết hất cằm lên kiêu ngạo như một đứa trẻ, cô cười nói: “Coi đi, ta đã bảo rồi mà, nếu ngươi giết hắn, ta sẽ chết...khụ khụ...chết trước mặt ngươi!”

Đôi mắt của Ân Tà Ma Quân dần dần đầy tơ máu, ngón tay không kim chế được mà run rẩy. Hắn hoảng hốt ném Vệ Đông Li yếu ớt xuống đất, sau đó bối rối nhìn Không Tử Viết.

Đã tìm lâu lắm rồi, chờ rất lâu rồi, khổ sở, tự trách cũng đã rất lâu, niềm vui tìm lại được còn chưa kịp cảm nhận kĩ, chẳng lẽ lại phải mất đi lần nữa sao? Không! Không được, không thể được...

Vệ Đông Li nghiêng răng, liều mạng bò đến bên chân Không Tử Viết, cố tóm lấy bàn chân cô bằng tất cả sức lực, hắn rít lên: “Không Tử Viết, ta! Hận!

Nàng!”

Không Từ Viết rùng mình, nhưng cô lại mỉm cười. Cô dịu dàng nói: “Vệ Đông Li, ta có một câu muốn nói cho chàng. Ta...khụ...khụ...trải qua chín kiếp luân hồi, lúc nào con mắt chọn đàn ông của ta cũng chẳng ra làm sao cả. Ha ha...kiếp này, cũng thế. Bà đây...kiếp này người bà yêu chính là tên khốn kiếp máu lạnh nhà ngươi đấy!”

Cô giẫy khỏi tay Vệ Đông Li, ôm ngực đang chảy máu không ngừng, đi từng bước đến cạnh thi thể của Bách Lí Phượng, nhẹ nhàng nằm xuống, gối đầu lên ngực gã rồi chậm chậm nhắm mắt lại, cô thì thào: “Bách Lí Phượng, kiếp này có ta đi cùng chàng. Chúng ta chết cùng huyết...” cô rút con dao găm ở ngực ra, khước môi nhếch lên mỉm cười mãn nguyện.

Với Không Từ Viết, kiếp này.... rất hoàn mỹ.

Cô yêu Vệ Đông Li. Bách Lí Phượng và Hồ Li yêu cô. Một tam giác chắc chắn, những mối quan hệ tình cảm không chẵn chẵn, nhưng cuối cùng lại khiến cô tin rằng thế gian này quả thực có tình yêu quên mình, thế nguyên sống chết bên nhau. Rất đẹp, rất đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Kí ức mười kiếp bốn ngàn năm

Vệ Đông Li hận Không Từ Viết!

Hắn hận cô ích kỉ, hận cô vô tình, hận cô luôn miệng nói yêu hắn nhưng rồi lại chết trong lòng Bách Lí Phượng!

Bức tranh ấy như một miếng sắt nung đỏ thiêu đốt trái tim hắn!

Tầm nhìn của Vệ Đông Li dần không rõ ràng, nhưng trước sau không hề rơi nước mắt. Hắn cảm thấy, chắc chắn nước mắt của hắn đã bị Không Từ Viết hút cạn, sau đó biến mất cùng cô luôn rồi.

Bằng ý chí người thường không thể nào tưởng tượng nổi, hắn ép mình phải đứng dậy, lê lét thân xác đầy thương tích tới chỗ Không Từ Viết, sau đó nhẹ nhàng quỳ xuống bên cô, đưa ngón tay lạnh ngắt ra vạch trên mặt cô! Hắn rít ra từ kẽ răng hai chữ nặng nề... “Súc sinh”!

Hắn chiều cô, muốn cho cô những thứ tốt đẹp nhất trên đời này; hắn thương cô, nên đã đặt kế hoạch đoạt bảo vật để giúp cô giải tỏa khúc mắc trong lòng; hắn bảo vệ cô, nên mới ngọt nhạt với Duệ Đế, trộn lẫn những lời nói thật và nói dối với nhau.

Hắn giận cô, vì cô không tin hắn, cô đã chọn rời xa hắn! Hắn giận cá chém thớt, bèn nguôi mã phanh thây Tiêu Doãn, kẻ mà Duệ Đế sắp đặt bên cạnh hắn!

Hắn...hắn hận cô, hận cô sao lại vô tình bỏ rơi hắn như thế!

Cô từng nói với hắn: “Vệ Đông Li, nếu chàng học được cách tôn trọng, chịu cho ta tự do, ta sẽ ở bên chàng, không đi xa đâu.”

Hắn đã cho cô sự tôn trọng, cho cô tự do, nhưng cô thì sao? Giờ này cô đang ở nơi nào? Sao cô bỏ rơi hắn lại?!

Vệ Đông Li chìm sâu vào trong chấp niệm của hắn, sắc mặt trở nên quý dị vô cùng.

Ân Tà Ma Quân bế Không Từ Viết lên, gào thét đau đớn đến xé lòng!

Thượng tiên đột nhiên hét một tiếng, “Mau! Mau bảo vệ hồn phách của Không Từ Viết! giờ hồn phách đó không thể thấy ánh mặt trời, bằng không sẽ lập tức vỡ tan ngay!”

Trong mắt Ân Tà Ma Quân bùng cháy hi vọng. Hắn ôm thi thể Không Từ Viết định trở về Ma giới để tránh mặt trời.

Đúng lúc này, một con “quỷ” tóc tai xanh thẫm rồi tung đột nhiên xuất hiện! Nó nhanh như chớp lao về phía thi thể của Không Từ Viết!

Ân Tà Ma Quân lạnh lùng nhìn, hắn há miệng phun ra một làn khói đen có tác dụng ăn mòn, muốn cho con “quỷ” kia hồn phi phách tán!

Ai ngờ, con “quỷ” đó dễ dàng né sang bên trái tránh được một đòn chí mạng của hắn, đồng thời sột ruột hét lên: “Đừng đánh nữa! Bảo vệ hồn phách của Từ Viết trước đã! Nếu hồn phách của Không Từ Viết nát vụn rơi xuống mặt đất thì sẽ biến thành cát bụi ngay đó!”

Ân Tà Ma Quân sững sờ, rồi gọi một tiếng, “Bách Lí Phượng?”

Cứ kéo dài thời gian như thế, hồn phách của Không Tử Viết đã từ từ bay khỏi cơ thể cô, trong khoảnh khắc gặp phải ánh nắng lập tức vỡ vụn thành bảy khối hồn phách nhỏ bay đi khắp nơi. Sau đó bảy khối hồn phách kia lại đột nhiên nổ tung biến thành vô vàn mảnh nhỏ rồi rơi xuống mặt đất.

Cùng lúc ấy, Không Tử Viết mà Ân Tà Ma Quân ôm trong lòng đã biến thành một con bạch hổ da thịt cứng ngắc.

Bách Lí Phượng thăm kêu chết cha, gã vội giữ tay áo tạo ra một cơn gió thổi những mảnh vụn hồn phách của Không Tử Viết lên trời, không cho chúng rơi xuống đất.

Ân Tà Ma Quân vớt con bạch hổ trong lòng ra, phi thân nhảy lên rồi biến thành một tấm lưới đen khổng lồ, trong nháy mắt đã bao trọn những mảnh vụn hồn phách kia.

Bách Lí Phượng vừa thở phào một hơi thì thấy hai “con cá lọt lưới” đã từ từ rơi xuống đất!

Muốn cứu vẫn đã không còn kịp nữa!

Không Tử Viết thiếu mất hai mảnh hồn phách thì sẽ thành ra thế nào? Ngay cả can đảm suy đoán gã cũng không có!

Sự thật thường rất tàn nhẫn.

Nhưng thỉnh thoảng kì tích cũng xuất hiện!

Ngay khoảnh khắc hai “con cá lọt lưới” kia hơi chạm đất thì hai sợi tóc đỏ máu như có sinh mạng lặng lẽ xen vào giữa mặt đất và hai “con cá lọt lưới” kia rồi nâng chúng lên! Sau đó, dịu dàng cuốn lấy hai “con cá lọt lưới” kia, đặt chúng vào lòng bàn tay chủ nhân.

Vệ Đông Li cúi đầu, khe khẽ vuốt ve hai mảnh vụn hồn phách trong bày tay trái bằng ngón trỏ tay phải. Hắn rất cẩn thận, nói rất dịu dàng, “Tử Viết, nàng tới đi cùng ta phải không? Nàng đã trở về rồi thì không cho nàng đi nữa, để ta đỡ phải phải ngày nhớ đêm mong.” Bờ vai hắn run run, rồi cười khúc khích. Giọng cười ấy lúc thì giống một đứa trẻ con, lúc thì giống một người già, lúc thì lại giống một thiếu phụ, lúc lại giống một thanh niên. Âm thanh ấy giống như tiếng cười điên cuồng của hàng ngàn hàng vạn linh hồn đang rung rung! Kinh dị vô cùng!

Ân Tà Ma Quân phi thân tới cạnh Bách Lí Phượng, chau mày nói: “Vệ Đông Li, mau trả hai mảnh hồn phách kia lại cho bản tọa!”

Vệ Đông Li đột nhiên ngừng đầu lên làm đám người sợ rùng cả mình!

Đôi mắt hắn đã biến thành một màu đỏ như máu, trong đôi mắt ấy như có máu tươi đang phun trào! Hắn nhìn mọi người rồi nở một nụ cười quyền rũ như một đóa hoa bi ngạn đang triệu hồi hồn phách.

Thượng tiên kinh ngạc nói: “Sau khi hắn đầu thai, rõ ràng là thân xác người phàm, sao lại biến thành như thế này? Và lại hắn chỉ là một đóa hoa bi ngạn nhỏ nhoi, sao trong chớp mắt lại trở nên mạnh như thế?”

Bách Lí Phượng vừa cẩn thận chú ý từng cử động của Vệ Đông Li, vừa lầm bầm: “Chẳng ngờ hơn một ngàn năm ở địa phủ, thần không biết quý không hay hắn đã tu luyện tới cảnh giới này rồi.

Ta chấp chừng địa phủ bao nhiêu năm, vẫn luôn tưởng rằng quý hồn là một thể, đều do ta thống trị. Nay mới biết hóa ra quý và hồn không phải một thể. ‘Quý’ trong quý hồn là quý ở địa phủ không khác với ở nhân gian. ‘Hồn’ trong quý hồn lại là một loại chấp niệm sau khi người chết trước khi biến thành quý mới sinh ra. Chấp niệm này có lẽ là không cam lòng với cái chết, cũng có thể là không nỡ rời xa người thân.

Giờ xem ra, hoa bi ngạn đã hấp thu những ‘hồn’ này để tu luyện.” gã tự dưng hét một tiếng, “Ta biết rồi! Lúc đóa hoa bi ngạn đầu thai chuyển thể chắc chắn đã mang theo tất cả ‘hồn’ hắn hấp thu được, rồi cùng rơi vào trong luân hồi!

Kiếp này, dù Vệ Đông Li không còn kí ức của đóa hoa bi ngạn, nhưng sự tàn nhẫn, khát máu, ngang ngược trong người hắn chưa từng thay đổi!

Kiếp này Vệ Đông Li lòng dạ độc ác, giết người như cỏ rác, hắn đã bắt tri bắt giác tiếp tục chuyện tu luyện của kiếp trước.

Nên khi hồn phách của Tử Viết rời khỏi thân thể thì hắn lập tức muốn giữ nó làm của riêng! Chấp niệm của hắn đã ép hắn rơi vào trong điên cuồng, cuối cùng hóa ma. Không, Vệ Đông Li không phải ma, cũng không phải yêu. Người đời có câu ‘yêu ma quý quái’, theo ta thấy giờ Vệ Đông Li chính là con ‘quái’ kia!”

Thượng tiên gât gù, thái độ thụ giáo, “Vậy theo ý của Diêm Vương gia, chúng ta nên thu phục con ‘quái’ Vệ Đông Li này trước, hay nên cướp lại hai mảnh hồn phách kia trước?”

Bách Lí Phượng xiết nắm đấm, “Cướp lại...” lời còn chưa dứt thì Vệ Đông Li đã đột nhiên hất mái tóc đỏ như máu hồng lấy đi những mảnh vụn hồn phách còn lại trong tay Ân Tà Ma Quân! Bách Lí Phượng hét một tiếng “cẩn thận”, gã vội vung nắm đấm đánh thẳng vào ngực Vệ Đông Li!

Cùng lúc ấy, Ân Tà Ma Quân biến khối đen thành một con dao găm, một dao cắt đứt mái tóc dài của Vệ Đông Li!

Thế nhưng điều khiến bọn họ không ngờ được là, Vệ Đông Li lúc này giống như một cái bóng! Cho dù đánh đấm, chặt chém thế nào cũng không thể mây may làm hắn bị thương!

Ân Tà Ma Quân và Bách Lí Phụng đưa mắt nhìn nhau, cả hai cùng cẩn thận dè dặt hơn.

Vệ Đông Li mỉm cười, hần lẩm bẩm: “Hơn một ngàn năm, cuối cùng thì ta đã hấp thụ bao nhiêu ‘hồn’ rồi?” rồi tự dưng hần phá lên cười như điên, “Trên đời này ngoài Tử Viết ra thì còn ai có thể làm ta thương tổn?!”

Bách Lí Phụng nhíu mày nói: “Xem ra ngươi đã nhớ lại tất cả kí ức của đóa hoa bí ngân kia.” Chẳng những thế, chắc chắn hần đã có thể thao túng hàng ngàn hàng vạn “hồn” kia rồi biến thành... thân xác bất tử!

Vệ Đông Li cúi đầu, xòe bàn tay trái để lộ hai mảnh hồn phách. Hần cười dịu dàng, sau đó hần lại mở nắm tay phải ra, trong ấy có một đồng mảnh hồn phách khác!

Ân Tà Ma Quân cả kinh, vội nhìn nắm tay trống không của mình! Mảnh hồn phách của Tử Viết đã không cánh mà bay vào trong tay Vệ Đông Li mất rồi! Hần... đã xem nhẹ đóa hoa bí ngân kia!

Ân Tà Ma Quân giận tím mặt, hần vuron tay hồng cướp lại những mảnh hồn phách vỡ vụn của Không Tử Viết. Nhưng Vệ Đông Li đã hóa phép biến những mảnh vụn ấy thành một, sau đó nuốt chửng vào trong miệng hần!

Ân Tà Ma Quân và Bách Lí Phụng cùng sững sờ, hần không thể bầm thây Vệ Đông Li thành vạn mảnh!

Thượng tiên vội cản hai người đang mất đi bình tĩnh, “Chớ có nóng nảy, chớ có nóng nảy, theo tiêu tiên thấy thì Vệ Đông Li đang muốn vạ hồn phách cho Tử Viết. Chuyện này không thể kéo dài, bằng không sẽ chẳng thể nào xoay chuyển được nữa!”

Quả nhiên không sai. Vệ Đông Li khoanh chân ngồi xuống, quanh người tỏa ra một tầng sương mù đỏ như máu vây hần ở bên trong.

Thời gian cứ trôi đi, làn sương mù xung quanh Vệ Đông Li đã dần biến từ màu đỏ máu thành màu trắng xám. Qua thời gian khoảng hai chén trà nữa, sương mù quanh Vệ Đông Li đã tan đi, còn gương mặt hần thì trắng bệch như tờ giấy.

Hần hé đôi môi không còn chút huyết sắc nào nhả ra một khối hồn phách hoàn chỉnh đang lấp lánh ánh đỏ!

Nụ cười của hần dù rất yếu ớt, nhưng lại rất mãn nguyện.

Hai người Bách Lí Phụng đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời ra tay! Bách Lí Phụng đoạt lại hồn phách của Không Tử Viết từ trong tay Vệ Đông Li; Ân Tà Ma Quân một chương đánh ngắt Vệ Đông Li đang suy yếu; còn Thượng tiên thì triệu tường vân tới che mắt ánh mặt trời trên đỉnh đầu.

Bách Lí Phụng liếc mắt nhìn Vệ Đông Li - tình địch số một của gã, rồi lạnh lùng nói: “Có lẽ có thể diệt nguyên thần của hần bằng ngũ lôi oanh!”

Ân Tà Ma Quân tàn nhẫn nói: “Nếu ngũ lôi oanh không diệt được nguyên thần của hần thì bốn tọa có thể đánh hần vào trong ‘Liệt Dục Ma Hỏa’, để hần cùng những ‘hồn’ bị hần hấp thụ cùng chịu sự tra tấn của ma hỏa cho tới khi ‘hồn’ chết ‘quái’ diệt!”

Thượng tiên chau mày, nhỏ giọng thì thầm: “Đội Tử Viết tỉnh lại hỏi chuyện của Vệ Đông Li thì các ngươi chớ có nói ta có tham gia vào đấy.”

Bách Lí Phụng và Ân Tà Ma Quân đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng thanh quả quyết nói: “Tạm tha cho hần một mạng vậy!”

Nói dứt, Bách Lí Phụng nhếch mép cười với Ân Tà Ma Quân, sau đó nắm chặt lấy hồn phách Không Tử Viết rồi biến mất dạng trong nháy mắt!

Ân Tà Ma Quân sững sờ, ánh mắt lạnh lẽo, phần nộ quát: “Một tên Diêm Vương nhỏ nhoi nhà ngươi mà cũng dám trộm mất hồn phách của Tử Viết trước mặt bốn tọa! Xem bốn tọa có lật tung cái địa phủ của ngươi lên hay không!” nói dứt hần liền hóa thành một con lốc xoáy chui vào trong kẽ nứt dưới đất.

Thượng tiên nhìn Vệ Đông Li đang ngất xỉu, ông ta ngắm nghĩ mãi cuối cùng vẫn quyết định lấy đi toàn bộ kí ức liên quan tới Không Tử Viết của hần. Ông ta cho rằng chỉ có thế thì Vệ Đông Li mới không vì chấp niệm quá nặng, mà lại biến thành một tên ma đầu khiến Thiên đình nhức óc.

Dưới địa phủ, Bách Lí Phụng cẩn thận nâng hồn phách của Không Tử Viết, gã đang bối rối không biết phải làm gì bây giờ.

Kiểm một cơ thể giúp cô hoàn dương? Hay là giữ cô lại địa phủ để cô mãi mãi ở cùng gã?

Nếu giúp cô hoàn dương, thì chẳng phải cô lại phải trải qua nỗi khổ thế gian, đối mặt với sinh lão bệnh tử hay sao? Nếu giữ cô ở lại địa phủ thì gã lại lo lắng cô không thích cái không khí tử khí u ám này. Ôi... thật là làm khó gã quá!

Đề tâm sẽ bị loạn, Bách Lí Phụng gờ chính là như thế đấy. Gã ước gì có thể cho Không Tử Viết những gì tốt đẹp nhất, ước gì có thể cho cô một tương lai hạnh phúc nhất! Thực ra, trong khi Không Tử Viết vẫn còn chưa tỉnh lại mà gã đã nghĩ những chuyện này là đang nghĩ nhiều rồi.

Đương lúc Bách Lí Phụng ý thức được Không Tử Viết vẫn luôn trong trạng thái ngủ đông, cuối cùng gã mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề! Gã bắt đầu thử đủ cách để gọi hồn phách của Không Tử Viết dậy, nhưng chẳng có chút hiệu quả nào.

Ngay lúc Bách Lí Phụng hết đường xoay xở thì Ân Tà Ma Quân đã đập tung cổng địa phủ mà xông vào!

Bách Lí Phụng cứ như trông thấy hi vọng, gã vội nắm chặt lấy tay Ân Tà Ma Quân, nóng lòng như lửa đốt nói: “Mau mau, mau đi coi Tử Viết, hồn phách của nàng mãi vẫn chưa thức tỉnh!”

Ân Tà Ma Quân không thèm chấp nợ cũ với Bách Lí Phụng, hần vội vàng đến bên hồn phách của Khổng Tử Viết, rồi bàn bạc đối sách cùng Bách Lí Phụng.

Ân Tà Ma Quân đề nghị: “Ta sẽ mang Tử Viết về ma giới, sau đó kiếm một nữ yêu xinh đẹp, diệt trừ hồn phách của ả đê Tử Viết vào trong cơ thể đó.”

Bách Lí Phụng khinh thường nói: “Cách này ta thử rồi, nhưng chẳng có hiệu quả gì cả. Ta cảnh cáo ngươi chớ có ý đồ gì, đừng hòng mang Tử Viết ra khỏi địa phủ. Lúc này hồn phách của Tử Viết rất yếu, nếu nàng rời khỏi địa phủ âm khí cực thịnh này thì không chừng sẽ có chuyện. Đến lúc đó, nếu cả đời này không tỉnh lại được thì coi ta chặt cái sừng độc nhất của ngươi!”

Ân Tà Ma Quân lạnh lùng liếc Bách Lí Phụng một cái, hần hung tợn nói: “Tử Viết vì ngươi mới chết! Nếu nàng không tỉnh lại thì bồn tọa sẽ đập nát cái mai rùa của ngươi!”

Trong mắt Bách Lí Phụng có đủ tình cảm phức tạp, tự trách, hân hoan, buồn sầu, hạnh phúc, cuối cùng cùng hóa thành một tiếng than nhẹ, gã nói: “Lúc hồn phách của ta mới rời khỏi thân thể thì cũng vô tri vô giác. Ta thấy Tử Viết ôm thi thể của ta rồi khóc lóc. Ta muốn ôm nàng, nói cho nàng hay đừng đau lòng, vì ta vẫn sẽ luôn ở cạnh nàng. Đáng tiếc là chúng ta đã mãi mãi xa cách. Sau đó, ta thấy ngươi lấy tính mạng của Vệ Đông Li để ép nàng phải lấy ngươi. Tử Viết tỏ ra bất thường làm ta rất lo lắng. Lúc ấy, Âm Dương phán quan tới đón ta về địa phủ. Lão nói với ta, chỉ cần ta về đến địa phủ là có thể lấy lại tất cả kị ức và sức mạnh của mình. Ta muốn cứu Tử Viết, nên buộc phải trở về địa phủ. Đợi lúc ta cấp tốc quay lại bên Tử Viết, thì... đã muộn rồi. Chỉ nghe thấy nàng nói với ta rằng, ‘Bách Lí Phụng, kiếp này có ta ở cùng chàng. Chúng ta chết cùng huyết...’”

Ân Tà Ma Quân phát tay áo, đường hoàng ngồi lên ghế, kiêu ngạo nói: “Ngươi cứ việc giữ lấy kị ức kiếp này. Nhưng bồn tọa phải cho ngươi hay, đợi Tử Viết tỉnh lại thì bồn tọa sẽ mang nàng rời khỏi đây!”

Bách Lí Phụng cũng ngồi lên ghế, gã cười giễu: “Ngươi tưởng ta vẫn còn là con rùa xanh mãi mãi chậm chạp kia hay sao? Cho ngươi hay, Độc Giác Thú, chỉ cần ta còn sống thì ngươi đừng có hòng mang Tử Viết đi!”

Ân Tà Ma Quân cười khẩy nói: “Chỉ bằng ngươi thôi ư? Bốn ngàn năm trước, ngay cả tư cách đánh nhau với bồn tọa ngươi cũng không có! Bốn ngàn năm sau, bồn tọa vẫn có thể một cước dẫm chết ngươi!”

Bách Lí Phụng châm biếm: “Nếu bốn ngàn năm nay ngươi chưa rửa chân bao giờ thì cũng có thể làm ta ngạt thở mà chết đấy!”

Ân Tà Ma Quân sững sờ, hần thì thảo cảm khái nói: “Thoáng một cái cũng đã bốn ngàn năm rồi...”

Bách Lí Phụng rũ mắt xuống, lẩm bẩm: “Đúng, bốn ngàn năm rồi, đã yêu nàng bốn ngàn năm, đuổi theo nàng bốn ngàn năm...” gã bĩu môi, “Con chim kia chẳng qua chỉ quen biết Tử Viết có hai ngàn năm, qua lại chưa đến một ngàn năm thế mà lại hại nàng hơn một ngàn năm! Ta chỉ muốn nhỏ sạch lông tên người con chim ấy, sau đó ném hần vào trong chuồng lợn!”

Ân Tà Ma Quân đập bàn, “Đúng! Sau đó kiếm một con lợn đực chọc nát cục hoa của hần thì thôi!”

Bách Lí Phụng “hả” một tiếng.

Ân Tà Ma Quân vỗ trán, bực mình xấu hổ nói: “Trong bảy khối hồn phách bồn tọa vừa thu lại có một ‘hủ nữ’. Thôi thôi, không nói với ngươi nữa, nói nữa ngươi cũng không hiểu đâu!”

Bách Lí Phụng lập tức ngồi cái ghế cách xa Ân Tà Ma Quân nhất, gã nói: “Khôn! Sao ta không hiểu chứ? Ngươi tưởng lúc ta ở địa phủ không lên mạng chắc?”

Cứ như thế hai người bắt đầu đồng dài về những chủ đề nhạt tẻch, chờ đợi Khổng Tử Viết tỉnh lại trong lo lắng.

Một tháng sau, hồn phách của Khổng Tử Viết vẫn không buồn nhúc nhích, chẳng hề có dấu hiệu sắp tỉnh nào. Bách Lí Phụng và Ân Tà Ma Quân thì sắp phát điên.

Ngay lúc hai người đang tính lên Thiên đình, vác lấy một tiên nữ về thử xem có thể phù hợp với hồn phách của Khổng Tử Viết hay không, thì Thanh Dục Đại Đế ôm trong lòng một con bạch hổ có vẻ đang ngủ say, bay từ Thiên đình tới.

Bách Lí Phụng và Ân Tà Ma Quân vốn định đập cho Thanh Dục Đại Đế một trận, nhưng lúc hai người trông thấy con bạch hổ Thanh Dục Đại Đế đang ôm trong lòng kia, trong mắt hai người lập lúc lấp lánh ánh sáng hi vọng!

Ân Tà Ma Quân vươn tay ra muốn ôm con bạch hổ, Thanh Dục Đại Đế lại né sang một bên, lạnh lùng quát: “Đừng có chạm vào nàng!”

Ân Tà Ma Quân khinh miệt nhìn Thanh Dục Đại Đế, hần mỉa mai: “Sao, hai lần chết trong tay bồn tọa mà ngươi còn chê chưa đủ sao?!”

Thanh Dục Đại Đế hừ lạnh một tiếng, tức giận quát: “Nếu không phải ngươi thì Tử Viết cũng không phải chịu oan uổng như thế! Ngươi có biết chín kiếp này, nàng...” trong mắt Thanh Dục Đại Đế xẹt qua nỗi tự trách, hình như hần không nỡ nói tiếp, hần xoay người, đặt con bạch hổ lên giường, sau đó đưa tay nâng hồn phách của Khổng Tử Viết lên, dịu dàng nói: “Tử Viết, may mà chân thân của nàng vẫn còn nguyên vẹn, cuối cùng nàng cũng có thể trở lại thân thể rồi.” hần niệm “Định Hồn Chú”, rồi cẩn thận đặt hồn phách ấy vào trong cơ thể con bạch hổ.

Có lẽ vì chân thân bạch hổ của Không Tử Viết và linh hồn của cô đã tách xa quá lâu, nên bỗng dung xuất hiện hiện tượng bài xích!

Ân Tà Ma Quân và Bách Li Phượng lập tức thi phép, giúp hồn phách Không Tử Viết trở lại cơ thể sơ khai của cô.

Ba cùng đồng tâm hiệp lực, cuối cùng cũng dung nhập được hồn phách của Không Tử Viết vào trong cơ thể con bạch hổ.

Thế nhưng, Không Tử Viết không hề lập tức tỉnh lại như dự đoán của ba người, mà toàn thân co giật như đang rơi vào trong ác mộng! Hơn nữa, nguy hiểm nhất là tình trạng cơ thể của cô không ổn định chút nào, lúc người lúc hổ. Một giây trước cô còn là bạch hổ. Một giây sau đã biến thành một cô gái trần truồng rồi.

Ba người luống cuống chân tay đắp chắn cho cô, sau đó ngày đêm canh ở đó, chỉ mong cô có thể sớm ngày tỉnh lại.

Bọn họ không dám vào trong ác mộng của cô, sợ sẽ kinh động đến hồn phách sắp tỉnh lại của cô, chỉ có thể tro mắt nhìn cô đau đớn gầy dụa.

Thực ra, ác mộng của Không Tử Viết chính là những kí ức trong nhiều kiếp luân hồi của cô.

Những kí ức ấy như con ngựa hoang thoát dây cương chạy lung tung trong đầu cô, chúng dẫm lên tâm hồn cô, đánh vật với nhau trong đầu cô bằng sự hung hãn, hoang dại nhất.

Không Tử Viết muốn chạy trốn, nhưng không động đậy nổi.

Cô bực mình, cắn nát môi để nỗi đau ép mình hành động chạy tới trước những kí ức cũ nhất!

Sau cơn hỗn loạn, Không Tử Viết nhìn thấy một con đường nhỏ ngoằn ngoèo. Con đường ấy khiến cô thấy hơi quen thuộc như chứa đựng kí ức hồi nhỏ của cô. Cô không ghim được mà dẫm lên nó, men dọc đường mà đi tới một nơi sâu thẳm trong cánh rừng trúc nọ.

Trong rừng trúc lơ mờ khói tím, một con tiểu bạch hổ có đốm lông đỏ giữa trán đang treu đùa một con rùa xanh nhỏ bé ngây thơ. Một hổ một rùa, một động một tĩnh, màu sắc rõ ràng rất hài hòa.

Lúc này một con thú một sừng toàn thân đen thui xuất hiện. Nó ngạo mạn quan sát con tiểu bạch hổ kia như đang áng chừng trên người tiểu bạch hổ có bao nhiêu thịt, có bổ dành răng cho nó hay không.

Tiểu bạch hổ cảm nhận được sự nguy hiểm, lập tức nằm bò xuống đất, ngoan ngoãn không động đậy.

Con thú một sừng kia oai vệ đến trước mặt tiểu bạch hổ, nhấc chân lên định dẫm lên con rùa xanh bé nhỏ!

Tiểu bạch hổ thấy con thú một sừng muốn ức hiếp người bạn tốt của nó, lập tức quên cả sợ hãi, nó há mồm ra cắn ngay mắt cá chân của con thú một sừng!

Con thú một sừng bị đau, nó liền đập văng tiểu bạch hổ ra!

Tiểu bạch hổ nặng nề ngã trên đất, mãi sau nó mới nghiêng răng bò dậy, run run cái đuôi hổ lại lao vào con thú một sừng đối với mà nói có thể coi như một con quái vật khổng lồ!

Con thú một sừng bực dọc vung chân lên đá văng tiểu bạch hổ.

Tiểu bạch hổ lăn xa ba vòng, nó lại xông tới cắn mắt cá chân con thú một sừng!

Cứ như thế rất nhiều lần, con thú một sừng bỗng dung bật cười. Nó hóa thành hình người, một người đàn ông đẹp trai tóc đen, mắt đen, môi đen, áo đen. Hắn bế con tiểu bạch hổ đang thở hồng hộc dậy, ngang ngược tuyên bố, “Từ nay về sau ngươi chính là của bọn ta!”

Người đàn ông tóc đen, mắt đen, môi đen, áo đen ấy tên là Ân Tà. Vì hắn đã đánh lui vô số địch thủ với ma giới, nên được tôn xưng là Ma Quân.

Tiểu bạch hổ đi theo Ân Tà Ma Quân, học cách tàn nhẫn, học thói cáo mượn oai hùm, học cách làm sao để tu luyện thành ma.

Thi thoảng tiểu bạch hổ cũng đi thăm người bạn tốt của nó---con rùa Tiểu Lục Quy.

Mỗi lần sắp chia tay, lúc nào Tiểu Lục Quy cũng lưu luyến không rời mà nhìn con bạch hổ, nó nói: “Lần sau ta sẽ tới thăm ngươi!” thế nhưng, Tiểu Lục Quy chưa bao giờ thực hiện được lời hứa của mình.

Không phải Tiểu Lục Quy nói mà không giữ lời, thực ra là vì nó đi quá chậm.

Có một lần, Tiểu Lục Quy vừa chia tay với tiểu bạch hổ xong, nó liền bắt đầu hành trình đi thăm tiểu bạch hổ ngay. Kết quả, còn chưa đi được một phần năm quãng đường thì gặp được tiểu bạch hổ vừa xuống núi đi thăm nó, sau đó tiểu bạch hổ lại cần nhân mã rồi đưa nó về nhà.

Thời gian nhanh như tên bắn, năm tháng trôi đưa, chẳng mấy chốc đã hai ngàn năm.

Bạch hồ đem lòng yêu Ân Tà Ma Quân, mà Ân Tà Ma Quân lại muốn nghênh đón con hồ yêu lãng lơ nhất, quyến rũ nhất về làm vợ.

Tất cả yêu ma đều cười nhạo bạch hồ, cười nhạo nó tu luyện đã hai ngàn năm, chẳng những không thể thành ma còn biến thành hình người cũng không làm được, đã vậy còn hoang tưởng muốn làm người đàn bà của Ân Tà Ma Quân!

Chỉ có mình con bạch hồ biết, không phải nó tư chất ngu dốt, mà chỉ vì yêu quá sâu đậm nên tâm bị động tình, sao có thể thành yêu thành ma đây?

Ngay buổi tối Ân Tà Ma Quân đại hôn cùng con hồ yêu kia, con bạch hồ đã uống say mèm. Nó chợt rất muốn gặp Tiểu Lục Quy, thế là nó liền trèo đèo lội suối đi tìm Tiểu Lục Quy.

Con bạch hồ hấp tấp phá cửa mà vào, ai ngờ liền nhìn thấy một người đàn ông khỏa thân có mái tóc dài xanh thẫm! Mùi quen thuộc, ánh mắt quen thuộc làm con bạch hồ biết, người đàn ông trước mắt nó chính là bạn tốt của nó---Tiểu Lục Quy!

Con bạch hồ vui mừng cho Tiểu Lục Quy, nhưng lại thấy hơi hồ thẹn.

Tiểu Lục Quy đã biến từ “nó” thành “gã” rồi, mà nó thì vẫn chỉ là “nó”, không biết đến ngày tháng năm nào nó mới biến thành “nàng” đây?

Thực ra, từ một ngàn năm trăm năm trước, Tiểu Lục Quy đã có thể biến thành hình người rồi. Nhưng mỗi lần gặp bạch hồ, nó đều biến thành nguyên hình để xuất hiện, nó không muốn làm tổn thương lòng tự tôn của bạch hồ.

Lần này, Tiểu Lục Quy vừa bế quan tu luyện, chẳng ngờ bạch hồ lại tự dưng chạy tới làm hấn trở tay không kịp!

Từ trong mắt Tiểu Lục Quy bạch hồ liền nhận ra điều Tiểu Lục Quy đang giấu diếm.

Lòng tự tôn của nó bị tổn thương, nó lập tức quay đầu chạy vào trong rừng sâu.

Tiểu Lục Quy ngẩn ngơ ra hồi đứng dậy đuổi theo, nhưng nào có tìm thấy bóng hình của bạch hồ?

Bạch hồ chạy như điên trong rừng, cho tới khi mệt rồi nó mới ngã xuống, ngủ ở chốn chẳng biết tên là gì.

Đợi khi nó tỉnh lại liền nhìn thấy một đôi mắt đen như diệu thạch!

Đôi mắt ấy rất giống Ân Tà Ma Quân.

Bạch hồ nghẹn ngào, nó vội bò dậy nhưng lại phát hiện ra mình đã biến thành một cô gái chỉ trong một đêm!

Từ đó về sau, nó không còn là “nó” nữa, mà là... “nàng”!

Bạch hồ rất vui mừng, nó tò mò vuốt ve cơ thể mới của mình, hết sờ chỗ nọ rồi nắn chỗ kia. Người đàn ông có đôi mắt đen như diệu thạch kia, hấn vận một tấm y bào màu xanh rất đẹp, tay cầm một cuốn sách cổ, ngồi trên một tảng đá. Hấn dời ánh mắt khỏi cơ thể mỹ miều của cô gái nọ, mắt tự nhiên trông về nơi xa, hấn dịu dàng hỏi: “Tên nàng là gì?”

Hai ngàn năm nay, Ân Tà Ma Quân chưa bao giờ gọi tên cô. Đương nhiên cũng chưa từng đặt tên cho cô bao giờ. Những yêu ma khác đều gọi cô là “bạch hồ”, nhưng cô thấy “bạch hồ” không phải một cái tên.

Cô cúi đầu nhìn cuốn sách cổ trong tay người đàn ông kia, coi tới coi lui cũng chỉ biết có hai chữ trên ấy, thế là cô nói với hấn: “Ta tên là Từ Viết.”

Người đàn ông đó gật đầu nói: “Từ Viết, dưới chân nàng có áo choàng của ta, nàng có thể khoác lên mình.”

Từ Viết nghe lời khoác áo lên, sau đó cũng không đi đâu mà cứ im lặng nhìn người đàn ông đó.

Người đàn ông đó đứng dậy, đi xuống núi.

Từ Viết bám sát theo sau.

Người đàn ông đứng lại, khẽ cười một tiếng, hấn hỏi: “Nàng muốn đi theo ta ư?”

Từ Viết thật thà nói: “Ta thích đôi mắt của ngươi, ta muốn đi theo ngươi!”

Người đàn ông ngắt lấy một cái lá phong, ném về phía Từ Viết, dưới tấm áo choàng của cô lập tức có thêm một bộ áo váy màu đỏ. Từ Viết chưa bao giờ mặc áo váy của con gái, cô vui mừng đến nỗi quên hết mọi thứ. Cô nắm váy, đến gần người đàn ông rồi hỏi: “Có đẹp hay không? Có đẹp hay không?”

Người đàn ông mỉm cười đứng đó, hấn gật gật đầu.

Từ đó về sau, Từ Viết liền ở bên người đàn ông ấy.

Từ Viết biết người đàn ông ấy tên là Thanh Dực, là một thần tiên trên Thiên đình, hấn là một chú chim màu xanh rất đẹp.

Thanh Dực Đại Đế biết Từ Viết đến từ ma giới, là một con bạch hổ tâm địa trong sáng, dám yêu dám hận, tướng mạo xuất chúng.

Hai người kết bạn mà đi, cùng ngắm bình minh lên hoàng hôn xuống, dần dần sinh lòng yêu, cả ngày như hình với bóng.

Từ Viết không nhìn đôi mắt của Thanh Dực Đại Đế mà nghĩ tới người đàn ông khác nữa. Vì người đàn ông đó chưa bao giờ ôm cô vào lòng, chưa bao giờ hôn lên mi tâm cô, vuốt ve bộ lông của cô cả. Sự dịu dàng che chở của Thanh Dực Đại Đế khiến Từ Viết quyến luyến không thôi.

Hai người bên nhau quần quýt thân mật vô cùng.

Cho tới khi Từ Viết gặp lại Ân Tà Ma Quân, cô mới giật mình hoảng hốt, bất tri bất giác đã qua bảy trăm năm rồi.

Bảy trăm nay, cho dù là hòn đá cũng đã trở lại nguyên dạng của nó. Thế nhưng, Ân Tà Ma Quân lại cố chấp cho rằng Từ Viết thuộc về hắn! Vẫn luôn thuộc về hắn, vĩnh viễn thuộc về hắn!

Tự cổ tới nay, ma giới và thiên đình luôn đối lập với nhau, hận không thể diệt môn đối phương mới hả! Nay, Ân Tà Ma Quân kẻ thống trị cao nhất của ma giới và đệ đệ ruột của Vương mẫu nương nương lại trở thành tình địch! Tình địch gặp nhau đỏ cả mắt. Còn phải nói gì nữa sao? Đánh đi!

Đánh qua đánh lại, cả hai bên đều thiệt hại.

Ân Tà Ma Quân nói với Từ Viết: “Theo bốn tọa trở về!”

Hắn lại nói: “Người là của bốn tọa!”

Hắn còn nói: “Người người yêu là bốn tọa, không phải thằng oắt Thanh Dực thay thế kia! Cho dù đôi mắt hắn có hai phần giống bốn tọa, nhưng chẳng qua cũng chỉ là đồ thay thế mà thôi!”

Cho dù Từ Viết lớn tiếng phủ nhận thì Thanh Dực Đại Đế vẫn một mình bước đi.

Từ Viết buồn rầu, một mình chạy đi uống rượu.

Đợi lúc cô tỉnh lại thì lại phát hiện mình đang nằm trong rừng trúc. Và lại còn có một người đàn ông tuấn tú đang quỳ bên cạnh cô. Người đàn ông ấy có đôi mắt trắng lười liềm hay cười, một mái tóc màu xanh thẫm và một đôi môi mềm mại.

Gã nhỏ máu tươi lên mi tâm của cô, vui vẻ cười nói: “Hồ Hồ, ta đã nhỏ máu tim của mình lên mi tâm của nàng, sau này cho dù nàng đi đâu thì ta vẫn có thể tìm thấy nàng! Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa!”

Một hồ một rùa xa cách bảy trăm năm, gặp lại nhau đương nhiên là hân hoan vô cùng. Hai người cùng uống rượu, cùng đuổi chạy, cùng giờ mấy chuyện xấu, cùng cất tiếng cười vui vẻ!

Niềm vui là mãi mãi, chỉ có thời gian là ngắn ngủi, chia lìa là điều tất nhiên.

Từ Viết lo lắng về Thanh Dực Đại Đế và Ân Tà Ma Quân, cô đành phải rời xa Tiểu Lục Quy. Cô còn hứa hẹn sẽ quay lại tìm gã. Thế nhưng chia xa lần này lại là một đi trong trở lại. Tiểu Lục Quy cuối cùng không có chơ được Hồ Hồ của gã quay về, Hồ Hồ mà gã đã đem lòng yêu.

Từ Viết ra khỏi rừng trúc liền nhìn thấy thế gian sinh linh lầm than vì cuộc chiến giữa Thiên đình và ma giới. Cô không đành lòng, tìm đến Ân Tà Ma Quân, hi vọng hắn có thể ngừng tuyên chiến với Thiên đình.

Ân Tà Ma Quân đồng ý rất thoải mái, hắn nói là có thể suy nghĩ đàm phán hòa bình, nhưng lại lợi dụng Từ Viết lừa Thanh Dực Đại Đế lâm vào hiểm cảnh!

Đến lúc này Từ Viết mới biết, hóa ra “có thể suy nghĩ đàm phán hòa bình” và “có thể đàm phán hòa bình” có sự khác nhau thế nào.

Cô muốn dẫn Thanh Dực Đại Đế phá vòng vây từ nơi có vẻ nguy hiểm nhất, nhưng Thanh Dực Đại Đế không tin cô nữa, ngay thời khắc nguy cấp nhất, hắn đã buông tay cô ra.

Ân Tà Ma Quân đâm tẩm kiếm liên tiếp như muốn Thanh Dực Đại Đế phải hồn phi phách tán!

Từ Viết rơi nước mắt màu đỏ, hóa thành bạch hổ, chơ thi thể của Thanh Dực Đại Đế, chạy qua chỗ Ân Tà Ma Quân mà bay thẳng về Thiên đình.

Đôi mắt với thắm vấn và luận hình, Từ Viết vẫn ngậm miệng không nói lời nào. Trái tim cô đã chết ngay từ khoảnh khắc Thanh Dực Đại Đế bị trúng tẩm kiếm rồi. Nhưng cô không biết, trái tim cô đã chết lặng cuối cùng là vì cái chết của Thanh Dực Đại Đế, hay là vì hắn đã không còn tin nhiệm cô nữa?!

Tình yêu của bọn họ chưa từng oanh oanh liệt liệt. Vốn tưởng sẽ lâu dài, ấy vậy mà cứ thế chấm dứt rồi.

Chuyện sau đó chính là cô bị đánh vào luân hồi, chịu đủ nỗi khổ luân hồi.

Kiếp nào cô cũng từng yêu, từng hận, cuối cùng thì chết. Kiếp này, điều khác biệt là, cái chết của cô hoàn toàn chẳng có liên quan gì tới Thanh Dực Đại

Đề! Chẳng qua...cô đã chán sống rồi mà thôi!

Kí ức kiếp này nối liền kiếp kia, chúng đang bày ra nỗi yêu hận tình thù trong đầu Không Tử Viết. Cô đi theo mỗi kiếp, cùng đau khổ, cùng vui vẻ, cùng điên cuồng, cùng sa đọa, thất vọng, tất cả cảm xúc ấy đều là kí ức của cô, là tất cả kí ức sau chín kiếp luân hồi và kí ức trước chín kiếp luân hồi.

Cứ như thế sau mười ngày, cô vẫn chưa tỉnh lại mà cơ thể còn co giật mạnh hơn!

Thanh Dục Đại Đế trầm tư chốc lát rồi nói: “Xem ra chỉ còn có một cách nữa thôi.”

Bách Lí Phượng vội hỏi: “Không phải người muốn lấy đi một số kí ức của Tử Viết đấy chứ?”

Thanh Dục Đại Đế đáp: “Giờ Tử Viết còn chưa tỉnh lại là vì bị kí ức mười kiếp vây khốn. Chỉ bằng rút những kí ức đau khổ ấy ra để Tử Viết có thể mau chóng tỉnh lại.”

Ân Tà Ma Quân cười khẩy nói: “Người sợ nàng nhớ ra người đã làm tổn thương nàng thế nào, nên mới muốn rút hết những kí ức đau khổ ấy đi phải không?”

Thanh Dục Đại Đế nhìn chăm chăm gương mặt Không Tử Viết, hần khe than nói: “Chúng ta ở trong luân hồi, nhưng không hay biết gì. Lúc nào cũng nghĩ sống cho hết kiếp này thì sẽ không còn kiếp sau nữa. Lúc nào cũng muốn cao hơn người khác, tranh nhau người sống ta chết. Vận mệnh trên đầu ta, chẳng lẽ ta cũng phối hợp cho vận mệnh trên cột? Chúng ta luôn tự cao tự đại, lúc nào cũng so đo mất đi và có được. Cho dù đã thấu hiểu, cho dù có hối hận thì cũng đã trăm năm đời người mất rồi. Tử Viết, nàng sẽ hiểu ta, nàng sẽ biết ta đã tự trách mình thế nào.”

Ân Tà Ma Quân vừa định cười vào mũi Thanh Dục Đại Đế thì trông thấy Không Tử Viết đột nhiên sùi bọt mép! Dường như cô đã chống đỡ tới cực hạn rồi!

Thanh Dục Đại Đế quyết đoán nói: “Các người bảo vệ hồn phách của Tử Viết, đợi ta đi vào kí ức của nàng thì hãy...”

“Đừng động...vào kí ức của ta...” còn chưa đợi Thanh Dục Đại Đế dứt lời thì một giọng nói như nói mê đã phát ra từ cổ họng khản đặc của Không Tử Viết.

Ba người đàn ông lập tức nín thở, chăm chú nhìn gương mặt Không Tử Viết, thấy hàng mi cô khe khẽ run rẩy, sau đó từ từ mở mắt ra.

Biết phải miêu tả đôi mắt ấy như thế nào bây giờ?

Chẳng thể nào hình dung vẻ đẹp mỹ lệ của cô bằng từ ngữ, vì không thể tìm được từ nào thích hợp trong từ điển của con người.

Đôi mắt ấy như cát vàng trôi dập dềnh trong bầu trời đêm, nó cuốn hút tất cả mọi người ánh sáng thuần khiết chói lòa nhất.

Thực ra, Tử Viết vẫn là Không Tử Viết kia. Cho dù là dáng người hay khuôn mặt cũng chẳng khác gì trước khi cô hồn phi phách tán. Chẳng qua, trên gương mặt cô đã có thêm thần thái, từ trong xương tủy cũng có thêm vài phần phong thái mà thôi. Thế nhưng sự hấp dẫn của một người phụ nữ chẳng phải nằm trong vài phần thần thái và phong thái đó hay sao?

Thần vận của Tử Viết là một ly rượu mạnh cay nồng.

Trên người cô tràn ngập hương vị của giống cái. Đó là cảm giác từ trong xương tủy, cho dù móng vuốt cô có sắc nhọn thế nào, tính cách cô có hung hãn ra sao thì cũng không thể nào tránh được sự theo đuổi của sinh vật giống đực.

Tình hình là thế này, cô vừa mở mắt ra thì ba người đàn ông kia liền nhìn cô chòng chọc.

Tử Viết ngồi dậy, hoàn toàn không ngại mình đang trần truồng trước con mắt của ba người kia.

Cô nhìn Bách Lí Phượng đầu tiên, sau đó cong cong khóe môi nở một nụ cười khiến người ta điên cuồng.

Bách Lí Phượng tim đập bang bang, cứ ngây ngẩn ra không dám đưa tay ôm cô.

Tử Viết lao mình về trước, chui vào lòng Bách Lí Phượng rồi ôm chặt lấy eo gã.

Khoảnh khắc này, Bách Lí Phượng thấy gã hạnh phúc sắp chết mất! Gã chỉ biết ôm chặt lấy Tử Viết, kích động không thốt lên lời!

Ân Tà Ma Quân khó chịu, hần hứ hứ ám chỉ Tử Viết chớ có lơ đi sự tồn tại của hắn. Thế nhưng, Tử Viết chẳng buồn nhìn hắn, cô chỉ ôm chặt lấy eo Bách Lí Phượng!

Ân Tà Ma Quân vừa tức vừa buồn vừa ghen vừa hận. Hắn chỉ muốn kéo Tử Viết ra khỏi lòng Bách Lí Phượng, vác cô lên vai rồi ném xuống giường, sau đó đè lên, dùng hành động nói cho cô biết hắn nhớ cô biết nhường nào!

Nhưng nghĩ đến sức khỏe của Tử Viết, hắn quyết định lược đi bước giữa, kéo Tử Viết ra khỏi lòng Bách Lí Phượng trước, sau đó lớn tiếng thỏ lộ: “Tử Viết, ta nhớ nàng!”

Từ Viêt ngăn người ra, sau đó rất thờ ơ nói: “Nhớ ta ư? Hay là lại nghĩ cách làm sao để đẩy ta vào chỗ bất nghĩa?”

Ân Tà Ma Quân lập tức đờ người tại trận, một câu đề thanh minh cho mình cũng không nói nổi.

Từ Viêt đẩy Ân Tà Ma Quân ra, chân trần đứng trên đất, tay kéo chân đơn quần quanh người, sau đó cô hát cảm nghênh ngang đi ra ngoài.

Giọng nói của Thanh Dục Đại Đế chất chứa đau đớn và tự trách, hấn hỏi: “Từ Viêt, nàng... có còn oán ta?”

Từ Viêt dừng chân, khẽ cười nói: “Ta đã nói rằng, chuyện cũ của người và ta đặt dấu chấm hết từ đây rồi mà.”

Thanh Dục Đại Đế túm lấy cánh tay cô, hấn kích động nói: “Từ Viêt, chúng ta cùng trải qua chín kiếp luân hồi mới có thể có lại nhau lần nữa, chẳng lẽ nàng không muốn trân trọng ư?”

Từ Viêt dừng dung liếc Thanh Dục Đại Đế một cái, cô nhưn mày nói: “Người thấy chín kiếp luân hồi có thứ gì đáng để ta trân trọng nào? Hay là người thấy kiếp nào ta cũng chết rất phiền tình, đáng để người thi thoảng lấy ra hồi tưởng lại? Thế thì xin lỗi nhé, ta không có sở thích bị ngược, cũng không muốn tiếp tục chơi đùa với người nữa.”

Thanh Dục Đại Đế mím môi, chua xót nói: “Từ Viêt, nàng tội gì phải lấy chuyện xưa người ta sắp xếp để làm khó ta? Nếu trong luân hồi ta còn nhớ nàng, biết nàng chính là Từ Viêt của ta thì ta tuyệt đối sẽ không nhẫn tâm làm nàng tổn thương!”

Từ Viêt nhìn thẳng vào mắt Thanh Dục Đại Đế, đồng dạng nói: “Nếu tình thâm thề nguyện sống chết, cho dù người và ta cùng xuất hiện ở kiếp nào đi chăng nữa thì người cũng sẽ không nỡ cầm kiếm đâm thẳng vào trái tim ta hết lần này đến lần khác như thế!”

Thanh Dục Đại Đế buông cánh tay Từ Viêt ra, hấn giống như một bức tượng hoàn mỹ dễ vỡ, yếu đến độ không chịu nổi một kích.

Thế nhưng, chỉ có Từ Viêt biết, người đàn ông này ngoan cường đến mức nào, hấn ngoan cường đến độ cho dù người trên thế gian này chết hết thì hấn vẫn có thể tiếp tục sống ngon lành!

Thanh Dục Đại Đế thấy Từ Viêt sắp ra khỏi phòng, bỗng dung hấn rít lên: “Từ Viêt, sao nàng nỡ nhẫn tâm như thế?!”

Từ Viêt khép hờ mắt, hờ hững nói: “Người có biết thế nào mới là nhẫn tâm không? Nhẫn tâm thực sự chính là cho người hi vọng về tình yêu, sau đó lại làm tổn thương người hết lần này đến lần khác, cuối cùng còn cao giọng nói ‘yêu chàng’, ngay lúc người yên tâm thì sẽ đâm cho người một dao! Người không chết, nhưng sẽ mãi mãi sống trong nghi ngờ với tình yêu, sống trong nỗi căm hận với người ấy, sống trong sự hoài nghi của chính mình.” Cô hít sâu một hơi, rồi nhếch khóe môi, cô cười nói: “Người phải cảm thấy may mắn, vì người không phải là ta, ta không phải là người.” Bằng không hấn sẽ biết thế nào mới là nhẫn tâm thực sự. Cảm giác ấy, hấn không thể nào chịu đựng nổi!

Từ Viêt nhắc chân bước qua thêm cửa, quay đầu lại quát Bách Lí Phượng: “Này, chàng không đói à?!”

Bách Lí Phượng lập tức cười tí mắt, dang tay chạy như bay tới bên Từ Viêt, nắm lấy bàn tay cô cùng đi tới nhà bếp. Hôm nay gã phải thể hiện tài năng cho Từ Viêt xem, ít nhất phải xào tám món!

Thanh Dục Đại Đế nhìn theo bóng lưng Từ Viêt, hấn cảm thấy ánh mặt trời trong lòng đang biến mất từng chút từng chút một. Hấn vội đuổi theo, gào lên với cô: “Từ Viêt, nàng là thần thú bạch hổ trên Thiên đình, theo lý phải cùng ta về Thiên đình...”

Từ Viêt chẳng buồn ngoảnh đầu lại, cô hét: “Bà đây muốn nướng mực Thiên đình!”

Bách Lí Phượng phụ họa: “Đúng, hôm nay chúng ta sẽ ăn mực nướng!”

Từ Viêt nghiêng đầu, khẽ hôn phớt lên gò má Bách Lí Phượng, cô cười hi hi nói: “Con rùa xanh nhà chàng, phản ứng lần này cũng nhanh đấy.”

Bách Lí Phượng hạnh phúc cười cười, ngốc nghếch hỏi: “Hồ Hồ, nàng hôn ta à?”

Từ Viêt gật đầu cười nói: “Ừ.”

Bách Lí Phượng thâm tình nhìn cô, gã thì thào: “Sao ta cứ thấy không chân thực thế nào ấy?”

Từ Viêt nhưn mày hỏi: “Chàng thấy thế nào mới là chân thực đây?”

Bách Lí Phượng dí nửa khuôn mặt còn lại tới trước mặt cô, “Đây.”

Từ Viêt hôn bập một cái lên má gã.

Bách Lí Phượng cười không thấy thấy trời đất đâu, lúc đi hình như chân còn không chạm đất, cái đó gọi là trôi!

Từ Viêt vuốt ve mái tóc màu xanh thẫm của Bách Lí Phượng, cô hỏi: “Sau này, ta gọi chàng là Tiểu Lục Quy, hay vẫn gọi là Bách Lí Phượng đây?” ngoài màu tóc thì cô chẳng nhận ra Tiểu Lục Quy và Bách Lí Phượng có gì khác nhau nữa.

Bách Lí Phượng nhe răng cười, “Chỉ cần chúng ta mãi mãi bên nhau thì Hồ Hồ muốn gọi ta là gì cũng được.”

Từ Viết quyết định, “Thế thì gọi là Bách Lí Phụng nhé. Vì tên gốc Bách Lí phụng đã khiến ta tin có tình yêu thề nguyện sống chết.”

Bách Lí Phụng tiếp tục cười ngu, “Được.”

Từ Viết nhưn mày nói: “Ta rất tò mò, một tên gốc như chàng sao lại có thể chạy tới địa phủ làm Diêm Vương được thế?”

Bách Lí Phụng đắc ý nói: “Ta muốn tìm nàng, tất nhiên phải chạy tới địa phủ nghe ngóng. Tên Diêm Vương tiền nhiệm không chịu cho ta tra tư liệu, còn phái binh đuổi ta đi. Ta ức quá, bèn dẫn cho lão một trận. Từ đó về sau, cứ bảy ngày ta lại tới đập cho lão một trận toi tã! Cứ thế được một năm, cuối cùng lão Diêm Vương đó không chịu nổi nữa, ôm chân ta mà khóc lóc, muốn tặng vị trí Diêm Vương lại cho ta. Để có thể tìm được nàng, ta bèn đồng ý. Cứ thế cũng đã hơn một ngàn năm.”

Từ Viết ngửa đầu nhìn bầu trời u ám, cô lại thấy mình như được tắm trong ánh mặt trời vậy. Cô kéo tay Bách Lí Phụng, vui vẻ chạy đi, vui vẻ cười đùa, rồi lớn tiếng gào lên: “Bách Lí Phụng, chàng thật là ngốc!”

Bách Lí Phụng cười tít mắt, gã hạnh phúc nói: “Rùa ngốc có phúc của rùa ngốc mà!”

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Kiếp sau là hồ vẫn yêu chàng

Thanh Dục Đại Đế quay trở lại thiên đình làm "chim tiên", Ân Tà Ma Quân thì chính thức sống ở địa phủ trở thành "Ma quỷ".

Ân Tà Ma Quân suốt ngày theo sau Bách Lí Phụng và Không Từ Viết, nhưng bình thường nhìn thấy hai người có cử chỉ thân mật, hắn sẽ thổi một con lốc đen ngòm cuốn Bách Lí Phụng tuốt ra vùng thôn quê để dạy cho gã một bài học! Rồi sau đó đợi bị Từ Viết dạy dỗ!

Sự hung hãn của cộc mẹ, không ai có thể sánh bằng!

Trình độ mặt dày của Ân Tà Ma Quân cũng không ai có thể tưởng tượng nổi!

Lúc Từ Viết đang thử đồ cưới, Ân Tà Ma Quân hai mắt đầm lệ chạy tới, ôm eo Từ Viết mắng như "người đàn ông chanh chua": "Được lắm cái đồ vô lương tâm này! Tiểu gia ta vừa mới nhắm mắt, nàng liền vui duyên mới rồi sao?! Không phải nàng đã đồng ý với tiểu gia, kiếp sau đến với ta sao? Tiểu gia ta trở lại rồi, nàng cmm lại không cần tiểu gia?!"

Tiểu Viết ngơ người, hoàn toàn đánh mất khả năng ngôn ngữ!

Ân Tà Ma Quân đoạt bộ đồ cưới trong tay Từ Viết vứt xuống đất, hung hăng giẫm lên hai phát, sau đó ôm Từ Viết vào lòng, nghẹn ngào gọi tên cô liên tục: "Từ Viết... Từ Viết..."

Nháy mắt nước mắt cô chảy xuống, dọc theo cằm rơi vào trong môi.

Ân Tà Ma Quân, à không, phải gọi là Hồ Li, Hồ Li giờ tay dịu dàng lau nước mắt của Từ Viết, đau lòng nói: "Từ Viết, đừng khóc, ta quay về rồi, thực sự quay về rồi."

Từ Viết nước mắt đầy mặt, hít hít cái mũi, hỏi lại vô cùng nghiêm túc: "Thực sự là người?"

Hồ Li kích động nói: "Là ta, thực sự là ta! Ân Tà Ma Quân thấy nàng mãi không chịu tha thứ cho hắn, nên mới thả hồn phách của ta ra, chính hắn lại tự trốn bên trong Từ Viết, ta trở lại rồi! ta thực sự đã trở lại rồi! Ai da... Từ Viết, sao nàng lại đánh ta?"

Từ Viết giờ nắm đầm lên đánh một cái vào đầu hắn, vừa khóc vừa cười quát: "Sao người lại vô dụng vậy?! Hắn không thả người ra, chẳng lẽ người chịu bị hắn áp bức cả đời sao? Cái đồ ngu xuẩn! Rốt cục người có thể phản kháng lại không? Có hay không?! Ta hỏi người có hay không?!"

Hồ Li ôm đầu chạy trốn chết, trên môi đọng lại nụ cười vô cùng hạnh phúc.

Hồ Li trở lại, Bách Lí Phụng lại buồn bực, hai người tiếp tục đấu qua đấu lại, rất ồn ào náo nhiệt.

Ngày trước ở nhân gian, Bách Lí Phụng ý vào một thân võ công cao cường mà bắt nạt Hồ Li. Bây giờ dưới địa phủ, Hồ Li có sức mạnh của Ân Tà Ma Quân, tất nhiên là mạnh hơn Bách Lí Phụng nhiều. Đứng là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, tiểu nhân báo thù mấy đời không tha!

Địa phủ trở nên náo nhiệt, mỗi ngày đều diễn ra các màn đấu võ phi phạm, khiến lũ tiểu quỷ có đề tài chém gió những lúc ăn no rảnh rỗi.

Ví dụ như:

Có con quỷ nói: "Ngươi có nhìn thấy tôi qua trên đầu Diêm Vương gia bắt đầu bốc lên làn khói mỏng không? Ngươi nói xem, Diêm Vương gia của chúng ta có phải sắp thăng tiên rồi không?"

Một con quỷ khác trả lời: "Thăng tiên cái gì chứ?! Diêm Vương gia chúng ta thế nhưng lợi hại hơn thần tiên nhiều! Nhưng ta nói nhỏ cho các ngươi biết, Diêm vương gia chúng ta trên đầu bốc khói đó là bị tức đó! Không tin? Không tin thì ngươi xem, lão ấy bây giờ bắt đầu luyện công rồi, chắc tí lại đi tìm Ân Tà Ma Quân báo thù rửa hận!"

Ví dụ:

Có con quỷ nói: "Cha mẹ ơi, mau ra xem, cái tên đàn ông trét móng tay đỏ kia có phải Ân Tà Ma Quân không?"

Con kia đáp: "Cò gì lạ lắm đâu? Ngươi chưa thấy hần mặc yếm đỏ, uốn móng lác eo bỏ nhào vào thần thú bạch hổ làm nũng sao? Ta nói cho ngươi nghe, ta làm quỷ đã nhiều năm, mà chưa thấy người nào dây dưa như các đại lão gia ấy! Này nhé, rõ ràng Ân Tà Ma Quân là đàn ông sao lại làm cái loại chuyện đàn bà vậy nhỉ? Đúng là ghê người!"

Hai người đầu khẩu đi thẳng tới cửa "Minh thành". Từ Viết dừng chân không đi tiếp về phía trước.

Hồ Li đưa tay ôm eo Từ Viết dịu dàng hỏi: "Từ Viết, nàng có muốn theo ta về Ma giới không?"

Từ Viết hơi sững sốt không trả lời.

Hồ Li nhếch miệng như kiểu sắp nổi điên!

Từ Viết sợ nhất là lúc Hồ Li nổi điên, vì thế vội hét: "Được rồi, được rồi, mấy ngày nữa ta sẽ theo ngươi về Ma Giới dạo chơi."

Hồ Li nở nụ cười xinh đẹp cúi đầu hôn lên môi Từ Viết.

Từ Viết cười tránh đi: "Đừng vớ vẩn."

Hồ Li ôm chặt cánh tay, nhìn thẳng vào mắt Từ Viết: "Từ Viết, sao nàng lại tránh ta? Không phải nàng đã từng nói, nếu có kiếp sau sẽ đính ước với ta một đời sao?"

Từ Viết hơi rù mắt: "Hồ Li, ngươi làm ta nghĩ, làm ta nghĩ nên đối với ngươi như thế nào, nên đối với Bách Lí Phượng như thế nào...um...um um...".

Lại ví dụ như:

Có con quỷ nói: "Ngươi nghe nói gì chưa? Tôi qua có con lệ quỷ không chịu đi đầu thai, náo loạn làm cả địa phủ không được yên tĩnh."

Con quỷ khác đáp: "Sao lại chưa nghe! Tao còn tận mắt thấy cơ mà! Con lệ quỷ đó khiếp thật, quá hung hãn! Nhưng nó có hung hãn thế chứ hung hãn nữa cũng không lại được thần thú bạch hổ của chúng ta! Chúng mày không biết chứ con lệ quỷ hung hãn đó đã bị thần thú bạch hổ đóng vào mặt ghế làm chỗ để chân ở ghế thì phải?"

Vừa có chủ đề một cái là quỷ cũng lảm lòi hơn. Việc giao tiếp ấy à, mọi người cũng tự nhiên gần gũi nhau hơn. Gần gũi nhau ấy à, tâm tình tự nhiên cũng tốt lên. Tâm tình mà tốt lên ấy à, nhìn lên bầu trời tâm tới trên đầu cũng không còn cảm thấy áp lực nữa.

Địa phủ trở nên náo nhiệt hơn, công của đám người Từ Viết đúng là không kể xiết.

Mấy ngày này, Bách Lí Phượng đang xử lý văn thư tích lũy hàng tháng trời, Từ viết lại nhàn rồi chẳng có việc gì nên lượn lờ đi chợ phiên.

Hồ Li theo sát phía sau, chỉ trỏ các quầy hàng xung quanh khu chợ, mắng mỏ Bách Lí Phượng không có đầu óc. Nếu để gã quản lý địa phủ, gã nhất định sẽ biến địa phủ thành nơi phồn hoa nhất, náo nhiệt nhất, giàu có nhất, "quý đình thịnh vượng" nhất!

Từ Viết pha trò nói: "Đúng! Đến lúc đó loài người sẽ muốn xuống địa phủ, đầu tiên phải làm báo cáo xin xuống, sau đó nộp hơn mười vạn, chúng ta mới nghĩ xem có nên lấy của họ không!"

Hồ Li giữ đầu Từ Viết, hôn lấy hôn để.

Hồ Li giờ phút này giống như dã thú đói khát hơn nghìn năm, hung hăng mút, gặm cắn cánh môi Từ Viết, bá đạo mà mạnh mẽ công thành chiếm đất.

Từ viết cảm thấy thay đổi của Hồ Li lập tức đẩy hần ra, phần nộ quát: "Là ngươi!"

Hồ Li hơi sững sốt, lập tức ra vẻ đáng thương lảm bảm nói: "Từ Viết, nàng làm sao vậy?"

Từ viết cười lạnh một tiếng, nhìn thẳng Hồ Li, không... phải là nhìn thẳng Ân Tà Ma Quân, châm biếm nói: "Không ngờ, Ân Tà Ma Quân đại danh鼎鼎鼎鼎 của chúng ta cũng có một ngày để bản thân âm ức mà sắm vai kẻ yếu đuối!"

Ân Tà Ma Quân biết không lừa được nữa bèn dứt khoát không đóng giả Hồ Li nữa. Trong mắt đầy vẻ thương tâm nói: "Từ Viết, nàng đừng giận ta nữa được không?"

Từ Viết quay mặt đi hướng khác không nhìn hắn.

Ân Tà Ma Quân khàn giọng quát: "Từ Viết, nàng đừng như thế, hãy nghe ta nói! Lúc đầu sau khi nàng rời xa ta, ta không lấy con yêu hồ đó. Nàng biết không, ta sớm đã thành ma, nào có hiểu được tình yêu chốn nhân gian? Ta luôn nghĩ, nàng là của ta thì vẫn luôn là của ta! Không ngờ rằng nàng không những rời bỏ ta mà còn ở bên thằng oắt Thanh Dực ấy! Ta ghen tị đến điên cuồng chỉ muốn giết chết hắn! Từ Viết, ta biết nàng trách ta lợi dụng nàng giết thằng oắt Thanh Dực, nhưng mà nàng cũng phải cho ta một cơ hội giải thích chứ!"

Từ Viết ngẩng đầu lên sáng khoái đáp: "Được, ngươi nói đi!"

Ân Tà mà quân chớp mắt một cái, nói quanh co: "Cái đó... để ta nghĩ một chút."

Từ Viết phì cười. Cái tên Ân Tà Ma Quân này, từ lúc nào mà trở thành...cầu tình đầy ý vị nhân tình như vậy? Bốn ngàn năm rồi, hắn đúng là đã thay đổi rất nhiều. Dù hắn vẫn bá đạo, ngông cuồng nhưng cũng học được cách giro trở vô lại.

Ân Tà Ma Quân kích động ôm Từ Viết: "Từ Viết nàng không giận ta nữa sao?"

Từ Viết liếc Ân Tà Ma Quân một cái khinh bỉ nói: "Vì sao không giận nữa?"

Ân Tà Ma Quân nhú mày nghĩ ngợi, đột nhiên nhe răng cười một cái, dịu dàng nói: "Từ Viết, ta tặng nàng lễ vật tương đương được không?"

Từ Viết giả bộ không có hứng thú, chân đá đá mấy viên sỏi.

Ân Tà Ma Quân vung tay áo một cái, một con lốc xoáy màu đen cuộn cuộn nổi lên. Chớp mắt, một con hổ Ban Lan vô cùng xinh đẹp hiện ra trước mặt Từ Viết!

Từ Viết vui quá mà khóc, bỏ nhào vào người con hổ Ban Lan, liên tục gọi tên nó "Tiểu Ban Điểm!"

Từ Viết vẫn không muốn tin rằng Tiểu Ban Điểm đã chết nên từ trước tới nay cô không hề hỏi Bách Lí Phụng và Ân Tà ma quân, rốt cục Tiểu Ban Điểm được chôn ở chỗ nào? Hôm nay Tiểu Ban Điểm còn sống sờ sờ trong lòng cô, sao cô không kích động cho được?

Tiểu Ban Điểm lại nhìn Từ Viết, vui sướng tới mức không cách nào diễn tả nổi.

Ân Tà Ma Quân không vui lắm, ôm Từ Viết vào lòng nói với Tiểu Ban Điểm một tiếng lạnh lùng: "Về đi".

Tiểu Ban Điểm vẫn không rời mắt khỏi Từ Viết, sau đó biến mất ngay trước mắt Từ Viết.

Từ Viết hỏi: "Tiểu Ban Điểm? Ngươi bảo nó đi đâu rồi?"

Ân Tà Ma Quân thô lỗ lau đi nước mắt của Từ Viết, không vui nói: "Nàng quan tâm nó làm gì? Nó chỉ là con súc sinh được ta thu nhận và ma giới, đang dốc lòng tu luyện, có thể qua vài trăm năm cũng sẽ có một chút tu vi."

Từ Viết hít hít cái mũi hỏi: "Sao ngươi lại cứu Tiểu Ban Điểm?" Lấy hiểu biết của cô về Ân Tà ma quân, muốn khiến hắn làm một chuyện tốt còn khó hơn lên trời!

Ân Tà Ma Quân nhìn thẳng vào mắt Từ Viết, chân thành nói: "Từ Viết, ta nghĩ rằng nàng hẳn là biết lý do vì sao ta cứu Tiểu Ban Điểm."

Từ Viết đỏ mặt, nhú mi nói: "Từ lúc nào ngươi học được kiểu kích động vì tình như vậy?"

Ân Tà Ma Quân cong môi cười một cái, khuôn mặt lạnh lùng lập tức trở nên tà mị. Hắn cúi thấp đầu, dùng khoe môi chà xát vành tai cô, mê hoặc nói: "Từ Viết, đừng giận ta nữa được không?"

Từ Viết gạt mình một cái, lườm Ân Tà Ma Quân một cái nói: "Thôi bỏ đi, chuyện đã qua ta không tính toán với ngươi nữa. Trải qua nhiều kiếp luân hồi như vậy, ta cũng không nhớ rõ nữa rồi. Nếu lúc đầu ta và Thanh Dực Đại Đế tình cảm bền vững cũng sẽ không dễ dàng bị ngươi li gián như vậy." Thấy Ân Tà Ma Quân cúi đầu sắp thẹn mình, cô vội nói: "Nhưng mà tội của ngươi cũng không thể tha! Nếu ngươi muốn ta tha thứ cho ngươi, ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện."

Ân Tà Ma Quân sáng khoái đáp: "Nàng nói đi!"

Từ Viết cười giảo hoạt nói: "Ngươi cho Hồ Li ra đây!"

Ân Tà Ma Quân nhú mi nói: "Nàng để hắn ra thì ta đi đâu? Mấy ngày trước ta vẫn luôn để hắn chi phối cơ thể này, kết quả nàng xem, hắn biến ta thành cái dạng gì rồi?"

Từ Viết nhìn Ân Tà Ma Quân mặc bộ quần áo vàng mang đai bạc, vẽ nét phượng, tô móng tay đỏ chót, không nhịn được cười phá lên. Trong lòng

nàng biết Hồ Li là đang trả thù Ân Tà Ma Quân.

Ân Tà Ma Quân cắn răng nói: "Nếu không phải hiện giờ ta và gã dùng chung cơ thể, ta rất muốn tự tay xé xác gã!"

Từ Viết cười xong, nhún nhún vai, nhướn mày nói: "Nói như thế thì người định không để Hồ Li chi phối cơ thể người nữa sao?"

Ân Tà Ma Quân thoáng roi vào trầm tư rồi trả lời: "Từ Viết, ta muốn nàng tha thứ cho ta nên ta nhất định sẽ đồng ý yêu cầu của nàng. Nhưng mà nàng cũng phải để ta nghĩ đã. Thế này đi, mỗi tháng ta chiếm hai mươi lăm ngày, cho Hồ Li năm ngày."

Từ Viết quay đầu nói: "Không được!"

Ân Tà Ma Quân vội nói: "Ta hai mươi ngày, gã mười ngày?"

Từ Viết hừ lạnh một tiếng: "Không được!"

Ân Tà Ma Quân phẫn nộ quát: "Nàng rốt cục là muốn như thế nào?! Chẳng lẽ muốn ta chỉ có mười ngày, cho hắn hai mươi ngày?! Ta nói cho nàng biết, điều này tuyệt đối không thể được!"

Từ Viết giờ nắm ngón tay ra ra: "Một nửa."

Ân Tà Ma Quân nắm bàn tay bé nhỏ của Từ Viết, kéo cô vào lòng mình, nghiêng răng nói: "Một nửa thì một nửa!" Cúi đầu định hôn xuống cánh môi Từ Viết.

Từ Viết vội tránh hân, trợn mắt nói: "Này, người làm cái gì thế?!"

Ân Tà Ma Quân nói một cách đương nhiên nói: "Hôn nàng."

Từ Viết mắng: "Đồ thần kinh! Ta cho người hôn chắc?!" Quay người định đi.

Ân Tà Ma Quân nhào vào Từ Viết ngã xuống đất, sau đó làm vẻ mặt tử tế chính nghĩa, nói những lời không biết xấu hổ nhất "Nàng là do ta nuôi lớn, đương nhiên phải cho ta hôn!"

Từ Viết tức đến run người, biến thành bạch hổ, há cái mõm to như bồn máu, ngoạm một ngoạm vào bả vai Ân Tà Ma Quân.

Ân Tà Ma Quân cũng biến thành Độc Giác Thú trong chớp mắt, cắn một phát vào cổ Từ Viết. Hân thở gấp đầy phẫn khích, muốn dùng cách dã thú tiến vào thân thể Từ Viết!

Từ Viết biết, dã thú dùng phương thức trực tiếp để biểu đạt tình cảm, giao hợp kịch liệt. Rất rõ ràng Ân Tà Ma Quân phát dục, muốn chiếm lấy cô! Nhưng nàng nhiều kiếp làm người, thực tình có chút không chấp nhận được loại giao hợp bất kể thời gian, địa điểm, trường hợp này!

Nhìn xem nhìn xem, công "Minh thành" quý đi ra đi vào, hân lại có thể làm như không thấy đúng là chết cũng không biết xấu hổ!

Từ Viết thở gấp, hăng hái phản kháng, gầm gừ một tiếng, đánh qua đánh lại với Ân Tà Ma Quân!

Một con bạch hổ, một con Độc Giác Thú cứ thế cắn nhau lẫn đến công "Minh Thành", ngã vào trong vườn hoa bị ngạn đã héo rũ.

Từ Viết nhớ, ở đây đã từng là một biển hoa đỏ thắm, mỗi bông hoa bị ngạn đung đưa, đẹp tới mê hồn. Giờ đây bị ngạn hoa đã héo, chẳng còn thấy màu sắc trước kia nữa.

Tìm Từ Viết đau thất lại.

Ân Tà Ma Quân thấy Từ Viết thất thần, liền đè cô dưới thân lần nữa.

Từ Viết quay đầu lại, quát âm ỉ: "Cầm thú!"

Ân Tà Ma Quân dò hỏi vô cùng tự nhiên: "Thì sao?"

Từ Viết ngửa mặt lên trời thở dài, cô sao lại có thể xem Ân Tà Ma Quân như người được chứ? Hân vốn là một con thú một sừng thôi! Vì thế Từ Viết lập tức thay đổi cách mắng: "Đồ cận bã!"

Quả nhiên Ân Tà Ma Quân tức giận, hung tợn nói: "Ta không phải đồ cận bã! Không đạo đức giả như loài người!" Nói xong, muốn công thành đoạt đất.

Đúng lúc này, Bách Lí Phụng hùng hổ chạy đến, một cước đá vào mông Ân Tà ma quân, làm hân ngã lăn ra đất, sau đó nhào lên vật lộn một trận!

Từ viết khẽ thở dài, mắng một tiếng "Oan gia", quay đầu lại nhìn biển hoa bị hạn héo rũ, trái tim chùng xuống.

Không biết, hân... thế nào rồi?

Từ Viết vừa muốn đi gặp Vệ Đông Li lại vừa sợ gặp hắn.

Loại tâm trạng này hết sức mâu thuẫn, mâu thuẫn đến mức cô phải cố ý né tránh.

Hôm nay nhìn biển hoa bỉ ngạn này, cô đau tới mức dường như không còn là mình! Không thể nào chạy trốn nữa, không thể nào lảng tránh nữa!

Đã từng, cô đã từng hận hắn, hận hắn lừa gạt tình cảm của cô! Đã từng hận bản thân, hận bản thân vì sao lại yêu hắn?! Bây giờ, khi đã trải qua nhiều biến cố, khi cô đã trải qua nhiều lần sinh tử, khi cô đã tin vào thế nguyên sinh tử, khi cô trở lại làm hồ, khi cô nhìn đám hoa bỉ ngạn héo rũ này, khi cô không cách nào không chế được nhớ nhung và đau đớn, cô cuối cùng cũng hiểu, rễ tình của hoa bỉ ngạn sớm đã chôn sâu trong tim cô, thấm vào máu cô, nắm lấy tim cô, nhỏ không được quên chẳng xong, chỉ có thể dây dưa đến già, đến chết mới hết!

Vệ Đông Li sống trong tim cô, chẳng phải cô cũng lớn trong xương cốt hắn sao?

Dưới địa phủ, cô gặp Tiêu Doãn chưa đi đầu thai. Tiêu Doãn vì bị Vệ Đông Li làm cho ngũ mao phanh thây mà thành lệ quỷ hung ác. Hắn không chịu đi đầu thai, không muốn đi tìm Vệ Đông Li báo thù rửa hận.

Cô có thể có thể đưa Tiêu Doãn vào "Châu Thai Trì" cưỡng ép hắn đi đầu thai. Nhưng cô lại chọn cách đóng hắn dưới mặt ghế làm chỗ để chân. Chỉ vì sợ hắn oán niệm quá sâu, dù kiếp sau đã quên đi mối thù hận với Vệ Đông Li nhưng sẽ không tránh khỏi địch ý với Vệ Đông Li theo bản năng.

Cái này giống như có vài người, rõ ràng chưa từng gặp, nhưng một khi gặp lại hận không thể một đao giết chết đối phương mới được!

Cô che chở Vệ Đông Li. Dù khi không biết chân tướng vẫn che chở hắn.

Nên lúc Tiêu Doãn chui âm lên với cô, lúc cô biết sự thật, lúc cô hiểu được ý đồ của Vệ Đông Li, lúc cô biết hắn yêu cô, thương cô, nuông chiều cô thế nào, ngược lại nếu không có cảm giác hối hận này thì chỉ có cảm giác hạnh phúc tới không thể hạnh phúc hơn được.

Thì ra, lúc bạn thật lòng yêu một người, dù hắn có là quỷ vương giết người không chớp mắt, bạn cũng muốn... bảo vệ hắn. Cũng như cô và Vệ Đông Li, dù rõ ràng vì hiểu nhầm mà hận đối phương nhưng vẫn muốn bảo vệ người đó.

Từ Viết biết bản thân gánh vác quá nhiều tình cảm trên vai, nhưng, thời khắc này cô vô cùng nhớ hắn, muốn gặp hắn!

Cô đứng dậy, biến thành cô gái mặc đồ đỏ, từng bước đi tới bên cạnh Bách Lí Phượng và Ân Tà ma quân, dừng lại, cup mắt nhìn xuống chân mình.

Bách Lí Phượng và Ân Tà Ma Quân nhận ra sự khác thường của cô, vội ngừng đánh nhau, nhìn về phía cô.

Lúc bọn hắn nhìn thấy bông hoa bỉ ngạn đã héo trên tay cô liền hiểu ý của cô.

Bách Lí Phượng cười buồn, ánh mắt trống rỗng, lẩm bẩm nói: "Vì sao ta luôn không đuổi kịp nàng? Lần này, nàng muốn đi đâu?"

Trong mắt Ân Tà Ma Quân hiện lên một tia đau xót, trầm giọng nói: "Ta đã đồng ý với nàng, để Hồ Li xuất hiện, chi phối cơ thể này với ta, nàng còn muốn thế nào nữa?"

Từ Viết ngẩng đầu, Ân Tà ma quân...à không, phải là Hồ Li, Hồ Li liền bóp cổ nàng, giận dữ hét: "Nàng dám đi tìm Vệ Đông Li, tiểu gia ta không muốn nhìn thấy nàng nữa! Nàng đã từng nói, hứa hẹn với ta một kiếp, sao quay lưng liền bội tín?! Không được đi! nghe thấy không? Không được đi!"

Không Từ Viết cắn môi dưới, nước mắt vòng quanh nước nờ nói: "Ta nợ tình các người, tất nhiên sẽ trả. Chỉ có điều, các người cho phép ta kiếp này đi tìm Vệ Đông Li đi. Đợi hắn sinh lão bệnh tử ta liền trở về. Van xin... các người."

Bất kể Từ Viết luân hồi mấy kiếp, cô chưa từng cầu xin người khác.

Một tiếng "Van xin" này như một chiếc kim bóp chặt hô hấp của mỗi người, suýt nữa làm bọn họ mất mạng.

Từ Viết chính là mạng của họ mà!

Hồ Ly thả tay đang bóp cổ Từ Viết ra, sau đó lại bóp lại, lại thả ra, lại bóp lại...cứ lặp lại như thế, chính là sự giãy dụa của Hồ Li và Ân Tà ma quân.

Bách Lí Phượng biến thành con rùa xanh, yên lặng trốn trong mai của mình, nơi mà Từ Viết không nhìn thấy, đau khổ rơi lệ. Gã không thể để nàng đi, lại không muốn ngăn cản nàng đi tìm tình yêu của nàng. Chỉ cần Từ Viết hạnh phúc, hắn có thể trả giá tất cả. Chỉ cần Từ Viết đồng ý quay về, hắn sẽ đợi nàng tới khi sông cạn đá mòn!

Từ Viết biến ra một chiếc trâm bạc, đâm vào tim mình, lấy ra hai giọt máu, nhỏ lên mai của Bách Lí Phượng và mi tâm của Ân Tà Ma Quân. Sau đó xoay người, chạy đi bằng tất cả sức lực!

Dọc đường tới đô thành Duệ Quốc, Từ Viết nghe nói Vệ Đông Li đã từ quan chẳng biết đã đi đâu.

Cô bắt đầu đi về phía đông, dọc đường nghe ngóng, dán ánh tìm người, phát động bọn dã thú, sử dụng bọn tiểu quỷ, những cách nào có thể nghĩ ra cô đều đã dùng một lượt, nhưng vẫn không tìm thấy một chút tin tức liên quan tới Vệ Đông Li.

Đại giang nam bắc, chân trời góc bể, Từ Viêt đều đã đi qua, mỗi lần mặt trời lên rồi mặt trời lặn, cô đều cảm nhận mùi vị tương tư ấy. Đến nay cô mới hiểu thế nào gọi là “Kiếp sau chó làm kẻ si tình, nhân gian nào chịu được nỗi khổ tương tư.”

Thoáng một cái đã một năm trôi qua.

Trên đường tới đô thành Hồng Quốc, Từ Viêt gặp được Bách Lí Lam vì phục xuất cung và Tiểu Bảo trong hội ngắm đèn.

Tiểu Bảo giẫy ra khỏi tay Bách Lí Lam, vừa hét tên cô, vừa chạy như bay tới.

Từ Viêt ôm Tiểu Bảo béo mũm lên, véo cái mặt đầy thịt của nó, cô cười nói: “Tiểu Bảo biến thành cục thịt rồi.”

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, mặt mày hớn hơ nói: “Tiểu Bảo phải ăn nhiều mới mau lớn được để ra khỏi cung tìm Từ Viêt!” nói xong nó chu mỏ hôn chụt một cái lên mặt cô. Chỗ nước dãi ấy có thể nói là một cơn mưa rào.

Từ Viêt vui vẻ cười cười, quay đầu nhìn Bách Lí Lam, cô nói: “Nghe nói người là một hoàng đế tốt.”

Bách Lí Lam lặng lẽ nhìn Từ Viêt, nhưng không đáp lời.

Tiểu Bảo thấy Từ Viêt không chú ý nó nữa, lập tức vịn vẹo mình, bá cổ cô rồi làm nũng: “Từ Viêt, Từ Viêt đẹp quá. Mau hôn Tiểu Bảo đi, Tiểu Bảo nhớ Từ Viêt lắm!”

Từ Viêt nhéo mũi nói: “Thằng nhóc nhà người, còn nhỏ thế này đã biết lừa phụ nữ. Sau này lớn lên không biết còn thế nào đây?!”

Tiểu Bảo dẫu mỡ, nắm tay lại thề thốt: “Tiểu Bảo chỉ làm Từ Viêt vui thôi.” Nó nghĩ rồi lại bổ sung thêm một câu, “Cũng làm phụ hoàng vui nữa!”

Từ Viêt hôn mặt Tiểu Bảo một cái, cười mắng: “Đồ nhân tình!”

Tiểu Bảo cọ cọ má cô, thì thào nói: “Từ Viêt, Tiểu Bảo và phụ hoàng đều rất nhớ Từ Viêt, sao Từ Viêt không tới chơi cùng chúng ta thế? Từ Viêt, Từ Viêt không biết lục thúc và quốc sư, còn có đại câu câu, bọn họ đều lên trời chơi rồi. Phụ hoàng và Tiểu Bảo lúc nào cũng tìm Từ Viêt để cùng chơi với Từ Viêt đây.”

Từ Viêt nghe Tiểu Bảo nói câu này, tự dung thấy không dễ chịu, cô quay đầu nhìn Bách Lí Lam, “Kiếm một chỗ chúng ta nói chuyện đi. Ta biết chắc chắc người có một bụng nghi ngờ muốn hỏi ta nhiều điều.”

Bách Lí Lam gật đầu, đi cùng Từ Viêt tới một tú lều.

Ngồi xuống xong, Bách Lí Lam liền hỏi: “Còn nhớ nơi này không?”

Từ Viêt nhìn quanh một lượt, gật đầu rồi cười nói: “Sao lại không nhớ chứ? Lần đầu tiên người mời ta ăn cơm không phải ở chính tú lều này sao?”

Bách Lí Phụng nhấc vò rượu lên, hân diện dàng cười nói: “Ừ, ta còn nhớ cả một bàn thức ăn đều bị nàng ăn sạch sẽ. Giờ này còn ăn khỏe như thế không?”

Từ Viêt gật đầu, “Đương nhiên. Trước giờ vẫn thế mà.”

Bách Lí Lam vừa rót rượu, vừa nhẹ nhàng nói: “Từ Viêt, trong hoàng cung có rất nhiều cao lương mỹ vị, nhưng ta lại thấy ăn như nhai sáp, khó có thể nuốt, lúc nào cũng thấy không ngon bằng đồ ăn ở tú lều này.” Y đẩy chén rượu tới trước mặt Từ Viêt, “Ta từng nói không dò la nàng, cũng không hoài nghi nàng gì nữa.” y nhìn thẳng vào mắt Từ Viêt, nhẹ giọng hỏi, “Nàng...có muốn vào cung cùng ta để nếm thử tay nghề đầu bếp hoàng cung không?”

Tiểu Bảo lập tức lắc cánh tay Từ Viêt, hăng hái nói: “Đi mà đi mà, đầu bếp hoàng cung làm món “bánh tương tư” ngon lắm đấy!”

Từ Viêt nhéo mặt nó, cô nói: “Ta sẽ kể cho các người nghe một câu chuyện trước nhé...”

Đây là một câu chuyện rất dài, nhưng rồi cũng có lúc kể hết. Lúc đường phố đã giăng đầy đèn lồng sáng trưng, Tiểu Bảo thì đang nằm bò ngủ say trên bàn thì Từ Viêt phát tay áo đứng dậy, cô mỉm cười nói: “Bách Lí Lam, chúng ta non xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn có ngày gặp lại.”

Bách Lí Lam phức tạp hỏi cô: “Từ Viêt, thiên hạ bao la, nàng muốn tìm Vệ Đông Li ở đâu? Chỉ bằng nàng cứ về cung cùng ta trước, sau đó từ từ bàn bạc cũng được?”

Từ Viêt lắc đầu cười nói: “Bách Lí Lam, người không biết đâu, đây là do ta đã nợ hân, cũng là...ta đã nợ bọn họ.”

Cô hát cảm, ưỡn ngực, “Người cứ yên tâm, chắc chắn ta sẽ tìm được Vệ Đông Li!”

Bách Lí Lam biết ý cô đã quyết, nhưng y vẫn muốn giữ cô lại, thế là mượn một cái cớ rất gượng gạo, y nói: “Nếu Tiểu Bảo tỉnh lại, khóe lóc đòi tìm nàng thì phải làm sao?”

Từ Viêt nhướn mày nói: “Vậy thì người hãy bảo nó, sau này ta sẽ tới thăm nó.” Nói dứt cô vẫy vẫy tay, quay người đi.

Bách Lí Lam bắt lấy cánh tay cô, nồn nóng hỏi: “Nếu ta nhớ nàng thì phải làm sao đây?”

Từ Viết cười cười: “Thế thì thi thoảng cứ nhớ đi. Chúng ta không phải quân tử chi giao, chẳng cần phải nhạt nhẽo như nước. Chúng ta là bạn rượu thịt, sau này còn gặp lại mà.”

Bách Lí Lam dần buông lỏng ta, Từ Viết đi ra cửa. Lúc sắp ra khỏi cửa, cô dùng chân quay đầu lại, hét lên với Bách Lí Lam đang thất thần: “Bách Lí Lam, ngươi phải làm một hoàng đế tốt đấy! Nếu có đứa nào không phục thì bà sẽ cắn chết nó cho ngươi!”

Bách Lí Lam sững sờ, rồi khẽ cười ra tiếng.

Từ Viết xoay người đi, không ngoảnh đầu lại nữa.

Bách Lí Lam ngóng theo bóng cô, trong mắt y dần dâng lên nỗi chua xót. Nếu... nếu như lúc khoảnh khắc y động lòng liền ôm chặt cô vào lòng, thì kết cục ngày hôm nay liệu có khác không?

Ôi... tình thâm nhưng duyên lại mỏng.

Từ Viết lòng vòng cả Cừ Quốc cũng không tìm thấy Vệ Đông Li.

Cô rầu rĩ ngửa mặt nhìn trăng trên trời, chợt nhớ tới Thượng tiên. Thế là cô há mồm gọi Thượng tiên tới, hỏi ông ta xem có biết Vệ Đông Li đã đi đâu hay không.

Thượng tiên áp ứng mãi, cuối cùng chỉ rặn ra hai câu, “Bản tiên... bản tiên tưởng ngươi không đi tìm hần nữa, nên... nên đã lấy đi tất cả kí ức liên quan tới ngươi trong đầu hần. Bản tiên cũng muốn tốt cho hần thôi, thật đấy, muốn... tốt cho hần...” Rõ ràng Thượng tiên không đủ khí hít thở, ông ta nói càng lúc càng nhỏ.

Từ Viết nghe xong cũng chỉ “ờ” một tiếng nhẹ bằng, rồi đi tiếp.

Thượng tiên nhìn theo mái tóc rối tung, sóng lưng cứng đờ của cô, ông ta hỏi hận suýt nữa thì đập đầu vào tường!

Từ Viết cứ đi, đi tìm mãi.

Vệ Đông Li không nhớ cô, không sao. Điều quan trọng là cô phải tìm được hần!

Thời gian thấm thoát như bay, chớp mắt cái lại đến “lễ uyên ương” mừng chín tháng sáu.

Từ Viết về Duệ Quốc, chậm rãi bước trên con phố đầy áp tiếng cười nói vui vẻ, cô nhìn những cặp tình nhân bên nhau mà không kim được cay cay khóe mắt. Khóe mắt cô dần ướt, cô vội ngửa đầu nhìn trăng để giấu đi những giọt nước mắt của mình. Cô không thể khóc, khóc cũng có nghĩa là nhận thua, khóc là từ bỏ hi vọng!

Thế nhưng ngửa đầu nhìn trăng cũng không ngăn nỗi nước mắt, mà còn khiến tầm nhìn của cô càng mơ hồ, nước mắt cô nhạt nhòa chảy ra khỏi hốc mắt.

Chỉ vì trên bầu trời đêm ấy, có một ngọn đèn trời lúc sáng lúc tối đang chầm chậm bay lên cung trăng.

Từ Viết quên cả suy nghĩ, quên cả hít thở, cô chỉ biết phải liều mạng chạy về nơi ngọn đèn trời ấy đang từ đó bay lên! Vì nơi đó có Vệ Đông Li của cô!

Từ Viết cứ thắm lằm nhắm tên của Vệ Đông Li, cô chạy như điên về phía bờ đối diện! Tóc tai rối tung, váy bị rách, mắt cá chân bị thương, nhưng chẳng có gì có thể ngăn được cô đến với Vệ Đông Li!

Cô thở hồng hộc chạy tới nơi năm ngoái đã từng thả đèn trời, cô liền nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai có mái tóc màu đỏ đang cầm bút viết ba chữ “Không Từ Viết” lên một chiếc đèn khác, lúc ấy cô đã nhỏ những giọt nước mắt hạnh phúc. Khi đèn từ từ bay lên cao, Vệ Đông Li nghiêng đầu, chìa tay rồi mỉm cười với cô, hần nói: “Đã về rồi ư?”

Không Từ Viết khe khẽ “ừ” một tiếng rồi chạy tới bên Vệ Đông Li, mười ngón đan xen với hần, cùng hần ngắm đèn trời đang bay lên cung trăng.

Nếu tình này sâu đậm thì chẳng thể lãng quên.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hưu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Nhà có một hồ

Ngày phủ đệ của Vệ Đông Li dựng xong, hán liền tự tay đề một câu đối. Vế trên là: Rừng hạnh hồ cười gió trắng. Vế dưới là: Xuân nồng cùng nàng say đắm. Hoành phi: Nhà có một hồ.

Từ Viết ngửa đầu nhìn cửa nhà, búi ngủi nói: “Lần này thì hay rồi, e là tất cả người Duệ Quốc đều sẽ biết Vô Song Vương gia của bọn họ đã lấy một con hồ cái về làm vợ.” cô nhướn mày, vô lại nói, “Chắc...bức đối này mà treo lên thì ta xem ai còn dám tặng chàng mỹ cơ với luyến đồng nữa!”

Vệ Đông Li liếc mắt nhìn hai viện mới xây một trái một phải cạnh nhà mình, hán lạnh lùng nói: “Chỉ e có kẻ muốn trở thành người hầu của nàng ấy chứ?”

Vệ Đông Li vừa nói dứt thì trên tường tòa viện bên trái đột nhiên nhô ra một bóng người màu xanh, gã nói: “Vệ Đông Li! Ngươi chớ có coi thường người khác! Ta cho ngươi hay, ta không tự biến thành nam hầu của Từ Viết đâu! Chuyện dễ tiện như thế, bản Diêm Vương khinh thường nhé!” gã nheo đôi mắt trắng lưỡi liềm, đồng dặc nói: “Nhưng bản Diêm Vương đã lập chí phải làm một tay hái hoa tặc đáng mặt! Nên...hì hì...” Lời Bách Lí Phụng còn chưa nói hết thì cũng cần nói cũng hiểu.

Vệ Đông Li xem thường nhướn mày nói: “Xem ra công việc ở địa phủ rất nhàn nhả thì phải. Bọn linh hồn lang thang khắp nơi có phải dễ cai quản lắm phải không?”

Bách Lí Phụng nghe thế, sắc mặt thay đổi ngay tức khắc, gã vội cảnh cáo: “Vệ Đông Li, ngươi chớ có tác quái! Không thì...”

Bách Lí Phụng còn chưa dứt lời thì một tên hàng xóm khác của Vệ Đông Li đã đập tung cửa nhà hán ra, sau đó...đến nói với Từ Viết: “Hôm nay ta có làm hai món rất hợp với khẩu vị của nàng. Hay là giờ nàng tới phủ ta thưởng thức món đi, được không?”

Không Từ Viết còn chưa đáp thì Vệ Đông Li đã nói: “Từ Viết chỉ thích ăn cay, còn với những thứ tỏa ra mùi lẳng lơ thì nàng không có hứng đâu.”

Hồ Li giận sôi gan, xắn tay áo định đánh nhau với Vệ Đông Li.

Từ Viết vội ngăn Hồ Li lại, nói một thôi một hồi mới khuyên được gã đi về, cô còn chưa thở phào nhẹ nhõm thì Hồ Li đã quay lại, gã hùng hổ xông tới trước mặt cô, tóm lấy tay cô rồi ngang ngược nói: “Đi, chúng ta đi ăn cơm!”

Từ Viết thầm khò thét một tiếng, ngay lập tức thấy đau đầu như búa bổ. Rõ ràng người trước mặt không phải là Hồ Li mà là Ân Tà Ma Quân.

Vệ Đông Li nheo mắt lại, móc một vật trong ngực ra dựng thẳng trước mặt Ân Tà Ma Quân.

Ân Tà Ma Quân cứng đờ người, hét lên thảm thiết, hán buông bàn tay đang nắm tay Từ Viết ra rồi ôm mặt chạy về nhà.

Từ Viết thấy Vệ Đông Li lại nhét “pháp bảo” vào trong ngực, cô vội nhích lại gần xem. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn thì Từ Viết giật cả mình! Hóa ra “pháp bảo” của Vệ Đông Li là...cái cái gương đồng.

Ân Tà Ma Quân tội nghiệp lại buồn nôn vì bông hoa hồng Hồ Li vẽ trên mặt rồi. Ôi...chắc giờ hán chẳng còn tâm trạng nào mà ăn uống nữa, không chừng lại nhảy vào trong bể tắm cọ rửa thân thể rồi ấy chứ.

Từ Viết lắc đầu cười, rồi nắm tay Vệ Đông Li đi ăn cơm.

Sau bữa tối, Vệ Đông Li ôm Từ Viết ân ái quần quýt rất lâu rồi mới cùng đi ngủ.

Bách Lí Phụng bôi nhọ tới viếng, chọc thủng giấy cửa sổ rồi thổi mê hương vào trong phòng.

Chắc chắn Từ Viết và Vệ Đông Li đã hôn mê rồi gã mới gian ác nhếch mép cười, sau đó nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa phòng đi vào định bế Từ Viết chạy mất.

Đúng lúc này, một bàn tay bỗng nhiên đập lưng gã! Ngay sau đó, giọng nói chi có của Hồ Li vang lên, “Bách Lí Phụng, sao ngươi lại làm chuyện bi thể này mà không rủ ta đi cùng hả?!”

Bách Lí Phụng quay đầu lại, gã cười tít mắt ngây thơ như một thiên sứ. Gã nói: “Trời tối rồi, sợ làm phiền người nghỉ ngơi nên mới không rủ.”

Hồ Li tặc lưỡi: “Bách Lí Phụng, bình thường ta xem thường ngươi quá. Lâu rồi không ai có thể nói mấy câu không biết ngượng này một cách ngây thơ vô tội như thế!”

Bách Lí Phụng bức mình, quay qua cãi nhau với Hồ Li.

Vệ Đông Li thấy hai người sắp động tay chân, hán mở đôi mắt màu tím đỏ ra, quát: “Cút ra ngoài!”

Bách Lí Phụng và Hồ Li đưa mắt nhìn nhau, lập tức co giò chạy. hai người vừa bước ra thềm cửa rồi lại quay lại, cùng đứng bên giường Vệ Đông Li mà đồng thanh nói: “Vệ Đông Li, ra ngoài nói chuyện!”

Vệ Đông Li ngồi dậy, vén chăn cho Từ Viết xong rồi mới đi ra ngoài cùng hai người kia.

Ba người đứng trong sân, nhưng chẳng ai chịu mở mồm nói trước.

Một con gió thổi tới, ba người đồng thời ra tay đánh nhau! Lúc con gió kia thổi qua thì đồng thời dừng tay. Động tác ấy nhanh đến nỗi giống như trận đấu ấy chưa từng xảy ra vậy.

Ba người đưa mắt nhìn nhau im lặng, Bách Lí Phụng mở miệng nói trước: “Tử Viết đã hứa sẽ ở cùng ta một kiếp!”

Hồ Li lập tức tiếp lời: “Nàng cũng bảo ta sẽ cho ta một kiếp!”

Vệ Đông Li há hốc nói: “Năm mơ!”

Bách Lí Phụng lập tức chuẩn bị dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, gãi quát: “Vệ Đông Li, ngươi muốn độc chiếm phải không?!”

Hồ Li cũng lắc vai, chuẩn bị dạy cho Vệ Đông Li một bài học, “Nếu ngươi có thể đánh lại bọn ta thì bọn ta sẽ đi ngay, không quán lấy Tử Viết nữa!”

Bách Lí Phụng nhìn Hồ Li, “Cậu không biết xấu hổ như thế mà ngươi cũng nói ra miệng được!”

Hồ Li nhướn mày nói: “Sao, ngươi thích một mình đấu với hán phải không?”

Bách Lí Phụng lắc đầu nhếch mép cười, “Ta nói là ta rất thích tinh thần không biết xấu hổ của ngươi.”

Hồ Li cười gian nói với Vệ Đông Li: “Ngươi đừng có do dự lâu thế, nếu Tử Viết vô tình với bọn ta thì bọn ta cũng không khổ sở quán lấy như thế. Đương nhiên cho dù nàng vô tình thì ta cũng đã quán bao nhiêu năm trời như thế rồi cũng chẳng sợ quán tiếp. Nay ta có một sáng kiến, ngươi nghe thử xem sao.”

Vệ Đông Li lạnh nhạt liếc nhìn Bách Lí Phụng và Hồ Li, sau đó mỉm cười ngả ngón hỏi: “Sáng kiến gì? Nhất thế đa phu, cùng chung Tử Viết ư?”

Hồ Li sững sờ, rồi lập tức lắc đầu như điên, “Sao thế được?! Cả đời tiểu gia không muốn nhìn thấy ngươi nhất! Tiểu gia muốn cùng Tử Viết sống thế giới hai người, nắm tay đến già, sao có thể cho ngươi kẹp ở giữa được?!”

Vệ Đông Li nhíu mày, trầm tư nói: “Thế giới hai người, nắm tay đến già ư?”

Hồ Li đắc ý cười nói: “Tử Viết đã hứa cho chúng ta mỗi người một đời một kiếp, vậy chúng ta hãy lấy một đời một kiếp làm kì hạn, chia nhau ra cùng nàng đi một luân hồi, cùng nàng nắm tay ân ái trăm năm.”

Bách Lí Phụng lập tức bổ sung: “Cũng có nghĩa là một trong ba người chúng ta sẽ giấu đi tu vị và pháp lực của mình để cùng vào luân hồi cùng Tử Viết, cùng nàng sinh lão bệnh tử, cùng nàng trải qua một cuộc sống của người thường. Tuổi thọ của mỗi người chúng ta có thể tính là một trăm năm, nhưng nếu nửa đường ngươi có chuyện gì, hay là tai bay vạ gió gì gì đó thì kiếp đó của ngươi cũng coi như kết thúc. Nghĩa là duyên phận của ngươi và Tử Viết cũng đã tận cùng. Sau đó Tử Viết sẽ cùng một người khác đi vào luân hồi, bắt đầu một cuộc sống mới. Như thế thì mỗi người chúng ta đều có thể nắm tay đến già cùng người phụ nữ mình yêu. Hơn nữa bản Diêm Vương cũng đã mở một con đường tình duyên không bị ô nhiễm, có thể cho mọi người giữ nguyên kí ức mà luân hồi chuyển thế. Đương nhiên nếu ai không muốn giữ kí ức kiếp trước thì cũng được.”

Hồ Li nói: “Thời gian một trăm năm thì rất dài với loài người, nhưng với đám yêu ma quỷ quái bắt từ chúng ta mà nói thì như chớp mắt mà thôi. Nếu ai không muốn nhìn thấy Tử Viết ân ái cùng người khác thì có thể vào núi tu luyện. Nhập định một cái chớp mắt đã trăm năm rồi. Cũng có nghĩa là ngươi vừa ngủ dậy thì Tử Viết lại là của ngươi. Như thế chúng ta không ai phải chịu nỗi khổ tương tư nữa. Và lại địa phủ, ma giới còn có công tác chiêu hồn, cũng chẳng nhân rồi đến thế. Trách nhiệm của bọn ta cũng tốn khá nhiều thời gian. Tóm lại một câu, chẳng cần đầu thai chuyển kiếp cùng hai người Tử Viết cũng có thể giết thời gian rồi.”

Vệ Đông Li nhướn mày nói: “Nếu ta không đồng ý thì sao? Các ngươi phải biết giờ người Tử Viết yêu là ta.”

Hồ Li và Bách Lí Phụng lập tức xắn tay áo, vẻ mặt hung tợn kiểu “ngươi dám không đồng ý xem, hãy chờ bị phanh thây đi”!

Bách Lí Phụng nói: “Nếu ngươi không dám đồng ý thì đêm nào ta cũng sẽ đứng trước cửa sổ nhà ngươi. . . rồi hát!” Không phải Bách Lí Phụng tự khen đâu, nhưng giọng hát của gã chẳng những có thể làm ác quỷ rơi lệ, còn có thể khiến Vệ Đông Li liệt dương kia! Phải biết rằng ở mười tám tầng địa ngục, hình phạt tàn khốc làm bọn ác quỷ sợ nhất chính là phải nghe đoạn băng thu âm của gã!

Hồ Li cười hi hi nói: “Thế thì ngày nào ta cũng bám theo Tử Viết như hình với bóng!” khả năng quán người của Hồ Li hoàn toàn có thể hành hạ một hòn đá bị bệnh thần kinh!

Hồ Li vừa nói xong thì Ân Tà Ma Quân lập tức làm chủ cơ thể, hần đe dọa: “Vệ Đông Li, ngươi liệu đi, đừng có chọc giận bản tọa! Và lại trong mình bản tọa còn có một người nữa, nếu tính một đời một kiếp thì bản tọa phải có hai kiếp mới đúng!”

Bách Lí Phụng lập tức kêu: “Cái gì, ngươi muốn có hai kiếp hả?! Đừng có nằm mơ! Theo như ngươi nói thì nếu ta phân bản thân thành hai mươi nhân cách thì có phải Tử Viết phải ở cùng ta liên tiếp hai mươi kiếp phải không?!”

Ân Tà Ma Quân bực mình, vuron tay ra đánh thẳng vào đầu Bách Lí Phụng!

Bách Lí Phụng rút cổ lại, ném cái ghế đá bên cạnh vào Ân Tà Ma Quân!

Vệ Đông Li thờ ơ nhìn hai người đánh nhau trong sân nhà hán, cho đến khi bọn họ biến cả cái sân thành một đồng đồ nát hán mới hờ hững mở miệng nói:

“Mỗi người một kiếp sao? Ta đồng ý.” Ngay lúc Ân Tà Ma Quân và Bách Lí Phượng tỏ vẻ mừng rỡ thì hắn lại bồi thêm một câu, “Kiếp này Từ Viết yêu ta, là lựa chọn của nàng. Kiếp sau chúng ta bắt đầu luân hồi mỗi người một kiếp, nhưng phải do ta bắt đầu. Không thì miễn bàn.”

Bách Lí Phượng và Ân Tà Ma Quân nghiêng rằng đồng ý với Vệ Đông Li. Đã đợi bốn ngàn năm, chỉ có khoảng trăm năm thì sao không đợi nữa? Nhưng... hi hi... sinh mạng của con người rất yếu ớt. Vệ Đông Li, người phải cẩn thận đây!

Vệ Đông Li trước khi vào phòng lại bổ sung thêm một câu, “Mời hai vị hãy tự tay quét dọn sân cho sạch sẽ, biến thành nguyên dạng, không thì đừng có trách ta tâm trạng xấu rồi trí nhớ kém đây.”

Ngoài phòng Bách Lí Phượng và Ân Tà Ma Quân nghiêng rằng nghiêng lợi quét dọn sân nhà Vệ Đông Li. Trong phòng, Từ Viết ngã vào lòng Vệ Đông Li, cô cảm động nói, “Cảm ơn.”

Vệ Đông Li nhưn mày nói: “Nàng cảm ơn ta làm gì? Hắn là ta phải vỗ tay khen ngợi vì nàng đã nghĩ ra cái “sáng kiến” này chứ nhỉ?”

Từ Viết ngẩn ra, lập tức sờn cả tóc gáy! Mẹ ơi, sao hắn lại biết cô đã nghĩ ra “sáng kiến” này, sau đó để lộ cho Hồ Li và Bách Lí Phượng vậy?

Từ Viết chợt dạ, chốc sau cô tóm lấy cổ áo Vệ Đông Li, nín nhịn mãi mới nghiêm túc nói: “Ta biết, cho dù ta không nghĩ ra ý này thì bọn họ cũng sẽ nghĩ ra một cách giải quyết khác. Nhưng ta nghĩ ta nên đưa ra trước. Ít nhất cũng phải chủ động đề ra trước khi bọn họ nghĩ ra cách giải quyết. Ta phải để bọn họ biết rằng ta nghiêm túc, không hề đùa cợt tình cảm của hai người họ. Ta không muốn cũng không thể cứ chui trong lòng chàng hưởng hạnh phúc của bản thân, mà mặc kệ bọn họ được.”

Vệ Đông Li, ta yêu chàng, kiếp này ta cũng chỉ yêu có mình chàng thôi. Nhưng tình cảm của con người còn có rất nhiều kiểu. Ta thích bọn họ, thật sự thích. Kiếp này nếu không gặp chàng, có thể ta sẽ yêu một trong hai người bọn họ.”

Bốn ngàn năm rồi, những thứ ta nợ bọn họ thực sự là quá nhiều. Bọn họ đã đợi ta như thế, cho dù là hòn đá cũng sẽ cảm động vì tình cảm của bọn họ.

Nhưng ta là một người tàn nhẫn, ích kỉ biết bao, ta muốn bọn họ tiếp tục đợi, đợi đến ngày ta trả nợ tình cho bọn họ! Không, không thể nói là trả lại, đối với bọn họ trả lại là một sự sỉ nhục. Phải nói là đợi một ngày ta yêu bọn họ mới đúng!

Ta biết lời này rất buồn, nhưng ta vẫn phải nói, ta sẽ yêu mỗi người một kiếp bằng tất cả của ta, cho người ấy duy nhất vì người ấy đáng được như thế. Cho dù người ấy là Bách Lí Phượng, hay là Hồ Li và Ân Tà Ma Quân hay là chàng cũng vậy!

Vệ Đông Li, đó chính là con người ta!”

Dưới cửa sổ, Bách Lí Phượng và Ân Tà Ma Quân đều rũ mắt xuống giấu đi nước mắt của mình, sau đó đứng dậy làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, cả hai trở về tòa viện của mình, lời rượu ra uống với trăng. Lúc này, bọn họ không cần bạn, cũng không thấy cô đơn, chỉ muốn một mình lặng lẽ hồi tưởng lại mỗi câu nói của Từ Viết, cảm nhận nỗi hạnh phúc ngà ngà và chờ đợi luân hồi chỉ thuộc về hai người.

Trong phòng, Từ Viết thấy Vệ Đông Li mãi không có thái độ gì, cô không kim được lại bắt đầu chột dạ. Cô len lén nhìn Vệ Đông Li, không biết hắn sẽ nổi điên hay là cười gằn đây? Hay là không thèm để ý đến cô nữa?

Vệ Đông Li vừa nhúc nhích ngón tay thì Từ Viết đã lập tức nín thở, chuẩn bị sẵn tinh thần ôm chặt lấy hắn. Nói gì thì nói cô cũng không thể cho Vệ Đông Li bỏ đi được! Có vấn đề thì giải quyết tại trận, sống hay chết thì cũng phải thẳng thắn!

Ai dè Vệ Đông Li chỉ vuốt ve tóc cô, nhẹ giọng nói: “Từ Viết, nàng và ta đều không phải người phạm, không thể già đi theo năm tháng. Thực ra với ta, không thể nhìn thấy nàng già lom khom ta cũng hơi tiếc nuối.”

Không Từ Viết cảm động, thâm tình gọi một tiếng, “Đông Li...”

Vệ Đông Li cúi đầu hôn trán cô: “Nếu nàng từng hứa cho mỗi người họ một đời một kiếp thì đương nhiên ta sẽ giúp nàng hoàn thành tâm nguyện này. Nhưng nàng cũng phải nhớ rằng, nàng hứa một đời một kiếp chứ không phải đời đời kiếp kiếp đâu đấy.”

Từ Viết ghen hòng. Té ra Vệ Đông Li đã nghĩ thế rồi! Cô đã bảo mà, Vệ Đông Li chẳng thể nói được câu nào hay ho đâu!

Vệ Đông Li nâng cằm cô lên, hắn nheo mắt hỏi: “Sao, nàng còn có dị nghị ư?”

Từ Viết vội lắc đầu, cười trừ nói: “Không có, tuyệt đối không có!”

Vệ Đông Li nói: “Nhưng ta thì có đấy.”

Từ Viết ôm ngực đang run rẩy, cô hỏi: “Vị đại ca này, chàng còn có ý kiến gì với tiểu muội ta ư?”

Vệ Đông Li mỉm cười nói: “Tiểu muội muội, nàng phải nhớ ta rất không thích bị người khác bảo phải làm chuyện nào đó như thế nào.”

Từ Viết đã hiểu Vệ Đông Li đang tranh đoạt chủ quyền. Hắn đang cảnh cáo cô, sau này cho dù có chuyện gì thì cũng phải bàn bạc với hắn đầu tiên, không thì... cho dù cô và bọn Bách Lí Phượng có lập kế hoạch gì thì cũng sẽ bị coi như vô hiệu!

Từ Viết gật đầu, gật lấy gật để!

Vệ Đông Li vừa lòng cười hỏi: “Nàng không mệt sao?”

Từ Viết nịnh hót: “Không mệt, không mệt, vừa hay vận động xương cốt.”

Vệ Đông Li thâm ý cười nói: “Xem ra vừa nãy ta còn chưa chinh phục cốt của nàng đến nơi đến chốn. Nàng còn chưa mệt à?”

Từ Viết vội lắc đầu, “Mệt rồi, mệt rồi...”

Vệ Đông Li mỉm cười, mắt long lanh nhìn Từ Viết, hần đưa tay ra từ từ cởi dây lưng áo mình ra. Từ Viết nuốt nước bọt, gào lên đề Vệ Đông Li xuống!

Vệ Đông Li đẩy Từ Viết, hần trêu ghẹo: “Không phải Từ Viết đã mệt rồi hay sao?”

Từ Viết cắn môi hần, ậm ừ nói: “Ta nói là mệt... cái con khi ấy!”

Vệ Đông Li cười quyến rũ, lật người đề lên Từ Viết, “Tốt, rất tốt. Tiểu cái thìa không mệt thì đêm nay chúng ta cố gắng tranh thủ năm nay tăng thêm vài đôi bát đĩa đi.”

Trong cơn tình mê ý loạn, Từ Viết chợt nhớ tới một vấn đề, cô hỏi: “Đông Li, chàng nói xem, nếu ta mang thai sinh con ra thì sẽ là một chú hổ con hay là một bông hoa bi ngạn đây?”

Vệ Đông Li khàn khàn nói: “Ta mỗi mắt mong chờ xem.”

Trước mắt, cuộc sống của Từ Viết vừa hạnh phúc lại vừa tính phúc. Thi thoảng bọn Bách Li Phụng sẽ tới thăm, tâm trạng cô tốt không thể diễn tả được.

Lúc rảnh cô chợt nhớ tới Thượng tiên. Thế là cô háng hống, gọi Thượng tiên xuống, nói một câu đều đều: “Thượng tiên à, ta còn nhớ ông vẫn còn nợ ta một nguyện vọng nhỏ nhỏ đấy!”

Thượng tiên nhìn Vệ Đông Li đằng sau Từ Viết, ông ta lau mồ hôi trán, run run nói: “Từ Viết, người nói đi. Hề là chuyện bản tiên có thể làm thì dù là lên núi đao hay nhảy vực dầu, bản tiên cũng sẽ làm cho người!”

Từ Viết cười hi hi xòe hai ngón tay ra, cô bảo: “Ta là một người rất công bằng, giờ cho ông hai sự lựa chọn, ông chọn làm một chuyện là được rồi. Thứ nhất, chính là... ông hãy đi dụ dỗ Ngọc Hoàng Đại Đế, cời hết rồi bỏ lên giường lão ta. Thứ hai, ông có chọn đâm vào móng Vương mẫu nương nương bằng một con dao căm không sắc lắm.

Ồ, sao ông lại run chân thế? Đừng có run, đừng có run, mau chọn một cái đi, ta không có thời gian lãng nhăng với ông đâu, ta còn phải đi ăn cơm trưa đây này.”

Thượng tiên nghiêng răng, ôm ngực, chọn... cái thứ hai! Sau đó run run bờ vai, nước mắt đầm đìa mà đi.

Một tháng sau, Hồ Li đích thân mang đến một tin tức cho Từ Viết, “Nghe nói Thượng tiên trúng độc rồi, tự dung trở nên rất bạo lực, đâm móng Vương mẫu nương nương bằng một con dao căm! Vương mẫu nương nương nổi trận lôi đình, Thượng tiên tỉnh lại chẳng còn nhớ gì sất. Đối mặt với Thượng tiên vô tội như thế, Vương mẫu cũng đành nghiêng răng nghiêng lợi ngâm bỏ hòn làm ngọt.”

Từ Viết cười như điên, đập bàn bôm bốp, suýt nữa thì té xuống gầm bàn.

Vệ Đông Li thì ra hiệu cho gã sai vặt tiễn khách, đuổi Hồ Li và Bách Li Phụng ra khỏi phủ, sau đó còn cấm cửa bọn họ tới thăm.

Năm sau, Từ Viết sinh ra một đôi thai long phụng. Mi tâm bé trái có một đóa hoa bi ngạn nở rộ, còn sau móng bé gái lại có một cái đuôi xù lông! Có vẻ không giống đuôi hổ mà giống một cái đuôi thỏ hơn.

Từ Viết nói: “Đây là tiến hóa!”

Vệ Đông Li nói: “Được, chúng ta cố thêm chút nữa để tiến hóa một đứa con gái không có đuôi.”

Cuộc sống cứ ân ái quấn quýt như thế mà trôi qua.

Từ Viết tự mở một sông bạc để moi tiền. Vệ Đông Li thì tiếp tục làm Vô Song Vương gia của hần để đòi mạng! Hai vợ chồng nhà này hoành hành ngang ngược khắp Duệ Quốc, vênh vao không ai sánh bằng!

Năm nay mùa xuân đến sớm, tơ liễu bay đầy trời.

Mất thấy Từ Viết và Vệ Đông Li sắp bước vào đội những người già trăm tuổi, Bách Li Phụng và Hồ Li bắt đầu thường xuyên xuất hiện trước mặt hai người hơn, câu đầu tiên thốt ra lần nào cũng là hỏi Vệ Đông Li, “Cuối cùng thì bao giờ người mới chết hả?”

Vệ Đông Li vừa mân mê bàn tay Không Từ Viết, vừa không biết ngượng mà nói: “Ta và Tiểu cái thìa đang luyện thuật song tu, chắc còn sống dăm ba năm nữa.”

Từ Viết thấy Bách Lí Phụng và Hồ Li tức giận bỏ đi, cô khỏi nhìn được mím môi cười trộm, cảm thấy tương lai càng lúc càng đầy hi vọng.

Vệ Đông Li nhìn Từ Viết, cẩn thận hỏi cô: “Bình thường nàng lúc nào cũng cười to thoải mái, hôm nay sao lại cười kín đáo như thế?” hần thấy Từ Viết không đáp, bèn tỏ vẻ hiểu ra rồi cười, “À, ta biết rồi, chẳng lẽ tối qua nàng gặm xương bị gãy hai cái răng cửa rồi ư?”

Từ Viết lập tức đính chính: “Không phải! Không phải hai cái, chỉ có một cái thôi mà!” vừa nói xong mới nhận ra mình đã trúng gian kế của Vệ Đông Li để cho hần cười cợt.

Vệ Đông Li đưa tay ôm Từ Viết đã giả vào lòng, hần cười suốt không thờ nổi.

Hồ Li ở trên tường thì lăm bằm: “Nếu Vệ Đông Li chết vì cười thì hay biết mấy. Minh đờ phải ngày đêm nghĩ cách hãm hại hần bị vỡ đầu, thật là nhức đầu!”

Bách Lí Phụng lắc đầu bùi ngùi nói: “Cách dăm ba hôm ta lại cải trang thành thích khách tới ám sát hần, nhưng chưa bao giờ thành công. Nếu hần chết vì cười thế này thì làm tổn thương lòng tự tôn của ta quá.”

Sự thật là cách chết của Vệ Đông Li đúng là đã làm tổn thương lòng tự tôn của Bách Lí Phụng thật.

Vệ Đông Li ôm Từ Viết mỉm cười mà chết, đặt một dấu chấm tròn vẹn cho bức tranh này, mà không phải dấu chấm lửng.

Từ Viết thấy mình vẫn có thể gặm thêm một cái đầu heo kho tương nữa, nhưng cô vẫn nhắm mắt lại đi cùng Vệ Đông Li.

Hạnh phúc vẫn đang tiếp diễn, kiếp nào cũng đáng để mong chờ.

Cuối cùng Bách Lí Phụng cũng chờ được đến kiếp luân hồi chi thuộc về gã và Từ Viết, gã dẫn Từ Viết đi hành hiệp trượng nghĩa, phiêu bạt giang hồ, làm một đôi tình nhân chỉ mong làm uyên ương không mong làm thần tiên trên trời.

Bách Lí Phụng vốn định sau khi nổi danh thì sẽ sáng lập ra một môn phái, trở thành nhất đại tông sư. Ai ngờ gã tự dung lại biến thành một tên ma đầu bị nhân sĩ chính nghĩa trong giang hồ truy sát!

Đương nhiên kẻ đã lập kế hãm hại Bách Lí Phụng khắp nơi, chính là kẻ đã trà trộn vào ma giáo, trở thành giáo chủ ma giáo... Vệ Đông Li!

Còn Hồ Li và Ân Tà Ma Quân, bọn họ cũng không rảnh rồi chút nào, không trà trộn vào trong đám nhân sĩ chính nghĩa mà xúi bẩy châm ngòi thì cũng phái nữ tử đi hạ độc Bách Lí Phụng!

Đừng có thấy Bách Lí Phụng mềm nhũn như con chi chi trước mặt Từ Viết mà lăm, trước mặt người khác gã tuyệt đối không phải kẻ dễ tính! Gã lập ra hàng loạt trận phản kích, chẳng những rửa sạch hăm oan cho mình, mà còn đoạt được chức minh chủ võ lâm, sau đó triển khai một cuộc ác chiến dài hơn mười năm với ma giáo của Vệ Đông Li!

Đương Bách Lí Phụng tuổi tác đã cao buông lỏng cảnh giác, gã liền bị Hồ Li hạ độc mà chết, Từ Viết thần nhiên dẫn dò ba thằng con trai không cần trả thù cho gã, sau đó tắm rửa sạch sẽ rồi mới nằm vào trong một cỗ quan tài khác, chuẩn bị... tất thờ.

Từ Viết vừa nhắm mắt lại thì Bách Lí Phụng không cam lòng chết lại ngồi bật dậy, nhảy bắn ra khỏi quan tài, chui vào trong quan tài của Từ Viết, trong ánh mắt kinh hoàng của ba thằng con trai, gã ôm eo Từ Viết, vô lại nói: “Từ Viết, bọn chúng hạ độc hại ta, nên nàng phải hứa cho ta một kiếp nữa, không thì ta chết không nhắm được mắt mắt!”

Từ Viết hét cách, đành gật đầu đồng ý.

Bách Lí Phụng nhếch mép cười, miễn nguyện nhắm mắt lại.

Vì Bách Lí Phụng “xác chết bật dậy” đã phá vỡ quy tắc, nên gã vừa thoát ra khỏi cơ thể đã chết, liền bị bọn Vệ Đông Li dẫn cho một trận toi tã!

Điều khiến Từ Viết khá buồn rầu là, mỗi lần Hồ Li dỗ cô nói mấy câu âu yếm thì Ân Tà Ma Quân lập tức sẽ xông ra, sau đó ép Từ Viết cũng phải nói lại như thế với hần.

Từ Viết vốn định lờ phất hần đi, nhưng tính cách của Ân Tà Ma Quân đã thay đổi quá nhiều, hần biết đổi nhiều cách để quán lấy cô, làm âm lên, rồi lại nhằng nhặng quấy rầy, thủ đoạn ấy cứ phải gọi là đã đạt tới trình độ đỉnh cao.

Từ Viết hét cách, đành nghe theo hần vậy.

Thế nhưng Hồ Li cũng không chịu thua kém, tính cách gã trở nên cứng cỏi hơn, thỉnh thoảng còn có thể cướp lại quyền khống chế cơ thể, ép Ân Tà Ma Quân phải lui vào trong một xó.

Hồ Li và Ân Tà Ma Quân vốn là một thể, nhưng ai cũng làm theo ý mình. Mỗi lần Từ Viết cùng hần triền miên, số lần ân ái liền tăng gấp bội. Hồ Li vừa ngủ thì Ân Tà Ma Quân lại bò lên. May mà xương cốt Từ Viết chắc khỏe, không thì sẽ bị giày vò không thể xuống giường được mất.

Còn Vệ Đông Li và Bách Lí Phụng thì sao, bọn họ cũng không rảnh. Dẫu sao cuộc sống không có Từ Viết rất cô đơn nên cuộc sống không nghĩ cách

hại chết Hồ Li còn buồn tẻ hơn.

Bách Lí Phụng chẳng những sai khiến bọn tiểu quỷ đi phá đám cửa hàng của Hồ Li, làm chuyện buôn bán của gã bất lợi, đã vậy còn tự tay trộm mất ngân phiếu của Hồ Li, làm gã tức đấm ngực dậm chân, đau đớn khôn tả!

Còn Vệ Đông Li, hắn vừa phe phẩy quạt, thường xuyên xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của Hồ Li và Từ Viết, làm người ta hận không thể cầm một cục gạch đập nát cái bản mặt quyền rũ của hắn!

Trước mắt thì ngay cả đám cháu của Hồ Li và Từ Viết cũng biết, có một người đàn ông tuyệt sắc thích bà nội của chúng nó!

Có một hôm, Hồ Li và Từ Viết tóc đã điểm bạc ngồi trong đình hóng mát cùng đám cháu thưởng thức tiết trời mát mẻ ngày mưa.

Thằng nhãi Vệ Đông Li kia tay cầm ô, từ xa lại gần. Hắn đi vào đình, cầm một đóa hoa thủy tiên cài vào búi tóc, sau đó mỉm cười xoay người đi.

Hồ Li phẫn nộ!

Gã bê một cái ghế đá lên, vung quá đỉnh đầu định nện Vệ Đông Li, ai ngờ cái ghế nặng quá, gã chẳng nện được Vệ Đông Li thì thôi mà còn bị cái ghế đè ngã xuống đất! Ngay lập tức hai mắt trợn ngược, một chiều toi mạng chuẩn xác vô cùng!

Đám cháu của Hồ Li và Từ Viết nói: “Bà nội, cháu sẽ trả thù cho ông nội!”

Từ Viết chỉ vào cái ghế đá đã đè chết Hồ Li: “Cháu ngoan, có chí khí lắm! Cháu ơi, giờ cháu hãy đập nát cái ghế kia đi. Ông nội dưới suối vàng có biết cũng có thể nhắm mắt được rồi.”

Thằng cháu kia muốn cãi lại, nhưng không biết phải nói gì.

Từ Viết cười cười nói: “Cháu ơi, đời người phải trải qua rất nhiều gian nan thất bại. Có chút trắc trở, cháu chỉ cần bước qua là có thể sống tiếp, có chút tai nạn cháu không tránh được thì hãy vui vẻ mà chấp nhận. Cháu phải biết kẻ thù kiếp này có lẽ chính là oan gia kiếp trước của cháu. Chẳng nói rõ được cuối cùng là ai nợ ai đâu.

Bà nội sắp đi rồi, cháu phải nhớ kỹ cho dù là giàu sang hay nghèo hèn, chỉ cần cháu yêu người bên cạnh mình thì cháu chính là người hạnh phúc nhất trên đời này.” Từ Viết dặn dò chuyện hậu sự xong, ăn thêm hai hộp bánh ngọt nữa rồi mới quẹt miệng, nhắm mắt chạy thẳng tới kiếp luân hồi hạnh phúc tiếp theo.

Đời người ai cũng thích dung nhan xinh đẹp khi phụ nữ còn trẻ, nhưng lại có người chỉ yêu Từ Viết lúc tuổi xế chiều. Nếu có một ngày bạn nhìn thấy một bà già trăm tuổi có nốt chu sa ở trán thì đó chắc chắn là Từ Viết hạnh phúc nhất nhất nhất trên đời.

Từ Viết: bờ đôi diện có yêu tình, nó ăn tình yêu mà bất lão.

Phiên ngoại

Cho dù là Vệ Đông Li, Bách Lí Phụng hay Ân Tà Ma Quân và Hồ Li đều đã nảy sinh ra một sự ấn ý tên là “hận người không chết” trong cuộc ác chiến trường kì.

Trong khi ba người đầu trí đầu dũng thì đã xảy ra hai chuyện bất ngờ như sau.

Thứ nhất, Tiểu Ban Điểm thành ma, hóa thành hình người, chuẩn bị cho Từ Viết một “niềm vui bất ngờ”.

Thứ hai, Tiểu Bảo trải qua chín kiếp luân hồi, lịch kiếp thành công, cuối cùng trở về Thiên đình, tiếp tục đội cái mũ của Thái tử điện hạ rồi đối chọi với Thanh Dực Đại Đế. Chẳng bao lâu sau liền mượn cơ trải nghiệm phẩm tính, rồi chạy xuống nhân gian tìm Từ Viết, muốn cho cô một “niềm vui bất ngờ”.

Dùng lời của Thượng tiên để nói thì là: “Chớ có thấy Vương mẫu nương nương bao che cho đệ đệ của mình, nhưng so với con trai thì đệ đệ cũng vút!”

Tối hôm ấy, Từ Viết và Hồ Li đã già cùng ngày đơ, sau đó cả hai quay về địa phủ trong tiếng vỗ tay của Vệ Đông Li và Bách Lí Phụng.

Đám đàn ông tươi cười như hoa, lôi kéo Từ Viết uống rượu, bảo là phải tụ tập một bữa. Thực ra bọn đều đã động tay động chân vào thức ăn và hoa tươi. Muốn hạ thuốc đối phương trước, sau đó ân ái triền miên với Từ Viết để giải nỗi khổ tương tư.

Chén qua chén lại, đám đàn ông đều ít nhiều trúng phải ám chiêu khó lòng phòng bị của nhau.

Lúc này, Tiểu Ban Điểm tới tìm Từ Viết.

Tiểu Ban Điểm ngưỡng mộ Từ Viết, sau khi nó hóa thành đàn ông thì gương mặt lại bắt chước theo Từ Viết. Cơ thể của đàn ông kết hợp cùng gương mặt quyền rũ của Từ Viết lại trở nên cực kì mê hoặc.

Từ Viết nhìn mà choáng váng.

Đám đàn ông thì hoa mắt cùng nhau “cười”.

Từ Viết bảo Tiểu Ban Điểm ngồi cạnh cô.

Cũng không biết Tiểu Ban Điểm vô tình hay cố ý, lúc nào cũng thích như ngày trước mà cọ cọ vào người Từ Viết.

Từ Viết cũng không giận, chỉ nói: “Cọ cũng được, Tiểu Ban Điểm giờ rụng hết lông rồi. ...Ha..ha...ha ha ha...” Rõ ràng là đã say.

Tiểu Ban Điểm 囧.

Trước khi bị đám đàn ông kia chuốc say ngã gục, Tiểu Ban Điểm còn nhìn Từ Viết bằng đôi mắt thâm tình.

Đám đàn ông thấy đã từng trị được Tiểu Ban Điểm, tâm trạng liền thả lỏng. Thế là lại “cùng” say.

Lúc Tiểu Bảo tới tìm Từ Viết liền nhìn thấy cảnh mọi người cùng say rượu. Nó vốn định gọi “Từ Viết” dậy, nhưng thấy dù “Từ Viết” đã hóa thành bộ dáng đàn ông, nhưng dáng vẻ say rượu hết sức quyến rũ, cứ lắc lắc lư lư muốn chui xuống gầm bàn, Tiểu Bảo bèn đưa tay ôm “Từ Viết” vào lòng.

Đã ôm rồi thì không thể nào buông ra được nữa. Xuân được trong hương hoa, cộng thêm động lòng phàm trần làm Tiểu Bảo suýt nữa không kìm được. Tiểu Bảo hít sâu một hơi, bẻ “Từ Viết” hơi nặng đến phòng kế bên nghỉ ngơi, còn đám đàn ông say bí tỉ kia thì ai thèm quan tâm đến sống chết của bọn họ chứ?!

“Từ Viết” hình như thấy hơi nóng, bèn đưa tay kéo vạt áo ra, sau đó ôm cổ Tiểu Bảo rồi cọ cọ như con mèo làm nũng.

Nay Tiểu Bảo đã quay về tiên giới, đã là người đàn ông trưởng thành từ lâu. Tiểu Bảo đồ bụng mặt, nói với “Từ Viết” bằng giọng điệu khát khao: “Từ Viết, chúng ta hãy tiếp tục tiền duyên đi.”

Tiểu Bảo hi vọng “Từ Viết” tin rằng Tiểu Bảo thích cô, muốn ôm cô, Tiểu Bảo sẽ không vì cô đã biến thành đàn ông mà thay đổi tâm lòng. Nên Tiểu Bảo nghiêng rãnh rồi dâng hiến mình cho “Từ Viết”!

Ôi... quá trình rất đau đớn, nhưng kết thúc thì rất hài lòng.

Sáng sớm hôm sau.

Từ Viết tỉnh lại liền phát hiện bọn Vệ Đông Li cũng vừa tỉnh. Còn cô thì đang nằm trên giường. Từ Viết thấy rất lạ, nghĩ bụng: Tối qua uống nhiều thế, cô còn nhớ mang máng hình như mình đã chui xuống gầm bàn, sao sáng nay lại ở trên giường nhỉ?

Đám đàn ông đều có vẻ vừa say rượu tỉnh lại, là ai đã bế cô lên giường nhỉ? Chẳng lẽ là... Tiểu Ban Điểm?

Ờ? Tiểu Ban Điểm đâu nhỉ?

Từ Viết vừa nhớ ra Tiểu Ban Điểm thì phòng kế bên đang vang lên một tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc!

Từ Viết vội xỏ giày, kéo cửa phòng ra chạy sang, đập tung cửa phòng kế bên!

Cùng lúc ấy, cửa phòng bị kéo ra, Tiểu Bảo vù một cái “bay” ra ngoài.

Thôi được rồi, trùng hợp xảy ra thôi.

Từ Viết đập trúng bụng Tiểu Bảo làm nó “bay” trở lại trong phòng.

Tiểu Bảo run rẩy bò dậy, ngo ngắc nhìn Từ Viết rồi lại quay qua nhìn “Từ Viết” đang nằm trên giường không thể ngồi dậy, hận không thể lột da nó kia, cuối cùng nó ngửa mặt nhìn trời thờ dài một tiếng, sau đó nghiêng hàm nói: “Ta không hiểu gì cả!”

Quy tắc là âm âm thành dương. Tương tự có phải dương dương chính là âm rồi hay không? Chắc chắn là thế rồi! Không thì hai cái “niềm vui bất ngờ” sao lại biến thành “hoảng sợ bất ngờ” thế này chứ?*

Từ Viết cười, Tiểu Bảo khóc, Tiểu Ban Điểm tức suýt chết! Đương nhiên, nó muốn đi đâu thì cũng phải đợi vài ngày nữa. Bây giờ nó muốn xuống giường cũng không được nữa là.

Hồ Li nói: “Dùng hẳn một bộ mười ba chiêu, tự dựng lại may áo cưới cho người khác.”

Vệ Đông Li mỉm cười nhìn Từ Viết, nhả ra hai chữ: “Chưa chắc”.

Bách Lí Phụng nói: “Này, đó là ai thế, nàng phải bắt hắn phải chịu trách nhiệm với Tiểu Ban Điểm! Nhất định phải lấy nó làm vợ!” Mau lấy đi, giải quyết được một tai họa!

Ân Tà Ma Quân nói: “Bồn tọa sẽ làm chứng, hôm nay báỉ đường thành thân luôn đi.”

Tiểu Ban Điểm gào lên: “Con-mẹ-nó, ta không gả!”

Tiểu Bảo nói: “Từ Viết, ta muốn lấy nàng.”

Từ Viết nói: “Thời đại đã khác, nam nữ đều giống nhau cả.”

Nửa tháng sau, Từ Viết phát hiện cô đã mang thai.

Cha đứa bé cười trộm.

Nửa tháng sau, Tiểu Ban Điểm phát hiện ra nó cũng mang thai.

Tiểu Bảo khóc lóc.

Từ Viết: “Ta rất tò mò sao Tiểu Bảo gieo giống được.”

Vệ Đông Li: “Ta còn tò mò Tiểu Ban Điểm sẽ sinh con thế nào hơn.”

Chú thích: * quy tắc toán học, hai số âm nhân với nhau sẽ thành số dương, ở đây tác giả cố tình nói hai số dương nhân với nhau thành số âm để gây cười.

Bạn đang đọc truyện *Bỉ Ngạn Hữu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.